GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

Wackra Marie

Roman

af

Rudolf Björnsson

BIBLIOTEK · GÖTEBORGS · UNIVERSITETS ·

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

VACKRA MARIE.

[Wernberg, Johan Hjalmar]

Sv. 36/672.

VACKRA MARIE

ROMAN

UR

STOCKHOLMS-LIFVET

AF

RUDOLF BJÖRNSSON. [pseud.]

ILLUSTRERAD AF FRAMSTÅENDE TECKNARE.

STOCKHOLM
E. A. WEIJMERS' FÖRLAG.

GÖTEBORGS STADSBIBLIOTEK

STOCKHOLM
GULLBERG & HALLBERGS BOKTRYCKERI
1898.

FÖRSTA KAPITLET.

Klockan är tre på natten.

Det är just vid den tidpunkt på dygnet, då folkstimmet på Stockholms affärsboulevarder och bigator är allra tunnast.

Guldkrogarnas och källarlokalernas sista gäster ha redan vandrat sin vingliga stråt mot hemmet, mängden af kärlekstörstiga och sedelhungriga gatflickor har nu med något sällskap lyckats få hamna för återstående delen af natten på bordeller och »hoteller», och allt det stadiga, arbetströtta storstadsfolket ligger försänkt i tung morgonsömn.

Det är så vemodigt tyst på gatorna...

Här och där glider en mörk fläck sakta och försiktigt förbi portarna och butiksfönstren. Det är ingen tjuf, det är bara en trashöljd och blåfrusen stackare, som inte lyc-

kats komma in på ett af herbergena och därför söker efter någon skum vrå i en trappa, där han kan få slumra in några minuter. Här och där synes en grupp af unga festgökar, som dröjt sig kvar till morgonkulan vid punschflaskan och virabordet. De skratta, skämta, hoppa och halfskrika helt ogeneradt; det ger en stämning af anarkistisk frihet att befinna sig så där tämligen ensamma på dessa gator, hvilka om dagarna trampas af tiotusendes fötter och bevakas af tiotusendes nyfikna ögon. Här och där höras en poliskonstapels taktfasta steg i hans långsamma promenad på hufvudgatorna, och det gula beslaget på hans pickelhufva glänser till, när det kommer i något ljussken. I hörnen brinna gaslyktorna ännu, men emellan dem är det stark skymning. I några hus på de centralaste gatorna ser man ännu hela våningar upplysta, och man liksom känner, att där inne försiggår en febril verksamhet, som har till ändamål att, medan den stora stadens människomassor sofva, skapa fram ett arbetsresultat, hvilket skall läggas fram för dessa massor i samma ögonblick de gnugga sömnen ur ögonen. Det är morgontidningarnas redaktions- och tryckerilokaler, som de upplysta våningarna innesluta.

Och dessa ljud äro de enda, som störa gatornas vemodiga tystnad; dessa ljus äro de enda, som tindra i gatornas dystra halfmörker...

Dock, hvad ljuden beträffar, icke alltid de enda. Det *händer* något ibland på storstadsgatorna. Ett nödrop, en snyftning, ett utrop af förtviflan, en kvinnas hysteriska skri, eller något dylikt, skära någon gång igenom tystnaden. Där spelas små tragedier ibland på storstadsgatorna, medan stenkvarteren ligga sänkta i sin nattliga död...

På yttersta kanten af Strandvägens breda trottoar skyndar en kvinna fram med nervösa, häftiga steg. Hon nästan springer. Ibland saktar hon andfådd af en smula, men dessemellan ilar hon framåt, som om hon befunne sig på flykt.

Hennes toalett förråder kokettens elegans men befinner sig i åtskillig oordning. Den ljusa och korta höstkappan är uppknäppt, dess båda sidor slå fladdrande ut vid luft-

trycket. Det blottade klädninglifvet glänser af pärlstickning och hvitt siden. Hatten sitter på sned med sina stora vajande plymer, liksom den vore kastad på hufvudet i en handvändning, utan spegel.

Kvinnan, som på detta sätt befinner sig halft springande från Djurgårdstrakterna in emot staden, är ung. Hon kan säkerligen knappt ha fylt tjugo år ännu. Och den hastigaste blick vid en gaslykta kan också öfvertyga en hvar, att hon är vacker, mycket vacker. Det ser ut som om hon hade negerblod i ådrorna. Hon liknar en kreolska. Ögonen ha brunsvarta pupiller, hyn eger en brungul färgton, som om den länge hade brynts af söderns sol, och öfver panna, öron och nacke ringlar ett korpsvart hår sina tjocka, tunga lockar och flätor.

Ansiktets profil är kraftig och djärf. Näsans båge böjer sig svagt utåt, munnen har spända, köttiga läppar, pannan är låg och något framskjutande.

Öfver detta mörka, sinnliga ansikte har i dessa ögonblick spridt sig en brinnande rodnad, hvilken kommer den mörka hyn att flamma nästan hemskt. Det är harmens rodnad, ty det upprörda och vredgade tillstånd, i hvilket hon befinner sig, återspeglar sig äfven i de svarta ögonen.

Hon är icke ensam. Nedanför på körbanan strax intill henne synes en medelålders herre anstränga sig för att kunne följa henne i den brådskande farten. Äfven hans moderna paletå är uppknäppt, äfven den höga hatten på hans hufvud sitter något på sned. Han flåsar af ansträngningen och stora svettdroppar framträngа i ansiktet. Han har hela vägen befunnit sig ett steg bakom den flyende kvinnan, och han försöker fåfängt att komma i fatt henne. Så fort hon märker denna afsikt, skyndar hon fram ännu fortare, och då han icke vill nedlåta sig till någon språngmarsch, så blir han alltid ett litet stycke bakefter. Och på detta sätt ila de fram längs Strandvägens stolta palatsfasader.

Han tilltalar henne gång på gång, han försöker den ena gången efter den andra att få henne att lyssna till sina ord.

»Seså, lugna er nu...! Stanna ett ögonblick...! Låt mig få tala vid er...!»

Men på alla sina tilltal får han ungefär samma svar:

»Gå er väg...! Gå er väg...! Hvad har jag med er att göra...! Vill ni inte lemna mig i fred, säg...?!»

Hon kastar fram orden i en förtörnad och kränkt ton, hon nästan skriker i vrede.

»Men hvarför skall ni vara oresonlig...! Kan ni inte bli lugn några minuter...? Jag vill er ju inte något illa...!» fortsätter han, pustande mellan hvarje sats.

»Ni...!» Det låg det djupaste förakt i det sätt, på hvilket hon uttalade ordet. »Gå er väg...! Hvad springer ni efter mig för som en annan stackare...!»

Han blef blossande röd i ansiktet. Han förstod, att hon hade rätt. Det såg utan tvifvel både ömkligt och löjligt ut att på detta sätt ränna efter en halfspringande kvinna. Men han kunde ej besluta sig för att ge tappt. Han hade ju verkligen så mycket att säga henne, och... hon var så demoniskt vacker i sin stormiga vrede! Han slukade hennes gestalt med cyniska blickar. Om de icke befunnit sig midt på gatan, hade han sprungit fram och våldsamt kastat omkull henne, för att få henne att stanna!

Hon fortsatte rakt fram, alltjemt i samma raska takt. Hon skyndade öfver Norrmalmstorg, förbi Kungsträdgården och uppför Hamngatan. Till och med af den branta backen lät hon icke hindra sig att ila framåt som om hon vore jagad. Och mannen följde henne alltjemt på ett kort afstånd. Då och då slungade de ut några repliker åt hvarandra.

»Men stanna då! Ni får ju hjärtslag, om Ni fortsätter på detta sätt...! Låt mig nu få tala vid er...!» bönföll han i bevekande ton.

»Gå er väg...! Jag vill inte se er! Låt mig vara i fred!»

Det var det enda svar, han fick. Och det sades i allt mera uppbrakt ton.

Då och då kommo de naturligtvis att möta eller skynda

förbi några personer, hvilka betraktade dem med förvåning och nyfikenhet. Men det tycktes vara likgiltigt för dem båda. Den eleganta kvinnan flög förbi som en stormvind, och hennes förskjutna kavaljer följde efter.

När hon kom till Drottninggatan vek hon af till höger

in på den samma. Hon följde den tills hon kom till mynningen af Bryggaregatan, där hon äfven vek utaf.

Gatan var alldeles folktom och den såg betydligt skummare ut än de gator, de hittills passerat. Nu beslöt sig mannen för att med strängare allvar än förut få henne att taga reson, synnerligast som de nu befunno sig i närheten af hennes hem, och hon alltså skulle kunna alldeles undkomma honom.

Han tager plötsligen några språng, kommer midt för henne och fattar henne i armen.

»Har Ni blifvit tokig, fröken Marie? Jag ber er: stanna! Har jag då syndat emot er så svårt, att Ni inte kan svara mig ett enda förståndigt ord...?»

Han har verkligen fått henne att stå stilla ett ögonblick, men hennes ögon blixtra som på en vansinnig, som blir retad, och hon lägger sina båda små händer, knutna i ilska, på hans bröst och skjuter honom bakåt för att förmå honom släppa armen. Orden strömma fram öfver hennes läppar.

»Hvad vill Ni mig, säg...? Ni 'syndat'...?! Ni är en afskyvärd usling... det är hvad jag kan säga er...? Vet ni hvad Ni gjort, säg? Ni trodde kanske att jag var en vanlig en, som bara hycklade motstånd...! Ni tror väl att jag hycklar ännu...! Hur har Ni burit er åt! Men Ni är väl en sådan där, som inte har något samvete...!»

»Hvarför skall Ni ta det så häftigt! Jag skall mer än, godtgöra, hvad Ni anser jag förbrutit. Vi sk'a träffas igen...!»

»Aldrig träffas vi mera, hör Ni det, aldrig. Jag vill inte bevärdiga er med en blick en gång. Ni trodde väl att Ni skulle få mig till hålldam, men ni misstog er... Gå er väg ifrån mig! Släpp mig!»

Hon ryckte sig häftigt loss och rusade framåt igen. Han följde sakta efter. När hon gått förbi några hus, sprang hon upp på en trappa och famlade nervöst i klädningen efter fickan, ur hvilken hon drog upp en liten nyckel. Under den tid, som upptogs af detta, hade han ånyo hunnit ifatt henne. Just när hon hastigt stack in axet i nyckelhålet, stannade han på gatan nedanför trappan. Han svängde några slag med sin sprättiga promenadkäpp. Den blanka guldkryckan glänste i skenet från hörnlyktan.

»Ni har inga skäl att visa er sådan som ni nu gör... Ni gjorde bättre i att höra på hvad jag har att säga er... Hvad som skett kan ju inte hjälpas.»

Mot hans vilja fingo de sista orden en från doft af lättsinnighetens triumf. Hon kände doften.

»Åh hvad Ni är fräck!» utbrast hon harmset. »Ni tror, att Ni har mig i ert våld nu. Men ni misstar er...»

»Seså... kom ned igen och låt mig...»

Hon drog upp den tunga porten.

»Ni har burit er nedrigt och skurkaktigt åt mot mig», svarade hon honom. Han såg, att hennes ögon voro våta af tårar.

»Fröken Marie... jag ber er...»

»Gå er väg! Det rör mig inte hvad Ni säger...» skrek hon ilsket.

Hon slog igen porten med en gräslig skräll och vred om nyckeln med en häftighet, så att det knakade i låset. Därpå sprang hon uppför trapporna.

Herrn, som följt efter henne, står kvar några ögonblick med ögonen riktade mot den port, genom hvilken hon så bullersamt och i ett så vredgadt tillstånd försvunnit. När allt blir tyst, och han förstår, att hon ej kommer tillbaka, vänder han åter mot Drottninggatan och går med långsamma steg tillbaka samma väg.

»Det var f—n, hvad hon tog det hårdt», mumlar han.

Ett sinnligt och vällustigt leende krusar hans läppar. Nå, det kunde ingen hjälpa om hon fortfarande blef lika afvisande — han hade hoppats något annat likväl, när han slutligen vunnit den seger öfver henne, som han så väl förberedt. Och *den* segern hade han trots allt vunnit! Han hade varit den första, som hållit henne i sina armar, det kunde han svärja på. Och det var ändå den största triumfen! Det skulle sannerligen blifva högst lustigt att få se, hur hon kom att taga emot honom på schweitzeriet! Han beslöt sig för att infinna sig där redan i morgon, helt ogeneradt.

Han tager upp sin klocka. Den visar något öfver half fyra. De ha alltså inte behöft mer än något öfver en halftimma på vägen mellan Djurgården och hennes hem vid Bryggaregatan. Det hade gått hastigt och lustigt!

Undras om någon bekant sett honom! En sådan toka att ränna i väg! Han måste skratta när han tänkte därpå. Det var den samvetslöse nidingens skratt.

* * *

Hvad hade då händt? Hvilka voro dessa båda personer.

Den mörka kvinnan var känd inom hela den Stockholms herrvärld, som brukar uppehålla sig på de finare schweitzeri-lokalerna, under namn af »Vackra Marie». Hon hade plats på schweitzeriet »Bägaren».

Hon gjorde skäl för sitt namn. Ingen kunde förneka hennes skönhet. Hon ägde ett yppigt sydländskt utseende, som fängslade och tjusade redan vid första ögonkastet. Hennes far måste ha varit en italienare eller hennes mor en ziguenerska.

Och dock måste alla tankar på dylika härstamningar bli tomma gissningar. Ty hvarken hon själf eller någon annan kände hennes härkomst. Från barnbördshuset hade hon, då hon var två år gammal, blifvit inackorderad i en familj på landet. Vid tretton års ålder hade hon återkommit till hufvudstaden, där hon fått plats som barnflicka i en förnäm familj.

På den tiden hade hon ett ovanligt utseende, men ingenting, som bebådade den stolta, smäktande skönhet, som sedan skulle slå ut i blom. Hon såg ut som en liten tattarunge med sina pigga mörkbruna ögon och ostyriga svarta hårtestar. Den mörka hyn gaf föreställning om någonting otvättadt, smutsigt, och ansiktslinierna voro knotiga och otympliga. I figuren låg något tunnt och slankigt, som var allt annat än vackert.

Men ju äldre hon blef, ju renare blefvo dragen och ju fastare ansiktslinierna, ju mera bländande och trollska blefvo ögonen, ju tjockare och mera svartglänsande blefvo hårflätorna, ju mer försvann hyns »smutsighet», för att efterträdas af en jämn och nobel färgnyans i brunt, som på ett

ypperligt sätt sammansmälte med de mörka ögonen och det svarta håret.

Från att ha varit barnflicka ett par års tid, och därvid med sin goda fattningsgåfva tillegnat sig ett visst sätt från vistelsen i den förnäma Stockholms-familjen, kom hon att taga plats som uppasserska på ett kafé. Det såg ut som en ren slump att hon fick den platsen — Stockholmsherrskapet for utrikes och egarinnan till kaféet kände Marie, emedan hon ibland brukade besöka familjen, där hon varit köksa — men gud vet, om inte också den lilla svarthåriga Maries egen drift spelade in rätt betydligt. Ett var dock säkert, och det var, att hon med förtjusning tog emot platsen och att hon utmärkt passade för en sysselsättning af dylik natur.

Flink var hon i vändningarna, smidig och fin var hon i sitt uppträdande, och med kvicka repliker kunde hon kasta boll, när det behöfdes, utan att därför sladdra till öfverdrift.

Och hennes pikanta utseende sedan! Hon blef snart kafégästernas omhuldade favorit. Hon var för ung för att kurtiseras i den vanliga stilen, hon behandlades mera som ett barn. Men bortfjäsad blef hon och drickspängarna haglade öfver henne, så att de äldre uppasserskorna blefvo allvarsamt afundsjuka.

Vid aderton års ålder steg hon i graderna. Hon fick nämligen plats på ett schweitzeri, hvilket naturligtvis måste anses gentilare än på ett kafé, om detta senare också hör till första klassen. Åtminstone ställas betydligt högre kraf på uppasserskorna. På de bättre kaféerna äro dessa i allmänhet endast söndagsklädda pigor, som äro till för att bära brickor, men på schweitzerierna äro uppasserskorna däremot krognöjets och flirtens heliga prestinnor. Att servera är ju där en bisak, men att visa sig vacker och älskvärd, att kunna skämta och skratta, att kunna tjusa och bedåra, det är här deras förnämsta uppgift. Schweitzeriflickorna äro en del af inredningen, lokalens lefvande dekorationer, och såsom sådana måste de också i allt, från hå-

rets raffinerade frisyr till spetsen af blankskinnskon, hvarje dag kläda sig som till fest och i hela sitt uppträdande lägga an på att göra kunderna uppmärksamma på sina andliga eller kroppsliga behag. Ett kafé kan blifva mycket berömdt för sin präktiga smörgåsmat och sitt goda kaffe, men ett modernt schweitzeri i storstaden kan med all säkerhet icke få verklig ryktbarhet för något annat än — sina vackra flickor.

Antingen Marie kände till dessa förhållanden eller ej, alltnog, hon ansåg det som en ofantlig ära att genom ett direkt bud från en schweitzeriegare, som en gång fått syn på henne å kaféet, blifva erbjuden en plats i hans ganska stora och vid en central gata belägna etablissement.

»Ja, då får du kosta på i kläder så mycket du förtjenar», sade kafé-egarinnan till Marie, när hon sade upp sin plats.

Långt ifrån att detta afskräckte henne gaf den fläkt i blodet, denna tanke, att hon dagligen skulle få gå uppsträckt och elegant. Hvilken ung flicka kan motstå en sådan frestelse, synnerligast om hon har Maries medfödda smaksinne!

»Och akta dig för kurtis, schweitzerierna äro farliga inrättningar för unga flickor», hade hennes matmor, som hyste ett moderligt intresse för den vackra flickan, också tillagt.

Marie hade ryckt på axlarna med en min, som förrådde hennes ungdomliga obekantskap med världen och dess förförelser. I den vägen var hon ju så säker på sig själf. Oafsedt den kvinliga blyghet för alla utsväfningar, som hon delade med andra ärbara flickor, så hyste hon en till högfärd gränsande medvetenhet om sin förmåga, att, när hon ville, kunna hålla männerna på vederbörligt afstånd. Hon kunde vara stolt ibland, den lilla mörka skönheten, så att den djärfvaste fick draga sig grundstukad tillbaka. Hon erinrade sig minnet af ett par dylika händelser, och därför drog hon på munnen åt kafé-egarinnans moderliga varning.

På kaféet hade hon fått smeknamnet »Svarta Marie».

Men första dagen, som hon tjänstgjorde på schweitzeriet, fick hon heta »*Vackra* Marie» — och det fick hon sedan behålla. I det första namnet låg utan tvifvel äfven en smula ironi, i det senare låg endast beundran. På kaféet hade det dagliga grofsläpet, som hon fick underkasta sig, i hög grad tillbakahållit utvecklingen af hennes skönhet, men på schweitzeriet var det icke frågan om något egentligt arbete; där kunde hon flera timmar lättjefullt få gå och spegla sig i väggspeglarna eller, när inga gäster fans, ligga och dra sig i sammetsfåtöljerna under glam med de öfriga uppasserskorna. Och allt det här, som hade nyhetens pikanta behag den första tiden, förde med sig behagliga känslor, hvilka befrämjade hennes möjligheter till ett utseende, som var af det yppigaste slag.

Omkring två år hade hon tillbringat där. Och man kunde säga, att hon nu stod i glansen af sin ungdomsfägring. Men den hade nog äfven så pass gedigna drag, att den ej hastigt och oväntadt skulle försvinna.

ANDRA KAPITLET.

Hur hade det under dessa bägge år gått med hennes föresats att hålla männen på vederbörligt afstånd? Hur hade hon motsvarat förtroendet till sig sjelf, som hade legat inneslutet i det leende, hvarmed hon mött sin forna matmors erinran om kurtisen på schweitzerierna?

Jo, hon skulle kunna sett hvem som hälst i ansigtet med sina djupa svarta ögon och sagt: »Jag är ren, min oskuld är obefläckad!» Hon skulle kunna ha gjort det — — ända tills den natt, då hon med ansiktet blossande af vrede ilade i sin besynnerliga språngmarsch från Djurgården till sitt hem vid Bryggaregatan. Men efter den natten kunde hon det ej ... Hon hade fallit, och detta mot sin egen vilja, fångad af en lättfärdig uslings samvetslösa intriger ... Hon hade icke sålt sig för guld, hon hade icke hyst den minsta kärlekssympati för sin förförare; hon hade blifvit öfverlistad af en gammal van libertin, hon hade bokstafligen blifvit våldtagen, ja, det var hvad hon blifvit ... Hvarje gång hon sedan tänkte på händelsen, måste hon komma till detta resultat.

När hon kom upp i sitt rum, efter att ändtligen ha kunnat låsa porten midt för näsan på denne lättsinnige sprätt, som var rädd att förlora henne, hvilken han vunnit så lätt och därför rände henne i hälarna, slet hon af sig kläderna och kastade sig i sängen, utan att tända på ljus. Alldeles uttröttad, som hon var, somnade hon ögonblickligen.

När hon vaknade var klockan redan tio på morgonen.

Klockan nio skulle hon ha varit på schweitzeriet. Nåja, det kunde ingen hjälpa, att hon kom försent för en gång. Det var kanske första gången, ty hon visste med sig själf, att hon punktligt skött sin plats under dessa bägge år. Men så hade hon heller icke förr upplefvat en sådan natt...

En sådan natt...

Fastän klockan var så mycket, kom hon sig dock ej för att gå upp genast. Hon tyckte att det hade händt så mycket och något så förfärligt sedan den sista morgonen,

hon vaknade i samma säng. Hon låg och genomgick i tankarna nattens händelser och allt, som hade sammanhang därmed...

* * *

Bland schweitzeriets stamkunder befann sig äfven en grosshandlare af tysk härkomst vid namn Schniedorf. Han var en fyratio år gammal samt en utmärkt vacker karl, med stora svarta mustascher, hvit och fet i ansiket, synbarligen en goddagspilt. Han uppträdde alltid med kläder efter sista modet och med diamantknappar i skjortvecket.

Under minst ett och ett halft års tid hade denne stockholmske grosshandlare med det tyska namnet icke låtit en dag förgå utan att ha gjort Bägaren ett besök, längre eller kortare. Ibland kunde han sitta där i timtal vid kaffet och punschen, ibland slank han bara in i förbifarten och drack ett glas appollinaris med öfverrocken på, men man kunde slå vad om hur mycket som hälst, att han icke försummade en enda dag att göra schweitzeriet sitt besök och — fröken Marie sin uppvaktning.

Alla de öfriga stamkunderna visste ju, att han var förälskad öfver öronen i »Vackra Marie», och det var nu ingenting märkvärdigt, ty det voro de väl allihop. Men ingen bragte henne dock sin hyllning så troget och så regelbundet som den blekfete tyske grosshandlaren.

Han var synbarligen mycket förmögen, så att han hade råd att ge synliga bevis på sin dyrkan, och den vägen till ett kvinnohjärta försummade han heller icke. Han tillät aldrig någon annan än fröken Marie att servera sig. Men han gaf henne aldrig några drickspengar, utan kom i stället och öfverraskade henne med den ena lilla presenten efter den andra. Han hade räknat ut, att hon på det sättet ej skulle kunna neka att taga emot hans gåfvor. Om hon öfver hufvud annars tänkt att neka... Och det var nog inte så otroligt att hon kommit att göra det. Ty inte kunde man precis påstå, att den elegante Schniedorf förmått väcka

några sympatiska känslor inom henne. Tvärtom, hon visade honom en lång tid den mest afvisande kallsinnighet.

Men hvad är inte möjligt för en rik, elegant och vacker karl, om han är envis och fintlig! Och i kärleksaffärer hade Schniedorf dessa båda egenskaper i utomordentligt hög grad. Däraf kom det sig att han efter ett års förlopp mjukat opp fröken Maries hjärta högst betydligt. Hon mottog nu hans gåfvor med ett förbindligt småleende, hon skyndade alltid emot honom, när han slagit sig ned i lokalen, hon lyssnade med den älskvärdaste tålmodighet till hans smicker, och de tycktes vara mycket goda vänner.

Ja, goda vänner, ty något annat kunde det aldrig blifva fråga om, det hade hon bestämdt låtit honom förstå. Gjorde han henne i ringaste mån till föremål för någon närgången kurtis, då vände hon honom ögonblickligen ryggen, det hade hon då svurit inom sig själf, och det sade hon honom midt i ansiktet. Och då gjorde han bara en humoristiskt resignerad gest och såg högst oskyldig ut.

»Åh, fröken Marie», sade han. »Ni vet ju att jag lyder er blindt. Befaller Ni att jag skall gifta mig med er, så gör jag det naturligtvis ögonblickligen — — — Befaller Ni att vi endast skola vara goda vänner, så finner jag mig naturligtvis däri — —»

På detta sätt hade grosshandlar Schniedorf skapat en slags vänskaplig förtrolighet mellan sig och Marie. Några spefoglar, som antingen voro afundssjuka eller ville göra sig kvicka, skämtade visserligen, att fröken Marie nog kom snart med en liten present åt den tyske grosshandlaren i utbyte mot alla de presenter, han gifvit henne, men de gamla stamgästerna på schweitzeriet togo henne allvarligt i försvar för dylika insinuationer. De hade genomskådat hennes orubbliga grundsatser i den vägen.

Grosshandlarn var emellertid en stor filur, och han förstod att invänta den rätta tidpunkten. Det var nog inte den första lilla schweitzeriflicka, han behandlade på det här sättet, om hon också måhända var den vackraste...

Efter många underhandlingar och många om och men från fröken Maries sida, hade han slutligen lyckats förmå henne att någon enda gång, när hon hade ledigt, göra honom sällskap på några förlustelser utomhus. Hon hade ledigt en kväll i veckan. Han hade under de sista månaderna lyckats att två gånger få bjuda henne på teatern. Hans förslag, att de skulle supera efteråt, hade hon däremot båda gångerna bestämdt afvisat. Nå, herr grosshandlarn hade ödmjukt böjt sig för hennes vilja, följt henne till hennes port vid Bryggaregatan, tagit helt gentlemannalikt godnatt af henne och — i famnen på den första vackra gatnymf, som han träffat på, släckt den lidelse, som den omedgörliga och kyska brunetten uppväckt i hans lättfärdiga själ.

Hans passion för Marie blef emellertid allt starkare. Hennes ointagliga kyskhet retade honom i en oerhörd grad. Han kände en vansinnig lusta efter att få ega henne. Han var en lättsinnig krabat af första klass, med stark fysik och vilda passioner. Det var några, som hade hviskat detta i örat på Marie, men hon hade bara skrattat. Och det var inte utan, att denna varning lockat henne att blifva ännu ett grand friare i sitt förhållande till honom. Ty hon skulle visa, att det var blott och bart hon, som afgjorde den här frågan, och att hon egde styrka att draga äfven den farligaste tillbedjare vid näsan, när han begärde det omöjliga.

Schniedorf lurade emellertid. Han led förfärligt af detta vänskapliga, obefläckade umgänge med den vackra och retande flickan. Han kände begärelse ibland att kasta sig öfver henne, likt ett djur, midt på dagen därinne i schweitzeriet i allas åsyn. Passionen steg honom åt hufvudet, han led af den, som om han egt en frätande sjukdom i kroppen. Men »Vackra Marie» bara skrattade åt dessa tiggande och roflystna blickar, med hvilka hon ibland såg att han betraktade henne. Åhnej, min käre herr grosshandlare, tänkte hon, vänd dig åt annat håll, om du har dylika pretentioner! Skulle hon ge bort sig någon gång, *om* det skulle hända, så skulle det sannerligen vara åt någon annan än en sådan där fet don Juan på fyrtio år!

En dag i slutet af september, just som hösten med sitt mörker började köra undan de ljusa sommarkvällarna, hade Schniedorf vid ett förmiddagsbesök å Bägaren föreslagit Marie att på aftonen deltaga i en åktur utåt landet.

»Jag är inte ledig i kväll, herr Schniedorf», svarade hon.

»Gör ingenting, gör ingenting, fröken Marie! Jag har just tänkt, att vi skulle ta åkturen så där frampå nattsidan ... ja, just för er skull, fröken Marie ... jag känner ju, att ni inte har er fridag ... Men det är min födelsedag i dag ...»

Han ljög. Det var bara ett uppdiktadt skäl, som han funderat ut för att motivera förslaget.

»... just därför ... si, man har ju inte en födelsedag mer än en gång om året», fortsatte han i gemytlig ton. »Och så kan det ju bli verklig höst hvilket ögonblick som hälst. Det är bäst att passa på medan man har några timmar kvar af sommaren. Det skall bli förtjusande ...»

Det där om födelsedagen, det slog Marie. Hon misstänkte icke, att han ville narra henne därmed, han hade sagt det i en sådan öfvertygande ton. Hon erinrade sig ju, hur ofta han kommit ihåg hennes födelsedagar, med blombuketter och dyrbara presenter. Han hade stält henne i tacksamhetsskuld, och det vore ju förfärligt oartigt af henne att icke vid detta tillfälle uppfylla hans önskan. Och för resten skulle ju åkturen, äfven i hans sällskap, verkligen kunna bli förtjusande .... Men midt i natten ...!

»Åh, herr Schniedorf, är det er födelsedag! Det hade jag sannerligen ingen aning om. Jag har den äran gratulera er ... Men åkturen ... blir det inte bra sent, jag kan ju inte gärna komma härifrån förrän vid ett-tiden ...?»

»Inte alls för sent! Klockan två kunna vi vara hemma igen. Ni kan för resten försöka att bli ledig redan vid tolf. Jag är öfvertygad om, att det går för en gång skull. Vi bestämma det, inte sant?»

»Hur många skola vi bli?» frågade hon rakt fram.

Hon ville ge tillkänna sin öfvertygelse, att han inte begärde, att hon skulle resa ut så dags med honom ensam.

Han blef litet förlägen. Frågan hade kommit så häftigt. Han fann sig emellertid.

»Fyra stycken, har jag tänkt. Det är ju hvarken för litet eller för mycket.»

»Nå hvilka?» frågade hon forskande.

»Tja... grosshandlar Backe och en liten väninna till honom.»

Grosshandlar Backe, honom kände Marie. Det var ingen egentlig stamkund, men han brukade ofta komma in på schweitzeriet.

»En väninna... det är väl inte någon sådan där?» frågade Marie näbbigt.

Schniedorf antog en högst oskyldig uppsyn.

»Hvad tänker ni på», sade han. »En så kallad familjeflicka med fullkomligt ärbara afsikter... jag försäkrar...»

»Nå, hvad säger hennes mamma och pappa om, att hon åker ut så där dags?» inföll schweitzeriuppasserskan med en smula ironi.

»Ni skall inte försöka att vara elak, fröken Marie», sade grosshandlaren med allvar. »Jag vågar mitt hufvud på, att Ni kommer i mycket anständigt sällskap. Ni kan fullt lita på mig. Jag har ju inte försökt att föra er i några tvetydigheter förut? Men Ni gör mig mycket ledsen, om Ni säger nej — — — nå, det är afgjordt, Ni kommer med?»

»Ja, det kan väl inte hjälpas med mindre... Tackar!»

De öfverenskommo att droskan skulle stanna utanför Maries port vid Bryggaregatan något öfver tolf. Allt skulle då vara klappadt och klart.

Droskan anlände på bestämd tid. Maria hade lyckats att komma ifrån en kvart före tolf och hade nu i största hast piffat till sig litet därhemma.

Ekipaget hade på Schniedorfs befallning först hämtat honom själf. Då det kom till Maries port, hoppade han hastigt därur och ställde sig uppe på trappan invid porten.

Det var öfverenskommet att Marie skulle komma ned just vid denna tid. Schniedorfs kropp skälfde af spänning och orena lustar. Det var i natt han skulle spela sitt höga spel om en vacker kvinnas dygd. Misslyckades han i natt, så lyckades han nog aldrig. Det brusade i hans blod. Han kände sig ungefär som en härförare minuterna före en afgörande drabbning.

En nyckel stacks i låset innanför. Det var Marie, som kom. Åh gud, hvad hon såg sinnligt bedårande ut i den svaga belysningen! Schniedorf vågade knappt tilltala henne, ty han var rädd att darrningen på rösten skulle förråda svallningen i hans blod.

Marie hade sett ekipaget genom portgallret, hon hade sett Schniedorf stå på trappan, men de öfriga såg hon inte till. Hon förmodade att de funnos i en egen droska bakom eller framför.

»Jag kommer lagom, tror jag!» utropade hon gladt. »Har Ni väntat på mig?»

»Några sekunder endast!» svarade Schniedorf med dämpad stämma.

Marie såg förvånad på honom.

»Mår Ni illa?» frågade hon vänligt.

»Nej visst inte, visst inte», svarade han förlägen. »Kom nu ge vi oss åstad!»

Marie såg åt båda hållen, både framåt och bakåt. Där fanns inte hvarken något ekipage eller någon menniska.

»Skola vi fara efter de båda andra?» frågade hon som en naturlig förmodan.

»De komma inte!» svarade Schniedorf i en ton, hvilken han försökte göra förargad.

»Komma de inte — — —? Vi bli alltså — — —»

»— — — bara två, ja — — —», ifylde Schniedorf.

Marie stod tankfull på trottoaren invid fotsteget, synbarligen mycket tveksam om hon skulle gå upp.

»De ha fått förhinder — — — Backe skickade bud till mig i sista stund. Men jag tyckte, att det inte behöfde

hindra vår lilla beramade åktur. Det var ju ändå vi, som — — —»

»— — — vi — —» upprepade Marie för sig själf. Högt svarade hon ingenting. Det var verkligen inte trefligt det här att bli på tu man hand med den djärfve grosshandlarn, men ... det skulle vara både högst ogrannlaga

och fegt att nu gå upp igen. Hon fick väl hålla god min i elakt spel. Hon skulle nog vara på sin vakt. Kanske det var sanning, hvad han sade? Kanske han icke var en sådan samvetslös don Juan, som man målat ut för henne?

Hon steg upp i droskan och kastade sig bekvämt ned på den mjuka sitsen. Som en pil stack Schniedorf upp ef-

ter henne. Ah... det var som om han intagit den första, kanske svåraste befästningen. Det var knappt att han kunde behärska sin tillfredställelse.

Hästarna satte i gång. Kusken var förut instruerad att köra »stora promenaden» utåt Djurgården.

Själfva färden tilltalade mycket Marie. Hon tyckte ofan t ligt mycket om att vara ute och åka. (Det var också det som den fintlige grosshandlarn vetat om!) Men hon kände en besynnerlig oro. Det sväfvade för henne, att hon var ute på förbjuden väg. Den kom tillbaka, den där tanken, att han lurat henne in i en fälla, fastän hon tillbakavisade den som löjlig. Men att fara utåt Djurgården så här dags... det var nu alltid lika riskabelt, ifall han var en lågsinnad person. Där var ju folktomt, så han behöfde inte taga någon hänsyn... nå, hon skulle väl skrika på kusken.

Så småningom flydde emellertid alla dylika obehagliga tankar. Hennes kavaljer uppförde sig högst aktningsfullt. Icke genom en rörelse eller genom en blick förrådde han någon afsigt att vilja tränga sig på henne, fastän de sutto instufvade så här tätt intill hvarandra. Marie började därför känna sig helt angenämt stämd. Hon lutade sig bakåt i en bekväm ställning och såg med välbehag, huru gaslyktorna, husfasaderna och nattvandrarna skymtade förbi under den raska farten, medan hon själf på de eleganta dynorna gungades opp och ned af droskans mjuka fjädrar.

Schniedorf var vid bästa humör och älskvärdheten själf.

»Så tråkigt», sade han, »att vi inte blefvo fyra. Två par, det tycker jag är så lagom. Ja, Ni förlåter väl att jag kallar oss båda för 'ett par', fröken Marie...»

Och så slog han till ett bullrande, gemytligt skratt.

»Åh, det gör ingenting», svarade Marie, skämtsamt, »det är ju bara ett talesätt...»

»Javisst, bara ett talesätt... och beträffande oss lär det väl knappast bli mera.»

Det var den första svaga antydan mot detta ömtåliga ämne, som gjorts under hela tiden, och droskan befann sig

nu redan i slutet af Strandvägen strax vid Djurgårdsbron. Schniedorf hade dock gjort sitt skämt så löst raljerande, att Marie icke såg den minsta afsikt däri.

»Knappast...» svarade hon därför leende.

»Att Ni icke tycker det är synd om mig, att jag skall gå så här ensam och öfvergifven!»

»Det är ju ert eget fel.»

»Jag får alltid korgen... afslag, hvart jag vänder mig.»

Och den tyskfödde grosshandlarn gjorde en tröstlös gest med axlarna.

»Nej, hör nu, herr Schniedorf, nu narras Ni! Jag har hört i stället att Ni är en riktig fruntimmerskarl, och att Ni också har tur hos fruntimmerna.»

»Det är någon spjufver, som förtalat mig, det försäkrar jag... jag kan inte skryta med en enda verklig framgång... fröken Marie, tänk på er själf till exempel!... Om jag nu vore en fruntimmerskarl, så lade jag utan vidare armen om lifvet på er och gaf er en kyss...»

Marie ryckte till och drog sig instinktivt åt den sidan på droskan, där hon satt — och dock hade Schniedorf kastat fram sitt skämt i så oförargligt humoristisk ton, att Marie ej kunde spåra ett grand af allvar där bakom.

»Blef Ni rädd...?» fortfor Schniedorf och började skratta riktigt våldsamt. »Nej, Ni är då för lustig... ha, ha, ha... Ni är då så förskräckt för mig, som om jag vore en riktig människoätare.....»

Nu började Marie också att skratta. Schniedorfs munterhet smittade henne.

»Apropå äta...», fortsatte Schniedorf plötsligt, då Marie ingenting svarade. »Hur skall jag våga komma fram med mitt förslag...»

Droskan körde nu på stora vägen öfver Djurgårdsslätten.

»Ett förslag?» frågade Marie. »Och hvari består det?»

»Jag har beställt supé för fyra personer härute på...»

Han nämde namnet på ett af Djurgårdens utvärdshus.

»Supé . . .? Så här dags?»

»Och nu ville jag fråga, om vi inte kunde äta den på tu man hand i stället . . .?»

Han framkastade sitt förslag helt ogeneradt, som om det gält den naturligaste sak i verlden.

Marie ville icke ögonblickligen säga nej.

»Det är försent, det är stängdt öfverallt», svarade hon endast.

»Åhnej . . . jag har inte bestält den förr än till half ett . . . jag skall nog ställa om, att det öppnas . . .»

Herr Schniedorf log ett på samma gång artigt och öfverlägset leende, liksom han ville säga, att han nog var mannen att öfvervinna dylika små svårigheter.

»Det blir en liten hvilostund på vår trefliga åktur», tillade han. »Kusken får naturligtvis vänta. Vi kunna äta vår enkla supé på en halftimmas tid.»

Herr Schniedorf var en riktig skådespelare. Han kunde förställa sig på ett utomordentligt sätt. De sinnliga begären jäste och jäste, åtrån efter den vackra kvinnan, mot hvilkens klädning hans ben snuddade, sjöd inom honom, men han kunde ändå inlägga en sådan kylig klang i sina ord, att han därmed fullständigt duperade sin sköna följeslagarinna.

Marie vacklade redan. Schniedorfs fraser och hans uppträdande för öfrigt hade tydligen inverkat på henne därhän, att hon såg det hela i en betydligt oskyldigare dager än förut . . . Men därtill kom också något annat. Hon hade så småningom fått en stämning öfver sig. Kvällen var vacker, luften var varm, färden var förtjusande. Härute på Djurgården gaf den tysta och fridfulla omgifningen en romantisk stämningsfullhet åt själ och kropp. Alla behof af sömn, all trötthet kände hon fullständigt bortdunstade, och den känsla af välbefinnande, som trädde i stället, förde med sig ett behof af nöje och njutning.

Trefligare kunde hon nog få än en liten champanjesupé — ty naturligsvis skulle det bli en sådan! — på tu

man hand med Schniedorf, men när det var det enda, som nu stod henne till buds, så...

Marie svarade ingenting på hans sista fras. Hon endast såg tankfullt framför sig.

Schniedorf lutade sig fram mot henne.

»Ni följer med, inte sannt? Hvarför skulle Ni neka oss båda det nöjet? Ingen människa känner er härute, och allt skall gå så ordentligt till, det försäkrar jag...»

»Ja... jag får väl följa med!... Ni är en riktig förförare, herr Schniedorf!» tillade hon med ett skälmskt skratt.

Vagnen passerade just i detta ögonblick en lykta. Schniedorfs ögon hängde vid den vackra flickans ansikte. Gud, hvad hon såg söt ut, när hon skrattade så där! Det var en lycka att hon inte såg Schniedorfs blick. Hon hade då bestämdt icke följt med längre.

Schniedorf gaf kusken en order. Vagnen hade nämligen redan hunnit köra förbi nedfartsvägen till det åsyftade utvärdshuset. Om på ett par minuter stannade den utanför detsamma. Klockan var nu några minuter öfver ett.

»Det är så sent... midt i natten... det ser ju så tokigt ut... hvad skall man tänka om mig», sade Marie halfhögt, just som de skulle stiga ur droskan.

»Bah!... I en storstad, hvad betyder det! Det är ju så vanligt... jag har varit ute med min mamma och spisat här en gång vid den här tiden», gycklade Schniedorf.

Marie skrattade, drog ned floret öfver ansiktet... och steg på.

En kypare underrättade dem om, att supén var dukad en trappa upp. Kyparen gick före, och de båda gästerna följde efter. Det hela gick så behändigt. Marie generades icke det minsta af några nyfikna blickar. Hon förstod att man här var van vid supéer — på morgonkulan.

När Marie kom in i rummet, lade hon genast märke till att bordet var dukadt för fyra personer — den listige

Schniedorf hade förstått att arrangera det så, att hon ingenting skulle misstänka.

Hon hade knappt gjort sin iakttagelse, förrän kyparen med en artig bugning framkastade i belefvad ton: »Herrskapet är inte mer än två?»

»Nej», svarade Schniedorf kort, »vi blifva inte flera. Ni får ta bort två kuvert!»

De togo af sig ytterkläderna. Kyparen tog emot dessa med ödmjuka bugningar.

Marie kastade sig ned vid bordet. Färden hade gifvit henne en sugande aptit.

»Jag är hungrig som en varg!» utbrast hon.

»Så roligt!» svarade Schniedorf med förtjust min. »Då skall ni äta riktigt duktigt.»

— — —

Supén förflöt på det angenämaste sätt. Rätterna voro visserligen inte förstklassiga, men heller inte dåliga, och de sköljdes ned med de utmärktaste viner. Värdshusets vinkällare tycktes vara väl försedd. Schniedorf rekvirerade in den ena buteljen efter den andra. Han ville inte ha mer än ett glas af hvarje sort. Och en sådan småsak som att han det oaktadt fick betala hela flaskan, det fäste han sig icke vid.

»Ni tar in alldeles för mycket vin, herr Schniedorf!» måste Marie infalla.

»Åh, fäst er inte vid det... det är ju min födelsedag», svarade den artige grossören med ett förbindligt leende.

De hade nu tillbragt en timma vid matbordet. De sutto midt framför hvarandra å de båda stolarna invid väggen. De hade haft mycket roligt. Schniedorf berättade en anekdot eller historia mellan hvarje köttbit, som han förde till mun. Somliga af historietterna voro icke så litet vågade. Men det tycktes inte Marie fästa sig vid. Hon hade sjelf blifvit stämd för lustighet. Hon skrattade på det där klingande sättet, som hon kunde ibland, och hvilket gjorde kurtisören yr i mössan af förtjusning.

Och med det mest infernaliskt beräknande system fullföljde Schniedorf sin plan att göra Marie drucken.

Knappt hade han slutat att berätta sin muntrande anekdot, förrän han i det glädjestämda ögonblicket höjde sitt glas.

»En skål för den vackraste bland schweitzerifröknar!» »En skål för vår gamla mötesplats Bägaren!» »En skål för en ny åktur!» ... Och en skål för allt möjligt och omöjligt. På detta sätt halft tvingade han sin vis à vis vid supébordet att tömma det ena vinglaset efter det andra ...

Och verkan af de samma uteblef icke. Det syntes på ansiktsfärgen och ögonen. Herr Schniedorf iakttog med den mest djefvulska tillfredsställelse, huru särskildt ögonen, dessa svarta härliga ögon, började förråda alkoholens inverkan på hjernan. Det skulle kanske lyckas honom att slutligen få henne sådan han önskade. Hela hans syndiga själ var i uppror. Han svor inom sig själf, att hon ej skulle komma som oskuld — ifall hon var det — utanför rummet, där de nu befunno sig. Det måtte bli hvilka efterräkningar som hälst, men hans skulle hon bli, om han också skulle taga henne med det brutalaste våld ...

Kyparen kom nu in med champanjen. Han hade en butelj under hvardera armen.

Schniedorf, som beräknat hans inträde, och därför i något ärende stigit upp, passade på att komma med ryggen åt Marie. Och när kyparen gick förbi honom, gaf han denne ett par beräknande blinkningar. När kyparen gick igen, hörde Schniedorf, huru han ytterst försiktigt tog nyckeln ur dörren. Det undgick fullständigt Marie ... Nu voro de ostörda ...

»Två flaskor champanj! Är Ni tokig ...» ropade Marie med förskräckt min. »Det är väl inte meningen, att vi skola dricka oss fulla!!»

Det chargerade skratt, som följde på hennes ord, tillkännagaf emellertid, att det inte var långt ifrån den tidpunkten.

»Hvad Ni skämtar! Vi dricka så länge det smakar oss.

Det är ju alltid bättre att ha en smula för mycket än för litet!»

Och champanjeglasen höjdes... den ena gången efter den andra. - .

Nu först började Schniedorf kasta af masken.

Fastän Marie befann sig i starkt upprymdt tillstånd, märkte hon ytterst väl den förändring, som grosshandlarn undergick. Och en besynnerlig oro började få makt med henne. Hon tyckte att hon ville skrika, att hon ville springa på dörren, men när hon reste sig, var hon så slapp att benen föllo undan, och hon var äfven så yr i hufvudet att möblerna började snurra rundt. Schniedorf, som visserligen druckit rätt mycket men naturligtvis tålde betydligt mer än Marie, var däremot fullkomligt herre öfver sina handlingar.

»Vi få lof att gå! Jag har redan stannat alldeles för länge!» sade Marie med ett ängsligt uttryck i rösten. Hon lyckades resa sig upp samt närmade sig dörren, där ytterkläderna hängde.

Schniedorf hade med ett par darrande steg följt efter. När han kom intill henne, slog han armen om hennes lif.

»Fröken Marie!» hviskade han med passionerad röst.

»Bråka nu inte, herr Schniedorf! Vi ha ju haft så trefligt», svarade Marie i nästan bedjande ton.

Han höll fast sitt tag om hennes midja. Hon gjorde ett försök att rycka sig loss, men hon höll på att ramla omkull... usch, hon hade verkligen druckit för mycket.

»Ge mig en kyss! Ni har gjort mig galen... jag vet icke hvad jag gör...!» sade Schniedorf med brinnande ögon.

»Nej... nej!»

»Hvarför?» frågade han i häftig, brutal ton. »Är ni så helig?»

Han kastade äfven sin andra arm om hennes lif och knäppte ihop händerna bakom hennes rygg. Därpå tryckte han sin kropp mot hennes med lidelsefull styrka.

Ge mig en kyss! Ni har gjort mig galen... (Sid. 31.)

»Hvad gör Ni? Släpp mig ögonblickligen, annars ropar jag på hjälp . . .!»

»Var så god! Det är ingen, som hör er. Och äfven om så skulle vara, så fäster man sig inte därvid. Man såg ju, att Ni frivilligt följde med hit . . .»

Hon insåg att han hade rätt . . . Var hon prisgifven åt honom?

Innan hon hann att svara hade han tryckt sina köttiga läppar mot hennes, så att hon icke fick fram mer än ett hväsande.

Hon böjde sin kropp bakåt i bågform för att undkomma hans ansikte, men han höll henne uppe och följde med.

Då greps hon af ett vanmäktigt raseri. Hon borrade sina fingrar i hans ansikte, hon klöste honom, hvar hon kom öfver, hon spottade och bet omkring sig. Men uppeldad af sina begär var han alldeles känslolös för hennes motstånd. Och hennes krafter förmådde intet mot hans passioners jättestyrka.

Den förfärliga ansträngning, som hon under några minuter utvecklat, i förening med ruset, efterträddes emellertid af en plötslig utmattning. Hon kände sig som förlamad i hvarje lem. Hon badade i svett och hon öfverfölls af en trötthet, af en sömnlusta, som verkade dödande på hvarje fiber. Som en trasa sjönk hon ihop . . .

Schniedorf var icke beredd på en så ögonblicklig afslutning af deras kamp. Han förmådde icke hålla henne uppe, då hon sjönk samman. Han måste låta henne falla på golfvet och följde själf med.

»Niding!» stammade hon, i det hon fåfängt försökte skjuta honom ifrån sig med sina maktlösa armar.

— — —

En stund därefter sågo kyparen, som serverat dem, och några andra af tjänstefolket, som ännu voro uppe, huru den unga mörka kvinnan kom rusande nedför trappan med hatt och kappa vårdslöst kastade på sig.

De gapade förvånade på henne. Men hon låtsade ej se

dem. Pionröd i ansiktet och med ögonen vildt stirrande framför sig, slet hon upp farstudörren och rusade ut.

Då kusken, som tåligt spatserat kring vagnen, såg henne komma, gjorde han sig beredd att klifva upp på kuskbocken. Men hon egnade inte vagnen en blick. I den vildaste fart och knytande händerna af raseri fortsatte hon sin flykt i natten ned öfver Djurgårdslätten och mot staden.

Schniedorf kom ned i farstun några sekunder sedan Marie rusat därifrån. Kyparn höll på att stänga dörren. Schniedorf ryckte en sedel ur västfickan, kastade den åt kyparen och sade pustande i föraktlig ton:

»Hon blef sjuk, aset, hon hade visst druckit för mycket — — — det är då fan, hvad de här fruntimmerna bära sig åt — — — skicka mig räkning i morgon — — —»

Kyparen gjorde en ödmjuk bugning.

Schniedorf affärdade äfven kusken med några ord, och därefter satte han springande af mot Marie, hvars ljusa kappa han såg skymta borta vid Hasselbackens plank.

Han måste försöka trösta henne, så att han fick något resultat af sitt ganska dyrköpta spel.

Han upphann henne snart och följde henne hack i häl ända till hennes hem vid Bryggaregatan, under, som vi sett, hufvuddragen af hennes harmfulla protester — — —

Det är dessa den föregående nattens händelser, som »vackra Marie» går igenom med bröstet ännu sjudande af sinnesrörelse, innan hon kan besluta sig för att stiga upp och gå till sin plats på schweitzeriet.

TREDJE KAPITLET.

Klockan var öfver elfva, när hon kom dit.

Lokalen var nästan tom så här tidigt på förmiddagen. Endast två bord voro upptagna af några gäster, som hon inte kände. Det var hufvudsakligast på eftermiddagarna och kvällarna, som Bägaren hade sin publik.

Marie hade två kamrater vid serveringen. De hette Sofie och Elin. Den förstnämda gick redan på trettitalet, men försökte med all makt att gifva sig ett ungdomligt utseende. Hon lockade sitt bruna hår så att det stod som en burrig gloria kring hela ansiktet, hon sminkade kinder och läppar så att hon såg ut som en porslinsdocka och snörde sig med en dödsföraktande energi. Hon var inte otillgänglig för kurtis, men hade namn om sig att vara mycket pretentiös mot sina älskare. De måste icke blott betala henne bra, utan äfven visa sig tillsammans med henne på promenader och förlustelseställen. Och ville de icke gå in på det, så gaf hon dem en god dag. Hon var äfven bekant för sin elaka tunga och var därför just ingen treflig kamrat att dagligen vara tillsammans med.

När hon kom i tagen kunde hon berätta pikanta anekdoter som en munvig profryttare, och hon kunde ta emot de mustigaste kvickheter utan att hon lyckades få fram mera färg på kinderna än den hon satt dit med sminket. Hon hade varit på Bägaren ett halfår, men man väntade, att hon snart skulle efterträdas af någon annan, ty hon brukade inte stanna länge på samma ställe. Det oaktadt var hon emellertid en mycket rask och hurtig serveringsflicka.

Den andra, Elin, var vid Maries ålder. Hon såg inte vidare bra ut, men hade ett slags barnsligt, seriöst sätt, som slog an på många. Hennes ansiktsuttryck harmonierade härmed. Hon såg så hjärtinnerligt oskyldig ut, att man kunde taga henne för en flicka från landet på sjutton vårar. Uttrycket i hennes blåa ögon växlade mellan skygghet och drömmeri, och öfver läpparne låg ett drag af menlöshet, som om hon aldrig tänkt en ond tanke. Hon hade varit på Bägaren sedan hon var mycket ung, och mellan henne och Marie fanns en ganska uppriktig vänskapsförbindelse.

De hade båda denna morgon med största intresse och förvåning diskuterat frågan, hvarför Marie inte hade kommit dit ännu — hon brukade ju aldrig mankera. Om hon blifvit sjuk, voro de öfvertygade om, att hon skickat bud. Hon höll ju en ära i att sköta sin plats så pedantiskt punktligt, gudbevars!

»Hon har varit ute och festat i natt, skall du få se!» hade Sofie sagt med ett åtskilligt elakt tonfall. »Lilla helgonet har väl funnit sin förförare ... ha, ha ...»

Den bestämdhet, med hvilken Marie städse tillbakavisat alla erbjudanden till »små oskyldiga utsväfningar», hade ständigt utgjort en skottafla för Sofies giftigheter. Och det var rent af anmärkningsvärdt, att just denna morgon hade hon med sin en smula uppåtsvängda näsa vädrat »att något hade händt».

»Du tror då alltid det värsta om folk», hade Elin svarat.

»Det värsta ... bah ... man kan inte gå som oskuld i hela sitt lif ... isynnerhet inte om man är schweitzeri-

uppasserska!» Och Sofie hade gjort en cynisk knyck med sitt målade hufvud.

»Usch då!» hade Elin svarat och harmset gått ifrån sin frispråkiga kamrat.

Schweitzeriets »hofmästarinna», en fyrtiofem års, mycket korpulent dam, som i unga dagar varit älskarinna åt

egaren, en vinhandlare, hade äfven undrat, hur det kom sig att »vackra Marie» inte låtit höra af sig, fastän klockan redan slagit elfva. »Skall nu äfven hon börja att slarfva!» tänkte den lifserfarna fröken med en suck och gjorde en tyst reflektion öfver, hur svårt det är för serveringsflickor att trampa dygdens smala väg.

Så mycket uppseende gjorde det på schweitzeriet Bägaren, att inte fröken Marie som vanligt kommit i behörig tid!

Marie hade själf en förkänning af, att hon skulle bli bemött med forskande ögonkast och spydigheter, särskildt tänkte hon på den lilla snälla Sofie; men hon kunde icke besluta sig för att stanna hemma och skicka sin värdinna med sjukbud, ty hon hade ett starkt behof af att få sina pinsamma tankar förströdda. Hon behöfde komma i sitt vanliga arbete och se folk omkring sig för att återfå sin jämnvikt efter denna gräsliga natt.

Hon egnade Schniedorf en tanke, då och då! Hvad hans feta, slätrakade ansikte med sina af vinet ännu pussigare kinder, med sina af passionen brinnande ögon — sådan som hon sett honom hänga öfver sig under den hårda striden, i hvilken han blifvit segrare! — förföljde henne, hvart hon kastade blicken!

Hon såg i andanom det triumferande leende, med hvilket han skulle träda in, lugnt och ogeneradt, svängande sin guldkryckade käpp, i schweitzeriet! Han hade allt fortfarande styrkan på sin sida. Hon kunde icke slunga i hans ansikte, hvad hon kände lust efter, ty då skulle man fråga efter orsaken till hennes beteende, och den kunde hon icke förklara. Hon måste se till att allt blef en hemlighet mellan dem båda, och hon ansåg det omöjligt, att han var en *så stor* usling, att han skulle gå omkring och skryta med det...

En hemlighet mellan henne och *honom*, denne lismande tjuf, denne lömske stråtröfvare... det var då det obehagligaste, hon kunde råka ut för, men det kunde inte hjälpas, det måste så blifva...! Dock kände hon inom sig, hvilket glödande hat mot honom, som satt kvar som en törntagg därinne... och den taggen skulle icke bli lätt att rycka bort... kanske skulle vedergällningens timma slå en gång...

Och tårarna strömmade öfver den vackra kvinnans anlete, när hon tänkte på, hur hon blifvit behandlad och huru

hon stod absolut rättslös inför denne tyskfödde snobbs samvetslösa bofstreck...

Hon kunde icke hindra att hennes reflektioner svälde ut och att hennes medfödda intelligens ställde händelsen i belysning från allmänna samhällsförhållanden. En stackars fattig usling, som rycker ett till skyltning uthängdt klädesplagg från en butiksdörr, stämplas som en samhällsfiende och får fängelsestraff, men om en rik kurtisör går omkring och på det mest sataniska sätt bestjäl unga flickor på deras dygd, så anses det endast som manliga hjältedater...

Eller en annan jämförelse.

Hon hade läst i tidningen helt nyligen, endast för några dagar sedan, att två gardister fått respektive sex och tre års straffarbete för att de gemensamt våldtagit en ung piga en kväll ute på marken ett stycke från deras kasern. De hade varit druckna, och de hade burit sig åt som vilda djur. En tidning hade i förtäckta ordalag relaterat vissa delar af polisrapporten. De båda uslingarna hade utan vidare kastat omkull den stackars intet ondt anande flickan på gräsmattan i en backsluttning och kväft hennes skrik. Och på ett om den yttersta råhet vittnande sätt hade de i samförstånd utfört sin moderna krigarebragd... Denna händelse hade varit den mest upprörande, vämjeligaste hon läst, och nidingarna hade fått sitt rättvisa straff... Men var månne denne Schniedorf ett uns bättre...? Han var sämre... han hade gått och rufvat på sin plan kanske under månader förut och han hade med den oerhördaste kallblodighet tum för tum genomfört den... men hade förstått sig på att gå till väga på ett »fint» sätt och begagna sig af de resurser, som stodo de »nobla» förförarna till buds... och dessa resurser äro sannerligen icke få i en storstad, där det finnes så många utmärkta platser, där man mot bra betalning kan få champanj vid hvilken tid på dygnet som hälst och där mot präktiga drickspängar både uppasserskor och kypare äro döfva och blinda för allt som händer... hur skulle hon kunna anklaga denne fete grosshandlare och ställa honom till ansvar inför lagen...? Åhnej, ett afslöjande af skanda-

en skulle träffa henne själf hårdare än honom ... han kunde ihånskratta, han hade trumfen på hand ... men skulle det någon gång yppa sig ett tillfälle att taga hämnd på honom, så skulle hon, vid Gud, ej försumma det — — —

I den riktningen löpte hennes tankar — — —

När hon något öfver elfva inträdde bakvägen i schweitzeriet möttes hon af sex nyfikna ögon, föreståndarskans och de båda uppasserskornas.

Sofie blef naturligtvis först färdig.

»Så röd du är i ögonen!» insinuerade hon, innan Marie hunnit att hälsa en gång.

Det var sant. Men det var märken mera efter gråten än efter nattvaket.

»Jag har varit sjuk i natt», svarade Marie mycket allvarligt.

»Kanske Ni vill ha ledigt i dag?» frågade hofmästarinnan vänligt. Marie var hennes favorit.

»Nej tack, jag är bättre nu!» sade Marie kort och gick in i serveringslokalen och satte sig på en stol, färdig att ögonblickligen börja sin tjänstgöring.

Hon hade inte suttit där i en kvarts timma, förrän — Schniedorf inträdde. Han hade redan tagit af sig öfverrocken, då Marie, som haft uppmärksamheten åt annat håll, observerade honom. Med den yttersta självbehärskning lyckades hon att sitta till det yttre likgiltig, men hon såg i spegeln på väggen midtemot, huru hvarje blodsdroppe flöt bort från ansiktet. Det var en lycka, att hon hade så mörk ansiktsfärg, ty därigenom observerades blekheten ej så lätt.

Schniedorf gick direkt fram till henne. Han hade en egendomlig dansande gång, öfver hvilken det låg en skrytsam nonchalans.

Hans blickar stodo som synålar i Maries ansikte och öfver läpparna låg ett cyniskt, triumferande leende, då han räckte henne sin mjuka, juvelprydda hand.

»Hvilken oerhörd fräckhet!» tänkte Marie, under det bröstet häfdes af tillbakahållen vrede, så att det höll på att spränga klädningslifvet. Men hon måste hålla god min

och dölja sina känslor. Hon skulle ändå bli tecknad som den slagna, om historien kom ut; hon *måste* förhindra detta.

Hon steg hastigt upp och lät blicken planlöst glida från den ena ända af rummet till den andra, medan hon räckte honom ett par fingrar. Han bugade sig med öfverdrifven artighet och tryckte hennes fingrar så hårdt, att hon höll

på att skrika. Hon ryckte häftigt undan dem ... Just nu observerade hon att Sofies ögon voro fästade på dem ... Hon misstänkte nog åtskilligt, den sminkade damen med sin skarpa tunga!

»Hvad behagar Ni?» frågade Marie med klanglös röst.

»En kopp kaffe, fröken Marie, och ett litet glas konjak!» svarade grosshandlarn gladt och kastade sig vårdslöst ned i den plyschklädda soffan.

Marie gick, utan att svara ett ord, med lugna, behärskade steg ut i det lilla skänkrummet för att hämta det begärda.

När hon kom ut igen fann hon tillfället lämpligt att säga Schniedorf några ord. De båda andra uppasserskorna voro sysselsatta med nya gäster i andra ändan af salen, och i närheten af Schniedorf voro borden oupptagna. Hon ställde brickan med en viss fart ifrån sig på bordets marmorskifva, böjde sig ned mot Schniedorf och hviskade skarpt:

»Om Ni talar om det för en enda människa, så mördar jag er...»

Grosshandlarn hajade till. Det låg värkligen en egendomlig beslutsamhet i det sätt, på hvilket hon uttalat orden.

»Hvad tänker Ni på...! Hvarför skulle jag göra det!... Men, när träffas vi nästa gång?» hviskade han tillbaka och gaf henne ett förtroligt ögonkast.

»Hos polisen borde vi träffas, men icke någon annorstädes», svarade hon med gnistrande ögon. Därpå vände hon honom tvärt ryggen och gick ut ur rummet.

»Djäfla flicka!» mumlade Schniedorf för sig själf, i det han i ett drag tömde konjaksglaset.

Om några minuter attackerades han af Sofie. Denna hade med största försiktighet gifvit akt på, huru Marie vände den elegante grosshandlarn ryggen, sedan hon hviskat några ord till honom. Hon brann af nyfikenhet. Hon visste att Schniedorf icke var svår att få att prata. Hon slog en lof omkring rummet och kom så att alldeles händelsevis blifva stående vid Schniedorfs bord.

»Hur står det till med herr grosshandlarn i dag?» frågade hon med ett mycket sött leende.

»Jag har litet ondt i hufvudet!» svarade han och kväfde en gäspning.

»Grosshandlarn har väl varit ute och festat i natt...?»

»Helt obetydligt... en liten supé...»

»Åhå! I familj, förstås...?»

»Naturligtvis! Jag äter aldrig supéer om nätterna annat än i familjer...»

»I regel — — — men det gifves väl undantag?»

»Sällan.»

»Till exempel i går kväll. Jag har talat vid någon, som sett grosshandlarn.»

»Nej, nu narras Ni bestämdt. Sådana där supéer äter jag aldrig, så någon ser mig.»

»Det lär bli svårt det.»

»Åh tusan heller... bara man förstår att arrangera dem, så...»

»Det förstår allt grosshandlarn, inte sannt?»

»Hur vet Ni det?»

»Jag har hört sägas det.»

»Det var fan, hvad fröken Sofie hört mycket om mig.»

»Ja, vi träffas ju så ofta.»

»Vi... hm...»

»Det är förstås inte för min skull, som grosshandlarn kommer hit.»

»Nej, det måste jag medgifva... jag vet inte att det är för någons skull... jag kommer för att dricka mitt kaffe...»

»Det påstås ju allmänt, att grosshandlarn är kär i Marie...»

»Åh fan!» sade Schniedorf med skämtsam förvåning. »Påstår man det...? Men om så skulle vara, så är det väl hopplöst...»

»Månn' tro det — — — Hon följer ju med på en liten 'sådan där' supé ibland...»

»Gör *hon?*

»Till exempel i går kväll...»

Trots sin världsvana kunde grosshandlarn inte hindra, att en svag röd sky hastigt for öfver hans ansikte. Den sluga kvinnan hade väl beräknat sitt anfall. Hon iakttog med en skarp blick grosshandlarns knappast märkbara rodnad. Han hade förrådt sig. Nu visste hon hvarför den

skenheliga Marie kommit för sent i dag. Det kunde ju all tid vara bra att ha reda på den saken.

»Jag har inte en aning om, hvar fröken Marie uppehöll sig i går kväll. Jag hade inte det afundsvärda nöjet att tjänstgöra som hennes kavaljer», sade Schniedorf skämtsamt, men dock med icke så ringa förlägenhet öfver att ha skiftat färg.

»Ja, det är löjligt hvad somliga små skönheter vilja spela dygdemönster.»

»Det har *Ni* aldrig ens försökt, eller hva'?» menade Schniedorf, i afsikt att ge henne litet tillbaka af hennes elakhet.

»Det har väl åtminstone inte Ni haft godt af!»

»Nej, mig har Ni aldrig fått på kroken.»

»På kroken... fy skäm ut er... begagnar jag några krokar...? Tror Ni inte man kan få en karlslok med sig hem, utan att man behöfver kasta ut metkrokar...»

Sofie hade blifvit ordentligt arg. De sista orden hade hon, utan att tänka därpå, skrikit ut så högt, att det hördes nästan öfver hela lokalen.

Elin närmade sig henne med en högst förnärmad min öfver sitt lilla oskyldiga ansikte.

»Men Sofie, tänk på hvad du säger!... Du ser ju, att det fins gäster...»

Sofie gjorde endast en föraktlig grimas och gick och satte sig i ett hörn och såg förgrymmad ut.

Schniedorf satt en god stund och väntade på att Marie skulle komma ut igen. Då hon ej gjorde det, lemnade han betalningen till Elin och gick sin väg. Men han hade ännu icke långt ifrån uppgifvit hoppet, trots det att han stött på ett mera långvarigt motstånd än han väntat. »Jag får väl ta henne en gång till», mumlade han för sig själf, när han kom ut på gatan, och log ett bredt, sataniskt leende.

Strax efter att Schniedorf gått, kom Marie ut i lokalen. Sofie närmade sig henne ögonblickligen med en skadeglad min.

»Den där Schniedorf, det är allt en gök!» sade hon illistigt.

»Jaså!» svarade Marie entonigt.

»Han talade om för mig i förtroende, att han varit och superat med dig i natt!»

Marie kände en stöt, som gjorde henne förstenad. Hon svarade ingenting genast. Hon endast såg på den illistiga kvinnan med en lång forskande blick. Hon förstod, att hon hade en hänsynslös rival framför sig, en rival, som hatade henne, därför att Marie fördunklade henne genom sitt utseende. Och till *denna* kvinna hade Schniedorf, denne kvinnoröfvare, i förtroende meddelat den förfärliga hemligheten . . .!

»Du ljuger! Det har han aldrig sagt!» ropade Marie, då Sofie fräckt besvarade hennes blick.

»Jag försäkrar! . . . Ni var på Djurgården, berättade han.» Sofie kände till Schniedorfs tillflyktsorter.

Han hade naturligtvis 'berättat' *hela* historien! Det blef med ens klart för Marie!

»Du ljuger!» upprepade hon dock ännu en gång, under det att hon endast fick ett försmädligt leende till svar. Hennes ögon voro fuktiga.

Som i en dröm gick hon hela dagen och skötte sitt åliggande. Hon svarade fåordigt på alla tilltal, och man undrade allmänt, hvad som kommit åt den gladlynta »vackra Marie».

»Hon har influensa!» gick Sofie omkring och skämtade med tvetydiga blinkningar. Men åt de af gästerna, som hon stått eller stod i ett mera intimt förhållande till, gick hon och hviskade: »Hon har varit med fete Schniedorf i natt . . . hon är trött, stackars liten!» Och då fick hon alltid ett rungande skratt till svar. Hon gjorde i dag en oerhörd lycka med sitt infernaliska sladder.

När Marie, dödstrött och förstörd efter alla de själskval, hon hela dagen gått och burit på, kom hem i sitt lilla rum vid half-ett tiden och tändt ljus, fann hon på nattduksbordet invid sängen ett litet paket, insvept i rödt silkespapper

Hon förstod att värdinnan ställt in det. Hon blef på det högsta förvånad. Hvad kunde det innehålla? Det var ju hvarken hennes namnsdag eller födelsedag i dag. Instinktmessigt fördes hennes tankar på Schniedorf . . .

Utan att ens ge sig] tid med att taga af ytterplaggen, slet hon af det röda silkespapperet och fann innanför detsamma ett elegant etui, beklädt med grönt skinn. I springan melian locket och botten stack ett guldkantadt visitkort fram. Hon tryckte på knappen, och locket sprang opp. På ett mörkrödt sammetshyende hvilade en utomordentligt vacker guldbrosch, i hvars midt en diamant blixtrade. Omkring densamma fans en krans af stora äkta pärlor. På det instuckna visitkorten lästes: August Schniedorf. Med små spetsiga bokstäfver stod där äfven skrifvet:

»Jag dyrkar er öfver allt annat. Ni måste bevilja mig ännu ett möte. Jag bönfaller er!»

Hon flyttade blickarna från visitkortet till guldbroschen. Hon förstod ögonblickligen, att den var en ytterst dyrbar tingest, hvilken sannolikt kostat lika många hundralappar som den hade pärlor kring den i rägnbågens färger skiftande stenen.

Den utgjorde ett kosteligt lockbete. Men om en million i diamanter legat i etuiet, skulle det inverkat på Marie lika litet som detta charmanta guldsmycke förmådde att dämpa hennes förakt för Schniedorf. Hon hatade honom som man hatar sin mors mördare, och hon skulle förr kunna tömma en giftflaska än frivilligt öfverlämna sig i armarna på denne lättsinnige krabat, tyckte hon.

Hon stod ännu och höll smycket i handen. Hvad skulle hon göra med det? Naturligtvis skicka det tillbaka i morgon bittida. Icke ett ögonblick tänkte hon på att behålla det.

Men så fick hon plötsligt en annan idé, en raffinerad idé. Hade han varit så fräck att vilja köpa henne för ett guldsmycke, så kunde han sannerligen få bli af med det också, i stället för att kunna använda det som amunition på någon annan af sina kvinnojakter. Hon kom plötsligt på den tan-

ken att kasta den vackra broschen ned i gatsmutsen. Det var ändå en hämnd, om också en liten sådan. Det gjorde dletsamma hvart den hamnade. Schniedorf brydde sig nog icke om att anmäla sig, ifall en ärlig upphittare lemnade im den till polisen, och när ingen egare fans, så blef ju upphittaren egare. Kanske kom den i händerna på en gatmymf, som utan vidare behöll den som en skörd från gatan . . .

Hon knäppte till locket igen, stack in visitkortet i springan och svepte silkespapperet om den gröna skinnbeklädmaden.

Därpå öppnade hon ett fönster och stack ut hufvudet. Hon såg icke skuggan af en lefvande varelse på hela gatan. Tillfället var alltså lämpligt. Med ett hånskratt slungade hon det lilla paketet ned på motsatta trottoaren. Det smäll, när det föll, men hon trodde icke att broschen gick sönder, ty silkespapperet och etuiet skyddade den.

Hon kände en frestelse att släcka ljuset och sätta sig på utkik vid fönstret för att se, hvem som blef den lyckliga upphittaren. Men hon var så sömnig, att hon knappt kunde hålla ögonen öppna. För resten intresserade saken henne inte det minsta vidare. Hon hade i detta ögonblick icke den aflägsnaste aning om, hvilken roll denna föraktligt på gatan utkastade toalettsak skulle komma att spela i hennes lif — — — Hon tänkte endast på, att hon i någon grad fick tillfredsställa sin hämdlystnad genom att vid något tillfälle kunna kasta Schniedorf i ansiktet ett spefullt: »Tack skall ni ha för presenten? Jag slungade ut den på gatan, så fort jag kunde. Gå och hör efter hos polisen, så kanske ni kan få den tillbaka!»

Hon somnade in med ett leende på sina svällande läppar. Det var alldeles som hon gjort en god gärning.

FJÄRDE KAPITLET.

På centralstationens perrong i hufvudstaden är ett rörligt lif. Om tio minuter skall nattsnälltåget till Malmö afgå.

En ofantlig människoskara tränges och knuffas på perrongen, öfver hvilken några väldiga båglampor kasta sitt blåhvita ljus. Stationskarlarne draga sina bagage-vagnar, fullastade af högt upptornade koffertar och kappsäckar, med stor svårighet genom mängden, vid hvarje tum skrikande sitt »Se opp!» Stadsbuden, lätt igenkända genom sina numrerade messingsplåtar öfver mösskärmen, med händerna och armarna fylda af alla möjliga och omöjliga slag resgods, springa svettiga från den ena kupén till den andra för att söka upp en lämplig plats, hack i häl följda af de resande, de betjena. Dessa rusa åstad med tidningspackor och poletteringsmärken i händerna och med de ängsliga blickarne riktade mot den stora klockan, hvilken med sina hvita, transparangta taflor lyser som en måne öfver det hela. Konduktörerna med sina silfvergalonerade mössor gå omkring, somliga barska och befallande, andra leende och artiga, och manövrera

instufningen i kupéerna med orubbligt lugn. Med långsamma steg och viktig min promenerar stationsinspektorn i sin rödbandade mössa och utdelar korta befallningar, i det han svänger med hvisselpipan som tecken till att afgångsminuten närmar sig med hastiga steg.

De upplysta kupéernas långa fönsterrad är dekorerad med ansikten af alla möjliga slag, unga och gamla, fula och vackra, feta och magra, manliga och kvinliga. Men dessa

passagerare äro alla i liflig verksamhet. De nicka, prata, gestikulera; somliga skratta och skämta, somliga gråta med näsduken för ansiktet. Nedanför fönstren stå de afskedsföljande vännerna och släktingarna tätt packade. Den ene vill komma framom den andre, det är en ihärdig kamp med armbågarna. Händer sträckas upp för att få mottaga en tryckning af den bortfarande, och blombuketter räckes fram öfver hufvudena. Det är ett surr, ett bråk, en ifver,

som inte dämpas en sekund förrän tåget lämnat stationen. Och när den stora messingsklockans rungande ljud klingar öfver perrongen, går det en skälfning af stegrad oro genom den rörliga hopen...

Omkring tjugo minuter innan snälltåget skulle afgå stannade på centralplanen utanför stationsportarna en stor präktig omnibus, å hvilkens sidor det i förgylda bokstäfver fans namnet på ett af hufvudstadens allra förnämsta hotell. I omnibusen befunno sig denna gång endast två resande, en kvinlig och en manlig, båda medförande jämförelsevis obetydligt bagage. Den förra var en engelsk dam, hvilken i resandeboken antecknat sig som miss Willy från London; den senare hade skrifvit sig för grosserer Laman från Berlin. Båda skulle afresa söderut. De voro synbarligen alldeles obekanta för hvarandra, ty icke ett ord hade växlats emellan dem på färden från hotellet, och de hade endast egnat hvarandra en flyktig blick vid uppstigandet i omnibusen. Atminstone var förhållandet så med damen gentemot sitt manliga sällskap, men den tyske handelsresanden hade dock vid ett par tillfällen låtit en hastig blick från sina bruna, lurande ögon öfverfara den engelska missen. Båda hade beställt första klass' biljett.

Miss Willy var lång och smärt samt iklädd en enkel men mycket välsittande resdrägt af grått tyg. Hon hade ett distingueradt utseende och rörde sig med mycken värdighet. Synbarligen var hon mycket väluppfostrad och mycket rik. I handen bar hon, som alla resande engelskor, en liten elegant resväska, i hvars handtag den smala, behandskade handen tycktes gripa med en viss noggrann omsorg. Det var antagligt att den lilla väskans innehåll var åtskilligt värdefullt, ty hon gjorde icke en min af att öfverlämna den till den uniformerade hotellvaktmästarn, när hon gravitetiskt steg ur omnibusen. Det är ofta en vana, en ganska oförsiktig sådan förresten, af dylika kvinliga turister, att de bära sina pängar och sina toalettsmycken på dylikt sätt.

Vaktmästarn bugade sig ödmjukt för henne, i det han öppnade vagnsdörren och yttrade några ord på engelska.

»Well, well!» svarade den tilltalade med en nådig böjning på hufvudet och gick med afmätta steg direkt ut på perrongen, där hon snart med den vane resandens rutin letade rätt på sin kupé.

Handelsresanden, som utgifvet sig vara från Berlin, skyndade också in i folkträngseln, sedan han växlat några ord med vaktmästarn.

Denne herr Laman egde ett starkt sydländskt, en smula judiskt utseende. Han var iklädd en lång resrock af rutigt tyg, som räckte ned till fötterna, samt mjuk grön hatt med korta brätten. Oaktadt denna turistelegans egde han dock icke något imponerande utseende. Tvärtom, hans magra figur, som han höll starkt framåtlutad, verkade något ömkligt, ja till och med litet löjligt. Ansiktstypen dominerades fullständigt af ett ramsvart helskägg, hvilket lämnade en ringa del af ansiktet obetäckt.

De båda resenärerna kommo i samma vagn, tillsammans med flera andra passagerare . . .

Nu är afgångsminuten ändtligen inne. »Adjö, adjö!», »Skrif snart!» »Glöm inte att hälsa pappa . . .!» »Du har väl ingenting glömt!» »Hvad gjorde jag af biljetten?» — ett pladdrande af hundrade frågor och hundrade svar ljuder som ett vattenfall af ord från den ena ändan af perrongen till den andra . . . men de båda passagerarna från hotellets omnibus bevärdiga inte den larmande folkhopen med en blick.

Den flegmatiska engelskan har redan inrättat sig bekvämt i ett hörn, svept in sig i en mjuk sidenfilt och studerar med trött uppsyn, döf för bullret utanför det uppdragna

fönstret, ett nummer af »The Times», som från hennes hemland anländt i korsband några minuter innan hon lämnade hotellet. Hon kastar då och då af gammal vana en granskande blick på sitt bagage... allt fins där... äfven den lilla väskan, som är placerad längst ut för att hon skall kunna lätt ha ögonen på den samma. I hvarje rörelse och i hvarje blick ligger en sådan lugn värdighet som om hon minst vore drottningen af England, hvilken var ute och reste incognito.

Den tyske herrn förefaller däremot af någon anledning mycket nervös. Med sina långa, seniga fingrar trummar han enerveradt på rutan, på soffan, på knäna. De små plirande ögonen sticka misstänksamt omkring sig. Han har sjunkit ned på den fjädrade soffan, men ryggen är fortfarande lika krokig. I stället för turisthatten har han ifört sig en svart resmössa af siden. Den långa kappan är fortfarande tillknäppt omkring honom.

Då höres plötsligen en gäll hvissling från stationsinspektorens pipa. Det går en elektrisk stöt icke blott genom folkhopen på perrongen, utan äfven genom befolkningen i vagnarna... ändtligen är allt klart... lokomotivet svarar med en gäll, utdragen signal... hundratals näsdukar och hattar sättas i rörelse, och de fast hopkopplade vagnarna börja sakta röra sig framåt som ett enda långt rullande hus... lokomotivet pustar... åff... åff... åff... åff... åff... åff, åff, åff... först med långa mellanrum mellan hvarje stöt, så fortare och fortare och fortare, tills att slutligen stötarna smälta ihop och bli förvandlade till ett enda jättestarkt hväsande, som tonar bort allt mer och mer... och tåget glider bort öfver de båda parallella järnormarna, af hvilka i det tjocka höstnattmörkret endast på en gång synes så mycket som den lilla bråkdel, hvilken lokomotivets lyktsken kan belysa...

Säkert anade icke en enda af den på perrongen kvarlämnade, hviftande människomassan, att på det natt-tåg, som just nu försvann för deras blickar, befunno sig två passagerare, hvilka innan ett trettiotal timmar förflutit från

afgångsminuten i Stockholm skulle spela hufvudrollen i ett järnvägsdrama af hemskaste slag, visserligen icke utspeladt på svensk botten, men dock icke långt därifrån.

— — —

Vid ankomsten till Malmö på morgonen lämnade grosshandlar Laman det bagage, som han haft med sig i kupén, till vaktmästarna på samma hotell, åt hvilka han nyss sett att miss Willy anförtrott sitt, naturligtvis med undantag af den lilla väskan, som hon fortfarande föredrog att bära själf.

Han lämnade henne icke ur sikte på hela dagen och genom några diplomatiska frågor till städerskan lyckades han få reda på, att hon skulle afresa till Köpenhamn redan på middagen samma dag. Båda reste också med samma båt öfver sundet och fem minuter efter att miss Willy vid järnvägsstationen i den danska hufvudstaden köpt direkt biljett till Nizza anhöll också grosserer Laman vid biljettluckan att få en första klassens biljett till samma plats.

Han hade icke släppt henne en minut ur sikte. Lik en tränad detektiv hade han fortfarande följt hennes spår, skickligt undvikande att på något sätt väcka hennes uppmärksamhet. Han hade ätit middag på samma restauration som hon, fastän på ett bord i ett annat hörn, han hade druckit sitt kaffe på samma nöjesetablissement, och han hade, på ett kort afstånd bakom henne, vid biljettluckan förmått att uppfatta, åt hvilket håll hon ämnade styra kosan.

Och när det danska nattsnälltåget på aftonen vid niotiden afgick söderut från Köpenhamn, befann sig den föregifne tyske affärsmannen med det mörka helskägget och den långa reskappan, liksom natten förut på det svenska tåget, i samma vagn som den engelska damen med det distinguerade utseendet och den grå resdräkten.

Den förstnämde hade icke lyckats att uppnå sitt mål mellan Stockholm och Malmö. Slumpen hade icke ännu gynnat honom, det hade varit för många passagerare i vagnen. Men han var just inte missbelåten därmed. Ju längre han kom bort från den plats, dit han hade att återvända,

ju tryggare litade han på att undgå upptäckt, ifall han skulle kunna utföra sin plan. Men han var fast besluten att följa med på detta sätt i en hel vecka, om det skulle behöfvas. Han kände i luften, att han var på jagt efter ett fint byte.

— — —

I bortåt två timmar har det danska kurir-tåget ilat fram. Det har stannat vid några stationer för att i nästan samma ögonblick åter börja sin hvinande fart.

Våra båda passagerare i första klass ha lika litet här som på resan mellan Stockholm och Malmö egnat någon uppmärksamhet åt färdens olika tilldragelser. De ha, om också af skilda orsaker, hela tiden suttit slutna inom sig själfva. De ha känt tåget stanna, de ha sett några lyktsken tindra förbi utanför fönstren, de ha hört några rop från konduktörerna, som öppnat och stängt kupéernas dörrar, men allt detta synes ha spårlöst halkat förbi deras intresse.

'Af skilda orsaker'...? Hos den engelska damen, som nu blifvit ensam i den damkupé, där hon tagit plats, har anledningen alldeles påtagligen varit den beresta personens blasé tillsammans med det britiska lynnets flegma, men hos den tyske herrn har orsaken lika påtagligt varit en annan. Ty för en uppmärksam betraktare skall det genast blifva klart, att denne passagerare ingalunda eger något trögt och flegmatiskt sinnelag. Tvärtom synas nu liksom förut hvarje närv och hvarje muskel vara i rörelse, i dallring, under inflytandet af en själsverksamhet, som lyste fram i de oroliga ögonen. Han hade blott en medpassagerare i sin kupé.

Vid ett par tillfällen hade han rest på sig, ryckt ned fönstret och stuckit ut hufvudet i den friska nattluften. Hans okände reskamrat, hvilken föreföll att vara en civilklädd officer eller något dylikt, hade sett honom, utan att fästa något vidare afseende därvid, hastigt vrida hufvudet åt olika håll, liksom han velat taga en öfverblick af terrängen och urskilja, hvar tåget befann sig. Men efter några ögonblick hade han åter dragit in hufvudet, ryckt upp fön-

stret samt kastat sig på soffan. Det hade aldrig händt vid något uppehåll å stationerna, utan alltid mellan dem, midt under den starkaste farten. Senare erinrade sig hans sällskap i kupén detta mycket väl.

Längs vagnens ena sida gick en mattbelagd passage eller korridor. Det fans därför genomgång från den ena platformen utanför vagnen till den andra, liksom också man när som hälst kunde gå från de olika kupéafstängningarna. Skjutdörrarna utanför hvarje afdelning hade stora glasrutor, framför hvilka hängde tjocka mörkgröna yllegardiner. Dörrarna kunde medelst en messingshake stängas inifrån.

Just nu — omkring två timmar efter afgången från Köpenhamn — reste den mörklagde tysken sig plötsligt och gick ut i korridoren. Vi kunna ju kalla honom för Laman, samma namn som han själf begagnat i hotellboken. Det fanns, när han kom ut i den långa gången, någonting i hans blick, hvilket liksom sade: »man kan icke dröja längre . . .»

Följde man vidare denna blick, skulle snart kunna konstateras, att den skarpt men en smula försiktigt riktade sig mot det håll i vagnen, där damen från omnibusen, den engelska missen, hade plats. Han visste, hvar hon placerat sig, men han visste icke om hon var ensam, ej heller om dörrarna, som ledde dit in, voro öppna ännu.

Och om vi skulle omedelbart genomskåda honom, så var det just tanken på dessa bägge förhållanden, som förorsakat hans oro. Han hade beslutat sig för att icke taga reda på det samma förr än resan pågått en längre stund, och han därför icke i minsta mån kunde ge anledning till några misstankar af det ena eller andra slaget.

Men nu ansåg han att tidpunkten var inne att handla . . . om han skulle kunna handla . . . och det var han fast öfvertygad om . . . det skulle icke vara första gången, som slumpen gynnat honom . . .

Tagande på sig väl spelad, ytterst likgiltig min började han vandra fram och tillbaka på den tjocka gångmattan. Han hörde under sig, hur hjulen snurrade rundt i

en oerhörd, oafbruten rullning. Det var en dof sång, som påminte honom om, att han befann sig på sitt gamla experimentalfält, järnvägståget. Då och då kändes en ryckning, när hjulen passerade några allt för ojämna ändpunkter på skenorna, men ytterst svag, ty på grund af de mjuka fjädrarna gick vagnen nästan lika stadigt som om den stått stilla.

Efter ett par kortare lovar fram och tillbaka, sträckte han slutligen ut sin promenad till den sista kupén, där den långa engelskan befann sig.

Hans rekognoceringsblick i förbifarten var ytterst flyktig, men med snabb uppfattning konstaterade han tre saker. Dels att hon var fullkomligt ensam, dels att hennes hufvud var obetäckt och dels att hon ännu ej reglat dörren. Denna stod tvärtom en smula öppen, och den ene gardinen var något dragen åt sidan, så att han hade haft hela rummet framför sig.

Den likgiltighetens mask, som han tagit på sig under promenaden, försvann, då han åter kom utom synhåll för damen. Det var en tigers lysande blick, då denne har bytet mellan sina tänder, som sprang fram ur hans ögon. Han hade märkt att hon därinne i kupén blifvit en smula skrämd, då hon genom springan sett honom midtför sin dörr, dock helt obetydligt, som hvilken ensam dam som hälst skulle ha blifvit, då hon fann sig bekikad af manliga ögon i en järnvägskupé. Men han visste sedan gammalt att de där turistflackande engelskorna i allmänhet äro mycket misstänksamma af sig och att hon inom några minuter skulle skjuta igen dörren och lägga haken på. Då hade allt varit försent...

Han fattades af en oro öfver detta, hvilken blef så stark att han började kallsvettas. Han ville icke misslyckas denna gång. Han hade förberedt saken så väl, spanat ut ett präktigt offer och stod nu så nära utförandet. Skulle hon lägga på dörrhaken, där innanför, innan han blef färdig? Han befann sig i den pinsammaste spänning. Han lyssnade så att han kunnat uppfatta en knappnåls fall. Men han hörde ingenting, som förrådde att hon stigit upp från sin

plats ännu. Han hade några små saker att uträtta innan ögonblicket kom. Han måste se efter om hans medpassagerare därinne i hans egen kupè icke rörde på sig, så att det var nödigt att expediera honom först... ja, vi alla dj—r, han skulle icke rygga tillbaka därför, om det blef nödvändigt... denna gång skulle han icke ha köpt sin järnvägsbiljett förgäfves... Och så måste han spänna »synålen» stadigt kring hand... »synålen», det var det verktyg han begagnade på operationer af det slag, som han nu var ute på... han handterade den på ett utomordentligt sätt, snabbt och säkert... han hade lärt sig det på utländsk botten, ute på kontinenten, där det fanns ett litet fåtal operatörer, som kunde sköta en dylik pjes... galghumorn hade gifvit den namnet »synålen»... den utgjordes af en sylspets af omkring två tums längd, utomordentligt spetsig och något mer än dubbelt så tjock, som en vanlig stoppnål... den satt fastnitad i en järnring eller järnhandske, i hvilken handen trädde in och hvilken var af den beskaffenhet, att den satt mycket stadigt kring handen... den spetsiga sylen stod då rakt ut från handens innersida... ett kraftigt slag från denna beväpnade hand i offrets tinning, »synålen» trängde in i hjärnan, och offret lämnade denna världen utan att ge ett ljud ifrån sig... Den var ett djefvulskt verktyg, »synålen»... men man måste slå hårdt och på rätt ställe... det fordrades icke så liten skicklighet och styrka, ifall experimentet skulle lyckas fullständigt...

När munsjör Laman, hvilken ännu var iklädd den långa kappan, återkom till sin kupé, fann han sin reskamrat liggande på soffan med slutna ögon och filt öfver sig. Han behöfde alltså icke frukta att bli bevakad från det hållet, förutsatt att han icke gjorde något buller af sig, och det skulle han nog försöka undvika. Det var icke första gången, han var ute på ett sådant här litet äfventyr.

Han vände alltså om igen mot korridoren. Midt på gången stannade han, knäppte ljudlöst upp sin lilla resväska och framtog därur sitt vapen. Med närvös brådska trädde han högra handen in i järnringen och pröfvade där-

efter med största kallblodighet att »synålen» satt säkert. Därpå körde han handen i resrockens ytterficka och tog några steg mot den engelska missens kupé.

Det gälde nu först och främst att behärska sitt ansiktsuttryck, när han inträdde. Han befann sig i ett tillstånd af oerhörd spänning... det gälde lif och död... icke blott för hans utsedda offer utan äfven för honom själf... men han lyckades under några ögonblick lägga ett drag af den älskvärdaste artighet öfver sitt ansikte.

Allt hade skett på mindre än ett par minuter. Miss Willy hade ännu icke stängt dörrarna. Hon ville synbarligen af grannlagenhet icke göra detta så omedelbart efter att hon sett den promenerande herrn utanför.

Med den venstra handen sköt han undan dörren, så att det blef en öppning, nätt och jämt så stor att hans smala kropp kunde tränga sig in genom den.

»Pardon!» sade han med vårdadt franskt uttal.

»Jag hörde er tala engelska med hotellvaktmästaren», fortsatte han på samma språk, »jag ville fråga er, om ni har en engelsk tidning att låna mig några minuter...?»

Miss Willy slog förvånad och en smula missnöjd upp ögonen, då hon hörde dörren skjutas upp. Hon ryste lätt till, då hon såg det svartmuskiga ansiktet i dörröppningen men lugnades genast, när hon märkte den inträdandes älskvärda leende och hörde det utmärkta sätt, på hvilket han, ehuru af tysk typ, behärskade franska språket.

»Åh! En tidning? Ja!» svarade hon på samma språk. »Mycket gerna. Se här! Times...»

Med en ytterst distinguerad rörelse räckte hon honom tidningsbladet, i det hon böjde sig framåt mot den frågande, som nu stod alldeles intill henne...

I samma ögonblick, hastigare än en blinkning, drog Laman upp sin högra hand ur rockfickan. Blixtsnabbt kastade han händerna på hvardera sidan af miss Willys hufvud, den venstra höll hufvudet stadigt, den högra slog in »synålen» i tinningen... med ett sekundlångt utrop af smärta, doft som ett dämpadt gurgelljud, sjönk miss Willy

ihop på soffan... ett par ryckningar endast i musklerna, och allt var förbi... från hålet på tinningen sprutade svagt en ytterst fin blodstråle mot mördarens hand och rann därifrån ned på den mörkröda plyschsoffan...

Med ett sinneslugn, som tycktes härstamma direkt från afgrunden, drog Laman ut den blodfärgade nålen ur såret och lade den liflösa kroppen bakåt mot hörnet i kupén. Han gaf ansiktet en forskande blick, intet lifstecken för-

märktes där, det var blekt som dö len själf. Utan en darrning tog han en näsduk ur fickan och torkade blodet af händerna.

Därpå började han taga den mördades bagage i skärskådande. Han behöfde endast kasta blicken uppåt för att varseblifva den lilla eleganta skinnväskan, som stod ytterst. Han ryckte häftigt till sig den. Först nu kunde man förmärka någon skiftning i hans ansiktsuttryck. Det var en

pinsam nyfikenhet, som for öfver honom. Fans det något af värde i denna väska, eller hade han utfört sitt djärfva brott förgäfves? Hade hans i dylika affärer så fina luktorgan denna gång bedragit honom?

Väskan var låst med en stark och sinnrik mekanism. Laman drog upp en slidknif, som han hade hängande vid sidan. Med den skarpa spetsen gjorde han ett snitt i skinnet och stack ned handen. När han åter drog upp den, lyste hans mörka ögon af en triumferande tillfredsställelse. Handen var fyld af engelska banknoter, några svenska och danska sedlar, guld- och silfvermynt. Lika vårdslöst som han kramat ihop alltsammans i handen, lika vårdslöst stoppade han ned det, huller om buller, i en af sina rymliga fickor. Det nödvändiga ordnandet af väskans innehåll fick han tänka på längre fram.

Än ett par gånger lät han handen dyka ned genom snittet i skinnet. Hvarje gång fyldes den med samma dyrbara innehåll, hvilket dock de båda sista gångerna ytterligare förstärktes med diverse etuier och askar. Måhända inneslöto dessa det dyrbaraste af hela fyndet! Laman radade upp en sex stycken dylika pjeser på kupésoffan, medan han fullständigt rensade väskan och öfverflyttade dess reela pänningar till de provisoriska bankfack, som utgjordes af fickorna i hans kläder.

Sedan detta var gjordt beslöt han sig för att till en början göra af med väskan. Han öppnade fönstret till hälften och stack ut hufvudet för att se, på hvad slags terräng de befunno sig. Han upptäckte icke ett enda ljus, alltså inga människoboningar i närheten. Med en kraftig svängning på armen slungade han den sönderskurna resväskan ut i höstmörkret.

Först därefter undersökte han etuierna och askarna. Innehållet var till och med bättre än han väntat. Ädla stenar af alla möjliga färger lyste med rägnbågsglans, vattenklara diamanter blixtrade emot honom, guld och pärlor tjusade hans öga. Det måtte ha varit en mycket förnäm och mycket rik dam, den där miss Willy . . .

»För fan, hon hade ju med sig en hel förmögenhet i så'nt här dj—a krimskrams ... de engelska damerna skola hädanefter bli min specialitet», mumlade Laman med lystna ögon och med ett belåtet grin, då han nu fick så eklatanta bevis på sitt goda väderkorn.

Äfven askarna och etuierna försvunno i hans fickor. Han tycktes ha dessa särskildt inrättade för fynden på sådana här expeditioner, ty när han knäppte igen den långa, rutiga rocken syntes utanpå ingenting skarpt eller utstående, som förrådde hvad som doldes innanför.

Allt hade blifvit gjort på en kort stund, synbarligen med den vane rånmördarens skicklighet och systematiska grepp.

Han syntes ett ögonblick vara besluten att närmare undersöka kläderna på den liflösa kvinnogestalten, som låg framför honom med slocknade ögon och gapande mun, men i samma sekund öfvergaf han denna tanke. Han ansåg det tydligen försiktigast att fortast möjligt afsluta äfventyret. Med en axelryckning, som tillkännagaf att han var belåten med hvad han redan fått, drog han ned jalusierna för gaskupan och vände sitt offer ryggen. Därpå gick han ut i korridoren för att vidtaga det sista arrangemanget. Detta bestod uti att låta messingshaken, som låste dörren, falla ned i samma ögonblick som han utanför drog ihop skjutdörrens båda halfvor. Med stor omsorgsfullhet satte han haken på halfspänn och slog dörrhalfvorna samman ... haken föll ned i sitt hål ... han pröfvade genom att draga åt motsatta sidorna ... dörren hade gått i lås ... och han stod själf utanför liket och brottet ... han var fullkomligt säker på att konduktören ej skulle störa den, som denne tänkte, sofvande första-klass-passageraren, förr än tågombytet på morgonen skulle ega rum ...

Sedan grosserer Laman därefter i vagnens toalettrum mycket noggrannt tvättat blodet från händerna — på kläderna hade ej kommit en droppe — intog han den gamla platsen i sin kupé med ett fullkomligt ogeneradt lugn.

Hans medpassagerare hade inslumrat. medan han varit

borta, och låg nu högljudt snarkande. Laman kunde icke låta bli att dra på mun åt de snörflande ljuden.

Ett ögonblick blixtrade det till i den svartmuskige bofvens öga, då han såg denne sofvande passagerare framför sig. Det skulle verkligen ha varit en enkel sak, tänkte han, att låta det förnäma engelska fruntimret få en reskamrat på sin hädanfärd — det var rofdjurets instinkt, som trädde fram vid hvarje lämpligt tillfälle... åhnej, han skulle icke begå några oförsiktigheter, han hade redan utfört så godt som ett dagsverk...

En smula trött efter själsspänningen sjönk han slappt ned på soffan...

En timma efteråt stannade järnvägståget vid en större station, där ett par bibanor utmynnade. Oaktadt det var så sent på natten befann sig en hel del folk, passagerare och andra, på perrongen.

Laman, som noga studerat tidtabellen, hade beslutat sig för att stiga af här, fastän han köpt biljett betydligt längre. Hans plan var att sedan öfver Lübeck, dit han på några omvägar skulle resa med tåg, fara öfver till Stockholm med ångbåt. Den svenska hufvudstaden utgjorde hans ordinarie hemvist.

Så fort tåget stannat steg han, med sin kappsäck i hand, ned från vagnen och blandade sig bland folket. Hans manliga reskamrat sof ännu, när Laman lämnade kupén.

FEMTE KAPITLET.

På tåget söderut från Köpenhamn egde det hemska rånmordet rum omkring en månad innan de i början af denna berättelse skildrade händelserna timade.

När konduktören på morgonen skulle hämta biljetten af den ensamma damen i första klass, hade han naturligtvis fortfarande funnit dörren stängd. Då det genom bultningar och tillrop syntes vara omöjligt att väcka henne, förmodade man att någon olycka inträffat, och då man beredde sig väg in i kupén genom att sönderslå fönstret, gjorde man den hemska upptäckten, att damen blifvit mördad medelst ett spetsigt mordvapens intryckande i tinningen. Hon hade haft sin klocka, sin portmonnä och sina ringar i behåll, och man undrade allmänt hvad orsaken till dådet varit. När ett par dagar efteråt en dansk bonde upphittade en sönderskuren, elegant resväska på en skogsstig strax intill järnvägsbanken och han gick till polisen med sitt fynd, hade man emellertid snart kommit till klarhet om att väskan tillhört den mördade

engelskan, och att den af mördaren blifvit tömd på sitt innehåll.

Hvem var mördaren — — —? Den danska polisen vidtog genast energiska mått och steg, och på grund af den utredning, som kom till stånd, riktades misstankarna genast mot den mörkskäggige och magerlagde resanden, som samtidigt haft plats i vagnen, men hvilken under färden på ett obekant sätt försvunnit. Men längs hela järnvägslinien kunde icke biljettförsäljarna vid någon station påminna sig att en person med ett dylikt utseende och iklädd en lång, rutig resrock köpt biljett den natten, då händelsen passerat. Hans signalement telegraferades emellertid rundt omkring i Europa och Amerika.

Brottet väckte ett ofantligt uppseende, och tidningarna världen rundt innehöllo långa skildringar öfver detaljerna. Särskildt väckte beskrifningen öfver det mordvapen, som måst ha användts, en sensationell förvåning.

Men mördaren var och förblef försvunnen, trots polisens energiska åtgärder att få fast i honom. Ett par misstänkta personer hade häktats på olika ställen i Europa, men de kunde bevisa sin alibi och måste frigifvas.

— — —

På dagen en vecka sedan rånmordet egt rum steg en ensam resande i land vid Skeppsbron i Stockholm från en ångbåt, hvilken just nu anländt från Lübeck.

Det var en lång och ståtlig herre, med högrest gestalt och med en odisputabel nobless öfver hela sitt utseende. Ett par stora, mörkbruna mustascher prydde hans annars skägglösa ansikte och utanför de bruna ögonen sutto ett par guldbågade pincenez. Han var, när han gick i land, iklädd en kort, mörk höstrock med svart sammetskrage samt en hög hatt af sista modets fasong.

Om den passagerare, som på det danska nattsnälltåget haft sin plats framför grosserer Laman i den beryktade vagnen, där engelskan blifvit mördad, ställts framför denna sjöledes ankomne resande och blifvit tillfrågad, om han i honom igenkände den svartskäggige, skranglige och krok-

ryggade person, som försvann från tåget och misstänktes för brottet, så skulle han med all säkerhet ha svarat ett bestämdt nej. Och detta därför att han endast flyktigt egnat sin reskamrat den ödesdigra natten någon uppmärksamhet. Men om han händelsevis hade kommit att då egna honom en mera djupgående granskning samt noggrant betraktat denne andre resenärs lömska stickande ögon, så skulle måhända hans svar utfallit annorlunda . . .

Vår ångbåtspassagerare ropade omedelbart till sig en åkaredroska.

»Kör till Österlånggatan nr **!» befalde han högdraget. Han talade sin svenska med något utländsk brytning.

Kusken körde i väg. På venstra sidan af porten, vid hvilken han stannade, fans en svart glasskylt, å hvilken stod i förgylda bokstäfver: *Schniedorf & C.o, 1 tr. upp.*

När kusken fått betalt, gick den resande direkt uppför trappan samt inträdde utan att knacka, på Schniedorf & Co:s kontor.

»Arbetet» tycktes vara slutadt där för dagen, ty chefen, hvilken var ensam därinne och i hvilken vi genast igenkänna vår gamle bekante kurtisör från Bägaren, höll just på att taga på sig öfverrocken för att aflägsna sig.

Vid den andres inträde ryckte Schniedorf till.

»Du här? Nå...?» frågade han häftigt på tyska, i det han räckte fram handen.

»Du har läst tidningarna?» svarade den andre på samma tungomål.

Schniedorf bejakade det otåligt.

»Då kan du ju själf draga dina slutsatser. Du kan bland annat få ett par stiliga broscher till dina vackra älskarinnor», sade den ankomne med ett djefvulskt grin.

»Tyst! Låt oss gå in till mig!»

Schniedorf vred till låset för den yttre dörren, hvarefter de båda värda herrarna gingo in i det inre rummet för att språkas vid...

När den med ångbåten anlände gentlemannen i sällskap med Schniedorf efter en timmas tid trädde ut på Österlånggatan hade han ånyo förändrat utseende. De mörkbruna mustascherna voro borttagna och han presenterade ett slätrakadt, magert men nobelt ansikte. Hållningen var dock lika spänstig och korrekt, en total motsats till den slankiga krokrygghet, som han visat på hotellet för åtta dagar sedan.

— -- —

Sedan genom den danska och engelska polisens samverkan kom man snart till klarhet om hvem den mördade var — hon var rätt och slätt en miss Willy från London, hvilken hade af sina föräldrar ärft en förmögenhet på en half million — samt andra nödvändiga förutsättningar för spaningarnas bedrifvande, blef en promemoria uppsatt öfver de af miss Willys smycken, som saknades i hennes hem. Genom förhör med hennes umgängesvänner och släktingar samt vissa guldsmeder i London fick man snart en ganska noggrann och fullständig beskrifning på det åsyftade. Denna redogörelse sändes sedan omkring till polismyndigheterna i alla större städer, där man ansåg att någon försäljning kunde ega rum. Ett exemplar af denna tryckta förteckning ankom äfven till detektiva polisen i Stockholm, åtföljd af en särskild skrifvelse, hvari de engelska myndighe-

tterna bådo polisen därstädes att egna saken sin särskilda uppmärksamhet, då det var konstateradt, att miss Willy och den misstänkte personen bott på samma hotell samt afrest söderut med samma tåg.

Den stockholmska detektivpolisen grep sig genast an med ifriga undersökningar, men utan något resultat. Särskildt anställdes förhör med hotellets betjäning. Den svartskäggige herrn, som kallat sig för »grosserer Laman», hade kommit med tåget, stannat ett par dagar, betalt sin räkning och farit sin väg med tåget, det var allt hvad man visste. Engelskan och han hade rest ned till stationen med samma omnibus, men annars hade man aldrig sett dem haft någon som hälst beröring med hvarandra.

Icke ett enda värdefullt spår till ledning hvem denne tyske, svartskäggige resande i verkligheten var eller hvar han för närvarande höll hus, kunde man finna. Rånmordet föreföll polismännen som ett af de gåtfullaste och djärfvaste brott, som någonsin blifvit antecknadt i polisannalerna.

En månad hade redan gått, utan att man ännu funnit en hållbar anknytningstråd, hvarken i Stockholm eller annorstädes. Och detta fastän en storartad belöning på fem hundra engelska pund af den mördades släktingar utlofvats till den, hvilken kunde gifva en upplysning eller finna ett spår, som ledde till brottslingens upptäckande.

Skulle denna hemlighet evigt blifva begrafven...? Dådet var väl förberedt, och lyckan hade varit utöfvaren bevågen...

— — —

Tio minuter efter att Marie kastat Schniedorfs brosch på gatan, stängt fönstret och dragit ned rullgardinen, passerade en ung dam förbi på Bryggaregatans trottoar. Det var en prostituerad dam på tjugoett eller tjugotvå år. Äfven om man icke dragit denna slutsats på grund af att hon gick ute ensam med långsamma steg så här dags på natten, så behöfde man endast kasta en blick på hennes till hälften vårdslösa, till hälften utmanande toalett för att genast

förstå, hvilken samhällsklass hon tillhörde och i hvad ändamål hon var ute.

När hon kom utanför huset, där Marie bodde, såg hon i halfdagern ett rödt silkespapper liggande hopskrynkladt på trottoaren. Det väckte hennes uppmärksamhet och hon sparkade till det med spetsen af sin fot. Hon märkte då, att det låg någonting tungt inuti, och hon blef ytterst nyfiken. Hon böjde sig ned, tog upp det mystiska paketet, ref hastigt undan silkespapperet och fann till sin förvåning ett litet smäckert etui. När hon öppnade locket, glänste stenen i midten, de stora pärlorna däromkring och de blanka ytorna i guldinfattningen emot henne. Slagen af den oerhördaste öfverraskning stod hon en lång stund med det öppnade etuiet i hand och stirrade på det dyrbara fyndet. Därpå såg hon först åt det ena hållet af gatan och så åt andra hållet. Några dunkla skuggor skymtade förbi vid mynningen åt Drottninggatan, men hon såg icke en lefvande varelse, som kunde varit vittne till hvad som passerat. Hon kastade blicken rundt omkring på de omgifvande husen, men hon märkte icke ett ljussken eller skymten af ett ansikte, allt var tyst och dödt. Hon kände emellertid en stark retelse att gå till en gaslykta och närmare betrakta det vackra smycket, hvilkets stora kostbarhet genast blifvit klar för henne. Hon behöfde endast gå tio steg för att komma midt under en lykta. Och när då stenen och pärlorna och guldet i ännu högre grad blixtrade och glänste för hennes ögon, kände hon en vild fröjd öfver sin tur att upphitta något dylikt. Kastande ännu en misstänksam blick omkring sig, slog hon häftigt igen locket och stack girigt det gröna etuiet ned i klädningsfickan. Därpå beslöt hon sig för att styra sina steg direkt hem för att hon icke skulle utsättas för någon möjlighet att kunna förlora detta, som hon funnit på en stockholmsgata midt i natten.

Hon bodde på Stora Badstugatan och hade eget rum med egen ingång. Det gjorda fyndet hade så öfverraskat henne och sysselsatte så hennes tankar, att hon totalt glömde bort, hvarför hon var ute. Hon skyndade framåt med snabba

Stenen, pärlorna och guldet blixtrade och glänste. (Sid. 68).

steg, utan att bevärdiga tillropen från några nattsöliga herrar, som hon mötte, med den minsta uppmärksamhet. Den där broschen var bestämdt värd flera hundra kronor, kanske tusen ... Det var den enda tanke, som behärskade henne. Det var sannerligen den bästa förtjänst hon haft någon natt, tänkte hon. Icke ens den där första natten, när hon var på väg hem från en bal och när hon följt med en hög ämbetsman, som hon händelvis mött på Gustaf Adolfs torg, till hans våning, hade hon fått på långt när så mycket... en lumpen femtilapp, det var allt, men om hon lyckades sälja den här broschen, skulle hon kunna köpa sig en hel klädning af silkessammet, en röd supékappa med hvit skinnkrage, en... ja, så där gingo hennes tankar, medan hon rusade i väg. Gång på gång förde hon handen till klädningsfickan för att känna efter att den hårda tingesten fans kvar där. Hittade hon en sådan här bara en gång i månaden, så skulle hon kunna lefva flott utan att behöfva ränna på gatorna efter karlar. Hon skrattade åt sina fantasier...

Hon tog trappan i ett par steg. På dörren, i hvilken hon satte nyckeln, fans ett visitkort, å hvilket stod: Rosa Berg. Det var så hon hette. Ja det vill säga, hon hette egentligen Carolina i förnam, men Rosa hade hon tagit sig, sedan hon blef »flicka». Herrarna tyckte alltid om sådana där korta, poetiska namn, och det var ju många flera än hon, som, sedan de blefvo »allmänna», togo sig dylika lämpliga — artistnamn.

I rummet var den röda ampeln tänd. Hon ansåg emellertid det ej tillräckligt, utan tände äfven ett par stearinljus. Hon brann af längtan efter att få sätta sig i lugn och ro och riktigt ordentligt betrakta det granna smycket. Med närvös ifver drog hon upp det ur fickan. Ah, hvad det glänste och sken i starka ljuset... så vackert och smakfullt det var... hon fäste det i halsremsan på sin klädning och ställde sig framför spegeln... det låg verklig hänförelse i den blick, med hvilken hon betraktade grannlåten... hon kände stark lust att behålla den, men hon be-

höfde pängar... Hvem hade kunnat tappa en dylik sak på gatan?... Ty naturligtvis var den tappad... inte kunde den ha kommit dit på något annat sätt — — —

På visitkortet, som hon funnit instuckit i etuiet och hvilket hon i sin nervösa hänförelse nästan glömt bort men hvilket hon nu egnade en nyfiken granskning, stod ett namn, som hon aldrig kunde minnas ha hört förut och hvars innehafvare alltså var henne fullständigt obekant — —

Tänk, om hon vetat, att broschen blifvit kastad ned från huset midtemot... föraktligt ditkastad af en schweitzeriuppasserska, som fått smycket i present, fått det alltså för ingenting... af en schweitzeriuppasserska, som var lika fattig som hon själf, men stolt och dygdig ännu, fastän en tysk grosshandlare lyckats med svek förföra henne...

Vackra Marie!... Hvad denna »flicka» skulle trott dig vara vansinnig, om hon vetat, att du kastat den ned på gatan i stället för att fästa den vid din hals...!

SJETTE KAPITLET.

Marie kom icke på schweizeriet dagen efter, sedan Schniedorfs ståtliga present, tagit en väg, som han väl minst förmodat, och slutligen hamnat hos en glädjeflicka. Hon skickade dit ett bud, att hon var sjuk.

Och det var ingen osanning, som hon kom med. Hon var verkligen sjuk. Nattens händelse och dagens förargelse hade framkallat en öfverretning, som haft till följd en olidlig hufvudvärk och ett allmänt illamående.

Schniedorf, som naturligtvis kom igen dagen efter, fick veta det af Sofie.

»Ni har visst varit stygg emot lilla Marie ... hon är sjuk i dag», sade hon pikant.

»Jag ...? Jag har inte sett henne sedan i går vid den här tiden. Hvad går ni och pratar för gallimatias», svarade Schniedorf häftigt. Det föll honom in, att Marie kanske ämnade försvinna, och att han måhända skulle få besvär med att få rätt på henne. Det var detta, som gjorde honom vid dåligt humör.

Sofie vände honom ryggen med en knyck på nacken. Efter en kort stund lämnade grosshandlarn Bägaren. När Marie icke fans där, så intresserade det honom egentligen icke att sitta på schweitzeriet.

Nästa dag kom han ånyo tillbaka. Marie var fortfarande sjuk och hade inte synts till. Schniedorf brann emellertid af längtan efter att få träffa henne. Hela hans hjärna var fyld af heta tankar, hvilka alla rörde sig kring den vackra flickan. Alla hans köttsliga lustar hade råkat i uppror. Han ville erbjuda henne hvad som hälst, han ville tigga och be henne, han ville tvinga och hota henne, om inte annat skulle hjälpa, han ville försöka alla medel att få henne att frivilligt öfverlämna sig åt honom. Han längtade efter att åtminstone få se henne. Han hade aldrig träffat någon kvinna, som det var en sådan njutning bara att få betrakta som denna yppiga, svarthåriga brunett. Och oafsedt begäret efter att få tillfredsställa dessa orena önskningar, hade han också verkligen fått en slags sympati af mera oskyldig natur för henne. Om han icke varit så sinnlig, skulle han velat vara som en far för henne och hjälpt henne fram i lifvet allt hvad han förmått. Nu var det visserligen helt annat han åtrådde, och den där faderliga sympatien låg endast som en bisak i ett litet hörn af hans själ, men då hon nu var sjuk, så framkallade den en viss medömkan med henne.

»Har ni sport något från fröken Marie?» frågade han Elin. Sofies elaka tunga ville han inte ha med att göra.

»Ja, hon har skickat bud, att hon troligen inte kan komma hit på en hel vecka. Hon är visst mycket sjuk», svarade den tillfrågade.

På grund af denna upplysning mognade hos honom ett beslut, som han redan förut hade funderat på. Han skulle uppsöka henne i hennes hem. Och han gjorde upp en hel plan. Kunde han råka henne hemma, så kunde han ju mera ogeneradt få tala med henne. Han skulle komma som den ångerfulle syndaren och bedja henne om förlåtelse. Han skulle i de ödmjukaste ordalag söka att framställa det

skedda så försonande och så fördelaktigt för honom själf som det var möjligt. Han skulle söka att ingifva henne en helt annan föreställning om honom än hon sannolikt hade. Han skulle måhända lyckas att urskulda sig och göra henne litet vänligt stämd... ungefär så där som hon var innan natten på Djurgården. Han måste försöka detta. Han led utaf att veta, att hon hatade och föraktade honom och han såg en olycka däri. Han fick väl ge sig till tåls med det andra så länge. Kunde de bara blifva goda vänner igen, så fick han väl öfverlämna det öfriga åt framtiden. Han skulle ge tusan i alla andra kärleksäfventyr en tid och koncentrera alla sina ansträngningar och resurser kring det fullständiga besegrandet af »vackra Marie». Från detta ögonblick skulle han gå lugnt till väga, steg för steg, beräknande och behärskadt. Och det vore väl fan så märkvärdigt, om en sådan där schweitzerislinka, som hon ju egentligen var, fastän hon visade sig stram, skulle kunna motstå hans anfallsplan för andra gången... ja, det vill säga, hans första hade nog lyckats, på sätt och vis, men hvad var det för bevändt med den segern, om tösen redan nu fullständigt skulle glida honom ur händerna... Den andra gången skulle han lyckas bättre... Nu var hon ju knäckt, den lilla oskulden, men andra gången skulle hon öfverlämna sig frivilligt... enligt gemensam öfverenskommelse... han skulle kunna våga sitt hufvud på, att han inom ett halft år skulle ha fått hyra en liten treflig våning åt henne... om han gick klokt tillväga och gaf sig till tåls... och nu skulle han att börja med söka upp henne i hennes hem och arrangera en rörande försoning...

Den stackars gamle libertinen och vällustingen! Han riktigt vred sig i funderingar både hit och dit. Han var fullständigt slaf under sin lidelsefulla åtrå efter den fagra kvinnan.

Hur skulle han blifva mottagen af henne...? Den tanken framkallade hos honom en smula rampfeber. Han måste riktigt skratta åt sin rädsla... I svårare situationer

hade han väl varit, men han visste, att hon var stolt som en prinsessa — — —

Klockan fem på eftermiddagen ringde han på hos Maries värdinna, som hade sin ingång nästintill dörren till Maries självständigt belägna rum.

Värdinnan, en fyrtioårs fru med ett temligen hvasst utseende, kom själf och öppnade. Hon granskade den välmående, elegante herrn från topp till tå. Hon kände honom ej, ty då han varit uppe och lämnat broschen, hade han träffat pigan.

»Förlåt!» sade Schniedorf, i det han med utsökt artighet lyfte på sin höga hatt. »Kunde det vara möjligt att få tala ett par ord vid fröken Marie...?»

»Fröken Marie Fossner...», ifylde frun stramt. »Nej, hon råkas icke... hon är sjuk!»

Hon gaf honom ånyo en granskande blick, liksom hon erinrat sig något. Pigan hade antagligen beskrifvit utseendet på broschöfverlämnaren, och frun drog sannolikt den slutsatsen att beskrifningen passade in på honom, som stod framför henne.

»Jag vet det», fortsatte Schniedorf lugnt, utan att synas blifva afskräckt; »jag vet att hon är sjuk... men hon ligger väl inte till sängs...?»

»Nej, hon sitter uppe i gungstolen...»

»Så mycket bättre... jag ville angeläget tala med henne... det är om en sak, som inte kan uppskjutas...»

»Såå», svarade frun litet försmädligt. »Ja, jag skall fråga henne... Hvad heter herrn?»

Den där frågan kom olägligt för Schniedorf. Han hade trott att han skulle slippa ifrån någon anmälan hos en schweitzerimamsell. Fick Marie veta hans namn, så släppte hon alldeles gifvet inte in honom. Och äfven om han uppgaf falskt namn, så skulle Marie otvifvelaktigt fråga frun om, huru han såg ut, som ville tala vid henne, och då skulle han snart blifva igenkänd... Den i dylika affärer mycket bevandrade kurtisören fick emellertid en idé. Han tyckte sig se på fruns fysionomi, att hon inte var något

helgon, och han ville försöka att få henne till bundsförvandt genom det trollmedel, som kallas sedlar. Han kastade en hastig blick nedåt trappan för att se att ingen kom. Därpå lutade han sig framåt, i det han trädde handen in i bröstfickan efter plånboken, och sade i halfhög ton:

»Det är möjligt att fröken Marie ... fröken Marie Fossner ... icke vill taga emot mig ... Men jag *måste* tala vid henne just nu ... jag bjuder er tjugo kronor, om Ni utan vidare släpper in mig ...»

Han spände sina sluga ögon i fruns kantiga ansikte

och afvaktade nyfiket hvad hon skulle svara på hans frikostiga anbud.

För tredje gången mätte hon honom med ett ögonkast från topp till tå. Men hon svarade ingenting, hvarken ja eller nej. Schniedorf såg dock att han tagit till så pass, att hon inte kunde motstå frestelsen. Han hade nu fått fram sedlarna, smusslade dem hastigt i händerna på henne och hviskade förtroligt:

»Seså, här har Ni dem ... öppna nu utan några vidare omständigheter ...»

»Jag måste väl fråga henne först, innan jag öppnar, det begriper Ni väl...»

»Ah, Ni är dum», sade Schniedorf skämtsamt... »Ni har ju nyckel och kan öppna här utifrån... och medan Ni då underrättar henne, hvad det är frågan om, kryper jag in...»

Frun fann sig öfverlistad. »Nå, vänta då!» sade hon snäft och försvann med pängarna i hand. Om en minut kom hon tillbaka med nyckeln i stället för sedlarna. Utan att säga ett ord vidare låste hon upp ytterdörren till Maries rum och gick in, utan att stänga dörren efter sig.

»Hvem är det?» hörde Schniedorf, att Marie frågade. Därpå hörde han frun hviska någonting, som han ej kunde uppfatta. I det samma slank han in...

Marie satt i en gungstol, insvept i en filt och med tofflor på fötterna. Hennes mörka, präktiga hår hängde löst öfver skuldrorna.

Hon hörde att dörren öppnades och riktade blicken dit åt. Den mötte Schniedorfs feta, smilande fysionomi.

Hon trodde icke sina ögon. Hon ryckte kroppen bakåt, som om hon fått ett slag i ansiktet, och stirrade på den oförskämde, som vågade smyga sig in som en tjuf. Hans djärfhet öfvergick då alla gränser...

»Hvad vill Ni här! Gå genast er väg!» ropade hon med en röst, hvilken blef alldeles förställd af den harm, som sjöd inom henne. Det yppiga bröstets starka svallning märktes tydligt innanför den mjuka filten.

Hennes värdinna hade hela tiden stått bredvid henne. Frun stod där rent handfallen och visste icke hvad hon skulle göra, då hon märkte Maries vrede. *Så* fasligt hade hon ändå inte tänkt det var att släppa in honom.

Marie vände sig mot henne.

»Hvad är det här för sätt, fru Andersson?» frågade Marie ytterst vredgadt.

Innan frun hann svara hade Schniedorf tagit ordet.

Han gjorde en djup bugning.

»Jag har kommit hit för att be er om ursäkt, fröken

Marie! Jag anhåller att Ni hör, hvad jag har att säga. Jag svär vid min heder, att jag skall uppföra mig som en gentleman», sade han med en ödmjuk och bönfallande uppsyn.

»Heder! Ni har ingen heder. Jag vill inte vara ensam med er en minut. Ni skall vara god och stanna här, fru Andersson, tills han gått.»

Nu beslöt Schniedorf att sätta allt på ett kort och tvinga sig kvar, då intet annat hjälpte.

Med mycket bestämd ton, men utan någon häftighet, sade han, i det han satte sig:

»Nå, då sitter jag kvar här hela dagen. Jag har föresatt mig, att jag skall tala vid er, och jag går inte härifrån förrän Ni kallar på polis...»

Den karlen, tänkte Marie inom sig, är då så onaturligt fräck, att jag knappt kan göra annat än skratta åt honom!

»Ni är visst en riktig djefvul, Ni!» slungade hon åt honom med hväsande röst.

»Inte i dag», svarade han. »Jag har de allra bästa afsikter. Jag har kommit hit som en vän för att be er om öfverseende. Och när jag vill bevisa detta, så förstår jag icke, hvarför Ni skall bemöta mig på detta sätt.»

Marie kunde nu inte längre hålla sig för skratt.

»Som en vän... Ni...», sade hon med ett ironiskt leende.

Hon började nu att tänka lugnt öfver saken. Hon förstod mycket tydligt, att han icke skulle gå förrän hon antingen stält till någon skandal eller också låtit honom få sin önskan uppfyld. Hon hade således ingen annan utväg än att skicka bort fru Andersson och låta honom stanna en stund. Och när hon tänkte på, att han möjligen inbillade sig, att hon var rädd för honom, så satte sig hennes stolthet emot att låta honom få behålla den tanken... han skulle få säga, hvad han hade på hjärtat, den listige kanaljen... och så kunde ju hon också bli i tillfälle att få säga honom sanningen så här utan några vittnen...

»Nå, det skall bli intressant att få reda på, hvad Ni

ämnar anföra till er ursäkt», sade hon med föraktligt tonfall. »Fru Andersson kan gå in till sig en stund!» tillade hon med en befallande böjning på hufvudet.

Fru Andersson gick utan att säga ett enda ord.

»Ni är så vacker, där Ni sitter...», började Schniedorf och betraktade henne ungefär som man betraktar en gudaskön madonnabild.

»Var det bara *det* Ni ville säga?» frågade Marie med ett uttryck, som om hon ville spotta honom i ansiktet.

»Nej, inte egentligen», fortsatte Schniedorf lugnt. »Jag kom verkligen hit för att be er om förlåtelse och för att beveka er, att Ni inte skulle vara ond på mig längre... jag anhåller bestämdt, att Ni icke svarar mig föraktligt... jag ångrar hvad jag gjort, men jag var icke herre öfver mina handlingar... Er skönhet hade röfvat både förstånd och samvete ifrån mig... men jag är villig att godtgöra min förseelse på hvad sätt Ni önskar...»

Marie kunde icke värja sig för att känna ett visst godt intryck af hans ord... de läto så uppriktigt menade, att *om* det var förställning, så var han då en skådespelare af allra främsta rang...

»Godtgöra...!?» svarade hon. »På hvad sätt skulle Ni kunna godtgöra detta...»

»Ja, det är just det jag funderar på... Jag har viljan, men jag har verkligen svårt att finna en form, ty hvilka förslag jag än framställer, så tror Ni endast att de äro dikterade af låga afsikter...»

»Ni tror kanske, att Ni skall kunna godtgöra det med vackra guldbroscher till exempel...?»

»Åh, en sådan småsak skola vi inte tala om...»

»Ja, Ni kan annonsera efter den i tidningarna, ty jag kastade ut den här genom fönstret, utan att profva den en gång... och ert visitkort följde med...»

Det var en njutning för Marie att få slunga fram det där. Hon var nu riktigt belåten med, att hon låtit honom få stanna.

Schniedorf blef blek som ett lik. Marie märkte det

med förtjusning, hon trodde naturligtvis att hon gifvit honom ett hugg, som känts. Men orsaken var nog någon annan... Schniedorf tänkte på, hvarifrån han fått den... den skulle ju kunna leda in på något spår, ifall polisen fick tag i den... han hade visserligen försiktigtvis förändrat dess utseende rätt betydligt, men den kunde ju ändock ega något märke kvar, som förrådde dess härstamning... han mindes särskildt att den på baksidan hade ett par bokstäfver, som voro djupt ingraverade och som han ej kunnat fila bort fullständigt... hvar hade den kunnat hamna månn' tro... ifall hon verkligen talat sanning?... Han blef så ängslig, att hans händer började skälfva...

»Jag tror Ni tog det mycket illa vid er... jo, det går så, när man skänker bort presenter i onödan», hånade hon honom.

Schniedorf återfick emellertid snart sin kallblodighet.

»Nå, det var ju er ensak», sade han lugnt. »Jag hade skänkt er den, och Ni hade ju rättighet att göra med den som Ni önskade... Men visitkortet hade Ni gärna kunnat taga bort... Man bör ju löna ondt med godt här i världen...»

»Ibland... men det finns handlingar, som aldrig förlåtas...»

»Och jag skulle ha förbrutit mig så svårt mot er?»

»Hvad tycker Ni själf?»

»Jag har redan sagt, att jag är beredd godtgöra det på hvad sätt Ni önskar... Ni gör dumt uti att afvisa mig...»

»Ni menar, att jag tillhör er nu, efter hvad som hände där ute på värdshuset...?» frågade Marie.

»Jag menar, att Ni ändock en gång hvilat i mina armar, äfven om det skedde mot er vilja... och att den saken icke kan ändras... jag beklagar det, jag visste icke hvad jag gjorde... jag var drucken af passionen och af vinet... men det hände så emellertid...»

»Och Ni vill påstå, att Ni icke från första ögonblicket, då Ni föreslog mig att fira er namnsdag med en åktur, hade i sikte att handla, som Ni gjorde...!?»

Nu var tillfället inne för Schniedorf att ingifva Marie en god tanke om sig. Och han gjorde det med den vane bedragarens hela skådespelarekonst.

Han såg henne i ögonen med den trovärdigaste blick, som han förfogade öfver, och utbrast med väl spelad värme:

»Fröken Marie... Jag svär vid allt hvad heligt är, att jag hade de bästa afsikter... ända till dess, att...»

»Jag tror er inte», afbröt Marie honom.

Hon måste säga detta, hon ville inte ge sken af något annat, men inom sig måste hon medgifva, att hans ord gjort åtskilligt intryck på henne.

»Men Ni inser väl att efter hvad som skett, kunna vi inte råkas vidare, inte på något sätt... jag tänker också att flytta ifrån Bägaren, eftersom Ni brukar gå dit...»

»Hvad är det för idé!... Jag förmodar att Ni inte tänker ta plats som piga i något privat hus... Ni ämnar väl fortfarande servera... och då kan jag ju uppsöka er hvar Ni finns...»

»Det är just det jag tänkte be er låta bli... Jag tänkte vädja till den där hederskänslan, som Ni talat åtskilligt om sedan Ni kom hit.»

»Gärna, om Ni så önskar, men jag tycker, uppriktigt sagdt, att det är enfaldigt af er att undvika mig så där. Om Ni ville ta ert förnuft till fånga och klokt öfvertänka saken, så skulle Ni utan tvifvel finna något annat långt fördelaktigare...»

»Och det är...?» frågade Marie och mätte honom med en fruktansvärd blick ur sina mörka ögon.

Schniedorf kände sig litet smått generad. Han steg upp och började att gå fram och tillbaka, utan att genast besvara Maries fråga. Marie svepte filten omkring sig, så att inte en fläck af de hvita underkläderna skulle synas, och kastade håret undan från axlarna genom en spotsk rörelse med hufvudet.

»Hvarför skall Ni gå och släpa på schweitzeriet dagar och nätter... det är ett slaflif, som är värre än någon pig-

tjänst... nog kunde Ni skaffa er en trefligare tillvaro... Jag skulle gärna bli ett medel därtill, om Ni icke föraktade mig så djupt... Ni skulle få en liten treflig våning på tre, fyra rum... Ni kunde läsa, sy, spela piano, göra hvad Ni behagade... Ni hade er fullständiga frihet... Ni kunde kläda er hur smakfullt, hur elegant Ni åstundade... Ni kunde få hvarje er önskan uppfyld... Ni kunde få ett litet vackert ekipage till ert förfogande. . Ni kunde få sätta in ett litet kapital på banken i ert eget namn... Ni...»

Marie hade med alltjämt stigande uppmärksamhet afhört hans haranger, hvilka han kastade fram med den mest ogenerade, på samma gång affärsmässiga som förbindliga ton i världen.

»Jag skulle bli er mätress, det är det, Ni menar...», afbröt hon honom sarkastiskt.

»Ni begagnar så starka uttryck — — nåja, namnet gör ju det samma — — Ni behöfde blott taga emot mig någon gång, när det föll er in... en gång i veckan... jag skulle aldrig blifva efterhängsen... aldrig bevaka er...»

»Åh, hvad Ni är vänlig och snäll, herr Schniedorf... Ni är ju en riktig ängel — — — Men har Ni beräknat, hvad detta kom att kosta er... ett par tusen kronor i månaden eller så där...», ironiserade Marie.

»Det må kosta dubbelt... jag är ju inte gudskelof så barskrapad... och jag skulle kunna offra allt hvad jag eger för er...»

»Men Ni tänker inte på hvad *jag* skulle komma att offra... kropp och själ... min heder och dygd...»

»Hör nu, fröken Marie», började Schniedorf nästan patetiskt. »Ni tänker icke på att anställa någon jämförelse med ert nuvarande lif... er plats på schweitzeriet... skall den föra så ofantligt mycket heder med sig...? Säljer Ni måhända inte där dag efter dag er kvinliga värdighet för några dricksslantar... hvad tror Ni att Ni är där annat än en vacker lockfågel...? Hur kurtiseras Ni icke där af hvarenda gäst, af främmande personer... med blickar, smekningar, frivola kvickheter... och Ni får bara skratta och hålla till

godo... anser Ni att detta dagliga lif är så ofantligt hedersamt och dygdigt för en ung flicka...»

Det var skarpa sanningar, tändande gnistor, som han med stor skicklighet kastade in i Maries själ. Hon hade själf ibland gjort samma reflektioner. Men aldrig ett ögonblick tänkte hon på att tillmötesgå hans önskningar. Med harm sköt hon dem ifrån sig, hur led hon nu än var på detta serveringslif, som sög ut både kropp och själ, och hur hon än längtade efter den bekväma, präktiga tillvaro, som han målade ut i så förföriska färger. Hon gjorde åtminstone skäl för de pängar, hon förtjänade, genom ett verkligt arbete, om det också däri fanns mycket, som nedsatte hennes kvinliga värdighet. Men att förtjäna sitt bröd gemom yrkesmessiga, lastbara famntag med en manlig person, som hon icke hyste ett uns af högaktning eller kärlek för... mej, nej, nej!... det var omöjligt... det stod så i strid med hela hennes föregående lif, att det skulle vara det uslaste af allt uselt...

Och dock var det en frestelse — — —

En förfärlig frestelse. Hon hade aldrig stått ansikte mot ansikte med en sådan förut. Det var ingen, som hade wågat kasta fram en så direkt erbjudande. Och när detta erbjudande kom, så slog det henne, hur hon ansträngde sig att förorättadt blunda för det samma. Det bländade henne som en bengalisk eld, hur starkt som hvarje god känsla i hennes inre satte sig upp däremot. Och dock var frestelssen så materialistiskt beräknande — — — Men den ville ju gifva henne sådana tillfällen att njuta af lifvet, som hon nu saknade.

Hon hade länge varit trött och utledsen på det där dagliga släpet. Hon hade emellertid vant sig vid det och ansett det oundvikligt. Det enda som skulle kunnat befria henne därifrån var ett giftermål, men hon hade aldrig känt sig förälskad, aldrig känt sitt hjärta klappa för någon, som hon skulle vilja lefva ett helt lif tillsammans med — — —

Och så kom nu detta listigt affattade förslag. Under vanliga förhållanden skulle hon ha egnat det ett ögonblicks

förakt och sedan glömt det, men i den stämning af misshumör, bedröfvelse och hat, som hon befann sig, visade det för blicken liksom en ny värld, där hon plötsligen kunde skaffa sig rikedom, njutning och glans... Hon stod på bärget, nedanför visade sig den förgylda lastens härliga Jerusalem, och djefvulen-Schniedorf stod bredvid, sträckte ut sin hand och sade: allt detta vill jag gifva dig, om — jag får tillbedja dig!...

Hennes medfödda känsla för dygd och hederlighet segrade emellertid snart öfver frestelsen. Hon svepte filten ännu hårdare omkring sig, liksom hon ville skydda sin kropp för Schniedorfs mjuka fingrar, och skakade upprepade gånger på hufvudet, i det hon sade i en hård, hvass ton:

»Ni skall icke använda er vältalighet på mig längre... jag föraktar edra anbud och edra fraser... Ni får allt gå och skaffa er en annan väninna... en mera medgörlig...»

Blek af lidelse och raseri, utan att längre kunna behärska sig, böjde sig Schniedorf hastigt ned öfver hennes ansikte och slungade fram i en rått triumferande ton:

»Men om Ni får ett barn, hur skall Ni kunna föda opp det med edra drickspängar...?»

Marie förstod honom. Hon ryste i hela sin varelse. Han hade rätt, det skulle kunna hända att den flyktiga minut, hon mot sin vilja tillhört honom, hade alstrat ett nytt lif i hennes kropp — — hon skulle föda ett barn — — och till detta skulle han, denne usling, som våldtagit henne och som nu ville locka henne att sälja sin hederliga tillvaro, vara far — — detta barn skulle kanske komma att ega hans drag, hans ögon, hans hår — — — hon skulle älska detta barn med hela sin själs glöd — — men hata fadern med kanske ännu starkare kraft — — åh, i hvilket förfärligt läge hon kommit, därför att hon blott under några ögonblicks dårskap varit blind för afsikterna hos denne slipade kurtisör — — hon satte händerna för ansiktet och började att snyfta så våldsamt, att tårarna strömmade ned för hennes kinder — — vid denna rörelse kom hon att

släppa filten och blottade några små fläckar af de hvita underkläderna — — detta gjorde Schniedorf alldeles yr i mössan — — han kastade sig på knä framför henne och försökte smyga händerna under filten för att lägga dem om hennes midja — —

Men Marie ryckte blixtsnabbt ned händerna och stötte dem i hans axlar, i det hon sade med skälfvande röst:

»Nej, gå er väg, annars ropar jag ögonblickligen på fru Andersson!»

Stöten hade varit så kraftig att den fete herrn ramlade baklänges på golfvet. En smula skamflat reste han sig upp och sökte att afleda sin förlägenhet genom att börja borsta kläderna.

»Gå er väg!» ropade Marie på nytt och ännu bestämdare än första gången.

»Jag går — — men vi träffas åter — —»

Med dessa ord försvann Schniedorf genom dörren med en djup bugning. Ogonen glänste som hos en retad tiger.

Marie drog en suck af lättnad och sprang upp och vred om låset med dubbla slag.

SJUNDE KAPITLET.

Till Stockholms detektiva polisafdelning hade under senare tiden inkommit en rad af anmälningar om fickstölder, som föröfvats på hufvudstadens teatrar. Stölderna hade föröfvats med en djärfhet och en skicklighet, som tycktes gäcka alla efterforskningar och försök att komma tjufven eller tjufvarna på spåren. Under en hel veckas tid hade detektivkonstaplar uppehållit sig å de olika stockholmsteatrarna och under diverse förklädnader genomsnokat salongen och afklädningskorridorerna.

Särskildt å en af Stockholms större teatrar hade fickstölderna varit stora och mångtaliga. Därför hade också vederbörande gifvit order åt en synnerligt framstående »spårhund» af detektivkåren, en konstapel vid namn Land, att taga denna teater på sin lott, och han hade fått stränga order att använda hela sin förmåga för att om möjligt gripa tjufven på bar gärning. Han behöfde för resten icke en sådan order, han egnade sig åt sitt yrke med lif och själ, och för honom var det samma njutning att fånga en fick-

tjuf som för en entusiastisk sportman att komma först till målet.

— — —

Första akten är slut. Ridån sänker sig sakta ned mot rampens färgade lampglas, medan applåderna smattra från den till sista plats fylda salongen.

Under dessa minuter, som nu förflyta, innan så godt som hela åskådaremassan rusar ut från den kvafva salongen för att i korridorerna hämta litet frisk luft eller i tea-

terschweitzeriet kasta i sig ett par glas punsch, vilja vi kasta en blick på parkett.

Vi lägga då särskildt märke till en mycket elegant dam, som har plats långt in på en af de midtersta bänkarna. Hon är klädd i hvitt tyg, klädningen har en förtjusande modell och sitter alldeles charmant kring det höga bröstet och den smala midjan. Det lilla runda, rödkindade hufvudet uppbär ett rikt, rödblondt hår med en ytterst klädsam frisyr. Hon har inga uppseendeväckande smycken, men hennes smånäpna utseende och vackra drägt draga ändock

till sig de närsittande herrarnas uppmärksamhet. Säkerligen ha de lagt märke till, att hon infunnit sig på teatern alldeles ensam, och att hon därför måhända skall visa sig benägen för en supé, när spektaklet är slut. Det finnes visserligen i hennes utseende ingenting, som förråder att hon är upplagd för något litet nattligt äfventyr, om icke möjligen ansiktets något starka pudring, men man vet ju hur »lätta» kvinnor kunna förställa sig, och, herre gud, man kunde ju alltid göra ett försök så där i förbigående. Det där att hon var ensam, såg nu alltid litet misstänkt ut.

På samma bänk, endast ett par platser ifrån den hvitklädda damen, sitter en herre i mörk bonjour och med ett tämligen bistert drag öfver munnen, under hvilken finnes ett modernt klippt hakskägg. Den där herrn tyckes åtminstone icke vara någon beundrare af den pjes, som spelas, ty han har under hela akten betraktat de spelande med en likgiltig, frånvarande blick. Af hans, ofta mycket maskerade sidoblickar och af det spejande uttryck, med hvilket han i halfmörkret under aktens fortgång betraktat publiken omkring sig, får man ovilkorligen det intrycket, att han gått på teatern mera för publikens än för pjesens skull — — —

De spelande ha varit inne och bockat sig några gånger och åskådarna trängas mot utgångarna. Både den rödblonda damen och herrn med det moderna hakskägget resa på sig. De gå ut genom olika dörrar. Herrn har en gång egnat damen ett skarpt ögonkast, men har sedan icke tyckts sysselsätta sig med henne vidare. Hon såg ju så oskyldig ut med sina röda kinder och sina blonda lockar. Hon uppbar sin jungfruliga klädning på ett utomordentligt diskret sätt och hade ingenting. som förrådde äfventyrerskan. Hans blick halkade lika lätt ifrån henne som ifrån många andra; hon var helt säkert icke den han sökte.

Den hvitklädda unga damen ämnar sig synbarligen icke in i schweitzeriet. Hon följer långsamt med människoströmmen, som tränges fram på gången, och tyckes, i olikhet med andra damer i ljusa toaletter, anstränga sig för att komma in där trängseln är störst. De behandskade händerna, som

otvifvelaktigt äro något för stora för ett annars så proportionerligt välväxt fruntimmer, hänga slappt på sidorna, hon använder dem icke det minsta till att hålla de trängande människorna ifrån sig. Endast ibland drager hon upp den högra och stryker den hastigt några slag längs klädningen på någon af de kvinnor, som trängas inpå henne — — Stryker — —? Ja, det ser så ut, fastän det måste medgifvas, att det är en mycket oförklarlig och egendomlig strykning — — hon har, den unga näpna damen, en öfverlägsen förmåga att kunna röra den högra armen och handen med en utomordentlig ledighet. Det är som om alltsammans vore af guttaperka och egde en otalig mängd af leder — — det är tydligen en genom lång vana upparbetad förmåga — —

Ute i det lilla kapprummet är det också tämligen trångt, dock icke som på vägen ut och i dörren — — det var just i dörröppningen, som hon lyckades — — en »strykning» på en klädning framför sig — — ett litet grepp i fickan på densamma — — och inom några sekunder var en liten portmonnä med blänkande guldknäppe förflyttad till hennes egen rymliga ficka — — det var endast den mjuka, behandskade handen, som arbetat — — på ansiktet finnes ej ett spår af spänning eller intresse, det bär fortfarande sin oskyldiga och näpet naiva min — —

»Får jag lof att få en påse konfekt!»

Begäran framställes af en medelålders dam vid disken inne i schweitzeriet. Hennes drägt tillkännager att hon tillhör en förmögen samhällsklass. Hon har ett par yngre fruntimmer i sällskap.

Det begärda framlämnas öfver disken och damen träder ned handen i sin klädningsficka för att taga upp sin portmonnä. Hon finner fickan tom.

Med en på det högsta öfverraskad uppsyn vänder hon sig häftigt till sitt sällskap och utbrister med en röst, som blir mycket hög under inflytandet af ängslan och öfverraskningen:

»Jag måtte ha tappat min portmonnä.»

»Kanske mamma har den i sin kappficka», säger en af de yngre fruntimmerna.

»Nej visst inte, jag mins mycket väl, att jag stoppade ned den här i klädningen sedan jag betalat vaktmästarn för kläderna... Jag måtte ha tappat den inne i salongen... vi få lof att gå in och söka genast... förlåt, jag kan inte hitta min portmonnä...»

Med dessa ord lämnar hon tillbaka konfektpåsen och gör sig beredd att rusa in i salongen igen, då hon hejdas af herrn i den mörka bonjouren, hvilken spatserat fram mellan borden och alldeles händelsevis kommit att få höra hennes högljudda utrop. Han lutar sig fram mot henne och hviskar: »Det fins ficktjufvar på teatern... jag är detektiv... var tyst... och låt mig få tala vi der!»

Damen tyckes blifva ännu mer förvånad än förut, men hon förstår hans mening och betvingas af den allvarligt skarpa blick, med hvilken han betraktar henne. De följas åt ut i förstugan.

Detektiven — det var ingen annan än den skicklige »upptäckaren» Land, hvars annars slätrakade ansikte för kvällen blifvit maskeradt med mustascher och hakskägg — anställer ett noggrant förhör med den bestulna. Ty polismannen ansåg det alldeles gifvet, att hon blifvit bestulen.

»Märkte Ni inte», frågar han, »något misstänkt, när Ni gick ut hit i trängseln...? Någon, som trängde sig inpå er...? Såg Ni icke någon som fixerade er...? Kände Ni icke vid något bestämdt ögonblick något ryck i klädningen...? Tänk väl efter...! Jag är just här för att undersöka... det har blifvit anmälda flera fickstölder på senare tiden, och det vore bra, om Ni kunde leda mig in på något spår...»

Damen stod alldeles förstummad inför hans många frågor.

»Ni skall inte misstycka», fortfor han, »men vi polismän få lof att göra vår pligt och det är sannolikt stor fördel, om Ni söker erinra er något omedelbart nu...»

»Nej, jag kan icke påminna mig något dylikt!... Nå-

gon som trängde sig inpå mig...? Det var ett hvitklädt fruntimmer, som...»

»Med rödt hår...? Nå...?» inföll detektiven intresseradt. Han kom ihåg den hvitklädda unga damen, fastän han inte särskildt gifvit akt på henne.

»Ja, jag hade henne strax efter mig, då vi gingo ut... jag mins, att hon trängde sig på mig en smula, men inte kan hon vara någon ficktjuf... hon såg ju så fin och oskyldig ut...»

Detektiven gjorde ett menande leende åt hennes godtrogna anmärkning. Han hade erfarenhet utaf, hvad som ofta kan dölja sig bakom oskyldiga ansikten.

»Och detta är det enda, Ni kan påminna er?» frågade han.

»Ja, herre gud, annars skulle jag ju kunna misstänka hvarenda en af publiken!»

»Nå, vill Ni nu vara god och se efter, om ni inte möjligen tappat er portmonnä på golfvet inne vid er plats. Ni kan vid nästa mellanakt meddela mig det med ett par ord. Resten skall jag sedan sköta om. Anmäl stölden i morgon hos detektiva polisen vid Myntgatan, så kanhända Ni snart kan få er portmonnä tillbaka... Hur mycket hade Ni i den?»

»Mellan trettio och fyratio kronor, tror jag.»

Detektiven gjorde en svag bugning och försvann in i salongen. De båda flickorna, som stått och nyfiket väntat på den äldre damen, skyndade fram till henne och började öfverhopa henne med frågor.

»Så obehagligt att blifva utsatt för sådant här!» yttrade hon med en missnöjd grimas.

Nu gälde det för detektiven Land att ge akt på den hvitklädda damen, och det ansåg han icke skulle blifva vidare krångligt, ty hon satt ju på samma bänk som han.

Hon hade redan intagit sin plats, när han kom fram till bänken. Försiktigt men skarpt sneglar han på henne för att få klart för sig, hvad slags person, hon kan vara. Han kan icke påminna sig, hur han letar i sitt minne, att

han kände igen hennes ansikte från något tidigare äfventyr. Hon satt där med en så älskligt oskyldig prägel i sitt ansikte, att han, trots sin misstänksamhet mot allt, icke kunde föreställa sig, att hon var den skyldiga. Men han skulle fullfölja spåret... det var ju det enda...

Vid nästa mellanakt fick han veta, att den bestulna frun icke upphittat sin förlorade portmonnä. Det syntes således alldeles gifvet, att en fickstöld förelåg. Men af hvem...?

Hur detektiven, Stockholms skickligaste detektiv, än ansträngde sig, kunde han under hela föreställningen icke finna något hos den rödblonda damen, som gaf anledning till ett ingripande. Han släppte henne emellertid icke ett ögonblick ur sikte, hvarken under eller emellan akterna och han beslöt att icke lämna henne ur synhåll så länge han kunde följa henne, äfven när hon gick ifrån teatern. Hur litet han hade att hänga fast vid, så låg dock på botten af hans polissjäl ett slags instinktivt väderkorn...

Pjesen är slut. Ridån hade fallit för sista gången och åskådarehopen ilar mera brådskande än någonsin förut mot utgångarna. Den hvitklädda damen lämnar sin plats med en charmant hållning och en behagfull gratie. På några stegs afstånd har hon den förklädde detektiven i hälarna.

Hon lämnar fram sin nummerlapp i den oerhörda trängseln vid klädhängena. Detektiven ser att vaktmästaren tager ned en elegant mörkbrun supékappa, som hon behagfullt kastar öfver axlarna. Men i samma ögonblick ser han också en hand, betäckt af en spänd ljusgrå handske, snabb som blixten, dyka ned i klädningsvecken på ett närstående fruntimmer. Innan handen har hunnit dragas upp har detektivens lika snabba järnfingrar slingrat sig om handlofven. Den hvitklädda damen bleknar under sminket och pudret och rycker med en oerhörd häftighet till sig handen, men polisfingrarna sutto där som om de varit fastnitade... handen var hennes, hon var fångad, gripen på bar gärning.

»Nu är Ni fast, min sköna!» säger detektiven och borrar blicken i hennes ansikte. Hon svarar icke ett ord. Endast

»Nu är Ni fast, min sköna!» (Sid. 93).

ögonen förvandlas ett kort ögonblick. Från menlös oskuld få de en glans af den mest infernaliska ilska.

De närstående märkte genast hvad som skett, och när de sågo greppet om handleden samt hörde detektivens utrop förstodo de snart sammhanget.

»Ställ inte till någon folkskockning, mitt herrskap... det är bara en ficktjuf, som blifvit gripen», säger Land halfhögt. »Gå!» befaller han sedan »damen» och pekar mot utgången.

Utan att låta undfalla sig ett enda ljud, går damen, iklädd den eleganta supékappan, med stadiga steg ut, in på lifvet följd af detektiven.

Trots dennes begäran kan publiken naturligtvis icke tillbakahålla sin nyfikenhet. »En ficktjuf... en ficktjuf...» går som en elektrisk signalering genom korridorer och förstugor och hela hopen rusar från öfverrockar och kappor och hattar och alltsammans ut på trottoaren för att taga den häktade i skärskådande.

Inom en minut har emellertid polismannen vinkat fram en utanför stående åkaredroska, han gör en befallande åtbörd åt sitt sällskap, hvilket icke gör det minsta försök att komma undan. Båda stiga upp i droskan, som hade suffletten uppslagen på grund af att det föll ett lätt duggrägn, och snart ha de försvunnit från den pratande och gapande teaterpubliken.

Land hade befallt kusken att köra till detektivstationen, den ruskiga och trånga lokalen vid Myntgatan.

Droskan for fram i skarp traf. Detektiven hade på grund af duggrägnet hastigt kastat sig ned bredvid damen, men han beslöt sig för att byta plats och sätta sig på sätet midtemot, där ha kunde han skarpare utkik på den häktade. Sådana där filurer fick man alltid misstänka. Han brukade aldrig taga med sig några handklofvar, ty han litade på sin egen påpasslighet.

Just som droskan hade vikit af in på Södra Blasieholmshamnen och Land skulle flytta sig öfver till sätet invid kuskbocken, kände han en skarp stråle af någon fly-

tande vätska spruta upp mot sitt ansikte, rakt in i ögonen. Bländad knep han ihop dessa och grep fatt i ficktjufven, men innan han hunnit ge ett ljud ifrån sig fick han ett slag för pannan af ett hårdt föremål, så att det svartnade för ögonen och han medvetslös föll baklänges och sjönk ihop . . .

Hans farliga granne hade så ytterst fint, att den uppmärksamma detektiven ej märkt det minsta, ur en ficka innanför den nobla slängkappan tagit fram en liten guttaperkaspruta och med venstra handen riktat spetsen mot polismannens ansikte . . . ett skarpt tryck på blåsan och dess innehåll sprutades fram . . . det utgjordes af en från vätska, som gjorde offret blindt några ögonblick . . . och det hade varit omöjligt för Land att parera det slag, som kastade honom, bedöfvad, baklänges i droskan . . .

I nästa ögonblick hoppade den gripne ficktjufven ned så lätt och sakta, att den halfsofvande icke fick en aning därom . . . droskan körde vidare och hon, som hoppat af, fortsatte till fots åt motsatta sidan . . .

»Nu blef han, min själ, lurad», mumlade hon. Klangen på hennes stämma harmonierade icke med hennes utseende, den var grof som en karls.

Med hastiga steg gick »damen» uppåt till Östermalm. Framför ett stort modernt stenhus vid Storgatan stannade hon, låste upp porten och försvann in i huset. På den dörr, tre trappor upp, i hvilken hon inträdde, fans ett visitkort med namnet: »Robert Borrman, ingeniör» — —

När droskan stannade utanför detektivstationen vid Myntgatan, vaknade kusken upp ur sin halfslummer och vände sig bakåt för att se de åkande stiga ur. Ingen rörde sig emellertid från droskan.

»Vi äro framme!» ropade han.

Intet svar.

Ytterst förvånad steg han ned från kuskbocken, och då han närmare undersökte förhållandena fann han under den uppslagna suffletten endast en mansperson, som låg tungt och orölig mot ryggdynan.

Sedan han rapporterat saken inpå stationen inbars den

afdånade detektiven. Det var ju Land — — Hvad tusan hade det händt honom — —? Hade han supit sig full på teatern — —? Man märkte emellertid snart befintligheten af ett starkt luktande fludium, med hvilket han blifvit öfversprutad, och man förmodade ett brott. Kusken togs i förhör och af hans berättelse blef sammanhanget i det närmaste klart. En läkare efterskickades och efter en timmas tid vaknade Land åter till sans, utan att det föreföll, att han fått något men af det ofrivilliga inslumrandet.

»Hon öfverrumplade, mig den satans konan, men jag skall ta reda på henne igen, om jag också skall genomsnoka hvartenda hus i Stockholm, gata efter gata, — förresten tror jag det var någon förklädd karl», utropade han bland sina kamrater, hvilka icke kunde underlåta att dra på mun åt förhållandet, att hufvudstadens främste detektiv på ett så grundligt sätt blifvit lurad, när han hade en fet bit i klorna. Man var dock säker på att han ej skulle hvila förr än han återupprättat sin polisheder och fångat den sköna, hon måtte ha varit karl eller fruntimmer.

— — —

Ungefär en timma efter det att den hvitklädda damen hoppat ifrån droskan — det var samma dag som Schniedorf fick nej på sitt närgångna frieri till Marie — sutto tre personer och språkade gemytligt i den våningen vid Storgatan, dit den långfingrade damen från teatern inträdt. De voro synbarligen tre gamla goda vänner och de sutto vid ett supébord, som var dukadt för läckergommar. Smakliga, utvalda rätter fylde assietterna och karotterna, och ett par olika vinsorter skummade i glasen.

De hade mycket roligt. Den ena skrattsalfvan aflöste den andra. Hvad man dock skrattade mest åt, det var åt det äfventyr, som den yngste af de tre berättade om att han upplefvat i kväll. Berättaren kunde vara omkring tjugofem år, men ansiktets kvinliga drag gåfvo honom utseende af en halfmogen yngling.

Han har nu omsorgsfullt tvättat bort pudret, sminket och tuschet, och öfver ansiktet finnes också ett helt annat

uttryck än förut, men för en fysionomist skulle det dock vara betydligt lätt att se, att denne unge man och den hvitklädda damen hvarken vore syskon eller tvillingar utan alldeles samma person. Nu var han iklädd en charmant grårutig kavajkostym, oklanderligt bröstveck och manschetter, som gingo ned på händerna. Åh, dessa händer! Det var någonting beundransvärdt, hur han förde dem äfven här vid matbordet. De voro smala och hvita, de fladdrade ljudlöst och blixtsnabbt som fjärilsvingar öfver vinglasen och tallrikarna. Han var en riktig virtuos att kunna föra dem på samma gång ledigt och säkert.

»Han skulle just flytta sig midt emot mig för att ha bättre uppsikt öfver mig, då jag med vänster hand satte strålen midt i ögonen. Jag gaf ett slag, så att han damp ned som en padda... Jag skulle just vilja se kuskens min, när han stannade utanför polisdjeflarnas härbärge... gud, hvad hans näsa skulle bli lång, då han bara fann *en* person i droskan... ha, ha, ha!»

Och de båda andra instämde med ett stormande gapskratt.

Dessa båda äro gamla bekanta. I den ena igenkänna vi genast grosshandlar Schniedorfs välfödda fysionomi. Han egnar sig med gourmandens glupskhet åt bordets njutningar.

Den andra är i utseendet en motsats till grosshandlarn. Han har ett långsträckt och magert ansikte. Vi sågo honom senast komma till Stockholm med en Lübeck-båt, sedan han utfört sin bragd på det danska nattkurirtåget. I hotellboken kallade han sig för Laman, men annars går han offentligen och gäller för den ene af delegarna i firman Schniedorf & C:o under namn af Rothknecht.

Där glammades och pratades, man åt och drack. Det syntes tydligen att alla dessa tre voro belefvade och erfarna karlar, vana att föra sig i de noblaste salonger, då omständigheterna så kräfde. Men på samma gång fans det äfven något rått brutalt, något groft cyniskt i deras karaktär, hvilket ibland stack fram midt i den afrundade gentlemänna-

värdigheten, ungefär som man hos vissa utstyrda damer ibland på gatan får se en trasig och smutsig underkjol sticka fram, när den eleganta sammetskjolen lyftes en smula i höjden.

Deras samtal fördes på svenska, fastän två utaf de värda kamraterna voro födda i Tyskland. Schniedorf hade vistats i öfver tjugo år i Sverige och därför var det nästan omöjligt att i hans tal upptäcka en utländsk brytning. Hos hans kompanjon, Laman-Rothknecht, märktes däremot brytningen tydligare, men äfven han talade svenska fullt ogeneradt. Värden, »ingeniören», var däremot både till födseln och utseendet af svensk härkomst. Det var också för hans skull, som samtalet fördes på det lands tungomål, i hvilket de nu befunno sig. Man fick därför till en viss grad vara försiktig, när tjänstflickan var inne och serverade. Värden stälde emellertid om, att detta skedde så sällan som möjligt.

Det var rätt ofta, som de tre vännerna samlades till sådana här små lukulliska samkväm hos »ingeniören». Viktigare sammanträden, när det gälde att planera för vissa »arbeten», höllos alltid i innersta rummet på Schniedorfs kontor vid Osterlånggatan.

»Det var alltså fan så nära, att vi bara blifvit två i afton på kalaset!» gycklade Schniedorf med munnen full af mat.

»Ja, jag får allt dunsta bort några veckor från Stockholm», svarade den unge mannen, som var värd. »Ni skall få se att munsjör Land kommer att fara omkring som en slaghök för att få tag i en viss liten rödhårig dam . . .»

»Vi lemna teatrarne tills vidare åt sitt öde!» föreslog Rothknecht.

»Jag har en nyhet att berätta!» föll Schniedorf in med hög röst. »En mycket viktig nyhet, fastän jag höll på att glömma bort den för alla de här charmanta rätterna, som din hushållerska lagat till.»

»Låt höra!» uppmanade de båda andra på en gång.

»Jag tänker gifta mig . . .»

»Nej, hör du, Schniedorf... nu är du full!» afbröt den unge 'ingeniören'.

»Vid gud, det är mitt bestämda allvar.»

»Du är tokig... vi undanbe oss ett dylikt oanständigt skämt», sade Rothknecht.

»Hvarför håller Ni det för så omöjligt? Jag hoppas att jag...»

»Nå, låt höra vidare! Hvem är den lyckliga?» frågade Rothknecht ironiskt.

»Gissa!»

»Hur många tusen är det fråga om?» inföll 'ingeniören'.

»Inte ett öre. Jag gifter mig af ren och oförfalskad kärlek.»

De båda andra bordsgästerna brusto ut i ett larmande gapskratt.

»Jag gifter mig med en af Stockholms vackraste flickor», fortsatte Schniedorf, för att lägga fram något motiv.

»Det är väl aldrig uppasserskan på Bägaren?» frågade Rothknecht, som hade en viss kännedom om föremålen för sin kompanjons växlande och vildt flammande känslor.

»Vackra Marie — jo, just hon», svarade Schniedorf och smackade med tungan.

»Man gifter sig aldrig med sina älskarinnor!»

»Hon är, vid gud, inte min älskarinna, och det värsta är, att hon inte heller vill bli det — — det är just därför jag gifter mig med henne.»

»Det var ett rasande högt pris — —», sade Borrman — vi kunna ju kalla honom så, då han låtit inregistrera det på sin dörr.

»Ja, hvad skall jag göra — — jag har inte annat val — — jag har användt alla medel — —»

»Ta henne med våld — — det gör jag, när intet annat duger...»

Det var den magre Rothknecht, som sade detta, under det att hans ögon blixtrade af öfvermod och lättsinne. Han var en värdig kompanjon.

»Det har jag gjort en gång», svarade Schniedorf kort.

»Ah fan!» utropade Borrman. »Och du är inte nöjd!»

»Nej, jag längtar som en galning...»

»Och hon afvisar dig?»

»Absolut! Jag kan inte komma en tum med henne vidare.»

»Och nu har du erbjudit henne att dela den äktenskapliga sängen?»

»Jag har inte erbjudit henne ännu, men jag tänker göra det. Jag lyckades genom att muta hennes värdinna att få träffa henne i dag. Hon visade mig på dörren, fastän jag erbjöd henne all härlighet, som kan bjudas en kvinna. Jag hviskade emellertid i örat på henne att hon kanhända skulle bli i grosess — — det grep henne, jag såg det — — om jag erbjuder mig att gifta mig med henne, så skall hon gå in därpå för att betrygga sin egen och sitt barns existens — — jag är alldeles säker därpå.»

»Du gör dumt — — Fy fan! Gifta sig när man behöfver så fria händer som vi — —» sade Rothknecht med allvarlig, energisk tonvikt.

»Ja, herre gud, man gifter sig väl inte i evighet heller!» svarade Schniedorf.

»Men sådant där kan vara svårt nog att komma ifrån.»

»Sannt! Och dock måste det ske — — hennes skönhet och hennes stolthet förfölja mig — — jag blir inte människa för än jag får henne fullständigt i mitt våld — —»

»Jag tvår mina händer — — det sämsta du kan göra är att börja lefva familjelif — —»

»Jag har en idé!» utropade den unge Borrman.

»Kläm fram med den!»

»Vackra Marie skall bli en af de våra — — vi behöfva just en kvinna, en vacker, förförisk kvinna — — Schniedorf får gifta sig — — vi ge honom tillåtelse därtill — — vi lyckönska honom till och med — — han får ta hand om henne — — uppfostra henne — — Ni förstår mina herrar! — — om ett år kanske vi ha den ypperligaste medhjälperska i våra små affärer.»

»Det är omöjligt att genomföra!» sade Schniedorf. »Hon har ett så ömtåligt samvete.»

»Samvete . . .! Hvad är det för bosch! Kan man lura detektivpolisens skickligaste spårhundar, så kan man väl också få bukt med en vacker kvinnas samvete . . .», tyckte Borrman. »Jag föreslår alltså att vi ge Schniedorf i uppdrag att å 'firmans' vägnar gifta sig med vackra Marie, Stockholms skönaste schweitzerimamsell, och att med alla till

buds stående medel göra henne till en af de våra — — ja jag behöfver väl inte uttrycka mig tydligare? — — jag hoppas jag har gjort mig förstådd — —»

»Jag instämmer», sade Rothknecht. »Borrman är visserligen en half kvinna, men det skulle vara fan så präktigt att ha en hel också — — när Schniedorf tröttnar på henne så kunde hon ju få cirkulera en tid mellan oss andra — — ja, det är naturligtvis en underordnad synpunkt

— — främst röstar jag för förslaget från affärssynpunkt — — vi behöfva en vacker och förslagen kvinna — — Schniedorf är den största fruntimmerskarlen — — det blir naturligtvis hans skyldighet att anskaffa förstärkningen — — Lefve vackra Marie!» ropade han och höjde glaset.

»— — vackra fru Schniedorf!» inföll Borrman.

De skrattade högljudt, och Maries tillämnade äkta man instämde.

»Men det här blir, ta mig tusan», tyckte Schniedorf, »det svåraste någon af oss haft att uträtta.»

»Bah, ett fruntimmershjärta kan man leda hur som hälst, när man förstår sig på det», orerade Rothknecht. »Gör dig inga skrubbler! Hvad tror du att vackra Marie under alla förhållanden blef om ett par år — — en Magdalena, inskrifven hos polisen, det kan jag svärja på — — en vacker schweitzeriflicka måste falla, det står i skriften — — hon blir förr eller senare en fet bit åt herr Fan, äfven utan din förskyllan — — men dåliga affärskarlar skulle vi vara, om vi inte grepo tillfället i flykten — —»

Schniedorf hade på tungan att omtala, hvad Marie gjort med broschen, han förärat henne, samt uttala sin oro öfver att den slutligen skulle kunna hamna i polisens händer, men han beslöt sig för att tiga med det så länge, ty han skulle kanske endast få uppbära förebråelse för sin, visserligen alldeles skuldlösa, delaktighet i den obehagliga händelsen. Han föresatte sig att använda all sin skarpsinnighet och anställa noggranna undersökningar för att få reda på, hvem som upphittat den. Att Marie talat sanning, det betviflade han inte det minsta.

»Jag går in på att försöka göra mitt bästa», sade han i stället. »Men på det vilkor att jag åtminstone i tre månader få ha henne fullständigt för mig själf — —»

»— — och arrangera kärleksidyller — — nå, låt gå för tre månader — —» det var Rothknecht som talade — — »men sedan måste du bevaka våra gemensamma intressen — —»

»Om ett halft år till exempel äro vi alltså en liten

kvartett — — Det skall bli fan så trefligt — — jag riktigt längtar», skrattade Borrman.

»Då kan hon hjälpa dig att sy dina klädningar», skämtade Rothknecht.

»Jubla inte, mina herrar!» varnade Schniedorf. »Hon är måhända ointaglig. Hon kanske angifver mig i stället, när jag nödgas afslöja några små hemligheter...»

»Som din hustru... nej tack, du!... Då skulle du allt gå bra oskickligt till väga... Jag skall fortast möjligt taga den sköna kvinnan i närmare betraktande... Jag är säker på, att hon har lämpligt gry i sig... jag tycker, jag känner det på mig...»

»Hvar skall du studera henne? På Bägaren kommer hon nog inte vidare. Jag skall redan lägga fram mitt giftermålsanbud i morgon... eller i dag, menar jag — — klockan är ju öfver ett — — jag föreslår att vi ta en promenad.»

Schniedorf reste sig och de båda andra följde hans exempel.

En kvarts timma efteråt finna vi de tre värda kamraterna promenerande, arm i arm, med blossande cigarrer utåt Strandvägen.

Schniedorf påminde sig språngmarschen efter Marie för några dagar sedan. Den hade just rusat fram öfver de här tuktade gatstenarna. Han drog på mun.

»Hvad går du så mystiskt och skrattar åt? frågade Borrman.

Schniedorf berättade det — — han gick in i en mängd detaljer — —

»Den kvinnan tycker jag om», sade den viljekraftige Rothknecht. »Det blir en ypperlig fångst. Hon har energi.»

»Men hon är ju fan så moralisk», påpekade Schniedorf.

»Asch, det går snart bort — — hon är inte skapad för himmelen, det kan jag svära på — —»

Disponerade och upprymda fortsatte de att diskutera ämnet. Under påverkan af vinet sågo de allting så ljust, att ingenting för dem vore omöjligt — — de skräflade i förtäckta ordalag — ifall någon skulle höra dem — om allt hvad de skulle uträtta och hur oerhördt de skulle lura polisen, och hela mänskligheten för resten — — de tycktes alla tre ha valt sitt »yrke» af håg och fallenhet — — de tycktes alla tre vara födda till skälmar och skurkar — — och det gynsamma ödet hade fört dem ihop — — nu fattades det endast en vacker kvinna för att de skulle kunna lägga mänskligheten för sina fötter — — eller något dylikt storartadt — —

Under tiden låg föremålet för den viktigaste delen af deras samtal, 'Vackra Marie', hemma i sin säng, febersjuk och olycklig, och grät floder af heta tårar. Hon såg hela världen, hela sin framtid så svart och dyster. En usling hade stulit hennes sinnesfrid, hennes dygd, hennes självständighet, hennes allt — — och dock saknade hon medel att hämnas, fastän hela hennes själ brann af hämnd — — dock skulle hon kunnat med äktenskapets bojor länkat sitt lif vid denna usling, ifall hon vetat att de egt någon grund, dessa ord, som han på ett så djefvulskt sätt drypit i hennes öron — — att ett barn skulle kunna aflats under den långa, gräsliga minuten, då hon, dödstrött och halfrusig, måst ge vika för hans våldsamhet — — hur skulle hon kunna gå till baka till schweitzeriet och börja upplefva sitt enformiga slaflif där, när dessa och därmed beslägtade tankar dag efter dag skulle anfäkta och plåga henne med sina tusende nålsuddar och sina tusende dunkla önskningar —

— hon hade blifvit en annan människa, det gick inte att resonnera bort — — hon längtade efter ombyte, efter nya förhållanden, hurudana än dessa skulle gestalta sig, hon längtade efter att bli något för mer än hon var, den simpla schweitzerifröken, som hvarje halffull sprätt hade rättighet att på sitt flabbiga sätt kurtisera -- — det hade kommit en naggande oro i hennes sinne — — hon var redan så söndersliten, att hon tyckte, att hennes själ slank fram och tillbaka som en trasa — — söndersliten af kampen mellan sin fordna moraliska stolthet och de nya önskningar och begär, som en dålig mans dåliga handlingar tändt likt en elektrisk gnista — — hennes ensliga lif hade kommit in i andra hjulspår — — hon ansträngde sig för att föra det tillbaka, men det ville inte lyckas — — hon hade blifvit en annan kvinna — — de gamla spåren voro upprifna Och därför grät hon så bittert -- —

ÅTTONDE KAPITLET.

Firman Schniedorfs & C:o utmärkta delegare gingo alltså och funderade på att öka kompaniskapet med en ny medlem, en kvinlig sådan. Deras gemensamma plan, lösligt framkastad under vinglasklangen vid ett godt bord, men sedan formande sig till en accepterad och genomtänkt idé, var naturligtvis att skaffa sig en medhjälperska af prima slag. Hvilken oerhörd nytta skulle man icke kunna ha af en vacker kvinna, som viljelöst ville öfverlämna sig i deras händer! Hur skulle icke hon i tusen fall kunna hjälpa dem, när det gälde att genomföra vissa operationer, hur användbar skulle hon ej bli, när det gälde att plocka vissa individer . . .!

Afven för Schniedorf var denna plan mycket tilltalande, men han hade vid sidan den gamla uträkningen att få Marie åter i sina armar . . . Gud vet, om han annars hade uppoffrat sig. Ty hur lösligt ett äktenskap än kunde göras, så var det ju ändå ett äktenskap!

Och dessutom tviflade han fortfarande mycket starkt på, att det skulle vara möjligt att intressera henne för »verksamheten» eller få henne att böja sig för hans vilja. Han fick under alla förhållande ett styft arbete.

De båda andra hade sett Marie helt flyktigt och kände icke i minsta mån hennes grundsatser. De hade i oerhörd grad, likt andra, tjusats af hennes raffinerade skönhet, och så fort minnet af detta satts i samband med den framkastade planen, så hade deras fantasi och beräkningar genast råkat i eld och lågor. Hon var den, de sökte! Schniedorf, den fräcke filuren, skulle gifta sig med henne och så, när han ordentligt hade henne i sina klor, bearbeta henne för ändamålet. Under den tid som de »arbetat» tillsammans hade de, oafsedt den smidighet, de utvecklat, haft en alldeles oerhörd tur, och detta hade låtit dem få en öfvermodig tro på att allt hvad de ville och föresatte sig äfven skulle lyckas. Nu gälde det att tvinga Schniedorf att handla raskt!

Och den vackra Marie hade icke en aning om de finurliga planer, som spunnos om hennes person — — Och däri låg just det farliga för henne. Hade hon i början endast haft den allra minsta lilla aning om dessa planer, så — —

Schniedorf & C:o hade, som förut blifvit sagdt, sitt kontor en trappa upp i ett hopträngdt gammaldags hus vid Österlånggatan. Kontoret låg helt vanligt och anspråkslöst inplockadt där bland den mängd af andra små dylika grosshandelskontor, som äro inhysta vid denna trånga och dystra medeltidsgata. »Schniedorf & C:o» stod det på skylten i fönsterna, på skylten nere vid porten och på den låga dörren, som ledde in till de bägge kontorsrummen. I det yttre rummet funnos två pulpeter, belastade med kontorsböcker, där funnos krokar för bref och räkningar, kopiepress, telefon och allt dylikt, som hör till och ej kan undvaras på ett affärskontor af aldrig så litet »rang». Det hela såg ju därför temligen vanligt och temligen aktningsvärdt ut.

Firmans namn fans i hufvudstadens både adresskalender och telefonkalender, och hade funnits där i många år. Chefen, August Schniedorf, så väl som kompanjonen, Rothknecht, voro kända inom affärskretsar och umgingos med affärsmän på klubbar och restauranter. Man visste af, att de båda voro af tysk härstamning, men att de, och i syn-

nerhet Schniedorf, under många tiotal år befunnit sig i Sverige samt blifvit svenska medborgare.

Allt det där var ganska påtagligt och klart, men en smula mera invecklad och mystiskt syntes det vara rörande hvad slags varor, de handlade med. Handelskalendern, där firman naturligtvis var inregistrerad, upptog »kolonialvaror» och Schniedorf själf kunde ibland inför affärsvänner orera vidt och bredt om kaffesorter och kaffepriser och kaffespekulationer — han tycktes vilja ge sken utaf att särskildt egna sig åt kaffehandeln, och han bevisade äfven odisputabelt, att han var hemma i det facket. Men nog var det en känd sak bland hans bekanta och för de närliggande affärerna, att det inte var synnerligt stora affärer, hvarken i kaffe eller i andra varor, som firman Schniedorf & C:o bedref. Kontoret var ofta stängdt, inga bestämda mottagningstimmar funnos där, och det var ganska sällan som brefbäraren kom dit med några försändelser. Ett kvinligt biträde — det byttes för resten ofta om dylika — brukade sitta vid en af pulpeterna, men dessförutom tycktes Schniedorf godt hinna ensam med arbetet under de timmar, han dagligen brukade tillbringa i det lilla inre rummet. Rothknecht syntes aldrig ha någonting att sköta på kontoret. Han kom dit någon gång då och då, men gick igen om några minuter. Ibland försvann han under flera veckor, ja månader, och Schniedorf talade då om, att han var på affärsresor. Det syntes ju också helt sannolikt, att firman begagnade honom till expedit för att i landsorten — sälja kaffe.

Fastän man således ej kunde tillmäta Schniedorfs & Co:s affärsverksamhet i kolonialvaror någon som hälst omfattande betydelse, så uppträdde dock både Schniedorf och hans kompanjon med en värdighet och en elegans som om de förtjänat minst hundra tusen kronor om året, i synnerhet Schniedorf. Det låg helt och hållet för hans person att imponera genom vräkighet i later och kläder, Välfödd var han, och han bar alltid nya kostymer af de dyrbaraste tyger, en tjock guldkedja på den trinda magen och stora diamanter på de lenfeta fingrarna.

Det var alltså tydligt för dem, som något kände förhållandena, att de båda »affärsmännen» måste ha andra inkomster än dem, som de kunde förskaffa sig genom sina rena affärstransaktioner som grosshandlare. Både med och utan Schniedorfs åtgörande gingo därför inom affärsvärlden och bekantkretsen vissa rykten om de båda tyskfödde grossisternas inkomstkällor. De ansågos allmänt att sköta några vinstgifvande affärer så där i skymundan, visserligen icke några, som precis kunde sätta dem i konflikt med lagen, men dock icke så snygga. Så ansågs Schniedorf att kunna procenta ganska intensivt. Det var också sant. Han hade lånat åtskilliga personer af hög börd eller hög samhällsställning ganska stora summor och han tog oerhördt stor ränta. Men ingalunda voro dessa affärer af en sådan utsträckning, som ryktet tillskref dem. Det var nog ett annat tillflöde, som hitintills gifvit mera — —

Schniedorf såg emellertid icke ogärna att ryktena om hans procenteri och andra dylika af icke allt för skandalös natur flögo omkring, ty därigenom voro källorna till hans inkomster förklarade. Han sökte äfven vid hvarje lämpligt tillfälle att gifva mystiska antydningar om en ärfd förmögenhet och om betydliga lotterivinster.

Ryktena korsade förresten hvarandra angående den elegante herr Schniedorfs affärsförmåga. Somliga påstodo att han var tjufgömmare, men därvidlag hade dock ingenting någonsin blifvit uppdagadt. Andra påstodo, att han var en hemlig agent för tyska pänninglotterier. Ingenting kunde dock påstås med säkerhet. Och han hade under alla de år som firman existerat, förmått att låta allt, som icke hörde till det respektabla, hållas fördoldt.

Hvad som måhända mest omtalades bland vännerna i samband med hans person var hans utomordentliga svaghet för vackra kvinnor, hans djerfva kurtis och hans dyrbara älskarinnor.

— — —

Firman Schniedorf & C:o hade existerat i omkring åtta år. Hvad stiftaren sysselsatt sig med dessförinnan, det

visste man inte. Det var också svårt att definiera. Han hade haft en mycket vexlingsrik ungdom...

Bekantskapen mellan Schniedorf och Rothknecht hade nu räckt öfver tre år och den hade under hela tiden präglats af det djupaste samförstånd. De voro så ytterst lika hvarandra till själen, fastän de voro fullständiga kontraster i det yttre. Men bägge voro utan de öfverflödsartiklar, som kallas heder och samvete. För dem bägge gälde det att med hvilka medel som hälst skaffa sig furstliga inkomster, inkomster, som räckte till tillfredsställandet af bådas djuriska, omättliga kraf på vällefnad, njutning och glädje...

Rothknecht var en farlig person att komma i intim bekantskap med. Hans själsstyrka var lika fruktansvärd som hans kroppskrafter. För honom existerade icke några känslor eller någon mänsklig hänsyn. Han var en blodtörstig tiger till hela sin natur. Han egde en kallblodighet och en sinnesnärvaro utan like. Både närver och muskler tycktes vara af stål. Fastän hans kropp föreföll en smula spenslig, var han stark som en atlet. Och om han velat skulle han också kunnat berätta, att han för åtskilliga år sedan uppträdt som »stark man» på en tysk cirkus och bland annat uppburit en musikkår af tolf man, på bröstkorgen...

Han hade varit med om åtskilligt här i världen, både i Sverige och annorstädes. Han hade varit med i ett band af inbrottstjufvar i London, han hade left en längre tid som ficktjuf i Köpenhamn, han hade haft en rakstuga några år i Göteborg och rest som profryttare i tyska viner i Norrland, tills han efter sammanträffandet med Schniedorf ingått som kompanjon i firman och vunnit fast mark under fötterna i den svenska hufvudstaden.

Rothknecht hade med sitt energiska, våldsamma temperament utöfvat ett starkt inflytande öfver Schniedorf, hvars naturell ej var svår att locka allt längre ut på det brottsligas bana. Men så långt hade han sannolikt ej från början ämnat gå som Rothknecht förde honom — —

Den tredje intressenten i den snygga firman, han som kallade sig för »ingeniör Robert Borrman», var en ung man

på tjugofem år, hvars ursprungliga namn var Kalle Qvist. Det var under det namnet, som han under sin uppväxttid gjort sig känd bland hufvudstadens »ligapojkar». Han var född i ett fattigt och eländigt hem i en af Stockholms utkanter. Fadren var försupen och slog hustru och barn, modren var en sköka, som drog hem manfolk, när mannen var borta. Han var af naturen en pigg, kvicktänkt och begåfvad pojke, dock med ett drag af lömskhet och tjufknep på botten af karaktären, och allt det svarta eländeslif, som han under barndomstiden hade för sina ögon, framlockade och befruktade hvarje ond böjelse, som fans i hans själ. Redan vid tolf och fjorton års ålder hade han varit i klammeri med polisen samt gjort sig känd som en oförvägen sälle och en ärkeskälm. Han hade blifvit satt på en uppfostringsanstalt, men rymt därifrån. Vid sexton års ålder hade han lyckats komma öfver till Amerika, och där hade han aldrig haft ett hederligt yrke utan tillbringat alla de åtta år, han varit därute, bland äfventyrare och afskum af hvarjehanda slag. Det var i Amerika, som han blifvit uppfostrad till fullt yrkesmessig ficktjuf, och han hade förvärfvat sig stor skicklighet i facket, hans medfödda intelligens och smidighet var honom därvid till stor nytta. Han kunde plocka saker och ting ur folks fickor på ett sätt, som stod öfver all kritik. Hans fingrar och handleder bestodo icke af kött och ben, utan af stålfjädrar och guttaperka. Att rycka fram en portmonnä ur den djupaste klädningsficka eller att göra ett snitt öfver bröstfickan genom ett par rockar, utan att den bestulne märkte eller kände det mera än om man blåst en smula på kläderna, det var för honom den simplaste bagatell. Och små väl planlagda inbrottsstölder i ett kontor eller en guldsmedsbutik kunde han också arrangera och utföra på ett alldeles förträffligt sätt, om det skulle behöfvas någon gång, dock föredrog han afgjort fickorna, de voro hans specialitet. I Amerika hade han också bland sina utmärkta yrkeskamrater förvärfvat sig öknamnet »rubberhand», hvilket på svenska betyder »gummihand». Han hade därute äfvenledes förvärfvat sig

en yttre polityr, en förmåga att kläda sig elegant och föra sig salongsmessigt — hvilken förmåga är nödvändig för en »första klassens ficktjuf».

Hans sammanträffande med Rothknecht hade skett till hälften af en slump och till hälften beroende på den senares förmåga att genomskåda folk. Det var på en maskerad, som de råkat samman. Båda hade varit där, dels för att roa sig och dels för att göra »iakttagelser». Rothknecht hade varit klädd till svart domino och Kalle Qvist — eller ingeniör Borrman — till spansk toreador. Rothknecht hade vid ett tillfälle kommit att ge akt på den småväxte men mycket välformade toreadoren, och hans ytterst erfarna öga märkte genast någonting misstänkt, han vädrade en slags yrkesbroder. Han hade sett något smygande, något försåtligt i toreadorens slingrande gång bland de brokiga maskerna, och han roade sig med att följa efter och ge akt på honom. Han brann af nyfikenhet efter att få se, hvad det var för en figur. Kanske en bekant, när allt kom omkring...? Toreadoren hade till sist äfven gett akt på den svarta dominon, som följde efter honom, och Kalle Qvist hade börjat, trots sin kallblodighet, att svettas, han misstänkte en detektiv. Till sist kände han sig ytterst besvärad af dominons mörka, spejande ögon. Han hade fått åtskilligt med champanj i kroppen och han kände sig mycket lifvad för att gå rakt i ansiktet på den mystiska svartkappan och fråga, hvad f—n han gick efter honom för. Var det verkligen en detektiv, som kände honom, så skulle han ändå icke kunna undgå denne, upprymd och osäker som han var nu, och därför var det bäst att vara oförvägen för att slippa det obehagliga bevakandet. Rothknecht såg, hur toreadoren begynt blifva ängslig öfver att ha honom i hälarna, och det roade honom ofantligt. Det var ett gouteradt och ofta praktiseradt nöje för honom att, när sådana här tillfällen yppade sig, gå efter och fixera folk med sin genomträngande blick.

»Hvad tusan vill Ni — — tror Ni jag är någon förklädd kvinna, hva'?» frågade toreadoren argt och med den gröfsta ton i stämman.

»Ni följer ju efter mig — —» (sid. 115.)

»Hur så?» svarade dominon och log ironiskt.

»Ni följer ju efter mig — —»

»Skola vi inte dricka ett glas champanj tillsammans?» afbröt Rothknecht.

»Åhnej — — dra åt h—e!» röt toreadoren, som fann inbjudningen från en vildt främmande person både misstänkt och oförskämd.

Den svarta dominon hade bara svarat med ett ironiskt skratt. Toreadoren hade vändt honom ryggen och gått sin väg in i hvimlet.

Rothknecht hade uppmärksamt gifvit akt på den andres tonfall. Han hade märkt någonting däri, som tillkännagaf, att bakom det yttre, ganska gentlemannamessiga uppträdandet låg något, som han ville kalla för »bofaktigt». Efter att ha hört den andres ord blef han ännu säkrare på, att han icke misstagit sig i fråga om hans »yrkesklass». Hans intresse och nyfikenhet spändes därför ytterligare.

En gång när de åter möttes i hopen af masker, böjde Rothknecht sig ned och hviskade i toreadorens öra:

»Ni är dum... inte vill jag er något ondt... jag vill föreslå er en affär...»

Kalle Qvist, som nu blifvit ordentligt drucken gaf honom en lång, frågande blick. Han var säker på, att det där långa svarta odjuret kände honom.

Så började han taga saken skämtsamt och snart sutto de vid ett glas champanj på ett afskildt ställe. Rothknecht, som ständigt var lika slipad och beräknande, tog honom från den rätta sidan, och fastän han icke sade någonting rent ut, så fick Rothknecht honom att i förtäckta men skrytsamma ordalag göra en massa antydningar om sina äfventyr och sina mandater.

Slutet blef att de stämde möte dagen därpå, och sedan blef deras bekantskap allt intimare. Snart lärde de känna hvarandra i grund och botten, Kalle Qvist presenterades för Schniedorf, och de tre värda herrarna ingingo ett slags kompaniskap. Det var således af dessa tre personer, som

firman »Schniedorf & C:o» för närvarande egentligen bestod. Schniedorf var chefen till namnet, men Rothknecht utgjorde dock den energiskt ledande viljan vid afgörandet af viktigare frågor. Alla tre hade emellertid sitt säregna skaplynne och sina speciella egenskaper, så att de kompletterade hvarandra, och jämnlikheten inom det farliga klöfverbladet blef därför ganska utpräglad.

Schniedorf var under alla förhållanden den för den yttre världen mest kände, mest synliga och mest respektable. Tillika hade han störst affärsförmåga. Det var därför hufvudsakligast hans uppgift att gifva idéer, förbereda expeditionerna, placera pänningarna och gömma godset. Schniedorf kunde många yrken. Han kunde göra om smycken så att inte hin själf kunde känna igen dem, han kunde tillverka dyrkar och slipa vapen. Men han kunde också fabricera falska värdepapper och skrifva falska namn, då sådant behöfdes, med en utomordentlig förmåga.

Det var sällan det anförtroddes några uppdrag åt honom ute på »arbetsfältet», de uträttades af de båda andra. Men nu hade han på sätt och vis beordrats att »eröfra» 'vackra Marie' för »firmans» räkning. Hur skulle det gå till? Hur skulle det lyckas? Det hade han ingen aning om. Han visste ju inte ens om hon var villig att gifta sig med honom. Men dithän måste han åtminstone komma, ty de köttsliga lustarna brunno inom honom.

* * *

Marie låg hemma ännu, sjuk både till kropp och själ, ett rof i synnerhet för de mest sargande andliga smärtor och anfäktelser.

Under två dagar hade Schniedorf försökt icke mindre än tre olika gånger att få komma in till henne, utan att lyckas. Att för andra gången muta fru Andersson hade visat sig fåfängt, ty Marie syntes ha ordentligt sagt henne sanningen för hennes handlingssätt den första gången.

Men Schniedorf gaf sig ingen hvila. Oafsedt sin egen

längtan efter att få träffa henne hade han ju nu åtagit sig förpliktelser mot »firman», och han ansattes dagligen med frågor af de båda kamraterna, huru långt han kommit.

Rothknecht och Borrman hade nu beslutat hvila någon tid, den förra emedan han inte hade något finare kap i sikte för ögonblicket, och den senare emedan han kände på sig att den lurade detektivkonstapelns polisögon voro i oaflåtlig spaning på de ställen, där han hufvudsakligast brukade experimentera.

Schniedorf var således den ende, som för tillfället befann sig i verksamhet.

Då han icke såg någon utsikt att komma in genom den låsta dörren till den vackra och sjuka schveitzerimamsellen, så hade han intet annat medel än att skrifva till henne. Och det var sannerligen inte det sämsta. Ty i att affatta bref hade Schniedorf mer än en gång förut visat sig vara mästare och med det samma gjort firman stora tjänster.

På morgonen tre dagar efter den förälskade grosshandlarens besök ringde brefbäraren på hos fru Andersson och lämnade ett bref med Marie som adressat. Det doftade af fin parfym så starkt, att till och med fru Anderssons grofva luktnärver kände det.

»Det är väl från den där, som gaf mig tjugu kronor», mumlade hon och granskade kuvertet från alla håll och kanter.

Med en mycket viktig och försmädlig min gick hon sedan in till den sängliggande Marie och lämnade brefvet.

Marie misstänkte genast, så fort hon kastat en blick på utanskriften, att det var från Schniedorf. Hon lät det ligga oöppnadt på nattduksbordet tills den nyfikna fru Andersson försvunnit in till sitt igen.

Skulle hon öppna det...? Hon var nästan betänkt att kasta det i kakelugnen utan att ha läst det. Hon kände hur det doftade! Naturligtvis nya förklaringar, nya erbjudanden af samma slag, som han gjort då han smög in till henne emot hennes vilja.

Hennes nyfikenhet segrade dock till sist. Hon ref bort kuvertet, nervöst och föraktligt. Det var ju en ganska lång epistel. Stilen var en drifven affärsstil.

Hon läste:

»Min bästa fröken Marie!

Till att börja med vill jag be er om förlåtelse för min påflugenhet att tränga in till er, då vi råkades sist.

Jag har sedan dess tre gånger varit och sökt er, men blifvit halft bortvisad af er värdinna. Jag förstår att Ni gifvit stränga order att icke släppa in mig.

Hvarför skall ni då så bestämdt hindra mig att få tala vid er ännu en gång? Oafsedt hvad vi förut haft gemensamt, så är ni naturligtvis mycket förargad på mig för det förslag jag gjorde er. Och dock framstälde jag icke detta för att på något sätt kränka er. Tror ni icke att det kan gifvas omständigheter, som göra att ett dylikt förslag *ej* blir kränkande för en kvinna.

Jag ansåg det vara min *plikt* att åtminstone under några år betrygga er tillvaro, och jag hade velat gifva er säkra garantier för att Ni ej skulle stå med tomma händer, ifall vi kommo att skiljas en gång. Jag hade beslutat att göra er detta erbjudande, manad af *pliktkänsla*, liksom jag en gång tvingade er mot er vilja i mina armar, drifven af en outsläcklig passion för er.

Ni tillbakavisade mitt djärfva förslag med förakt — — Nåväl, det var eder rättighet, och jag respekterar detta, jag förstår detta.

Men min passionerade ömhet för er liksom känslan af hvad jag genom mitt brott — jag kallar det gerna så — blef skyldig er har ännu icke dött bort i min själ. Tvärtom, de blifva starkare för hvarje dag, för hvarje timma. Och när Ni läser dessa rader, så skall Ni komma ihåg, att de äro skrifna af en person. som icke hånfullt skrattar åt hvad han lyckats vinna af er, utan som är djupt olycklig öfver att han kanske ej kan bli i tillfälle att godtgöra hvad han förbrutit.

Men jag vill göra er ännu ett förslag, ärligt, väl öfvertänkt och rakt på sak. Ni vill icke mottaga pänningar från mig, ni vill icke låta mig få hyra en våning, där jag så att säga under en viss tid finge göra er till härskarinna — — jag vill då anhålla om er hand, jag vill föreslå, att vi gifta oss.

Fröken Marie, detta bref är alltså ett s. k. friarebref. Och ett mycket allvarligt sådant.

Jag ser intet skäl, hvarför Ni skulle tillbakavisa min vördnadsfulla anhållan. Jag är rik nog att kunna ge er ett bekvämt och angenämt hem. Jag älskar er med en glöd, som hotar att fördärfva hela mitt lif, om jag ej helt får äga er. Jag högaktar er för den dygdiga harm, med hvilken ni afböjt ett förslag som ni från er synpunkt ansåg ohederligt. Jag vet icke en enda orsak, som skulle behöfva drifva er att säga nej.

Ni älskar mig icke, säger ni kanske. Nå, detta är ju kanske sant. Men Ni skall komma att älska mig, om jag också icke är den unge, lockige yngling, som ni måhända drömt om att blifva förenad med.

Men Ni skall icke låta sådana fantasier fly bort med förståndet och den lugna eftertanken. Den svärmiska kärleken, den dör snart bort från kvinnans sida, när hennes skönhet dör bort under hvardagslifvets släp. Som min hustru skall ni få lefva som en drottning — — jag öfverdrifver ej, jag menar hvad jag säger. Alla edra önskningar skola bli uppfylda, er skönhet skall göra mig till er slaf, och genom ett hängifvet lif för er skall jag söka att så småningom vinna er kärlek, er aktning.

Fröken Marie, tänk väl efter innan ni afgifver ert svar! Under inflytandet af den sinnesrörelse, som behärskade mig då jag lämnade er, kastade jag fram en tanke, som bör vara afgörande för er, om intet annat är det. Ni kan blifva mor. Vill ni icke skänka fadren till detta barn er hand?

Kan Ni efter att ha fått del af en så varm önskan att skapa er en lyckig framtid vilja återgå till schweitzeriet

och der begynna samma nedsättande pigtjänst som förut? Jag kan icke tro, att detta är möjligt för er.

Jag afvaktar med otålighet ert svar. Jag är beredd att genast låta eklatera vår förlofning, och så kunna vi hålla vårt bröllop när ni behagar.

Med vördnad och kärlek

August Schniedorf.»

Ju längre Marie hade läst, ju större spänning och nyfikenhet hade hon känt. Och när hon lät ögonen glida öfver de sista raderna hade hon fått en häftig hjärtklappning. Inte af kärlek, åh nej, men af oro, af sinnesrörelse. *Så* långt hade hon icke trott, att han skulle gå. Hyste han verkligen så passionerade känslor för henne, att han var beredd att offra sitt ungkarlslif för hennes skull? Det var verkligen mer än hon hade väntat.

Hon kunde icke låta bli annat än att angenämt beröras af hans väl afvägda ord. Han hade berört hvarje sida af saken, han hade förklarat motiven för sitt föregående usla uppträdande, tyckte hon, och han hade på ett mycket artigt sätt bemött alla invändningar, som hon skulle komma att göra.

Hon kunde icke frigöra sig från det starka intryck, som hans i hvarje bokstaf aktningsfulla bref hade gjort på henne. Hon måste erkänna, att det tycktes ligga en underström af ärlighet bakom hans framställningar. Hon måste medgifva att det var riktigt och träffande, så mycket af hvad han hade skrifvit ...

Men att gifta sig med denne, som hade våldfört henne efter en supé på ett utvärdshus . . -? Nej, nej, nej, det var omöjligt. Hur skulle hon någonsin kunna komma att hysa någon högaktning för en sådan. Och dock kanske det var sannt, hvad han sade, att han inte vetat hvad han gjort — — Och hon var ju själf icke utan skuld, som följt med — —

Men att gifta sig med denne cirklade och fete grosshandlare, som hon icke hyste ett uns af kärlek för — —

att dagligen gå tillsammans med honom — — att känna hans tjocka läppar dag efter dag i långa kyssar — — att känna hans fingrar stryka öfver håret och kinderna — — att natt efter natt ligga vid sidan af honom — — nej, nej, nej, hon kunde det inte, hon skulle ju sälja sig lika mycket som om hon blef hans mätress — — då var det kanske bättre att blifva hans tillfälliga älskarinna, då skulle hon kunna slippa honom när hon så önskade — —

Men att gifta sig var dock något annat! Hon skulle kunna se alla människor i ansiktet utan att rodna, hon skulle få heta fru och ha pigor, som nego och passade upp, hon skulle få en ansedd ställning, komma in, det var hon öfvertygad om, i ett bildadt sällskapslif, där hennes skönhet — ty hon var medveten om att hon ägde en sådan — kunde göra sig gällande på ett helt annat sätt än i schweizeriets rökmoln och punschångor — —

Nåja, men »fru» kunde hon väl bli ändå, utan att behöfva gifta sig med denne, som hon föraktade, hatade — — var hon inte nog vacker att kunna få en annan man, nu när hon stod i sin bästa ålder, hon som kallades för »vackra Marie» — —?

Men så kom den där tanken, som var den värste af alla, den som han ånyo lagt ut som en klibbig fågelpinne i brefvet — — om hon verkligen skulle bli i grossess — — hvem skulle vilja gifta sig med henne sedan — — hvem skulle vilja ta emot henne med ett barn i famnen, och hur skulle hon kunna reda sig under sjukdomen, fattig som hon var — — ja, det var bäst att hon tog det säkra för det osäkra — — hvad som en gång skett, kunde icke tagas tillbaka, och därför måste hon finna sig i omständigheterna, såvida hon icke skulle gå under — —

Hon hyste emellertid en naggande misstro mot den enträgne friaren och kurtisören. Den tanken föll henne också in, att han måhända endast skrifvit det här långa brefvet för att få henne att öppna sin dörr, så att han därigenom ånyo skulle komma i tillfälle att framlägga sitt förra förslag — — och i så fall vore det en viss triumf att ha

visat sig genomskådat honom och lemna hans försök åt föraktet — —

Men tanken på barnet lämnade henne icke — — det låg ju inom möjlighetens område, att han menade allvar och att han ville gifta sig med henne, då han såg att han icke på annat sätt kunde nå sitt mål — — och då gjorde hon ju bäst att passa på tillfället — — när barnet kom, då var det måhända försent, då hade kanske hans flyktiga sinne vändt sig åt annat håll — — ja, hon ville pröfva, om det låg något allvar på botten i hans utgjutelser — — det syntes ju efter allt att döma, att han var förmögen, och hon skulle således om några månader, kanske om några veckor, få lefva ett bekvämt, ett angenämt lif — — äta fina rätter med viner till hvarje middag — — sitta och sy om dagarne i ett litet praktfullt kabinett, som hon fått inreda efter egen smak — — sträcka ut sina lemmar på mjuka bolstrar i en elegant sängkammare — — det var just allt det där, som hon längtade efter och som hon nu på ett fullt hederligt sätt kunde vinna i ett enda slag — — men hon skulle icke ge vika ett enda tum från denna fullt hederliga godtgörelse af hans handlingssätt — — gaf han en gång till en enda antydan om att hans bref innehöll ett bedrägeri och det var en snara för vinnande af andra ändamål, då skulle hon föraktligt visa honom på dörren — — för sista gången — — och då måtte det gå, hur det kunde — — hon skulle väl vara på sin vakt.

På detta sätt kastades hennes tanke febrilt från den ena synpunkten till den andra. De febersjuka ögonen glödde af spänning — — det var ju ett helt nytt lif, som plötsligen kastats in genom dörren. — — Bröstet häfde sig under oroliga andedrag — — de välformade armarna lågo halfnakna på sängtäcket och mellan fingrarna gnuggade hon nervöst det eleganta brefpapperet, försedt med initialerna A. S. i guldtryck i vänstra hörnet — — de fina näsvingarna darrade, under det att hon insöp den starka parfymdoften — —

Hon lyfte brefvet åter upp mot ögonen och genom-

läste det ännu en gång — — det gjorde ett ännu starkare intryck på henne än vid första genomläsandet — —

Hon hade icke ro att ligga stilla — — hon måste besvara det — — han hade skrifvit sin adress nere i kanten på sista sidan — —

Hon sprang häftigt upp ur sängen — — det svartnade för hennes ögon och hon kände sig starkt illamående, men hon öfvervann det under inflytandet af den mäktiga sinnesrörelsen.

Halfklädd, insvept i filten, satte hon sig vid det lilla fönsterbordet, sedan hon tagit fram papper och bläck. Hon måste besvara hans bref genast. Hon skulle icke kunna sofva en blund, om hon icke afgjort saken. *Hon skulle gifva sig*, och hon skulle i ett njutningsrikt lif söka att ersätta den uppoffring, som låg i att binda sig vid en person, som hon icke älskade. Bröllopsnatten hade ju redan firats därute på utvärdshuset — — den andra gången skulle hon öfverlämna sig frivilligt, öfverlämna sig passioneradt, njutningslystet — — hon skulle besegra denne man, det var detta hon föresatte sig, när hon doppade pennan i bläckhornet, under det att läpparna krusades af ett sataniskt småleende — —

Hon skulle besegra honom fullständigt med sin skönhet och sin lidelse — — hon skulle visa honom, att han icke fick någon vingklippt, skrämd fågel i sina armar — — hon skulle göra honom till sin slaf genom att begagna sin skönhets och kvinliga koketteris alla vapen, när det gälde att tillfredsställa hans vällustiga begär — — hon skulle gifva honom kyssar så berusande, att han skulle skälfva under dem, famntag så glödande, att han skulle smälta som vax mellan hennes mjuka lemmar — — hon skulle binda den gamle kurtisören, ty nu förstod hon att han var en sådan, med bojor, hvilka han icke kunde slita — — och så skulle hon leka med honom, tvinga honom att kosta på henne hvad som hälst, att ödmjukt tillfredsställa den minsta önskan, innan den ens var uttalad — — han skulle få se, hvem han bedrog en gång — — han

skulle få klart för sig skälet, hvarför hon gifte sig med honom — —

Stackars vackra Marie! Hennes kinder glödde under inspirationen af denna tankegång. Hvad hon förändrat sig under dessa dagar! Och det var icke underligt, ty det hade just händt det, som mer än något annat är mäktigt att förändra en kvinnas skaplynne och hjärtelag. Hennes lif hade brutit in på en ny väg, och hon syntes vara mäktig att vandra äfven den utan att stappla.

Hastigt kastade hon ned följande rader på papperet. Hennes ovana och en smula otympliga stil tog sig mycket tarflig ut mot Schniedorfs elegant svarfvade affärsstil, men härpå tänkte hon ej ett grand.

»Herr grosshandlare Schniedorf!

Om ni menar allvar med hvad Ni skrifvit och Ni vill ge mig en sådan upprättelse, så kan Ni besöka mig, när Ni önskar, hälst mellan tre och fyra en eftermiddag.

Marie Forsner.»

Hon skref först under det endast »Marie», hennes namn från schweitzeriet, men det tyckte hon såg för undergifvet ut, och så skref hon ut hela sitt namn.

Därpå knackade hon på hos fru Andersson och bad denna gå till posten.

»Skrifver fröken till honom?» frågade frun så där oskyldigt spetsigt.

»Till hvilken?» frågade Marie med förvånad uppsyn.

»Till honom, som var här — —»

»Vill fru Andersson vara snäll och gå bort med brefvet», svarade Marie och vände henne förargad ryggen.

Så fort frun gått kastade sig Marie på sängen. Det bultade i hennes hufvud, som om hon gjort ett brott och stod färdig att upptäckas. Hon tryckte knogarna mot tinningarna och insomnade hårdt.

— — — — —

Några timmar därefter hade Schniedorf hennes svar. Fastän han väntat att det skulle bli gynsamt, darrade han

af glädje, och en roflysten triumf for öfver hans mjuka ansikte. Hon skulle bli hans och — firmans. Men först hans . . .

»Det går bra. Jag gifter mig», hviskade han ironiskt till Rothknecht en stund efteråt, när han sammanträffade med honom på en källare, där de stämt möte.

NIONDE KAPITLET.

Rosa Berg, glädjeflickan, som blifvit så rik en natt på Bryggaregatan, behöll den dyrbara broschen flera dagar hemma hos sig i byrålådan. Hon kunde icke se sig mätt på den, och hon önskade ingenting högre än att få behålla den. Hon tyckte, att hon aldrig sett något så vackert förr, icke ens i juvelerarnes fönster.

Det dröjde länge, innan hon kunde besluta sig för att skiljas ifrån den, men utsikten att på en gång kunna få hela portmonnän riktigt ordentligt full proppad af sedlar blef henne öfvermäktig. Dock beslöt hon sig för att icke sälja den, utan endast sätta den i pant — — det var ju ändå en slags behaglig känsla att indirekt vara egare till den, äfven om hon aldrig skulle kunna lösa ut den igen.

Hon insåg tydligen, att hon icke kunde gå till hvilken pantlåneinrättning som hälst. Man skulle naturligtvis misstänka att hon stulit den, och äfven om kon kunde fritaga sig härifrån, så skulle polisen ändock taga hand om den. Men så lätt ämnade hon icke släppa det vackra hittegodset ifrån sig.

Hon kände emellertid en utväg. Det fans långt opp i ändan på Östermalm en inom vissa kretsar beryktad filur af judisk härkomst, som dref pantlåneaffär litet mera mystiskt men därför också litet mera intensivt än de flesta andra. Det var en gammal skinntorr gubbe, som gick under namnet »Kläppen». Gud vet, hvad han fått det namnet ifrån, men under det hade han blifvit känd. Han hade godt om pengar, den gamle juden, men man berättade om honom, att han aldrig satte in dem på banken utan hade dem förvarade i järnbeslagna koffertar.

Han hade af polisen för många år sedan på grund af vissa smutsiga affärer blifvit tvingad att stänga sin pantlåneaffär, men fastän han tagit bort skyltarna och disken, så dref han rörelsen fortfarande lika tappert. Hos honom riskerade man aldrig att blifva tillbakavisad eller anhållen, om man kom med ett värdeföremål, som såg aldrig så »misstänkt» ut. Men den minsta ränta, han beräknade, var tjugofem öre pr krona i — månaden. Denna oskäliga profit, som hans smygande kunder måste underkasta sig, gjorde också, att något återlösande sällan skedde. Kunden var belåten med att ha fått värdeföremålet omsatt i kontanter, och Kläppen var nöjd med att för rampris ha fått en tillökning i sina brokiga »konstskatter». Affären blef därför mera ett köp, fastän det skedde under pantlåneriets oskyldiga form. Kläppen var förståndig och insåg, att han därigenom skulle få den pantsatta saken billigare. Det hela var ju bara en tjänst från hans sida! Man kunde ju när som hälst få lösa igen den — innan förfallodagen. Några namn och adresser begärdes aldrig af kunderna, liksom Kläppen aldrig gaf några kvitton. Man fick endast en nummerlapp, men det var lika bra, ty Kläppen var mycket samvetsgrann, när det var frågan om utlösning i rätt tid. Det var för den inpiskade juden en hederssak, och Kläppen hade också sin lilla heder.

Den snikne affärsmannens handtering var icke okänd för Stockholms-polisen och det hade af detektiver ofta företagits husundersökningar. Men polismännen fingo alltid

återvända med lång näsa, ty Kläppen förstod konsten att gömma saker och ting, jo, jo, men!

Strax efter det lika fasansfulla som hemlighetsfulla rånmordet i den danska järnvägskupén hade man tvingat sig till en undersökning hos Kläppen, för att se om något af den mördade engelskans smycken hamnat där, men ingenting hade funnits. Schniedorf hade utan att uppgifva sitt namn, ett par gånger haft några små affärer med Kläppen, men något af engelska missens grannlåter hade verkligen ej ännu kommit i judens klor.

Kläppen omsatte aldrig sina varor i Sverige, ty han hade intima förbindelser med gamla likasinnade »firmor» i Tyskland och Frankrike, hos hvilka det var fördelaktigast att göra af med sina småsaker. Och detta omsättande skedde alltid i så rapp tid att pantlånarns egna gömmor voro tömda, då undersökningar skulle försiggå där.

Det var just till Kläppen, som lilla Rosa styrde sina steg en kvällstund vid sjutiden med det gröna etuiet i sin ficka. Hon hade fått kännedom om hans affär genom ett par unga utsväfvande »gentlemän», som brukade hälsa på henne.

Hon visste icke hvad Kläppen egentligen hette, ty hon hade aldrig hört något annat namn, och på dörren två trappor upp, där han bodde, fans icke ett visitkort eller en namnplåt. Hon ringde emellertid på. Kläppen kom själf och öppnade. Rosa såg genast, att det var »han». Han hade insjunkna, gula kinder, spetsig haka och ett par gråa, hvassa ögon. Hans af ålder krokryggiga figur var höljd i en nött och flottig nattrock.

»Jag har ett ärende — —», stammade Rosa med hjärtat i halsgropen, ty hon tyckte att han såg så hemsk ut, pantlånaren.

Kläppen var ännu, trots sin förtorkade kroppshydda, en girig beundrare af fruntimmer, i synnerhet af sådana från det lätta gardet. Han fick ibland mottaga besök af dylika, som hade åtskilliga mystiska saker att afyttra, och blef alltid så nyter och uppmjukad, den gamle svampige

»Stig på — — stig på — — lilla fröken!» (Sid 130.)

libertinen. Rosa hade någonting liderligt i sitt utseende, som i hög grad slog an på honom, och hela det frånstötande ansiktet log, när han med en mycket ödmjuk bugning sade:

»Stig på — — stig på — — lilla fröken!»

Så fort hon kommit innanför dörren, drog hon fram etuiet.

»Hvad vill herr . . . herr . . .»

Hon väntade att Kläppen skulle fylla i sitt namn, men det gjorde han inte.

». . . herrn ge mig för det här?» frågade hon hastigt.

I det samma slog hon upp locket.

Trots sin vana att alltid stå likgiltig inför dylika granna saker, så att han icke skulle synas vilja värdera det högt, såg Rosa dock, att han studsade en smula. Han hade förstås inte trott *henne* om att komma med dylikt.

»Åh . . . håh! . . .» sade han illistigt småleende, »en liten familjeklenod . . . inte sannt?»

»Joho», sade Rosa skämtsamt — hon började finna sig nu. »Den där är allt värd något den — — jag har hittat den på gatan», tillade hon morskt.

»På gatan, jaha, ja! Det tappas ju på gatan sådant där ibland . . . jaha, ja!»

Rosa förstod hans spe och blef blossande röd.

»Vill fröken inte sitta ned, så skola vi tala om saken!» fortsatte juden och gjorde en artig gest mot en stol.

Rosa satte sig.

»Jag vill låna på den. Hur mycket får jag . . .?» frågade hon kort och godt för att få saken afgjord.

»Ja, jag vet inte jag . . . jag har nu så mycket af den varan . . . och ondt om pängar för tillfället . . .»

»Kanske att herrn inte . . .?»

»Jo bevars, jo bevars, men jag kan inte så här ögonblickligt . . .»

»Det är äkta diamanter, det där!» inföll Rosa.

»Äkta, äkta . . . ahjå, det kan väl hända . . .»

»Det syns väl . . .»

»Nåja . . . hvad vill fröken ha . . .? Det är bäst att säga ifrån en liten summa, som fröken behöfver . . . den går att lösa igen vid tillfälle . . . mot litet ränta . . .»

»Nej, herrn får själf säga hvad jag får . . .» svarade Rosa energiskt.

»Låt mig säga då . . . ja! . . . Ett par hundra kronor är det högsta, jag vill låna ut på den där.»

Rosa visste ej hvad hon skulle säga. Säkert var den värd fyrdubbelt mera, men tvåhundra kronor var ju för henne en så orimligt stor summa, att hon varit villig lemna den för hälften i nödfall.

»Ja, vill ni ge två hundra kronor, så får det gå, men annars så» . . .

Rosa såg, hur gubben gick ett steg intill henne, och hon såg äfven en underlig glimt i hans öga. Hon förstod ej hvad han menade . . . och så smackade han med tungan på ett sådant afskyvärdt sätt . . .

»Två hundra kronor», sade han hvàsande, »är alldeles för högt . . . alldeles för högt, men . . .» han lutade sig framåt . . . »jag skall låna fröken tvåhundratjugofem på den, om fröken vill taga af sig kappan och stanna hos mig en liten stund . . .»

Rosa uppfattade ögonblickligen hvad han menade, där han stod och begärligt kisade med sina små grågröna kattögon, medan ett frivolt leende spelade öfver de blodlösa hvita läpparne.

Hon var van vid åtskilligt, äfven af allra sämsta slag, hon var van att öfverlämna sig för pängar och lämna alla andra synpunkter ur räkningen, men begäret hos denne gamle skinntorre gubbe med sina ådrade händer, sina skrynkliga kinder och sin krokiga rygg föreföll henne så afskyvärd, att hon genomfors af en känsla af kväljande äckel. På samma gång kände hon ett starkt trots öfver att han var oförskämd nog att komma fram med ett dylikt förslag när hon kommit till honom för att göra upp en ren låneaffär.

»Hvad säger ni!» utropade hon föraktligt. »Jag för-

står inte hvad ni menar... var så god och gif mig två hundra kronor eller gif mig broschen tillbaka.. .»

»Åh-hå, åh-hå, lilla fröken... så lätt går det nog inte att göra opp en så fin affär... tvåhundra kronor är mycket pängar, skall jag säga... och nog förstår lilla fröken hvad jag menar, hva.'..? Hä, hä...» skrattade Kläppen, så att hans skamfilade, brunsvarta öfvertänder stucko fram.

Rosa kände en rysning, trots den ogenerade lastbarhet, vid hvilken hon var van.

»Gif hit broschen!... Jag vill inte ha med er att göra!... Ni bär er åt, som Ni inte hade något folkvett!» utbrast hon.

»Seså, lilla tösen min, ta det inte så häftigt... tä-tä» gnäggade gubben och sökte att med högra handen taga henne smeksamt om hakan. Den venstra, i hvilken han höll etuiet, hade han försiktigt lagt på ryggen.

»Låt bli mig!» röt föremålet för hans smekning och slog till hans hand så att han snurrade ett halft slag rundt.

»Nå, då behåller jag det här lilla vackra smycket som godt pris, tills fröken blir en smula medgörligare», sade Kläppen, under det att det ondskefullaste uttryck lyste i ögonen.

Rosa bleknade och stirrade på honom. Menade han allvar, gycklade han eller ville han försöka skrämma henne?

»Hvad pratar ni för slag? Ni måtte vara full eller galen! Vill ni stjäla den — —?» utropade hon ursinnigt.

»Stjäla — — hm, hm — — jag rår väl om den lika mycket som lilla fröken, tänker jag — — sådant här hittar man inte på gatan — — det är nog ingen, som tror det... hä, hä?» grinade han emot henne.

»Din falske tjuf, tag hit broschen, annars tar jag den med våld», skrek hon, alldeles utom sig af vrede, och rusade mot honom med knutna händer.

Han hade stigit ett par steg bakåt. Han tycktes ha varit beredd på hennes utbrott, ty han hade stoppat handen med etuiet i nattrocksfickan och höll den högra armen framför sig, liksom han ville taga emot ett slag.

»Nu skall Ni inte vara oresonlig», sade han lugnt med

sin hväsande stämma. »Tänk förståndigt öfver saken! Vi gå in tillsammans som två goda vänner i min sängkammare. Den ligger alldeles intill här. Om en halftimme kan ni gå härifrån med tvåhundratjugofem kronor på fickan... Hvarom inte, så...»

»Aldrig, vid s-n, aldrig!» utropade hon med ljungande röst, under det att hon med en föraktlig blick mätte hans krympta, beniga gestalt från hufvudet till fötterna. »Jag vill inte ta i dig med en tång en gång!»

»Tja, då är det som det är då...»

Rosa såg på honom, medan hennes bröst häfde sig i häftiga andetag. Den gamle utbrunne libertinen betraktade henne med blickar, glödande som eldbränder.

Det såg ut som om hon hvilket ögonblick som hälst ämnade kasta sig öfver honom...

Kläppen lät höra en svag hvissling. I samma sekund hörde Rosa någonting röra sig i rummet innanför och genom den stängda, men olåsta dörren stack en stor dogg

fram sin grinande nos. De stora betarne lyste hvita som elfenben och blicken från de runda, svarta ögonen gled hotfullt öfver Rosas främmande gestalt.

Glädjeflickan ryckte till af rädsla. »Hvilken usling», tänkte hon, »det var på den han litade.»

Kläppen betraktade henne hånfullt.

»Ni skall inte bråka», sade han, »ty som ni ser, så bor jag inte ensam i våningen.»

Den otäcka hundbesten hade gått fram till honom och börjat att stryka sin svartbruna päls mot den flottiga nattrocken, liksom han afvaktade någon ny order.

»Har ni inte ändrat beslut ännu?» frågade gubben affärsmessigt.

Det skar en tanke genom Rosas själ: om hon skulle låta honom få sin vilja fram — — men ju mer hon betraktade denna afskyvärda vanbild af en människa, ju omöjligare föreföll det henne — — det var icke blott hans yttre, som från första stund hade ingifvit henne vämjelse, hon tyckte att det stank från hans mun — — illaluktande ångor från girigbukens smutsiga själ — — och hon tyckte, att hon för intet pris i världen skulle vilja gifva med sig — — hvarenda fiber, hvarenda känsla uppreste sig däremot, hela hennes fysiska varelse, liksom också den vulkan af vredgad stolthet, som han framkallat i hennes själ — — hon var väl kvinna ändå, fastän ödet fört henne in i prostitutionens armar — — Och så kom därtill ett annat skäl, kanske det, som var mest afgörande: hvad garanti hade hon att den snikne vällustingen verkligen gaf henne den summa han nämnt, när han väl hade vunnit sitt mål? Hon kunde våga hundra mot ett, att han då skulle kasta åt henne en tjugo eller trettio kronor och sedan låta hunden jaga henne på dörren — — det var nog inte den första kvinna, han behandlat på detta sätt — — han visste nog hvad han gjorde — — nej, den triumfen skulle han ej få, den uslingen, att ha lurat henne hur långt som hälst, fastän hon stod här alldeles vapenlös mot honom — —

»Jag förstår inte hur ni kan handla så samvetslöst»,

sade hon med ett förtörnadt men på samma gång vekt tonfall. Han märkte, att hon blifvit spak

»Hä, hä», flinade han, »jag har ju ökat på summan med tjugufem kronor.»

»Ni kan väl åtminstone ge mig hundra och låta mig gå — —» nästan bönföll hon, under det att ögonen blefvo fulla af tårar. »Ni har ju ändå gjort en god affär.»

När den samvetslöse pantlånaren såg tårarna, försökte han försvara sig med all den cyniskhet, som fans hos honom.

»Ni har stulit mycket», sade han med en resignerad gest, »och nu tar jag det från er — — så är världens gång — — jag är inte sämre än ni — — till och med en smula bättre, ty jag tar det inte i smyg jag — —»

»Men jag har inte stulit det — —» afbröt Rosa.

Utan att fästa sig vid hennes ord fortsatte han:

»Ni har intet skäl att spela helgon — — jag är visserligen gammal och inte så fasligt vacker, men sådana där damer som Ni ser ju uteslutande på slantarne — — jag tycker om sådana där små flickor som Ni — — just i den där åldern — — det är inte ofta sådana där unga dufvor komma och hälsa på mig — — jag begagnar tillfället — — ni vill trilskas — — nå, det har ni mest ondt af själf — —»

»Jag går direkt härifrån och till polisen, så mycket Ni vet det. Ingen skall kunna bevisa, att jag stulit broschen, och äfven om jag själf får lida aldrig det, så skall jag åtminstone afslöja, hvad Ni är för en», kastade den uppretade flickan fram med ett energiskt tonfall.

»Var så god!» tyckte Kläppen och brast ut i ett gapskratt. »Ni kanske skall åberopa »Leo» som vittne — — hä, hä», hånade han henne och visade med benet på doggen, som gick omkring och morrade doft.

Hon förstod hans hån. Hennes ord skulle ingenting betyda, han kunde ogeneradt neka till alltsammans.

»Ni vill inte ge mig ett öre?» frågade hon för sista gången.

»Det beror på er själf — —»

»Nå, akta er — — det här skall Ni komma att ångra.»

I det hon sade dessa ord, ryckte hon upp dörren, sprang ut med gnistrande ögon och slog sedan igen dörren, så att väggarna gungade. Hon hörde hur odjuret med betarne gaf till ett ilsket skall därinne och huru »Kläppen» hastigt sköt för regeln.

När hon kom ned på gatan såg hon allt som i en dimma. Hon gick som i en dröm. Hon trodde icke att det var verkligt, det som händt henne däruppe. Hon hade icke trott, att det skulle finnas en människa, som ville begå ett sådant skurkstreck mot henne.

Hon gick hemåt med långsamma steg och frånvarande blickar. Det var någonting förfärligt, att så där plötsligen förlora en sak, på hvilken hon bygt så stora förhoppningar. Men hon kunde väl ha gjort den malätne nidingen till viljes — — nej, nej, hon var glad, stolt öfver, att hon ej gjort det — — hon tyckte, att hon skulle fått spetälska i kroppen — — det var som om hon blifvit en ny människa, fått en ny kropp och en ny själ, därför att hon icke gifvit sig i armarna på den otäcke gubben, men, när hon nu en smula lugnare reflekterade öfver händelsen, så begrep hon så väl, hvilka raffinerade begär, som drifvit den gamle stofilen — — det var kanske hans människohat lika så mycket som hans liderlighet, som lockat honom att visa sin makt öfver henne, att söka fullständigt underkufva henne, trots den äcklande motvilja, som han förstod att en ung flicka, om också fallen, måste hysa gentemot honom — — detta människohat, som födts i det ensliga, afstängda lif, han lefde tillsammans med sin grinande dogg och sina pänninghögar, fruktad, men djupt föraktad af alla dessa, som ekonomiskt och moraliskt öfverlämnat sig i hans klor — — det var naturligtvis en oerhörd njutning för honom att få gäckas med och plåga en af dessa kvinnor som kommo till honom för att få pängar, men som han visste för resten icke ville se åt honom en gång — — Men att *hon* just skulle blifva hans offer — — hon erfor ett starkt

behof att få gråta och beklaga sig för någon öfver det sätt, på hvilket hon blifvit behandlad — —

När Kläppen blifvit ensam med hunden, slog han sig ned i gungstolen, öppnade etuiet och försökte att slå bort alla andra tankar vid ett förtjust betraktande af det härliga smycket. Det var sannerligen det vackraste, han hade kommit öfver på länge. Och när han tänkte på det billiga priset, så spelade ett sataniskt triumferande leende öfver hans mun. Men i hans ögon låg dock något af hvad man skulle kunna kalla vemod, ifall detta ord kan här begagnas. Han måtte allt vara bra ful och stinkande, när till och med en glädjeflicka sköt honom tillbaka, trots den vinst hon skulle haft på att öfverlämna sig. Det var en sargande tanke öfver sin bortstötta, kallblodiga tillvaro, som stack igenom hans förtvinade krämarsjäl . . .! Och om Rosa i detta ögonblick kunnat blicka ned i den, skulle hon där ha funnit en slags ånger öfver ett förfeladt lif, en rifvande medvetenhet om sin usla tillvaro, hvilken utgjorde den bästa hämnd, hon kunde önska sig.

Kläppen tuggade och tuggade med sina tandlösa käkar, i det hans lurande blickar stirrade ut i det tomma rummet. De träffade doggen, och nästan omedvetet började den ådriga, kallfuktiga handen stryka längs det mjuka hundskinnet. Det var måhända en vederkvickelse att få vidröra den enda lefvande varelse, för hvilken han egde något värde, äfven om denna enda var ett förnuftlöst djur.

Snart träffade emellertid blicken åter den skinande broschen, och då började skadeglädjen att åter fylla hans tankegång med mera lusteliga funderingar. Han gjorde upp några beräkningar beträffande till hvilken af de utländska »firmor», med hvilka han underhöll förbindelser, han skulle sända den lilla värdesaken . . . hvart det bäst kunde löna sig . . . det var ju hans princip att göra af med dylikt så fort som möjligt . . . förvandla det i valutor af det slag, som ingen kände igen, därför att alla äro likadana i sedlar och små guldslantar . . .

Han vägde smycket upp och ned, där han höll det mellan de knotiga fingrarna och han tänkte på det sätt, på hvilket han kommit öfver det.

Och då gnäggade han fram det muntraste skratt. Hi, hi . . .! Hon hade fått betala, den lilla flickan, för att hon varit stram . . .

TIONDE KAPITLET.

Så det klockslag, som Marie utsatt i brefvet, infann sig Schniedorf i huset vid Bryggaregatan, steg uppför trappan och ringde på.

Fru Andersson kom som vanligt och öppnade. Den elegante friaren såg på fruns min, att han var väntad. Han såg också att Marie gifvit sin värdinna andra instruktioner än de sista gångerna. Fru Andersson tog emot honom med ett mycket inställsamt och inbjudande leende. Sedan han frågat om »fröken» var hemma, vände hon genast om och sprang in i Maries rum. Det dröjde icke många sekunder förrän dörrarna dit in öppnades.

Schniedorf brann af nyfikenhet att få se, hur detta möte skulle gestalta sig. Hade hon verkligen menat allvar i sitt bref...? Han hade beslutat sig för att nu icke uppträda blyg och undfallande, utan med på samma gång en slags passionerad djerfhet som en ogenerad kamratlikhet...

Han visste icke, att Marie inom sig sjelf beslutat ungefär detsamma, att icke i minsta mån visa sig försagd eller generad öfver det nya förhållande, som genom brefväxlin-

gen uppstått dem emellan, utan behandla honom fritt och otvunget och från första stund få honom i sitt våld genom den tjusningskraft, hon skulle söka utveckla...

När Schniedorf trädde in genom dörren, såg han Marie resa sig upp från en plats vid fönsterbordet. På det samma låg ett handarbete, som hon synbarligen sysselsatt sig med, under det hon väntade på att han å bestämd tid skulle infinna sig. Hon var klädd i stor stass. Det svartglänsande håret var upplagdt i en omsorgsfull och kokett frisyr. Fastän hon syntes anstränga sig att se lugn och obesvärad ut, märktes dock i ögonens glans och kindernas hektiska rodnad, att det härskade oro därinnanför, men detta gaf blott en utomordentlig förhöjning åt hennes skönhet. Hon reste sig med en viss värdighet, gick emot Schniedorf och räckte honom sin hand.

På bådas läppar låg ett spelande leende, som kunde säga mycket, ifall man ville dissekera det. Det var ett annat möte än det föregående, det här!

»Var god sitt ner!» sade Marie artigt. Hon försökte få fram orden i så naturlig ton som möjligt, men rösten blef ändock litet förställd.

»Tack!» svarade Schniedorf med en svag bugning. Han lyckades bättre spela sin roll.

Marie kastade en närvös blick på fru Andersson. Det blef alldeles tyst några ögonblick. Båda hade satt sig.

Med en granskande, spefull sidoblick försvann fru Andersson in till sitt.

»Fröken Marie..-!» började Schniedorf och försökte lägga in en varm känsla i uttrycket.

Deras ögon möttes. Bådas voro svarta, brinnande. Blickarna borrade sig in i hvarandras ögonhål liksom om de ville tränga in i hjärnorna och utforska de olika tankar och bevekelsegrunder, som funnos där.

För Schniedorf blef det också i detta ögonblick klart att Marie ej gaf sig i hans våld som den brutna oskulden, hvilken tacksamt mottager en upprättelse. Men detta behagade honom icke illa. Hon var läckrare, mera retande,

sådan hon nu stod där, än någonsin, och det gaf ju dessutom tillkänna, att hon hade något beräknande och slugt i sin själ, hvilket hon skulle kunna begagna sig af, då det gälde att vinna henne för mera praktiska syften än sängkammarorgier. Han gjorde den reflektionen.

Hon framstod för honom i en nästan fullständigt ny dager. Och detta grep honom starkare än han väntat.

Hon *skulle* bli hans, *deras!* ...

»Jag tackar er, herr Schniedorf, för ert bref!» sade Marie, tämligen kallt.

»Åh», svarade han smilande, »det var ju inte mer än min pligt, då ...»

»Det är inte ofta herrarna göra sin pligt i sådana där fall ...» Det kunde icke undgås, att det låg något af schweitzeriflicka i hennes uttryck.

»Men jag älskar er ju ...»

Han sade det med en viss ömhet. Han reste sig hastigt och gick fram till henne.

»Men jag är icke säker på att ega er kärlek», fortsatte han.

Marie hade svårt att hålla sig för skratt. Jo, det brydde han sig just mycket om, den göken!

»... Ni har åtminstone min högaktning, herr Schniedorf ...» sade hon.

»Jag skall söka vinna er kärlek, fröken Marie!»

Han lutade sig ned öfver henne och lade sin arm omkring hennes runda, präktiga hals.

Hon lät honom hållas. Hon satt alldeles orörlig, slog endast ned ögonen en smula blygt.

»Jag tycker att vi kunde lägga bort titlarna ... i morgon skall jag infinna mig här med våra förlofningsringar», hviskade han och slukade hennes ansikte med sina blickar.

»Som Ni vill ...»

Han kastade plötsligen ned hufvudet och tryckte sina läppar så våldsamt mot hennes, att hon hoppade till af förskräckelse. Men hon gjorde intet motstånd, hon öfverlämnade sig alldeles viljelöst åt hans lidelsefulla utbrott.

»Du är vackrare i dag än någonsin förr...», sade han med låg röst.

»Smickrare!» tyckte hon och log ett blygsamt leende.

Innan hon hunnit göra ett försök att hindra honom, hade han satt sig i hennes knä och lagt äfven den andra armen om halsen. Han rörde sig mycket vigt, trots sin något för starka fetma.

»Fy då... hvad gör ni...! Ni skrynklar ned min klädning!» utbrast hon skämtsamt.

»Du!...», rättade han och kysste henne på kinden.

»Javisst... men det är inte så lätt i början», skrattade hon... men ansiktet hade blifvit purpurrödt...

»Jag tror att vi skola få det trefligt tillsammans, du och jag...»

»Kanske...»

»Du är inte ond på mig längre...»

Vid denna direkta påminnelse om det föregående, som han var nog ogenerådt hänsynslös att göra, blef hon om möjligt ännu rödare.

»Vi skola inte tala om det vidare», sade hon kort och allvarligt.

»Som du vill...»

Därpå kysste han henne ånyo, upprepade gånger.

Hon satt där orörlig som en bildstod, hon lät sig behandlas af honom utan det minsta motstånd eller missnöje. Det låg tvärtom i hennes uppträdande, sedan Schniedorf börjat med sina smekningar, något af den österländska odaliskens passionslösa undergifvenhet för sin herre och egare.

»Du får stiga upp, du är så tung», sade hon och skuffade honom som på lek.

Men han fortfor att betäcka hennes rodnande ansikte med sina kyssar. Han blef allt mera upphettad och besinningslös under inflytandet af hennes skönhet och hennes motståndslösa öfverlämnande. Han tryckte sin kropp intill hennes fasta, ungdomliga bröst med en kraft, som framkallade smärta hos henne.

»Nej, du gör mig illa, inte så där», sade hon dämpadt,

men bestämdt. »Du kan väl vänta åtminstone tills vi blifva förlofvade.»

Det låg någonting så raffineradt i hennes sista ord, en så beräknad hänsyftning på deras kommande kärleksfröjder, att den lättsinnige grosshandlarn kände blodet stiga åt hufvudet.

Med en behaglig rörelse förde hon honom emellertid ned från knäet. Liksom han gjort vid deras föregående sammanträffande, sjönk han så i knäböjande ställning och slog armarna om hennes lif, men med en långt vildare kraft.

»Du kan göra en syndare galen», utbrast han beundrande.

Hon skrattade, men det glänste en blixt i hennes öga. Hon kände verkligen en besynnerlig lust uppstiga inom sig att göra männen »galna».

»Gif mig en kyss», bad han passioneradt och såg upp mot henne med feberglänsande ögon.

»Nej, inte i dag...», svarade hon skälmskt.

»Åh, hvarför det... säg, om du har någon önskan... jag svär...»

Hon skrattade åt honom.

Han kastade upp händerna öfver hennes nacke och sökte att draga hennes ansikte ned till sig, men nu gjorde hon ett starkt motstånd.

»Fy, så hårdhändt du är!» sade hon, förtjusande buttert.

»Vill du, att jag skall taga dig med våld än en gång...?» halft röt han, utan att veta hvad han sade, ur stånd att behärska sig.

Hon ryckte till. Men hon blef inte ond, ty hon hörde att det fanns en glöd i hans ord, som framsprang ur den uppriktigaste dyrkan.

»Tyst... tyst...», sade hon och tryckte kokett sina läppar mot hans. Hon kände, huru han skälfde vid beröringen. Han skulle blifva hennes slaf. Fastän hennes

hjärta var kallt som is, fick hon dock hjärtklappning af den glädje, som hennes välde öfver honom framkallade.

»Marie... vill du...?» frågade han med darrande stämma.

Men då reste hon sig häftigt.

»Nej», sade hon i en kallt behärskad, afgörande ton, »jag blir *aldrig* din mätress... vi skola gifta oss först...»

Det verkade afkylande på hans hetta. Han förstod att han gått för långt.

»Jag begär det icke heller... vi *skola gifta oss*.» Han lade stark tonvikt på de sista orden. »När?»

»När som hälst», svarade hon lugnt.

Därpå gick han och satte sig i gungstolen. Och så började de att språka om ditt och datt.

Marie syntes vara vid det bästa humör, lät undfalla sig små skratt då och då och senterade helt lifligt de vågade ordlekar, som Schniedorf af gammal vana ibland gycklade fram.

Schniedorf hade knappast förut sett henne i så glad stämning, och hon spelade så väl, att till och med den slipade karlen icke märkte det bornerade i hennes sätt. Härtill bidrog nog äfven, att den tyskfödde grosshandlaren icke var så litet fåfäng, och han inbillade sig därför, att hennes muntra humör framkallades af tankar på utsikten att göra ett godt parti.

I en hel timme sutto de tillsammans på detta sätt, språkande och skämtande. Till och med en smula allvarligt tal kom fram ibland, några anspelningar på praktiska anordningar, som stodo i samband med giftermålet. Marie fick allt mera den bestämda öfvertygelsen, att förslaget var fullt uppriktigt från hans sida. Deras samtal blef helt förtroligt, och när Schniedorf reste på sig för att gå, voro de, åtminstone till det yttre, ett par riktigt goda vänner.

»Vi borde gå ut och dricka champanj!» föreslog Schniedorf, då han tog på sig öfverrocken.

»Det gömmer vi tills vi ha förlofvat oss», sade Marie.

»Nå, som du vill... i morgon kommer jag med rin-

garna och i öfvermorgon fins annonsen i morgontidningarna.»

»De skola allt göra stora ögon på schweitzeriet», tyckte Marie.

»Jo, jo... nu skall du få se att fröken Sophies spetsiga tunga skall löpa åstad... hon ville allt gärna vara i ditt ställe hon», skämtade Schniedorf och tog sin vackra fästmö under hakan... alldeles som förr i tiden på schweitzeriet, men litet kraftigare.

De vexlade en lång kyss, och så gick han, sedan han artigt uttryckt sin längtan efter morgondagen.

När Marie blifvit ensam, stod hon orörlig i flere minuter och stirrade på dörren, genom hvilken han gått ut. Tärningen var kastad. Hon skulle sälja sitt lif åt den, som hon borde hata starkast af alla, åt en person, hvars lif och karaktär hon egentligen icke hade en aning om.... Men ödet hade så velat, och hon skulle veta att finna sig däri.

Hon skakade på hufvudet, alldeles som om hon ville rista af sig en del obehagliga tankar. Därpå gick hon och satte sig vid fönstret och började att sy på sitt handarbete igen.

Det fanns ingen smärta i hennes ansikte, endast oro... men öfver munnen hvilade ett drag af viljekraftig energi.

* * *

På aftonen samma dag hade de tre kompanjonerna varit ute och »festat». Sedan de tämligen beskänkta lämnat guldkrogen vid tolftiden, gingo de ut att flanera några slag och taga nattlifvet i skärskådande.

Schniedorf hade i mycket lifliga och glädjefylda ordalag redogjort för resultatet af sitt »arbete» med »vackra Marie». Hans framställning af deras sammanträffande var visserligen i sina detaljer icke öfverensstämmande med verkligheten, men den målade ändock tillräckligt tydligt de utsikter han hade att kunna få den blifvande kvinnliga kompanjonen i sitt våld. Han gaf ganska direkta antydningar om att han

just nu spårat vissa egenskaper i hennes karaktär, som ingifvit honom föreställningar om att hon »ej var omöjlig att omvända, när de blifvit oupplösligt förenade.»

Han lät förklaringen åtföljas af ett gycklande, ironiskt skratt.

»Jag känner mig icke disponerad för att gå hem och lägga mig», sade Rothknecht plötsligen ... »Skola vi göra sällskap och dricka porter hos någon vacker flicka?»

»Har du någon favoritplats, du vill rekommendera?» frågade Schniedorf.

»Vi fånga upp den första bästa som kommer i vår väg, och föreslå henne att vi gå med hem. Jag är endast disponerad för att skämta en smula.»

»Ja, jag för min del går med», förklarade Borrman.

I det samma strök en nattfjäril förbi dem.

»Hvarthän, lilla fröken?» frågade Rothknecht.

Den tilltalade stannade och drog munnen till ett inställsamt leende, under det att blicken mönstrade de tre herrarna.

»Jag skall gå hem», svarade hon.

»Få vi följa med?»

»Alla tre?»

»Ja — — det vore meningen!»

»Nej, så många vill jag inte taga hem på en gång», sade hon i munter ton.

»Inte det», tyckte Rothknecht ironiskt, under det att de andre bägge skrattade. »Vi äro tre mycket beskedliga ungkarlar!»

Flickan, som var elegant klädd och såg ut att tillhöra den bättre delen af polis-demimonden, var redan på väg att aflägsna sig.

»Nej, stanna», sade Schniedorf och tog henne i armen — — »Har Ni porter hemma?» frågade han hviskande. »Låt oss följa med och dricka ett glas!»

»Om Ni betalar bra... jag tar tre kronor flaskan», sade hon, halft på skämt.

»Vi betala fem kronor flaskan, det svär jag på», försäkrade Schniedorf skrytsamt.

Flickan drog öronen åt sig.

»Menar Ni allvarligt?» frågade hon.

»Ja visst f-n...! Se så, nu gå vi, marsch!» ropade Rothknecht i afgörande, befallande ton. Flickan placerade sig emellan dem, och så drog sällskapet under skämt och glam ditåt flickan styrde, till Norra Badstugatan.

På visitkortet å hennes dörr stod: Rosa Berg. Det var hos henne, som de tre kompanjonerna hamnat.

Rothknecht och Schniedorf placerade sig i soffan och 'ingeniören' i en gungstol. När Rosa, utan att fråga vidlare, tagit fram fyra halfvor porter — en åt dem hvar — under utropet: »Det blir tjugo kronor det här!» slog hon sig kärvänligt ned i soffan mellan de bägge herrarna.

Och så började man att dricka och skåla och prata om allt möjligt. Det mesta blef naturligtvis raljeri i en stil, som tangerade gränsen till det råa. Rosa smälte deras kvickheter med ogenerad min, men, som alltid då en glädjeflicka har mer än *en* herre i sällskap, skulle hon försöka ge intryck af dygdemönster genom att ropa: hu då! och: usch då! efter hvarje pikant sats, som de slungade henne i ansiktet. Och för hvarje gång, hon sade det, härmade Schniedorf henne, och så skrattade de allihopa i chorus.

När de på detta sätt tillbringat en tio minuter i rummet kom 'ingeniören' att stiga upp och började att gå fram och tillbaka. När han passerade förbi Rosas toalettbyrå kastade han af en händelse blickarna på en liten öppen korg, i hvilken en massa visitkort lågo hopade på hvarandra. Han upptäckte då genast att å ett af de öfre visitkorten stod namnet »August Schniedorf, grosshandlare, Stockholm.»

Aha, tänkte han, den göken är en gammal bekant här, och det har han inte det minsta låtsat om.

Han tog visitkortet i hand, gick till Schniedorf och höll det framför hans ögon, under det att han tog på sig en mycket spetsig min.

»Här träffar man ju på gamla bekanta», sade han.

»Här träffar man ju på gamla bekanta», sade Borrman. (Sid 147).

Både Rothknecht och Rosa lutade sig fram för att se, hvad det stod på visitkortet. Den senare kunde emellertid ej af Borrmans ord drag den slutsatsen, att namnet på visitkortet var namnet på någon af dem, som befunno sig hos henne.

Schniedorf hajade till inombords, men han förmådde helt och hållet dölja det. Ögonblickligen fördes hans tanke på visitkortet i etuiet, som Marie påstod att hon kastat på gatan. Han visste sig aldrig ha varit hos den här flickan förut, han kände henne icke och allra minst kunde han påminna sig, att han lämnat henne sitt visitkort... Det måste vara hon, som hittat broschen... det var ju en slump att ha träffat på henne... han måste försöka att försiktigt forska ut, hvar hon fått det där visitkortet ifrån.

»Åh tusan», sade han i ogenerad ton, »har *den* varit här... jo, Ni har nobla bekantskaper Ni», och han vände sig skrattande till Rosa.

I samma ögonblick gjorde han också en blinkning, som uppfattades af de båda kamraterna. De blefvo ytterst nyfikna.

»Känner Ni den där herrn?» började Schniedorf och pekade på visitkortet. »Det är en gammal bekant till mig...»

»Det där kortet har jag inte fått af honom», skyndade sig Rosa att förklara.

»Inte det, det var egendomligt... hur har Ni då fått det?»

»Ja det vill jag inte säga!»

»Det låter särdeles mystiskt — — man gömmer väl icke visitkort, som man inte fått personligen af deras egare...»

»Det är någonting mycket intressant med det där visitkortet, skall jag tala om», kunde Rosa ej underlåta att säga, för att göra sig pikant.

»Såå», inföll Schniedorf helt likgiltigt — han såg huru de andra bägge spände ögonen i honom, de luktade förstås en »affär», som de icke fått vara med om — »hvad kan det

vara... den där Schniedort är en mäkta rik person, skall jag tala om för er», tillade han för att locka flickan att låta något undfalla sig.

»Ja, jag kan tro det — —»

»Såå — — äh, hör nu, lilla Ni, Ni kan gärna tala om det för oss...! Hvad gör det...! Vi svära dyrt att vi icke skola låta komma det längre än till oss...»

Att döma af uttrycket i hennes ansikte tycktes Rosa nu plötsligen fått en annan idé i hufvudet. Och det hade hon också! Under de få dagar, som förflutit sedan hennes besök hos Kläppen, hade hon allt mer gått och retat upp sig öfver hans handlingssätt — och det hade uppstått ett behof hos henne att få beklaga sig för någon, att få i hetsiga ordalag utgjuta sin galla öfver denne usling, denne niding, denne tjuf — — och hon hade ju också någonting att berömma sig öfver, att skryta med — — att hon, den fallna, den prostituerade, hade spottat åt den gamla anskrämliga don Juan, fastän hon kunde ha vunnit så mycket pängar på att visa honom tillmötesgående... Nu hade talet indirekt kommit att beröra saken, nu hade hon icke en utan flere åhörare, hvilket ju alltid var tacksammare, och därför blef behofvet att få lätta sina bekymmer och måla ut den beryktade pantlånaren i rätta färger alldeles oemotståndligt för henne.

»Det där visitkortet», började hon med en stämma som skalf af sinnesrörelse, »låg i en brosch, som jag hittat på gatan...»

Schniedorf blef en smula blek, när hans förmodan så där rakt fram bekräftades. De båda andra sågo förvånade på honom.

»Och om Ni visste», fortsatte hon, »hur jag blifvit behandlad af en gammal pantlånare-usling... Jag gick till honom för att få litet pängar på broschen... det kan Ni väl förstå att man behöfver, fastän man visserligen förtjänar bra ibland, men det kostar min själ också att lefva... och vet Ni hvad han gjorde... jo, han stal alltihop för mig... jag ville ha två hundra för den... och det ville han också ge mig... och

han skulle lägga till tjugofem kronor, sa' han, om jag ville stanna hos honom en stund... han var lättsinnig förstås, den gamle maskätne kanaljen, och hade väl svårt att få några flickor upp till sig... men jag sa' nej jag... man har väl i herrans namn *någon* smak, fastän man kommit i olycka... och förr hade jag gått med den sämsta hamnbuse nere vid Skeppsbron än jag följt med den där tandlöse uslingen i hans sängkammare... men vet ni, hvad han gjorde då... jo, han vägrade att ge mig ett öre... och broschen hade han redan fått, den listige satan... och när jag ville rusa fram för att strypa honom och ta broschen tillbaka, så hvisslade han på en hund, en stor dogg, som höll på att skrämma lifvet ur mig... och så körde han mig på dörren... det var allt, hvad jag fick det... och broschen stal han... det var en dyrbar en, skall jag säga er, den hade stora diamanter och äkta pärlor, den var nog värd en tusenlapp... tycker Ni inte att det var oförskämdt att behandla ett fruntimmer på det sättet... jag hade ju inte stulit den... jag hittade den på Bryggaregatan... jag kan visa ut platsen precis... och det visitkortet låg i... jag borde ha lämnat den till polisen, förstås... men, herre gud, man är väl inte mer än människa... och jag ville se, hur många, som gjort det... Ni skulle bara sett, hur stilig den var...»

Ordströmmen hade flutit med en närvös häftighet. De tre herrarna hade suttit moltysta och endast betraktat henne. Hon hade talat häftigt och varmt, och när hon slutat, voro ögonen våta, och i ansiktet återspeglade sig den största harm.

»Hvad var det för en pantlånare?» frågade Schniedorf, till det yttre likgiltigt.

»Det var den där 'Kläppen'...»

»Aha!...»

Det var Schniedorf, som utbrast på detta sätt. Det lät nästan triumferande. Nu hade han fått veta, hvart broschen hamnat. Nu gälde det att få tag i den.

»Men Ni talar väl inte om det här för någon... känner Ni

den där Schniedorf ...? Hur tror Ni att broschen kommit på gatan?» pladdrade Rosa.

»Ni kan vara lugn, vi skola inte förråda er — — den där saken ha vi ju inte med att göra — — men nog borde den sluge pantlånarn inte sluppit undan för så billigt pris — — uppgaf Ni ert namn?»

Det var Schniedorf, som fortfarande förde ordet. De andra bägge sutto fortfarande tysta och funderade, hvad det här betydde. Särskildt gjorde Rothknecht opp åtskilliga förklaringar i sin hjärna. Han började misstänka att det var en af de där broscherna, som han »eröfrat» på danska järnbanan, och det gjorde ett obehagligt intryck på honom att veta, att den befann sig i pantlånarhänder, ty dit sträcker ju polisen betydligt lättare sina långa fingrar än i de privata juvelskrinen.

Samtalet om äfventyret hos Kläppen fortsattes ännu en stund och alla gjorde sitt bästa att på ett kavaljeriskt sätt öfvertyga Rosa, hur skamlöst de tyckte att hon blifvit behandlad. Synbarligen hade dock flickans afslöjande väckt en del andra tankar hos hennes sällskap, åtminstone hos två personer af det samma, och särskildt började Schniedorf att visa sig mycket närvös.

De drucko därför snart ur sina porterhalfvor, kastade skrattande tjugo kronor åt den förtjusta Rosa och aflägsnade sig, sedan de ytterligare lofvat att ingenting omtala af hvad de fått veta.

»Kom snart igen!» ropade värdinnan åt dem ända tills de voro nere i porten. Dylika liberala kunder tyckte hon om.

»Ja naturligtvis!» svarade de muntert — —

»Tog du visitkortet med dig?» frågade den försiktige Rothknecht.

»Jo, det kan du lita på», svarade den lika försiktige Schniedorf och drog upp kortet ur en af sina fickor, dit han smugit det, innan de lämnade den prostituerades lönnkrog.

— — —

När de tre kompanjonerna kommo för sig själfva på

gatan behöfde Rothknecht och Borrman icke med ett ord uppmana Schniedorf att tillfredsställa deras nyfikenhet. Han kunde se utanpå dem, huru lifligt intresserade de voro att få veta, hvilka förhållanden som föranledt ditkomsten af visitkortet i Rosa Bergs visitkortskorg.

»Det är 'vackra Marie', som skickat dit det!» sade han.

»Vackra Marie?»

»Jag gaf henne en brosch en gång i present... det var för att försona henne efter det där lilla äfventyret på Djurgården, Ni vet... jag lade mitt visitkort i etuiet... hon har sedan uppgifvit för mig att hon kastat den på gatan, när hon kom hem från schweitzeriet på natten... flickan däruppe har naturligtvis hittat den... 'vackra Marie' bor ju på Bryggaregatan... det är hela historien...!»

»Och broschen är en af den engelska missens dyrbarheter?» frågade Rothknecht.

»Ja!»

»Det var retfullt...»

»Jag hade naturligtvis förändrat den... ända till oigenkänlighet...»

»Nåja, men ändå... det kan ju alltid finnas några märken kvar... och Kläppen är sannolikt föremål för husvisitationer ibland.»

Den gamle pantlånarn var bekant för alla tre.

»Fan själf kunde inte räkna ut att den skulle göra en sådan här kretsgång... Nu se Ni själfva, huru god 'vackra Marie' är att tas med... det måste allt vara en tusan så stolt kvinna, som kastar en *sådan* brosch ut genom fönstret... jag borde naturligtvis icke lagt dit mitt visitkort. men jag var rädd att synas oartig.»

»Vi måste ha den tillbaka!» sade Rothknecht med ett ytterst energiskt tonfall.

»Ja naturligtvis!» inföll Borrman.

Deras röster blefvo ögonblickligen mycket dämpade, liksom af en gemensam, instinktmessig vana.

»Du har f-n så rätt», sade Schniedorf. »Det måste ske snart.»

»Det skall ske redan nästa natt», sade Rothknecht, under att hans svarta ögon fingo en djefvulsk glans.

»Vi skola tillsammans rekognoscera terrängen i morgon. Vi gå upp och belåna några gamla guldsaker», föreslog Schniedorf.

»Värst blir det väl att oskadliggöra den satans hunden», sade ingeniören.

»Ja, djur är jag räddare för än människor, till och med om de senare äro detektivkonstaplar», skämtade Rothknecht. »Men man får lof att göra upp en plan.»

»Han har nog åtskilligt andra små saker att bjuda på än den där broschen... det är en affärsman, som endast belånar dyrbara ting, Kläppen», hviskade Schniedorf.

Det syntes på Rothknecht, att hans verksamhetslusta nu åter hade vaknat med hela sin fulla kraft. Han hade gått sysslolös så länge, att det var en ren välgärning för honom, att slumpen nu förde något lönande »arbete» i hans väg, och det sporrade honom ytterligare, att det just inte var af det allra lättaste slag, ty man kunde vara öfvertygad om att 'Kläppen' med sina dyrbara kassakistor och byrålådor samt med sin misstänksamhet vidtagit vissa försiktighetsmått för skydd mot inbrottstjufvar och dylika oväl-komna gäster... han hade sannolikt icke blott sin dogg, utan äfven åtskilliga skarpladdade tingestar i sin sängkammare... det gälde att vara väl på sin vakt och sannolikt kunde man ingenting uträtta förrän herr 'Kläppen' blifvit förpassad till de sälla jagtmarkerna...

Det hade kommit en ytterst närvös liflighet öfver Rothknecht. Det var som hos en skådespelare dagen innan han skall uppträda i en ny stor roll. Det syntes, att hans hjärna arbetade med högtryck, och det föreföll som om han genom spänstiga rörelser ville träna sina muskler för de blodiga ögonblick, då det gälde att utan något betänkande slå undan alla hinder och genom hvilka medel som hälst bereda sin egen säkerhet och framgången af sitt djefvulska handtverk — — nu hade ödet fört i hans väg ett nytt offer...

Det låg en nästan hemsk tystnad öfver de tre männen, då de om en stund skildes åt för att i hvar sitt hem tillbringa återstoden af natten. Schniedorf och Rothknecht skulle sammanträffa tidigt på morgonen för att öfverlägga om sina mått och steg.

ELFTE KAPITLET.

Påföljande dag kom icke Schniedorf till Marie med förlofningsringarna, så som han lofvat. Han skickade i stället ett visitkort med en ödmjuk bön om förlåtelse för att han af en angelägen affär var hindrad att göra besök förrän dagen efter.

Marie frågade sig själf: »Är det ett svepskäl . . .? Har han ångrat sig?» Och hon hade redan börjat att känna sig irriteradt harmsen öfver att ha varit så tillmötesgående vid deras sista sammanträffande samt funderade öfver, hvad hon nu lämpligast skulle taga sig för.

Nästa dag kom. Hon steg tidigt upp och gick i en febril spänning ända tills den för hans besök bestämda timman kom. Det syntes på henne, att hon var offer för oerhörda själskval. Hvarenda andlig sträng, hvarenda framtidsplan hade hon nu nitat fast vid giftermålet med den rike grosshandlaren, och hon hade redan bemött honom som fästman. Under endast några dussin timmar — efter hans bref — hade hon byggt upp ett materialistiskt lysande framtidstorn och sett sig sjelf som härskarinna på dess topp, di-

rekt lyftad dit från det djup af olycka och sorg, som händelsen på utvärdshuset försatt henne uti — — Skulle allt detta nu lika hastigt ramla öfver ända? Hade hon nu förgäfves kväft hvarje känsla af stolthet — — förgäfves nedlåtit sig att bemöta denne sluge kvinnoröfvare med ett undergifvet koketteri? Hade hon spelat ett väl beräknadt spel och förlorat hvarje insats, som kostat henne så mycket — —? Det var långa, pinande timmar, som hon tillbringade innan den tiden kom, då hon väntade Schniedorf . - .

Andtligen ringde det. Ett par ögonblick därefter inträdde grosshandlarn i hennes rum, leende, älskvärd och artig.

Så fort de blifvit ensamma, slog han armen om hennes hufvud, böjde det bakåt och gaf henne en lidelsefull kyss. Hennes motstånd var mycket lamt.

»Jag har ringarna i fickan», hviskade han hemlighetsfullt som den blygaste älskare.

Hon kunde icke hindra, att ett triumferande gladt uttryck lyste upp hennes ansikte. Han var således icke ångerköpt ännu.

»Du sade, att det skulle vara annons inne i dag», påminte hon honom.

»Det kommer i morgon», svarade han. »Jag var upptagen hela dagen i går — — annonsen blef försenad af samma anledning, som gjorde, att jag icke kunde komma till dig.»

Marie gaf honom endast ett älskvärdt leende till svar.

Därpå föreslog han att de skulle gå ut och äta middag tillsammans. Men hon nekade bestämdt till det så länge de icke voro förlofvade. Hon sade att hon genom sin vistelse på schweitzeriet kände en massa herrar och att hon endast skulle bli förlägen, om de betraktade henne, så länge icke det var offentligen kungjordt, i hvilken ställning de stodo till hvarandra. Och utan att vara envis respekterade han hennes mening.

De öfverenskommo, att han skulle komma till henne

på vanlig tid i morgon och sedan skulle de vara ute hela eftermiddagen och festa.

— — —

Dagen efter kom också Schniedorf på bestämd tid.

De hade kommit öfverens att de skulle sätta på sig ringarna så fort de vaknade på morgonen.

Marie hade också gjort detta. Hon hade känt en rysning i hela sin kropp, då den kalla metallen för första gången gled öfver hennes sammetsmjuka skinn. Hon visste ju egentligen icke hvarför, men det var liksom om det på djupet af hennes själ dykt upp en svag föreställning om, att hon sålde sig till något uselt, till något dåligt — — det var som om guldringen förvandlats till en otäck, grönglänsande orm, som stack gadden in i fingerns ådror och sprutade in gift i blodet — — denna fantasi blef så stark i hennes förfärligt öfverretade hjärna, att hon kände ryggen fuktas af kallsvett — — hon slet af ringen så hastigt, att hon skafde sönder skinnet en smula — — men ögonblicket efter skrattade hon åt sina dumma föreställningar och satte förlofningsringen lugnt på sig igen — —

När Schniedorf kom hade han ytterfickorna fulla af alla möjliga dagliga tidningar, som kommit ut på morgonen. I hvar och en utaf dem fanns deras förlofningsannons införd. Han bredde ut dem på bordet och utbrast skämtsamt, kanske en liten smula ironiskt:

»Nu har jag väl annonserat om vår lycka!»

Och så skrattade de bägge.

Sehniedorf sträckte därpå fram sin hand och visade förlofningsringen med ett älskvärdt leende.

Marie hade emellertid redan förut skickat fru Andersson efter ett par af morgontidningarne och då hon funnit annonserna därstädes, hade hon först blifvit röd i ansiktet men sedan visat ett belåtet leende. *I dag* skulle alltså det nya lifvet börja för henne.

Men hon hade också läst något annat i tidningarna — — berättelsen om ett förfärande hemskt rånmord, som blif-

vit begånget natten till gårdagen midt i hufvudstaden — — en f. d. pantlånare, som allmänt gick under öknamnet 'Kläppen' och hvilken bodde på Östermalm, hade blifvit mördad, och mördaren hade sedan genomsökt hela våningen, dyrkat upp alla lås, vändt upp och ned på alla lådor och genomsnokat hvarenda vrå — — han hade blifvit mördad med ett ganska egendomligt vapen, i tinningen hade synts

ett ringa blodigt märke efter en skarp sylspets — — bredvid sängen, där han låg död, hade man äfven funnit liket af en stor och grof dogg, som blifvit strypt med ett fint silkessnöre — —

Marie hade läst tidningarnas utförliga referat och det hemska intryck, de gjort, satt ännu kvar, när Schniedorf kom till henne. Det var icke utan, att hon känt en slags

vidskeplig bedröfvelse att något dylikt skulle stå infördt i samma nummer där hennes förlofningsannonser funnos.

»Det är en rysligt obehaglig historia, som finns i dag i tidningarna», sade hon.

»Ja, jag har läst den — — men det var ju en gammal girigbuk, så jag tycker det kunde just göra det samma, om han fick lefva några år till eller ej», sade Schniedorf cyniskt.

»Usch, så du säger!» svarade Marie med en lätt rysning. »Kände du till honom något — -- jag tror att det stod, att han kallades för 'Kläppen' . . .?»

»Jag har hört honom omtalas någon gång förr i tiden, han skulle ha varit en riktig ärkeskurk — — Han fick väl sina gärningars lön», tyckte grosshandlaren med en tillgjord suck.

»Men det är hemskt i alla fall. Polisen får väl emellertid snart nog tag i mördaren — — nu för tiden är det minsann svårt att göra något illa utan att blifva fast», tyckte Marie.

»Åh, det är inte sagdt», invände Schniedorf. »Det tyckes vara gjordt med mycken försiktighet och kallblodighet — — enligt hvad jag hört har polisen inte kunnat finna ett enda spår efter gärningsmannen.»

Det låg någonting så kallt triumferande i den ton, hvarmed han uttalade dessa ord, att Marie, hvars tankegång dock naturligtvis icke i minsta mån kunde vara på rätt spår, ej kunde underlåta att förvånad blicka Schniedorf i ansiktet.

»Det låter som om du inte önskade att han skulle blifva gripen», sade hon skrattande.

»Jag — —?»

Han lät höra ett chargeradt skratt.

»Nu är du dum», fortsatte han. »Hvad bryr jag mig om den här mystiska historien — — nu byta vi om samtalsämne — — inte skola vi sysselsätta oss med dylika ämnen på vår förlofningsdag — —»

Orden kommo närvöst hastiga, men de åtföljdes af ett ytterst artigt och intagande leende.

Och Marie skrattade också.

»Det kan du ju ha rätt i», sade hon.

»I dag måste vi vara tillsammans hela dagen», återtog Schniedorf i sin vanliga samtalston. »Nu gå vi pro primo och äta middag och sedan gå vi på någon teater — — Jag är ledsen, att jag icke kan erbjuda dig något familjeumgänge under vår förlofningstid, men som du vet, så är jag inte född i Sverige och jag har inte en enda släkting här. — — I nästa vecka skall jag emellertid anordna en liten fest hemma hos mig. Det är min kompanjon och ett par andra herrar, som jag inviterar. Dambekantskaper har jag icke många...»

Marie kunde ej låta bli att visa ett tviflande småleende.

»Jo jag försäkrar dig», tyckte Schniedorf med den uppriktigaste ton i världen. »Åtminstone inte några, som jag vill föra dig tillsammans med... icke många andra heller... herre gud, du vet ju, hur ungkarlslifvet är... men jag skall blifva stadig nu... jag kan försäkra dig, att jag aldrig varit kär i någon före dig...»

»Jaså», svarade Marie kort. Hon ville hälst undvika att tala om Schniedorfs kärlek. Hon trodde just inte att den var af bästa slag. Men den gjorde henne ju nu det samma. Det var icke för den, hon ämnade gifta sig.

»Nu kläder jag på mig», fortsatte hon, satte med en liflig rörelse hatten på hufvudet och ställde sig framför spegeln.

Om en kort stund befunno de sig nere på gatan.

Schniedorf bjöd henne artigt armen. Det var första gången hon gått arm i arm med någon herre på gatan. Det var med en ganska stor förlägenhet, som hon gick vid Schniedorfs sida. Hon tyckte att hvarje person, de mötte, såg på henne och skrattade, liksom de ville säga: där går en schweitzeriflicka, som låtit förföra sig och sålt sig åt sin förförare! Hon rodnade gång på gång och hon sökte indirekt förmå Schniedorf att icke gå på de mest trafikerade gatorna.

Hon ansträngde sig dock till det yttersta att kunna finna sig i sin roll, och så småningom började det lyckas henne. Hon förmådde undvika sina dumma inbillningar samt inlägga en ogenerad säkerhet i sin gång. Hon vågade se på Schniedorf och småle mot honom, när han kom med någon af sina kvickheter. Hon trummade med sin lilla handskbeklädda hand på hans arm och tryckte sig ibland ett hastigt slag intill hans välfödda kropp.

Grosshandlaren, hvilken naturligtvis med lugnt världsmannaskick hade funnit sig i den nya situationen, märkte den förändring, som Marie så småningom undergick under deras promenad, och det slog ofantligt an på honom. Han fann detta plötsliga omslag utomordentligt förtjusande. Och han fann det innebära en viljestyrka, som lofvade mycket godt för framtiden, ifall han skulle lyckas få henne fast för sina syften.

Han hade icke ett ögonblick förut känt sig så dragen till denna kvinna som just nu — — icke blott till hennes kroppsliga behag, utan till hela hennes personlighet — — den tanken tvingade sig på honom med en öfverväldigande styrka, att hon icke blott skulle bli ett angenämt sällskap utan en kvinna, som skulle behärska honom; icke blott en lagvigd mätress, utan en jämlike — — och fastän denna tanke var nedsättande för hans stolthet och härsklystnad, så skänkte den dock honom endast njutning och tillfredsställelse — — han kände inom sig, den utmärkte herr Schniedorf, en riktig stormande fröjd, när han som fästman slog sig ned vid den vackra, ståtliga kvinnans sida i den förstklassiga restaurationens mjuka soffa och i högdragen ton begärde att få se på matsedeln — —

Det blef en splendid middag. Endast de finaste vinerna funno smak för den njutningslystne grosshandlarns blaserade gom. Och Marie visade den mest ogenerade bekymmerslöshet för hans frikostighet. Det var alldeles som det skulle så vara! Hon såg med en sorglös blick på kyparen, när denne kom med de stora buteljerna, och hon mottog med delikata småleende sin fästmans artiga tal, när han

höjde glasen och bad att få skåla med henne. Men hon aktade sig noga för att dricka för mycket. Det syntes uppenbarligen, att hon fullt beräknande drack hvarje sort i mycket försiktiga kvantiteter. Och när de reste sig från bordet efter ett par timmar, steg hon upp med den värdigaste, den bästa hållning. Hennes ögon hade en smula glans och kinderna litet färg, men annars syntes det icke ett grand, att hon druckit en fyra eller fem olika sorters viner till en stark middag. Schniedorf var däremot något för mycket uppsluppen för att synas fullt nykter, men så hade han också druckit betydligt mera. De köpte de finaste platserna i första radens fond på Kungliga Dramatiska teatern.

— — —

På grund af det sätt, på hvilket Kläppen bragts ur lifvet, kommo Stockholms polismyndigheter snart att erinra sig beskrifningarna öfver mordet å den rika engelskan i den danska järnvägsvagnen. Det var ju alldeles tydligt att samma mordverktyg blifvit användt. Man hade därför fullt giltiga skäl att antaga, att antingen samma person hade utfört dåden eller också att de voro utförda af olika personer, tillhörande en och samma liga, hvars medlemmar hade dylika verktyg till specialitet.

Emellertid vittnade det hela om en förslagenhet och en vana att bortsopa alla spår, som måste väcka tvifvel på att det blefve möjligt att upptäcka gärningsmannen eller gärningsmännen innan ett nytt mord af liknande beskaffenhet skulle ega rum.

Att den nattliga gärningen hos f. d. pantlånarn varit ett fullt typiskt rånmord, därom var man också ense, ty fastän man icke kände till Kläppens rikedomar och således ej kunde kontrollera, hvad som blifvit taget, så såg man ju ändå af de uppbrutna och renskrapade lådorna att afsikten varit att plundra och att antagligen ett godt kap gjorts.

Äfven tidningarna letade fram likheten emellan de båda ruskiga händelserna, och de uppfordrade i skarpa ordalag polisen att anstränga sig till det yttersta för att gripa de skyldiga.

Detta var dock lättare sagdt än gjordt. Härtill behöfdes åtminstone ett enda uppslag, ett enda vägledande spår — — men hvar skulle man finna det? Såväl samtliga hyresgäster i huset som ock en hel del andra personer, som antogos kunna lämna den enklaste upplysning i någon sak, förhördes, men något egentligen nytt eller upplysande bragtes ej i dagen. En tjänsteflicka i huset hade visserligen sett två manliga personer dagen före den ödesdigra natten ringa på hos Kläppen, men hon hade ej så noga sett på dem, och af hennes sväfvande beskrifning fann man i deras utseende ingen öfverensstämmelse med några af polisen misstänkta eller observerade personer.

Ett spår, om också tämligen betydelselöst, hade dock funnits, och detta befann sig naturligtvis i detektiva polisens händer. Det var en liten papperslapp, mycket hopskrynklad och med sönderrifna kanter. Den var synbarligen bortsliten från ett bref; den tycktes utgöra slutet af ett sådant. Man hade vid den noggranna undersökningen hittat den på golfvet intill sängen. Den kunde visserligen ha tillhört den mördade, och man hade undersökt alla hans papper för att finna något bref eller någon skrifvelse med samma stil, men detta hade icke gifvit något resultat. Man ville därför gärna draga den sangviniska slutsatsen, att pappersbiten härstammade från mördaren och att den följt med upp ur fickan vid framtagandet af något annat, en näsduk, ett verktyg eller dylikt. Att brottslingen, trots sin försiktighet, ej observerat och undanskaffat den, fann man förklaradt genom dess obetydlighet. Den innehöll följande ord: »*tre och fyra en eftermiddag. Marie.*» — det var allt, förresten var den sönderrifven på alla sidor. »Marie» tycktes ha utgjort förnamnet till något efternamn, som kommit efter, men detta var borta. Man hade omedelbart genomsökt hela rummet för att se om inte möjligen andra delar af det förmodade brefvet hade tappats, men inte en bokstaf till hade blifvit hittad.

Ehuruväl att denna lilla papperslapp endast i allra lyckligaste fall kunde tjena till någon vägledning, så fäste man

dock ganska stort afseende vid den, såsom varande det enda funna, och dess upphittande hemlighölls mycket noga. Fotografiskt tagna kopior af skriften öfverlämnades till tre af Stockholms skickligaste detektiver, bland dem vår gamle bekante Land, hvilken fortfarande hade godt rykte om sig, oaktadt han låtit den vackra teaterdamen-ficktjufven öfverrumpla sig så grundligt — det var för resten visst den enda gång det hade händt honom något dylikt. De tre polismännen fingo ett allvarligt förständigande att väl förvara fotografierna och ha ögonen öppna för hvarje tillfälle, då någon liknande stil eller någon misstänkt »Marie» kunde spåras. Beträffande lappen var det icke frågan om någon ögonblicklig upptäckt — det insåg man nog att en sådan ej var tänkbar — utan därvidlag ställdes allt på framtiden, under den förutsättning att slumpen vid något tillfälle skulle vara behjälplig. Spaningar af mera omedelbar natur fortsattes dessutom energiskt, men behållningen af dem blef allt fortfarande problematisk.

De få orden å den under så hemska förhållanden upphittade papperslappen tydde ju på att det var ett fragment af det bref, som Marie skrifvit till Schniedorf. Genom hvilken oförsiktighet och genom hvilken egendomlig omständighet hade det kommit dit — —? Skulle det en gång kunna leda till någon upptäckt — —? Detektiven Land skulle nog göra sitt bästa, därom kunde man vara öfvertygad. Detta var ett uppdrag, som lockade honom.

* * *

På sätt och vis hade Rothknecht och Schniedorf utfört sin bragd förgäfves. Det smycke, som de sökte och hvilkets annekterande varit den egentliga drifkraften i deras beslut, hade de ej funnit — eller rättare sagdt: den hade Rothknecht ej funnit, ty det var han, som ensam utfört hvad som skett under natten, medan de båda hade efter ett gemensamt besök hos 'Kläppen' midt på dagen tillsammans utarbetat planen.

Ty vid sådana tillfällen gick det inte an att lita på slumpen. Då måste hvarje omständighet, hvarje ogynsam eventualitet tagas med i beräkning. Och det var just häri som den fintlige, listige och uppfinningsrike Schniedorf gjorde »firman» så stora tjänster. Lika kallblodig som Rothknecht var i ögonblicket för själfva brottets utförande, lika närvös och häftig var han innan det skedde. Men då var det Schniedorf, som lugnt och beräknande vidtog arrangemanger och vägde omständigheter.

Så var det också när Kläppen expedierades. Det var Schniedorf, som vid deras besök hos Kläppen — då de gjort sig ärende med att bjuda ut några värdeföremål — gjort upp planen att Rothknecht skulle bereda sig inträde genom ett gårdsfönster såsom den lämpligaste vägen. Och det var också Schniedorf som under visiten förstått att ge doggen några förrädiska godbitar på ett sätt att 'Kläppen' icke misstänkte det minsta, men hvilka så småningom försatte den ilskne hunden i ett tillstånd, att han hvarken kunde skälla eller morra, när Rothknecht med en blindlykta i handen och mjukt som en katta vid midnattstid inträdde i våningen och i 'Kläppens' sängkammare.

Den brosch, som Marie kastat på gatan och hvilken genom en glädjeflickas händer vandrat i 'Kläppens' ego, hittades dock icke, hur noggrann Rothknecht varit i sina undersökningar. Och detta af den orsak, att den omtänksamme pantlånaren redan exporterat den till den firma i utlandet, som han hade affärer med.

Men bytet blef det oaktadt icke litet. Särskildt hade rånmördaren hittat en hel del kontanter, som den gamle girigbuken förvarat i sina lådor. Några »koffertar fulla med guldmynt», som det romantiska ryktet hade målat ut i samband med 'Kläppens' personlighet, funnos visserligen icke, men nog förstärktes 'firmans' tillgångar med icke så få tusen kronor genom den lyckade, fastän blodiga kuppen.

TOLFTE KAPITLET.

Både Rothknecht och Schniedorf kunde, som de gjort så många gånger förut, draga ett sataniskt leende åt polisens ansträngningar, ty de ansågo sig ha lyckats så väl att ingen skulle komma dem på spåren, men det var dock en sak, som gjorde dem åtskilligt ängsliga. Det var icke den lilla papperslappen, om hvilkens tillvaro i Kläppens sängkammare ingen utaf dem hade en aning, utan misstanken att Rosa, flickan vid Badstugatan, skulle göra några antaganden, att hennes berättelse gifvit uppslaget till händelsen. Man visste ju icke för huru många hon berättat den där historien, och det kunde ju lätt hända att de voro de enda, som fått reda på hennes äfventyr, då det just var fyndet af visitkortet, som varit utgångspunkten. Och nu var det så, att polismyndigheterna på grund af sin närvösa oro öfver den allmänna opinionens dom, ifall de icke lyckades få tag i de brottsliga, utfäst en ovanligt hög belöning för den, som kunde ge någon anvisning som ledde till upptäckt. Det låg nära till hands att antaga det lilla fröken Rosa skulle räkna ut att hålla sig skadelös för förlusten genom att göra ett försök med angifvelse — —

Det var icke sannolikt att så skulle ske, men det var dock icke omöjligt, ty det behöfdes ju icke något ovanligt skarpsinne för att tanken skulle fara från mordet på Kläppen till dessa tre nattgäster, hvilka tycktes intresserat sig i så hög grad såväl för visitkortet som för hennes berättelse. Och de voro också så pass självkritiska och skarpsinniga, att de insågo att åtminstone Rothknecht och Borrman uti sina personligheter, trots den gentlemannalika ytan, egde någonting mystiskt, någonting bakslugt, som blifvit en oafvislig följd af deras sysselsättning och hvilket framträdde alldeles omedvetet. Om Rosa, som antagligt var, fått ett sådant intryck af dem, så hade ju detta ännu mera kunnat bringa henne på den tanken, att de tre herrar, som betalt fem kronor flaskan för porterhalfvorna och efter hvilkas besök visitkortet försvunnit, haft sin hand med i mordet.

Beträffande det sätt, på hvilket man skulle gå till väga för att få utrönt, om misstankarna voro befogade, samt huru man lämpligt skulle handla, om de bekräftade sig, voro meningarna dock ganska mycket delade mellan de tre kompanjonerna. Den försiktige Schniedorf förordade att man på långa omvägar, äfven om det tog rundlig tid, skulle undersöka, hvad flickan tänkte. Men Rothknecht och Borrman voro båda för att handla raskt och rakt på sak, i synnerhet den förstnämde.

»I värsta fall, en glädjeflicka mer eller mindre på jorden, hvad tusan betyder det», hade Rothknecht sagt med ett elakt grin. Det såg sannerligen ut som om den framgång, han haft i sina båda senaste ogärningar, stigit honom åt hufvudet och väckt en formlig mordlusta. Rothknechts natur hade också blifvit sådan, att tillvaron af en dylik ej skulle alltför mycket förvånat hans båda intima kamrater.

Men den beräknande Schniedorf, som var af ett annat skaplynne än den häftige, hänsynslöse kompanjonen och som med skäl fruktade att allt för stor djärfhet lätt kunde bringa dem i snaran, ville icke höra talas om något sådant utan framhöll med en mycket stor skärpa, att man möjligen kunde väcka polisens uppmärksamhet genom dylika

uppseendeväckande händelser under den närmaste tiden. »Ingeniören» förenade sig också med Schniedorf, men ville dock ha saken på det ena eller andra sättet afgjord med det samma.

Det hölls långa konferenser om saken på det inre rummet å Schniedorf & Co:s kontor, där man vanligtvis öfverlade om viktigare frågor, och man hade svårt att komma fullständigt öfverens. Schniedorf framlade emellertid slutligen en plan, som föreföll åtskilligt antaglig. En utaf dem skulle besöka Rosa och med några snärjande frågor få henne att bekänna sina innersta tankar. Märkte man då, att hon i minsta mån reflekterat något åt det håll, de fruktade, skulle ombudet använda två medel att stoppa igen hennes mun, nämligen att skrämma henne och att muta henne. Schniedorf försvarade ifrigt denna plan med den vältalighet, som sannolikt var hans starkaste sida, och han förmådde till sist öfvertyga Rothknecht om, att hans uträkning var klok. Dock framstälde den senare som ett oeftergifligt vilkor att *han* skulle blifva mannen, som gick till flickan vid Badstugatan. Det var han, som utfört det värsta och som därför löpte den största risken. Därför var det också *han*, som ville ha första intrycket från Rosa för att kunna afgöra, om skrämmandet och mutandet voro tillräckliga att fullständigt täppa igen hennes lilla mun... hvarom inte så...

Schniedorf var icke angelägen att Rothknecht skulle få uppdraget, han ansåg honom ej tillräckligt lugn för dylika uträttningar, men härvidlag måste han dock slutligen ge vika. Hans djärfve kompanjon lofvade emellertid att såvidt möjligt i det allra närmaste följa den utstakade planen.

Hur lyckades hans uppdrag...?

En afton strax därpå vid sextiden begaf Rothknecht sig till Rosa. Han hade turen att träffa henne hemma och ensam. Han knackade på dörren och steg på, innan hon hunnit gå och öppna. Redan i första ögonblicket såg han, att hon kände igen honom, och att hon betraktade honom med andra blickar än förra gången, då de varit alldeles obekanta för hvarandra. Det låg verkligen någonting af hem-

lig fruktan i hennes sätt att se på honom, då han hälsade henne med några skämtsamma ord. Han fick genast det intrycket, att hon var rädd för honom.

Hon var klädd i den offentliga glädjeflickans »mottagningsdrägt», någonting midt emellan morgonrock och baldrägt, en kostym som varierar i många former och färger, men hvilken naturligtvis alltid är anlagd på att verka lätt och retande. Rosas var af ljusblått siden, sydd med en viss smak och temligen elegant, men åtskilligt sliten. Den hade en rikedom af hvita spetsar, en smula slankiga och grådaskiga, och hängde löst om öfverkroppen och midjan. Lifvet var dekolleteradt så att halfva bröstet syntes, ärmarna voro mycket vida, räckande strax nedom armbågen och vid hvarje häftigare rörelse lämnande hennes ganska fylliga armar bara. Kjolen räckte ungefär till knäna, och benen betäcktes af svarta silkestrumpor.

Rothknecht tog af sig öfverrocken, utan att hon bad honom därom, och slog sig ned i den lilla soffan. Rosa, som synbarligen mottog den ankomne mycket kyligt, förblef stående ett stycke ifrån honom med armen på byrån och de strumpspända vadorna i kors.

»Tack för sist, min lilla vän», började Rothknecht. »Har Ni någon femkronors porter hemma i kväll?»

Frågan var alldeles påtagligen anlagd på att skrytsamt påminna henne om den liberalitet, som han och hans sällskap visat mot henne för några dagar sedan.

Rosa gjorde en föraktlig grimas, liksom hon ville säga: asch, det där var väl inte så mycket att skryta med!

»Ni tog, visitkortet med er, Ni», grep hon ögonblickligen in. Antagligen ville hon genast föra talet in på den där frågan för att se hvad för person hon hade att göra med.

»Jag — — nej visst inte — — det är ett fullkomligt misstag — — det har kommit bort på annat sätt, ifall Ni förlorat det — —»

»Hvad kunde Ni ha för intresse af att tillegna er det?» fortsatte hon med ett misstänksamt ögonkast.

»Ha, ha, ha! Hvad Ni är envis!» skrattade han. Men samtidigt såg han på henne med en så skarp blick ur sina svarta ögon, att hon kände en rysning genom kroppen.

»Hur var det!» fortsatte han, »Ni hade ju hittat det på gatan tillsammans med en brosch — — var det inte så? och den där broschen förlorade Ni sedan på ett mycket egendomligt sätt — — 'Kläppen' stal den ju ifrån er, därför att Ni inte ville göra honom sällskap i sängkammaren — — ha, ha, ha, det var ju en mycket lustig historia — —» han skrattade, elakt som en djäfvul — — »nå, Kläppen har fått respass till en annan värld, som Ni vet» — — de sista orden yttrade han i en helt annan ton än de föregående — — han yttrade dem i en dof allvarlig ton — — Rosa kände ånyo en sådan där obehaglig rysning genomfara sig, och hon blickade upprepade gånger mot dörren, alldeles som om hon behärskats utaf föreställningar att Rothknecht kommit för att göra henne något ondt. Hennes mystiska gäst hade också genast från början, då han såg hennes misstrogna blickar lagt an på att ingifva henne en viss skräckfull respekt, och han tycktes äfven ha lyckats härmed i fullaste mått — han *kunde* göra detta, när han lade an därpå.

»Hvad vill Ni mig egentligen?» frågade hon och gjorde ett försök att se honom stint i ögonen tillbaka.

»Jag — —? Jag kom endast hit för att dricka en halfva porter — — och för att klappa om er litet», sade han i en ton, som skulle vara skämtsam.

»Det tror jag inte — — Ni ser min själ inte sådan ut», svarade hon och gjorde en spotsk knyck på nacken.

»Hurudan tycker Ni då att jag ser ut?»

»Som om Ni kom för att taga lifvet af *mig också?*» slungade hon fram i ilsket försmädlig ton. 'Nå ändtligen kom det fram', tänkte Rothknecht. Han hade lagt an på att reta henne för att tvinga fram hennes tankar och han hade lyckats fortare än han väntat. Nu förstod han, att hon gått och rufvat öfver det här, eftersom det kom fram så brutalt.

»Mig också?» upprepade han med förvånad min. »Är Ni spritt galen? Tror Ni, att det är jag som mördat Kläppen?»

»Om inte Ni, så någon af dem där, Ni hade i sällskap.»

»Hur fan kan Ni komma på en så barock tanke?»

»Åh jag såg allt, hur nyfikna Ni blef när jag talade om hvart broschen hamnat — — och hvarför tog Ni visitkortet, säg — — Jag vet inte, hvad Ni är för folk, men — —»

»Ni misstar er», sade Rothknecht lugnt. »Ni har allt för liflig fantasi — — men jag tycker å andra sidan, att Ni skulle vara helt belåten med att den gamle sluge ockraren fick sina gärningars lön. Er hade han ju behandlat som en — —»

»Ja det har Ni rätt i», afbröt hon honom lifligt. »Den bofven måtte gärna få sitt respass — — men jag är rädd för er — — och om Ni inte genast går er väg, så springer jag och ropar på polis — —»

Hon sade de sista orden mera förskräckt än häftigt, och hon närmade sig försiktigt dörren.

Rothknecht befann sig nu synbarligen i val och kval beträffande det sätt, på hvilket han skulle uppträda emot henne. Skulle han fortfarande neka — han hade ju åtminstone fått veta, att hon misstänkte dem — eller skulle han fullfölja Schniedorfs plan att skrämma henne till obrottslig tystnad — —? Det tycktes som om han ansåg det sista för säkrast, ty han fick ett hårdt och skarpt drag öfver ansiktet.

»Seså, min flicka!» sade han i en till hälften befallande ton, »sitt ner nu och var lugn! Jag skall icke göra er något illa . . .»

Men Rosa var icke lätt att lugna. Den blick, hvarmed hon betraktade Rothknecht, var fortfarande lika förskrämd och hon befann sig nu så nära dörren, att hon hvilket ögonblick som hälst kunde fatta tag i låset och slänga opp dörren. Rothknecht insåg att han måste handla raskt, om hon

icke skulle ställa till något dumt spektakel. Han kunde ej riktigt förklara hennes egendomliga rädsla, men förstod att hennes fantasi uppjagats genom tidningarnas skildringar af morddramat och att hon under tiden, som förflutit sedan samtalet om Kläppen, gått och skrämt opp sig själf genom inbillningar, att ha någon del i händelsen. Han kunde icke få någon annan utgångspunkt...

Han reste på sig häftigt.

»Jag svär på, att jag icke skall göra er något illa, om Ni håller er lugn...»

I samma ögonblick drog han opp en liten revolver ur byxfickan...

»Men om Ni tar i dörren, så är Ni dödens... jag skjuter ögonblickligen en kula genom hufvudet på er...»

Han yttrade denna hotelse i en olycksbådande hemsk ton och den hade en öfvervältigande stark inverkan på henne. Hon blef dödsblek i ansiktet och den slanka kroppen, som knappt hade på sig mera än den mjuka, korta sidenklädningen, skalf som ett asplöf. Hon stod som fastnaglad och stirrade på honom som om han varit en ond ande. Men hon sade icke ett ord och uppgaf icke det minsta skrik. Rothknecht begagnade sig af den förlamning, för hvilken hon tycktes ha blifvit offer. Han trädde raskt fram till dörren och ställde sig framför den, med revolvern i hand ännu löst hängande vid sidan.

»Ni har ingenting att frukta... hvarför skall Ni se så förskrämd ut...? Hvarför kunna vi icke göra opp den här affären i all gemytlighet...? Jag har kommit hit för att aftvinga er ett tysthetslöfte... Så ömtåligt samvete har Ni väl inte, att Ni behöfver draga er för att aflägga ett sådant... Seså, bry er nu inte om att vara ängslig... hvad hade jag egentligen för nytta att göra er något ondt, ifall Ni vill uppfylla min begäran... Slå er ned på stolen där borta vid fönstret, så får jag resonnera med er...»

Liksom Schniedorf hade också hans djärfve kompanjon en utomordentlig förmåga att på ett rent af virtuosmessigt sätt behandla sin röst och lämpa dess färg och tonfall ef-

ter omständigheterna. Den blef därför ofta en verklig makt i vissa kritiska ögonblick, en makt, som äfven den mest förskrämda rönte inflytande utaf.

På den upprörda Rosa gjorde emellertid denna öfvertygande klang i stämman, med hvilken han uttalade sin tröstande predikan, ett djupt intryck. Stelt som om hon varit hypnotiserad gick hon, utan att säga ett ord till svar, och satte sig på den af honom utpekade stolen.

»Nå, nu är Ni förståndig», fortsatte Rothknecht, litet mildare. »Jag har ju icke på något sätt uppfört mig illa mot er. Det är ju Ni själf, som börjar ställa till scener ... Ni misstänker oss, mig och de där båda herrarna, som jag hade i sällskap härom kvällen, för att ha mördat Kläppen ... det är ju så...? Nå det må ju vara er rättighet, och på sätt och vis kan jag ju medgifva, att Ni har en viss anledning därtill — — jag lämnar det alltså alldeles å sido, om Ni har misstagit er eller ej — — jag utgår endast från den synpunkten, att vi således ha en liten hemlighet tillsammans — —»

Den skarpsinnige Rothknecht tycktes sannerligen få söka efter orden en smula i sin svängande inledning, innan han kom in på det egentliga ämnet.

»— — Nu vill jag säga er ärligt och uppriktigt, hurudan ställningen är. Ni har själf bekänt att Ni misstänkt oss — — nå, vi misstänkte också, att Ni gjorde det», tilllade han skrattande — — »men jag vill förbereda er på, att Ni gör allra bäst i att totalt glömma den här historien — — Ni känner namnet på visitkortet — — säkert har Ni icke glömt det — — och det kunde ju falla er in att begagna er däraf för att förtjäna den där vackra prisbelöningen som myndigheterna varit nog liberala att utlofva — —»

Rosa drog på mun, men sade icke ett ord till svar. Det såg heller icke ut som Rothknecht väntat detta. Han fortsatte:

»Det vore nu förstås inte så värst farligt, ty den där personen har ej med sjelfva händelsen det minsta att skaffa

— — men vi önska ändå bespara honom några obehag — —»

Han gjorde en kort paus, en slags »konstpaus».

»— — och därför vill jag varna er för att göra några anmälningar eller dylikt. Den person, jag åsyftar, har många goda vänner, ser Ni, och de komma att utkräfva en

dyr hämnd. — — Jag kan ju säga det rent ut: — — i det ögonblick Ni yttrar ett enda ord om det här, så har Ni inte tolf timmar kvar att lefva — — vi ha ögonen på er, fröken Rosa, och Ni kan vara säker på, att det är alldeles omöjligt för er att undkomma — —»

»Jag har inte ämnat säga någonting — — afbröt Rosa häftigt, »men inte må Ni tro, att Ni skrämmer mig.»

Hon började åter repa mod. Hon reste sig häftigt och blicken riktades ånyo mot dörren.

Rothknecht tog liksom af en händelse opp handen, som höll vapnet, från sin nedhängande ställning. Han lade revolvern på bordet och fingrerade den lätt och lekande.

»Ni kan gärna sitta stilla», sade han. »Ni förlorar ingenting därpå. Nu har jag sagt, hvad jag har att säga — — ja det var sannt en sak till har jag på hjärtat.»

Han körde ned vänstra handen i bröstfickan och tog upp plånboken. Rosa följde hans rörelse med en oerhörd nyfikenhet. »Skall han muta mig också?» tänkte hon, »nåja, det anser jag lämpligare än att komma hit och hota!»

Rothknecht tog opp fyra femtikronor-sedlar och lade dem med en temligen likgiltig rörelse i en liten hög ett stycke ifrån sig på bordet.»

»Här har Ni att börja med samma summa, som Kläppen beröfvade er — — och Ni kan vara säker på att vi skola komma ihåg er flera gånger, om Ni blir en liten snäll och hygglig flicka — — det är ju alltid behagligare att få några prima riksbankssedlar i byrålådan än några blybitar i hufvudknoppen — — det måste Ni ju medgifva — —?»

Han skrattade, men såg äfven på samma gång på henne med en så skarp blick, att hon genomisades af en fruktansvärd rysning vid hans ord.

Rothknecht steg nu upp, stoppade ned revolvern och gick fram till Rosa. Hon drog sig instinktivt bakåt och stirrade på honom med stora förvånade ögon. Hon hade tydligen svårt att sätta sig in i situationen och att förstå hvem denne elegante, reslige herre var, hvilken i denna stund uppträdde alldeles som en röfvarhöfding i en gammal röfvarroman. Hon såg sig plötsligen kastad från den hvardagliga, enformiga kampen för femkronorna genom försäljandet af sin kropp in ett spänande verklighetsäfventyr, där stora sedlar öfverräcktes till henne af hemlighetsfulla händer, men där äfven revolvermynningar hotfullt grinade emot henne...

»Hvem är Ni egentligen»?, frågade hon.

Rothknecht kunde icke hålla sig för skratt åt hennes roliga uppsyn.

»Ni tar mig visst för en italiensk stråtröfvare, en modern Rinaldo Rinaldini», sade han leende. »Åh, det är inte så farligt — — jag har endast några små intressen att bevaka, förstår Ni — — min mission till er var för resten bara en vänskapstjänst, som jag utförde — — men Ni får lof att komma väl i håg, hvad jag sagt, ty annars är jag säker på, att det går mycket illa för er — — jag skall komma tillbaka en annan gång, och då kunna vi ju ha en smula trefligare tillsammans — —»

Han gjorde ett försök att klappa henne på de halfnakna brösten, men hon förde undan hans fingrar.

»Nej, låt bli!» sade hon. »Jag är verkligen rädd för er — —»

»Nå, men räck mig åtminstone er hand — — det törs Ni väl — — jag skall icke krama sönder den», sade han skrattande.

Hon räckte honom sin hand flyktigt, och så gick han, följd af hennes ännu lika stirrande blick. När han stängt dörren skyndade hon fram, reglade den och lade på en hasp, som fans där. Det var som om hon fruktat, att han skulle återkomma.

Det första hon gjorde när hon blef ensam var att granska femtikronosedlarna, som lågo på bordet. Hon hyste en hemlig fruktan, att de skulle vara falska. Hon synade dem noga på båda sidor, höll dem mot fönstret för att se om vattenstämpeln fanns där och underkastade dem en långvarig granskning. Men hon kunde icke upptäcka något misstänkt, och hon blef öfvertygad om, att de voro äkta.

Och så i ett enda ögonblick glömde hon all den förskräckelse, hon nyss utstått, och hon kände hur hjärtat bankade i en stormande fröjd öfver att ändtligen vara i besittning af det kapital, som hon för någon tid byggt så stora förhoppningar på, men hvilket den usle lågsinnade Kläppen stulit ifrån henne.

Kläppen... ja...! Hon hade nog läst i tidningarna

om den belöning, som utlofvats för den, som kunde lemna några underrättelser, ledande till upptäckandet af hans mördare, och det hade verkligen starkt hägrat för henne att gå till polisen och tala om, hvad hon visste. Men hon betviflade dock, att hon någonsin kommit sig för med detta. Dels var det inte roligt att bli inblandad i dylika saker och dels var hon ju själf ej utan skuld — hon hade ju bort lemna broschen till polisen i stället för att behålla den.

Men det var ju någonting gräsligt att vara bevakad. Tänk om någon af de brottsliga skulle blifva upptäckt och hans »vänner» misstänkte, att det var *hon*, som ledt polisen på spåren, oaktadt så ej var förhållandet... de skulle sannolikt utkräfva sin hämnd... Hon började kallsvettas vid denna tanke. Usch, hvad hon gång på gång råkat illa ut för denna olycksaliga toalettsaks skull!

Att denne otäcke och svartögde herre, som nyss lämnat henne — hon misstänkte starkt att det var Schniedorf själf, visitkortets ägare — menat allvar i sin hotelse, det betviflade hon icke ett ögonblick. Och hade man kunnat mörda Kläppen, som varit så försiktig och haft en stor dogg hemma hos sig, så kunde man väl mycket lättare bringa henne om lifvet, hon, som måste taga emot hvilken som anmälde sig, för att få pängar till hyran och toaletter.

Hon hade väl ingen annan utsikt än att fara ifrån Stockholm. Men hvart? Två hundra kronor räckte icke långt till respängar. Nåja, det är ju sannt, att icke behöfde en glädjeflicka så värst stor reskassa... Rosa Berg skrattade för sig själf, halft cyniskt, halft ironiskt åt sin tanke. Hon var en »kurant vara» litet öfverallt. Glada och vackra flickor, som voro lifvade för litet hvad som hälst, behöfde minsann inte *svälta* någonstädes, om också det äfven för dem funnos »dåliga tider». Hon kunde resa till Göteborg, Kristiania, Köpenhamn, ja, till och med till Berlin och Paris — hvad gjorde det, om hon inte kunde språken, hon kunde ju alltid ge inbjudande ögonkast och menande nickningar, och »kärleken» och lasten de äro sig lika både hos svenskar och

tyskar och fransmän ... ha, ha, ha ... hon måste skratta åt sina reflektioner.

Men det var förstås icke sagdt, att hon skulle undslippa de där galgfåglarna för det. Vore de lika sluga som deras ombud hos henne varit viktigt, så skulle de minsann nog snoka reda på henne ...

I det samma knackade det på hennes dörr, en sådan där halft förtrolig knackning, som tillkännagaf att det var en »kund».

Hon stod midt på golfvet med sedlarna i hand. Hon var icke det minsta hågad för att öppna. Hennes hjärna var så fyld af tankar, att hon icke alls var intresserad af att visa sig leende mot en kurtisör. Hon stod stilla och höll andan för att man ej skulle höra att hon var hemma.

En ny knackning ...

»Ar lilla Rosa hemma?» frågade en röst sakta. Hon kände igen den. Den tillhörde en ung kontorist, som brukade hälsa på henne ibland.

Hon väntade att få höra att han aflägsnade sig, då han ej fick något svar, men det gjorde han ej. Och då blef hon arg, i ett öfverretadt tillstånd som hon var.

Hon gick intill dörrspringan, satte munnen i den och hväste ilsket:

»Jag är upptagen ...! Gå er väg!»

Hon skrattade triumferande, då han gick. Nu kunde också hon en gång visa sig stram. Hon stoppade ned en femtikrona i sin portmonnä, lade in de öfriga på botten af den understa byrålådan, klädde sig med mycken omsorg i sin elegantaste promenaddrägt och gick ut att spatsera.

Med ett föraktligt hånleende tillbakavisade hon hvarje anbud att få sällskap i kväll ... i kväll, när hon hade femtio kronor i portmonnäen och etthundrafemtio kronor i byrålådan!

Men vid nio-tiden på aftonen träffade hon i Kungsträdgården en gammal bekant, som varit »fästman» till henne första året hon varit »inskrifven». De hade blifvit ovänner sedan och skilts åt, och därefter hade hon inte brytt

sig om att skaffa sig någon intimare vän. Hon hade blifvit ovanligt affärsmessig och endast tänkt på att förtjäna pängar. Den unge mannen var ett par år äldre än hon själf och var urmakare till yrket. Så fort hon fick se honom, fick hon genast en idé. Nu skulle det festas, och

nu var det *hon*, som skulle bestå fiolerna! Hon skulle göra pojken yr i mössan genom sin frikostighet! Han hade sällskap med en annan flicka, hvilken såg ut som en tjänsteflicka, och därför var det ett ännu större nöje, om hon kunde locka honom med sig. Första gången de gingo förbi

hvarandra gaf hon honom ett inbjudande småleende, som kom den unge handtverkarns hjärta att bulta och hans ögon att nyfiket följa henne. Var det gammal kärlek, han läste i hennes småleende? Han kände sig mycket smickrad öfver att på detta sätt vara föremål för den eleganta damens uppmärksamhet — hon hade blifvit betydligt snobbigare sedan den tiden, då han brukade få komma till henne.

När hon nästa gång mötte honom och hans flicka, tvär stannade hon och hviskade i örat på honom: »Kom med mig, så sk'a vi ha det jäkligt skojigt i kväll... jag bjuder på champis...» Hon behöfde inte aflägsna sig många steg från honom, förrän han kommit efter med feberglänsande ögon och flämtande andedrägt... han hade lyckats komma ifrån sin tjänsteflicka... den lättsinniga hetären utgjorde en starkare lockelse... Och festat om hade de sedan gjort grundligt, druckit champanj och farit i droskor, och ett par femmor hade hon också stoppat i fickan hos sin för detta fästman ... hon hade druckit sig drucken och hållit på att blifva tagen af polisen, då hon skrålat på gatan...

När hon vid fyratiden kom hem till sitt rum hade hon endast ett par lösa silfverslantar kvar i klädningsfickan... och i sällskap hade hon en drucken gardeslöjtnant... urmakaren hade hon gett afsked när han började att blifva närgången... åhnej, hon hade endast velat visa honom, hur godt om pängar hon hade nu för tiden... Och hon hade också ljugit honom huden full och sagt att hon hade bekantskap med en general, som gaf henne en hundralapp om dagen... ja, hon hade till med svurit på det...

TRETTONDE KAPITLET.

I dag skulle alltså den stora presentationen ega rum. »Vackra Marie» skulle föras tillsammans med de fulltaligt samlade medlemmarna af firman Schniedorf & Co.

I dag skulle nämligen den familjära ungkarlsfest, till hvilken Schniedorf redan på förlofningsdagen inviterat sin fästmö, gå af stapeln.

Man kunde nu egentligen icke säga att den ungkarlsvåning, som grosshandlarn disponerade, stod i fullständig harmoni med det pretentiösa och kostbara lif, som han annars förde. Man kunde ha väntat både flera rum och luxuösare inredning.

Bristerna härvidlag lågo emellertid ej uti felande ekonomisk förmåga, utan hade med all sannolikhet sin grund däri, att den utsväfvande firmachefen lefde så mycket utomhus, att han glömde bort och försummade sitt hem.

Om det således ej var sådant, som man väntade sig, så må man därför icke draga den slutsatsen, att det hade någon prägel af tarflighet och fattigdom, visst icke. Det kunde tillfredställa ganska höga fordringar, äfven om man gjort sig andra föreställningar.

Schniedorf bebodde en våning på tre rum och kök, hvarjämte bostaden innehöll ett mindre rum för grosshandlarns hushållerska. Han hade alltid haft en sådan, fastän han åt de flesta af sina måltider ute på restaurationer.

Den hushållerska, som för närvarande innehade platsen, hade haft den i öfver sex år och hade således nästan blifvit en slags trotjänarinna. Det var en liten blek och mager kvinna på öfver fyratio år, som grosshandlarn synbarligen endast tagit i tjänst för hushållets skull och till hvilken han således aldrig stått i något otillbörligt förhållande. Trots detta voro dock Schniedorf och jungfru Gertrud de bästa vänner, ty hon höll icke blott hans våning och hans hushåll i den utmärktaste ordning, utan hon förstod äfven att på det mest förträffliga sätt rätta sig efter hans karaktär, hans nycker och umgängesvanor. Han måtte komma hem i hvilket tillstånd som hälst och göra henne hur mycket omak som hälst, så var hon ändock samma beskäftiga och uppmärksamma varelse. I sina många kärleksaffärer kunde han använda henne till de mest grannlaga och intima uppdrag, hvilka hon utförde lika villigt som diskret, och kom han hem till exempel en natt med ett par tre glädjeflickor eller varietéartister och började att lefva ett hej dundrade röfvarlif i våningen, så sade jungfru Gertrud ingenting om det heller, utan passade upp vid hvilken tid på dygnet som hälst med den älskvärdaste uppmärksamhet. Det var alltså en hushållerska att sätta värde på, och han hade äfven ökat på hennes lön för hvarje år. Några vidare hemligheter hade dock grosshandlarn och hans jungfru ej emellan sig. Hon hade med all sannolikhet inte den aflägsnaste aning om Schniedorfs verkliga inkomstkälla, ty denne undvek ytterst noggrant att till sin bostad föra med sig något stänk af sin intensiva sysselsättning på det ohederligas och brottsligas område.

När Schniedorf kommit hem och berättat för Gertrud att han skulle förlofva sig, så hade den goda och trogna jungfrun knappt trott sina öron. Han hade ju själf så många gånger talat om hvilken inbiten ungkarl han var

och det var sannerligen det sista, hon skulle trott honom om att vilja underkasta sig de inskränkningar i sitt fria glädjelif, som hon insåg att ett giftermål måste innebära.

»Nå, snälla herr Schniedorf, hvem är det, som blir den lyckliga?» hade hon nyfiket frågat. »Det är väl någon riktigt fin och rik fröken . . .?»

Hon hade sagt det senare utan tvifvel mycket upprikt tigt, ty den elegante och sällskapligt skämtsamme grosshandlarn stod mycket högt i hennes gunst.

Schniedorf hade emellertid storskrattat åt hennes förmodan.

»Nej, nej, min goda Gertrud», hade han uttryckt sig. »Det är nog hvarken någon fin eller rik flicka . . . ja, det beror på, hvad Gertrud menar med 'fin' . . . några slantar har hon under alla förhållande inte . . . Men hon är vacker, alldeles rasande vacker . . . kanske den vackraste flicka i hela Stockholm . . . Hvad säger Gertrud om det, hva'?»

Och så hade han stött henne i ryggen med knogen, som han så gemytligt brukade göra, och skrattat åt hennes gapande uppsyn.

»Ja, si grosshandlarn har då smak han, skall jag säga . . . Hvem kan det vara . . .? Grosshandlarn får lof att tala om det för mig!»

»Har Gertrud aldrig hört talas om 'vackra Marie' säg . . .?»

»Nej . . .! 'Vackra Marie' . . .??»

Och den vänliga hushållerskan höll på att få dåndimpen, när hon fick höra att det var ett fruntimmer, som hade ett öknamn . . . säkert någon sådan där lätt dam, tänkte hon. Men hvad skulle detta betyda! Inte kunde han mena allvar?

Schniedorf hade sett sin hushållerskas gränslösa öfverraskning och det hade gjort honom ett ofantligt nöje.

»Hon är uppasserska på schweitzeriet Bägaren . . .»

»Jaså . . .!»

— — —

Det var öfver åtta dagar sedan grosshandlarn börjat bära förlofningsring och ändå hade Gertrud icke en enda gång fått se hans fästmö.

Förhållandet var nämligen det, att Marie envist nekat att följa med Schniedorf hem, till och med midt på ljusa dagen. Det var en fix idé af henne, i hvilken måhända också låg en uträkning att därigenom framhäfva sin egen vilja och sin själfständighet. På det där lilla förlofningskalaset, som Schniedorf lofvat ställa till i sitt hem — och hvilket hon bedt honom uppskjuta några dagar, »för att de till dess skulle vänja sig litet vid ringarna» — skulle hon naturligtvis infinna sig, men annars ville hon icke komma dit förrän hon fick inflytta som fru Schniedorf. Det hade hon bestämdt förklarat, och grosshandlarns öfvertalningar hade varit förgäfves, han hade måst finna sig i hennes besynnerliga sätt att spela dygdemönster, om också med en viss harm.

Umgänget dem emellan hade det oaktadt varit mycket intimt. Schniedorf kom hvarje dag hem till henne, och om kvällarna gingo de tillsammans på restauranter och andra förlustelseställen. De kysstes och smektes lika passioneradt som om de båda varit ett par ungdomar på aderton år, hvilka brunnit af den första varma kärlekens heta låga, men om Schniedorf ej varit allt för förbryllad af den vackra kvinnans eldiga kärleksyttringar, så skulle han ändock ha märkt att Marie mycket noga afvägde sina steg och att hon tämligen kallblodigt utmärkt en bestämd gräns, öfver hvilken hon ej gick. Hon skrattade ganska frivolt åt de ekivåka kvickheter, som han, sin vana trogen, kom med ibland, och hon kunde ofta sätta en raffinerad spets på sitt kärleksfulla umgänge, men när Schniedorf, en smula upprymd af champanjen vid en spendid supé, en kväll till exempel framkastade i en passioneradt bedjande ton, att han gärna kunde få följa henne upp på hennes rum, då sade hon nej i så afgörande och bestämd, ja nästan brutal ton, att den djärfve kurtisören ögonblickligen krupit till korset och med en bön om förlåtelse aflägsnat sig vid porten.

Åhnej, *nu* visste hon nog hvad hon gjorde, 'vackra Marie'!

— — —

I dag skulle hon emellertid infinna sig i sin fästmans våning.

Grosshandlarn hade gjort allt, hvad i hans förmåga stod, för att festen skulle blifva treflig och gentil. De tre rummen voro, om också icke praktfullt, så dock präktigt möblerade, men han hade icke kunnat underlåta att nu bestå dem med litet extra lyx. Sålunda hade han köpt hem en del smärre konstföremål, såsom urnor, porträttramar och så vidare, hvilka skulle komplettera det som förut fanns och höja intrycket. Han var alltid svag för att imponera, den gode grosshandlaren, och när skulle han följa denna lust om inte vid ett tillfälle som detta?

För den materiella välfägnadens tillgodoseende hade han engagerat den skickligaste kokerska, han kunnat komma öfver, och han hade tagit hem ett helt parti af de utsöktaste viner.

Marie hade frågat honom, hvilka af sina bekanta, han ämnade invitera, och han hade mycket noggrannt lämnat henne besked därom:

»Först och främst min kompanjon, Rothknecht, och så en annan gammal bekant, ingeniör Borrman, samt dessutom ett par affärsvänner, grosshandlarne Backe och Lindenbohm — — ja, det är det hela, ser du, jag kan icke draga ihop så mycket folk, ty jag har som ungkarl haft för princip att bo mycket inskränkt, i tre små rum endast, och där få inte många plats — — dessutom är jag icke alls road af stora sällskaper vid familjefester — — ett litet men utvaldt sällskap, då kan man ha allra trefligast — -- är du inte af samma mening...?»

Och grosshandlarn hade afslutat sin harang med ett af dessa inställsamt älskvärda leenden, i hvilka han var en mästare.

Jo, Marie var äfven af samma åsikt. Man borde icke draga ihop för många.

»Men damer?» frågade hon. »Skall jag bli ensam re presentant för det svagare könet?»

Schniedorf tyckte nog att det låg en tillstymmelse till ironi i hennes fråga, men han höll god min.

»Ja, snälla du», svarade han med en på samma gång artig och tröstlös axelryckning. »Hvad skall jag göra? Alla äro ungkarlar utom Lindenbohm. Han tager naturligtvis sin fru med sig, det har han bestämdt lofvat — — du blir alltså inte fullkomligt ensam — — Men har du inga bekanta, vi kunde bjuda — — flickorna på schweitzeriet — —?»

»Nej, nej — — Är du tokig?» afbröt Marie honom. »Hvad tror du att fru Lindenbohm skulle säga om det — — ja, till och med om hon ej kom, så skulle jag ej vilja se dem närvarande — — inte tror du att de kunna föra sig vid ett sådant där tillfälle — — schweitzeriflickor äro ju alltid schweitzeriflickor — — de passa för supé på enskildt rum — —»

Hon gaf Schniedorf en blick, som han nog förstod, men som han ej låtsade observera.

»— — men inte på förlofningsfester — — och för resten», fortsatte hon, »skulle de bara gapa och glo på mig — — nej, vi blifva två, och det får vara nog med det — —»

Schniedorf gjorde den reflektionen i sitt stilla sinne att hon själf ju inte var annat än en schweitzeriflicka, fastän hon tycktes ovanligt fort ha vuxit ifrån det namnet; men han sade ingenting.

Samma dag som ringpåsättningen egt rum, hade Marie gått till en sömmerska; icke till den, som hon vanligen brukade anlita, utan till en, som stod betydligt högre i rang och anseende. Hon hade både på kaféet och på schweitzeriet haft ganska stora inkomster i dricks pängar och genom sparsamhet lyckats insätta en icke så liten summa på sparbanken, men hon beslöt nu att använda hvarje öre för sitt värdiga uppträdande som den elegante grosshandlarns fästmö.

Hvarje öre hade också gått åt i en handvändning, men så

var äfven den toalett, i hvilken hon uppträdde för första gången på förlofningsfesten, rent af förtrollande. Klädningen var af något slags pärlgrått tyg, fint och gediget men på samma gång diskret och dämpadt. Den var icke i minsta mån tyngd af onödiga garneringar eller granlåter, men den satt som gjuten kring hennes på samma gång smidiga och yppiga gestalt. Valet af tyg förrådde en utsökt smak. Det var glänsande och mjukt som det läckraste siden, men egde också någonting fast och lugnt på ytan, som kom det att sakna det pretentiöst utmanande, hvilket vanligtvis brukar vara förenadt med kulörta sidentyger. Det var en drottnings kostym.

Kalaset skulle taga sin början vid sextiden. Schniedorf hade beordrat en hyrvagn, som skulle hämta Marie i god tid, men ekipaget hade fått stå och vänta utanför porten en hel timma. Det hade tagit betydligt längre tid för henne att kläda sig än hon beräknat. Hon hade nedlagt en fabelaktig omsorg på hvarje liten detalj i klädseln och frisyren, och dessutom hade hon mot sin vilja behärskats af en närvosité, som äfvenledes verkat försenande.

När hon vid sjutiden anlände till Schniedorfs bostad, voro de öfriga gästerna redan fulltaligt församlade. De hade slagit sig ned i salongen, det största af de tre rummen. Förutom Borrman voro de allesamman bekanta med hvarandra förut. Konversationen hade icke kommit i gång, och allesamman tycktes de vänta på samma händelse. Det var 'vackra Maries' ankomst de väntade på, ja, man kan säga, längtade efter. Ingen af sällskapet hade sett henne sedan förlofningen eklaterats i tidningarna. Till en del berodde detta på en slump, men Marie hade också aldrig velat tillåta sin fästman att taga sällskap med sig, när de varit ute på förlustelser. Från schweitzeriet var hon bekant för dem alla, oberäknadt grosshandlar Lindenbohms fru; men det var denna fråga, som sysselsatte dem: hur skall hon taga sig ut som Schniedorfs fästmö? Schniedorf själf gick omkring och såg mycket närvös och orolig för att hon inte kom. Han hade ju skickat hyrvagnen till henne redan före sex.

Slutligen hörde man en vagn stanna och några minuter därefter ringde det på tamburklockan. En kort, skarp ringning.

Den ena af de bägge vaktmästare, som Schniedorf engagerat i och för uppassningen, skyndade att öppna, och efter honom ilade värden för att mottaga sin fästmö.

Hon räckte honom sin hand med ett strålande småleende och kastade med en närvös rörelse af sig sin rundskurna supékappa. Det var den gamla, som hon begagnat i flera år, sparbanksboken hade ej räckt till att köpa en ny sådan. Men när hon fått af sig den slitna kappan, så trädde hon fram som en glänsande fjäril ur ett gammalt nött skal. Schniedorf slukade med hänförd blick hennes tjusande företeelse. Ödmjukt som en slaf böjde han sig ned och lade sina köttiga läppar mot den spända handsken på hennes lilla vackra hand. Den intresserade kvinnobeundraren uppfångade med ett enda ögonkast hela den raffinerade smak och nobless, som präglade hennes toalett. Och hvilken bedårande charme låg det ej i detta ögonblick öfver det mörka ansiktet och den retande gestalten, skapad af hennes medvetenhet öfver sina förmåner. Aldrig hade han sett henne så till sin fördel.

Och hon var hans!

»Du kommer sent . . .», sade han med flämtande andedrägt.

»Förlåt mig — — jag har klädt mig själf — — du förstår, det tar tid — —»

Det lät nästan som en pik för att han inte äfven skickat henne en kammarjungfru, men hon log på samma gång ett så behagligt leende, hvilket kom de vackra tänderna att lysa som det hvitaste elfenben i tamburens dämpade belysning.

»Du har öfverträffat dig själf . . . du är beundransvärd», hviskade Schniedorf.

»Såå — —»

Det låg mera gyckel än anspråkslöshet i detta svar.

»Äro alla de andra komna?» frågade hon därefter i lugn konversationston.

»Alla — — vi vänta bara på dig, innan vi taga in kaffet.»

Hon hade nu äfven hunnit taga af sig hufvudbeklädnaden och framför spegeln under skarpt granskande blickar ordnat några små oordningar i frisyren. Hon var färdig att stiga in. Med en ödmjuk bugning öppnade vaktmästaren dörren till salongen.

Stolt som en gudinna steg hon på. Ögonblickligen afstannade samtalet och under ljudlös tystnad riktades hvarje öga mot den inträdande Marie. Rothknechts och Borrmans blickar borrade sig som sylspetsar in i hennes glänsande företeelse, och genom bägges bröst flög samma tanke: det är en sådan kvinna vi behöfva! — — men äfven hos bägge beblandades denna tanke med en brännande sinnlig åtrå efter att få rå om henne för mera privata ändamål — —

Schniedorf gick vid hennes sida och presenterade henne för hvar och en särskildt. Med en bugning, som hon lyckades göra icke så litet naturligt förnäm, mottog hon sällskapets gratulationer till förlofningen och slog sig sedan med en kokett rörelse ned i en af de plyschklädda emmastolarna.

Det dröjde icke heller många minuter förrän de fyra manliga gästerna samlat sig i en krets omkring henne och börjat kasta boll med artigheter och kvickheter, med djärfva blickar sugande opp hvarje linie af hennes charmanta person. Schniedorf var därför tvungen att af artighetshänsyn som värd slå sig ned vid den stackars glömda fru Lindenbohms sida. Det var heller icke någon särskild uppoffring för honom att göra det, ty medvetandet om att det ändå var *han* och ingen annan, som den vackra kvinnan både tillhört och tillhörde, gaf honom känslan af en stor triumf framför de öfriga, hvilka redan på ett nästan för närgånget sätt börjat salongskurtisera henne.

Kaffebordet var redan dukadt och innanför rundelen af de läckra små kaffekopparna dominerades utsikten af flera

Stolt som en gudinna steg hon på. (Sid. 190).

stycken originelt formade likörflaskor, försedda med olika etiketter. Där fanns alltså att välja på.

Under tiden, som Marie lyssnade på de mer eller mindre sökta kvickheter, hvilka hennes uppvaktande kavaljerer serverade henne, kunde hon ej underlåta att då och då med ett visst forskande intresse kasta en blick omkring sig. Det var verkligen med ganska stor nyfikenhet, som hon gjorde sin entré i sin fästmans våning. Hon hade sett hans vräkighet liksom också hans stora ekonomiska tillgångar, då han lefde och lefde med utomhus. Hon hade därför haft icke så obetydligt högtflygande föreställningar om inredningen af hans ungkarlshem. Trots det, att allting var fint och propert och bekvämt, så var det dock på samma gång sådant som salonger äro mest, och hon måste medgifva inom sig själf, att hon väntat sig det åtskilligt annorlunda, litet luxuösare, litet originellare. Det kom plötsligen för henne en egendomlig reflektion i den riktningen, att det låg en viss likhet mellan schweitzeriet och Schniedorfs salong, att allting såg så kallt och allmänbegagnadt ut. Hon visste sig aldrig ha varit i någon privat våning, där det härskat en, så att säga, greflig prakt, och kunde därför ej göra jämförelse i den vägen, men då hon beslöt sig för att blifva fru Schniedorf och att alltså blifva härskarinna i hans hem, så hade hon satt denna tanke i samband med utvecklingen af ett lif i större öfverflöd och i större rikedom än hvad inredningen af denna temligen halfeleganta salong tycktes bebåda. Från det ögonblick, hon steg öfver tröskeln till det rum, där hon nu befann sig, hade därför hennes tanke så småningom börjat bryta sig i en annan riktning än förut. Intrycket trängde sig på henne så starkt att hon ej kunde tillbakavisa det. Och det försökte hon ej heller; hvarför skulle hon göra det! Att Schniedorf var en slipad filur och en ärkeskälm i kärleksväg, fastän hans vällustiga passion tvingade honom att göra henne till lagvigd älskarinna, det hade hon fått klart för sig, men hon hade trott att bakom de dyrbara lefnadsvanor, han vältrade sig i, låg en stor och stabil förmögenhet. Det var härpå hon

byggt en stor del af sina framtidsplaner, men hon hade under den stund, hon uppehållit sig i Schniedorfs våning, redan känt någonting, som hade smak af en kullslagen uträkning, af en ramlad illussion. Hon började, om också nu först helt dunkelt, misstänka att Schniedorf var en långt större äfventyrare än hon hade förestält sig, en äfventyrare äfven i ekonomiskt hänseende; således en person, hvars existens sväfvade i fria luften och hvars hela ståtliga yttre tillvaro endast var ett korthus, som hvilken dag som hälst kunde ramla öfver ända.

Ett sådant intryck hade hon aldrig fått af honom förut, men nu flög det på henne så starkt, att det höll på att förorsaka att hon tappat koncepterna och efter sin koketta, lysande entré gjort ett ömkligt fiasko inom det lilla sällskapet — — ja, det vill säga ett fullständigt fiasko kunde hon på grund af sitt utseende icke göra, men hon kunde blifva tafatt och intetsägande i andligt afseende, och det var just det, som hon föresatt sig att icke blifva, liksom hon ej behöfde det, om hon varit disponerad. Men den tankegång, i hvilken hon nu kommit in, var så pinsam, så nedstämmande och nedtryckande, att hennes andliga spänstighet höll på att rinna ut i en plågsam ånger öfver att hon någonsin gifvit vika för den listige grosshandlarens anfallsplaner och ej efter natten på Djurgården för alltid bortvisat honom.

När hon efteråt reflekterade öfver sin sinnesstämning under denna första halftimma eller timma i Schniedorfs ungkarlsvåning, så måste hon förvåna sig öfver, att hennes uppfattning af Schniedorfs personlighet kunde undergå en så snabb och plötslig förändring. Förklaringen var dock gifven. Hon hade under dagarna efter förlofningen left icke blott i en ständig nöjesfeber vid Schniedorfs sida, till en viss grad beundrande hans ständigt lika späckade plånbok, utan äfven i ett ständigt rus af eggande och naggande framtidsfunderingar. Under dessa hade tanken på Schniedorfs förmögenhet, hvilken hon skulle frossa utaf som ersättning för att hon sålde sig, trädt främst i förgrunden

När då icke inredningen af hans hem motsvarade hennes förväntningar, så fann hon hans ställning misstänkt — —

Men hvad skulle hon göra? Hon hade gifvit sig i leken och måste leken tåla! Inte kunde hon springa bums på dörren och skrika: min fästman hade icke så elegant„ som jag tänkt mig, och därför slår jag opp förlofningen!! — — Nej hon måste söka finna sig och förjaga de obehagliga tankarna. Kanske, när allt kom omkring, hon helt simpelt låtit sin nervösa fantasi ränna i väg alldeles för långt — — men att hon skulle göra allt för att få reda på sin fästmans ekonomiska förhållanden, det föresatte hon sig under denna timma, ty *rikedomar* måste han gifva henne, om hon skulle offra åt honom sin ungdom och sin kropp.

»Hör du, jag tror bestämdt att »Vackra Marie» är litet dum», hviskade Rothknecht till Schniedorf en gång under det man höll på med kaffet. »Djefligt präktig är hon, den läckraste kvinna, som någonsin kan ge ett famntag, men jag tycker, att hon är en riktig dysterkvist, ja, nästan litet inskränkt, fruktar jag — — som alla vackra kvinnor för resten — — men du hade dock skrytit med något annat, min kära bror — —»

»Fan vet, hvad det kommit åt henne i dag», hviskade Schniedorf tillbaka. »Jag känner knappt igen henne — — hon brukar vara riktigt pigg, det försäkrar jag dig — — och ändå var hon vid ett så strålande humör, när hon kom — — det måtte ha farit i henne någon nyck — — De kvinnorna, de äro då för oberäkneliga — —»

Misstänkte Schniedorf månne i ringaste mån, hvaraf denna »nyck» härledde sig...? Fruktade han att den berodde på att hon funnit antingen hans sällskap eller hans möblemang för simpelt, för litet motsvarande sina strama pretentioner...? Och ändå hade han ju bjudit både Backe och Lindenbohm, två stockholmska grosshandlare ur hans bekantkrets med erkändt belefvadt uppträdande — — och ändock hade han ju kostat på extra lyx just för den här festen och särskildt för Maries skull — —

Det kunde icke förnekas att stämningen i Schniedorfs salong under den första delen af förlofningskalaset var icke så litet tryckt, trots den täflan, som de fyra herrarna utvecklade i att söka underhålla och behaga den vackra f. d. schweitzerifröken.

Men stämningen tog snart upp sig, allteftersom Marie ansträngde sig att förjaga de pessimistiska tankar, som hon först blifvit offer för. Ty på grund af sin skönhets oemotståndliga makt hade Marie ju redan från första ögonblicket blifvit medelpunkten i sällskapet, och det var därför naturligtvis i hög grad *hennes* sinnesstämning, som gaf färg och ton åt det hela.

Schniedorf, som haft helt andra förväntningar och räknat ut att få festen till en riktig liten orgie af fröjd och uppsluppenhet, visste ingen annan råd än att söka hjälpa upp saken genom att låta alkoholens flod rinna i så rikliga flöden som det var möjligt. Han lät därför vaktmästarna bokstafligen fylla borden med punsch-, konjaks- och whiskyflaskor, och han gick själf omkring och fylde på glasen, intensivt uppmanande till pokulerande. Han hade god erfarenhet om, hur »spriten» kan rädda tråkiga situationer och förvandla dystra menniskor till riktiga vidunder af glädje och lustighet. Med sin pratsamhet och smidiga förmåga lyckades Schniedorf därför efter hand sätta i gång ett stormsuperi, som ej kunde underlåta att inverka på lifsandarna, hur vana gästerna, åtminstone de manliga, än voro att inmundiga starka varor.

Att han äfven, ja, alldeles särskildt, lade an på Marie, faller af sig själft. Och sannerligen blef hon icke också i *detta* afseende hans tacksammaste gäst. Hon ville jaga bort sin misstämning, och hon måste naturligtvis tillgripa det medel, som låg närmast till hands. Utan att öfvertänka följderna, utan att besinna, i hvilket tillstånd hon till sist skulle komma, när alkoholen tillräckligt hann att verka, stjälpte hon i sig det ena glaset efter det andra, icke blott af punschen och likörerna utan äfven af konjaken.

Det föreföll alldeles gifvet som om hon helt simpelt *lade an* på att blifva drucken, och hennes drickande började väcka uppmärksamhet inom sällskapet.

Schniedorf iakttog med förvåning hennes exentricitet. Under tiden de som förlofvade följts åt på restaurationer och värdshus, hade han nästan fått truga henne, till och med när det gälde det andra glaset champanj. Hon hade varit ytterst återhållsam, en smula »bondförnäm» i dryckjom, och det hade sett ut som om hon efter den lilla utsväfningen på Djurgårdsrestauranten fattat alldeles utomordentligt starka principer. Nu såg han plötsligen ett fullständigt omslag! Han vågade icke be henne dricka längre, som han gjort i början af samkvämet. »För fan», tänkte han, »hvad kommer åt henne — — Hon blir dödfull innan klockan tolf, det kan jag svära på.»

Efter kaffet hade Schniedorf i egenskap af värd föreslagit, att man skulle spela kort. Ehuruväl att ingen sagt direkt nej, hade gästerna dock icke visat så stort intresse för förslaget, att kortlapparna kommit till användning. Sedan man rört på sig en smula, gjort en liten rond genom våningen, beskådat den rikhaltiga samlingen af porträtter — som till största delen utgjordes af aktriser, dansöser och varietéartister — och bläddrat i någon illustrerad tidning, hade man vid åttatiden åter församlat sig i det större rummet, salongen. Bekvämt tillbakalutade i sofforna och de mjuka emmastolarna hade sällskapets olika medlemmar nu sökt att gifva sina tungor fritt lopp.

Det kom nu också en annan fläkt i resonnemanget!

En stor delaktighet för att icke säga den allra största eller måhända den enda delaktigheten i denna förändrade stämning hade, som förut blifvit nämdt, den stimulantia, som låg i värdens många och innehållsrika flaskor. Det var nu, som Schniedorf med allvar börjat sitt energiska arbete att söka förmå sällskapet att låta alkoholens giftiga gaser pigga upp hjärnorna — — det var nu, som han sökte förmå Marie att inmundiga spirituosa, så att det mystiska molnet på hennes panna skulle försvinna — — —

Och, som förut blifvit bevisadt, han lyckades både med det ena och det andra!

Sällskapet blef muntert, uppsluppet, och »vackra Marie» började hälla i sig konjak, så att Schniedorf nästan var beredd att be henne hålla opp i stället för att truga henne dricka ur. Hon lyckades i raska tempon öfvervinna sitt dåliga humör och lade icke längre någon hämsko på glädjen, tvärtom. Hon bytte fullständigt om sätt, kom med det ena roliga infallet efter det andra och instämde med känsla och eftertryck i de allmänna skrattsalfvorna.

Det kunde icke förnekas att Rothknecht var den, som i det upprymda sällskapet skötte melodistämman, accompanjerad af de öfriga. Skarpast var han i sina anmärkningar, fräckast var han i sina historier och djerfvast var han i sitt minspel. Det var dock hvarken det snillrika kvickhufvudets pikanta salongsraljeri eller den bildade gentlemannens spirituella ordlekar, som han gaf prof på. Tvärtom, det spårades alltför tydligt både i tonen, ordvalet och gesterna en oslipad grofhet, en ohöljd råhet, som han hvarken försökte eller kunde dölja bakom skalet af sin obesvärade sällskapsvirtuositet. Men han trängde sig fram genom den brutala kraft i andligt afseende, hvilken stod i full jämnbredd med styrkan i hans kropps järnmuskler. Motsade man honom, så blixtrade ögonen och darrade handen af vrede, alldeles som om han varit färdig att slå till, och att åt uttrycken förläna en fruktansvärd cynism, däri var han en mästare — — ja, det var just genom den där cynismen, som han tjusade och behärskade, genom ett hänsynslöst förakt för allt menskligt och gudomligt, hvilket på naturer, som i detta afseende voro honom underlägsna, verkade bländande som en blixt och tjusande som en våldsam naturkraft — — han var farlig äfven som sällskapsmänniska, munsjör Rothknecht — —

Att dessa egenskaper förnämligast framträdde, när han särskildt lade an därpå, är lika naturligt som att de äfven betydligt tillspetsades under påverkan af spirituösa varor — —

Och under dessa ögonblick förefunnos båda dessa om-

ständigheter — — druckit hade han gjort betydligt och en stark lust kände han att visa sig från sina starkaste sidor — —

Hvarför detta sistnämda?

Naturligtvis därför att han ville imponera på Marie. Om hon också i början — under tiden för hennes nedtryckta sinnesstämning — förefallit honom en smula tråkig, så förändrades snart hans omdöme, allt eftersom Marie förändrade sätt. När alkoholen började sätta Marie i en öfverdrifven lefnadsglad och munter stämning och hon började kokettera på det mest raffinerade sätt för de manliga deltagarna i kalaset — utan att dock utmärka någon särskild — då intog hon helt och hållet Rothknecht, då gjorde hon honom till en passionerad slaf inför högheten af sin skönhet och sina sinnligt bedårande behag. Från detta ögonblick gick hela hans diktan och traktan ut på att fästa Maries uppmärksamhet på sig, att med makten af sitt hänsynslösa och brutala väsen lägga bojor kring hennes person, genom hvilka han kunde draga henne till sig. Han drefs af de starkaste begär efter att få både hennes kropp och själ fullständigt i sina klor. Han måste göra henne till sin älskarinna — men ej blott detta, det måste också vara han, och ingen annan, som skulle trycka stämpeln på hennes själ.

Hvilken charmant kvinna, hvilken utomordentlig kvinna! Gång på gång upprepade han dylika beundrande ord för sig själf. Och en uppmärksam betraktare, som på samma gång känt hans skaplynne, skulle lätt ha fått klart för sig, att i dessa ögonblick arbetade hvarje närv, hvarje hjärncell, hvarje muskel hos den farliga Rothknecht på att framtvinga egenskaper, hvilka skulle slå an på och fängsla »vackra Marie».

Men det måste också sägas, att den talangfulle äfventyraren åtminstone i afton ansträngde sig förgäfves. Han kunde icke underlåta att äfven själf se detta, men han var en person, som inte gaf tappt i första försöket.

På Marie hade hvarken Rothknechts utseende eller hans

umgängeston slagit särskildt an. Visserligen deltog hon mycket lifligt i skrattet åt hans djärfva historier, liksom också hon måste beundra den glansfulla skärpa, med hvilken han kunde slunga fram repliker, men hans utseende tyckte hon var rått och simpelt — icke i minsta mån jämförligt med Schniedorfs välfödt snobbiga fysionomi och figur — och öfver hela hans person föreföll henne att ligga något mystiskt och dolskt, som förskräckte henne långt mer än det verkade tilldragande. Härtill bidrog otvifvelaktigt rätt mycket den tyska brytning, hvilken hos Schniedorf var så godt som omärkbar — utom när han blef grundligt arg! — men hos Rothknecht framträdde rätt betydligt i vissa ord.

Långt mera hade då den sig så kallande Borrman slagit an på den vackra kvinnans tycke och känslor. Det är en gammal erfarenhet, att kontrasterna känna sig dragna till hvarandra, och särskildt kan måhända denna regel tillämpas på excentriska kvinnor. Borrmans utseende var också en fullständig kontrast till Maries. I olikhet med sina båda kompanjoner var han ljus och rödlätt. Hans temligen oordnade hår var så blondt, att det nästan hade linets färg, och hans hvitröda kinder liknade en kvinnas. Äfven hans drag voro mjuka, utan skarpt markerade linier, utmärkta af kvinlig vekhet, och man kunde förstå hur ypperligt detta ansikte, liksom också den kortväxta figuren, skulle passa till den hvita kvinnodräkt och de blonda hårflätor, som han begagnat ibland under sina experiment, nu senast på teatern.

Borrman var den i sällskapet, hvars yttre först tilldragit sig Maries intresse. Så ofta hon kunde betraktade hon honom, och hon blef allt mer öfverens med sig själf, att han var en vacker karl, betydligt vackrare, i hennes smak, än någon af de öfriga, Schniedorf inberäknad. Den blonde mannen verkade intressant på den mörka kvinnan.

Två fullständiga kontraster voro de, åtminstone till utseendet. Och för öfrigt hade 'ingeniören' icke i afton blottat något af sin personlighet. Han hade suttit temligen tyst,

utan att ha gjort några försök att hålla sig framme. Det var i allmänhet hans vana, när Rothknecht var »i tagen». Han betraktade denne sistnämde nästan som sin läromästare i mångt och mycket och hade åtskillig respekt för honom.

De båda grosshandlarne Backe och Lindenbohm voro, ehuru mycket korrekt och dyrbart klädda, temligen intetsägande hvardagsfigurer. Båda voro unga, bortåt fyratio år, och hade något af grilljannetyp kvar sedan den tid, då de varit kontorister på större grosshandelskontor och lagt an på att snobbtjusa.

Fru Lindenbohm var fyra år äldre än sin man och hade i unga dagar varit hushållsmamsell hos en gammal militär, hvilken testamenterat henne sin förmögenhet på bortåt trettiotusen kronor. Det var egentligen med den, som f. d. kontoristen gift sig, och han var därför icke särdeles öm mot kvinnan, som han fått på köpet. Fastän gift flaxade han omkring på äfventyr som en ungkarl och i pikanta kärleksaffärer var han en värdig kamrat till Schniedorf. Denne hade fått hålla på ganska länge och öfvertala honom, innan han gick in på att taga sin hustru med sig. Det var inte hans vana, när han skulle ut och festa, men Schniedorf ville för Maries skull ovilkorligen ha ett fruntimmer med. Schniedorf umgicks i Lindenbohms familj och kände frun förut.

Fru Lindenbohm befann sig emellertid som en sparf i tranedans. Hon var egentligen husmoderligt anlagd och förstod sig litet på gladt festlif. Och särskildt när till och med Schniedorfs fästmö, hennes enda kvinliga sällskap, började visa symptomer att blifva drucken, så fick fru Lindenbohm ett starkt behof af att draga sig tillbaka. Jaså, det var en dam af det där slaget, som grosshandlar Schniedorf fått tag i, tänkte hon! Det hade man för resten redan kunnat se i första ögonblicket på hennes klädsel, tänkte hon vidare!... Hon var förstås, som alla kvinnor, icke så litet afundsjuk på dem, som sågo elegantare ut än hon själf!

Gång på gång hade hon dragit sin man i armen och föreslagit i hviskande ton, att de skulle aflägsna sig, men det ville denne visst inte gå in på. Han tyckte att sällskapet var trefligt, och han var, äfven han, förhäxad af Maries skönhet. Han nekade därför i ganska häftiga ordalag att uppfylla sin frus begäran. Han ville allt vara kvar till slutet han, när det fanns ett så piffigt frntimmer i sällskapet. Och han hade en gång tagit Schniedorf afsides och hviskat i smyg till honom: »Fan anamma hvad »vackra Marie» vuxit till sig sedan jag såg henne sist... Vacker var hon ju förut, men nu är hon ju gudomlig... du är allt en lyckans guldgosse du, min kära bror...! Gratulerar, gratulerar!»

Supén afåts vid tolf-tiden.

Den var sittande, och stämningen var hög, mycket hög.

Den stackars fru Lindenbohm rodnade gång på gång vid vissa infall och kvickheter, och hon lofvade sig själf att det var sista gången, hon kom till Schniedorfs.

Och inte heller skulle hon invitera hans fästmö till *sitt* hem, som var en anständig kvinnas hem... det lofvade hon sig själf.

En sådan kvinna, usch då! Så tänkte hon hvarje gång hon såg på Marie...

Vid ändan af bordet presiderade Schniedorf och hans fästmö.

Bredvid Marie hade Schniedorf räknat ut att placera grosshandlar Backe, men Rothknecht hade utan vidare slagit sig ned på platsen och gett Backe, när denne ville göra honom platsen stridig, en blick från sina djefvulsögon, så att grosshandlarn trott att det var hin själf, som blifvit Schniedorfs kompanjon.

Marie var redan vid supéns början i ett ytterst exalteradt tillstånd, ett offer för sin af konjaken och punschen framtvingade lefnadslust. Ögonen strålade på henne, den omsorgsfulla frisyren hade kommit i oordning, så att flera af de mörka lockarna hängde stripiga och fula, kinderna

brunno af hetta och i hvarje rörelse märktes en nervös otålighet.

Men öfverdådigt glad var hon och klingande skrattsalfvor kunde hon låta höra, så att de skulle kunnat smitta en mumie att draga på mun.

»Damerna göra naturligtvis sällskap med oss otäcka karlar och ta en liten perla», sade Schniedorf.

»Nej tack», svarade fru Lindenbohm häftigt. »Jag dricker aldrig bränvin.»

»Men det gör jag», inföll Marie. »Det är det bästa jag vet... näst champanje... ha, ha, ha!»

»Nå, då häller jag glaset fullt», tyckte Rothknecht, som redan fattat karaffen.

»Nej, nej, för guds skull», ropade Marie, med en lustig min à la oskuld, »tio droppar på en sockerbit, det är det högsta jag tål...»

»Af bränvin blir man inte sjuk... det är bara i mjölk, som det finns baciller», gycklade Rothknecht.

»Baciller finns det i allting, till och med i glädjen», inföll grosshandlar Backe.

»Men de syns inte, man sväljer ned dem så lätt», sade Schniedorf.

»Ja, det är just de farligaste fienderna, som inte syns», replikerade Lindenbohm.

»Man kan ju begagna förstoringsglas», högg Rothknecht in med ett satiriskt skratt. »Jaså, förlåt, jag menar — stora glas...»

»Skål!» ropade Schniedorf och höjde bränvinsglaset.

Marie hade fått sitt glas fyldt nära till brädden, och hon stjälpte i sig öfver hälften på en gång.

Fru Lindenbohm betraktade henne med sitt ena öga, och när hon såg hur Marie bar sig åt hviskade hon i örat på sin man, hvilken fått sin plats bredvid henne:

»Jag sitter inte kvar här längre... hon är ju full förut, men dricker ändock bränvin som en schåare...»

»Åh, du är dum!» hväste Lindenbohm tillbaka. »Det

är ju så vanligt nu för tiden att äfven fruntimmerna ta sig en liten nubbe...»

Den goda fru Lindenbohm, som i afton af pur konkurrenssjuka gent emot Marie blifvit dygdigare än någonsin, gaf bara en föraktlig grimas till svar.

Supén fortgick under de ätandes mest uppsluppna humör. Schniedorf presterade för resten både i matväg och beträffande vinernas omväxling någonting förstklassigt. Under deras samvaro på restaurationerna hade han letat ut, hvad som utgjorde Maries favoriträtter, och med det älskvärdaste ihågkommande häraf hade han ställt om så att just dessa rätter förekommo.

Marie åt därför lika glupskt som hon drack. Tillfredsställelsen öfver den goda maten lades nu ytterligare som en stämning till den frivola upprymdhet, i hvilken spirituosan förut försatt henne. Hon såg hela världen i rosenrödt, sin fästman inberäknad. Ja, hon började fatta riktig sympati för honom, i motsats till det misstroende, som yppat sig i början, då hon var nykter. Hon log åt honom på det mest bedårande sätt, strök sitt hufvud som en liten kattunge mot hans, när hon räckte honom faten, och gned lekfullt sitt knä emot hans ben under bordet.

Fastän Schniedorf alltför väl såg, att hans fästmö ej var nykter och att hennes intima vänlighet var en smula tillfälligt krystad, så kunde han dock ej underlåta att blifva förtjust öfver den vackra kvinnans beteende. På samma gång det beredde honom en sinnlig njutning, så låg det ju en viss triumf uti att få visa för de öfriga den smekande tillgifvenhet, som hon frivilligt visade honom och med hvilken hon nu, på »förlofningskalaset», öfverraskade. Han hade nog lagt märke till hur Rothknecht ansträngde sig för att tilldraga sig Maries uppmärksamhet, och han tog för gifvet, att hans viljestarke kompanjon kände åtrå efter att få famna den retande kvinnan hvilket ögonblick som hälst, utan att bry sig om Schniedorfs företrädesrättigheter. Men Schniedorf var nog den, som också kunde visa hvad han ville, och det var *han*, som skulle ensam sköta

om »vackra Marie» så länge det behagade honom. Rothknecht fick komma sedan, han. Sådan var för resten öfverenskommelsen.

Schniedorf såg däför med en hemlig glädje, huru arg Rothknecht var öfver att Marie ej tycktes till fullo uppskatta hans värda persons egenskaper, medan hon däremot smög sig intill Schniedorf, som om hon vore förälskad i honom. Och dock hade han ju burit sig så skurkaktigt åt mot henne, enligt hvad han själf talat om rent ut. Jo, i affären med »vackra Marie» är det allt jag, som skall spela första fiolen, min gamle gosse, tänkte Schniedorf. Men Rothknecht skulle nog få sin del, bara han gaf sig till tåls.

»Att den där förbaskade fru Lindenbohm skulle vara med nu också», mumlade Schniedorf för sig själf. Han hade nämligen räknat ut, att han skulle reta Rothknecht alldeles obarmhertigt genom att helt frankt taga sin fästmö om halsen, där de sutto vid bordet, och ge henne en eldig kyss. Hon skulle min själ inte spjärna emot, så glad som hon nu var! Men han måste respektera fru Lindenbohms närvaro, hon var ju bjuden som förkläde. Hade han vetat, att Marie skulle falla in i en sådan här singdudliadejmelodi, så hade han minsann bjudit ett par varietémamseller i stället. Gud bevare en för anständiga fruntimmer när man skall ha skojigt!

När sällskapet suttit omkring en halftimma vid bordet, uppskrämdes det af en hiskelig skräll.

»Oj, oj!» skrek Marie. »Blif inte rädda — — det är bara jag, som stötte ned en tallrik i golfvet — —»

Hon hade vändt sig åt Schniedorf. I det hon svarat honom någonting, hade hon på det lifliga sätt, som i kväll var henne eget, strukit med armbågen öfver bordskanten och vips låg tallriken med kött och sås och allt pladask i golfvet.

I förbifarten satte den ett par stora såsfläckar på hennes eleganta klädning.

Men det bekymrade Marie mycket litet, åtminstone rubbade det inte hennes munterhet.

»Fy för katten, så man bär sig åt, bu-u-u-h!» utropade hon med blicken fäst på tallrikens förstörelseverk å golf och klädning. Det där buh-et sade hon så utomordentligt lustigt, i det hon satte sin vackra mun i strutform, att hela sällskapet brast ut i gapskratt.

»Var Ni missnöjd med »steken», så borde Ni kastat tallriken i ansiktet på vaktmästaren i stället, fröken Marie», skämtade Lindenbohm, när han hämtat sig från sitt skratt.

»Eller rättare på värden, ty han bär ju det yttersta ansvaret», menade Rothknecht.

»Om ni är elak, så kastar jag nästa tallrik i ansiktet på er», sade Marie och lyfte hotfullt sina händer mot sin granne.

»Jag skall taga emot den utan att blinka... men det blir ett kort bombardemang... jag kapitulerar både med hufvud och hjärta innan ni hinner slunga projektilen nummer två...» svarade Rothknecht i entusiastisk ton.

»Äh, Ni misstyder alltid ens ord...»

»Eller genomskådar dem, menar Ni...»

Marie gjorde en humoristiskt spefull min emot honom, för att visa, att han missförstått henne.

Det hade emellertid efter olyckshändelsen blifvit ett fasligt lif kring Marie. Schniedorf hade sprungit upp och höll på att med högst egna händer torka af det värsta på klädningen. Bägge vaktmästarna hjälpte till, och från köket hade en kvinlig tjänsteande kommit in med sjudande hett vatten.

»Det är synd på den charmanta klädningen!» tyckte Backe.

»Jag föreslår att fröken Forsner tager af sig den och att den upphänges i köket för torkning», sade Rothknecht med konstladt allvar.

»Vill Ni jaga mig på dörren då?» frågade Marie och började nästan fatta humör.

»Nej, gud bevare mig för att vilja det — — vi skulle alla ha sett åt annat håll — — tills den blifvit torr igen — —»

»Om Ni inte tiger, så sparkar jag till er», hotade Marie och stampade med sin lilla fot i golfvet.

»Ack, hvad Ni då skulle göra mig lycklig... Jag skall icke tala om det för någon enda människa, det lofvar jag... men jag sparkar kanhända igen...» — —

Snart var det lilla missödet glömdt, och samtalet kastade sig från det ena ämnet till det andra.

När champanjen kom fram hade stämningens termometer stigit ännu några grader sedan man satte sig till bords.

Liksom det öfriga var äfven champanjen af prima slag och glasen fyldes den ena gången efter den andra med den retande vätskan.

Och så skulle det hållas tal af både den ene och den andre.

Backe höll ett långt tal för värden och dennes fästmö. Men han var ingen oratorisk förmåga, allraminst då han var drucken, och han invecklade sig i omtuggningar och motsägelser, släppande fram den ena grodan efter den andra öfver läpparna, accompanjerade af rungande skrattsalfvor. Till sist drunknade hvarje ord i åhörarnes hejdlösa skratt och han måste sätta sig ned och tiga, innan han ännu hunnit halfvägs mot målet för sitt ämne.

Därpå reste Rothknecht sig. När han steg upp vinglade han en smula och stötte till sin stol, så att den ramlade omkull.

»Hur bär Ni er åt!» sade Marie, med ett försök att vara elak.

»Åh, jag sätter åtminstone inga såsfläckar på golfvet», replikerade Rothknecht ögonblickligen.

»Fy!» utropade Marie förnärmad och vände honom ryggen med en spotsk knyck på sin vackra nacke.

Rothknecht började sitt tal med att tillkännagifva, att han ville fortsätta där Backe slutat.

»Men jag anhåller», sade han vidare, »att Ni hvarken gråter eller skrattar åt hvad jag säger, förrän jag slutat

— — jag skulle vara mycket tacksam, om jag fick tala i lugn och frid — —»

»Tag upp stolen först, innan du börjar — —» afbröt Lindenbohm, och orden åtföljdes af en hickning.

Resultatet blef en ny skrattsalfva längs hela bordet, utom naturligtvis från hans fru, hvilken önskade att hon aldrig kommit hit.

Rothknecht tog mycket lugnt upp sin stol — den hade verkligen legat kvar ännu, ty ingen af vaktmästarna hade varit inne — höjde därefter champanjeglaset och försökte inleda med några storståtliga ord.

Men hans bön att få tala i ro lemnades absolut ohörd. Mellan hvarje sats för att inte säga mellan hvarje ord interfolierades han från alla håll och kanter. Lustiga infall och dumma infall haglade.

Till sist ansåg han det lönlöst att fortsätta.

»Fan själf kan inte hålla tal i ett sådant här sällskap», sade han.

»Ja, där ser du, hur godt det är», tyckte Backe.

»Men någon afslutning skall jag ändock göra, vid alla brunstekta helgon!»

Han reste sig upp och skrek med tordönsstämma:

»Lefve vår värd och hans vackra fästmö!»

I det samma kastade han det slipade glaset i golfvet, så att det krossades i småbitar.

»Bravo!» ropade Marie med blixtrande ögon. Rothknechts vildhet smittade henne.

I samma ögonblick höjde äfven hon ett af champangeglasen och slungade det med en hänsynslös kraft i golfvet. Glasskärfvorna flögo omkring.

Lindenbohm hade också blifvit anfäktad af samma vilda glädje och han syntes hvilken sekund som hälst vilja följa Rothknechts och Maries exempel.

Men då blef hans fru, som var den enda något så när nyktra af sällskapet, utom sig af vrede. Hennes tålamod var slut. Hon ansåg, att man gick för långt, ett sådant här lif kunde passa bordell-supéer eller något dylikt.

Snart skulle väl hela golfvet fyllas med sönderslagna glas och tallrikar. Hon hade blifvit uppfostrad i ett anständigt hem och hon hade trott att grosshandlar Schniedorf var en anständig person, äfven om han förlofvat sig med en schweitzerifröken.

Hon fattade sin man i armen och hväste i örat på honom:

»Du sitter stilla, Lindenbohm, annars går jag ögonblickligen från bordet!»

Men grosshandlar Lindenbohm var i det humöret, att han inte ville taga emot några befallningar från sin äkta hälft.

Innan hvarken fru Lindenbohm eller någon annan hann att blinka, låg ett tredje champanjeglas, fördt af Lindenbohms arm, krossadt på golfvet.

»Det är en djäkla rolig lek, det här», ropade den glade

grosshandlaren med en så komisk förtjusning, att det framkallade ett utomordentligt löje.

Men då reste sig fru Lindenbohm, med ansiktet blossande af anständighetens harm, och utbrast i ytterst förnärmad ton:

»Jag ber om ursäkt, att *jag* inte tycker sådana här öfverdrifter vara roliga... jag är van vid ett annat uppträdande och därför bryter jag upp... men var så god och låt inte mitt aflägsnande störa glädjen...»

Lindenbohm hade trott att fruns ord bara var ett löst hot, men då han nu såg, att hon satte hotet i verkställighet, så blef han alldeles förbryllad.

»Äh, hvad är det för barnsligheter, Amanda», tyckte han, »du förstår väl att det är skämt alltsammans... Seså sätt dig ner igen och var inte ond...!»

Äfven Schniedorf, som hade druckit jämförelsevis måttligt, skyndade till fru Lindenbohm och försökte i egenskap af värd att dämpa hennes sedliga vrede under artiga påpekningar att det hela var mycket oskyldigt och ingenting att fästa sig vid... »det var mycket billiga glas», tillade han gyckelfullt för att få fram en skämtsam ton.

Men den uppbragta frun var ej hågad att taga reson. Hon hade ännu sin ungdom kvar, fastän hon visserligen icke såg ut som någon Venus, och det hade redan från första halftimman retat henne att herrarne så systematiskt och i ögonen fallande tillbakasatte henne för Schniedorfs fästmö. Äfven fru Lindenbohm hade satt i sig en del dricksvaror och när hon nu en gång gett luft åt sin vrede, så urladdade sig allt hvad hon rufvat på under kalasets fortgång. Med äkta kvinlig envishet ville hon ge uttryck åt sin idé, att hon blifvit bjuden som förkläde åt en tvetydig kvinna... åt en kvinna, som söp sig rusig och tappade tallrikar och kastade glas i golfvet...

»Jo, jag går min väg», röt hon häftigt. »Och du följer med», tillade hon med ett ljungande ögonkast på sin man, i det hon fattade honom i armen... »de öfriga herrarna kunna ju sällskapa med *den där*...»

Hon mätte Marie med en föraktlig blick.

Hela sällskapet reste sig upp, som om det blifvit stucket af en nål.

»Tyst!... Du är tokig!» utbrast hennes man och drog henne åt tamburen.

»Hon vet inte, hvad hon säger», sade Schniedorf, hvilken efter fru Lindenbohms sista ord blifvit arg.

»Hvad var det för ett förbannadt påhitt att bjuda hit en sådan där höna», sade Rothknecht åt Borrman.

Allas ögon fästes emellertid på Marie för att se hur hon mottog de skymfande orden.

Hon stod där med knutna händer och blixtrande ögon. Den fylliga barmen häfdes i flämtande andedrag och man såg hur hon bet tillsamman tänderna.

»Hvad var det ni sa'?» frågade hon med en skälfning i stämman, som gjorde frågan till en utmaning.

Men fru Lindenbohm baxnade inte. Hon var född med skinn på näsan och i detta ögonblick var hon djärfvare än någonsin.

»Jag sade att Ni bär er åt som en *sådan där*... och det tar jag icke tillbaka...»

»Ni... ni... ni skenheliga hycklerska!»

Det såg ut som om Marie i hvilket ögonblick som hälst skulle kasta sig öfver sin motståndarska.

»Det var djefvulen, hvad hon ser ståtlig ut just nu... jag skulle vilja ge ett kungarike för att få rå om henne i natt», hviskade den cyniske Rothknecht i Borrmans öra.

Rothknecht började nu njuta förtvifladt af att se de båda kvinnornas uppträdande mot hvarandra. Han var en vän af rafflande scener och det pikanta i situationen försonade honom till en viss grad med obehagligheten uti att den glada supén blifvit så plötsligt afbruten.

Schniedorf, som såg hela sitt familjärt anordnade »förlofningskalas» upplösas i en skandal, nästan värre än hvad som någonsin förekommit vid hans gladaste ungkarlsfester, beslöt att om möjligt söka rädda något af den lilla ära, som ännu fanns kvar. Han skyndade fram till Marie, lade

armen om hennes lif och sökte draga henne in i salongen, under det han i de mest bevekande ordalag bad henne att lugna sig. Det hela var så lustigt, att han kände det starkaste behof att brista ut i ett gapskratt, men åtminstone för vaktmästarnas och kökspersonalens skull måste han förhindra att de båda uppretade kvinnorna råkade i lufven på hvarandra.

Fru Lindenbohm hade emellertid andligen nyktrat till så mycket, att hon förstod, att det var bäst att så fort som möjligt rymma fältet. Utan att säga adjö hvarken till värdeen eller någon annan rusade hon i en hiskelig fart ut i tamburen, kastade på sig ytterkläderna och fortsatte nedför trapporna, följd utaf en af de förvånade vaktmästarna med ettt ljus i handen. Hennes man måste finna sig i att följa efter henne, men han hann dock att dessförinnan trycka haanden på Schniedorf och be honom om ursäkt å sin hustrus vägnar.

»Hon får ett gräsligt humör, kära du, när hon blir uppretad, men hvad fan skall jag ta mig till», sade han. »Hon måste ha suttit och retat opp sig hela kvällen».

När fru Lindenbohm ändtligen försvunnit, tycktes det, som om samtliga kvarvarande dragit en suck af lättnad öfver att ha blifvit kvitt en besvärande person, men det var dock likafullt ett faktum, att händelsen kommit något oväntad och att den förorsakat åtskillig villervalla.

»Åt h—e med kärringen då, när hon inte ville vara kvar!»

Det var Rothknechts fräcka stämma, som föraktligt kastade ut orden.

Och i all sin cyniskhet kommo de som ett förlösande utrop.

Efter att ha stått litet handfallna några minuter, återfick sällskapets medlemmar i ett nu sitt föregående muntra humör och såg hela händelsen från den öfverdådigt komiska sidan.

»Hon var visst ond på mig, hvad hade jag gjort hemne...!» sade Marie.

»Hon var svartsjuk på dig... hon tyckte du var för vacker...!» svarade Schniedorf med en lustigt smäktande stämma, slog armen om lifvet på henne och gaf henne en passionerad kyss midt på mun.

Hans glada påhitt helsades af de andra med en smattrande applådsalva.

»Bravo!» ropade Backe. »Det kan man kalla glädje.»

»Är det allmän utdelning af kyssar?» frågade Rothknecht.

»Ja, om Ni vill sjunga», svarade Marie och vände honom ryggen, försökande att se humoristiskt förtörnad ut.

»Vi ä' för litet sällskap. Kunna vi inte skaffa några damer till, så kunde vi arrangera en liten bal», frågade Borrman.

»Ett präktigt förslag — — men hur skall det gå till?» tyckte Backe.

»Damer så här dags — — nej, hör Ni!» sade Marie.

»Det fins det godt om på gatorna», inföll Rothknecht med en gyckelfullt satirisk grimas.

Men då brusade Marie upp. Det var då att genera henne allt för mycket att antyda att man kunde draga upp sådana i hennes sällskap och i hennes fästmans våning. Fast hon var »glad», så hade hon väl ändå någon moral!

»Vet skäms!» skrek hon ilsket och sparkade häftigt till med foten åt Rothknecht.

»Tack», sade denne och bugade sig. »Ni har förtjusande vador!»

»Dem såg Ni icke.»

»Jag försäkrar...»

»Jag har ett annat förslag», afbröt Schniedorf. Han hade visst inte blifvit ond öfver Rothknechts fria skämt med hans fästmö. Tvärtom, han ansträngde sin hjärna med att utfundera, hvad man skulle hitta på nu sedan man blifvit kvitt den tråkiga fru Lindenbohm.

»Låt höra!» ropade alla på en gång.

»Jag föreslår att vi telefonera till Djurgårds-varietéerna och fråga om alla 'sångerskorna' ha gått hem och lagt sig

ännu... Herre gud, jag känner ju några, och om jag finge tala vid någon af dem, så är jag säker om att jag kunde locka hit ett par stycken...»

Det var djärft sagdt af Schniedorf, och hade han tänkt på sitt förslag något närmare innan han framställde det, så hade han sannolikt ej kommit med detsamma, ty han visste ju ej, hur Marie skulle upptaga det. Visserligen hade hon under inflytandet af alkoholen visat en uppsluppenhet, som egde stor släktskap med vanliga glädjeflickors, men då den ännu ej hade sin grund i en förfallen karaktär, så *kunde det ju hända*, att hon lätt rycktes ur sin frivola stämning, ifall man gick utom alla gränser. Kanske äfven Marie skulle rusa på dörren liksom fru Lindenbohm, om man dref orgien för långt...

Men därpå tänkte ej Schniedorf. Äfven han anfäktades af någon slags bornerad »frihetsglädje», och hans enda diktan och traktan var att hitta på någonting öfverraskande och rafflande, att få gasken upp så långt som möjligt.

Hans förslag hälsades af de tre herrarna med stormande bravorop och instämmanden. Backe, som hade ett mycket lifligt temperament, började sjunga en varietévisa och sparka med benen som en chansonett, inspirerad af Schniedorfs ljusa förslag.

Men Marie hade dragit öronen åt sig. Hon var dock icke så rusig, att hon icke insåg det kränkande i Schniedorfs förslag... Att telefonera efter tvetydiga varietédamer klockan ett på natten...

Men lustigt var det ju i alla fall... Det *hade* sin *lustiga* sida också, alldeles odisputabelt, tyckte hon.

»Nehe, hör du...! Du är tokig du!...» sade hon och gaf Schniedorf ett lätt slag på kinden.

Därefter började hon emellertid att skratta med de öfriga.

»Tjo!» ropade Rothknecht. »Vi plocka undan möblerna i salongen medan vi vänta på dem... och så ta vi oss en liten svängom tills det börjar dagas.»

»Åh, ni menar väl inte allvar?» frågade Marie.

»Jo, naturligtvis!» svarade Schniedorf. »Har du någonting emot det, min vackra fästmö?»

Han lyckades få fram det sista i en mycket galant tonart, och han lutade sitt hufvud intill Maries.

»Jo . . .! Varietédamer . . .!»

Hon sade det verkligen med ganska mycken förakt.

»Herre gud, hvad gör det . . . Det kan finnas mycket hyggligt folk bland dem också . . . och kan man se på dem, när de hoppa på scen, så bör man väl inte hålla sig för god att sällskapa med dem därutanför också . . .»

»Nej, jag vill inte vara med om det», förklarade Marie i en ton, som lät alldeles orubblig.

»Ah, hvad tusan, inte skall Ni vara kitslig», sade Rothknecht förargad. »Hvad sk'a vi annars ta oss till, om vi inte få tag i några damer . . .»

»Vi kunna gå hem och lägga oss», svarade Marie buttert.

Men nu fick Marie alla fyra herrarna på sig.

Hvad betydde det här? Hvarför skulle hon så plötsligt byta om humör? Hvarför skulle hon förstöra nöjet för de öfriga, just som de blifvit kvitt ett visst besvärande sällskap? Det var då inte alls kvicktänkt af henne att börja spela dygdemönster efter att ha varit så glad förut! Åhnej, hon skulle vara förståndig och inte uppträda som en inskränkt landsortsfjolla! Hvad fanken betydde det, om man fylde upp sällskapet med några varietéartister! Det var ju de enda damer, man kunde få så här dags på dygnet, om man inte ville gå och plocka upp prostituerade från gatan, och det vore väl sämre! Inte kunde det blifva något trefligt af, ifall Marie skulle slitas mellan fyra kavaljerer! Och en liten svängom måste man ha! Det var just det bästa sättet att få alkoholen att dunsta bort en smula, och det blefve en gemytlig afslutning på den glada festen! Seså, inte skulle vår vackra och präktiga fröken Marie göra det nöjet om inte!

Hon ansattes från alla sidor. Det haglade om hvarandra de mest bevekande böner, de skarpaste anmärknin-

gar och de spetsigaste pikar. Hon *måste* ge med sig och instämma i de öfrigas mening!

Fruktlöst var också hennes motstånd. Hon förstod att hon måste böja sig för majoriteten, såvida inte hela tillställningen skulle upplösas i en trist och otreflig disharmoni.

Hon satte pekfingrarna i öronen för att inte höra, hvad som sades.

»Tyst, tyst, tyst!» skrek hon. »Ni tigger ju alldeles ihjäl mig, om ni håller på så här!»

Men hon fick inte säga nej! Hon hade väl någon religion! Inte skulle väl hvarken hon eller de öfriga gå förlorade för tid och evighet, därför att man skickade efter några flickor från varietétribun!

Till sist förlorade hon tålamodet.

»Telefonera efter ett halft dussin . . .! Gärna för mig!» utbrast hon.

Och så snurrade hon rundt utåt golfvet.

»Men du stannar väl kvar — — annars göra vi det inte?» frågade Schniedorf ängsligt.

»Naturligtvis stannar jag kvar!» svarade hon. »Tror ni, jag är rädd, så har ni bedragit er . . .»

Schniedorf sprang till telefonen, som var placerad på en vägg i sängkammaren. De öfriga herrarna följde med. Det skulle ju bli hin så trefligt att höra, hvad svar han fick därute från Djurgården. Det måste allt bli ett lustigt samtal, som skulle utspinna sig, ty det var väl antagligen inte alldeles hvardagligt, att man bjöd varietédivorna på kalas i privathem så här dags!

Marie sprang in i salongen och slog sig alldeles solo ned på en chäslong. Hon intog en halft liggande ställning, tände en cigarrett och lät blicken drömmande följa de blå rökringlarna. Hon kände att hon i detta ögonblick tänkte på ett visst sätt lugnare och mer reflekterande än någonsin förut under aftonens lopp, och detta trots att hon hade en stark förnimmelse af sitt rus. Ja, rusig var hon och det ganska betydligt ändå, det kändes i hjärnan, i blodet, i benen, i hela kroppen. Det var dimmigt för ögonen och

möblerna gungade opp och ner. I hela kroppen fans en vällustig kraftlöshet, ett behof af sömn, som hon måste anstränga sig att betvinga — men på samma gång i själen ett lifvande behof efter stormande glädjelif...

Men tämligen lugnt kunde hon dock reflektera öfver förhållandena. Och då måste hon medgifva inför sig själf, att det här med varietédamerna kommit som en stöt. *Det var nedsättande* för henne, detta förslag, men hon hade sig själf att tacka, ty hon hade ju druckit och skämtat värre än en glädjeflicka... Och *hvarför* hade hon gjort det? Ja, det visste hon knappt själf. Det var en stämning, som dragit henne nedför med en hej lustig fart. Och roligt hade hon haft, det kunde inte förnekas...! Men om varietéfolket kom, så skulle hon inte draga sig fegt undan, nej, det skulle hon inte göra, hon skulle inte bära sig lika småstadsfjolligt åt som fru Lindenbohm. *Men:* hon skulle dock hålla mycket strängt på sin värdighet, och icke deltaga i något simpelt eller snuskigt. Hon skulle visserligen uppträda på ett ledigt och fritt sätt, men dock undvika alla tvetydigheter. Hon skulle visa, att hon endast *af en nyck* och *tillfälligtvis* deltog i sådana här nöjen... Det var i den riktningen, som hennes af ruset påverkade tankar gingo, medan de mörka, glansfulla ögonen följde cigarrettrökens luftfärd mot taket...

Under tiden hade det gått ohejdadt muntert till därinne vid telefonen i sängkammaren. Schniedorf hade ringt på åt tre olika håll, innan han kunde få tag i någon varietémänniska. Och de öfriga hade stått bredvid och suffleral honom med infall och skratt och tjufpojksstreck.

På det tredje varieté-värdshuset hade han ändtligen fått tala vid en »chansonett» och en »subrett», båda två bekanta med Schniedorf. De hade varit som bäst i farten med att supéra med ett par kavaljerer, men Schniedorfs originella inbjudan till dans klockan half två på natten hade slagit an på dem så starkt, att de gifvit upp långa skrattsalfvor i telefonluren och lofvat att komma genast, ifall Schniedorf skickade en hyrvagn dit de befunno sig.

Han hade därför omedelbart medelst telefon uppfylt denna önskan.

Både den talande och hans muntra sufflörer hade tydligen begripit utaf de båda damernas sätt att svara, att de redan voro ganska långt uppe i »gasken».

»Hon blir allt topp tunnor rasande, om de komma hit druckna», hviskade Schniedorf, sedan allt var ombestyrdt, med syftning på Marie.

»Åh tusan heller, hon är ju själf ganska bra i gungan», tyckte Rothknecht.

Därpå rusade hela sällskapet in till Marie i salongen.

I högljudda ordalag berättade de allihop med en mun, att de träffat två af dem de sökte, och att dessa snart voro på väg hit.

Marie tog emot deras meddelande med en min, som hon gjorde synbart likgiltig och öfverlägsen.

»Hvilket påhitt!» sade hon bara.

Medan man väntade, drack man kaffe och munck och rökte cigarretter, så att luften blef tjock af rök.

Det kom en viss afmattning i sällskapsglädjen, liksom om man hvilade sig för att så mycket kraftigare kunna hugga i, när den väntade förstärkningen anlände.

Vid halftretiden hördes buller af åkdon nedanför på gatan.

Schniedorf öppnade på ett fönster och stack ut hufvudet.

»De' ä' dom . . .! Vagnen stannar här utanför . . .!» ropade han.

»Bravo, bravo!» ropade de tre andra herrarna och föll in i ett gapskratt.

Men Marie kände, att hon blef blek. Skulle hon ega energi att taga emot det nya sällskapet med lugn öfverlägsenhet, som hon nyss föresatt sig, eller skulle hon råka i humör och ställa till skandal, när man kanske minst väntade och önskade det . . .?

En vaktmästare skickades ned att öppna porten.

Efter ett par minuter stormade två fruntimmer in genom tamburdörren. Herrarna hade gått ut i tamburen för att taga emot dem, men Marie satt naturligtvis kvar i salongen.

Hon satt och hörde hvilket lif och hvilket stim det blef därute. Man skrattade så man höll alldeles på att förderfva sig. Man var å ömse sidor förtjust öfver sammanträffandet och kom med de frivolaste kvickheter.

Det hördes tydligen, att de båda damerna voro långt ifrån nyktra. Men det var ju ingen, som tänkt eller begärt något annat heller!

»Äro vi de enda damerna?» hörde Marie en utaf dem fråga. Hon hade en rå, fräck stämma.

»Nej, min fästmö är därinne», svarade Schniedorf ogeneradt.

»Kors i alla mina dar, är Ni förlofvad!» utropade samma stämma.

Marie uppfattade tydligt orden och hon skälfde till. Var icke detta att gå för långt?

Det dröjde icke många sekunder förrän hela sällskapet befann sig inne hos Marie.

Denna hade stigit upp. Nu märkte hon själf, hur drucken hon var. Det var med den allra yttersta ansträngning, som hon kunde stå stadigt på benen. Tänk om det skulle hända något spektakel ... om hon skulle ramla omkull eller något dylikt ... inför dessa kvinnor. Hon kände, hur kallsvetten perlade fram på ryggen.

Schniedorf presenterade:

»Fröken Marie Forsner, min fästmö ...»

Han upprepade äfven hvad de båda andra hette, men det gick så hastigt, att det fattade Marie icke det minsta.

Marie lät blicken hastigt fara öfver de båda fruntimmerna. Den ena var mycket ung, men den andra var temligen bedagad. Båda voro duktigt pudrade, sminkade och tuschade. Ingen utaf dem hade något utseende, som i minsta mån kunde jämföras med Maries. Hon reflekterade ögonblickligen öfver detta, och hon kände det som någonting i hög grad lugnande och försonande. De skulle icke öfverglänsa henne, hon skulle ändock vara drottningen i sällskapet.

De voro ganska piffigt klädda, men dock icke med Maries gedigna elegans. Äfven häruti öfverträffade hon dem. För resten voro deras klädningar skrynkliga. Sannolikt hade de vräkt sig mycket vårdslöst i droskan. Det verkade starkt bohême.

Af de nyfikna och misstrogna blickar, med hvilka de betraktade Schniedorfs fästmö, framgick det mycket tydligt, att de icke visste, hur de egentligen skulle uppfatta hennes personlighet. Att hon var påstruken, det märkte de, men det låg på samma gång en förnämhet i hennes väsen, som slog dem. De hade svårt att afgöra, hvad hon var för ett slags kvinna, hon verkade på dem åtskilligt mystiskt.

Dock, de reflekterade icke länge häröfver. De voro kvinnor, som voro vana att taga allting lätt här i världen,

och efter några ögonblick voro de lika hemmastadda, som om de varit Schniedorfs gäster sedan klockan sex på eftermiddagen.

Sällskapslifvet började emellertid nu att antaga de lifligaste former. De båda damerna blefvo efter hand allt mera ogenerade och tillmötesgående. Någon dans blef inte af, ty Schniedorf funderade ut, att det skulle störa dem, som bodde under, och det kunde han få obehag utaf. Han hade inte tänkt på det förut. Men sannolikt blefvo de underboende lika mycket störda af det tidsfördrif, som anordnades såsom surrogat för den påtänkta dansen.

De båda varietésångerskorna blefvo ifrigt uppmanade att sjunga, och det tycktes de också vara mycket hågade för.

De ställde sig midt på golfvet och sjöngo solonummer och duetter under de lifligaste gester och de djerfvaste bensparkningar.

Herrarna tjöto af förtjusning och applåderade så vildt, att det sannolikt hördes genom hela huset.

Visorna voro af den mest uppsluppna natur, späckade med simpla uttryck och skabrösa antydningar.

Schniedorf satt och fruktade att Marie skulle taga anstöt och gå sin väg, ty hon såg ibland mycket kritisk ut, men hon gjorde ingen min däraf. Hon smittades af glädjen och skrattade med.

Mellan sångerna söps det och klingades och skämtades och skrålades af hjärtans lust.

Maries närvaro lade dock en viss hämsko på friheterna. Visserligen hade Backe vid ett tillfälle kysst den äldre af damerna på halsen, liksom äfven den yngre, om med beräkning eller ej, råkat att snafva och fallit midt i armarne på Rothknecht, men Marie spelade dock *nu* ungefär samma förklädes-roll som fru Lindenbohm förut, och man afhöll sig så mycket som möjligt från direkta grofheter och smaklösheter.

Marie hade under hela tiden suttit tillbakalutad i en länstol och blifvit mycket artigt och troget uppvaktad af sin fästman. Det såg ut, som om han så småningom bör-

jat blifva ängslig för att han gått för långt och ville försona henne genom sitt kavaljersmessiga uppträdande.

Timmarna runno hastigt bort, och när man gläntade på gardin, såg man, att det började ljusna.

»Fy tusan», sade Rothknecht. »Det är morgon redan! Jag föreslår, att vi släcka lamporna och rulla upp gardinerna.»

Hans förslag rönte allmänt understöd. Det skulle blifva en behaglig skymning. Man var trött på det starka, irriterande lampskenet.

Hälften af sällskapet — det vill säga utom Marie, ty hon satt orörlig i sin stol — skyndade under skratt och skämt till lamporna och hälften till rullgardinerna. Inom en minut var belysningen totalt förändrad. Solen hade nyss börjat gå upp och endast en blek halfdager förmådde den sila in genom rutorna.

Näppeligen var dock detta till sällskapets fördel. De af rusdryckerna och nattvaket angripna ansiktena syntes i ett nu så slappa och glåmiga, som om de plötsligt blifvit tio år äldre, och åt kläder, möbler och tapeter gaf solljuset, om också det var svagt, en belysning, som lät fläckarna och skrynklorna framträda betydligt starkare än förut.

Det var icke en inom detta glada, sjungande, skrattande, glammande kotteri, som icke erfor en känsla af beklämning i detta ögonblick. Men den var så flyktig, så kort som sekunden, och allas tankar riktades omedelbart mot att uttänka något nytt upptåg för att kunna hålla feststämningen vid samma nivå som förut.

»Vi sk'a dansa can-can», ropade grosshandlar Backe med en hickning. Han var så full att han sluddrade duktigt på målet.

Förslaget mottogs med löje och jubel.

»Blir du inte med, Marie?» hviskade Schniedorf i Maries öra.

»Nej, nej... jag kan inte», tillade hon en smula ursäktande.

»Ah, seså, var nu inte tråkig, så är du snäll...! Det

är ingen konst...! Det är bara att... att... att sparka med benen...!»

Schniedorf hade en smula svårt att komma fram med det, men han kunde icke gifva någon annan förklaring på den »intressanta» dansen.

»Nej, jag vill inte...» vidhöll Marie. »Kan jag inte få vara åskådare?»

Backe, Rothknecht och de båda varietéfröknarna hade emellertid redan uppställt sig i dansordning.

»Vi blifva åskådare!» förklarade Schniedorf. Han måste det, när inte hans fästmö ville vara med, men han gjorde en sur min, som visade att han inte var riktigt nöjd.

Det syntes tydligen, att det inte var första gången som de båda glada kvinnorna deltogo i den luftiga, vilda dansen — om man kan kalla det för dans, detta slängande med armarna och sparkande med benen.

Nu hade man kommit till det stadium, att man inte riktigt visste hvad man gjorde, och att nu taga någon hänsyn till Marie, därom var inte alls frågan.

I yrande fart kastade sig de dansande om hvarandra så att kläderna stodo i luften, skratten och de glada utropen började likna vilda glädjeskrik, och golfvet gungade under de dansandes fötter, så att man kunde vänta, att det skulle ge vika.

För en nykter åskådare måste denna ociviliserade lek af druckna menniskor förefalla både löjlig och osmaklig. Men Marie var icke nykter. Tvärtom, ju längre det led framåt kvällen ju starkare började berusningen att verka.

Och detta kaos af slängande kroppar och viftande armar och ben började slutligen för hennes dimmiga ögon förefalla så öfverdådigt komiskt, att hon föll i den ena skrattparoxysmen efter den andra.

Till sist var det omöjligt för henne att motstå frestelsen att ge sig in i den muntra leken.

Hon hviskade några ord till Schniedorf, som fortfarande stod bakom henne, och innan de andra visste ordet af

I yrande fart kastade de sig om hvarandra. (Sid. 222.)

hade de dansande paren ökats med ännu ett — *med »vackra Marie» och hennes fästman.*

De mottogos med jubel och några ögonblick fick den besynnerliga dansen en ännu friare, en ännu frivolare karaktär än förut...

Men det var ansträngande att hoppa på det där sättet, och de, som hållit på från början, orkade icke fortsätta lång stund, sedan Marie kommit med.

Svettiga och pustande sjönk hela sällskapet åter ned i stolarna och fåtöljerna.

»Ge mig vatten, jag tror jag dör!» ropade den ena af varietédamerna.

Backe skyndade till henne med ett glas vichyvatten.

»Känn så mitt hjärta klappar», sade hon skämtsamt och drog hans hufvud ned till sin barm.

»Knäpp opp klädningslifvet först!» föreslog Rothknecht.

»Usch, så Ni säger!» utropade damen och grimaserade med sin sminkade mun.

Så höll man på en stund att skämta, medan man hvilade sig.

Den häftiga rörelsen hade satt fart i blodet, spänstighet i lemmarna, och de nyss så glåmiga ansiktena hade fått litet färg.

»Gud, hvad det är ljust, jag måste gå hem», sade en af damerna.

»Åh, Ni har väl ingen brådska», tyckte Schniedorf. »Sk'a vi inte ta en stilla vals ofvanpå det här?»

»Nej, nej, för guds skull — — jag orkar inte — —»

Hon var omöjlig att öfvertala, hon ville prompt gå hem med det samma, och den andra förenade sig nu med henne.

De båda damerna utbytte några talande blickar med Backe och Rothknecht, hvilka närmade sig dem.

Marie reste på sig och gick fram till Schniedorf för att tacka honom.

Hon gick långt ifrån stadigt.

»Jag vet inte om jag kan gå hem», sade hon med ett uppspelt leende. »Kan du inte telefonera efter en vagn?»

»Jo, gärna — —»

Han tog hennes hand och lade den i sin arm, och så följdes de åt in i sängkammaren, där telefonen satt.

När de nu befunno sig ensamma, undkomna från de andras blickar, ansåg Schniedorf synbarligen det vara tid att kasta fram ett förslag, som han rufvat på.

»Hvad skall du hemma att göra?» hviskade han med ett passioneradt tonfall och spände sina glödande blickar i hennes ansikte.

»Visst skall jag gå hem — — jag börjar ju att bli så dödstrött, att jag knappt kan hålla upp ögonlocken», svarade hon.

Han kastade plötsligen armen om hennes lif — — alldeles som han gjort en gång för icke länge sedan — — hon kände det så obehagligt, att hon hade den starkaste lust att draga sig undan — — men hon gjorde det icke genast, för att ej visa sig oartig mot honom — —

»Hvarför kan du inte stanna hos mig — — det är ingen som fäster sig vid det — — de andra dunsta ju straxt bort — —»

Han stönade fram orden med lidelsefulla tonfall.

»Nej!»

Hon yttrade det lugnt och kallt, och hon fäste sina ögon på honom med en så pröfvande blick, att han stod där nästan skamsen.

»Seså, Marie — — vi äro ju förlofvade — — vi skola ju snart gifta oss — —»

Han böjde sig framåt och innan hon förmådde hindra det, hade han kysst henne upprepade gånger på kinden och håret. Det var icke den förälskade fästmannens aktningsfulla kyss, det var den lättsinnige passionsslafvens råa utbrott.

Men då vaknade Marie till besinning. Nej, *så* långt skulle det ej gå, om hon också redan af en orsak, som hon egentligen icke ens själf kunde förklara, prisgifvit sin kvinn-

lighet allt för mycket. Hon hade börjat att dricka... hon hade kommit i en slags stämning, som skapat en sugande törst efter rusande drycker... och så hade det gått steg för steg...

Muntert hade hon haft för resten, rasande muntert... men icke skulle det sluta med att Schniedorf fick sin vilja fram...

Han passade på tillfället... han trodde förstås att hon var så drucken, att hon skulle sjunka med ett halffånigt nymf-skratt i hans armar, bara han öppnade dem...

Åhnej, inte förrän de voro gifta, det hade hon beslutat... och det stod fast, antingen hon var nykter eller full...

Efter att för sig själf ha gjort några blixtsnabba reflektioner i denna riktning, strök hon häftigt bort hans händer från sin kropp och utbrast i förnärmad, kränkt ton:

»Ja, när vi äro gifta, men inte förr — —»

»Ah seså, var inte elak nu, min rara lilla fästmö», läspade han med tillgjord sötma och fattade henne i armarna — —

Men då blef hon blek af raseri. Hur vågade han bära sig åt på detta sätt — — för andra gången — —

»Låt bli mig!» skrek hon så högt, att det hördes ut i salongen. »Tror ni jag är en vanlig varietémamsell — —»

Därpå sprang hon i vredgadt tillstånd ut i tamburen.

Schniedorf skyndade efter. Han blef feg, när hon blef arg. Han trodde att han kränkt henne, så att hon inte skulle komma tillbaka mera.

»Förlåt mig, förlåt mig, kära du — — jag skämtade ju bara — — ställ inte till något obehagligt — — du är väl klokare än den här Lindenbohmska kråkan — — jag vet ju inte, hvad jag säger, jag drack för mycket champanj vid supén — —»

I dörren till salongen stodo alla de andra i klunga och skrattade. De hade hört Maries häftiga ord, och de förstodo sammanhanget. De ville göra sig litet roligt på Schniedorfs bekostnad. Marie brydde de sig icke om, ty

de tänkte för ögonblicket icke på något annat än att skaffa sig roligt. De skrattade alla på en gång.

Schniedorf vände sig mot dem och rynkade ögonbrynen. Han gjorde en något maskerad gest, som ville förmå dem att draga sig tillbaka. Men det syntes de inte mycket lifvade för.

»Hvad fan skrattar Ni åt?» utbrast han förargad.

Marie var blek af vrede. Hon förstod, att hon utsattes för spe och hån. »De skratta naturligtvis åt mig — —» Hennes svarta ögon gnistrade. »De trodde förstås att jag var en likadan som de — — en sådan där, som gör litet hvad som hälst — —»

Hon hade ett groft skällsord på tungan, men trots sin uppbragthet lyckades hon tillbakahålla det.

När hon sagt de sista orden, stötte hon upp farstudörren, och gick med högburet hufvud ut genom densamma.

Men hon snafvade på tröskeln och höll på att falla framstupa.

Schniedorf sprang fram för att hjälpa henne ... och från de rusiga i salongsdörröppningen ljöd en skrattsalfva ...

Det såg verkligen löjligt ut, när hon skulle gå ut så stram, men inte kunde föra benen ordentligt. Schniedorf måste medgifva detta, men han blef ändå arg öfver att de skulle förvärra saken med sitt löje.

»Bry dig inte om dem — — dom är ju fulla allihop», hviskade han till Marie.

Men denna stack hufvudet in genom dörren igen.

»Pack!» skrek hon med en röst, som blef förställd af förakt och vrede.

Därpå rusade hon ner för trapporna, följd af Schniedorf och en vaktmästare.

När de kommit ned lyckades Schniedorf öfvertala henne att medgifva, att han fick följa henne hem till porten, så att hon inte skulle bli utsatt för något obehag.

Hon sade inte ett ord på hela vägen. Schniedorf fick hålla på att prata ensam.

Hela hans resonnemang gick ut på, att hon inte skulle

taga saken så tragiskt. Hon hade ju hela kvällen varit den, som ifrigast deltagit i glädjen, och om hon var förståndig, så fick hon ju hålla till godo med att man skrattade åt henne, då hon plötsligt slog om och bar sig prydt och löjligt åt... Äfven kunde hon väl förstå att man inte fick fästa sig så noga vid hvad varietéfröknar och gaskiga personer togo sig till, när det var frågan om att lefva rullan... Nu skulle hon lugna sig och taga reson... i morgon var alltsammans glömdt... och så skulle de vara lika goda vänner för det...

Nåja, hon kunde ju medgifva, att han hade rätt i mångt och mycket, men hon svarade honom inte ett enda ord, utan gick tyst och butter vid hans sida.

Hon var fortfarande svag i benen och ibland gjorde hon en liten svängning, så att hon stötte ihop med sitt sällskap; men hon skrattade inte åt det själf, utan var ytterst allvarsam.

Schniedorf anspelade inte med en stafvelse på sitt förslag uppe i sängkammaren; inte i minsta mån gjorde han något andra försök i samma riktning. När han kom till porten, tog han adjö på ett artigt och gentlemannaaktigt sätt; det såg ut som han inför Maries bestämda nekande ögonblickligen sträckt vapen.

Marie tog farväl med en nådig och graciös böjning på hufvudet.

»Tack för i dag», sade hon entonigt och kallt.

Om några sekunder sprang hon uppför trappan, och så stod Schniedorf där ensam och öfvergifven utanför porten, alldeles som han gjort en kväll för några veckor sedan...

När han gick hem igen, mötte han på en gata Rothknecht arm i arm med en af chansonetterna.

Båda gingo och lallade på en varietéslagdänga.

»Hvar tusan har ni de andra?» frågade Schniedorf.

»Jenny följde med Backe hem», förklarade hennes väninna.

»Och Borrman blef enkling», ifylde Rothknecht. »Du

har blifvit enkling du med, min kära Schniedorf... Det är en djäfla stram flamma, du har, du... ha, ha, ha!...»

»Asch, adjö med er!... Ni ä' ju fulla som kajor», gycklade Schniedorf, slog opp rockkragen och gick ifrån dem.

»Adjö med dig... Tack skall du ha, du...! Tack, tack! Helsa vackra Marie!» ropade de efter honom.

FJORTONDE KAPITLET.

När Marie slog upp ögonen morgonen, eller rättare sagdt: middagen därpå, dansade allt hvad som händt under föregående kväll och natt för hennes ögon som en obehaglig dröm.

En påminnelse af mindre angenämt slag låg också i den bultande och brännande hufvudvärk, som hotade att sönderspränga pannan och tinningarna.

Hon kastade sig häftigt upp ur sängen och började att skölja kallt vatten öfver ansikte och nacke. Usch, hvad hon mådde illa!

Först när hon genom vattnets inflytande blifvit litet morgnad och genom rörelserna fått blodet en smula ned från hufvudet, började några minnen från föregående dag att dyka upp.

Hon hade varit drucken, så att hon knappt kunnat stå på benen, och dansat cancan tillsammans med varietéflickor, det hade hon klart för sig. För resten erinrade hon sig icke några vidare detaljer, utan allt flöt tillsammans utan skarpa konturer.

Att hon aldrig förr burit sig åt på detta sätt, det visste hon. Att hon deltagit i en »fest» af det mest yrande och frivola slag, det visste hon också.

Och när hon tänkte därpå, blef hon blodröd i ansiktet. Hon skämdes till den grad inför sig själf, att hon inte vågade se sig i spegeln.

Hvad hade hon tänkt på? Hur hade det gått till? Hur hade hon börjat?

Alla dessa frågor trängde sig på henne, men det var omöjligt för henne att ge något svar. Hon kunde icke föra in tankegången i några slutledningar, som ens tillfredsställde henne själf.

Hon hade visserligen en dunkel erinran om att hon blifvit ond för någonting — — nej, hon hade inte blifvit ond, endast känt sig besviken — — ja visst, hon erinrade sig, att det var för att det inte fans så dyrbara möbler där, som hon tänkt sig — — och så hade hon börjat att dricka för att blifva glad igen — — och så hade snart det ena födt det andra — —

Hon hade skämts till att börja med. Men efter hand som hon erinrade sig de olika detaljerna, så började hon dra på mun och se saken i komisk belysning. Och det mildrade betydligt hennes självkritik.

Men det skulle ju på sätt och vis varit hennes förlofningsfest! Jo, det var en snygg begynnelse! Hur skulle det äktenskap taga sig ut, som började på detta sätt?

Och nu — men inte förr — kom som en länk i tankegången Schniedorfs anfall just i det ögonblick, hon skulle lämna hans våning. Hur tydligt hon erinrade sig både hans ord och hans lystna ögon! Han hade passat på, då han trodde henne vara motståndslös och villig till hvad som hälst!

Och det var denne påpasslige frestare, hvars namn stod i den ring, som hon bar på fingern! Borde hon inte rifva af sig den och slunga ut den på gatan — — låta den göra broschen sällskap — —? Men hvarför det? Bar hon inte själf lika stor skuld? Hon hade ju formligen inbjudit honom att handla som han gjorde! Men hvad hade det varit, som farit i kroppen på henne . . .!

Hon afbröts i sina reflektioner af en hård knackning på yttre dubbeldörren.

Med en bestämd öfvertygelse att det endast var någon, som gått fel och begärde en upplysning, gick hon och öppnade. Hon hade nätt och jämt blifvit klädd, men sängen var ännu i oordning och rummet ostädadt.

När hon öppnade dörren på glänt, såg hon framför sig Schniedorfs runda, feta ansikte.

Hon blef mycket förvånad, ty hon hade inte väntat honom förrän allra tidigast på kvällen.

»Är det du...? Jag kan inte be dig stiga in, jag har inte uppbäddadt ännu», sade hon i en ton, som långt ifrån var nådig. Hon tyckte inte om, att han kom så här tidigt, när han visste, hur sent hon gått och lagt sig.

»Go' morron, lilla du!» svarade Schniedorf och sträckte in armen genom dörröppningen. »Vi ä' två i sällskap!»

Bakom Schniedorf stack nu Rothknechts magra och lurande fysionomi fram.

Marie kände en verklig rysning, när hon såg hans skarpa blickar fästade på sig. Och hon erinrade sig ögonblickligen hans uppträdande i går. Det var alldeles säkert till största delen *hans* fel, att det kommit en sådan fri stämning öfver sällskapet. Schniedorf framstod nu i bättre dager, när hon såg den djärfve, ironiske Rothknecht bredvid.

»Jag tycker att Ni kunna gå hem och lägga er att sofva igen», sade hon kort och allt annat än inbjudande.

»Det är då inte vidare vänligt af er att så där direkt visa bort oss!» förklarade Rothknecht med en missnöjd min.

»Men, herre gud, jag kan väl inte be er stiga in», tyckte Marie förargad.

»Vi ha kommit hit för att fråga, om du vill följa med ut och äta frukost på Djurgårdsbrunn», sade Schniedorf.

»Nej, tack — — jag känner mig så trött och olustig — —»

Hon blef röd i ansiktet, när hon sade det, ty det väckte hågkomsten på hennes uppträdande i går.

Men nu råkade hon illa ut, när hon sade nej. De

båda herrarna öfverföllo henne med de mest bevekande böner. Inte fanns det någon rimlig anledning på jorden att säga nej till en så oskyldig begäran. Inte var hon så trött, att hon inte orkade kasta sig i en droska och åka ut till Djurgården. Om hon höll fast vid sitt nekande, så skulle hon förstöra hela nöjet för dem.

»Hur många blifva vi?» frågade hon.

»Bara vi tre», svarade Schniedorf.

»Nåja, då skall jag resa med — — ty jag vill icke vidare ha ett sådant där sällskap som i går kväll — —»

Därmed slog hon igen dörren ganska häftigt och gick in för att taga på sig ytterkläderna.

De båda herrarna utbytte en blick, och ett satiriskt leende krusade bådas läppar.

»Skall hon börja spela dygdemönster nu, det lär inte gå ihop», hviskade Rothknecht.

»Åh, var lugn du, hon passar inte till det heller», svarade Schniedorf.

Schniedorf och hans kompanjon fingo stå där ute i farstun ganska länge och vänta. Marie gjorde sig ingen brådska, det var tydligt. Ville de ge sig i väg utan henne, så, bevars väl, tycktes det vara henne likgiltigt.

Af det hviskande samtal, som de förde under tiden, framgick tydligen, att både »fästmannen» och Rothknecht nu med full öfverensstämmelse ansågo vackra Marie som »firmans» gemensamma egendom.

Tydligare än i går kunde hon väl icke visa, att det bodde någonting inom henne, som var af helt annat slag än den ömtåliga ärbarhet, med hvilken hon ibland koketterade. Och det var just detta egendomligt vilda och otyglade, som det gälde att draga fram och begagna.

Båda hade endast sofvit några timmar. Klockan var nu ett och de hade träffats redan vid tiotiden och ätit en lätt kaffefrukost tillsammans. Under hela tiden hade »vackra Marie» utgjort det enda ämnet för deras resonnemang. Rothknecht kunde inte nog prisa hennes utseende, hennes klädsel och den lysande entré, som hon gjort när hon kom. Han var äfven nog skarpsinnig att kunna genomskåda hennes plötsliga omslag från förlägen tystlåtenhet till öfverdrifven munterhet. Icke för att han kunde precis säga, hvilka orsakerna varit, men han drog på grund af det skedda upp en skildring af hennes karaktär med en sådan skarpblick, vältalighet och detaljrikedom, att Schniedorf uppriktigt måste uttala sin beundran, på samma gång

han började hysa en svartsjuk fruktan för att Rothknecht med sin förmåga och hänsynslöshet skulle skaffa sig ett välde öfver henne, som stälde Schniedorf i skuggan.

Den senare kunde heller inte underlåta att halft skämtsamt beröra detta.

»Hör du, min kära Rothknecht», yttrade Schniedorf. »Du är så god och inte gör några ansträngningar för att få Marie i dina klor, förrän jag ger dig tillåtelse därtill. Du mins väl vår öfverenskommelse, *jag först* . . .»

Rothknecht log ett spefullt löje.

»Ja för fan», sade han. »Hon är ju din fästmö. Du har ju redan kommit långt med henne. Ja, det vill säga, inte längre än hon själf vill . . .»

Han anspelade på det misslyckade försök, som de öfriga gästerna på grund af Maries högljuddhet kommit att få erfara.

»Du kan vara säker på, att du fått samma svar», förklarade Schniedorf skarpt, »hon är tusan så beräknande den kvinnan nu mera. Hon vet hvad hon gör!»

»Men gudomligt skön är hon! — Hon skulle kunna locka ängeln Gabriel att falla — —»

Det var detta samtal, som de båda kompanjonerna fortsatte i farstun, medan de väntade på Marie . . .

När bortåt fem minuter förflutit utträdde hon. Hon gjorde sig ingen brådska och bad icke om ursäkt för att hon låtit dem vänta. Tvärtom, hon var påfallande reserverad i sitt uppträdande.

De hade haft med sig en droska, som väntade nere vid porten.

Med en rak och stolt hållning satte Marie sig upp. Schniedorf tog plats vid hennes venstra sida och Rothknecht midt emot.

Schniedorf befalde kusken att köra till Djurgårdsbrunns värdshus.

Under själfva färden sade Marie knappt ett enda ord. Det såg ut som om hon satt och drömde.

De båda herrarna täflade formligen om att söka mjuka

upp hennes reserverade sätt. Särskildt ansträngde sig Rothknecht till det yttersta. Men hon svarade honom endast entoniga ja och nej. För resten egnade hon utsikten och de promenerande långt mera uppmärksamhet än sitt sällskap i vagnen.

Det fanns bland dessa, som de mötte eller foro förbi, flera eleganta herrar, hvilka hon kände från Bägaren.

Hon undvek icke att möta deras ögon. Tvärtom, hon helsade på dem med en mycket ogenerad min, när de lyfte på sina hattar.

Det var väl dock omöjligt för henne att undgå att se de alltid nyfikna, ibland mystiska, ibland spefulla blickar, med hvilka hon betraktades af dessa gamla bekanta. Bland kunderna på Bägaren hade »vackra Maries» öde följts med mycken uppmärksamhet, och hennes båda kvarvarande kamrater hade utfrågats särskildt noggrant rörande hvad de visste. Detta var dock inte mycket, ty hon hade ju så plötsligt försvunnit, men Sofie satte som vanligt ihop en hel del elaka historier, som inte voro värst smickrande för Marie. Och som folk alltid är villigt att lyssna till dylikt prat, så kom det ut saker om Marie, i hvilka hon ställdes i en allt annat än smickrande belysning. Sålunda berättades det, att den där förlofningen endast var ett tillfälligt schackdrag, som Marie genomdrifvit för att rädda litet af sin heder. Schniedorf och hon voro redan »så godt som gifta», och de hade troligtvis haft kuckel tillhopa sedan länge tillbaka, fastän Marie gått och spelat dygdemönster inför andra. Att något verkligt giftermål mellan grosshandlaren och Marie aldrig skulle komma till stånd, det kunde man då vara öfvertygad om. Sofies giftfylda fantasi kokade för resten ihop åtskilliga pikanta rykten om förbindelser med andra personer, som Marie haft, och allt detta gjorde, att »vackra Marie» inom de herrkretsar, där hon var bekant, blef uppfattad på ett helt annat sätt än förut. Efter att ha varit ansedd som ett mönster af dygd fick hon nu namn om sig att vara en äkta kurtisan.

Själf hade naturligtvis Marie ännu ingen aning om det

eftermäle, som förtalet och skandalhungern gåfvo henne. Men i det sätt, på hvilket man såg på henne ute på gatan, hade hon dock tyckt sig finna någonting påfluget hånande, som hon ej kunde förklara. Och särskildt nu under denna färd till Djurgården, då händelsen gjorde att hon åkte förbi en hel del gamla herrbekantskaper från schweitzeriet, började hon finna sig ytterst generad af dessa besynnerliga blickar.

Hon hade verkligen väntat något helt annat! Hon hade tänkt att redan förlofningen med den som mycket förmögen ansedde grosshandlarn skulle vara ytterst hedrande och respektingifvande i verldens ögon — »verlden» visste ju ingenting om alla de växlande detaljerna i denna egendomliga kärleksaffär. Men då hennes iakttagelser ute från gatorna och restauranterna tycktes bevisa något annat, så kunde hon ej förklara det inför sig själf på annat sätt än att med Schniedorfs personlighet sammanhängde några förhållanden, som hon ej hade reda på, men hvilka voro kända af »herrarna». Hon kunde icke gifva det någon annan förklaring och detta väckte ytterligare ett slags misstroende mot hennes fästman af samma beskaffenhet som det, hvilket väckts vid inträdet i hans salong...

»Du förefaller icke att vara vid godt humör i dag», sade Schniedorf, när de tagit plats vid ett bord i värdshusets matsal. Herrarna hade föreslagit att man skulle taga ett enskildt rum, men Marie hade under inga vilkor velat gå in därpå.

»Hur så?»

»Du är ju lika fåordig som om du glömt bort att tala.»

»Jag tänkte, att vi kommit hit för att äta och inte för att prata», svarade Marie spetsigt.

Schniedorf och Rothknecht utbytte en blick som sade ungefär: i dag är hon omöjlig!

Den senare ville emellertid inte låta Maries dåliga humör passera utan någon anmärkning.

»Hör nu, min bästa fröken», sade han, »Ni är både

nyckfull och oberäknelig... I går var Ni glädjen själf och i dag är Ni dyster och tråkig som en läsaregumma...»

»Nåja, det händer väl er också, att Ni byter om humör ibland.»

»Naturligtvis... det händer hvarje människa... men jag tycker, att hos er äro kontrasterna *för* stora...»

»Såå!»

För hvarje minut, som gick, blef emellertid Marie allt tråkigare. Efter att vid början af utfärden, strax efter att hon stigit upp, ha åtminstone i utseendet varit uthvilad och pigg, började hon nu att visa sig uttröttad och sömnig. Hon gäspade oafbrutet, och hon påstod, att hon inte orkade äta det minsta. Hon drack dock ut det ena ölglaset efter det andra, alldeles som hon haft en orimlig törst.

Schniedorf tycktes under måltidens gång afsiktligt öfverlämnat åt sin viljestarka kompanjon att brottas med Maries dåliga lynne. Rothknecht gjorde också detta med de mest förtviflade ansträngningar. Men trots de skarpa vapen, han begagnade med odisputabel talang, tycktes han dock komma att hamra dem slöa mot Maries järnhårda likgiltighet.

Fastän Schniedorf också var misslynt öfver Maries trubbighet — han hade väntat att en efterdyning af gårdagens »gask» i stället skulle leka i blodet! — så var det dock icke utan en viss tillfredsställelse, som han gaf akt på, huru fåfängt hans värda kompanjon försökte att spela upp henne. Det fröjdade honom, att Marie så tydligt visade Rothknecht, att hon icke fäste sig det ringaste vid hans kvickheter och artigheter. Han lät honom fortfarande hålla på ensam! Men Marie var alldeles oåtkomlig! Nu kom Rothknechts energi och skämtlynne till korta! Marie visade honom i stället alldeles påtagligt ett visst förakt! Inte ett grand försökte hon att kokettera inför honom, fastän hon i går själf öfverträffat sig själf och hon alltså borde ha haft ett starkt minne af hans uppträdande. Schniedorf kände en viss triumferande känsla, där han satt bredvid Marie och såg med hvilken trött slöhet denna afhörde Roth-

knechts infall och anekdoter. I fråga om »vackra Marie» var det ändock han, tänkte Schniedorf, som kunnat uträtta någonting, och det var också han, och endast han, som skulle kunna få välde öfver henne i framtiden. Han hade fruktat ett ögonblick att Rothknecht skulle tränga undan honom en smula, men han drog den orubbliga slutsatsen af Maries sätt mot denne, att han härvidlag icke hade någonting att frukta!

Rothknecht började slutligen att blifva ytterst nervös och den lilla frukost-middagen hotade att upplösas i fullständig disharmoni, naturligtvis först och främst beroende på Maries odrägliga torrhet. Rothknecht märkte sannolikt att vännen Schniedorf satt tyst och triumferade öfver hans misslyckade försök att intressera »firmans» blifvande stjärna, ty hans nervosité begynte öfvergå till grofheter och ilska. Han kastade ut, antagligen i full afsikt att reta upp den vackra kvinnan framför honom, en sådan massa rent af oförsynta plumpheter, att Schniedorf i hvarje ögonblick väntade, att Marie skulle resa sig och förtörnad gå sin väg.

Men det gjorde hon icke. Hon låtsade icke förstå hvarken hans raseri eller hans grofkornigheter, utan satt fortfarande tillbakalutad mot stolens ryggstöd och lät blicken med slö likgiltighet glida öfver den natursköna utsikten utanför fönstret, där de tagit plats.

Plötsligt tycktes Rothknecht ha fått en ovanligt ljus idé, ty hans mörka ögon började glimma af en riktigt djefvulsk glans. Det var en glans, som liknade den, hvilken kom öfver hans ögon, då han på sina blodiga expeditioner stod inför handlingens viktigaste ögonblick. Men nu var det icke »synålen», han skulle föra, nu var det endast med ordets makt, som han ville besegra en vacker men rasande kall kvinna.

Rothknecht hade gjort en upptäckt.

Det var detta, som alstrade hans ökade liflighet.

Visserligen borde denna upptäckt icke ha varit så öfverraskande, men den kom dock i detta ögonblick utomordentligt väl till pass. Och den förde till Rothknechts hjärna

den idén, att han nu ändock till sist fått fatt i ett ämne, som skulle intressera den nyckfulla »vackra Marie», om hon också vore halfdöd. Visserligen förstod han, att det måhända icke var så *klokt* att handla som han tänkte, och säkert skulle den försiktige Schniedorf taga mycket illa vid sig, men i den nervöst uppjagade och förargade sinnesstämning, som han befann sig i, brydde han sig snart sagdt icke om *hvad* han gjorde, blott han kunde bryta den högfärdiga intresselöshet, bakom hvilken »vackra Marie» i dag förskansat sig.

När de inkommit i utvärdshusets matsal hade endast ett bord varit upptaget där förut. Det var en herre och dam, som likaledes intogo en måltid. Ansiktet på den unga damen hade hvarken Rothknecht eller Schniedorf dragit märke till. Den förre förstod nu, att den unga damen afsiktligt hade försökt att så mycket som möjligt undandraga sig deras blickar. Hon satt med ryggen åt dem. Kappan hade hon tagit af sig, men på hufvudet hade hon en hatt, hvars storlek och extravagans förrådde, att det sannolikt inte var någon »familjeflicka», som bar den.

När närmare en timma förflutit, sedan sistkomna sällskapet anlände, kom Rothknecht af en händelse att kasta blicken åt de båda andra gästerna. Ett ögonblick såg han då den unga damen i profil och i samma sekund erinrade han sig, att ansiktet inte var honom obekant. Men dess egarinna vände sig blixtsnabbt i samma ställning som förut, så att han endast såg henne i nacken. Efter några hastiga funderingar blef det snart klart för honom, *hvem hon var*. Ja visst, det var ju glädjeflickan från Badstugatan, hon, som hittat broschen och gett anvisning på »Kläppen», där Rothknecht gjort ett godt kap, men inte funnit hvad han egentligen sökte . . .!

Han hade inte sett henne sedan han varit hemma hos henne och fått hennes löfte om att hon skulle vara tyst som grafven . . . såvida hon inte ville ha en liten blykula i kroppen . . . ha, ha, ha . . . det var en helt gemytlig expedition, han varit ute på den gången, och han gått ifrån

henne med den bestämda öfvertygelsen, att han skrämt henne så pass, att hon inte skulle prata bredvid mun. Han hade tänkt flera gånger sedan att hälsa på henne igen, för att upplifva öfverenskommelsen en smula, men det hade ännu ej blifvit af.

Han var säker på, att Schniedorf ej lagt märke till eller känt igen henne. Nu tänkte han att tala om för hans fästmö, hvem den unga damen var, som satt därborta och vände ryggen till. Han skulle göra en liten lämplig inledning och så skulle han kasta fram det; då finge vi se, om inte skön' Marie skulle få litet lif i sina sömniga ögon.

»Er fästman och jag äro kompanjoner, som Ni vet, och vi ha mycket få hemligheter för hvarandra», började Rothknecht i en ton, genom hvilken han sökte åskådliggöra att orden utgjorde inledningen till en liten »historia».

Schniedorfs såg på honom förvånad. Hvad skulle han nu komma med? Marie stoppade med gaffeln en bit rökt lax i munnen och gaf honom inte något svar, fastän han mycket direkt vändt sig mot henne.

»Han har därför talat om för mig, att Ni gett honom korgen ett par gånger», fortsatte Rothknecht.

»Han ljuger», inföll Schniedorf skrattande, men samtidigt gaf han sin kompanjon en skarp blick, hvarigenom han ville be honom inte fortsätta i den där stilen.

»Och vet Ni hvad...» Ett mystiskt leende krusade Rothknechts smala läppar... »Jag har äfven af en ren slump fått reda på en liten hemlighet, som Ni båda ha emellan er... nämligen att fröken Marie helt resolut kastade ut en brosch, som Ni fått i present, genom fönstret...»

Rothknecht vann sitt ändamål. I ett nu hade det kommit lif i ögonen på Marie och hon syntes lyssna med spänd uppmärksamhet. Men Schniedorfs blickar sprutade eld. Det var då oförskämdt af Rothknecht att låta sin nervositet förleda sig att börja tala om det här, tyckte han.

»Ja, om jag skall vara uppriktig, alldeles uppriktig», fortsatte Rothknecht helt lugnt, »så har verkligen min ärade

kompanjon inte sagt ett ord om den här saken... jag har själf letat ut den... Det var så att jag vid något enda tillfälle hälsade på hos en flicka med tvetydig sysselsättning... en sådan där, som brukar gå ute om nätterna och lura på rof... ja, fröken Marie känner väl till vanorna hos oss ungkarlar... och jag är inte bättre än andra, gudbevars... Och hos henne fann jag min vän Schniedorfs visitkort jemte en ödmjuk bön till en okänd ung dam... Jag lockade naturligtvis ut en förklaring — ja, den behöfde man för resten icke *locka* ur henne! — och jag fick då veta, att det där visitkortet legat inuti ett etui tillsammans med en fin brosch... och att hon hittat alltsammans en natt på Bryggaregatan... Det är ju där, som fröken Marie bor... Jag förstod då sammanhanget... eller rättare sagdt: jag drog vissa slutsatser... Jag har skämtsamt antydt för min vän Schniedorf någon gång om mitt fynd, men han vill naturligtvis ingenting medgifva och låtsar ingenting förstå... Broschen hade flickan pantsatt...»

Marie syntes hvarken ha blifvit stött eller ängslig vid Rothknechts berättelse. Den föreföll henne helt sannolik, och hon hade därför ingen anledning att misstänka, att Schniedorf skvallrat om det... Det hade för resten inte varit någon idé för honom att göra detta, ty det var ju han själf, som därvidlag ställdes i den ofördelaktigaste dagern. I stället för att blifva vred på honom tyckte hon nu tvärtom att det var tråkigt, att hon handlat så, nu sedan de blifvit förlofvade... fastän han *då* endast fått sitt rättvisa straff... Men hon insåg nu, att hon handlat alldeles samvetslöst i sin hämnd, då hon låtit visitkortet följa med... En egendomlig slump var det emellertid att just Rothknecht fått syn på visitkortet... ja, flickan hade naturligtvis visat kortet för många, Rothknecht var endast *en* af dem...

»Ni har tur Ni att få reda på folks hemligheter», sade Marie leende.

»Det är min specialitet», svarade Rothknecht och såg mystisk ut.

»Nå, hon hade väl inte fått små slantar hos pantlå-

narn... Det var en dyrbar brosch», återtog Marie med en viss pikant sidoblick åt Schniedorf.

Denne satt och skrufvade sig som om han suttit på nålar. Ämnet var synbarligen inte vidare angenämt för honom Det hade ju händt åtskilligt sedan händelsen med broschen, som gjorde att han hälst ville att Marie skulle glömma den.

»Hvad tusan är det där att tala om», sade han, »ett litet missförstånd, det var allt... Det var ju väl att någon fick nytta af grannlåten...»

»Om jag vore som Ni skulle jag försöka att få den tillbaka... Ni kunde ju lösa den hos pantlånarn sedan Ni tillhandlat er pantkvittot...»

Det var naturligtvis Rothknecht, som föreslog detta. Hela hans afsikt var att intressera Marie för saken, ty han visste ju mycket väl att broschen gått åt obekanta håll.

»Hellre skulle jag då vilja ha visitkortet igen», svarade Marie. Hon ville visa sin fästman den artigheten att hysa en sådan önskan.

»Det är ju tråkigt att det skulle komma i händerna på en sådan där dam, som visar det för alla människor», tillade hon för att ännu tydligare markera sin välmening.

»Det behöfver Ni inte vidare vara ängslig för, ty hon har redan blifvit af med det», upplyste Rothknecht.

»Har Ni tagit det ifrån henne?» frågade Marie ifrigt.

»Ja...!»

»Det var bra gjordt, det skall Ni ha tack för!»

Fastän orden voro riktade till Rothknecht, gjorde de ändock Schniedorf en smula varm om hjärtat, ty det visade ju att Marie uppriktigt ångrade sitt handlingssätt. Och det var alltid en stor glädje för Schniedorf, när hans sköna fästmö visade honom litet vänlighet utöfver den påtvingade beräkning, som naturligtvis måste ligga i hennes vanliga koketterande för honom.

»Ni kanske har det på er?» sporde Marie intresseradt.

»Ja, jag tror det!»

Till Schniedorfs öfverraskning och förtret tog Roth-

knecht upp sin plånbok och drog fram ur en af dess fickor ett visitkort med guldkanter. Det var det samma, som utgjort föremålet för deras samtal och hvilket de tagit med sig från Rosa. Han och hans båda »kompanjoner» hade träffat samman med henne. Rothknecht hade af en händelse kommit att få det i sina händer och Schniedorf hade sedan icke tänkt på, hos hvilken af dem det hamnat.

»Får jag se det!» bad Marie.

Rothknecht räckte henne det. Schniedorf gjorde ett till det yttre skämtsamt försök att rycka det från sin kompanjon, men Marie förekom honom och hade redan fått det i hand.

»Ah, nu skall du inte vara dum!» sade hon och stötte skälmskt sin fästman i sidan. »Det är ju bara lustigt att få det tillbaka...»

Hon hade riktigt kommit i godt humör. Rothknechts ansträngningar hade lyckats.

Hon läste halfhögt upp, hvad det stod på kortet och brast ut i ett klingande skratt.

»Hvad skall du vara ledsen för», tyckte hon åt Schniedorf. »Du fick ju ändock din vilja fram till sist.»

I det samma ref hon visitkortet i små bitar och kastade dem vårdslöst på golfvet.

»Ja, det där kunde du ha gjort, innan du kastade broschen på gatan, så hade det sluppit att blifva förevisadt hos en glädjeflicka», tyckte Schniedorf buttert.

»Jag kan undra, om hon visat det för många», undrade Marie. Det lät både nyfiket och elakt.

»Därom kan Ni ju fråga henne själf!» inföll Rothknecht och såg mycket hemlighetsfull ut.

»Jag!? Hvar skall jag träffa henne? Jag umgås ju inte med dylika fruntimmer», svarade Marie föraktfullt.

»Ni kan fråga henne med detsamma! Hon sitter där borta vid bordet...»

»Hon!»

Med blixtens hastighet kastades Maries och Schniedorfs hufvuden och blickar mot det andra sällskapet i matsalen.

Schniedorf såg ögonblickligen, att Rothknecht inte ljög. Han igenkände Rosa mycket väl, nu när han gaf akt på henne. Han var nära att förråda, att äfven han kände igen henne — Marie hade ju icke fått reda på, att hennes fästman varit med! — men han lyckades genast sätta sig in i sin roll och betraktade den unga damen med lika nyfiket spejande ögon som Marie.

»Ni narras bestämdt», sade Marie. »Ni vill bara göra er intressant!»

»Därefter har jag ingen åstundan», försäkrade Rothknecht. »Det är hon, det är fullkomligt sannt. Hvarför tror Ni annars, att jag kommit att tala om den här saken! Det var just när jag kände igen henne, som jag tänkte därpå, och då beslöt jag att tala om det för er!»

Rothknechts förklaring lät ju ganska trovärdig, och Marie betraktade sällskapet vid andra bordet med allt större

nyfikenhet. Hon kände en stark lust att få resonnera med den unga flickan en smula, att fråga henne, *hur* det gick till, att hon observerade paketet i nattmörkret, *när* hon hittade den, *hvart* hon gjort utaf den och så vidare. Men dels ansåg hon sig för god att ge sig i språk med ett dylikt fruntimmer och dels var hon ju inte ensam — hon hade en herre i sällskap, naturligtvis en tillfällig älskare — hvartill kom, att Marie hade vissa betänkligheter för att både direkt och indirekt afslöja, att det var hon, som kastat smycket på gatan.

»Det var verkligen egendomligt, att jag skulle få veta en gång, hvart broschen hamnade!» sade Marie. »Men jag minns mycket väl, att jag anade, att den skulle komma i händerna på en af de där damerna, som bruka spatsera ute om nätterna. Hon vågade naturligtvis inte taga den på sig, ty då kunde folk tro, att hon stulit den.»

»Du ångrar bestämdt, att du bar dig så obarmhärtigt åt!»

Det var Schniedorf, som ansåg att han borde säga någonting för att inte behöfva sitta och se dum ut.

»Hvarför ger du mig inte lika stiliga presenter, sedan vi blefvo förlofvade... Nu skulle jag inte kasta bort dem!» pikerade Marie honom.

»Jag skall straffa dig!» svarade Schniedorf och log galant.

Den uppmärksamhet, hvilken egnades Rosa och hennes kavaljer från det till värdshuset sist komna sällskapets sida, observerades snart af de förstnämda. Rosa själf hade, som förut är nämdt, genast känt igen Rothknecht och Schniedorf — och i synnerhet den förstnämde... hans magra, skägglösa ansikte, hvars svarta ögon ingifvit henne en sådan fruktan, när han hotat henne med revolvern, skulle hon nog aldrig glömma!

När hon såg att alla tre spände sina ögon i henne, då förstod hon att hon också var igenkänd, trots det att hon ansträngt sig att endast vända ryggen till; hon fann det ytterst obehagligt att blifva betraktad af dessa personer

som hon hälst aldrig ville ha sett mera, och hennes manlige ledsagare såg med förvåning, att hon blef alldeles blek.

»Du ser ju riktigt förskrämd ut, Rosa!» sade han. »Känner du dem?»

»Nej, visst inte!» svarade hon hastigt.

Rosa hade med hemliga ögonkast nyss förut observerat, att Rothknecht tagit opp ett visitkort, gifvit det åt det för henne okända fruntimret, hvilket rifvit det i bitar. Den tanken föll henne in, att det möjligen kunde vara visitkortet, som följt med broschen och hvilket blifvit stulet ifrån henne. Hon hörde ej hvad de sade, men hade en lång stund suttit med den fixa föreställningen, att de alla tre visste, hvem hon var, och att de talade om henne; och som en länk i denna föreställning kom tanken på visitkortet. Hvad intresse kunde fruntimret ha af att rifva sönder det? Hvad var det för ett fruntimmer? Var det till *henne*, som den varma bönen å visitkortet, hvars innehåll hon kom ihåg, var ställd?

Ja, hvem var denna kvinna? Det måste hon ha reda på. Att de båda herrarna voro ett par förklädda och farliga brottslingar, det var hon icke blott öfvertygad om, utan det hade hon ju äfven fått bevis för. Deras personer hade förföljt henne som hemlighetsfulla spöken ända sedan den dag, då Rothknecht varit uppe och mutat och hotat henne. Hon hade sedan börjat att dricka värre än hon gjort någonsin förut, och hon hade inte vågat ligga ensam en enda natt. När hon blef för sig själf, såg hon ständigt deras hotande ögon omkring sig, och hon fruktade för hvarje timma, att den där magre skulle komma igen en vacker dag och mörda henne. Hundrade gånger hade hon beslutat sig för att resa ifrån Stockholm, och hälften så många gånger att gå till polisen, men intet utaf dessa bägge saker hade kommit till utförande. Hon trodde icke, att hon kunde trifvas på någon annan fläck på jorden än Stockholm, och hon hade alltför lifligt minne af den magres hotelser för att hon skulle våga sig på en an-

målan. Hon hade hitintills icke sett en skymt af dem sedan den dagen, hon fick pängarna, men nu uppenbarade de sig båda på en gång, och med en kvinna i sällskap . . . !

Hvem var denna kvinna? Det var den fråga, som starkast sysselsatte henne. Var hon deras medbrottsling eller deras älskarinna? Att hon måste vara någotdera, det ansåg Rosa själfklart, ty att de båda karlarne inte lefde vanligt familjelif, det var antagligt.

Efter det ögonblick, då Rosa sett att de gifvit akt på henne, hade hon oafbrutet funderat på två saker, medan hon samtidigt försökt att underhålla samtalet med sin kavaljer, och slutligen hade hon fattat två beslut. Det ena var att taga vara på bitarna efter det sönderrifna visitkortet och det andra att genom det okända fruntimret försöka få reda på, hvad för sorts folk det var, som en besynnerlig slump fört i hennes väg. På botten af hennes oro hade också legat den mest brinnande nyfikenhet. Hon hade icke väntat att midt i den svenska hufvudstaden, där hon var född och där hon tyckte att allting var så fredligt, finna ett par dylika hemska och mystiska personligheter. Det hade rört upp hennes fantasi, och forskandet efter att genomtränga denna hemlighet lockade henne så starkt, att den skulle öfvervinna hennes fruktan och rädsla. Hvad var deras yrke och hvad utgjorde deras vanliga sysselsättning? Voro de ett par yrkesmördare eller var mordet på »Kläppen» deras *enda* brott? Hade de mördat honom själfva eller hade de legt andra därtill? Hvad hade egentligen motivet varit? Hade de velat komma åt broschen, emedan det fanns en hemlighet vid den, som de ville dölja, eller hade de endast haft för afsikt att råna som vanliga tjufvar? Det var oräkneliga sådana frågor, som framstält och framstälde sig för henne, och hon brann af begär efter att få dem besvarade. Det fans icke så få droppar af romantik, af äfventyrslusta i hennes blod, därom var hon medveten. Hvarför hade hon sjunkit ned till det lif, som hon nu lefde, om inte på grund af en massa romantiska föreställningar om ett högt lif och rafflande äfventyr, som

hon haft i sitt hufvud? Hon hade inte blifvit glädjeflicka af nöd eller lättja, nej visst inte, utan af ren äfventyrslusta, det kunde hon svära på. Men ett äfventyr af detta slag, hvilket både injagade en förfärlig fruktan och lockade med en ogenomtränglig hemlighetsfullhet, det hade hon inte drömt om att få upplefva! I början hade fruktan ensamt lagt fullständigt herravälde på hennes kvinliga natur, men efter hand började händelsens mystik allt mer att locka henne. Hennes begär efter äfventyr tog ut sin rätt. Och när hon nu helt plötsligt och oväntadt fick återse de båda hufvudpersonerna, erfor hon en rent af kväfvande lust efter att få utforska något om dem. Sannolikt hade de godt om pängar, då de kunde kasta ut några hundra kronor med samma nonchalans, som hon kastade ut tio öre! Sannolikt voro de djärfva och kallblodiga, då de inte vidare tog notis om en människa, som visste lika mycket om dem som hon, sedan de blott hotat och skrämt henne en gång! Deras personligheter antogo i hennes uppjagade fantasi en alldeles omåttlig romantisk storhet af rikedom, djerfhet och förbrytarsnille . . .!

Hennes följeslagare kunde naturligtvis icke underlåta att lägga märke till den förändring, som hans bordskamrat undergick, då hon allt mer började blifva tankfull och grubblande, men det var omöjligt för honom att få ur henne ett enda ord om orsaken till detta. Han hade legat hos henne i natt, och direkt från hennes rum hade de gjort sällskap ut till friluftsvärdshuset. Hela tiden hade hon varit munter och glad, som ju alla dylika flickor äro då de träffa på liberala älskare, men så plötsligen hade hon fallit in i en helt annan stämning. Han blef förargad häröfver och han sökte att få frukosten afslutad så fort som möjligt. Nöjet var förstördt, när flickan icke skrattade och var glad!

Men Rosa ville inte gå förrän det andra sällskapet gått. Hon brydde sig inte ett dugg om sin kavaljer, nu när hon fått andra saker att tänka på. Ville han gå, så fick han gå ensam! Hon skulle plocka upp bitarna af visitkortet, det hade hon föresatt sig.

Hon satt till och med och önskade, att han skulle gå sin väg — om han betalade eller ej, det gjorde tusan det samma, ty hon hade portmonän full af pängar, hon var kapitalist ännu. Men hennes frukostkamrat syntes vara allt för intresserad af hennes sällskap för att han skulle gå sin väg, äfven om han var förargad.

Då hade hon inte annat att göra än att få honom till bundsförvandt för dagen, utan att, naturligtvis, med ett enda ord afslöja hvad det i grund och botten var frågan om.

Hon lutade sig tvärs öfver bordet mot den unge mannen och hviskade i förtrolig ton!

»Jag narrades för dig nyss... jag känner dem, som sitta därborta... De ha varit hos mig många gånger, men jag vet inte hvad de heta... Och för resten är det någonting, som jag är rysligt nyfiken på — — — — Om du lofvar mig att göra precis som jag vill, så skall jag vara riktigt snäll mot dig också — —»

Hennes kavaljer såg förvånad på henne.

»Hvad vill du jag skall göra då?» frågade han.

»Jo, du skall hålla mig sällskap, det är det enda jag vill — —»

»Hur länge då?»

»Först skall jag vänta tills de gått, ty jag skall ta vara på några papperslappar, som de kastat på golfvet... och sedan skall jag låta vår droska följa efter dem, ty jag vill se, hvart de köra...»

»Det var mystiska saker... Du får lof att berätta för mig, hvad det är för folk», tyckte han.

»Äh, var inte frågvis, så är du snäll! Det är bara barnsligheter utaf mig, att jag är så nyfiken... Jag *kan* inte berätta dig något, det är verkligen sannt; jag är bunden af ett löfte».

Hon fick bedja honom länge innan han gaf med sig, men till sist lofvade han att hålla henne sällskap utan att vara frågvis. Och hon å sin sida lofvade, att han skulle

få njuta af hennes gunst utan att det skulle kosta honom något.

Båda sällskaperna sutto nu kvar och väntade på hvarandra. Det ena ville sitta kvar tills det andra gått — Maries sällskap af det skäl, att hon bättre skulle få betrakta Rosa, när denna gick förbi henne ut. Men Rosa hade viktiga intressen att bevaka, och hon föresatte sig, att inte gå förrän de andra gått.

Hon vann också sitt syfte.

»Nej, nu sitter jag här ta mig fan inte längre!» sade Rothknecht och reste på sig.

De båda andra gjorde då det samma.

Men alla tre betraktade de Rosa, innan de gingo sin väg, en lång stund med samma intresse som en publik på teatern betraktar hufvudrollens innehafvarinna under en af hennes mest spännande scener.

»De slöko dig ju riktigt med blickarna. Du måste vara en mycket märkvärdig person i deras ögon», sade Rosas följeslagare och såg halft förtörnad på henne för att hon inte ville afslöja något af hemligheten.

Så fort de försvunnit, steg Rosa upp och närmade sig försiktigt det bord, vid hvilket de suttit. Fragmenten af det sönderrifna visitkortet lågo kvar vid Maries plats.

Rosa böjde sig hastigt ned och skrapade med bägge händerna till sig de små bitarna. Därpå gick hon tillbaka till sin kavaljer.

»Nu kunna vi gå», sade hon, i det hon smusslade bitarna ned i klädningsfickan.

Hon visste inte själf, hvad det var för kvickt eller för klokt af henne att handla, som hon gjorde, men hon hade en obestämd förnimmelse af att de små trasiga lapparna skulle kunna komma henne till nytta någon gång.

Räkningen hade redan blifvit uppgjord, så att det mötte intet hinder för dem att aflägsna sig genast. Rosa hade också en nervös brådska, hon var rädd att de skulle undkomma henne. Båda sällskapens droskor hade stått och väntat på dem.

»Det körde en droska nyss härifrån», sade Rosas tillbedjare åt kusken.

»Jaha...!?»

»Ni skall följa efter den... på så långt afstånd som möjligt... men dock så att Ni väl har den i sikte...»

»Och Ni får duktigt med dricks pängar, om Ni fullgör det här bra...!» tillade Rosa.

Kusken såg på henne med ett sådant där halft förtroligt halft ironiskt leende, som verldserfarna droskkuskar bruka använda, när de få någon mera intim instruktion.

Därpå bar det i väg mot staden i samma riktning som den första droskan kört. Denna skymtade nu på afstånd och Rosa tyckte sig se att sällskapet i den samma vände sig om, då de märkte att det var någon, som kom efter.

Då de nått staden slog Rosas ledsagare på hennes begäran kusken i ryggen och bad honom köra på fortare. Här bland hvimlet af åkdon var det svårare att hålla sikte på den första droskan, men man kunde ju också utan risk köra närmare.

Inkomna på Drottninggatan voro de båda åkdonen icke mer än några meter ifrån hvarandra.

Den första droskan vek nu af mot Bryggaregatan. Marie hade således begärt att få åka hem till sitt.

Rosa märkte genast att den svängde af. Hon förstod att den skulle stanna någonstädes å Bryggaregatan, ty annars hade den sannolikt kört ned en annan tvärgata.

Hon ropade åt kusken att ögonblickligen stanna droskan och hoppade ur. Hon ansåg att det nu skulle gå lättare att spionera till fots.

»Betala du och kom efter», hviskade hon åt sin kavaljer... »men glöm inte, att jag lofvade honom bra med dricks pängar!»

Glädjeflickorna äro i allmänhet mycket angelägna om att visa sig gentila mot droskkuskar och dylika, som betjena dem — synnerligast när de inte själfva behöfva släppa till fiolerna.

Rosa hade inte kommit långt i sin promenad på Bryg-

garegatans trottoar förrän hon fick syn på dem, som utgjorde föremålet för hennes uppmärksamhet. Hon såg den fete med de svarta mustascherna taga upp pängar och ge kusken, antingen det nu var dryckspängar eller betalning för åkturen, medan den magre och det okända fruntimret stodo bredvid och pratade med hvarandra. Hon var säker på, att de icke observerade henne.

Derpå såg hon fruntimret och den fete gå upp i huset, medan den magre stannade nere på trottoaren. Om en stund kom den fete ned och så gingo de båda tillsammans fram mot Vasagatan.

Nu visste Rosa, hvad hon ville veta. Deras kvinliga sällskap bodde där borta i huset. Nu skulle hon snart kunna taga reda på, hvem hon var och så finge hon öfvertänka, på hvad sätt hon skulle kunna närma sig henne. Detta spioneri lockade henne med oemotståndlig makt. Han hade trott, den där magre med sina hemska ögon, att han skulle skrämma henne som man skrämmer ett barn, men nu skulle hon öfverlista honom. Hon skulle hämnas den ångest hon utstått, om hon också icke gick till polisen. Hon kände i luften, att det var ett offer för dessa slipade skälmar, som hon var i hälarna. Och *var* det detta, då skulle hon allt rycka kvinnan ur deras klor! Rosa måste medgifva, att hon knappt sett en vackrare kvinna. Hon hade haft svarta, stiliga ögon och hållning som en drottning. Gud, hvad det skulle vara intressant att få göra hennes bekantskap och höra, hvad hon hade att säga om de mystiska karlarna! Men hur skulle det gå till? Rosa hade tydligt sett, att de fästat den okändes uppmärksamhet

på hennes person. Det kunde inte gärna ha varit i något annat sammanhang än att det var hon, som på något sätt blifvit af med broschen, och att de utpekat Rosa som upphittarinna. Men det var en massa detaljer, som hon inte i minsta mån kunde förklara, utan hvilka stodo som ogenomträngliga gåtor.

»Nå, har du slutat dina operationer?» frågade hennes kavaljer litet ironiskt sedan han kommit i fatt henne.

»Ja, nu går jag hem till mig», svarade Rosa. »Jag måste lägga mig att sofva. Jag har stigit upp för tidigt i dag, jag är så sömnig, så jag knappt kan hålla upp ögonen.»

Det där med sömnen var emellertid antagligen endast ett svepskäl, hvarmed hon ville motivera sin obenägenhet för att prata om ditt och datt och sin längtan efter att få komma i stillhet hemma hos sig. Det gick rundt i hennes hjärna. Det var en hel liten myriad af planer och funderinger, som snurrade om hvarandra. Hon tyckte i sina egna ögon, att hon i dag plötsligen blifvit en mycket märkvärdig personlighet. Nu var det endast hennes äfventyrslängtan, som jäste i blodet, all fruktan var förbi. Nu skulle hon skaffa sig litet omväxling i det enformiga hvardagslifvet!

Hon räckte sin följeslagare handen på ett sätt, som om hon ville afskeda honom nu sedan hon vunnit sitt mål.

»Kom till mig i kväll», sade hon, »jag skall vara hemma hela kvällen och inte ta emot någon annan än dig.»

»Fan vet, hvad som kommit åt dig», svarade han och såg förvånad på henne.

»Ja, det får du nog aldrig veta — — Kom i kväll!»

Därpå vände hon honom ryggen och lemnade honom.

På hemvägen lade hon inte märke till någonting. Hon gick endast och drömde för sig själf, drömde om allt hvad hon proppat i hjärnan ur detektivromaner och röfvarhistorier. Men nu var det den rama verkligheten, som bjöd henne på sin romantik.

FEMTONDE KAPITLET.

Påföljande dag vaknade Rosa icke förr än klockan tolf på middagen. Hon hade somnat in som en klump efter allt tankearbete.

När hon vaknade var hon ensam. Hennes sällskap hade gått ifrån henne utan att väcka henne och lämnat dörren olåst. Sannolikt hade han försökt att få henne vaken, men icke lyckats, ty hon brukade sofva gränslöst hårdt.

Det första hon tänkte på var historien med broschen och därmed sammanhängande händelser. Hon kände sig fortfarande lika intresserad, lika nyfiken och äfventyrslysten. Hon hade beslutat sig för att redan i dag spionera på damen vid Bryggaregatan, och hon skulle sätta sitt beslut i verkställighet.

Hon klädde sig mycket brådskande, men på samma gång ytterst omsorgsfullt. Hon ville uppträda i stor toalett, ifall ödet skulle gynna henne, så att hon redan i dag kunde få komma i språk med den, som hon skulle uppsöka.

Hon knackade på dörren till »värdinnan», för att underrätta att hon gick ut och ville ha städadt, hvarefter hon

gick till ett litet kafé på en bakgata för att dricka ett par stora koppar kaffe samt doppa ett par wienerbröd och en bakelse. Hon hade aldrig sedan hon blef »flicka» ätit någon annan frukost. Och hon hade mycket regelbundet, nästan utan undantag, druckit detta »morgonkaffe», som sällan dracks förrän vid två- och tre-tiden, på detta samma kafé.

Det var för resten ett ganska originelt kafé. Det var icke blott Rosa, som var stamkund där, utan det besöktes dagligen af både trettio och fyrtio andra unga flickor, hvilka alla i det yttre bar den lätt igenkänliga prägel, som tyckes vara oundviklig för damer af det »allmännas» klass. Det var på sådana damer, som kaféet helt och hållet lefde. Men de hade aldrig något manligt sällskap och det iscensattes aldrig några orgier eller företogs något pokulerande, utan här gick det så stilla och tyst till som i kyrkan ... ja, det vill säga, en eller två gånger under årets lopp kunde där förekomma ett slagsmål mellan ett par af nymferna, som voro inspirerade af gammalt groll och kommo att sitta i närheten af hvarandra; men detta var dock enastående undantag.

Hit gingo dessa kvinnor endast för att dricka kaffe eller äta en biff. Det var mellan klockan två och åtta, som trafiken var starkast. Under dessa timmar voro de små rummen alldeles fullplockade af individer ur hufvudstadens lätta garde. En person, som då kommit därin, skulle ha bjudits på en riktig profkarta af prostituerade kvinnor. Men de fingo i allmänhet vara ensamma. Var det någon med förhållandena obekant, som händelsevis öppnade dörren för att gå in, så drog han sig vanligtvis tillbaka, när han rundt kring hvarje bord såg en samling af kvinnor med stora hattar, vajande plymer, tuschade ögon, yfviga luggar, djärfva blickar och uppspelta ansikten.

Hvarför dessa kvinnor sökte sig hit, var naturligtvis närmast därför att kaféet blifvit »på modet» inom deras klass. Men orsaken hade från början legat i lokalens läge och beskaffenhet. Den låg i skym-undan vid en bakgata,

På kaféet »Kaffeskåpet».

man var ogenerad här, det var en liten tillflyktsort i det tysta under några timmar på dagen, där man åt den enda måltid, som icke intogs hemma hos värdinnan. Och så fanns det någonting pikant i att samlas en liten stund så här strax före eller strax efter middagen. Man mönstrade hvarandras klädsel och täflade i att kunna lysa med det mest uppseendeväckande. Man upptäckte nya ansikten och nya »flickor», hvilkas ställning, lefnadsöde och utseende sedan diskuterades. Det var en liten intressant omväxling i den vanliga paraden på gatorna och å »flickställena», där begreppet »herrar» eller »karlar» upptogo hela intresset. Här slapp man att se skymten af dessa manliga tyranner, som man hatade och älskade på samma gång; här fick man i stället i frid och ro studera *hvarandra* en smula.

Utanpå såg det lilla kaféet mycket tarfligt ut, med små fönster och en trång ingång. Men intrycket förändrades då man kom in. De båda rummen, som snarare voro små än stora, voro inredda med en nästan luxiös prakt. Stora speglar prydde väggarna; fåtöljerna och stolarna voro klädda med mörkrödt, elegant möbeltyg. Brickor, koppar och assietter, liksom också kaffet och maträtterna, voro förstklassiga, och priserna voro snarare dyrare än billigare jämförda med andra kaféers.

Egarinnan, en korpulent fru, som förr i tiden varit kopplerska, var mycket populär bland sina gäster, eller, man kunde nästan säga, bland sina flickor, ty hon var nästan som en mor för dem, snäll och vänlig och förekommande, och hade de inte pengar på sig ibland, så gick det lätt att få kredit. Hon kände dem till namnet allesamman, och hon hade hela böcker fullklottrade med dylika anteckningar: »Augusta, kaffe, 38 öre», »Lisa, frukost, 1: 10», »Elsa, 2 smörgåsar och 1 öl, 50 öre» o. s. v.

Detta krypin till kafé, de prostituerades lilla vrå midt i storstadslifvets sjudande feberlif, hade fått smeknamnet »Kaffeskåpet».

Äfven för Rosa var det ett af hennes största nöjen att tillbringa en timma om dagen på »Kaffeskåpet» och

hon försummade det nästan aldrig. Till och med i dag, då hon hade så »viktiga» saker att tänka på, måste hon gå hit, och icke åt något annat håll, för att dricka sitt sentimma morgonkaffe. Hon måste dock gå därifrån fortare än hon brukade, ty hon var alldeles för tankspridd för att finna något nöje i att deltaga i det lifliga samtalet, som presterades af de redan talrikt församlade, nu fullsöfda flickorna.

Från kaféet gick hon direkt till Bryggaregatan. Hon ämnade att gå upp i huset, utanför hvilket vagnen stannat, för att på vinst och förlust försöka, om inte det vore möjligt att få se en skymt af henne, som hon sökte.

Innan hon kom sig för att stiga upp för trappan, företog hon sig emellertid att spatsera utanför på trottoaren. Hon gick oafbrutet fram och tillbaka, alldeles som om hon väntat, att redan där nere genom en slump få möta den okända kvinna, hvars bekantskap hon ville göra.

I bortåt en halftimma gick hon här, fram och tillbaka, utan att vinna något resultat. Då och då riktade hon blickarna forskande mot husets fönster, men hon förmärkte ingenting, som kunde tilldraga sig hennes uppmärksamhet.

Dock, just i samma ögonblick, som hon stod färdig att beslutsamt beträda trapporna, trängde till hennes öron ljudet från ett fönster, som öppnades. Helt reflektionslöst kastade hon ögonen mot den punkt, hvarifrån bullret kom. Det var i rummen, som lågo två trappor upp. Fönstret slogs upp och Rosa såg ett mörkt kvinnoansikte luta sig ned och betrakta lifvet på gatan. Hon kände ögonblickligen igen detta ansikte. Det var det samma, som hon hade sett därute på Djurgårdsbrunn.

Hon steg hastigt upp för stentrappan, som ledde från gatan. Hon ville ej blifva igenkänd, så att det skulle se ut, som om hon stått och spionerat härutanför. Nu visste hon emellertid, hvar fruntimret bodde.

Utan att besinna sig länge steg hon vidare upp för trapporna. I tredje våningen, hvad hon kunde antaga just utanför det fönster som öppnats, fans en dörr, på hvilken

var fastsatt ett visitkort med namnet: *Marie Forsner.* Det var alltså detta, som hon skulle heta, den okända vackra damen.

Trots sin beslutsamhet kände Rosa sig åtskilligt osäker när hon nu stod så nära sitt mål. Hon hade räknat ut så väl, hvad hon skulle säga, men det föreföll henne under några sekunder som om hon egentligen kom som en mycket objuden gäst och som om hon själf icke löpte så obetydlig risk. Det gick en kall kåre öfver ryggen på henne, när hon tänkte på den magre med sin hotande revolver. Men å andra sidan, så var det just i denna risk, som det äfventyrliga låg. Skulle hon träffa fruntimret ensam eller skulle någon af hennes manliga följeslagare äfven vara därinne? Det var utan tvifvel den fråga, som var viktigast för henne och på hvilken hela hennes »expedition» kunde bero.

Nå, det måtte gå, hur det ville, men ge tappt skulle hon icke, när hon kommit så långt!

Hon knackade på dörren, en kort och svag knackning.

Hon hörde inte ett ljud därinneifrån. Hade hennes knackning inte hörts eller ville kvinnan därinne vara ensam? Kanske hon var en af samma slag som Rosa, kanske hon hade någon älskare hos sig, som hindrade henne från att öppna? Men att hon icke var inskrifven hos polisen åtminstone, det var Rosa säker på, ty då skulle hon nog ha träffat henne förut någonstädes, där dylika kvinnor bruka samlas, i synnerhet som hon var så vacker, att hon inte kunde försvinna bland mängden.

Rosa lade knogen på dörren och knackade ännu en gång. Men denna gången slog hon så hårdt, att hela dörren skakade.

Ögonblicket därefter öppnades den, och Rosa stod ansikte mot ansikte med detta fruntimmer, som sedan i går under de mest fantastiska reflektioner och funderingar lekt henne i tankarna.

Hvad hon är vacker! Det var Rosas första tanke.

Hennes skönhet led icke i minsta mån afbräck på att betraktas så här nära.

Marie spände sina stora ögon, fylda af den oerhördaste förvåning, i den unga flickan, som stod framför henne i förstugan. Hon behöfde icke många sekunder fundera, hvar hon sett detta ansikte förut, hon hade ett allt för färskt intryck af gårdagens händelse.

»Hvem söks?» frågade Marie.

»Jag söker er!»

»Mig?»

»Jag vill tala några ord med er!»

»Ja, Ni kan vara så god och stiga på», svarade Maria artigt. Hon kunde ju icke säga annat, ty hon hade ju ingen aning om, hvad hon ville. Att det dock skulle ha något samband med broschen, det var ju naturligt. Marie trodde, att hon kom för att sälja pantkvittot eller något dylikt.

»Var så god och sitt ner!»

Rosa satte sig på yttersta kanten af en stol.

»Hvad var det för herrar, Ni var tillsammans med i går?» började Rosa helt burdus. Hon kände inom sig en så stark förlägenhet, att hon måste gå rakt på sak för att dölja detta.

Marie fann frågan så oväntad och lustig, att hon ej kunde tillbakahålla ett skallande skratt. Hon började tro att hon släppt in en, som antingen var full eller vansinnig. Men när hon slutat skratta, så blef hon riktigt kuslig till mods. Den utstyrda flickan, som satt framför henne, betraktade henne med så olycksbådande blickar, att det var formligen hemskt.

»Hvad det var för herrar!?» upprepade Marie leende. »Det var min fästman och hans kompanjon.»

Rosa studsade ett ögonblick vid detta svar, och hennes blickar fördes instinktivt till Maries venstra ringfinger. Hon såg en slät guldring där, och förklaringen var alltså sann.

»Men vet Ni, hvad det är för slags folk, er fästman

och hans kompanjon, som Ni säger?» frågade Rosa med en ton af samma skarpa rättframhet, som låg i hennes första fråga.

»Hvad det är för slags folk!» upprepade Marie med stegrad förvåning. »De äro grosshandlare», tillade hon med ett skämtsamt tonfall.

Hon började nu misstänka, att hennes oväntade gäst infunnit sig på grund af någon kärlekshistoria; att hon blifvit bedragen af någon utaf dem och nu ville hämnas genom att afslöja saken.

»Det ha de kanske inbillat *er*, men *jag* vet jag, att de äro . . .»

. . . ett par mördare, hade Rosa ämnat säga. Hon hade orden på tungan, men hon hejdade sig, innan hon uttalat dem. Hur skulle hon kunna bevisa detta? Och hon visste ju ännu inte det minsta, hvad Marie var för en människa. Kanske skulle denna samvetslöst öfverlämna henne åt deras hämnd, ifall hon kastade ut sin beskyllning. Därför blef den outtalad. Men Marie kunde naturligtvis ej underlåta att af Rosas min till hälften genomskåda, hvad hon ämnat säga. Att det varit något riktigt starkt, det förstod Marie.

»Hvad vet Ni?» frågade hon.

Rosa visste inte, hvad hon skulle svara. Hon insåg, att hon inte handlat klokt och att hon rent af spelade en löjlig roll. Hon hade kommit inrusande som en hämndens furie och med anklagelsens hårda ord på sina läppar, hon hade kommit i medvetenhet om att *hon* visste mer än den andra och med afsikt att uttala varningens och afslöjandets kraftiga ord — men när hon stod öga mot öga med den okända kvinnan och när ögonblicket för hennes påtänkta stora »scen» var inne, då ångrade hon, att hon gett sig ut på den här expeditionen och då egde hon inte mod att genomföra sin plan.

Men hon skulle åtminstone göra sin reträtt med tämligen bibehållen krigsära genom att spela mystisk.

»Ja, jag vill inte tala om, hvad jag vet», svarade hon och vände sig om ett halft slag.

»Hvad har Ni då kommit hit för?» frågade Marie häftigt. Det började ju se ut som om fruntimret kommit hit för att drifva gäck med henne.

»Jo, för att jag såg er tillsammans med de där bägge herrarna...»

»Det har Ni ju redan sagt en gång.»

»Men Ni skall akta er för dem... de vilja bara göra er illa...»

»Men min bästa fröken», sade Marie leende. »Ni måste försöka att förklara er närmare, ifall jag inte skall tro, att Ni inte vet hvad Ni säger. Ni måste väl tala om, hvar Ni sammanträffat med dem och hvad de gjort *er* för illa, eftersom Ni kommer och varnar mig. De hälsade ju inte ens på er, så att er bekantskap med dem lär väl inte vara af det bästa slag...»

Marie sade de sista satserna med en viss försmädlig anstrykning, hvarigenom hon ville ge tillkänna att hon visste, hvad slags kvinna hon hade att göra med, och den moraliska skillnad, som det således fanns emellan dem.

Rosa blef inte stucken. Maries sätt och utseende hade slagit an på henne för mycket för att hon skulle blifva det.

»Ni skall inte håna mig för att jag råkat i olycka», sade hon lugnt. »Det syns förstås så väl utanpå, hvad man är för en, men i grund och botten är jag kanske inte sämre än flickor, som föra det hederligaste lif... De talade väl om för er, hvem jag var... ja, jag såg, att Ni talade om mig, Ni kan inte neka till det...!»

Marie drog ånyo på mun åt hennes naiva ifrighet.

»Nå, än se'n då», tyckte hon kallt.

»Det är bestämdt Ni, som tappat den där dyrbara broschen, som jag hittade på Bryggaregatan en natt... Säg är det inte det? Jag såg att Ni ref sönder ett visitkort... jag tog upp bitarna från golfvet, när Ni gått er väg... Det är samma visitkort, som låg i etuiet... jag har bitarna med mig i fickan... Det var troligen den där

magre, som tog det ifrån mig... han har så hemska ögon, så han kan skrämma folk, tycker Ni inte det?... Är det han, som är er fästman, eller är det den andra... han den där tjocke med mustascherna...?»

Marie kunde inte hålla tillbaka sin böjelse för att skratta åt den unga kvinnans temligen osammanhängande utgjutelser.

»Ni är verkligen lustig», sade hon.

»Men säg», återtog Rosa envist. »Var det inte er brosch?»

»Nej, det var det inte, men det var jag, som kastat dit den...»

»Kastat?»

»Ja, just det... härifrån fönstret...»

»Hvarför gjorde Ni det?»

»Det kan jag inte förklara för er!»

»Hvem är det af dem, som heter Schnie... Schniedorf? Ar det den tjocke?»

»Ja», svarade Marie skrattande.

»Är det han, som är er fästman?»

»Ja!»

»Det var väl det!»

»Hur så?»

»Den andre ser så elak ut!»

»Åhja, det kan Ni ha rätt i.»

»Hvad heter han?»

»Rothknecht.»

»Har Ni känt dem länge?» frågade Rosa.

»Ni måste tala om för mig, *hvarför* Ni gör mig sådana där frågor; annars svarar jag er inte.»

»Jag skall göra det en annan gång. Men nu törs jag inte... och inte heller skulle Ni tro på mig... I edra ögon är jag förstås en mycket föraktlig kvinna, därför att jag inte har något hederligt yrke... och Ni tror väl inte alls på hvad jag säger...»

Hon framkastade detta i så uppriktigt självbeklagande ton, att hennes ord i hög grad väckte Maries sympati.

»Jag hyser icke alls något förakt för er», förklarade hon, »men det bör väl inte förvåna er, om ert uppträdande förefaller mig besynnerligt.»

»Vill Ni icke ha tillbaka broschen?» frågade Rosa plötsligt.

»Har Ni den kvar då?»

Marie kom i håg att Rothknecht sagt, att hon pantsatt den, men hon framställde sin fråga ändå.

»Nej det har jag inte — — jag har pantsatt den», svarade Rosa frimodigt.

»Såå...»

»Och jag kan icke lösa den tillbaka, ty jag har inte något pantkvitto... Det var hos 'Kläppen', som den hamnade... Ni vet, han som blef mördad på ett sådant hemskt sätt... Ni läste väl i tidningarna om det...»

Det var en smula politiskt, som Rosa sade det sista,

och hon spände ögonen i Maries ansikte för att utforska, om Marie i den allra minsta mån kände någonting om det blodiga dramat.

Men ingenting annat än afsky och förskräckelse kundle läsas där.

»Ja, jag mins det alltför väl», sade Marie med en lätt rysning. »Det hände samma dag, som jag —: förlofvadle mig . . .»

»Med honom, Schnie . . . Schniedorf . . .?»

»Ja visst — — med hvem annars», tyckte Marie skrattande.

Rosa stirrade på henne. Detta oväntade påstående väckte en mängd tankar. Det kunde väl inte vara möjligt, att han deltagit i ett rånmord samma dygn, han förlofvat sig. Det måste vara den magre, som ensam utfört handlingen. Men hvem var då den andre eller rättare sagdt de båda andra, ty de hade ju varit tre från första början . . .?

»Förlåt fröken, men säg mig, hvar hade Ni sammanträffat med er fästman, innan Ni förlofvade Er?»

Marie rodnade vid denna omedvetna anspelning på tvetydigheten i hennes förlofningshistoria. För rästen tyckte hon det var obehagligt att på detta sätt utfrågas som om hon befunnit sig på ett poliskontor. Men å andra sidan föreföll frågerskan så djupt intresserad och naivt välmenande, att hon hade svårt för att inte svara vänligt.

»På schweitzeriet Bägaren — — jag har varit uppasserska där — —», svarade Marie uppriktigt.

»Jaså . . . ja, jag skall säga er rent ut, att er fästman och hans kompanjon dölja någonting för er . . . Ni känner dem bestämdt inte i grund och botten . . .»

»Det där har Ni ju så godt som sagdt förut — —»

»Jag vill ge er ett godt råd: sök att utforska dem, sök att spåra upp, hvad de äro för personer; men gå fint till väga, ty annars vet Ni inte hvad som kan hända . . . Och jag ber er också af hela mitt hjärta: säg icke att jag varit hos er, ty då kanske de skulle kunna mörda mig . . .»

De sista orden hade sluppit ut från Rosa fortare än hon själf ville det. Och omedvetet hade hon uttalat dem med en den mest dämpadt mystiska färgläggning.

Marie ville hälst draga på mun åt dessa ord som kommit fram öfver glädjeflickans läppar hemska och mystiska som ord från ett spökelse. Men det fanns någonting i tonfallet, som gjorde, att hon måste taga dem en smula allvarligt.

»Mörda er...! Är Ni galen? Jag tror Ni talar i yrsel!» utropade Marie.

»Ja tro det, gärna för mig», svarade Rosa lugnt. »Men en gång kanske Ni skall komma och tacka mig för att jag varnat er.»

I det hon sade detta reste hon sig upp.

Äfven Marie reste sig.

»Nu har Ni verkligen satt myror i hufvudet på mig», sade den senare leende. Det var omöjligt för denna att taga saken tragiskt, den föreföll henne allt för dunkel och osannolik.

»Ja, jag vet inte hur jag kom mig för att, alldeles obekant, gå upp till er», svarade Rosa. »Men jag drefs af en lust, som jag inte kunde motstå. Jag ville så gärna se er och tala vid er...»

»Men, hur visste Ni hvar jag bodde?» frågade Marie.

»Jag följde efter er vagn i går... Min vagn stannade vid Drottninggatan och så gick jag till fots... Jag såg er gå upp här i huset...»

Det var en besynnerlig människa, tänkte Marie för sig själf... Hvad kunde hon ha för ett intresse af att komma och säga mig det här; det är ju alldeles påtagligt, att hon diktat upp det, fastän hon vill ge det ett sådant sken af trovärdighet.

»Ni lofvar mig att inte omtala mitt besök?» afbröt Rosa sig själf.

»Ja bevars... såvida jag inte alldeles oförhappandes skulle komma att nämna er... Men det är sannt, jag vet ju inte ens ert namn...»

»Ja, då får Ni inte heller veta det...»

Marie skrattade resigneradt, alldeles som om hon ville säga: det kan ingen hjälpa, jag är heller inte angelägen!

Rosa räckte henne sin hand. Hon tog emot den och tryckte den mycket reserveradt.

Om några ögonblick var flickan försvunnen, och »vackra Marie» kastade sig ned i gungstolen med en tidning i handen. Hon väntade på Schniedorf, han hade lofvat att komma till henne äfven i dag.

* * *

När Rosa kom ned på gatan, så kände hon sig förargad på sig själf. Hon hade en känsla af att hennes besök på sätt och vis misslyckats. Inte ett dugg hade hon fått veta af det, som hennes nyfikna själ törstade efter. I detta ögonblick visste hon lika litet, hvad de tre herrarna voro för passagerare, som innan hon gått upp i huset vid Bryggaregatan.

Hon var förargad på sig själf därför att hon inte förmått att uppträda så som hon från början ämnat. Hon hade varit alltför blyg, alltför osäker i sina yttranden, och därför hade hon sannolikt förefallit mycket tvetydig. Hon hade nog förefallit rent af förryckt. Det hade ju den andra också sagt, och säkert hade hon äfven menat det. Hon hade framstått i en löjlig dager, och det var just det, som var försmädligt, ty hon hade ju verkligt faktiska orsaker för sitt handlingssätt.

Men, för rästen, *något* hade hon det oaktadt fått reda på, och från en viss synpunkt var detta icke så litet.

Hon hade fått veta att damen, som varit i deras sällskap, varit en schweitzeriuppasserska och att hon var förlofvad med den ene af dem. Vidare hade det blifvit tydligt och klart för Rosa, att denna fästmö icke var någon »medbrottsling» utan att hon förlofvat sig på ett helt vanligt sätt, som man gör för att få en man, som kan försörja en.

Och kanske när allt kom omkring, så var det ingenting ovanligt hvarken med fästmön eller med fästmannen — — men hvarför hade den andre då kommit till henne med revolvern, hvarför hade han mutat henne med femtilappar...? Alltsammans var fortfarande gåtor, och hennes besök hos f. d. schweitzerifröken hade icke gett något uppslag till lösning...

Skulle hon snart råka dem igen? Det var den fråga, som nu lifligast framstälde sig i hennes sinne. Äfventyret hade redan för henne förlorat en del af sitt romantiska skimmer, men plåga hennes hjärna både dag och natt skulle det fortfarande göra.

* * *

Egendomligt nog hade Rosas besynnerliga resonnemang ej förmått att i någon hög grad rubba Maries jämnvigt. Hon hade själf sagt, att »det satt myror i hufvudet på henne», men med dessa ord hade hon sannolikt menat mera skämt än allvar. Det var icke möjligt för henne att fatta, hvad sannolikhet det skulle ligga i det unga och okända fruntimrets halfuttalade påståenden.

Inte kunde hon bryta med Schniedorf nu — *nu*, när hon frivilligt gifvit sig i hans våld och då »hela Stockholm» kände till förlofningen. För resten vore det ju dumt, då hon icke hade den ringaste giltig anledning. Aldrig hade hon någonsin märkt någonting misstänkt i den riktning, som den andra menat. Och hvad skulle hon taga vägen? Ge sig till slafsysslorna på ett schweitzeri igen!? Ah nej, för det hade hon nu fått en afsmak, som skulle döda henne, om hon tvingades att återvända! Hon ville gifta sig rikt och få ett sorglöst lif, där dagarna fingo omväxla mellan glada nöjen och bekväm lättja; vid den idén hängde hon fortfarande fast, och *det* var just, hvad hon längtade efter.

Visserligen påminde hon sig äfven nu det intryck, hon hade fått af sin fästmans salong strax efter sin ditkomst,

och det intrycket hade verkligen förmått att mer än tillfälligtvis fördunkla de sidor hos Schniedorf, som hon tyckt om och som hon funnit för sig gynsamma. Men yppigheten i mat och dryck hade ju sedan motvägt det första intrycket, hvars orsaker hon sökte bortförklara.

Och icke sammanhängde detta intryck med den fallna flickans dunkla antydningar. Det kunde i värsta fall ha sin orsak i att Schniedorfs förmögenhet icke fullt var af den omfattning, som Marie förmodat, men det kunde också härleda sig därifrån, att han på grund af sitt utelif vårdslösat sitt ungkarlshem. Inte gjorde det henne nu därför så värst stora bekymmer!

Hon hade fått rådet att söka »utforska» honom. Nåja det kunde hon väl göra, men *om* han var någon slags hemlig »bof» — som flickan antydt —, så skulle hon väl redan förut ha märkt någonting styggt och hemlighetsfullt hos honom, så pass mycket som de varit tillsammans på sista tiden.

Nog måste hon medgifva att Rothknecht, kompanjonen, egde någonting bakslugt och sataniskt i sina ögon och i sin fysionomi, liksom också det fanns något vildt och hänsynslöst i hans sällskapliga beteende, men icke behöfde detta stå i samband med en brottslig natur. Därifrån och dit var ju ett långt steg.

Utforska, hade den andra sagt. Ja nog kunde hon till tidsfördrif försöka sig på ett dylikt litet spioneri. Men att det skulle leda till något resultat, det betviflade hon, och otrefligt skulle det bli för rästen. Det skulle i så fall vara Rothknecht, som hon hufvudsakligast skulle ha ögonen på — —

Från Rothknecht fördes hennes tankar till den, som presenterats för henne som ingeniör Borrman. Honom hade hon ju alldeles glömt bort i går och i dag, ty de andra båda hade sökt upp henne. Och dock hade hon klart för sig, att det just var Borrman som starkast tilldragit sig hennes uppmärksamhet... ja, det vill säga i början, ty sedan hon börjat blifva »lifvad», så hade hon

endast tänkt på den, som varit gladast.' Borrmans blonda utseende och smånätta, välformade figur hade slagit an ofantligt på henne. Hon hade ögonblickligen känt en hel annan sympati för honom än för de öfriga i sällskapet, hennes fästman naturligtvis inberäknad. Hon hade en gång tänkt för sig själf, att om hon af »tycke» skulle fått valt en af dem, som varit närvarande, så skulle hennes val utan betänkande fallit på den ljuse Borrman, den yngste i sällskapet. Men sannolikt egde han icke, tänkte hon, en så djärf och påflugen natur som en Rothknecht eller en Backe, och därför hade trängts i bakgrunden af dem under sällskapslifvets flirtation och upptåg. Det var af denna orsak, som hon inte fått tillfälle att visa honom, att han väckt hennes sympati mer än alla de andra. Men nu längtade hon efter att få träffa den blonde ingeniören...

— — — —

När Schniedorf nästa gång kom till henne, så kunde hon inte motstå frestelsen att tala om för honom, att hon haft ett oväntadt besök, trots sitt löfte.

»Hvem då?» frågade han nyfiket, ja nästan ängsligt.

»Den där flickan, som vi sågo på Djurgårdsbrunn — —»

»Åh tusan — —!»

Schniedorf studsade. Hvad kunde hon ha haft för intresse af att uppsöka Marie — — och hvad hade hon sagt — —?

»Hvad ville hon dig?» frågade han med en ytterst förvånad uppsyn.

Marie hade förut tänkt öfver, hur hon skulle besvara en sådan fråga.

»Hon hade gett akt på oss, sade hon», svarade Marie ogeneradt, »och hon hade sett att jag ref sönder visitkortet... därför tänkte hon att broschen var min, eftersom jag var i Rothknechts sällskap... Hon bara ville veta det... Det var bara af nyfikenhet, som hon kom till mig...»

»Nå, hade hon inte pantkvittot med sig?» frågade Schniedorf.

Han gjorde det för att förbrylla Marie, ty han såg tyd-

ligt, att hon inte ville tala om allt hvad den andra sagt och hvad de resonnerat om tillsammans.

»Det frågade jag inte henne om», svarade Marie lika ogeneradt som förut.

»Det var besynnerligt!» tyckte Schniedorf. »Hon hade nog lämnat ifrån sig pantkvittot för billigt pris.»

»Kanske du vet, hvar hon bor, så kunde du ju gå och fråga henne . . .?»

Schniedorf skulle ha varit bra dum, om han inte i Maries spetsiga fråga förmärkt en antydan om, att hon fått veta, att äfven Schniedorf kände det unga fruntimret. Hvarken han eller Rothknecht hade ju emellertid låtsat om detta under samtalet i värdshusets matsal. Och han beslöt sig för att fortfarande neka. Med den oskyldigaste och trovärdigaste min i världen sade han:

»Hur skall jag veta hvad hon bor — — Jag har ju inte sett människan förut — — Det hörde du väl på Djurgårdsbrunn — —»

»Ja, jag bara tänkte — —»

»Hon har bestämdt varit och ljugit ihop någonting för dig», återtog Schniedorf misstänksamt. »Sådana där kvinnor, de bruka kunna prata litet hvad som hälst.»

»Hon var här inte mer än ett par minuter, och vi hunno inte säga mycket. — — Och hon bad mig mig så många gånger, att jag inte skulle tala om för er att hon varit hos mig — — du kan ju därför låta det stanna oss emellan — —»

»De förefaller mig besynnerligt, att hon gjorde sig besvär med att söka opp dig bara för att hon var nyfiken att få veta, om det varit din brosch — — Hon borde ju tvärt om inte varit angelägen alls att få träffa broschens ägare — —»

Marie märkte, att Schniedorf genomskådade hennes halfva undanflykter. Hvad var emellertid orsaken till att han yttrade sig öfver dem på ett så allvarligt kritiserande och misstroget sätt? Låg det inte ändå en hund begrafven

under allt det här — — Hon fick, trots allt, i detta ögonblick det intrycket att Schniedorf kände broschupphitterskan minst lika mycket som hans kompanjon. Den unga fallna kvinnan skulle alltså åtminstone i något fall talat sanning — —?

SEXTONDE KAPITLET.

Spaningarna efter Kläppens mördare började man så småningom att alldeles afgjordt utgå från den synpunkten, att den från Sverige kommande miss Willy haft samma baneman eller banemän som den stockholmske pantlånaren. Begagnandet af ett så enastående mordvapen samt det sätt, på hvilket det blifvit fördt, måste inför alla vana polisögon förråda ett så intimt samband mellan de båda uppseendeväckande ogärningarna, att denna synpunkt aldrig behöfde svikta.

Således kunde man som en synpunkt numro två uppställa den slutsatsen, att denne dubbelmördare rest från Danmark till Sverige igen och att det således vore troligt att åtminstone åtskilliga af den rika engelskans stulna smycken skulle förvandlats i gångbart mynt inom det svenska rikets gränser, och antagligen inom hufvudstadens hank och stör.

Det var detektiven Land, som mera detaljeradt utarbetade dessa synpunkter, och han beslöt sig därför, med vederbörande befäls tillåtelse, att företaga en den mest noggranna och minutiösa undersökning å alla juvelerarebuti-

ker, pantlåneinrättningar och öfverallt, där handel på det ena eller andra sättet bedrefs med guld-, silfver- och juvelsaker.

Att den sökte ogärningsmannen följt de moderna inbrottstjufvarnas försiktiga vanor, nämligen att med konsterfaren hand förändrat tingesternas utseende, innan de utlämnades i marknaden, var ju högst troligt. Och det var just härvidlag, som polismannens skarpsinnighet skulle pröfvas.

Detta förstod Land mer än tillräckligt, och han uppskattade sitt ansvar. Det gälde icke att flyktigt genomse en och annan juvelerares eller pantlåneaffärs lager, det gälde att gå från den ena till den andra, utan att taga förbi en enda, och att granska hvarje liten del af smyckena och dyrbarheterna för att se om det icke kvarlämnats någon obetydlig detalj, som skulle kunna uppdaga deras ursprung.

Det skulle blifva ett tidsödande arbete, en undersökning af annan karaktär än de vanliga, hvilken skulle taga veckor i anspråk, men det kunde inte hjälpas, det måste ske. Det var den enda vägen att komma in på något spår, och ledde dessa studier till något resultat, då, men först då, skulle man måhända finna en tråd, genom hvilken den vid den mördade pantlånarens säng upphittade papperslappen eller breflappen skulle kunna komma till nytta.

Den berömde spårhunden Land hade sannerligen aldrig brunnit af en sådan närvös otålighet, som då han började dessa undersökningar. Det gälde helt simpelt att återupprätta det förtroende från allmänhetens sida till stockholmspolisen, hvilket så godt som stod på spel. Händelserna hade ådagalagt att det midt i hufvudstaden opererade en eller flera af de farligaste förbrytare, och rättvisan tycktes oförmögen att gripa dem. Det skulle blifva till en ovansklig heder, om Land härvidlag förmådde inför pressen och publiken upprätthålla polisens anseende. Man kan däraf förstå hans nervositet.

Den förteckning, som Stockholms-polisen erhållit af

London-polisen öfver engelskans stulna saker, underkastades af Land en så intresserad granskning, att han snart kunde den utantill på sina fem fingrar. Samtliga smyckenas utseende, värde och egendomligheter stodo som inbrända i hans minne. Så fort hans öga träffade något misstänkt, så skulle säkerligen hans polis-instinkt sätta sig i rörelse.

Och så började han sina ansträngningar!

Som en stöfvare på språng efter villebrådets spår slank han dag efter dag in i guldsmedsaffärer och pantlånekontor, apropos, oförberedt. Han presenterade sig och framvisade sin polisbricka, jämte en särskild fullmakt från öfverståthållareämbetet, och ingen kunde neka honom att gå igenom hvarenda låda och hvarenda vrå.

Jämte dessa granskningar hade han äfven utarbetat en rad af frågor, hvilka han ställde till personalen på lokalerna och genom hvilka han hoppades att måhända uppdaga någon tillfällig tilldragelse, som kunde tjena till ledning.

Det var ett både intensivt och tålamodspröfvande arbete, rent af ett riktigt jättearbete, och Land var dödstrött ibland om kvällarna, när han slutat för dagen. Det hade varit frågan om att låta olika detektiver gå igenom olika delar af hufvudstaden, men på polischefens förslag och i enlighet med Lands önskan hade han slutligen ensam erhållit uppdraget. Men på samma gång det måste göras grundligt, måste det äfven gå raskt, så att något störande rykte ej komme att varsko någon med dåligt samvete.

Det var en oräknelig mängd af diverse guldsmedsarbeten, som under dessa dagar gick genom detektivkonstapelns snabba fingrar och utsattes för spanande blickar från hans vakna öga. Hans annars så starka närver höllo till sist på att totalt öfveransträngas. Han kunde icke sofva om nätterna, och han anfäktades af hallucinationer. Men han gaf ej tappt. Med en okuflig energi fortsatte han sin jagt från lokal till lokal, från låda till låda.

Och resultatet?

Ja, det syntes komma att blifva lika med noll. Antingen måtte rånmördaren ännu ej släppt ut en enda af

de stulna sakerna eller också måtte han egt en ovanlig förmåga att förändra deras utseende.

I dag — det var öfver fjorton dagar sedan han började — uppehöll han sig å en af de större guldsmedsbutikerna å Söder.

Han hade som vanligt talat enskildt med egaren, ytterst allvarligt framhållit hvad saken gällde och begärt dennes medverkan. Särskildt ville han se allt som under de sista månaderna blifvit inköpt, ifall det ej redan var nedsmält, och han bad att ingenting, vore det än hur obetydligt som hälst, skulle undanhållas honom.

Affärens ägare gjorde inga som hälst svårigheter. Hela butiken ställdes till Lands disposition. Innehållet i båda lådorna, där gamla inköpta saker förvarades, tömdes ut på ett stort bord och detektivkonstapelns fingrar började att intresseradt gräfva i den rätt stora högen. Där funnos bägare, snusdosor, broscher, örhängen, armband och artiklar af alla möjliga slag, både af guld och silfver. Synbarligen var guldsmeden en affärskarl, som särskildt lade an på inköp af gammalt gods.

Det var icke med trött likgiltighet, som Land gick igenom den brokiga samlingen af mer eller mindre väl bearbetade metallstycken, fastän han så många gånger förut upprepat samma procedur. Nej, hvarje sak undersöktes så noga, som om det hade varit den första butiken, han besökte. Detektivkonstapeln Land var en »undersökare» af det rätta slaget.

Men det såg ut som om allt besvär skulle varit förgäfves. Ingenting anmärkningsvärdt tilldrog sig hans uppmärksamhet, inte något enda märke eller igenkänningstecken, af dem som funnos uppräknade i förteckningen, kunde han få fatt på, hur skarpt han spejade ...

Dock, just nu tyckes han ha funnit något, som synes värdt en ännu noggrannare undersökning än den han underkastat det öfriga!

Det är en liten smal guldring, som han håller mellan sina fingrar!

»Ursäkta, har konstapeln funnit någo' af det som sökes?»

Synbarligen är den ingen vanlig billighetsring, utan en, som varit tämligen konstnärligt arbetad. I ena kanten har den ett djupt hack, som förstör dess utseende och sannolikt kommer att föra den till smältdegeln. Den sten, som prydt den, är lösbruten, men infattningen finnes kvar.

I öfver två minuter hade Land stått och hållit ringen i hand. Guldsmeden och hans biträde hade med den mest spända, nyfikenhet gett akt på detta, men af grannlagenhet icke velat framställa någon fråga. Till sist blef dock guldsmedens otålighet för stor, och när detektiven fortfarande stod och på sitt begrundande sätt fixerade ringen, gick den förstnämde fram och frågade:

»Ursäkta, har konstapeln funnit något af det som sökes?»

Land svarade med en motfråga.

»Vet Ni hvem som sålt den här ringen till er?» sporde han oroligt.

Guldsmeden tog guldringen i hand och betraktade den.

»Jo, det tror jag, att jag påminner mig! Det vill säga, inte vet jag *hvem* det är!»

»Men Ni påminner er utseendet?»

»Ja — — jag tror det — — jag vill minnas, att jag själf köpte in den här ringen för några dagar sedan — — Det var en ung man med ljust hår och ljusa mustascher — —»

»Har samma person varit och sålt någonting till er förut?»

»Ja, det har han — — Det är just därför, som jag påminner mig honom.»

»Kan Ni icke taga fram något mer, som han försålt?»

»Det är omöjligt för mig att påminna mig — — Det brukar vara lång tid mellan hvarje gång, han kommer hit — — Det föregående, som han försålt, är sannolikt nedsmält alltsammans — — Jag har inga andra gamla saker än de, som finnas i de här båda lådorna — —»

»Men kanske Ni putsat opp något och har det bland edra nya artiklar — —»

»Det kan jag inte påminna mig, men jag kan ju se efter — —»

»Minns Ni, om det var dyrbara saker, som ifrågavarande person försålt — — värdefullare än den här ringen? Några större broscher med perlor eller dylikt?»

»Det har jag svårt att erinra mig, men jag tror icke, att det var något vidare värdefullt — — jo, ett par juveler vill jag minnas vid ett tillfälle — —»

»Dem har Ni inte kvar?»

»Nej, de äro sålda!»

»Om denne person kom in i butiken ännu en gång för att sälja något, så skulle Ni väl känna igen honom?»

»Det tror jag säkert — —»

»Då vill jag i egenskap af polisman anmoda er att icke släppa honom, utan att genast telefonera till detektiva stationen, så fort han kommer inom dörrarna. Jag hoppas att Ni icke har något emot att hjälpa oss i detta hänseende, då det gäller att uppdaga en verkligt farlig förbrytare. På samma gång som er heder bör bjuda er att icke släppa honom förrän en detektivkonstapel anländt, så vill jag äfven påpeka, att Ni ådrager er rättsligt ansvar genom att ej rätta er härefter — — För resten är det utlofvadt en mycket hög belöning för den, som kan fånga honom, och af den får Ni naturligtvis äfven er del — — — Ni kan också beräkna att med anledning af det här fyndet blifva nedkallad till förhör på detektiva station — — Jag förstår ju, att Ni köpt den här ringen som Ni köpt en hel del annat, utan tanke på något brottsligt, men Ni kommer nog det oaktadt att förhöras — —»

När Land vid sin ankomst till guldsmedsbutiken i korta ordalag förklarat sitt ärende, så hade han icke redogjort för, *hvilka* brott som egde sammanhang med undersökningen. Det var därför icke underligt att guldsmeden, som började känna det rätt kusligt att på detta sätt blifva inblandad, om också aldrig så indirekt, nyfiket framställde följande fråga:

»Hvad har han egentligen gjort, den där, som Ni söker?»

»Det kan jag icke säga er nu», svarade Land kort. »Det får Ni underrättelse om sedan.»

Under det att detektiven talade hade han tagit fram ett papper ur bröstfickan — det var förteckningen öfver den engelska missens dyrbarheter. Han hade innehållet i hufvudet, men han ville noggrannt kontrollera fyndet.

»Det fanns en liten safir i den här ringen, när Ni köpte den, inte sannt?» frågade han och betraktade guldsmeden forskande.

»Jo, det vill jag påminna mig — —»

»Ni ser, att jag inte tagit fel — den är en af de tingestar, som jag söker! — — Det här djupa hacket fanns naturligtvis, när Ni inköpte den — — Det är därför Ni måste smälta ned den — —?»

»Ja — —»

»Jag förstår — — det är därmed, som den där herrn med ljusa mustascherna velat motivera försäljningen i edra ögon — — Ni får ursäkta mig, att jag behåller ringen — — Ni får sedan betalt för den af polisen — —»

»Var så god!»

»Och så en sak till, som är mycket viktig: Hvarken Ni eller ert biträde får omtala för någon, att jag varit här och att jag lagt beslag på en ring — — Kom i håg det, inte en enda stafvelse till någon människa — — Ni är ansvarig därför inför polisen — — Ni förstår, en tidning kunde lätt få tag i det och publicera, att vi äro på spår, och då kunde hela resultatet blifva om intet — —»

Guldsmeden försäkrade, att detta icke skulle hända, och att han skulle ge sitt biträde ytterst noggranna förhållningsorder.

Land stoppade ringen mycket omsorgsfullt i västfickan och fortsatte därefter undersökningen till slut. Men ingenting vidare hittades.

När han kom ut på gatan stack han fingern ånyo ned i västfickan för att öfvertyga sig att ringen fortfarande låg kvar där.

Det var med en känsla af den djupaste tillfredsställelse,

som detektiven Land i dag vandrade mot polisstation för att inför sin chef aflägga räkenskap öfver dagens resultat.

Andtligen ett spår funnet!

Och ett spår, som inte var det sämsta. Ett spår, som var betydligt fördelaktigare än den intetsägande lilla papperslapp, hvilken hittats vid Kläppens dödsläger.

Hvad var det då, som fäst Lands uppmärksamhet på ringen?

Jo, inuti den samma hade han funnit en svag räst af en gravyr, hvilken förestälde en orm, som biter sig i stjerten.

Bland de på den engelska polisens lista upptagna dyrbarheterna fanns äfven en ring med detta märke, hvars öfriga utseende äfvenledes passade in på den lilla guldring, som Land lagt beslag på.

Enligt denna lista skulle inuti ormringeln finnas graverade bokstäfverna *E. W.*, men af dessa fanns ej ett spår. Detta var dock lätt förklarligt. Det syntes tydligt för ett skarpt och vant öga, att filen gått öfver gravyren. Men ormen måtte ha varit en smula djupare ingraverad än initialerna inuti, ty fastän största delen af den samma var utplånad fanns dock kvar tillräckligt skarpa rispningar i ytan för att man skulle kunna se, hvad sorts figur de bildade.

Land var därför fullt och fast öfvertygad om, att lyckan slutligen gynnat honom och att den funna guldringen var en af miss Willys utpränglade värdesaker. Kunde man nu endast få tag i utpränglaren, så skulle det otvifvelaktigt, menade Land, snart gå för sig att afslöja engelskans och Kläppens mördare — ty att detta var en och samma person, därom var inte tu tal.

Detta resultat berodde till stor del på guldsmedens vaksamhet och handlingskraft. Polischefen och Land diskuterade därför också frågan om att stationera en detektiv i butiken, och man beslöt att under de närmaste veckorna låta en af detektivkårens yngre medlemmar taga plats som fingeradt biträde i guldsmedsaffären. Man ansåg att man

inte kunde vara nog försiktig eller offra nog ansträngningar för att få lägga vantarna på denna ovanligt djärfve och farlige förbrytare.

När man en gång hade fått fatt i den nu okände *men misstänkte*, då förstod man, hvilken ofantligt stor nytta man skulle hafva af det namn, som fotografiskt fanns återgifvet i åtskilliga detektivkonstaplars plånböcker — *Marie*. Då skulle den lilla papperslapp, å hvilken detta namn var nedskrifvet vara den starkaste ledtråd man kunde ega för att utforska den misstänkte och anhållne gynnarens föregående — — —

Man skall emellertid inte tro att detektivkonstapel Land lade sig på latsidan i den här intressanta affären sedan han trodde sig ha funnit *ett* spår. Ahnej, därtill var han för klok. Han slutade icke förrän han fullföljt den utstakade undersökningen så länge det fanns en möjlighet att upptäcka något nytt. Ännu under flera dagar nedlade han ett strängt arbete på de ställen, som återstodo.

Men något uppslag numro två erhöll han ej. Att ännu flera saker blifvit försålda och utpränglade, det var alldeles naturligt, men de öfriga hade man i så fall filat på starkare och gjort om omsorgsfullare. Land fick vara tacksam för hvad han redan funnit. Måtte nu bara den unge mannen med de ljusa mustascherna snart komma igen till guldsmedsaffären på Söder! Det var hans enda önskan!

SJUTTONDE KAPITLET.

Så småningom blef det alldeles tydligt, att i och med det samma som Marie började att umgås i Schniedorfs ungkarlshem, så började också på allvar hennes marsch nedåt.

Hon insåg det själf, hon kände det själf, men hon ägde icke krafter att frigöra sig därifrån. Hon märkte alltför väl i hvilket sällskap hon råkat i och med sin förlofning med den lefnadsglade och utsväfvande grosshandlarn, men förhållandena voro sådana, att hon icke hade annat än att med gladligt mod och med leendet på sina röda läppar fortsätta på den väg hon beträdt.

Förlofningsfesten hade varit hennes entré in i det nya riket; det rike, där vällefnad, njutningar och sinnlighet skulle blifva gudarna, som tillbådos!

Åh, hvad hon, när hon var ensam, plågade sin hjärna med funderingar öfver, hur det hade gått till att hon uppträdt som hon gjort och att hon tålt hvad hon tålt. Om man för några månader sagt henne, att hon skulle komma att dansa cancan med varietéfröknar — — —

Och dock skulle hon kunna göra om det igen, om det knep! Denna lefnadslustiga yra fann hon intressant och lockande! Hon kunde egentligen icke se något snuskigt däri — åtminstone sökte hon allt mer att *inbilla* sig detta — hon såg den bara från den leende sidan. Att dricka champanj och likörer, så att det gick rundt i hufvudet, att skämta så att det fräste i luften och att kokettera för litet hvem som hälst, inte var det väl så farligt, bara hon höll sig temligen på mattan och inte lät det gå *för* långt! Ja, det var just häri, som hon fann försvar inför sig själf. Hon var så säker på att det var hon, som behärskade nöjet, och icke tvärtom! Hon skulle kunna sluta när hon ville, hon skulle aldrig låta det gå »för långt» . . . det var med dylika sväfvande fraser, som hon tystade ned sitt samvete.

Hvilken ödets ironi! När hon fick se Schniedorfs välsvarfvade friarebref och ställdes inför utsikten att blifva fru, då gjorde hon detta för att få en position i samhället, för att komma ifrån flirtationen och kurtisen på schweitzeriet. Hon hade visserligen räknat ut att få det bekvämt och njutningsrikt, men en familjär stadighet skulle dock sätta sin prägel på hennes lif och blifva en motsats till de förhållanden, i hvilka hon till sist kunde råka, om hon stannade kvar på schweitzeriet. Och så hade det gått alldeles i motsatt riktning! Det var just sedan hon förlofvat sig, som hon börjat att »lefva med» med både kropp och själ! Det hade ju knappt gått en dag under de sista veckorna utan att det varit en liten »fest». Och hvarenda sådan hade artat sig att blifva en mer eller mindre stark kopia af förlofningskalaset! Och hon hade varit med om de gladaste tokroligheter och de galnaste upptåg ibland! Och starka drycker, som hon hade riktig afsky för på schweitzeriet, dem hade hon nu fått smak för! Gud vet för resten om det inte var det, som gjorde hela susen! Hon hade fått ett verkligt begär efter alkohol! Det var den, som piggade upp henne, och det var den som dödade samvetsbetänkligheterna om sådana inställde sig någon gång . . .

Misstanken att Schniedorf var fattigare än hon förmo-

dat hade nu fullständigt lämnat henne. Hon såg ju dag efter dag, huru han bokstafligen öste ut pängar, och öste ut dem för hennes skull. Han hade öfverhöljt henne med presenter af alla möjliga slag, klädningstyg, handskar, nipper, parfymflaskor och blombuketter. Och när han var värd på deras fester, så brydde han sig ju aldrig om hvad det kostade. Han *måste* ha en stor förmögenhet, då han kunde kasta ut pängar på detta sätt!

Äfven hade hon så godt som glömt, hvad den prostituerade damen sagt henne vid sitt besök. Hvad var det för sladder! Hon hade troligtvis varit föryckt, det där fruntimret! Inte voro Schniedorf och hans vänner några tjufvar och mördare! Att gå med dylika dumma tankar och försöka spionera på dem, det hade hon verkligen ingen lust för. Det skulle ju vara både dumt och löjligt!

Nog hade hon vid ett par tillfällen undrat på att Schniedorf hade tid att bara tänka på glada tillställningar, och hvarför han inte behöfde vara mera på sin affärslokal, om han skulle förtjäna så mycket pängar, som han behöfde. Men hon hade förmodat, att hans affär var så gammal, att den gick af sig själft. Och för resten hade hon vid ett par tillfällen, då hon varit i hans sällskap, nedifrån gatan sett hans namn målat på kontorsfönstren. Och firman stod ju t. ex. i telefonkatalogen. Så att något tvifvel på att han verkligen hade en hederlig och anständig affär, det behöfde hon inte hysa! Tvifvelsutan hade den där unga kvinnan ur gatflickornas klass endast velat drifva gäck med henne! Men hon hade heller icke gått från Marie med den föreställningen, att denna trodde på henne!

Om Marie vid åtskilliga tillfällen kände vissa samvetskval öfver att hennes nuvarande lif i de liberala och feststämda herrarnes sällskap var onyttigt och omoraliskt, så var det dock *en sak*, som hon var medveten om, att hon kunde hysa en obetingad tillfredsställelse öfver. Och det var, det hon fortfarande höll Schniedorf i schack, när han ville blifva för närgången. Han hade nog under inflytandet af vissa stämningar allt vidare gjort små försök att få

henne att stanna kvar, när de andra gingo hem efter nattens muntra sällskapslif, men lika bestämdt som förut hade hon nekat därtill. Då betydde det ingenting hur pass rörd hon var af alkoholgiftet, då hade hon genast fått kurage att skjuta undan honom. Nej, det var hennes orubbliga föresats, att icke låta honom öfverrumpla sig. Och i det beslutet var hon ännu samma fasta karaktär som förut — — — åtminstone var hon själf säker därpå, och hittintills hade hon visat det.

— — — —

En afton blef hon en stund lämnad ensam i Schniedorfs våning. Ja, det vill säga, jungfru Gertrud var hemma också, men denna undfallande och diskreta människa fick ju mera räknas till möblemanget.

Marie hade ätit middag hemma hos Schniedorf, endast i sällskap med denne. Då fick hennes fästman plötsligt ett telefonbud, som kallade bort honom. Han ursäktade sig, lofvade att vara tillbaka om en stund och bad Marie under tiden roa sig ensam så godt hon förmådde. Hon hade ingen åstundan efter att gå hem, ty hon skulle gå ut tillsammans med Schniedorf och några andra på kvällen och stannade därför kvar. För resten trifdes hon nu mera icke det minsta i sitt lilla rum hos fru Andersson! Det föreföll henne så trist och enformigt, sedan hon vant sig vid de glada tidsfördrifven i Schniedorfs våning och vid vistelsen på eleganta restaurationer och nöjestempel.

Hon hade knappt, sedan Schniedorf gått, hunnit slå sig bekvämt ned i soffan för att studera några färska tidningar, förrän det ringde på tamburdörren.

Hon trodde först att det var Rothknecht, och det gjorde henne just ingen glädje. Den ogenerade kompanjonen började att blifva alldeles för djärf mot henne! Hon såg tydligt, att han inbillade sig, att han skulle få några framgångar hos henne! Men han behagade henne inte, och hon tyckte det skulle vara otrefligt att blifva ensam med honom tills Schniedorf kom igen.

Gertrud gick och öppnade.

Marie hörde från tamburen en karlröst, men det var inte Rothknechts, som väl var.

Men hon kände väl igen den. Ja visst, det var Borrmanns röst. Marie märkte, att hon fick hjärtklappning. Den blonde »ingeniören» hade för hvarje sammanträffande stigit allt mer i hennes gunst, trots det att han själf egent-

ligen ingenting gjort därför. Det var endast hans utseende som behagade henne så väl.

Steg han in, skulle det blifva första gången, hon var på tu man hand med honom.

En lätt rodnad steg upp på f. d. schweitzerifrökens ansikte. Hon väntade oroligt på, att han skulle komma in till henne. Hon önskade intet högre.

Hon hörde Gertrud säga, att Schniedorf var borta, och att hans fästmö satt ensam därinne.

Om ett par ögonblick öppnades dörren och Borrman inträdde. Han hade tagit af sig ytterrocken och ämnade således stanna.

När Marie fick syn på honom, blef hennes rodnad ännu starkare. Hon blef förargad däröfver, men kunde inte hindra det.

Hon steg icke upp, antingen hon nu ville kokettera med en viss förtrolighet eller hon var rädd för att han då bättre skulle märka hennes rodnad. Hon räckte honom, med ett högst förtjusande småleende, handen öfver det ovala mahognybordet.

Han fattade den med en ifver och en kavaljerisk artighet, som hon knappt hade trott honom om. Hon såg, att hans ögon ströko öfver hennes ansikte och hennes figur med sådan lysten djärfhet, att hon icke hade märkt någonting dylikt hos honom förut. Var det därför, att de nu voro ensamma, som han tog sig för att kurtisera henne, han som alla de andra? Men det gjorde ett betydligt mindre retsamt intryck på henne än när Rothknecht klädde af henne med sina genomträngande, sinnligt mörka blickar.

Den unge mannen med guttaperkafingrarna, hvilken ju också hade sin »del» i det firmans offer, som kallades »vackra Marie», hade också i detta ögonblick stor orsak att med både förtjusning och lystnad betrakta den sköna kvinna, som halflåg mot den mörkröda plyschsoffans ryggstöd i den svärmiska belysningen från tvänne stora lampor med skära sidenskärmar.

Hade Maries andliga människa tagit obotlig skada af de sista veckornas lif, så kunde man då icke säga detsamma om hennes utseende och apparation. Hon hade tvärtom, om möjligt, blifvit ännu vackrare än förut. Detta nöjesjäktande hade satt fart i hennes blod och gifvit en viss nervös feberglans åt ögon och hy, hvilken klädde henne förträffligt. När de tre kompanjonerna talade sinsemellan om henne, kunde de därför icke nog utlåta sig i beundrande

ordalag om hennes strålande och pikanta behag. Om hon nu bara ändtligen vore deras lydiga verktyg!

Ja, det var detta senare, som ibland fyllde dem med en verklig ängslan. Visserligen märkte de att hon förändrat sig just i den riktning, de önskade, och visserligen kunde Schniedorf nu vara säker på att få henne till hustru, men det *kunde* dock hända någonting, som plötsligt och oväntadt kom henne att uppresa sig emot dem och kunde rycka bort henne ur deras händer. Se till exempel den där historien med glädjeflickan Rosa! Det var ju en ren tur att den aflöpt så lyckligt, att Marie ej fattat några misstankar. Ty det hade hon aldrig visat, att hon gjort! Men det var mycket annat, som kunde hända . . .

Det var inte underligt att den unge mannen med en värme, som var mer än artig och vänskaplig, tryckte den mjuka, silkeslena hand, som kokett inbjudande räcktes honom öfver divanbordet.

»Åh, är det Ni?! jag sitter här alldeles ensam. Min fästman har gått bort på en stund!» utropade Marie med ett tonfall så gladt, att det lätt kunde tydas som om hon vore belåten därmed. Åtminstone fattade Borrman det så, och det gjorde honom nästan litet smått tafatt.

»Jag kommer då alldeles lagom,» lyckades han emellertid säga i galant ton.

»Tror Ni det!» svarade Marie och skrattade skälmskt.

»Vill Ni inte sitta ner,» tillade hon omedelbart och gjorde en rörelse mot en länstol, som stod tätt intill soffan, där hon satt.

»Jo tack!

Han slog sig ned småleende och fästade blicken skarpt på Maries ansikte.

»Hvarför ser Ni så där på mig? Har jag någon svart fläck på näsan?» sade hon gycklande.

»Jag tycker att ni tar er så rasande bra ut, där Ni sitter nu!»

Det kom en smula plumpt.

»Ni svarfvar då inte edra artigheter,» tyckte Marie.

»Nej, men jag menar hvad jag säger!»

»Såå . . . Har Ni upptäckt det där först nu då, efter Ni säger det, som om Ni skulle berätta en nyhet?»

»Det har jag tyckt ända sedan jag såg er för första gången!»

»Nå, *det* låter då åtminstone litet mera romantiskt än det Ni yttrade först.»

»Men det är sannt, det också . . . Schniedorf är allt en lyckans guldgosse . . . Jag skulle önska jag vore i hans kläder jag . . .»

»Såå . . .»

Därpå blef det en paus. Marie halflåg fortfarande. Hon kikade kokett mot taket. Borrman betraktade ännu hennes ansikte mycket uppmärksamt och mycket beundrande.

»Jag undrar,» sade »ingeniören» i en ton så lejonmessigt ogenerad, att det slog Marie med förvåning, »om en sådan där ring, som Ni har på vänstra handen, har förmågan att skydda för alla frestelser . . .»

»Ni är lustig! Hvad menar Ni? Jag känner inte igen er! Ni är ju en riktig salongskurtisör! Och annars tycker jag att Ni håller er i skymundan, som om Ni vore en tafatt bondpojke . . .»

»Tycker Ni . . . Nåja, det är ju också första gången jag träffar er ensam. Ni förstår ju, att när Schniedorf och Rothknecht svärma omkring er, så finns det ju inte plats för en tredje person.»

»Det där säger Ni som om Ni ville säga något elakt om dem!»

»Nej, visst inte! . . . jag bara svarade på er anmärkning . . .»

»Rothknecht har jag väl inte med att göra,» inföll Marie häftigt. »Ni har väl aldrig sett, att jag tillåtit honom några friheter!»

»Han tar sig nog friheter, om Ni tillåter det eller ej . . .»

Borrman sade det inte i klandrande ton, han sade det tvärtom så, som om det vore alldeles naturligt.

»Ni tycks hysa en ofantlig respekt, ja jag kan näsan säga vördnad för min fästmans kompanjon», framkastade Marie. »Men, vet Ni, det kan jag icke förstå! Jag tycker att han är en rå och oförskämd människa . . .»

»Och ändå tycks Ni kokettera för honom ibland?»

»Gör jag? Jag skrattar möjligen åt honom ibland, ty han är ju rätt kvick . . . Men jag skulle aldrig tillåta honom att komma mig för nära . . .»

»Har han försökt det då?» frågade Borrman i pikant ton.

»Åhja, han döljer minsann inte sina afsikter.»

»Ni får tala om det för Schniedorf, så kanske kompaniskapet upphör,» gycklade Borrman.

»Nej, jag har ingen lust att beklaga mig. Jag kan nog försvara mig själf.»

»Men mot Schniedorf har ni inte kunnat försvara er . . .»

»Hvad menar Ni . . .?»

Hon sade det med utomordentlig häftighet, reste sig upp i soffan och satte blicken, skarp som en nålspets, in i »ingeniörens» ansikte. Kanske Schniedorf ha varit nog usel att tala om, hur de blefvo bekanta? Det var den frågan, hon gjorde sig.

Borrman märkte naturligtvis hennes häftighet och han insåg, att han sagt ett par ord för mycket. Men för att reparera det, svarade han leende:

»Jag menar, att Schniedorf fångade er, han . . . naturligtvis måste han ha gjort det, eftersom Ni förlofvade er med honom . . . Men kanske Ni gjorde det af ren och oförfalskad kärlek, utan någon vidare ansträngning från hans sida?»

»Ni kan allt vara satirisk Ni med, när Ni vill. Är det Rothknecht, som lärt er det?»

Hon lutade sig åter bakåt, men denna gången djupare än förut.

Borrman drog med en hastig rörelse stolen närmare intill soffan och lutade sig framåt mot Marie.

»Om inte Schniedorf och jag vore så goda vänner», sade han, »så skulle jag försöka locka er att bedraga honom.»

»Hur skulle Ni då bära er åt?»

»Jag skulle falla på knä här bredvid och säga, att jag älskade er!»

»Men tycker Ni inte, att det vore åtskilligt gammalmodigt. Tänk så många, som ha gjort det före er . . .»

»Menar Ni vid *edra* fötter?»

»Nej, jag menar i allmänhet!»

»Men det angenäma blir aldrig gammalt,» inföll Borrman filosofiskt.

»Är Ni säker på, att det skulle bli så angenämt . . ?»

»Ja, för mig åtminstone . . .»

»Det berodde väl på, om jag lät er ligga kvar eller ej!»

»Det är jag säker på, att Ni gjorde!»

»Åhå, åhå . . . Ni är verkligen förhoppningsfull . . . Hvad har ni för skäl att tänka så illa om mig . . ?»

»Jag såg det på er, då jag kom.»

»Hvad säger Ni . . . Såg Ni det på mig . . . Ni har då verkligen en iakttagelseförmåga, som jag inte trott er om . . . Kanske något *för* stark till och med . . .»

»Ja, men nu har jag ändå förrådt, hvad jag tänkte, då jag fick se er . . .»

»Men om Ni nu inte tänkte sannt, så har Ni ju gjort er löjlig i mina ögon . . .»

»Löjlig? Det förstår jag inte . . .»

»Förstår Ni inte, att jag skulle tänka om er, att Ni vore inbilsk och narraktig . . . Och det hade jag verkligen inte trott om er . . .»

Borrman lade en af sina händer på hennes knä.

»Kan Ni svärja på, att jag misstog mig? frågade han.

Hon rörde sig icke.

»Ha, ha ha!» skrattade hon.

Han kastade sig ned på knä bredvid henne.

Men då drog hon undan sina ben och kastade sig häftigt åt andra sidan af soffan.

»Nej, stig upp!» sade hon halfhögt. »Gertrud kunde komma . . . det vore obehagligt . . .»

Borrman satte sig åter i stolen.

»Ni kommer allt att gå bra långt, Ni, om Ni vill!»

»Hur så?»

»Med ert utseende och ert . . . ert sätt!»

»Jag blir fru Schniedorf helt rätt och slätt . . . Det är hela min ärelystnad och hela min framtid . . .»

»Men tycker Ni inte, att det blir litet enformigt?»

»Visst inte! Ni har ju sett, hur roligt vi ha. Det har ju varit ett enda festande, ända sedan vi blefvo förlofvade . . .»

»Ja, men när ni får husliga omsorger . . . och barn . . . och tocket där . . .»

Marie rodnade lätt.

»Åhja, det får väl gå, det med . . .»

»Men tänk er, om Ni inte är riktigt blixtrande kär i Schniedorf. Hur svårt skall det inte vara för er att vara trogen . . . med ert temperament . . .»

»Ni måtte tro, att jag är en riktig en . . .»

»Jag tror att Ni har lefnadslust och äfventyrslust . . .»

»Nåja, man blir väl ingen nunna heller för att man gifter sig . . .»

»Nej, tvärtom, det är många kvinnor, som bli än värre, när de gifta sig . . .»

»Än värre . . ? Hvad menar Ni med det . . . Nu är Ni ju grofkornig, vet jag . . .»

»Jag menar, att de drifva värre kurtis sedan de blifvit gifta, än de gjorde förut . . .»

»Och Ni menar, att jag tillhör de kvinnorna?»

»Det har jag inte sagdt . . .»

»Men det låter så . . .»

»Nå, tro hvad Ni vill!»

Därpå reste Borrman på sig och började gå rundt kring rummet, lätt hvisslande på en operettmelodi.

»Man hvisslar inte, när man är i fruntimmerssällskap,» sade Marie ironiskt.

»Ja, jag kan inte uppföra mig så fint och nobelt som Schniedorf och Rothknecht, jag.»

»Men jag tycker ändå bättre om er än om dem . . .»

»Jaså, Ni medgifver det till sist ändå!»

»Jag kan väl inte annat för att få er att sitta stilla i stolen bredvid mig.»

»Kan jag icke lika gärna få sitta i knäet på er?»

»Hvad ger Ni mig för det då?» frågade Marie skrattande.

»En kyss . . .»

»Bravo! Ni fann er.»

Borrman gick fram till soffan och gjorde ett försök att få sin arm om Maries hals.

Men med en förnärmad min kastade hon sig mot det andra soffhörnet.

»Låt bli mig, annars ropar jag på hjälp!» sade hon, halft skämtsamt.

»Ni leker med folk, Ni,» tyckte Borrman.

»Har jag lekt med er? . . . Åhnej, ni misstar er!»

»Jag förstår mig så litet på kvinnor — och allraminst på er . . .»

»Ni gör er visst oskyldigare än Ni är . . .»

»Och Ni gör er bestämdt dygdigare än Ni är . . .»

»Tackar!»

»Men det är sannt,» fortsatte Marie, »jag är ju värdinna här, när värden är borta, och jag borde väl ha frågat er, om jag inte fick bjuda er på någonting . . . dricker Ni inte ett glas punsch, säg?»

»Nej tack, jag är så nöjd, om jag bara får sitta och betrakta er!»

»Det blir ett temligen tarfligt nöje!»

»Det beror väl på min uppfattning!»

»Ni vill kanske inbilla mig att Ni är kär i mig — —?»

»Om jag sade det, så skulle jag bara säga det som vore sannt — —»

»Och ändå har Ni inte visat det förrän just nu — — Stackars liten, Ni har gått och med blödande hjärta kväft

era känslor — — Er plikt mot en vän och er blygbet ha afhållit er från att göra mig en kärleksförklaring — —»

»Ni borde skämmas, som vill vara så elak!»

»Vill Ni inte sitta ned i stället för att gå och betrakta väggarna så där,» afbröt Marie honom, »Ni gör mig nervös.»

»Gärna! Men jag sätter mig i soffan!»

Han kastade sig vårdslöst ned bredvid henne. Men soffan var dock så pass stor, att det fanns ett rätt respektabelt afstånd emellan dem.

»Om jag nu vore säker på att Schniedorf dröjde borta i en timma till, så skulle jag . . .»

»Hvad skulle ni . . . hva' . . . ?» afbröt Marie honom med ett öfverlägset ögonkast.

». . . gå anfallsvis till väga.»

»Mot mig? Kan Ni inte hellre vänta, tills jag blir gift . . . Då blir det ju mycket mera pikant . . .», gycklade Marie.

»Huru länge dröjer det då?»

Den frågan gjorde Borrman med verklig nyfikenhet, ty Schniedorf hade inte nämt någonting om saken, och den var ju intressant för »firmans» alla medlemmar.

»Ja, vet ni, det kan jag inte säga,« svarade Marie. »Men så länge dröjer det väl inte . . .»

»Längtar Ni själf därefter?»

»Behöfver jag bekänna det för er?»

»Det svaret var liktydigt med, att det är er likgiltigt — —»

»Ni drar väl djärfva slutsatser — — — När skall Ni själf gifta er.»

»När Ni blir änka — —!»

»Det var artigt sagt, men det var då inte vidare kvickt.»

Marie sköt fram underläppen i en försmädlig grimas. Hon såg så näpen ut, att blodet började att svalla i den unge »gentlemannens» ådror långt starkare än förut.

Med ungefär samma snabbhet som han brukade föra

fingrarna till folks fickor, kastade han sig intill henne, lade armarna om hennes kropp och tryckte sina läppar mot hennes.

Marie gjorde ett svagt försök till motstånd, men det var så svagt, att det allt för tydligt märktes, att det var konstladt.

Hon fästade sina mörka ögon på hans ansikte med en lång och underlig, oförklarlig blick. Det var en lavin af känslor, som i detta ögonblick vältrade sig fram i den vackra kvinnans själ. Hon förstod så väl, att hon gjorde orätt, att hon ånyo sudlade ned sig, att hon allt mera prisgaf den rest af heder, som hon ännu hade kvar. Men å andra sidan så tillfredsställde det i hög grad den njutningslystnad, som i dessa dagar pulserade i hennes blod, detta famntag, denna kyss af en ung man, som hon hade betydligt mera sympati för än för någon annan. Schniedorfs smekningar och sinnliga kyssar började äcka henne. Skulle hon kunna gifta sig med honom, så måste hon verkligen ha någon annan i reserv, vid hvars sida hon kunde glömma sin antipati för sin fästman, någon, som hon verkligen höll af och hvars passion hon kunde ärligt besvara. Nu kom ju han, som hon längtat efter, och erbjöd sig. Att hon därför icke skulle kunna stöta bort honom, det hade hon redan från början klart för sig.

Hon började känna ett rent behof efter att få besvara hans kärleksutbrott. Han såg ju bra ut och var ung, och ljusa karlar hade hon alltid haft tycke för.

Utan att tänka på något annat än honom, som slingrat armarna om hennes kropp, utan att tänka på den risk hon löpte, ifall Gertrud eller någon annan oförmodadt trädde in, stack hon fingrarna lekfullt i hans hvitgula hår och tryckte hans ansikte mot sitt.

»Ja, vi skola träffas ofta,» hviskade hon, »jag tycker riktigt mycket om er — —»

I det samma hörde de Gertruds röst därute i tamburen.

»Grosshandlarn har fått främmande,» sade hon, »ingeniör Borrman . . .»

Hon tryckte hans ansigte mot sitt. (Sid. 298.)

»Jaså!» svarade en röst, som de igenkände vara Schniedorfs. Han hade gått in med egen nyckel, utan att ringa, och de båda brottslingarna i soffan hade varit så upptagna af hvarandra, att de icke märkt tamburdörrens öppnande.

Borrman reste sig ögonblickligen, då han hörde Gertruds röst, och slog sig försiktigt ned i en stol ett stycke från Marie.

Denna hade varit blek ett par sekunder, men hon hann att intaga en annan ställning i soffan, innan hennes fästman inträdde.

»Åh, är du där? Det var roligt, att du hjälpt min hustru att fördrifva tiden. Du kom alldeles lagom som jag gick, din spjufver!» tyckte Schniedorf skämtsamt.

»Ja, jag har ansträngt mig till det allra yttersta för att få din fästmö att bedraga dig, men det har inte lyckats», svarade Borrman ogeneradt.

Marie ansträngde sig så hårdt för att hindra blodet att stiga upp i ansiktet, att hon bet sönder läpparna.

»Rothknecht kommer hit om en stund. Vi ha kommit öfverens om att gå till Berns i kväll. Du gör väl sällskap?» frågade Schniedorf och vände sig mot Borrman.

»Ja, med din fästmös tillåtelse, så . . .» svarade Borrman artigt.

»Det får Ni så gärna —»

Det var väl att Schneidorf inte märkte den obetänksamma blick, som de båda utbytte — —

Nåja, så farligt hade det kanske heller inte varit, om han märkt den. Han trodde visst inte, att f. d. Calle Kvist var något helgon, äfven om det skulle gälla hans vänner inom firman. Och för rästen hade ju Borrman sina rättigheter, han med, sedan »vackra Maries» eröfring blifvit ett gemensamt beslut. Men dock, om Schniedorf vetat att Borrman gjort försök att *redan nu* skjuta både honom och Rothknecht — hvilka under alla förhållanden utgjorde firmans båda förnämsta medlemmar — åt sidan, så hade han san-

nolikt råkat i eld och lågor, och det kunde ha förorsakat obehagliga konflikter.

Ingeniören gjorde därför bäst i att gå hemlighetsfullt tillväga, när det gällde att få njuta af den vackra kvinnans gunst.

ADERTONDE KAPITLET.

Naturligtvis inberättade Schniedorf till firman, hvad Marie relaterat om Rosas besök. Rothknecht råkade genast i eld och lågor. Han framhöll med skärpa, att hennes beteende måste betraktas som ett löftesbrott från hennes sida. Hon hade lofvat, att hålla sig stum och passiv, men det hade hon inte gjort, när hon uppsökte Marie. Hvem visste, hvad som drifvit henne därtill! Måhända skulle hennes nästa steg blifva att gå till polisen. Det vore bäst att stoppa till glädjeflickans lilla sminkade mun, så att den en gång för alla blef stum!

Men Schniedorf ville icke denna gången heller höra på den tonarten. Han påpekade, att Marie bestämdt påstått, att flickan endast kommit dit af en besynnerlig och oskyldig nyfikenhetslusta, sedan hon sett Marie i deras sällskap. Om hon kastat fram några för dem nedsättande antydningar, så hade naturligtvis Marie, som dittills stått främmande för alla misstankar i den vägen, omöjligen kunnat underlåta att låta detta framskymta. Men det hade hon inte gjort. Schniedorf relaterade icke i detalj, hvad Marie sagt åt honom, men af någon outgrundlig instinkt sökte han framställa saken så gynnsamt som möjligt för Rosa.

Denna instinktiva ansträngning var dock kanske inte så outgrundlig. Den hade verkligen *ett* motiv, som kunde förklaras. Schniedorf hade på sista tiden blifvit alldeles ovanligt försiktig. Det var hans förhållande till Marie, som gjort detta. Han ville att man skulle inställa allt »arbete» tills att han väl blifvit gift med henne. Herre gud, det var ju möjligt, »firman» egde för närvarande temligen goda »tillgångar». Lidelsen för Marie behärskade honom fortfarande, ja, den steg för hvarje dag. Han var färdig att bryta med sina kompanjoner och kasta allt annat öfver bord, om det skulle gälla, blott för att åter få henne i sina armar. Och han insåg tydligt, att det icke skulle lyckas honom, förrän han blifvit lagligen vigd vid henne.

Schniedorf gjorde därför för närvarande allt som stod i hans makt för att få sina snygga kamrater att hålla sig lugna. Han ville icke, att de skulle företaga sig någonting, i hvilket man ens löpte skymten af risk att komma i kollision med polisen eller offentligheten. Man kan därför tänka sig hans ängslan, när han såg Rothknechts sataniska ögon börja på att blixtra af raseri, då denne fick veta att Rosa skvallrat en smula ur skolan. Han ångrade, att han inte tegat samt, med framkastande af något svepskäl, försökt förmå Marie att äfven hålla tyst med det för hans kompanjon.

En gång, när de samtalade om den här saken vid en sammankomst på Borrmans rum, framkom denne med ett alldeles nytt och oväntadt förslag.

Det var sannolikt en ren slump, att just han kom på den där tanken, man kunde annars tyckt, att den låg närmare någon af de båda andra. »Ingeniören» hade emellertid fått till utgångspunkt ett yttrande af Schniedorf, att det var högst beklagligt, att man icke hade några fruntimmersbekanta åt Marie. Själf hade hon inga, som hon ville umgås med, från sitt föregående lif, och hennes tre uppvaktande kavaljerer kunde icke, sedan nu fru Lindenbohm var evigt förlorad, bjuda på andra än varietésångerskor och vanliga gatflickor. Och för dem höll sig Marie för god.

Rosa var nu förstås en af det sistnämda slaget, om också en ganska snygg sådan, men med henne skulle man kanske kunna göra en liten anordning, som temligen fylde svalget mellan glädjeflickan och f. d. schweitzeriflickan — — — Det var just detta som utgjorde Borrmans idé!

Det var en förmiddag, när de tre herrarna sutto och drucko ett par glas absint i »ingeniörens» rum, som Borrman till hälften på skämt framkastade:

»Om jag vore som du, Rothknecht, skulle jag bekanta mig litet närmare med den der pigga flickan, som hittade broschen — — Jag håller med Schniedorf, det går inte an att expediera henne — — men då ha vi, ta mig tusan, inte något annat sätt att tysta mun på henne än att — —»

»— — gifta oss med henne — — liksom med Marie — — tackar ödmjukast!» fortsatte Rothknecht, afbrytande och med ironisk ton.

»Nej, det menar jag inte,» svarade Borrman. »Men gör henne till din privata älskarinna! Tror du att hon eftersträfvar ett sådant lif, som hon nu lefver — — att gå på gatorna och fånga upp hvilken slusk, hon träffar, och kämpa en daglig kamp för slantarna till hyran och toaletten — — Tror du inte att hon såväl som hvarje annan sådan där flicka skulle med uppräckta händer ta emot ett anbud att få en egen liten privat våning med eleganta möbler, att få hålla eget hushåll, att ha egen kammarjungfru och så vidare — —»

»Du vill alltså, att jag skall göra henne till min enskilda älskarinna, frågade Rothknecht begrundande.

»En rasande god idé,» inföll Schniedorf. »Vid alla helgon är det inte Borrman, som får alla goda idéer nu för tiden!»

»Ja, du är ju snedvriden af kärleksgriller . . .» hånade Rothknecht.

»Du är svartsjuk, du, hva'?» tyckte Schniedorf i samma ton. »Hvad säger du om Borrmans plan?»

»Åhjo, bevars! . . . den är kanske inte så oäfven. Flickan går ju an. Hon är ju ung och rätt acceptabel. Ett

par timmar om dygnet kunde man ju alltid tillbringa hos henne... Att hon går in på det, det är ju troligt, åtminstone så länge hon får så mycket pengar hon vill ha... Men om det blir ett sätt att göra henne mera oskadlig, det blir det man får se...»

»Det är äfven af en annan orsak, som jag föreslår det här,» sade Borrman. »Skulle man inte kunna låta blifvande fru Sehniedorf få litet sällskap af Rosa — hon heter ju så! Schniedorf har ju beklagat sig öfver, att han inte har något fruntimmerssällskap att bjuda henne på...»

»Hvad tänker du på! Är du galen!» utropade Schniedorf, »Tror du att Marie skulle hålla till godo med Rosa.»

»Men man kan ju presentera henne som Rothknechts fästmö...»

»Men de känna ju hvarandra,» inföll Rothknecht.» »Marie vet ju om, att det är en flicka med tvetydig sysselsättning.»

»Hvad fan gör det! Säg du bara att du har blifvit kär i flickan och att du förlofvat dig med henne. — — Nog kan *du* dra till med en historia,» tyckte Borrman med en menande sidoblick på Schniedorf, »som du kan få din fästmö att tro... Tala om någonting rörande... om huru fröken Rosa på grund af Rothknechts böner lofvat blifva en annan människa... och så vidare!»

De tre glada gossarna utbrusto på en gång i ett gapskratt.

»Ja, gud vet för resten, om inte det skulle lyckas att bekanta ihop damerna» sade Rothknecht. »Schniedorfs ärade fästmö står ju i en beklagansvärd ställning, därigenom att hon inte har något kvinnligt umgänge... Hon tog troligtvis emot hvem som hälst, bara det är en kvinna...»

»Vi kunna ju försöka!» tyckte Schniedorf. »Nog tusan skall det gå för sig att inbilla henne, att Rothknecht tagit sig en fästmö ur gatflickornas klass. *Honom* tror hon om hvad som hälst...»

»Tackar!»

»Ja det är sannt! Hon påstår, att du ser ut som du vore satan själf . . .»

»Tackar! . . . Använde hon just det uttrycket?»

»Åhnej, inte ordagrannt. Men det var det hon menade . . .»

»Nå, hvem tycker hon, att du liknar?»

»Det har hon inte talat om . . .»

»Ängeln Gabriel, hva'? . . . Ha, ha ha!»

»Har ni sport något från — —?»

Det var Borrman, som afbröt de båda andras gnabb. Han sade icke rent ut, hvem han menade, utan han knäppte endast med fingrarna. Och han knäppte på ett oefterhärmligt sätt på grund af fingrarnas mjuka leder.

Hans båda kamrater förstodo väl, hvad han åsyftade. Och instinktmessigt sänkte alla tre sina röster till ett hviskande.

Det var *polisen,* han menade. Det var ett namn, som ingen utaf dem brukade säga rent ut... Det lät kanske litet otrefligt i deras öron!... Men Borrman behöfde endast knäppa med fingrarna eller Rothknecht blinka med sina nervösa ögonlock, så förstod man det öfver hela linien...

Polisen!

Det var den buse, som de behöfde frukta i hvarje ögonblick, den hundraarmade drake, som med sina klor vill dra åt sig alla tvetydiga och brottsliga existenser!

Det hade under den tid, som de experimenterat på olika områden, i samtligas medvetande tryckts in en instinktiv fruktan för detta ord och allt, som därmed egde sammanhang. Och så fort samtalet vid något tillfälle riktades däremot, så fattades alla tre af en gemensam känsla, hvilken nästan omedvetet dämpade deras tal och förde ett visst misstroende in i deras uppträdande, och detta äfven om de befunno sig aldrig så trygga för andras öron och blickar.

När tanken på polisen grep in i deras skuldbelastade själar, då försvunno alla ojämnheter i deras mellanhafvande, alla biintressen, som annars kunde skilja dem åt, och de bundos ihop till ett gemensamt försvar mot en gemensam fiende, som om de tre varit en enda kropp och egt en enda hjärna.

Fastän de inte kände till detaljerna, så hade de ändå vissa starka aningar om, hvilket intensivt arbete som den stockholmska detektiv-afdelningen utvecklade för att få fatt i Kläppens mördare, hvilken ju ansågs liktydig med den för någon tid sedan i Danmark mördade engelskans.

Det var Rothknecht, man sökte! Och hade man honom fast, så skulle man snart upptäcka hans medbrottslingar!

Ingalunda kunde man säga att »firmans» tre utmärkta medlemmar egentligen visade något spår till ängslan, om de också hade en naturlig fallenhet för att blifva misstänksamma vid blotta tanken på polisen. Därtill voro de allt för kallblodiga och beräknande. Särskildt nu hade de ingen som hälst anledning att tro, att deras officiella fiender voro dem på spår. Hur skulle detta kunna vara möjligt!

Hade icke allt gått precis efter uträkning! Icke ett enda misstag eller missgrepp hade skett! Osynlig hade Rothknecht kommit, osynlig hade han gått! Hvem skulle förråda dem! Hvad skulle föra misstanken mer mot dem än mot hundratusen andra menniskor i den svenska hufvudstaden! Visserligen var denna inte så stor som kontinentens eller Amerikas millionstäder, men den var dock tillräcklig för att man där kunde draga sig undan obehörig och misstänksam nyfikenhet! Inför hela Stockholm var Schniedorf en kaffegrosshandlare och Rothknecht hans kompanjon! De hade invaggat sig i säkerhet.

Den ende, som i samhälleligt afseende icke var fullt så väl situerad, var Borrman, f. d. ligapojken Calle Kvist. Han hade ju egentligen ingen »hederlig» sysselsättning som skylt, utan gick mera som dagdrifvare. Men, herre gud, han kunde ju föra sig tillräckligt elegant för att ge intryck af en väluppfostrad ung man, som lefde på räntorna af en ärfd förmögenhet. Han hade lyckats — till en del genom några små bedrägerier, hvilka den i dylika fall skicklige Schniedorf varit honom behjälplig med — få sina papper klara, och han hade ju ingenting haft att göra med de mest riskabla expeditionerna.

Det djärfvaste af honom var att han uppträdde omaskerad efter händelsen på teatern. Strax efteråt hade han också tänkt att sätta på sig åtskilligt med lösskägg och ett par blåaktiga glasögon, men det hade ej blifvit af, och nu hade han rent af glömt bort alltsammans. Både han själf och hans kompanjoner ansågo det för en oerhörd tur att han ej blifvit igenkänd ute på gatan af Land eller någon annan spårhund, som hade hans signalement, men de tillskrefvo detta äfven det förändrade utseende, som sminket, den rödblonda fruntimmersperuken samt den hvita kvinnodräkten gifvit honom på teatern. Tidt och ofta läto de emellertid honom höra förebråelser för hans oförsiktighet. Vissa dagar satte han dock alltid på sig ett par ljusa mustascher, såsom då han hos någon juvelerare försålde någon omarbetad brosch eller vid andra dylika tillfällen — — —

Det samtal mellan de tre herrarna, som Borrmans fingerknäppningar framkallade, blef af kort varaktighet. Ingen af dem hade något misstänkt eller obehagligt att rapportera. Rothknecht hånskrattade åt polisens vanmakt. Han delgaf, troligtvis för tionde eller tjugonde gången, sina båda stallbröder några detaljer från äfventyret hos pantlånaren. Särskildt berättade han med förkärlek, huru hunden utan att ge från sig ett ljud sträckt ut lemmarna, när han fått silkessnöret om halsen... Det var första gången, han sändt en hund till himla... Månn' tro, hur många månader han skulle få, när *det* blef upptäckt...? Ha, ha, ha!

Och de andra instämde i hans råa skratt...

* * *

Det var vid femtiden på eftermiddagen.

Rosa höll just på att ta på sig kappan för att gå ut, när det knackade på dörren.

»Stig in!» ropade hon vresigt. Hon förmodade att det var någon bekant, och det behagade henne inte, att man skulle komma just nu, när hon ämnat gå ut ett slag.

Dörren öppnades. Hon stod med ryggen däråt, men hon såg i spegeln att det var en lång karl i mörk öfverrock, som steg in.

Hastigt vände hon sig om.

Den där bleke, skägglöse, den som hon mest af alla människor fruktade, stod framför henne. Ett svagt leende krusade hans tunna läppar, då han med en viss, simpelt extravagant rörelse tog af sig sin höga hatt och gjorde en lätt bugning.

»God dag, Rosa!» sade han gladt. »Det var ju så Ni hette?»

Rosa stod stilla som en bildstod och stirrade på den ankomne. Hon hade blifvit mycket blek.

»Är Ni fortfarande rädd för mig?» frågade Rothknecht skämtsamt. »Men det har Ni väl i Herrans namn ingen anledning till!»

»Hvad vill ni mig?»

»Ni är alltid så oartig, när jag kommer och hälsar på er.»

»Ja, Ni lofvade ju att Ni inte skulle komma tillbaka!»

»Lofvade jag? Nej hör Ni, nu ljuger Ni allt duktigt! Jag vill minnas att jag tvärtom lofvade, att snart komma till er igen.»

Nå, hvarför har Ni då dröjt så länge?» frågade Rosa ironiskt.

»Ja, inte har det varit därför, att jag glömt bort er . . . Det kan Ni vara säker på!»

»Nej, det kan jag väl tro . . . Ni spionerar väl på mig?»

»Visst inte! Hur kan ni tro det. Jag litar naturligtvis på det löfte, Ni gaf mig — —»

»Nå, har jag inte hållit det, säg? Vet ni något annat, säg?»

Rosa framställde dessa frågor häftigt och spotskt. Måhända låg det uti dem ett försök att ögonblickligen få veta om den fruktade okände visste något om hennes besök hos Marie

Men Rothknecht var inte den, som lät öfverumpla sig. Han hade inte brådtom. Han satte sig lugnt ned i den lilla soffan och betraktade Rosa med spelande blickar.

»Ämnade Ni er ut?» frågade han, utan att besvara hennes sista fråga.

»Ja, det gjorde jag,» svarade hon med en blick på sin kappa, hvilken hon kastat på en stol.

»Nå, då ber jag om ursäkt, att jag besvärade er, men jag skulle just nu vilja tala några ord med er,» fortsatte Rothknecht.

»Såå! Hvarom då?»

»Det där säger Ni i en ton, som om Ni ville ge mig en örfil!»

Den där påpekningen gjorde han i så allvarlig och smärtsam ton, att Rosa verkligen började känna sig en smula skamsen öfver att ha bemött honom så ovänligt.

»Jag blir alltid rädd för er . . .» sade hon urskuldande.

»Och ändå har jag alltid varit så snäll mot er. Första gången, jag var här, så gaf jag er fem kronor halfvan för er porter, och andra gången gaf jag er en stor penningsumma . . .»

»Men Ni hotade mig också med revolver . . .»

»Men jag sköt inte på er . . .»

»Har Ni revolvern med er i dag också?»

»Den bär jag alltid på mig!»

»Hvad är Ni egentligen för en människa?»

»Sätt er, får jag språka vid er!» sade Rothknecht, i det han gjorde en rörelse mot en stol.

Men Rosa blef fortfarande stående.

»Ni har verkligen på visst sätt brutit ert löfte,» fortsatte den andre, i det han skarpt fixerade Rosa.

»Hur då?»

»Ni har uppsökt ett visst fruntimmer . . .»

»Jaså, Ni vet det . . . Hon har talat om det . . .»

»Ja, ser Ni, jag har händelsevis fått veta det.»

»Men henne sade jag ingenting farligt till. Hon är ju för resten er bekant, så hon angifver er väl inte!»

»Angifver . . . Hvad fan skulle hon angifva mig för!»

Rothknechts svarta öga blixtrade. Rosa såg förskräckt ned på golfvet.

»Hvad var det för idé af er att gå till henne?» frågade Rothknecht vidare.

»Jag såg er ju tillsammans med henne på Djurgårdsbrunn!»

»Och nu ville Ni fråga, hvad vi vore för ena gynnare?»

»Ja, Ni undrar väl inte på, om jag är nyfiken.»

»Nå fick Ni veta det?»

»Åhnej, inte fullständigt! Hon tycks veta det lika litet som jag.»

Rothknecht skrattade.

»Jag tror inte, att Ni är ond på mig i själ och hjärta!»

sade han. »Jag har ju inte gjort er något illa, jag har endast försvarat mina egna intressen . . . Hör nu lilla fröken Rosa, i dag kommer jag till er som älskare . . . Hvad säger Ni om det . . ?»

Rosa mötte honom med en lång blick.

»Ja det vill säga, jag ämnar inte stanna hos er nu,» skyndade Rothknecht att tillägga. »Men jag tänkte göra er ett förslag — —»

»Hvad då — —?»

»Ja, det rör sig bara om kärlek — —»

»Bah!»

»Hör nu, hvad skulle Ni säga, om jag talade om för er, att jag gått och blifvit blixt kär uti er . . .?»

»Ni, kär!!»

»Ja, vid Gud, är det inte sannt! Vill Ni, att jag skall bevisa det?»

»På hvad sätt?»

»Jag hyr en våning åt er — —»

Det klack till inom Rosa. Det var just, hvad hon önskat så länge! Att få bli privat älskarinna åt någon rik karl, det var just målet för hennes drömmar! Men en rik måste det vara, som kunde ge stiliga klädningar och fina supéer! Vore han därtill vacker och ung, så mycket bättre!

Hon slukade Rothknecht med sin blick. Åhja, han såg ju inte illa ut, och han var ju ganska ung! Och godt om mynt hade han alldeles säkert! Och inte hade hon precis motvilja för honom, fastän hon fruktade honom!

Hon betraktade Rothknecht skarpt. Menade han allvar? Hvilka kunde hans motiv vara? Tyckte han verkligen om henne, som han sade? Fann han henne retande och vacker? Eller hade han andra skäl? Ville han få henne i sitt våld för att säkrare binda hennes tunga?

»Nå, hvad svarar Ni?» frågade Rothknecht.

»Ni menar, att jag inte skulle taga emot någon annan än er!»

»Nog förstår Ni, hvad jag menar — — Jag skall hyra

en liten fin våning åt er — — Ni skall få det som en prinsessa, och jag skall tillbedja er — — Seså, kom nu och sätt er på mitt knä, så får jag vidare förklara mig — —»

Rosa rörde sig icke.

»Ni ser falsk ut,» sade hon.

Rothknecht förlorade dock icke tålamodet.

»Ni gör mig orätt,» sade han. »Ni tror mig vara mycket sämre än jag är! Jag svär på, att jag menar fullkomligt allvar. Och det är ingen annan orsak än att jag tycker om er. Jag har tänkt på er hvarenda dag, vi varit skilda åt. Om Ni vill, skall jag redan i morgon bevisa, att jag varit uppriktig mot er — — Men sätt er då och stå inte och se så främmande ut!»

Rosa satte sig på en stol så långt ifrån Rothknecht som det var möjligt.

»Ni vill bara tillförsäkra er om min person,» sade hon.

»Ni ser saken partiskt — — — Nå, men *om* det vore så som Ni säger, hvad skulle det ligga för ondt däri? — — Inte kunde jag hindra er med några bojor — — Ni kunde ju rymma ifrån mig, när helst Ni blef missbelåten med något — — Ni skulle få se, att vi kunde få mycket trefligt tillsammans — —»

»Jag får minst tre rum och stiliga möbler?» frågade Rosa i en äkta kvinlig ton.

Nu förstod Rothknecht, att hon började ge vika för frestelsen.

»Naturligtvis,» svarade han i galant ton. »Ni skall få en skicklig köksa, och så skall jag komma hem till er och äta små förtjusande supéer — — och kammarjungfru skall Ni naturligtvis också ha, ja till och med betjent, om Ni vill — —»

»Nu drifver Ni allt gäck med mig!»

Rothknecht reste sig.

»Nå, jag skall bevisa, att jag menar allvar. Kläd på er kappan, som Ni ämnade när jag kom, så gå vi ut och hyra några rum! I hvilken stadsdel vill Ni hälst bo? Det skall väl alltid finnas några att få!»

Han hade närmat sig Rosa, under det han talade. När han kom intill henne, böjde han sig ned och slog armen om hennes hals och förde sitt ansikte intill hennes.

»Tycker Ni, att jag är så ful, eftersom Ni inte vill uppfylla mina önskningar?» frågade han så vekt, det låg i hans makt.

»Ni är en riktig satan,» sade Rosa lågt.

Rothknecht reste sig åter, i det att ett outgrundligt leende spelade på hans läppar . . . Det var ju alldeles samma ord, som Schniedorf påstått, att Marie sagt . . .

»Hvad skrattar Ni åt?» frågade Rosa.

»Jag skrattar åt, att det var en annan kvinna, som en gång sagt alldeles det samma om mig som Ni!»

»Gjorde Ni också samma anbud till henne?»

»Nej, vid gud, hon är förlofvad med en annan, med en god vän till mig . . .»

»Det var det fruntimret, som var i ert sällskap?»

»Och som ni uppsökte sedan — — just hon!»

»Hvarför kallade hon er likadant!»

»Det vet jag inte . . . Med henne har jag alltid umgåtts mycket högtidligt . . . Ser Ni fröken Rosa, jag skulle gärna föra er bägge tillsammans. Jag umgås mycket hos min vän, hennes fästman. Och jag skulle gärna vilja ha er i sällskap. Vi lida brist på fruntimmersbekanta vid våra små samkväm. Men, ser Ni, hon är mycket ärbar, den här unga damen. Vi finge lof att ta hvar sin ring på fingret, om vi ville visa oss tillsammans hos henne . . .»

Rosa gaf till ett brutalt gapskratt.

»Vi skulle förlofva oss?» frågade hon under ett så starkt löje, att hon fick tårar i ögonen.

Rothknecht hostade för att söka undvika att falla för frestelsen att instämma i glädjeflickans larmande skratt.

»Ja, herre gud, ett par släta ringar kunna vi väl alltid ta på oss för formens skull,» sade han lugnt och kallt.

Rosa misstänkte, att det låg någonting under allt det här, men *hvad,* det var omöjligt för henne att utfundera.

»Det var roligt det här,» sade hon gladt. »Till sist vill Ni väl att vi skola gifta oss också . . .»

»Det kommer vi nog att göra *innan* vi förlofva oss,» tyckte Rothknecht med försök att vara kvick.

»Usch! Inga dumheter!» svarade Rosa och låtsade se sårad ut.

»Nå, vill Ni? Ja eller nej!» utbrast Rothknecht och satte hatten på sig.

»Så brådtom Ni har! Kan jag inte få tänka på det tills i morgon — — Kom igen i morgon kväll, så skall jag vara ensam hemma!»

»Kan Ni säga mig, hvad fanken det är att fundera på? Är Ni då så förtjust i att springa på gatorna efter karlar?

»Åh, jag behöfver inte springa på gatorna,» tyckte Rosa stött. »Det kommer allt hem till mig så många jag vill ta emot.»

»Nog hittade vi er på gatan alltid, när vi följde med er hem första gången!»

»Ja, det var otur, att jag just skulle träffa *er* den kvällen, och att Ni skulle få tag i visitkortet i korgen. Annars kunde många ledsamheter ha varit ogjorda?»

»Har Ni varit så ledsen då?» frågade Rothknecht ironiskt.

»Jag har varit så ängslig ibland, så jag kunde dö.»

»Hvarför då?»

»Att Ni skulle komma hit och skjuta ihjäl mig.»

»Det berodde ju helt och hållet på er själf.»

Rosa svarade ingenting. Hon steg upp, ställde sig framför spegeln och började ordna sina lockar.

Rothknecht ställde sig bakom henne och lade hakan smeksamt mot hennes axel. Han hade en min som liknade ormens, då denne förförde Eva i paradiset. Rosa måtte ha haft en dylik förnimmelse, ty det gick en rysning genom hennes kropp.

»Nå, besluta er nu! Säg ja! Ni skall få det som en liten prinsessa, och vi skola dricka champanj tills vi ramla

på golfvet... Men det gör ingenting, ty Ni skall få mjuka mattor... Ha, ha, ha!»

»Jag slipper väl inte med mindre...»

»Skönt — — Nu gå vi ut och hyra rum och köpa förlofningsringar — —»

I det samma ringde det på dörren.

Rosa ryckte till.

»Det är en bekant, som jag väntade vid den här tiden,» sade hon. »Han brukar komma till mig hvarje dag.»

»Den får ni afskeda nu!»

»Ja, dröj här, så skall jag gå ut och säga till honom, att han inte får komma in!»

Hon slank hastigt ut genom dörren.

Den unge mannen, som stod där utanför, var en gammal intim bekantskap till Rosa. Han var bokhållare på ett grosshandelskontor och betalde henne mera med presenter än med kontanter.

»Hör du John,» hviskade hon honom i örat. »Du kan inte få komma in i dag. Det är en fin och rik herre därinne, som vill att jag skall blifva privat åt honom. Han skall hyra mig tre rum, och jag skall få både köksa och kammarjungfru. — — Det blir stiligt du, tycker du inte det — — Kom till mig i morgon bittida, skall du få veta, hvart jag flyttar, och så kan vi råkas som vanligt — — Men kom säkert i morgon bittida, ty jag flyttar genast — — Vi skola gå ut och se på rum nu — —»

Den unge mannen hann inte att svara någonting förrän hon gaf honom en kyss och sköt ut honom på gården igen. Därpå skyndade Rosa in igen.

»Nå, hvad sade han? Blef han ledsen?» frågade Rothknecht.

»Åhnej, han får väl gå till någon annan,» svarade Rosa vårdslöst.

Därpå kastade hon på sig hatt och kappa, och ett par minuter därefter befunno hon och Rothknecht sig på gatan, arm i arm.

»Hälst vill jag bo på Östermalm,» sade hon.

»Nå, så gå vi väl dit först,» svarade Rothknecht leende.

NITTONDE KAPITLET.

»Jag har en stor nyhet att berätta för dig,» sade Schniedorf en gång helt apropå, när Marie och han en förmiddag arm i arm spatserade i Kungsträdgården.

Nu var ingen utaf dem »blyg» för att visa sig i sällskap ute på hvilken plats som hälst.

Men ett visst uppseende, litet ovanligare uppseende än folk i allmänhet, väckte paret dock, där det visade sig — Marie med sin mörka och sällsynt pikanta skönhet, Schniedorf med sitt hvitfeta anlete och sin vräkiga hållning.

»Såå . . . hvad då?» frågade Marie.

Det låg just icke så stor nyfikenhet i hennes fråga, ty hon kände till Schneidorfs »nyheter». Af den minsta småsak, som hände, sökte han att göra en uppseendeväckande historia, och den obetydligaste bagatell blåste han med sin jargon upp till en förfärligt viktig händelse.

»Rothknecht har förlofvat sig!»

Marie ryckte till. Det där var ju verkligen något »nytt». Hon hade inte sett sin fästmans kompanjon på ett

par dagar, och hon hade just undrat, hvar han höll hus. Hvarken sista gången, de råkats, eller någon gång förut hade han emellertid med ett ord antydt, att han gick i kärleks- eller förlofningstankar. Han hade ju tvärtom med en sådan nonchalant djärfhet kurtiserat henne, att hvem som helst skulle kunna fått den uppfattningen, att han ville taga henne ifrån den andre.

»Du skämtar väl!» utropade Marie.

»Nej visst inte, jag träffade honom i dag på morgonen, och då berättade han det för mig. Han hade just då lagt förlofningskorten på posten, sade han, så du har väl ett till mötes, när du kommer hem.»

»Nå hvem är den lyckliga?»

»Det får du lof att gissa! Du hade nog icke kommit på den tanken, när du fick se hennes namn på visitkortet.

»Jag känner henne således icke?»

»Jo, det gör du, men du vet troligtvis inte, hvad hon heter.»

»Det var kuriöst!»

»Men så är det ändå — — Gissa!»

»Hur skall jag kunna det! Vi ha ju inte några gemensamma fruntimmersbekanta. Jag tviflar på, att jag känner henne.»

»Det är — flickan med brochen!»

»Hon — — den där kvinnan — — Hur kan det hänga ihop?»

»Han har naturligtvis gått och förälskat sig i henne.»

»I henne — — i ett sådant där fruntimmer — — det är inte möjligt!»

»Hvarför inte det! Förälska sig kan man göra i alla fruntimmer — —»

»Ja, kanske det,» svarade Marie tankfullt. »Under alla förhållanden var det något högst oväntadt.»

»Rothknecht är ju synnerligen nyckfull, som du vet,» tyckte Schniedorf. Han såg på Maries min att meddelandet

slagit mycket obehagligt an på henne, och han måste säga någonting för att skyla öfver saken.

»Men litet skall han väl veta, hvad han gör! Som din kompanjon har han ju en viss samhällsställning, och det förefaller mig egendomligt, att han inte kunde få ett anständigt fruntimmer,» sade Marie i förargad ton. »Tänker han gifta sig med henne också?»

»Antagligen! Det är ju därför man förlofvar sig,» sade grosshandlaren skämtsamt och betraktade Marie med ett menande leende.

Marie förstod honom, och äfven hon log.

»Hon hade ju en kurtisör i sällskap på Djurgårdsbrunn. Hur kunde Rothknecht åse detta med ett sådant lugn. Eller kanske han då inte förälskat sig i henne ännu — —?» undrade Marie hånfullt.

»Du tyckes vara förargad på honom för det här!»

»Åhnej! Strängt taget har jag icke det minsta med det att göra, hvem han förlofvar sig med, men nog kunde han gjort ett bättre val. Han vill ju alltid förefalla så präktig och så duktig!»

»Men hvad tycker du annars om flickan? Du samtalade ju med henne, när hon var hemma hos dig.»

»Hon såg ju ganska bra ut, och hon föreföll inte att höra till de allra fräckaste. Men efter hvad hon sade till mig om Rothknecht, så förefaller det mig som en ren omöjlighet äfven från *hennes* sida, att de kunnat förlofvas . . .»

»Såå! Hvad sade hon då?» frågade Schniedorf nyfiket.

»Jag kommer inte så noga ihåg det — — Men inte var det något smickrande för Rothknecht, så mycket är då säkert — —»

»Du sade ju förut, att ni inte talade om något annat än om broschen,» inföll Schniedorf spetsigt.

»Det var åtminstone det viktigaste!» svarade Marie kort.

Schniedorf hade emellertid genom Maries yttrande fått starkare bevis än han hade förut på, att Rosa afgifvit några omdömen om dem. Han kom emellertid just nu på en idé,

hvarigenom han möjligen kunde till en del taga bort udden af hvad den pratsjuka flickan sagt, särskildt beträffande Rothknecht, hvilken först och främst tycktes utgjort ämnet i samtalet.

»När hon var uppe hos dig,» sade han, »så var det naturligtvis af svartsjuka, hon talade . . .»

Marie spetsade öronen. Det var ju verkligen någonting ditåt, som hon själf tänkt! Schniedorf såg med tillfredsställelse, hur uppmärksam hon blef.

». . . . Rothknecht har förfört henne,» fortsatte han. »Det är ju därför lätt att inse, hvarför hon har agg till honom . . . liksom också hvarför hon sökte upp dig . . . Men det är ju vackert gjordt af honom, att han reparerar sitt fel genom att förlofva sig med henne . . .»

Det där lät ju ganska naturligt, och Marie hörde på det med en allvarlig min.

Men hennes min var icke blott allvarlig, den var också tankfull. Rothknechts och glädjeflickans historia, som hennes kavaljer uppdiktat, hade väckt tanken på hennes egen historia. De hade ju beröringspunkter med hvarandra.

Härtill kom att de nu befunno sig på Strandvägen. De hade gått den vanliga promenaden förbi järnstaketet utanför Berzelii park och nedåt Djurgårdsbron. Det var denna väg, som mer än någon annan inbränts i Maries minne! Aldrig kunde hon gå den utan att hon erinrade sig den ödesdigra natten, då hon sprungit hem som en galning från utvärdshuset, förföljd af denne, hvilken nu gick vid hennes sida som hennes fästman. Det var ju därför icke underligt, att de jämförelser, som Schniedorfs osanna utsago framkallade, satte hennes fantasi och hennes minnen i rörelse.

Hvad han var olika i detta ögonblick mot då, hvad hän förändrat sig sedan dess, och hvilka egendomliga saker hon upplefvat under den jämförelsevis mycket korta tiden! Det var detta hon tänkte. Var hon sämre eller bättre nu än då, frågade hon sig själf? Naturligtvis sämre, mycket sämre! Något annat svar kunde hon ej ge. Men hon

kände sig nu hvarken olycklig eller ångerfull. Tvärtom, hon fann sitt nuvarande lif angenämt och sorglöst. Och hon hade ingen rädsla för framtiden . . .

»Rothknecht berömmer den här flickan så ofantligt,» sade Schniedorf efter en kort paus. »Hon skall vara mycket snäll och älsklig, fastän hon råkade i olycka.»

»Ja, hur kunde han bära sig så uselt åt med henne!» utropade Marie med en skärpa, som Schniedorf förstod att äfven han fick taga åt sig och som gjorde honom en smula förlägen.

»Och så besynnerligt att *just hon* skulle taga upp min brosch . . . din brosch, menar jag, från gatan . . .»

»Javisst ja . . . mycket besynnerligt . . .» instämde Schniedorf. Hans förlägenhet ökades, när Marie påpekade den egendomliga »slumpen». Han visste ju, hur den kommit till och i hvilken motsatt ordning händelserna gått.

»Han kommer nog att vilja taga flickan med sig upp till mig, nu när han förlofvat sig med henne,» framkastade Schniedorf försiktigt. »Det är ju inte vidare trefligt, men det kan inte hjälpas . . .»

Marie svarade ingenting. Och dock förstod hon såväl att det just var ett *svar* utaf henne, som Schniedorf ville ha. Själf var han väl antagligen som gammal blaserad kurtisör mycket »fördomsfri», men han undrade förstås, om *hon* — hans fästmö — skulle göra svårigheter.

Marie hade på tungan en kort och bestämd förklaring, det går jag inte in på! — — men i samma ögonblick flög det förbi hennes tanke ett minne af den där natten, då hon låtit förleda sig att dansa cancan med druckna varietéfröknar, *ja, hon hade dansat med*, det var ett faktum, som inte kunde förnekas. Var det bättre det? Var hon, som kunnat nedlåta sig till dylikt, för god att i några särskilda fall umgås med en flicka, som kunde vara en god och präktig flicka i själ och hjärta, fastän förhållandena dragit ned henne i olycka? Det var sannolikt på grund af några samvetsömma jämförelser af dylikt slag, som hon efter en kort tystnad icke svarade något annat än detta.

»Ja, när hon är förlofvad med honom, så gör det ju icke så mycket.»

Schniedorf blef rent öfverraskad af Maries mildt öfverseende svar, angenämt öfverraskad, ty hade hon satt sig absolut på tvären, så hade ju hela planen med Rosa misslyckats.

»Rothknecht är fasligt förtjust i flickan», fortsatte Schniedorf att berätta. »Hon är sannolikt den enda, som kan få någon bukt med hans vilda lynne — —»

»Men hvarför i Herrans namn lät han henne sjunka ned så här?» frågade Marie med hög röst.

»Tja! De blefvo ovänner, och så bröt han helt och hållet med henne — — Han hade förstås förut skämt bort henne, så att hon blifvit loj för arbete och endast ville festa och lefva högt — — och när hon då stod utan något understöd från honom, så slog hon in på det lättaste sättet att skaffa sig inkomster — —»

»Hur länge sedan hände det där?» sporde Marie intresserad.

»Det är ett par år sedan.»

»Och han hade hjärta att besöka henne sedan under hennes förnedringstillstånd — —? Han hade ju själf hittat visitkortet hos henne, enligt hvad han sade?»

Schniedorf hade svårt att icke inveckla sig till följe af Maries många frågor, men han var ju durchdrifven i den vägen, och han svarade nonchalant:

»Ja, hans gamla tycke hade naturligtvis hållit sig kvar, och han ville se ibland, hur hon hade det — — Själf hade hon allt mer förstockats — — Men nu har hon lofvat honom, som sagdt, att hon skall bli en annan människa, om han vill blifva hygglig mot henne . . .»

»Med hans sätt och karaktär tycker jag det vore bäst om han förblefve ogift,» sade Marie. »Han kan bestämdt icke göra en kvinna lycklig.»

De sista orden yttrade hon i en så vemodigt filosofisk ton, att de förde med sig en stämning, som nu mera inte var precis vanlig under deras umgänge med hvarandra, en

tryckt och dyster stämning. Och under inflytandet af denna gingo de en lång stund tysta vid hvarandras sida.

Det var nu som Marie kom att reflektera öfver ett uttryck, som hennes fästman fält för ett par ögonblick sedan, och hvilket känts af henne som om en flat hand slagits i hennes ansikte. Hon hade i första stund sökt att tillbakavisa det dåliga intrycket, men när det nu inträffade en pinsam paus i deras resonnemang, så kommo reflektionerna fram med all kraft.

Det var den där historien om, hvarför Rosa blifvit »allmän», hvilken Schniedorfs fantasi satt ihop, som berört Marie på detta sätt. Hon tänkte: Så kan det ju också hända mig! Jag lefver ju också nu på min fästmans nåd! Jag har ju också vant mig vid glädje och festande, vid dagdrifvarlif och lättfångna bekvämligheter! Om det plötsligen skulle inträffa en brytning mellan mig och Schniedorf, skulle jag då kunna återgå till en hedrande sysselsättning eller skulle jag liksom Rosa försöka mig på det bekvämaste och lättjefullaste sättet att skaffa pengar till bröd och hyra och toaletter? Skulle jag dock också falla för frestelsen att bli en glädjeflicka, som gick från hand till hand, från famn till famn — —? Ja, omöjligt var det inte, det måste hon medgifva, att så kunde hända? Det gifves ögonblick här i lifvet, då man egentligen icke vet hvad man gör, och då man gör alldeles hvad som hälst endast för att komma ifrån ett tillfälligt bekymmer!

Så tänkte Marie. Och det var därför hon alltmer började se genom fingrarna med Rosas skuld.

»Hvad tänker du egentligen på?» frågade Schniedorf leende, för att bryta med den ovanliga stämningen; »du går och ser så ängslig ut, som om du nyligen förlorat din svärmor.»

Marie drog på mun en smula. Men hon blef åter genast allvarsam, då hon svarade honom:

»Jag tänker på, hur egendomligt mångas lif kan gestalta sig — —»

»Bah, sådant där skall man vänta med att tänka på tills man blir gammal!»

»Det lär nog inte gå — — alltid kommer det någon stund, då ens tankegång råkar in i de där hjulspåren . . .»

De hade under samtalets gång kommit fram ända till Djurgårdsbron. Där hade de vändt och gått Strandvägen tillbaka igen.

Just som de kommo till hörnet af Nybroplan utropade Schniedorf, i det han med en lätt rörelse riktade spetsen af sin eleganta promenadkäpp mot den närmast liggande gatan upp mot Östermalm:

»Är det inte Borrman, som försvinner därborta? Det var tusan hvad han tyckes ha brådtom!»

Vid ordet »Borrman» hade Maries ansikte plötsligen betäckts af en brinnande rodnad. Hon vände sig hastigt åt sidan, för att inte Schniedorf skulle märka blodet, som steg upp mot hufvudet.

»Jo, jag tror det är han . . .» sade hon med tillkämpad likgiltighet.

Nästan i tankarna knäppte hon upp sin kappa, tog fram sitt lilla gentila guldur — en present af Schniedorf.

»Det är fasligt hvad tiden går, klockan är snart två,» sade hon i lätt konversationston.

»Jag har tänkt att gå och köpa biljetter till Operan i kväll — — Du följer väl med? Dom ger Lohengrin — —»

»Ja tack, gärna!»

Men under det hon uttalade orden var hela hennes kvinnosjäl riktad mot detta enda, att hon klockan fyra, således endast om ett par timmar, hade lofvat Borrman att ensam besöka honom i hans hem. Hon hade gifvit vika för hans passionerade böner. Det var det första mötet sedan hon i Schniedorfs våning tryckt sina läppar mot den blonde ingeniörens . . .

Det var därför hon rodnade.

* * *

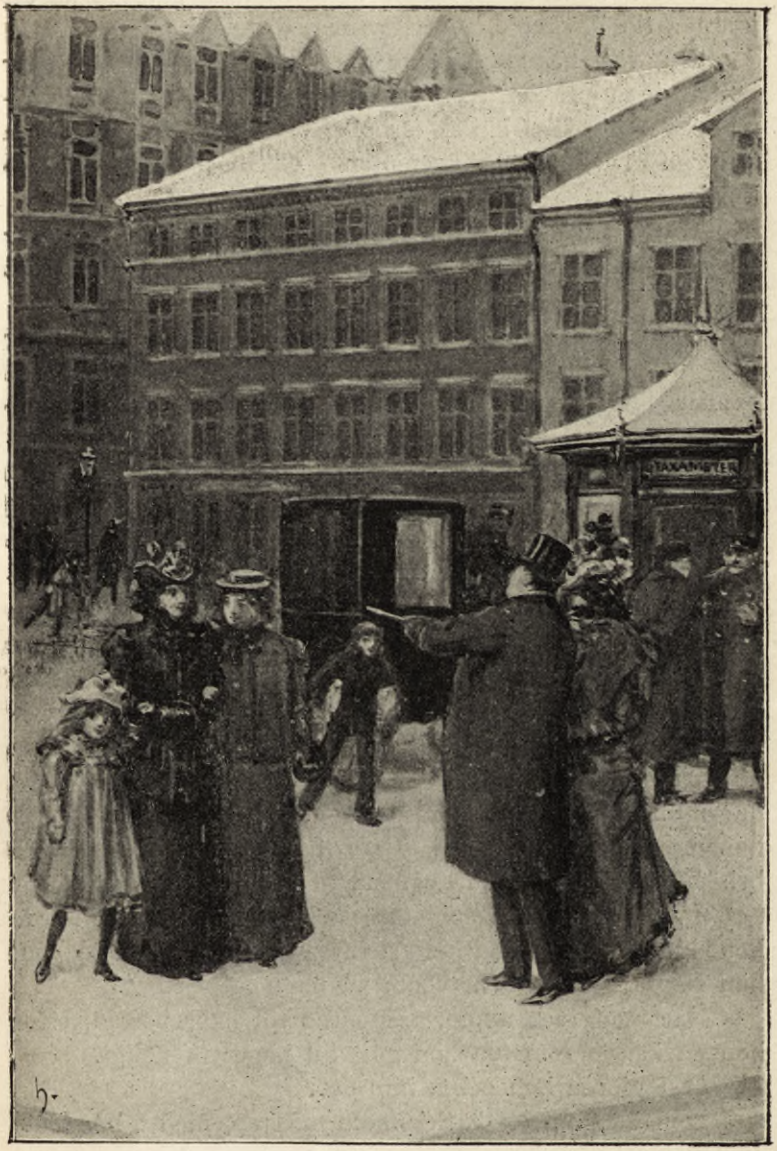

"Är det inte Borrman, som försvinner där borta."

Marie hade utan några invändningar gått in på att komma till det möte, som Borrman föreslagit.

Nu var hennes passion tänd. I detta lilla äfventyr ingick inga praktiska beräkningar. Det var med ren lystnad efter ett ömt kärleksförhållandes nöje och behag, som hon gifvit vika för 'ingeniörens' plötsligt uppflammande kurtis.

Om ett sådant påstående som att Marie nu *älskade* för första gången i sitt lif, skulle man kunna säga, att det både var en sanning och ett misstag.

Älskade gjorde hon; det dallrade verkligen någonting ljuft och skönt i hennes inre, ungefär så där som man känner det vid den första kärlekens oskyldiga uppvaknande i ungdomens soliga vår; men hennes karaktär var för närvarande alltför sammansatt och hennes känslor alltför mycket sönderslitna för att hennes kärlek skulle kunna vara fri från lidelsens och sinnlighetens fläckar; därför var hennes kärlek en produkt af de underliga, starkt pressande förhållanden, i hvilka hon kommit in; en blandning af godt och ondt, af rent och orent, af vek böjelse och rå passion.

Borrman hade sagt henne, att det enda ställe där de kunde råkas, utan någon risk att blifva sedda och öfverraskade, var hos honom. Han hade bedt henne att komma dit. Hon hade icke svarat ett ord, men hon hade böjt på hufvudet som ett jakande tecken, och hon hade sett på honom med en blick, som tillräckligt bevisade, att han icke behöfde bedja henne två gånger.

Just när hon satte foten på husets stentrappa, hörde hon klockan slå fyra. Hon var ju punktlig, tänkte hon, han skulle icke behöfva vänta på henne.

När hon gick uppför trapporna till hans bostad, erfor hon en känsla som om hon gått till något brottsligt.

Och gjorde hon också inte det?

Hon gick till ett kärleksmöte med en, medan hon hade en annans förlofningsring på sitt finger.

Hon sökte dock allt mer intala sig, att denne andre ej var värdig ett uns af hennes kärlek, ett uns af hennes tro-

het. Hon var fortfarande för honom icke annat än den blifvande mätressen, och därför fick han hålla till godo med att hon bedrog honom redan veckorna *innan* de skulle gifta sig . . .

Hon ringde på. Borrman kom själf och öppnade.

»Åh med hvilken spänning, jag väntade på er», utbrast han, i det han grep efter hennes hand.

»Spänning?» frågade hon leende.

»Ja . . . för jag trodde, att Ni möjligtvis fått något förhinder . . . Schniedorf släpper er ju knappt en timme ur sikte . . .»

»Ni trodde väl också att jag kunde ha ångrat mig, säg?»

»Hvarför skulle Ni ha gjort det? . . . Jag har väl inte kunnat undgå att märka, att Ni hyste intresse för mig redan innan det där tillfället, då jag träffade er ensam hos Schniedorf . . .»

»Ja, Ni tycker allt, att Ni fångade mig bra lätt . . .? Jag borde allt ha låtit er ansträngа er litet mera, om jag varit klok,» tyckte Marie i en förtjusande strålande ton.

»Men tänk då, om jag gett tappt och inte gjort något försök mer än den gången?»

»Åhja, Ni hade nog försökt en gång till . . . Det är jag öfvertygad om . . .»

»Ni är allt inte så litet egenkär . . .»

»Tycker Ni att det kläder mig illa då?»

»Nej, visst inte . . . Ni tillhör ju ändå de utvalda.»

»Såå . . . på hvad sätt?

»Genom er skönhet . . .»

»Ni skulle alltså ha haft smak, menar Ni?»

»Och hvilken *tur* sedan . . . Det nästan svindlar för hufvudet på mig . . .»

»Nej, hör Ni, nu öfverdrifver Ni!»

»Vid gud, skulle Ni inte kunna förleda mig till sjelfmord, om Ni ville . . ,»

»Fy då, hvad Ni är stark i uttrycken! Ni måtte inte

ha haft mycken tur hos fruntimmerna förut, min käre ingeniör!»

Borrman blef röd i ansiktet vid Marias något ironiska infall.

»Inte värst,» tyckte han. »Jag är inte född till yrkeskurtisör, jag, som . . .»

Han afbröt sig hastigt.

»Som Schniedorf, menar Ni,» fortsatte Marie.

»Ja kanske det . . ! Men tag utaf er kappan, för guds skull! Jag glömmer ju, att jag är värd . . .»

Han skulle hjälpa henne af med ytterplaggen. Men dessförinnan tog han henne med båda händerna om lifvet, snurrade henne rundt och tryckte henne intill sig med en slags salongsmessig skämtsamhet . . .

»Ni tar er friheter!» utropade hon och slog till honom på kinden med sin behandskade hand.

Med en betjentlig mjukhet tog han emot kappan och hatten och ställde hennes galoscher i ordning.

Därpå slog han upp dörrarna till rummen.

Nyfiket kastade Marie en granskande blick på deras inredning. Det hade blifvit en vana hos henne att egna allting ett slags studium. Hon konstaterade att Schniedorf hade dyrbarare möbler, men Borrman nyare och smakfullare, om också enklare. Det såg varmare, mera inbjudande och inte så nött och slitet ut hos 'ingeniören'. Det var det intryck hon fick. Och det satte henne genast i en pigg stämning.

»Vi äro alldeles ensamma i hela våningen,» sade Borrman med en stämma, i hvars tonfall den köttsliga lustan dallrade.

»Det där sade Ni inte vackert!» svarade Marie.

I det samma vände hon honom ryggen och gick mot dörren till de andra rummen.

»Hvad menar Ni?» frågade Borrman skrattande och gick efter henne.

»Åh, ingenting!»

Hon sade det mycket allvarligt.

»Jaså, jag trodde jag, att . . .»

»Äh, Ni trodde ingenting Ni,» afbröt hon honom häftigt och lade vänstra handen öfver hans mun.

Han gjorde ett försök att taga henne om lifvet men hon slingrade sig undan, gick fram till fönstret och ställde sig att se på gatuhvimlet.

Gaslyktorna voro redan tända och ljuset strömmade ut från butikernas fönster. I detta konstgjorda aftonljus rörde sig en myllrande hop af människor och åkdon. Alla hade så brådtom som om de befunnit sig på en täflingsbana. I allt detta brokiga lif tycktes det ligga en nervositet, en brådska, en sjudande feber, sådant som en storstads gatulif bjuder på, särskildt just i dessa af en egendomlig mystisk stämning darrande ögonblick, då dagen öfvergår till natt och storstadsmänniskornas pulsar slå häftigare än vanligt.

Borrman var naturligtvis snart vid hennes sida. Han lade armen om hennes lif och tryckte sig hårdt intill henne.

Hon gjorde intet motstånd, men då han också ville kyssa henne, utbrast hon, till hälften otåligt, till hälften bedjande:

»Nej, stå stilla! Det är så intressant att betrakta lifvet därnere på gatan!»

Fastän den elegante och smidige ficktjufvens hela nervsystem skälfde af begär efter att få smeka och kyssa den vackra kvinnan, kring hvilkens lif han höll sin spänstiga arm och sina mjuka fingrar, så vågade han dock nu ej annat än stå stilla, för att icke försätta henne i misstämning, ty han såg hur gripande och njutningsrikt hon tyckte det var att stå häruppe i våningens mörker och betrakta det yrande hvimmel, som rörde sig därnere i gasens och elektricitetens ljussken.

Och så kom det sig, att de stodo här en lång stund, nästan fullständigt tysta, endast med ett par ord vid något särskildt tillfälle framkastande en anmärkning öfver en af gatans figurer eller situationer.

De stodo här som tvänne svärmiskt, vemodigt drömmande ungdomar, hvilkas lättrörda själar voro förenade af en rörande sympati, af en gemensam glädje öfver en vacker tafla . . . han den från drinkarehemmet komne ligapojken, som vuxit upp till en rutinerad ficktjuf, en i brottet formad skälmnatur . . . hon, den på ett utvärdshus förförda, med en utsväfvande vällusting af beräkning förenade varelse,

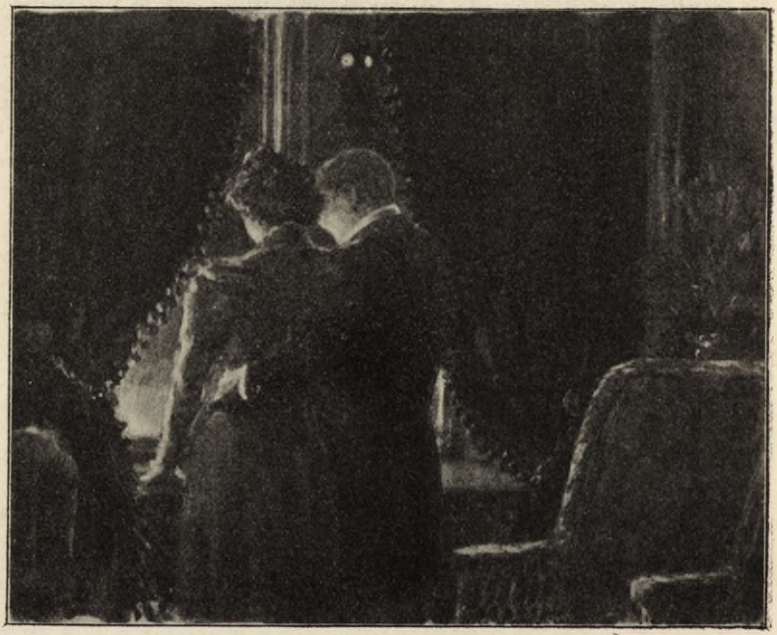

som stod färdig att lättsinnigt kasta sig i en annans armar . . .

Sådan är tillfälligheternas blodigt hånande ironi! — —

De stodo där i tio minuter, måhända en kvart, ja kanske däröfver.

Så blef det enformigt, och Marie vände sig hastigt om. Men hon vände sig åt det hållet, att hon gled ur hans arm.

Inuti rummet, hvars fönster täcktes af tunga, mörka gardiner, hade det blifvit skrämmande mörkt.

»Usch, hvad här är svart!» utropade Marie med en lätt rysning.

Kattmjukt hade Borrman allt vidare smugit sig efter henne. Hon hade knappt märkt det i mörkret. Då han häftigt kastade sin arm om hennes hals, spratt hon till af förskräckelse.

»Ni riktigt skrämde mig,» sade hon.

Men hon sade det i så lekande ton, att han förstod, att hon ingenting hade emot hans omfamning.

»Vi tända icke ljus», hviskade han. »Det är så trefligt att sitta i skymning . . .»

»Skymning . . .» upprepade hon och skrattade på ett oefterhärmligt lustigt sätt.

Något annat sade hon icke.

Han kastade sig ned i en af de mjuka länstolarna, som stodo kring bordet, och drog henne med sig i knäet.

Han slingrade armarna om hennes kropp, och med samma brinnande passion från bådas sida möttes deras läppar i en lång, lång kyss.

— — — — —

Tio minuter före half åtta stod Marie utanför Schniedorfs farstudörr och ringde på.

Hon hade lofvat att komma senast vid klockan sju.

Utanför porten stod en droska, som skulle föra dem till teatern.

Schniedorf var henne till mötes i tamburen. Han hade redan ytterrocken på sig.

»Så sent du kommer», sade han. »Och så varm du är! Ditt ansikte bränner ju — — Har du feber?»

Han betraktade henne förvånad.

Hon hade all möjlig möda att icke känna sig förbryllad under hans misstänksamma blickar.

»Jag lade mig att sofva och försof mig», sade hon leende. »Jag fick så brådtom — — Det är väl därför, jag är så varm — —»

Till en del sade hon sannt. Hon hade haft brådtom att kunna ordna sin toalett under den korta tid hon haft

på sig, sedan hon sluppit ur den blonde »ingeniörens» armar.

Men det var nog icke därför hon var så varm. Det var väl passionen, som ännu brann på hennes vackra kinder tillsammans med det ännu icke allt för blaserade sinnets rodnad öfver skammen, att hon blifvit en annans älskarinna.

TJUGONDE KAPITLET.

»Fröken Marie ... Forsner — — — Min fästmö, — — fröken Rosa Berg!»

Det var Rothknecht, som presenterade, under det att hans grönsvarta ögon spelade af något slags gyckel.

»Ja, damerna känna ju hvarandra förut», höll han på att tillägga, men som väl var gjorde han inte det, ty då hade Schniedorf kommit illa ut för Marie.

Marie och Rosa betraktade hvarandra. Deras stumma bugningar syntes dölja en stark förlägenhet.

Öfver åtta dagar hade förflutit sedan de, den enda gången förut, hade talat vid hvarandra; det hade varit vid Rosas besynnerliga påhälsning hos den af henne så djupt fruktade Schniedorfs fästmö.

Sedan dess hade de icke sett hvarandra. Men det hade händt åtskilligt under tiden. Det viktigaste var ju, att Rosa blifvit förlofvad med grosshandlar-kompanjonen.

För Marie föreföll förlofningshistorien ännu mycket mystisk och kuriös. Men Schniedorfs förklaringar hade dock gått i henne temligen bra.

Med Rothknecht hade hon talat flera gånger om hans förlofning, när hon sammanträffat med honom hos sin fäst-

man, men den »räddade» flickan hade hon, som sagdt, icke sett i hans sällskap förrän nu.

Det var söndag i dag, och det nyförlofvade paret hade högtidligen inviterats på kaffe. Några andra främmande funnos icke.

I första ögonblicken hvilade det en förfärlig tryckt stämning öfver det lilla sällskapet.

Hvilket lustigt litet sällskap, för resten!

En falsk grosshandlare, en falsk kompanjon, en falsk fästmö och en f. d. schweitzerifröken!

Alla fyra hade hemligheter på hjärtat, som de icke vågade tala högt om, och för öfrigt stodo de ju i åtskilligt egendomliga förhållanden till hvarandra.

De hade slagit sig ned i Schniedorfs välbekanta salong, hvilken under senaste tiden dag efter dag blifvit allt mer uppsnyggad. Schniedorf och Marie hade gemensamt gjort flera dyrbara uppköp af prydnadsartiklar vid sina promenader ute i staden, och detta såväl som de båda andra rummen i grosshandlarns lilla våning tedde sig nu betydligt stilfullare än när Marie för första gången trädde öfver tröskeln.

De sutto där stela och orörliga, utan att kunna finna på ett enda ämne, som intresserade i någon nämnvärd grad. Damerna sutto så godt som alldeles tysta, med all synnerhet Marie, hvilken slagit sig ned i soffan och bekvämt lutade sig bakåt, låtande blicken tankfullt fara fram och tillbaka mellan Rosa och kronrosetten uppe i taket. De bägge herrarna ansträngde sig att släppa fram några intetsägande fraser, men i en så brydd situation som denna kom deras pratförmåga nästan till korta.

Då och då visade sig jungfru Gertrud med ett sött och diskret leende på läpparna. Hon gled ljudlöst in genom dörren, ordnade något på det dukade kaffebordet och gled därefter lika ljudlöst ut igen.

Det fanns sannolikt ett sätt, hvarigenom det vid kaffebordet samlade sällskapet skulle ha kommit i det muntraste humör, men det gick nu inte att använda. Det hade varit,

om man låtit försiktighetens bommar springa och alla fyra brustit ut i ett riktigt skallande minutlångt gapskratt — hade det börjat satyriskt, så skulle det tvifvelsutan slutat med en mycket gemytlig färgläggning. Man visste nog litet hvar, att man satt och spelade komedi med hvarandra. Marie visste det naturligtvis minst, men hon anade det. Ett ordentligt gapskratt skulle ha varit den förlösande öfvergången till en mera förstående stämning, men det var ingen, som vågade börja, ty man visste ej ännu, hvar man hade Marie, skådespelets primadonna.

Denna satt och funderade och funderade, hvad hon skulle säga åt Rosa. Hon ville gärna säga någonting, som icke handlade om väder eller vind, men hon fick icke tag i något ämne; när de kommo på tu man hand — om de gjorde det någon gång — skulle hon nog preja henne med vissa frågor, men dem kunde hon icke använda nu, när deras båda fästmän voro närvarande . . .

Hon gaf akt på Rosa och hon måste medgifva, att denna förändrat sig något till sin fördel. Hon såg mindre ut som »allmän» dam nu än då, mindre djärf, mindre utmanande, både i klädseln och i sättet.

Maries observationer i detta fall voro häller icke felaktiga. Det lif, som Rosa fört några dagar, hade redan förmått ge henne en liten smula mera stadga och familjedamshållning, trots det, att det från moralisk synpunkt var lika uselt och förnedrande. Men en grad af upphöjelse, om också obetydlig, hade det dock skänkt henne. Hon slapp åtminstone att gå och bjuda ut sig på gatorna och att taga emot hvilken halfdrucken slusk som hälst, som kom och knackade på hos henne. Hon hade vandrat den motsatta vägen mot hvad »flickor» i allmänhet bruka vandra. Hon hade »stigit» i graderna i stället för sjunkit. Rothknecht hade hållit sitt löfte. Han hade hyrt en liten fin dubblett med kök åt henne och möblerat den gentilt. Han hade legt en tjänsteflicka åt henne och redan gett henne vissa stiliga saker i toalettväg. Han brukade regelbundet komma om eftermiddagarna och hälsa på henne en stund, och fastän

hon fortfarande behärskades af en viss rädsla för honom, så fann hon sig utomordentligt väl i sitt »nya» lif. Med undantag af att hon tagit emot den där bokhållarn, som kom på besök just vid uppgörelsens ögonblick, ett par kvällar, hade hon varit Rothknecht obrottslig »trogen». Hon hade blifvit mycket stadig och satt för det mesta hemma och sydde åt sig, helt familjärt. Både hon och Rothknecht buro förlofningsringar och detta utgjorde ständigt en outtömlig källa till löje. Hon hade emellertid lofvat sin »välgörare» att hon vid de kommande besöken hos Schniedorf och hans fästmö skulle spela en högst trovärdig roll som hans förlofvade, och att döma af det första besöket, så hade hon mycket präktigt förmått att inbilla Marie, att hon »blifvit en annan människa» genom förlofningsringens inflytande.

»Brukar Ni ofta gå på teatern?» frågade Marie och vände sig åt Rosa med ett förbindligt sällskapsleende.

Frågan lät egentligen mycket tillgjord och naiv, och det var inte svårt att förstå att den framkastades i brist på någon annan.

»Nej, sällan!» svarade Rosa småskrattande.

»Hädanefter skola vi gå *ofta*, lilla du!» tyckte Rothknecht artigt och klappade henne kärvänligt på armen.

Det där kände Marie inte igen hos Rothknecht, och hon började tro på Schniedorfs utsago, att Rosa hade ett stort inflytande öfver honom.

I detsamma hördes det en ringning på tamburklockan.

»Kommer det flera gäster?» frågade Marie.

»Ah, det är väl bara Borrman!» svarade Schniedorf.

»Jaså! . . .»

En lätt röd sky for öfver den vackra kvinnans ansikte och hennes hjärta började att klappa våldsamt. Det inträffade alltid dylikt nu mera, när hon hörde Borrmans namn, antingen det var af längtansfull kärlek eller af förlägenhet öfver hennes synd, troligtvis båda delarna.

Under den korta tid, som förflutit sedan Maries första besök hos »ingeniören», hade de träffats flera gånger, till och med en smula oförsiktigt, så att det verkligen berodde

Borrman inträdde, mjuk i lemmarna som alltid.

på en ren slump, att de icke blifvit öfverraskade af »firmans» båda andra medlemmar.

Både Schniedorf och Rothknecht hade emellertid vid deras sammanträffande med Borrman under de sista dagarna gifvit akt på, att den senare fått något så anmärkningsvärdt gladt och muntert öfver sitt uppträdande. Han kunde inte stå stilla ett ögonblick, han trallade operettpolkor och hvisslade varietévisor och gick och sken i ansiktet som en sol. Båda hade varit åt honom att få veta, hvad det var, som gjorde honom så himlaglad, men då hade han försäkrat allvarligt, att det icke kom sig alls af någonting särskildt. Marie hade emellertid med sina eldiga kärleksutbrott tjusat till den ljushårige gossen, så att han var färdig att hvilket ögonblick som hälst sälja sin själ för hennes skull.

»Den fan gör inte annat än går och sjunger — — Han måtte fått ett större arf, som han försöker hålla hemligt!» gycklade Rothknecht i hånfull ton, när Borrmans namn nämdes.

Marie kände huru den röda skyn fortplantade sig ned öfver hela kroppen, på samma gång den fick en starkare färgton i ansiktet.

Hon räddades dock från att bli observerad därigenom att Borrman inträdde, mjuk och ledig i lemmarna som alltid och med munnen i strutform, alldeles som om han hvisslade en melodi för sig själf. Hans blickar hakade sig omedvetet fast vid Marie, hvars svarta ögon strålade honom till mötes, men så fattade han sig plötsligt och flyttade dem åt annat håll.

»Nu skall jag säga till om kaffet!» sade Marie i det hon reste sig. Hon var glad att få röra på sig för att man ej skulle observera hennes sinnesrörelse.

Efter Borrmans ankomst tog samspråket upp sig. De båda förlofvade paren voro inte några vanliga par, bundna samman af den blyga kärlekens rosenbojor, och Borrman blef därför inte femte hjulet under vagnen utan snarare en för den stela situationen »räddande engel».

Man tömde kaffekopparna och likörglasen under repliker,

som vunnit betydligt i liflighet och skärpa. Rothknecht skämtade fritt som vanligt, Borrman utvecklade en ovanligt älskvärd spiritualitet, och i Maries och Rosas förhållande till hvarandra hade kommit en betydligt större ledighet än i början. Marie kände knappt igen den andra. Hon var helt annorlunda än när hon ensam varit uppe hos Marie, mycket trefligare och naturligare.

Ämnet i deras resonnemang kunde naturligtvis dock ej i herrarnas sällskap röra sig om annat än temligen likgiltiga ämnen.

Marie hade dock fortfarande hela sin tanke riktad mot hoppet att få höra några vidare förklaringar rörande den sak de afhandlat på tu man hand.

Hon lyckades också redan i dag få ett tillfälle.

Antingen det nu var af en slump eller de tre värda kompanjonerna dragit sig undan af beräkning, alltnog, när kaffet druckits och hela sällskapet suttit en stund i »salongen», sågo sig Marie och Rosa plötsligt lämnade ensamma. Herrarna hade dragit sig inåt sängkammaren.

Marie märkte genast scenförändringen, och den behagade henne icke illa.

Försiktigt såg hon inåt rummen, där herrarna försvunnit. Hon hörde endast ett doft, aflägset ljud af deras röster.

Med en hemlighetsfull min lutade hon sig fram mot Rosa så tätt, att deras hårlockar nästan berörde hvarandra.

»Hvad menade Ni egentligen med det, Ni sade mig, då vi råkades sist?» frågade Schniedorfs fästmö hviskande.

»Åh, ingenting, det var bara dumheter af mig ... Jag var arg på dem», svarade Rothknechts »trolofvade» lika lågt.

»Ja, Ni gjorde mig inte ängslig», fortsatte Marie leende. »Jag hvarken förstod eller trodde på, hvad Ni sade — —»

»Men det är ändå på ett mycket märkvärdigt sätt, vi först blifvit bekanta», inföll Rosa.

»Ja, den där broschen — —»

»Så tråkigt, att Ni inte kan få den tillbaka — —»

»Asch, det gör ingenting», svarade Marie artigt. »Jag får nog snart en annan i stället, som är lika vacker — —»

»Skall Ni gifta er snart?»

»Jag vet inte — — Det dröjer nog inte så länge — —»

Den där försmädliga rodnaden kom åter tillbaka på Maries ansikte.

»Nå, än ni?» tillade hon med en intresserad blick på Rosa.

Det var nära, att denna blifvit förbryllad af frågan.

»Det vet jag inte heller — — Det kan nog dröja ganska länge — — Min fästman är ju så nyckfull — —»

Därpå blef det en kort paus.

»Hvar bor ni?» frågade Marie.

»På Östermalm — — Ni får lof att komma och hälsa på mig ibland — —»

Det var Rothknecht, som noggrant gifvit Rosa instruktioner, hvad hon skulle säga till Marie.

»Bor Ni ensam?» frågade Marie vidare.

»Ja, jag har hvarken anhöriga eller släktingar i Stockholm — —»

I det samma visade sig herrarna åter i dörren till de mindre rummen. Rosa och Marie försökte att se helt obesvärade ut, men Rothknechts skarpa öga syntes nog misstänka, hvarom de båda damernas samtal rört sig.

De tre kompanjonernas samtal därinne i sängkammaren hade också haft sin enskilda karaktär.

»Jag har en djäfligt styf plan — — Jag har luktat ut en fin möjlighet på hotell — —»

Och Rothknecht nämnde namnet på ett af hufvudstadens förnämsta hotell, under det han lät sitt yttrande åtföljas af ett skratt, som med sin fula, sataniska klang lät som ett gnäggande.

De båda andra gökarna lyssnade så uppmärksamt som om deras hufvud varit ett enda stort öra, medan Rothknecht i korta, hastiga ordalag redogjorde för sin upptäckt, hvilken öppnade utsigter för ett inbrott.

»Det behöfs ett godt kap», hviskade Schniedorf. »Vi ha gått hårdt åt vårt aktiekapital på sista tiden», tillade han skrattande.

De kommo öfverens att mötas på natten hos Borrman, hvars rum lågo mest afskilda, och göra opp en acceptabel anfallsplan, där alla möjligheter voro medtagna i räkningen.

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

En eftermiddag vid fem-tiden stannade en vanlig åkaredroska utanför Hôtell ***, ett af hufvudstadens mest bekanta och högst ansedda.

I droskan satt en äldre, till utseendet ytterst distinguerad herre. Han var temligen lång, men också temligen tjock, hvilket senare naturligtvis något förminskade intrycket af hans längd. En *mycket* uppmärksam betraktare skulle ha funnit, att det låg en viss egendomlig inkonsekvens emellan ansiktets ganska skarpa och kantiga drag samt magens respektabla rundning och skuldrornas kraftiga bredd. För en *mycket* uppmärksam betraktare skulle detta kunna ha ledt till tanken på uppstoppning och kostymering, men denna tanke skulle dock ha varit framkallad af en särdeles skarp iakttagelse, ty personen i fråga syntes med mycken skicklighet ha förmått att dölja ansiktets magerhet genom ett bredt och yfvigt helskägg, hvilket hade en stark grå färgton. Äfven håret var så starkt grånadt, att det nästan gick i hvitt.

Fastän denne äldre gentleman endast kom åkande i en vanlig åkaredroska, så syntes det dock ligga en hög grad af förnämhet, för att icke säga förnäm vräkighet, i det sätt, på hvilket han gjorde en befallande gest åt den på

hotellets breda stentrappa framskyndande, livréklädda vaktmästaren. I denna gest skulle det ligga en befallning icke blott att taga de bägge stora, eleganta kappsäckarna, som befunno sig på kuskbocken, utan äfven att förskottera betalningen för droskan.

Det senare tycktes emellertid den bugande vaktmästaren icke ha fullständigt uppfattat, ty han frågade:

»Skall jag betala droskan?»

Främlingen såg på vaktmästaren med en frågande blick, liksom han ej förstått honom. Han tycktes emellertid strax erinra sig något.

»Droskan . . .» upprepade han på bruten svenska . . . »yes, yes!»

Därpå stälde han sina steg inåt hotellet, utan att bekymra sig om, hvad som försiggick därutanför.

Språket hade förrådt att han var engelsman. Äfven den rutiga, med en bred axelkrage försedda reskappa, i hvilken han var klädd, gaf ett engelskt intryck, men hans utseende för öfrigt var temligen universalt utan att innehålla något särskildt typiskt för turisten från det anglosachsiska öriket.

Af portieren begärde han »ett enkelt rum.» Han fick ett litet i tredje våningen, beläget inåt gården . . .

Dagen efter att denne engelsktalande resande, hvilken i hotellboken antecknade sig som mister Brook från Edinburgh, anländt till hotellet, engagerade förste hofmästaren en ny kypare att tjenstgöra i den på nedra botten belägna matsalen.

Det skedde ju ombyten af ganymeder rätt ofta i etablissementet, och det borde ju därför icke väcka något uppseende bland de förut anställda att de fått en ny kamrat. Något uppmärksamhet väckte det dock, ty denne kamrat var af de öfriga alldeles okänd både till utseendet och till namnet, och männen af facket brukade ju mycket väl känna till hvarandra; i synnerhet var detta fallet med de kypare, som engagerades på de finare restaurangerna.

Denne nye kypare syntes dock född till sitt yrke.

Liten till växten egde han ytterst smidig och mjuk kropp, hvilken tillät honom att med spänstiga och lätta steg flyga öfver golfvet för att uträtta sina sysslor. Och redan första dagen visade han utomordentliga prof på sin skicklighet i att bära brickor, servera och dylikt. Han hade jättestarka armar och, detta var det mest framträdande, beundransvärdt kvicka fingrar, hvilka rent af virtuosmessigt fladdrade och ordnade öfver borden. Men kunde alltså tydligen se, att han fått en god uppfostran som ganymed — ty att han kunde förvärfvat sig denna spänstiga snabbhet och förvånadsvärda fingerfärdighet på annat sätt än genom öfning som kypare, det ansåg man omöjligt.

Han hade engagerats genom fackets platsanskaffningsbyrå, där han åtta dagar förut presenterat de utmärktaste betyg från ett par större restauranger i Köpenhamn. I betygen fanns namnet Erik Broberg. Namnet var svenskt, och han hade äfven på byrån gifvit sig ut för svensk, fastän han haft anställning några år i »Kongens by.»

Hans fysionomi var äfven lika tilltalande som hans smidiga figur. Han hade vackra drag, hvarjemte utseendet fullständigt dominerades af ett stort och lockigt helskägg af ramsvart färg. Öfver hufvud taget var därför hans person rätt sympatisk. Af sina kamrater betraktadas han dock från första stund med en viss kyla och misstro . . .

Var det en slump eller en medveten uträkning att dessa båda personer, mister Brook från England och kyparen Broberg från Köpenhamn, ungefär i samma vefva anlände till hotell ***?

Och hvad för slags personer voro de?

— — — — —

Två dagar efter det den gråskäggige mistern från Britannia och den svartskäggige kyparen från Köpenhamn placerat sig innanför det stora hotellets väggar, skulle en iakttagare kunnat lägga märke till att båda vid ett tillfälle aflägsnade sig ungefär samtidigt från hotellet.

Det skedde vid sju-tiden på eftermiddagen. Korridorerna voro upplysta af elektriskt ljus, och uti matsalen hade

middagsgästernas skara börjat att starkt glesna. Kyparens begäran att få aflägsna sig en stund hade därför icke mött något motstånd hos hofmästaren.

Den distinguerade engelsmannens tillvaro på hotellet hade ingen af betjeningen eller bland de öfriga resande särskildt lagt märke till. Han var så lik hundrade andra, som tagit ett dyrare eller billigare rum i besittning, och han kunde gå och komma utan att blifva besvärad af nyfikna blickar.

På slaget half åtta möttes de båda herrarna vid södra ändan af Vasabron, ett ganska respektabelt stycke från hotellet. Det kunde ju se ut som om de mötts alldeles händelsevis, men det var nog icke förhållandet, ty den först komne, engelsmannen, hade vändt ett slag och gått tillbaka för att möta den andre.

Några hälsningar utbyttes icke heller. Nervöst brådskande och med något försiktigt i rörelserna slogo de sig tillsammans och började vid hvarandras sida promenera öfver Riddarhustorget emot Storkyrkobrinken, där det var jämförelsevis tunnsådt med trafikerande.

Samtalet fördes på engelska.

»Nå?» frågade den långe engelsmannen, hvilken föreföll att vara den tongifvande.

»Vi måste vänta ännu . . . Det är nödvändigt», svarade den svartskäggige.

»Hvarför det? Nycklarna . . .»

»Just af den orsaken. Det blir en förbannadt svår historia att få dem mellan fingrarna . . .»

»Har du varit däruppe i dag?

»Två gånger . . . Men det var omöjligt . . . Jag såg dem, men jag kom icke tillräckligt nära . . .»

»Det kan min själ dröja i fjorton dagar. Jag tror vi få ge tusan i den här expeditionen. Det börjar blifva enformigt att gå och stå̊ta i det här rutiga åbäket», utbrast den engelske gentlemannen, i det han otåligt ristade på sin stora slängkappa. »Och så börjar man bli igenkänd nu!»

»En dag till skola vi åtminstone vänta,» tyckte den föregifne kyparen.

»Är du säker på, att den fanns på den där nyckelknippan, som du såg?»

»Alldeles säker... Den låg på pulpeten... Den innehöll endast fyra à fem nycklar... Och man behöfde icke taga fel på, hvilken som var den rätte... En lång och tunn en med konstiga hack...»

»Och du kunde inte knipit till... Ett sådant där tillfälle återkommer kanske inte,»... sade den gråskäggige ängsligt.

»Jag skulle nog kunnat stryka den till mig... Men hvad fan hade vi haft för nytta af det... Man hade naturligtvis saknat den, och en timma efteråt hade det inte funnits ett öre i skåpet... Man hade naturligtvis vädrat en stöld...»

»Ja, det hade inte varit till någon nytta... Vaxet är det enda, du kan använda...»

»Vi få se i morgon... Vid tolftiden brukar pappa själf gå ut och kassören vara ensam däruppe... Kan jag bara få den fan att vända ryggen till i en half minut, så skall allt vara klart...»

»Såvida nycklarna ligga på samma ställe, ja...»

»Eller på ett annat, som är lika lämpligt...»

»Har du lagt märke till, hvad det finnes för slags resande för ögonblicket...?»

»Det har inte tusan haft tid att ge akt på... Jag har fått arbeta som en slaf vid borden... I dag har jag redan fått in sex kronor i dricks pängar... Och ändå ha vi supéerna kvar...»

»Ha, ha, ha!» skrattade mannen i kappan. »Du byter kanske om yrke, om du får hålla på några dagar till... Men vid alla hälgon jag kan förstå, hur du kan få servera en enda själ i det där dekorativa svartskägget... Jag skulle förlora aptiten, när du kom med karotterna...»

Den svartskäggige skrattade häftigt åt kamratens kritik af hans utsende. Han kom att tänka på, hvad den sköna

Marie skulle säga om honom, ifall han uppenbarade sig hos henne med den här masken . . .

»Hvar skall du ta vägen nu?» frågade han.

»Jag skall gå till Rosa ett slag, innan jag går hem och lägger mig i rummet nummer . . . hvad fan var det för nummer . . . 137, tror jag . . .»

»Tänker du uppträda hos henne i den där kostymen?»

»Är du galen, pojke! . . . Skägget tar jag naturligsvis af mig och stoppar i fickan.»

»Men glöm inte att sätta på dig det igen, innan du kommer till hotellet . . .»

»Åh var lugn, min gosse! Du skall inte ge far din goda råd . . .»

»Men om Rosa har champanj hemma . . .»

»Naturligtvis har hon det . . . Hvilket dock icke hindrar, att min hjärna alltid är lika klar . . .»

»Ja, lycka till trefligt du . . . Jag skall gå och bära tallrikar igen . . .»

Den provisoriske kyparen höjde på axlarna med en humoristiskt tröstlös gest.

»Stackars sate!» utropade den andre.

»Nej, nu måste vi skiljas,» sade svartskägget. »Lyckas jag i morgon, så kilar jag in till dig i förbifarten . . . Du måste hålla dig på rummet så mycket som möjligt . . .»

»Skall ske, fastän jag håller på att leds ihjäl . . . jag får lof att försöka att få in en städerska, som jag kan få skämta med litet . . .» tyckte gråskägget.

»Går inte, min bror . . . Di ä' nunnor allihop . . .»

»Nå adjö med dig, store ingeniör! . . . Och Gud välsigne din ingång och din utgång . . .»

»Amen!» tillade »kyparen» med ett gapskratt.

Och med en dolsk nickning åt hvarandra skildes de båda vännerna åt och gingo hvar åt sitt håll.

— — — — —

Dagen efteråt, när klockan började lida mot tolf, gjorde den svartskäggige ganymeden upprepade och täta besök ute i tamburen. Anledningen därtill var att han ville se, om

källarmästarn — eller »pappa själf», som han i går kallat honom för — skulle aflägsna sig, så att hotellets gamle kassör skulle blifva ensam på kontoret.

Det var visst sjätte eller sjunde gången som han var ute och tittade, då han märkte att den korpulente källarmästarn, iklädd ytterkläder, befann sig på väg från trappan, som ledde upp i våningarna, till ytterdörrarna mot gatan.

Han stod i dörren, tills han såg honom försvinna.

Därpå väntade han en kort stund för att se, att han icke kom tillbaka.

Efter denna väntan började den förklädde kyparen, med serveten under armen, att springa uppför den med en tjock matta belagda hufvudtrappan. Han sprang så lätt som en fjäder. Det var en äkta kypare-vighet, han ådagalade.

Under tiden hade han kört handen ned i byxfickan, liksom han velat öfvertyga sig om att där fanns, hvad han behöfde.

Ett drag af både oro och djärf beslutsamhet hvilade öfver ansiktet. I dag skulle hans fingerfärdighet och smidighet sannolikt sättas på ett hårdare prof än någonsin förut. Det var icke fråga om att knipa en portmonnä ur en fruntimmersficka utan något långt svårare.

Utanför dörren stannade han ett ögonblick, liksom för att hämta andan efter sina viga språng uppför den breda trappan.

Ett par resande kommo ut från ett af rummen och gingo förbi honom.

»Det var ett vördigt utseende på kypare», sade den ene.

»Atminstone kunde han väl nöjt sig med mustascherna», tyckte den andre.

Fastän de talade lågt, hörde dock 'kyparens' fina öron hvad de sade. Han drog på mun. Kanske tänkte han på »vackra Marie», den sköna kvinnan, som under stunder af rusande sällhet brukade säga, att hon tyckte han var så »söt» ...

Han grep i dörrhandtaget och steg på.

Kassören var ensam därinne. Denne var af ett knarrigt och nervöst temperament och han kastade en otålig blick på ganymeden, som kom och störde honom i hans kassabokräkningar.

Den svartskäggade unge mannen lät sig emellertid inte förbluffa.

»Ursäkta», sade han med en artig bugning, »jag skulle be att få växla en hundrakrona. De kunde det inte därnere . . .»

Han räckte fladdrande fram en dylik respektabel sedel, hvilken han haft löst förvarad i sin ficka för att därmed kunna göra sig ett ärende.

»Växel igen . . . Det är då aldrig annat än växel,» murrade den knarrige kassören, i det han häftigt grep till sig sedeln och gick mot kassaskåpet för att byta ut den.

Nu vände han ryggen mot 'kyparen'.

Denne befann sig i den yttersta feberspänning, men han hade dock förmåga att behärska sig till den grad, att det utanpå honom icke syntes det minsta.

På pulpeten hade han upptäckt den nyckelknippa, som han sökte. Den bestod endast af fyra à fem nycklar, hvilka lågo utspärrade åt olika håll, allesamman af mera ovanlig konstruktion.

En utaf dem var synbarligen konstigare och sinnrikare utarbetad än de öfriga. Den föreföll att vara tunn som ett löf, men var ovanligt lång och i dess ena kant fanns en mängd egendomliga, oregelbundna hack och inskärningar, spetsiga, runda, fyrkantiga. Skulle en aldrig så skicklig låssmed på fri hand konstruerat nyckeln till det lås, till hvilket denna långsmala nyckel hörde, skulle han sannolikt kunnat hålla på att experimentera under hur lång tid som hälst utan att lyckas. I sin långsträckta form liknade den nästan en sågklinga med en mängd förfärligt oregelbundna tänder.

Det var denna nyckel, den mystiske kyparen ville åt. Han ville inte stjäla den, ty det skulle ha märkts och kassaskåpet blifvit bevakadt, tills en ny nyckel eller ett nytt lås blifvit anskaffadt. Han ville endast skaffa sig visshet om

dess form och konstruktion för att sedan kunna göra en annan alldeles likadan.

Inte ett ögonblick tviflade han på att icke denna nyckel var den rätte, d. v. s. kassaskåpsnyckeln. Ingen af de öfriga hade denna invecklade konstruktion, och att den fanns på nyckelknippan, det visste han, ty han hade en föregående dag själf sett denna hänga i skåpets tjocka dörr.

I detta ögonblick, just då kassören vände ryggen till, var det afgörande ögonblicket inne. Skulle det lyckas eller misslyckas? Skulle han hinna att utföra sin plan innan kassören vände sig om? Skulle han kunna göra det utan att väcka uppmärksamhet eller buller, eller skulle han blifva ertappad på bar gärning, gripen, demaskerad, häktad ...?

Han andades icke; både hjärta och lungor stodo stilla och blicken från hans båda ögon irrade snabbare än blixten från kassören till nyckeln, från nyckeln till kassören, tjugo slag i sekunden.

Ljudlöst tog han ett steg framåt, öfverkroppen böjdes och högra handen lades öfver nyckelknippan, snabbt som tanken men likväl försiktigt som om han skulle fångat en fjäril.

I denna hand hade han ett stycke mjukt vax, och denna vaxplatta lade han öfver den långa nyckeln.

Hans ansikte förvreds under den ofantliga ansträngning, med hvilken han tryckte ned vaxet ...

Med vänstra handen höll han nyckelknippan kvar på pulpeten, under det han ryckte loss vaxbiten från nyckeln. Han kunde icke undvika att nycklarna en smula klirrade mot hvarandra, och hade kassören icke varit litet lomhörd, så hade möjligen genom detta allt kunnat blifva upptäckt ...

Men när han ett ögonblick senare vände sig om, tycktes han inte ha hört något. Han hann dock se, att den svartskäggige kyparen tog ett steg bakåt, och att denne alltså varit i närheten af pulpeten, medan han vände ryggen till.

»Hvad fan vill herrn? Är herrn nyfiken, säg?» frågade han buttert och gaf den andre en hvass blick, när han öfverräckte sedelbundten.

»Åh, visst inte!» svarade mannen från matsalen leende.

Med ett »tackar!» vände han sig sedan om och försvann på sitt smidiga sätt genom dörren. I högra handen höll han ännu vaxstycket. Men så fort han kommit ut i korridoren stack han det försiktigt i bröstfickan.

»Det såg då inte ut att vara någon pålitlig karl, den där,» mumlade kassören för sig själf, när han blifvit ensam. Han kastade en misstänksam blick öfver pulpeten för att se att icke något försvunnit. Men han märkte icke, att något var rördt. Nycklarna och alltsammans funnos där och lågo på samma plats som förut.

Den gamle kassören skulle dock ha fattat ännu bestämdare misstankar, om hans misstroende förledt honom att öppna dörren, och han fått se, att den servitör, som nyss varit inne och växlat hundrakronan, ej gick ned i matsalen igen utan styrde sina steg mot tredje våningen och slank in i ett resanderum.

Numret på detsamma var 137.

— — — — — —

Hotellets kontor låg åt gårdssidan. Ett af fönstren vette mot ett smalt prång, så att man endast några fot från detsamma hade en ful och skymmande stenhusvägg.

Natten efter att kassaskåpsnyckelns konturer blifvit aftryckta i vax bakom kassörens rygg, befann sig en mystisk figur uppklättrande för en mindre brandstege, som befann sig i det smala prånget. Den hade stått ett stycke ifrån kontorsfönstret, men den hade nyss blifvit flyttad alldeles intill fönstret.

Den inte allt för stora, cementklädda gården upplystes sparsamt af en elektrisk glödlampa, som brukade brinna nätterna igenom. Men i prånget var det nästan fullständigt mörkt.

Klockorna i hufvudstadens kyrktorn ha nyss slagit tre. Staden är försänkt i sömn. Äfven öfver hotellets stora byggnadskomplex har bredt sig en relativ stillhet. I korridorerna brinna ännu några lampor, här och där från rummen höras dämpade samtal, och de tunga dörrarna i stora

ingången öppnas oafbrutet af portiern för att insläppa resande, som dröjt sig kvar ute i staden.

Men intet af detta stör dock den nattliga scen, som tilldrager sig åt gårdssidan.

Figuren, som klifver uppför stegen, är lång och smal, men hans rörelser förråda en stor spänstighet och kraft.

På hans bröst hänger en blindlykta, hvars glas dock ännu är betäckt, så att inte en stråle tränger utanför det mörka blecket.

När mannen kommit upp till fönstret i andra våningen, tager han upp åtskilliga saker ur bröstfickan.

Allt sker snabbt och utan något dröjsmål eller betänkande. Det synes att han är van vid dylika expeditioner.

På en oberäkneligt kort stund har han tryckt sönder rutan, utan att en enda glasbit fallit mot gårdens cementbeläggning. Lika hastigt har det gått för honom att föra upp hakarna och öppna fönstren.

Vigt och försiktigt slingrar han sig in i rummet, släppande ned rullgardinen efter sig igen.

Därpå slår han undan betäckningen för blindlyktans glas och låter det skarpa skenet beskrifva en cirkel längs rummets väggar. Noggrannt spejande glider hans genomträngande blick från den ena fläcken till den andra, som lyktskenet belyser, men inte en lefvande varelse eller något annat misstänkt upptäcker han. Endast från rummet näst intill hör han genom väggen några glada skratt och samtal af karlröster jämte klangen af glas. Det är sannolikt ett resanderum, tänker han, där några glada handelsexpediter slagit sig ihop för att dricka punsch och tala om skämtsamma historier.

Blindlyktans sken stannade på kassaskåpet, en stor mörk pjes, som står där som ett spöke i en vrå. Det är detta, som hans djärfva expedition gäller.

Ur en ficka på den korta kavaj, som han är iklädd, tager han upp en konstig nyckel, en lång smal en med många besynnerliga inskärningar. Den glänser som silfver,

och glansen förråder att det icke är många timmar sedan filen farit öfver den samma.

Inbrottstjufvens ansiktsdrag ha hitintills präglats af lugn och kallblodighet. Men i det ögonblick, han tog upp nyckeln ur fickan, fingo de ett uttryck af oro och spänning.

Han betraktade den silfverglänsande lilla tingesten och vred den mellan fingrarna.

Det är ej svårt att förstå, att hans oro förorsakas af tanken på, huruvida han kan använda den eller icke. Att sönderbryta det massiva kassaskåpet var ej att tänka på, äfven om han haft lämpliga verktyg med sig, och han visste af gammal erfarenhet, att det ofta kunde bero på en hårsmån, huruvida en dylik nyckel kunde användas eller ej. Hade hans medhjälpares vaxaftryck varit tillräckligt tydligt för att nyckeln skulle passa i hvarje vinkel och rundel? Det var denna fråga, som under ett par sekunder for genom hans hjärna.

Handen skälfver af fruktansvärd sinnesrörelse, när han sakta för in den tunna nyckelklingan i det aflånga lilla hålet i låsets messingsbeslag.

Han vrider till . . .

Låset ger efter . . . I nästa ögonblick är den tunga jerndörren öppnad och blindlyktans hvassa sken faller öfver kassaskåpets innehåll, medan tjufvens magra, bleka ansikte upplyses af ett djefvulskt triumferande leende.

»Charmant, vid satan!» hväser han och börjar på att med sina smala fingrar flytta undan böcker och papper.

Ett par af smålådorna äro låsta med särskildt lås. Han tager upp en knippa dyrkar ur en af sina rymliga byxfickor och pröfvar den på låsen. Den ena lådan kan han öppna, men icke den andra, och detta är nära att försätta honom i raseri. Men han anser tydligen sig icke böra förlora tid på några intensivare försök.

Hans byte tyckes dock icke blifva klent. Den ena sedelbundten efter den andra försvinner i hans fickor, och särskildt lägger han sig stor vinn om att försiktigt nedstoppa en del guldmynt och silfvermynt, som han också hittar på.

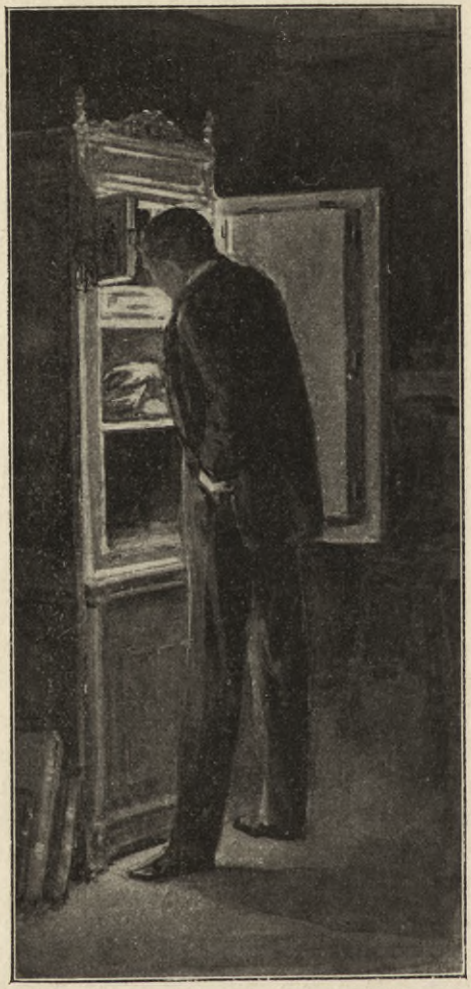

När han genomsnokat hvarje vrå i skåpet, ställer han böckerna tillbaka på sin plats och låser igen dörren. Allt blir återställdt i samma skick, som när han kom.

Han gör detta med den mest sprittande galghumor i anletsdragen. Han tyckes nästan färdig att brista ut i gapskratt.

Man kan förstå, hvad som gör honom så stort nöje. Han tänker på, hur lustigt det skall bli i morgon för källarmästarn att komma och öppna sitt kassaskåp, lugnt och säkert som vanligt, men sedan finna kassan borta . . . en oväntad öfverraskning . . . ha, ha . . .

Efter att hastigt rekognoscerat rummet, utan att ha funnit något annat värdt att taga med sig, stiger den farlige natt-gästen ned samma väg, han gått upp.

När han nedkommer på marken i det mörka prånget, tager han på sig ett grått helskägg, som han burit i fickan, och stiger gårdsvägen upp för hotellets mattbelagda, svagt upplysta trappor.

Allt är tyst, han möter icke en enda människa. Och det var detta han hälst önskade, fastän han ändock tagit på sig skägget, han burit de föregående dagarna.

Han inträder härefter i rummet 137.

TJUGOANDRA KAPITLET.

Den som morgonen därpå blef allt annat än angenämt öfverraskad var hotellets gamle pålitlige men en smula tafatte kassör, när han vid åttatiden infann sig å kontoret.

Sedan han som vanligt först tändt ljus, råkade han, då han passerade förbi ett fönster, trampa på en glasbit, som knastrade under skosulan. Rummet brukade nämligen icke städas förrän en halftimma senare, då kassören gick och åt frukost. Han arbetade egentligen icke under denna första halftimma, utan arrangerade endast några mindre saker, som behöfde ordnas så här tidigt på morgonen.

Förvånad tog han ett ljus och lyste med på golfvet. Ja, verkligen! Där lågo flera glasbitar.

»Hvar f-n ha de kommit ifrån?» mumlade han.

Misstänksamt lyfte han på gardinen, och då löstes gåtan. Det yttre fönstret var krossadt. Mellan de båda fönstren liksom också på fönsterbrädet lågo flera stycken större och mindre glasbitar.

»Tjufvar!... Inbrott!» utropade han.

Instinktmessigt sprang han så fort hans gamla ben tillåto till kassaskåpet. Det var säkert låst, alldeles som när han

gått i går kväll. Han synade det på alla kanter. Icke den minsta åverkan, icke det ringaste försök att uppbryta det kunde förmärkas.

Han skakade på hufvudet, liksom om han fann detta besynnerligt.

Därpå fortsatte han med nervös ifrighet sina efterforskningar i andra delar af rummet. Men icke heller där upptäckte han något rubbadt eller förstördt. Intet pulpetlås var uppbruten, ingen ruta i de stora glasskåpen krossad, och han började smått fundera öfver, om icke fönstret var sönderslaget helt simpelt af en sten, som kastats nedifrån gården.

Emellertid beslöt han att så fort som möjligt söka upp källarmästaren, hvilken öfver nätterna hade kassaskåpsnyckeln i sitt förvar. Dennes privata våning låg två trappor upp också inåt gården. Kassören lät ljuset brinna, låste väl igen dörren och steg själf uppför trappan för att väcka hotellets egare, så att man genast kunde få fullt klart i saken.

När källarmästaren hörde, hvad det var fråga om, rusade han naturligtvis genast ned, utan att knappt ge sig tid att draga på kläderna.

Sedan man ånyo undersökt rummet, öppnades nu kassaskåpet, och då upptäcktes, hvad som skett.

Pängarna borta ... både sedlar, guld och silfver!

Alltså ett inbrott. Men hur hade man kommit in i kassaskåpet? Ett sådant lås kunde ej dyrkas upp, och två sådana nycklar hade aldrig tillverkats, det hade fabriken ansvarat för.

Man telefonerade genast till polisen, och efter några minuter infann sig en öfverkonstapel vid detektiven.

Så fort denne fått klart för sig, hvad som skett, samt gjort några anteckningar däröfver, blef hans första fråga:

»Saknar ni i dag någon på hotellet ... någon resande eller någon af personalen ... någon, som plötsligt försvunnit sedan i går?»

Ja, det kunde man ju ännu icke lämna besked på, det kunde man först kontrollera fram på dagen.

»Ja undersök den saken väl», uppmanade öfverkonstapeln, »så kanske vi sedan kunna få någon ledtråd.»

Därpå begärde han att få se nyckeln.

Liksom följande en gammal vana, strök han sakta med fingerspetsen längs den tunna nyckelklingans sidoyta.

I det samma klarnade hans ansikte, och han fick ett mycket självbelåtet uttryck öfver det samma.

»Ja visst ja», hviskade han åt källarmästaren och kassören, »inbrottstjufven har lyckats skaffa sig ett vaxaftryck af nyckeln ... Då är gåtan snart löst ... Kanske jag kan få göra herrarna några frågor», tillade han, i det han gjorde en gest, som inbjöd dem att sätta sig.

— — —

Under dagens lopp fick man snart klart för sig, hvilka som planlagt och föröfvat det djärfva inbrottet. Det var den gråskäggige »engelsmannen» och den svartskäggige »kyparen», antingen en utaf dem eller också bägge gemensamt, sannolikt det sistnämnda, ty båda hade plötsligen försvunnit.

Det konstaterades att gråskägget i den rutiga reskappan gått ut tidigt på morgonen och från det ögonblicket hade han varit absolut osynlig, liksom han troligen fortfarande skulle blifva det. I hans kappsäckar, hvilka på aftonen togos i förvar och öppnades af polisen, fanns ingenting annat än gamla tidningar, och i bagaget fanns ingenting som antydde hvart det kom ifrån eller hvart kappsäckarna tillverkats. Egaren hade varit försiktig.

Den svartmuskige kyparen hade som vanligt gått sent på natten, samma natt som stölden skett, och sedan hade han ej låtit sig afhöra.

Beträffande hans delaktighet var det nästan lättare att konstatera den samma än den andres, ty kassören omtalade oförbehållsamt det misstänkta besök han haft af den nyengagerade ganymeden, hvilken flera gånger ränt upp på kontoret för att vexla större sedlar — sedlar, hvilka han naturligtvis icke fått af några gäster utan tagit upp från egen ficka.

Nu begrep kassören hvad den listige skälmen gjort bakom hans rygg — —

Det erhållna rofvet hade just icke blifvit så kolossalt, men gick dock på närmare ett och ett halft tusen kronor. Det var det största belopp, som man i allmänhet brukade ha i kassaskåpet på en gång. Någon förteckning på sedlarnas nummer fanns icke — man trodde att kassaskåpets solidité skulle skydda från alla plundringar — men man ihågkom, att det funnits en del danska och norska sedlar, hvilka äfven blifvit stulna och detta var ju alltid en ledning för upptäckandet, om också svag.

Vid de undersökningar af förhållandena, som egde rum i polisen, framställdes det som en möjlighet att de båda tjufvarna, som opererat tillsammans, tillhörde det ficktjufband, som för åtskillig tid sedan experimenterat på teatrarna — man antog att det var ett helt band. Ett par af den falske kyparens kamrater fingo beskrifva hurudant de kunde tänka sig hans utseende — utan skägg, hvilket naturligtvis varit löst. Denna beskrifning fick Land del utaf, och fastän han ej kunde uppställa det som något obestridligt faktum, så ansåg han det för högst sannolikt, att den småväxte »kyparen», som gjort vaxaftrycket, och den blonda »damen», som döfvat honom i droskan, varit en och samma person.

Och utan att äga någon som hälst verklig anledning till en sådan reflektion, kunde Land dock ej underlåta att äfven ställa denne fråga till sig själf: Skulle också den ljushårige och ljus-mustaschade mannen från guldsmedbutiken vara identisk med dessa bägge mystiska skepnader?

Någon grund för ett sådant antagande hade han icke, ty guldsmedens beskrifning på den misstänkte försäljaren hade varit allt för sväfvande, men det var en slags idéassociation af en känslig och fantasirik detektivsjäl.

Och inför denne kortväxte herre med sina snabba fingrar och sin smidiga förklädnadsförmåga — han var ju således den ende af »firmans» delegare och dramernas medspelare, på hvilken man hade något egentligt korn — skulle alltså polisväsendets auktoritet, detektivkårens spaningssy-

stem och den skicklige spårhunden Lands förmåga komma till korta — —

Spaningarna måste fördubblas för att få fatt i den fula fågeln.

* * *

Rosa var fortfarande Rothknechts ringbeprydda älskarinna. Men hon hade också så småningom blifvit något mera. Hon hade blifvit hans hängifna beundrarinna, ja, man skulle nästan kunna säga: hans ödmjuka slafvinna.

Det var ett egendomligt förhållande, i hvilket de stodo till hvarandra, egendomligt därför att det växt fram så oväntadt.

Experimentet, om man så fick kalla det, med Rosa hade Rothknecht visserligen utfört med sin vanliga intensiva energi, men på det stora hela hade det varit honom temligen likgiltigt. Att Rosa och hans samvaro skulle räcka länge eller att deras bekantskap i *andligt* afseende skulle blifva af någon intimare beskaffenhet, det hade han icke haft en tanke åt. Och dock hade det kommit dithän.

Schniedorf hade för Marie berättat en skepparhistoria om att Rosa hade inflytande öfver hans satiriske kompanjon — *det blef motsatsen:* Rothknecht fick ett det starkaste inflytande öfver sin unga mätress.

Hennes fruktan för honom fanns kvar, men den fick en annan form och en annan färg. Hon hade icke längre någon afsky, någon antipati för honom, hon fruktade honom endast som man fruktar sin stränge härskare.

Han behärskade henne. Han rent af hypnotiserade henne med sin mörka blick och sin fasta vilja. Hon darrade fortfarande af rädsla för hans hämnd, ifall hon skulle förråda honom, men hon skälfde också af förälskad glädje, när han infann sig hos henne.

Ja, hon var fången i en slags förälskelse till honom, hvilken visserligen icke var lik den rena kvinnans ljuft hängifna kärlek, men som dock var stark och glödande.

Hon var hans verktyg, beredd att uppoffra sig för honom, att följa hans befallningar och att gömma hans hemligheter.

Det hade gått fortare med henne än med Marie. Hon var af en annan natur och hade lefvat under andra förhållanden, när hon uppfångats. Hon hade icke Maries bländande skönhet, icke Maries medfödda intelligens och nervösa stolthet, icke Maries finkänsliga, spröda nyckfullhet. En liflig fantasi och en vildt famnande äfventyrslystnad egde hon, men hon hade också något af osjälfständig tjenarinnenatur i sitt väsende. Hon var både i andligt och kroppsligt afseende *obetydligare* än den vackra f. d. schweitzerifröken, och därför såg Rothknecht henne efter en kort tids sammanlefnad ligga som en mask vid sina fötter.

Hans utseende, hans öfverflöd af penningar, hans dämoniska skaplynne, hans hänsynslösa oförskämdhet, allt hade bidragit att bryta sönder hennes motstånd och lägga henne fullständigt i hans hand. *Henne* skulle han och firman kunna begagna till hvilka expeditioner som hälst, vore de aldrig så tvetydiga. De skulle endast tilltala hennes lystnad efter det äfventyrliga, och hon skulle finna sig smickrad öfver dem, då hon fick utföra något i samförstånd med denne sataniske äfventyrare, hvilken fått ett oinskränkt herravälde öfver hennes både kropp och själ.

Gud, om detta vore Marie i stället! Hur ofta tänkte icke Rothknecht detta. För honom var Rosa icke annat än en leksak, hvilken han visserligen till följe af hennes undergifvenhet fått sympati för, men för hvilken han hvarken egde någon böjelse eller någon passion.

Annorlunda var det med Marie. För denna tjusande kvinna steg hans lidelse med allt vildare kraft. Att i hvilket ögonblick som hälst kasta undan Schniedorf, det var han beredd på och det skulle gå som en dans, men svårare var det att öfvervinna hennes eget motstånd. Alla hans försök att inleda någon intim bekantskap bakom Schniedorfs rygg hade fullkomligt studsat tillbaka mot Maries antipati för honom. Fastän de ofta voro tillsammans och

ofta resonnerade mycket lifligt med hvarandra, så var det dock icke svårt att lägga märke till, att Marie hyste en likgiltighet, som nästan gränsade till förakt, för sin fästmans kompanjon. Schniedorf iakttog det med skadeglädje, ty därigenom bröts udden af Rothknechts öfverlägsna djärfhet, och han kunde ha hopp om att ensam få behålla den tjusande kvinnan — — ensam, ty den finurlige Borrman och Marie hade spelat sina kort så väl att ingen af de båda andra misstänkt något. Visserligen fingo de inte träffas ofta, men så voro deras kärleksutbrott så mycket mera glödande, när de kunde råkas.

Rothknechts hela inre befann sig emellertid i ett fruktansvärdt raseri öfver att hans afsikter med Marie inte lyckades. Han närde de brutalaste planer för att få henne i sina armar, men af hänsyn till firmans intressen kunde han icke utföra dem. Han måste invänta den tidpunkten, då omständigheterna i förening med slumpen satte honom i tur. Den skulle komma, det var inte tu tal därom, men det kunde dröja länge. Han måste invänta den tiden, då de hade Marie så fast i sina klor, att de kunde afslöja för henne så godt som alla sina yrkeshemligheter och hon icke längre hade någon kvinnlig eller moralisk hänsyn för att öfverlämna sig i hvilka armar som hälst — men den tidpunkten var nog aflägsen, såvida icke några alldeles oväntade händelser inträffade, och skulle han, Rothknecht, som hitintills inte väjat för något hinder i lifvet, finna sig häri . . . Ibland kände han ett verkligt behof efter att med raseri slunga sin knutna hand i ansiktet på denna omedgörliga kvinna, som trotsade hans starka vilja och hans råa, brunstiga passion.

Fastän Rosa icke på långt när genomskådade hela styrkan af Rothknechts lidelse för Marie, så kände hon dock i luften, att han längtade efter den vackra kvinna, vid hvilkens sida den »privata» glädjeflickan försvann. Och detta började så småningom alstra en verklig svartsjuka hos henne. Den beklagande sympati, hon förut hyst för Marie, förbyttes i en hetsig afundsjuka öfver f. d. schweit-

zerifrökens företräden. Och ju starkare hennes underdåniga tillgifvenhet för Rothknecht blef, ju starkare blef också hennes svartsjuka mot Marie.

Men den låg dock mera tyst och grodde inom henne än hvad hon visade den i sitt yttre. De tre »vännerna» hade vunnit sitt mål, att genom Rothknechts »förlofning» få ett kvinnligt sällskap åt blifvande fru Schniedorf. De båda kvinnorna sammanträffade ofta, och hade ej Rosas svartsjuka stått emellan, skulle de till sist ha blifvit riktigt goda väninnor. I sitt uppträdande föreföllo de också att vara detta, och arrangörerna hade stor anledning att vara belåtna med resultatet. Marie hade gripit efter tillfället att få en kvinnlig bekantskap med girigt intresse, och Rosas föregående sysselsättning tycktes hon alldeles ha glömt bort, särskildt som denna nu mera, åtminstone i vanliga fall, uppträdde mycket exemplariskt.

Hur mycket hade Rosa, beträffande hennes »fästmans» och hans vänners verkliga yrken, fått klart för sig? Härutinnan hade hennes funderingar med den mest spelande nyfikenhet farit hit och dit. En sak hade hon fått klarhet uti, och det var att deras »grosshandel» endast var en skylt, och att de vore några riktigt slipade skälmar, som voro mycket litet nogräknade med medlen och som voro i stånd till hvad som hälst, då det gälde att göra ett godt kap; men ingalunda hade hon kunnat skaffa sig kunskap om några bestämda handlingar, som de utfört, eller om några enskildheter i deras expeditioner. I kärleksfulla ögonblick, när Rothknecht var den njutningslystne älskaren, hade hon försökt att locka ur honom några afslöjanden om hans äfventyr, men hans försiktighet hade icke förnekat sig, och han hade endast skämtat med hennes nyfikenhet. Men ingalunda hade han stuckit under stolen med sin natur och sina tänjbara begrepp om hederlighet och brottslighet. Med sitt vanliga öfvermod litade han fullständigt på sin makt öfver henne, och han gaf ibland antydningar om, att när tiden var inne och han absolut kunde ha förtroende för

hennes tystlåtenhet, så skulle hon få vara med om saker och ting, som hon inte drömt om.

* * *

På aftonen samma dag, som upptäckten af inbrottet å Hôtell *** skedde, gick det åter af stapeln ett hejdundrande kalas i Schniedorfs våning. Det var endast de tre kompanjonerna samt deras båda kvinnliga eröfringar, som voro församlade, men att döma af den gask som utvecklades och det glada sällskapslif som spruddlade, så skulle man kunnat få den föreställning, att där var församladt ett helt regemente af festprissar och glädjeflickor.

Det var förstås den lyckliga utgången af stölden, som inspirerade de värda herrarnas tankelif. Alltid de närmaste dagarne efter en lyckad expedition fattades de af ett andligt rus, hvilket naturligtvis också fick sitt uttryck i det lekamliga rus, som fylda buteljer kunna åstadkomma.

Visserligen hade Rothknecht betecknat kassaskåpets innehåll som »förbannadt uselt», men där togs ju ändå en summa, som inte var så liten, och inbrottet hade ju för öfrigt sina »små fina detaljer», som måste framstå i en pikant nöjsam dager för sådana brottets rutinerade virtuoser som Schniedorf, Rothknecht och Borrman.

Herrarna voro således i präktigt humör och stämningen var munter . . .

Det var också intressant att ge akt på de båda damerna.

Närvaron af en annan kvinna i det sällskap, däri hon förut under en ganska lång tid ensam representerat det svagare könet, hade haft en god inverkan på Marie. Hon kunde med största framgång kräfva åt sig den sällskapliga värdighet, som hållit på att gå förlorad i det kamratliga umgänget med de tre männen. Visserligen hade det icke kommit någonting prydt eller mera moraliskt i hennes framträdande, åhnej, *det* gick icke under det lif hon nu lefde, men man påminde sig litet starkare att hon var kvinna,

därför att det fanns två sådana i sällskapet. De närgångenheter, hon utsattes för, fingo en mera cirklad och galant afvägd ton.

För rästen fann Marie det mycket angenämt att så där nästan dagligen och sida vid sida ha en kvinna att täfla med. Hon visste nog om, att hon icke behöfde anstränga sig för att kunna öfverglänsa, men ansträngde sig något gjorde hon ändå. Hon inlade en alltmer raffinerad smak i sin klädsel, sin frisyr, sin hållning, och hon rent af öfverraskade sig själf med den uppfinningsrikhet hon använde i att genom små beräknade detaljer låta fördelaktiga sidor af sina behag framträda. Det såg ut som om Rosas förening med sällskapet tvingat Marie fram de första stegen på, så att säga, *det stora och yrkesmessiga koketteriets mark* — det koketteri, där skönheten blir en medveten insats i lifvets lidelsefulla lyckospel och där detta att behaga männen icke längre blir en kvinnlig instinkt utan en uppdrifven, raffinerad konstfärdighet.

Den vägen är ofta för en intelligent och vacker kvinna ett sluttande plan, som kan leda till förnekelse af det renaste och bästa i hennes natur, och till afgrunder, mot hvilkas hårda klippbotten hon en vacker dag skall finnas liggande, sönderkrossad och utbrunnen.

Men det var icke endast denna fara, som lurade på Marie. En annan trängde henne allt närmare inpå lifvet: törsten efter rusande drycker, behofvet att stimmulera sig.

Lik ett ofantligt odjur kom *alkoholbegäret* krälande allt närmare, med öppet gap. Dess stora uppsvälda tunga med sin giftiga gaddspets låg skjuten framåt, liksom färdig att stinga till, och i det stora gapet lyste de skarpa tänderna, färgade af blod och beredda att krossa sönder allt som kom emellan dem.

Och »vackra Marie» var offret, som odjuret nu tycktes ha utsett. Hon var så nära det hemska gapet, att hon kunde känna dess stinkande andedräkt, men hon var måhända ändå blind för den fara att uppslukas, som hon löpte. Ty odjuret hade icke endast en giftig tunga och spetsiga tän-

der, utan äfven glänsande ögon, som kunde tjusa och blända. Och det är på dessa lysande ögons glans, som människorna stirra sig blinda så länge, tills det är försent att fly undan för de skarpa, roflystna tänderna.

Hur mycket hade inte samverkat för att i Maries själ tända detta olycksaliga begär efter starka, brännande drycker!

På schweitzeriet hade hon af princip och vana afhållit sig från att smaka allt, som kunde förefalla okvinnligt. Ett glas vin och ett glas öl hade hon druckit, ett glas punsch också ibland, men längre var det omöjligt för henne att gå. Den första gången hon låtit sin stränga afhållsamhet öfverrumplas hade varit på Djurgårdsvärdshuset, när grosshandlar Schniedorf utvecklat hela sin påträngande älskvärdhet. Men hur dyrt hade hon icke fått plikta för sin efterlåtenhet! Hade hon då varit lika nykter som hon brukade vara vid den tiden, skulle han aldrig kunnat utföra sin lumpna plan.

Strax därefter var det, som hon kastades in i ett annat lif. Och då hade det icke dröjt länge, förrän hon brännt sina skepp. Det var helt naturligt att så skulle komma att ske. All regelbundenhet, all arbetslust, all pliktkänsla försvunno så småningom, och det gällde endast att genom ögonblickens njutningar skaffa sig ersättning för att hon offrat sig åt en man, som hon, trots sina tillfälliga stämningar af konstgjord sympati, i själ och hjärta djupt föraktade och måste djupt förakta.

Men ej blott ersättning, utan också glömska. Det dagliga lif, hon nu förde, de känslor, som nu hvirflade kring i hennes hjärna och hennes blod, och framför allt, de personers karaktär och skaplynne, i hvilkas sällskap hon råkat, voro så brutalt olika hennes barndoms och ungdoms drömmar, att hon måste låta sitt lifs första, dygdiga period försvinna i glömskans natt, hon måste i sin tankegång kasta den bakåt, som om den låg tio eller tjugo år aflägset. Och härtill fanns naturligtvis icke något annat medel än att gå i ett ständigt rus, ibland starkt, ibland svagt, men alltid

skapande en artificiell glädjestämning, en lustelig, lekande syn på tingen.

Huru sjödo och jäste förhållande icke rundt »vackra Marie»! Hal som en orm trippade den fete Schniedorf omkring henne, brinnande af längtan efter det ögonblick, då hon frivilligt skulle öfverlämna sig; lömsk som en roflysten tiger smög sig Rothknecht efter henne med sina fräcka infall och frivola anspelningar, lurande på den stund, då han halft med våld skulle få henne i sina armar; och med doldt segerjubel och lysande blickar bytte Borrman ögonkast med henne bakom de andras rygg, darrande af njutningsfulla minnen från deras hemliga möten.

Och Marie, hon såg alltsammans. Hon befann sig midt i hvirfvelns medelpunkt, snurrande rundt af trycket från passioner, utsväfningar och mystifikationer. Men leendet låg fortfarande på hennes röda läppar, och icke ett ögonblick tänkte hon med allvar på att resa sig upp och draga sig ifrån allt detta. Det hade blifvit alkoholen, som höll henne kvar. Den gaf henne inspiration och glömska. Hon hade börjat att dricka passioneradt. Hon tömde redan glasen som en drinkerska, och då blefvo lifsandarna åter spänstiga, om de förut varit alldrig så slappa. Själf förstod hon icke att detta begär behärskade henne så starkt. Och därför försökte hon aldrig att arbeta emot det samma. Men det hade kommit som en naturlig följd af hennes olyckliga öde . . .

Om man gaf akt på Rosa, skulle man snart finna att hon genom sin ställning till Rothknecht ansåg sig stå i en sorts maskopi med de öfriga — gent emot Marie. Fastän hon ännu icke fått riktigt klart för sig, hvad för slags människor de tre goda vännerna voro eller hvad slags hemligheter de hade tillsammans, så såg hon dock, huru deras intressen gemensamt koncentrerade sig kring Marie. Och hon såg också, att denna skulle blifva ett offer för planer, om hvilka den svartögda kvinnan ännu ej hade aning. Gentemot Marie kände sig därför Rosa stå i ett mycket

kamratlikt, förtroligt förhållande till dem alla tre, och hennes uppträdande i sällskapet fick också en prägel däraf . . .

»Herrarna äro riktigt uppspelta i dag!» inföll Marie.

»Tycker du?» svarade Schniedorf.

»Är det någon särskild orsak?» frågade hans fästmö.

»Ja, vi ha gjort en lycklig affär . . . Vi ha sålt ett stort parti kaffe . . .»

Det var Rothknecht, som yttrade det senare helt allvarligt. Schniedorf gjorde en grimas, så att hela hans ansikte förvreds i löje. Han svängde kroppen hastigt om, så att inte Marie skulle se det, men hon märkte det dock.

»Hvad skrattar du åt?» frågade hon förtörnad.

»Den fan är ju pirum . . . Han skrattar åt allting», förklarade Rothknecht.

Men genom Maries själ for en misstanke, den starkaste af det slaget, som hitintills förekommit där.

Schniedorfs löje, när Rothknecht nämde »affär», hade inverkat på henne starkare än Rosas många ord.

Hennes fete förförare brydde sig heller icke om att vara så försigtig nu som förut. Han var så säker på att han hade den vackra kvinnan i sitt våld. Och till denna hans säkra öfvertygelse hade det nog bidragit icke så litet, att han sett hennes smak efter rusande drycker, en smak, som började närma sig begäret. Han tänkte med stor befogenhet, att försjönk hon i en last, då skulle man kunna begagna den som ledband kring hennes hals — — *då* vore hon såld, om icke förr . . .

»Ni hade bestämdt rätt, Ni», hviskade Marie en stund senare till Rosa.

»Hvad då?» frågade denna.

»Att våra fästmänner äro ena stora filurer . . .»

»Åh jag vet inte det», svarade Rosa. Nu var det hon, som försökte neka.

Men de skrattade högljudt båda två, ett skratt som visade att ingen af dem kunde kallas för nykter.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Bröllloppet hade stått.

För några timmar sedan hade en af hufvudstadens präster läst välsignelsen öfver grosshandlar Schniedorf och »vackra Marie.»

Vigseln hade försiggått i Schniedorfs rum, och omedelbart efter den samma hade man på ett fint vis afskedat prästen med en större »hacka».

Man ville gärna blifva ensam.

Allt hade gått hyggligt och regelrätt till, och dock hade väl aldrig en blodigare parodi på tvänne själars kristeliga förening utspelats . . .

Själfva bröllloppet hade varit lika enkelt som korrekt. Närvarande hade endast Rosa, Rothknecht och Borrman varit.

Det hade varit så enkelt, att det nästan sett litet löjligt ut, och brudgummen hade måst liksom ursäktande säga till prästen, »att det berodde på en särskild öfverenskommelse mellan honom och hans fästmö, att endast några af deras allra intimaste vänner voro närvarande.»

Den gode pastorn hade emellertid gjort sina tysta

reflektioner öfver orsaken, hvarför endast en dam och två herrar utgjort gästerna på ett bröllop, hvilket annars försiggick i en gentil våning och där en synbarligen förmögen grosshandlare varit brudgummen.

Han förmodade förstås, att det var en temligen stor messalliance, som fullbordades. Visserligen kände han icke till att »jungfru Marie Forsner» någonsin tillhört samhällets försvarslösa kvinnor, men han tyckte sig tydligt inse att giftermålet endast var afslutningen på en intim förbindelse af friare och syndigare natur. Och man kunde ju då icke begära att grosshandlarens familjära bekantskaper, särskildt af kvinligt kön, skulle infinna sig på ett *sådant* bröllopp.

Visserligen var det ju mycket vackert af äktenskapets manliga kontrahent att han på det sättet sökte återupprätta sin älskarinnas heder, men när han såg på bruden, såg hennes cyniska blickar och djärfva minspel, hennes fria sätt och koketterande hållning, hvilket allt lyste igenom hennes — det kunde inte förnekas — strålande skönhet, då tänkte han med själaherdens verldserfarna omdöme, att detta äktenskap icke skulle blifva lyckligt eller långvarigt.

Och i detta intryck af giftermålet och af de båda kontrahenterna, hvilket föranledt hans reflektioner och hvilket han fått från första ögonblicket, stadsfästes han ännu mera, när han kastade en blick på den enda närvarande kvinliga gästen.

Han hade naturligtvis aldrig sett Rosa förut, men han kände genast i luften, att denna kvinna antingen ännu tillhörde eller också hade tillhört den klass af kvinnor, hvars namn ens aldrig nämdes af en sedlig kvinna eller i ett anständigt sällskap. Rosa hade naturligtvis, trots sin upphöjelse till den privata demimonden och trots sitt förändrade sätt, ej kunnat fullständigt få bort detta moraliskt obestämbara, som doftar ut från en medlem af de yrkesosedliga kvinnornas beklagansvärda kast.

Prästen befann sig därför ända från sin ankomst och till sitt aflägsnande som en sparf i en tranedans.

Och till detta bidrog ju äfven de manliga personernas

uppträdande. Schniedorf höll sig mest respektabel. Hos honom fann prästen ingenting att anmärka, men så fort hans blickar träffade Rothknechts spefulla ansikte, där han stod och utan någon hänsyn lät ett cyniskt hånande leende spela öfver läpparna vid åsynen af detta egendomliga bröllopspar.

Prästens intryck af Marie grundade sig på hennes fortsatta utveckling. Hennes beräknadt konstlade koketteri för Schniedorf, hennes vågade dispyter med Rothknecht, hennes hemliga utsväfningar med Borrman, allt detta, de färgstarka ingredienserna i hennes dagliga lif, bidrog att kväfva allt godt, som fanns kvar hos henne, samt släppa fram de dåliga sidor, som sedan syndafallets tid finnes i en människosjäl.

Dock skulle hon i detta ögonblick ingalunda inlåtit sig på något direkt brottsligt. Så långt hade hon ej avancerat. Om »firmans» hemligheter i denna stund afslöjats i all sin svarta nakenhet för henne, så skulle hon sannolikt hellre begå självmord än ställa sig solidarisk med den, som nyss sammanvigts med henne, och hans kompanjoner.

Men nu började ju verkligen i och med giftermålet en ännu äfventyrligare period för henne. Hon tvingades att få en långt intimare inblick i Schniedorfs lif, i hans görande och låtande än hon haft förut. Med eller mot sin vilja skulle hon komma att andas in den luft, som bitit sig in i det hem, hvilket hon nu kunde kalla för sitt. Den skulle tränga sig in i hennes väsende, blandas med hennes blod, impregnera hennes hjärna och så småningom ställa synpunkter och begrepp i en ny belysning.

Och *nu* tillhörde hennes kropp den man, som systematiskt, steg för steg, fört henne fram till den punkt, där hon nu befann sig. *Nu* skulle hon icke längre kunna slingra sig undan hans fräckt trånande blickar och hans lidelsefullt öppnade famn.

Hvilken förfärande inverkan på hennes själstillstånd borde icke det äktenskapliga samlif, som hon nu gick att börja, hafva. Och det skulle också få det!

När hon i dag på morgonen vaknat i den simpla järnsäng, som fru Andersson, hennes värdinna, allt hitintills bestått henne, hade hennes första tanke varit, att det i dag var sista gången, som hon vaknade upp i detta rum. I morgon bittida skulle hennes blick vid uppvaknandet på hufvudkudden bredvid sig mötas af ett fetlagdt karlansikte med mörka, triumferande ögon och svarta yfviga mustascher öfver en självbelåtet leende mun . . .

Då hade hennes kropp börjat att skaka som i en frossbrytning och hon hade borrat ansiktet ned i hufvudkudden liksom om hon blygts för sig själf.

Och dock hade hon förut hoppats för hvarje dag, att hon skulle kunna vänja sig vid Schniedorf, att hennes motvilja för honom skulle försvinna vid deras dagliga umgänge under förlofningstiden, och under inflytandet af alla de artighetsbevis, hvarmed han öfverhopade henne.

Men nu hade hon insett, att hon misstagit sig. Hela hennes äktenskap skulle blifva en plågsam komedi.

Det var egentligen icke någon sedlig harm, som upprörde henne. Någon sådan var hon nog inte mäktig nu, sedan hon bakom sin fästmans rygg fallit i Borrmans armar.

Ännu aftonen förut hade de haft ett möte. Hon hade afsiktligt lyckats att ganska tidigt slippa ifrån Schniedorf, och hon hade tillbragt flera timmar hos »ingeniören». Först efter midnatt hade hon kommit hem.

Det bedrägeri och den sinnlighet, som legat i hennes förbindelse med Borrman, hade naturligtvis i hög grad bidragit till att ställa hennes moraliska begrepp på hufvudet. Det hade gjort henne till en synderska.

Därför var det icke någon ädelt moralisk indignation som upprörde henne vid tanken på samlifvet med en man, som hon icke älskade. Det var endast en känsla af motvilja, af förakt, af äckel, men en känsla så stark att det gjorde henne andligt och lekamligt sjuk.

Men nu var det för sent att träda tillbaka. Nu måste det gå. I dag måste hon kläda sig i bröllopsdräkt och i

natt skulle det bli hennes bröllopsnatt. Och sedan skulle det följa andra dagar och andra nätter. Hon måste försöka finna sig däri, ty det skulle blifva hennes utkomst, hennes lefvebröd. Hon hade ett förvekligadt behof efter att få det bekvämt och att lefva godt, att kläda sig elegant och att slippa arbete. Därför måste hon blifva fru Schniedorf. Hon hade nu intet annat val...

Efter en kort stund hade hon stigit upp. Ett energiskt drag hvilade öfver hennes vackra ansikte. Hon kastade hufvudet bakåt med en stolt rörelse. Hon *skulle* tjusa honom, trots sin motvilja, hon skulle få honom som vax mellan sina fingrar och tvinga honom att slafviskt lyda sina nycker, äfven de galnaste. Hennes tankegång råkade in i fattandet af samma föresatser som den morgonen för rätt länge sedan, då hon fått Schniedorfs långa friarebref...

Men i dag kunde hon bättre än då konsten att koketttera, att beräknadt fängsla och bedåra. Han skulle bli hennes offer i stället för tvärtom...

Hade hon, när hon gjorde dessa reflektioner, en aning om, att den första tanke, som behärskade Schniedorf, när *han* slog upp ögonlocken, var denna: I dag skall det ske — — i dag skall hon offras — — från och med i dag skall jag kunna kväfva hvarje motstånd, hvarje självständighetslusta hos henne? — —

Det skulle alltså blifva en kamp på lif och död om hvem som skulle behålla öfvertaget...

Hon hade, »vackra-Marie», långt ifrån varit nykter, när hon stått med slöja och krona framför prästen. Det var med henne som med andra, hvilka behärskas af ett starkare eller svagare begär efter stimulerande drycker, att det särskildt är under bekymmersamma dagar, som sinnet vill döfvas af alkoholen.

Under denna dag, hennes bröllopsdag, hade hon också tagit sig för med något, som icke händt förut. Hon hade ensam, hemma hos sig, stjälpt i sig några glas konjak. Hon hade skickat fru Andersson att köpa en liten flaska redan på morgonen, under förevändning att hon mådde illa. Men

det var icke som medicin hon tog in det, hon tillfredsställde en brännande törst, hon drack med passionens smak. Men hon var blind för det förfall, som låg i att öfverflytta konjaksdrickandet från sällskapslifvets glada värld till ensamsupandets farliga smygvrå.

I det om en prostituerad kvinna erinrande utseende, hvarmed Marie väckt åtskilliga tankar hos prästen, hade alltså starka drycker en väsentlig delaktighet.

Och måhända därför, mer än för något annat, var hon — offrad.

* * *

Hvilken egendomlig och betecknande afslutning fick inte bröllopsfesten!

Ett rof för de starkaste sinnesrörelser sökte Marie att kväfva sin nervosité, sin ängslan och sina bekymmer i dryckesbordets hetsande vätskor.

Och hon lyckades därmed. Som vanligt kom det öfver henne en forcerad munterhet. Men i dag var hon värre än någonsin. Hon var inte längre kvinna, hon var en rasande bachantinna. Hon skrek och hoppade och väsnades som om hon inte längre haft sina sinnen i behåll. Hon knuffade Schniedorf i ryggen under de mustigaste glosor, hon kastade ett fyldt punschglas på Rothknecht, när han vid ett tillfälle retade henne, hon satte sig en gång midt för sin fästmans näsa i knäet på Borrman, börjande att nypa honom i kinderna, och hon ville ovilkorligen försöka att visa Rosa, hur man bar sig åt, när man dansade cancan.

Det låg en irriterad chargong öfver hela hennes väsende, hvilken nästan verkade hemsk. Fastän hon ofta varit uppsluppen förut, så var hon i dag dock olik sig själf. Det var tydligt, att det fanns någon alldeles outhärdlig sorg eller några stora samvetskval i hennes inre, bakom allt detta glada, hvilka hon till hvad pris som helst ville undslippa för stunden och dölja.

Det var omöjligt för hennes sällskap att icke genom-

skåda henne, att icke märka dessa bornerade jätteansträngningar, som funnos i all hennes fröjd och glädje.

Och det egendomligaste af alltsammans, det som afvek från alla andra dylika tillfällen, det var att de öfriga icke hade smak för att leka med.

Visserligen var det ingen, som var surmulen utaf sig, och det var ingen, som protesterade mot primadonnans lusteliga påhitt och vågade infall, men det var heller ingen, som kittlade opp henne, som underblåste hennes frivola skämt. Man följde endast med så godt man kunde, men utan någon entusiasm. Till och med Rothknecht var i dag en smula tankspridt tillbakadragen, och hans cynism bröt endast fram vid några enstaka tillfällen.

Att den förnämsta orsaken härtill var det pinsamma intrycket af Maries konstlade, öfverdrifna sällskapsglädje, det var odisputabelt, men det fanns också andra mera personliga orsaker.

Rivaliteten mellan de tre ljusa gossarna hade aldrig framstått så skarpt som nu. Visserligen var det ingen, som med ett ord eller en gest förrådde detta, men det låg ändå och jäste inom dem, och sinsemellan kände de detta mycket väl.

»Vackra Marie», det var det stora tvistefröet, som insmugit sig i det annars så eniga och innerligt förenade klöfverbladet. Skulle någonsin en brytning eller ovänskap uppstå emellan dem, så skulle anledningen ligga i deras rivaliserande lidelse för den mörka kvinnan från schweizeriet Bägaren.

I dag, på hennes bröllopsdag, hade denna rivalitet blifvit ömtåligare än någonsin. Schniedorf brann af otålighet efter att få bli ensam med sitt offer, hvilket i natt åtminstone icke skulle undfly honom, och de båda andra ville alldeles påtagligen pina honom genom att stanna så länge som möjligt, kanske ända till det ljusnade igen. Både Rothknecht och Borrman förstodo dessa sina innersta tankar, och när Schniedorf ibland försökte att på ett fint sätt visa

dem på dörren, så utbytte de en blick, i hvilken låg både förståelse och putslustig humor.

Således hade det af skilda orsaker skapats en situation, i hvilken Marie egentligen var den enda, som höll gasken uppe.

Men hon gjorde det med besked. Det brann i hvarenda por hos henne, det dallrade i hvarje nerv. Hon rasade i en vild glädjelusta.

Och det var inte svårt att förstå, att det inte var ruset, som ursprungligen åstadkom det hela, utan att hon i natt i stället begagnade ruset för att tvinga fram en annan sinnesstämning än den, som låg och malde i hennes själ.

Arma »vackra Marie», i dag stod du kanske mer än någonsin förut ansikte mot ansikte med din förfelade, smutsbestänkta framtid; denna framtid som ett starkt öde i svindlande fart stakat ut för de små fötter, hvilka uppburo din retande gestalt . . .

Klockan var öfver två, men Rothknecht och Borrman hade ännu inte gjort min af att försvinna. Rosa, hvilken äfvenledes under det stormande kalasets gång blifvit icke så litet berusad, hade ryckt sin fästman i armen och sagt:

»Vi få väl lof att gå . . !»

Men Rothknecht hade svarat med ett hånleende och en axelryckning:

»Åhja, det är inte så brådtom . . . De små turturduvorna hinna nog att kuttra på tu man hand!»

I sängkammaren hade Marie icke varit mer än ett ögonblick efter vigseln, då hon kastat slöjan och kronan på en stol. Schniedorf hade talat om hur han under de sista dagarna piffat upp budoaren, och Marie hade därföre kastat en granskande blick öfver det hela, men hon hade krökt läppen försmädligt och inte sagt ett enda ord. Hon tyckte inte att det var något vidare.

När klockan nu närmade sig tre, och stämningen i sällskapet hotade att på grund af rent fysiska förhållanden slappas något, öfverfölls hon plötsligt af en oerhörd sömnig-

het. Det var rent omöjligt för henne att hålla ögonen uppe.

Men hon var icke den, som skulle först ge tappt, det föresatte hon sig. Hon beslöt sig därför att gå in i sängkammaren och bada hufvudet med vatten.

När hon steg upp tog hon några raglande steg inåt rummen.

»Hvilken intressant brud!» hviskade Rothkneckt i örat på Rosa. »Fan vet antingen hon supit sig full på grund af glädje eller af sorg.»

»Jag tror det är af sorg», svarade hans 'fästmö'. »Hennes munterhet har förefallit så konstlad ...»

Och det for ett uttryck af allvarligt deltagande öfver den rivaliserande glädjeflickans uppsluppna drag.

Fastän Marie fått gå alldeles ensam in i sängkammaren, så tycktes hon icke vilja komma tillbaka.

Man väntade i fem minuter och man väntade i tio, men den hvitklädda bruden hade icke utträdt från helgedomen därinne ännu.

Man väntade i bortåt tio minuter till, men sedan brast tålamodet.

Schniedorf skulle försöka att smyga sig in till henne ensam för att se hvarför hon dröjde, då hon sagt att hon ögonblickligen skulle komma tillbaka, men med en skrattsalfva, åtföljd af pikanta anmärkningar, reste sig äfven de öfriga på en gång och följde efter honom.

När man öppnade dörren såg man en syn, som gjorde, att samtliga stannade i dörröppningen, trängande sig tillhopa. Schniedorf och Borrman främst och där bakom Rosa och Rothknecht.

På en elegant chäslong af dyrbart, glänsande rödt siden låg »vackra Marie» och sof i den stora färgade ampelns dunkla belysning. Hon låg med hufvudet bakåtböjdt i en oskön ställning och armarna slappt hängande längs sidorna. Hon låg där i sin hvita bruddräkt, tillskrynklad och oordnad, och från hennes halföppna mun hördes den hårdt insomnades snörflande ljud.

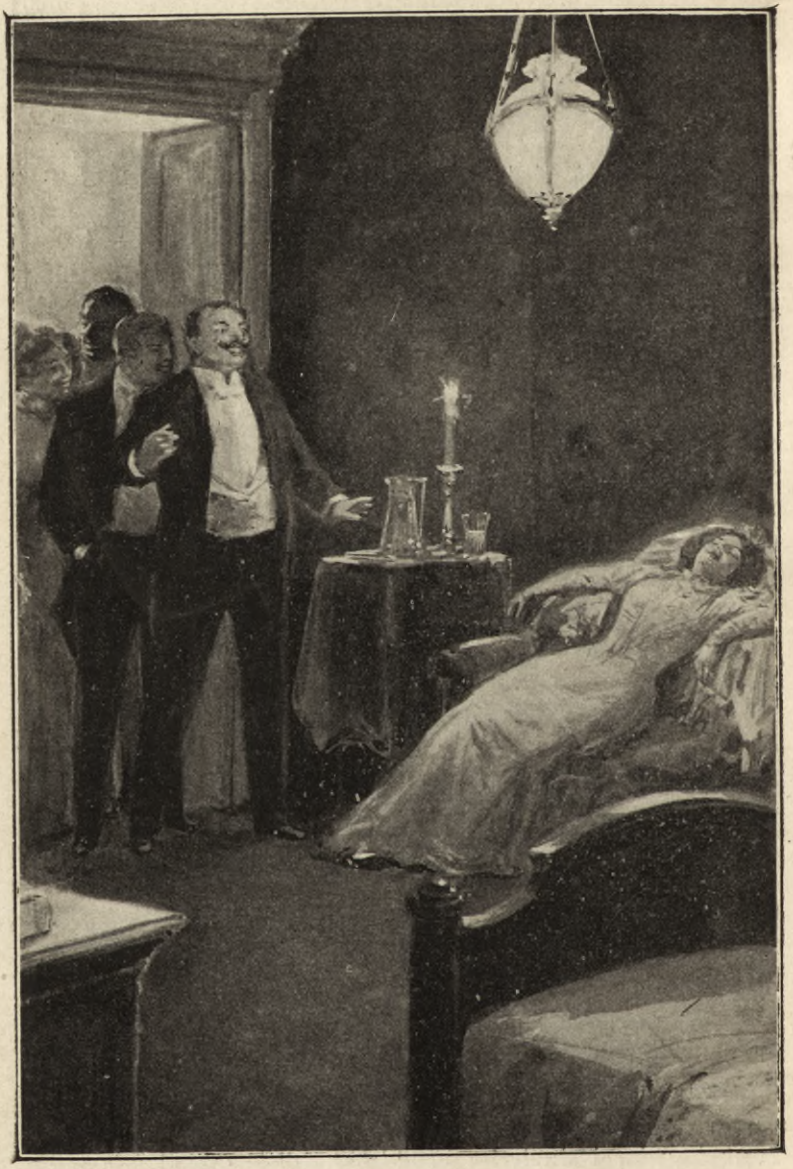

»Vi gå fram och kysser den lilla engeln.»

Hon såg sannerligen hvarken bedårande eller imponerande ut. Tvärtom, taflan verkade oskön och simpel. Och om man jämförde den snarkande slumrerskan med den nyss af alkoholen uppspelta sällskapshjeltinnan, det i rusets sömn domnade ansiktet med »vackra Maries» anlete i sina mest strålande ögonblick, så skulle man erfara en obehaglig känsla och kunna tvingas till allvarligt lärorika reflexioner.

Men för något sådant var ej det sällskap stämdt, som stod i den trånga dörröppningen. Hos dem framträdde endast smaken för det löjligt lustiga, det lustigt frivola. Till och med Schniedorf, hvilken i dag vigts med henne och hvilken om några ögonblick skulle bli ensam med henne i denna luxuösa sängkammare, hade endast syn för det löjliga, och när han såg sitt offer på detta sätt ryckt ur det vaknas medvetande, glömde han all hänsyn för sin ställning till Marie och kom endast ihåg sin delaktighet i den brottsliga liga, hvars medlemmar nu voro cyniska åskådare till den druckna kvinnans förfall.

»Vi gå fram och kysser den lilla engeln på pannan i tur och ordning,» skämtade Rothknecht.

»Du låter bli det, min vän!» skrek Rosa, och slog sin »fästman» på kinden.

»Hon ser inte vidare aptitlig ut», tyckte Borrman med af ruset förställd röst.

»Hur fan skall jag få henne vaken», tyckte Schniedorf med gycklande stämma.

»Vi ska hjälpa dig!» hviskade Rothknecht och blinkade med ögonen.

»Hon har druckit som en häst», fortsatte Borrman.

»I dag har hon varit galen», instämde Schniedorf.

»Hon drack naturligtvis för att döda sina kval», inföll Rothknecht satiriskt.

»Kval?» frågade Schniedorf stött.

»Öfver att behöfva gifta sig med dig, förstås.»

»Åh hut!»

»Hon snarkar som en full gardist!» afbröt Rosa, hvars rivalistiska afvundsjuka skadegladdes en smula öfver Maries osköna uttryck.

De andra accompanjerade med ett gemensamt gapskratt.

Men ingenting väckte Marie. Hon låg där orörlig och sof.

»Vi ska' gå fram och klä' utaf henne», förelog Rothknecht.

»Äh, nu ä ni oförskämda, gå er väg!» skrek han och knuffade de andra bakåt med ryggen samt slängde igen dörren ...

En kvart senare hade Schniedorfs tre bröllopsgäster gått.

Han gick med triumferande ögon in i sängkammaren för att väcka Marie.

Han ropade hennes namn, han ruskade henne med nästan våldsam kraft.

Men hon vaknade icke. Hon slog upp ögonen en gång och gaf honom en frånvarande blick, liksom hon ej vetat hvar hon befunnit sig. Men hon somnade genast in igen, hårdare än förut.

Han måste uppge försöket att kunna väcka henne, och uttröttad, förargad, rusig äfven han, kastade han sig påklädd på den stora sängen, där han nu fick hvila ensam. Om ett par minuter hade också Schniedorf insomnat.

Så tillbringade de sin bröllopsnatt, »vackra Marie» och hennes förförare.

TJUGUFJERDE KAPITLET.

Detektiven, som agerade biträde i guldsmedsbutiken, fick stå där i fjorton dagar.

Det blef en tämligen enformig tid för honom, och de sista dagarna stod han inte ut med att komma dit förr än det började skymma. Ty han antog för gifvet att den så ifrigt efterlängtade inte skulle komma vid dagsljus.

Han kom emellertid hvarken vid dagsljus eller eldsljus, och detektivkonstapeln fick order att inställa tjänstgöringen i den gyllene butiken och använda sin tid på mera lönande göromål.

Den, som grämde sig mest öfver det misslyckade resultatet, var säkerligen Land, hvilken varit så säker på att gripa roffogeln i den bur, som han genom sina energiska undersökningar hittat på.

En tid därefter inträffade den djärft planlagda stölden på hotellet och detektiven Lands luktorgan vädrade då, som förut blifvit sagdt, att denna var utförd af samma farliga skälm, som hade åtskilligt annat på sitt samvete och för hvilken man gjort en fälla i guldsmedsbutiken.

Man kunde emellertid gärna ha kostat på, att den unge detektiven fått agera guldsmedsbiträde åtskilliga månader

till, ty då hade man sannolikt gjort den fina fångsten och herr ingeniör Borrmans besök utfallit annorlunda än hvad det nu gjorde — —

En kväll vid sjutiden, omkring fjorton dagar efter att Maries bröllop stått, befann sig »ingeniören» på väg till Söder.

Firman hade ännu en hel del icke så litet värdefulla saker af rofven från både miss Willy och Kläppen kvar, och allt sådant där måste så småningom förvandlas i pängar. Så småningom . . . ty kom man för ofta och med för mycket, så väckte man lätt misstankar.

Borrman kom mycket väl ihåg, att han varit hos en guldsmed på . . . . gatan å Söder ett par gånger förut, och det var inte utan, att han frågade sig själf, om det var försiktigt att återkomma. Men han hoppades att guldsmeden ej lagt märke till eller kom ihåg honom, då det var en ganska väsentlig tid sedan den senaste försäljningen.

Han tyckte om den där guldsmeden, det påminde han sig, ty denne hade alltid varit mycket villig att köpa och han hade betalt bra.

Emellertid tog han för säkerhetens skull på sig ett par mustascher af annan färg än han hade då — sådant där antecknade han alltid i sin intressanta annotationsbok. Då han därjämte var uppsträckt i alldeles nya kläder, hvilka han således ej kunnat vara iklädd förut, så hoppades han att kunna uppträda som en okänd gentleman, hvilken för första gången af tråkiga ekonomiska förhållanden tvingats att sälja någon familjeklenod.

Smidig, elegant och ogenerad inträdde han i butiken, inom hvars glasskåp glänste och sken en massa skiftande föremål.

Bakom disken stod guldsmeden och hans manliga biträde. Borrman granskade dem en sekund, men han fann i deras blickar eller mottagande ingenting, som visade, att han var igenkänd från föregående tillfällen. Och det gladde honom.

Han gick fram till disken, lyftade vördnadsfullt af sig sin höga hatt, bugade sig artigt, tog af sig sin högra

handske och uppdrog försiktigt ur en ficka ett litet etui, hvari låg en guldbrosch, temligen enkel men dock af ett visst värde.

»Det är ett familjesmycke, som jag nödgas sälja», sade han. »Hvad vill Ni ge för det?»

Guldsmeden ryckte till. Gud vet, om det inte rent af var någonting i rösten, som slog honom. Han såg inte på smycket, han fäste i stället ögonen på den noble säljarens ansikte.

I ett ögonblick gick det opp för honom, att framför honom stod den af detektiven eftersökte säljaren till den mystiska ringen med den bortfilade ormen, fastän han hade mörkare mustascher än sist.

»Jag kommer genast», sade han och gick, med en min som om han plötsligen påmint sig något, till sitt biträde och hviskade detta något i örat. Biträdet kunde ej låta bli att snegla åt den främmande, men gick direkt till telefonen, hvilken satt strax bakom disken.

Borrman hade emellertid med sin känsliga natur ögonblickligen fattat misstanke, att det var någon uggla i mossen, och med ett par steg baklänges gick han åt dörren, beredd till reträtt om något skulle hända.

Biträdet stod en smula handfallen vid telefonen. Han skulle telefonera efter polisen, men han ville ej nämna det ordet högt.

Guldsmeden gick emellertid helt lugnt ut i butiken för att, om det behöfdes, kunna afskära tjufven återtåget.

»Vill ni köpa det där, säg, hva'?» frågade Borrman försmädligt i det han stoppade ned det igen och lade handen på dörrlåset.

Den stora oturen var att telefonen befann sig i det yttre rummet, och besöket kom nu så oväntadt, att guldsmedens hela förut öfvertänkta plan gått öfver ända.

Då han såg att den misstänkte nu gjorde min af att aflägsna sig, blef han i hög grad konfys och altererad. Han grep honom häftigt i armen . . .

Borrman ryckte sig häftigt loss.

»Hvad fan vill Ni?» frågade han med gnistrande ögon.

»Tjuf!» skrek guldsmeden, i det han kastade sig öfver den andre.

»Polisen», hördes biträdet skrika i telefonluren.

Men Borrman fann sig ögonblickligen. Med en van

och afvägd rörelse böjde han sig ned och gaf sin motståndare en så kraftig stöt i bröstet, att denne föll handlöst baklänges, midt i glaset på ett stort skåp, hvilket splittrades i bitar.

Lika snabbt som den i Amerikas boxningskonst tränade ficktjufven utdelat slaget lika vigt kastade han sig därpå ut genom dörren, innan guldsmeden fick tid att stiga upp från sitt obehagliga kullstörtande.

Biträdet hade emellertid kastat ifrån sig telefonluren och hoppat öfver disken.

Den unge mannen ryckte upp butiksdörren, hvilken den andre stängt efter sig, och skrek med full hals utåt gatan:

»Grip tjufven! Tag fast honom!»

Han sprang ut på trottoaren och spejade utåt den ej för starkt upplysta gatan, men han såg ingenting, han kunde icke åt något håll uppfånga en skymt af den flyende. Denne hade försvunnit som genom ett trollslag.

Under ett par minuter samlade sig naturligtvis en ofantlig folkmassa utanför guldsmedsbutiken och ett par pickelhufvor lyste öfver mängden af de mörka hufvudbonaderna.

Rätt mycket händer ju på storstadsgatorna, men så precis vanligt är det väl ej, att man får höra ropet: »Tag fast tjufven!» utslungas. Den församlade mängden befann sig därför i stor spänning, och man kikade ifrigt åt alla kanter för att se, om inte någon, som såg ut som en tjuf, slingrade sig genom mänskohopen. Undersökningarna utmynnade emellertid som vanligt i lustigt utkastade infall, och den spännande nyfikenheten uppblandades med flinande galghumor.

»Du skall få se att tjufven står midt ibland oss och hånskrattar», sade en så högt, att det hördes af de omkringstående, hvilka beledsagade anmärkningen med löjen.

»Äh, det var ingen tjuf, det var bara guldsmeden, som ville göra reklam för sin affär», inföll en annan.

Nytt skratt af dem, som stodo omkring.

»Det var kanske kassören, som rymde med kassan», tyckte en tredje.

»Äh, du är dum, i butiker ha de ju inga kassörer utan bara kassörskor, och di rymmer aldrig», anmärkte en fjerde på ett sätt, som framkallade ännu en skrattsalfva.

Under tiden hade de uniformsklädda polismännen, som kommit halft springande från sina pass, trädt in i butiken, på hvars golfmatta lågo fullt af glasbitar från den krossade rutan.

Guldsmeden fick redogöra för hvad som händt, och man ansåg rådligast att telefonera till detektiven. De båda pickelhufvorna fingo fullt upp att göra med att rensa gatan från den oerhörda folkmassan, af hvilken några allt för nyfikna och allt för suveräna individer hotade att klifva in i butiken.

Efter en stund anlände ingen mindre än detektiven Land.

Guldsmeden gjorde en gest mot det sönderslagna skåpglaset.

»Där ser ni resultatet!» sade han.

»Ni är säker på, att det var han?» frågade Land.

Guldsmeden och detektiven voro gamla bekanta, ty den senare hade flera gånger gjort påhälsningar för att fråga, om inte den sökte hörts af.

»Alldeles säker ... När jag fick slaget kände jag lika väl igen honom, som jag känner igen er.»

»Fan anacka, att Ni lät honom undslippa», tyckte Land förargad. »Nu har Ni nog sett honom i den här butiken för sista gången.»

»Antagligast ... Den karlen har gått i skola för att lära sig boxning ... Handen for fram som en blixt och det värker i kroppen på mig ännu ...»

»Men att Ni inte gjorde allarm fortare ... Han kunde ju lätt blifvit fasttagen på gatan.»

»Visst gjorde vi allarm, både mitt biträde och jag ... Men karlen tyckes ju försvunnit som om jorden uppslukat honom ...»

Detektivens ögon blixtrade af lystnad efter jagt och revanche.

»Jag skall utverka att så godt som hela detektivkåren får ge sig ut på spår efter honom», yttrade han halfhögt, liksom för sig själf. »Han gör oss ju till narrar allihop.»

Den stackars guldsmeden fick återigen underkasta sig ett långt förhör. Klädsel, utseende, sätt, tillvägagående, allt hos den misstänkte fick han beskrifva med en minituös noggrannhet.

Och det krossade glasskåpet, det fick också blifva hans förlust. Det fick han i stället för sin del af den stora belöningen, som miss Willys slägtingar utlofvat.

* * *

När Borrman, efter att ha kastat guldsmeden baklänges, kom ut på trottoaren, insåg han tydligt att man inifrån butiken skulle göra allarm och att han måste dunsta af i ungefär samma sekund som han kommit ut. Ansiktet var hvitt som krita af själsspänningen och det tycktes honom som om hjärtat stod stilla. Skulle han lyckas undkomma?

Det var en lycka att gatan icke var mera trafikerad än hvad den var, ty annars kanske hade hans rörelser blifvit både lättare hindrade och lättare observerade.

Med fem à sex långa, kraftiga steg strök han blixtsnabbt förbi några butikfönster och slank in i en port, hvars ena halfva stod öppen.

I detta ögonblick hörde han biträdets höga rop från butiksdörren. Ett försmädligt hånlöje skar öfver hans läppar.

Under hvarje sekund stod han beredd att få se en figur visa sig i portöppningen, någon, som observerat hans hastiga inmarsch och som satt den i sammanhang med det uppseendeväckande ropet från guldsmedsbutikens trappa.

Han visste hvad han skulle göra. Han skulle icke fly, han skulle med ett enda slag fråntaga den anfallande förmågan att röra sig eller ropa på hjälp. Från en af sina

fickor hade han tagit upp ett skarpt tillhygge, som han höll i handen. Ett välriktadt slag mot tinningen skulle göra åsyftad effekt.

Han ville icke ge sig in på gården eller upp för trapporna, ty det skulle kunna bli en återvändsgränd, en fälla. Han föredrog att möta faran här i portgången.

Men det inträffade ingenting af det han väntade. Någon gestalt uppenbarade sig icke i porthålet. Han hade haft tur, hans flykt hade ej blifvit observerad. Han såg endast, där han stod i en mörk vrå, en mängd folk skynda förbi åt det håll, hvarifrån han kommit, ditlockadt af biträdets rop.

Han funderade ett ögonblick på, om han helt simpelt i sakta mak skulle spatsera ut på trottoaren igen, men han ansåg det förenadt med en viss risk. Dock måste han skynda sig, ty han höll för troligt att några poliskonstaplar skulle taga och genomsnoka de närmaste husen, så fort de hunno få reda på hvad som händt.

Sedan han ryckt af sig de lösa mustascherna, gick han in på gården. Det var en stor, mörk gård. Just som han steg in, kom det ett fruntimmer, bärande ett ämbar med afskräde, ned från en af kökstrapporna. Han stod stilla och tryckte sig hårdt intill väggen för att inte blifva observerad. Pigan gick till en soptunna, som befann sig i en uthusbod i raden af gårdsklosetterna, och tömde ämbaret.

»Vid djäfvulen», mumlade han, »kommer hon inte som om hon vore efterskickad ... Nu fick jag anvisning på hvart jag skulle göra af mina små mojänger ...»

Så fort fruntimret försvunnit in i huset igen, gick Borrman direkt till soptunnan, tog upp broschen ur fickan och stack denna jämte lösmustascherna ned bland afskrädet så djupt som möjligt. Därpå tog han upp en näsduk, torkade väl af handen samt lät näsduken följa efter ned i tunnan.

»Nu må de visitera mig, om de få fatt i mig,» mumlade han.

Därpå såg han sig omkring med skarpt rekognoscerande blick. Skulle han blifva tvungen att gå ut genom porten? Han hade en viss respekt för det. Ännu hade

den väl inte hunnit att blifva bevakad, om man än skulle komma på den idén, men det stod en myckenhet af folk på trottoaren utanför, och det var ju möjligt att någon kunde komma på en misstanke att den efterropade »tjufven» tagit sin tillflykt in i den närbelägna porten.

Han observerade att en af de små uthusdörrarna stod öppen. Ingen nyckel fanns utanför, men dörren gick att låsa inifrån. Om han skulle placera sig ditin och invänta en lämpligare tid för sitt aflägsnande?

Han öppnade dörren. Det var klosett därinne. Och där skulle han kanske sitta hopkrupen i kylan en halftimma, Nej, fy fan, det ville han inte inlåta sig på!

En annan idé föll honom in. Om han skulle kunna komma öfver muren, hvilken skilde den gården, där han befann sig, från en annan liknande gård. Muren var inte hög, och kunde han endast komma upp på den, så skulle han ledigt kunna hoppa ned utan några hjälpmedel.

Mellan uthuslängan och gårdsmuren var en smal gång. Där upptäckte han några gamla lådor. Sporrad af önskan att komma ifrån äfventyret så fort som möjligt, kastade han med kraftig, nästan oförsiktig fart ett par lådor ofvanpå hvarandra, och i nästa ögonblick höll han händerna på järnblecket, som i ryggåsform betäckte tegelstenmuren.

Han såg sig nyfiket omkring, men egentligen utan rädsla eller spänning.

Ett par personer gingo öfver gården. Han lutade sig öfver muren för att inte blifva observerad. De gingo förbi utan att upptäcka honom.

Därpå väntade han en stund. Ingen syntes till.

Beslutsamt gjorde han sig så i ordning för att anträda nedfärden. Vigt och försiktigt som en katt kröp han längs muren på blecket.

Han hade hoppats finna en stege, på hvilken han kunnat klättra ned, eller åtminstone en stång, nedför hvilken han kunnat hala sig.

Men han fann intetdera. Han kunde icke heller upptäcka en jordhög eller en snöhög, på hvilken han kunde

Han såg sig nyfiket omkring.

hoppa. Han hade icke annat val än att hoppa ned på den hårda gårdsstenen.

Det skulle blifva det längsta hopp han gjort någon gång, och han hade en viss respekt för detsamma. Dock föredrog han att taga ett verkligt hopp framför att glida ner längs muren.

Han tryckte den höga hatten djupt ned på hufvudet, lät blicken skarpt rekognoscera terrängen och böjde sig ned som när katten skall ta ett långt språng.

Klack! ljöd det när fötterna slogo mot gårdsplanen. Hoppet hade lyckats förträffligt. Han ramlade endast lätt framåt men tog emot med händerna och var i samma sekund på fötterna igen.

Därpå ilade han mot portgången. Han kom naturligtvis ut på en annan gata — han var fri för alla närgångna misstankar.

Han gick en stund fram och tillbaka på trottoaren för att invänta en droska, och han hörde en del af folket, som gick förbi, tala om händelsen i guldsmedsbutiken ett stycke därifrån.

»Fick di fatt i 'an?» hörde han en fråga.

»Tusan heller! Han hörde nog till det slaget, som inte låter knipa sig!» svarade den andre.

»Det var djäkligt styft gjort!» tyckte den förste.

Borrman skrattade för sig själf. Hans beslutsamma handling tycktes ha slagit an på den intresserade publiken.

Efter ett par minuter kom en tom åkaredroska körande. Han anropade den.

»Kör till ***gatan n:r . . .!» befallde han kusken.

Det var Schniedorfs adress, han uppgaf. Han måste vid ett glas punsch och i glansen af »vackra Maries» mörka ögon söka att få litet rekreation och hvila efter sitt ansträngande äfventyr.

Han hade lofvat henne att komma till dem i kväll. Han hoppades därför att de skulle vara hemma, åtminstone

Marie. Ja, det vore naturligtvis så mycket bättre, om hon vore ensam . . .

Under hela färden måste han emellertid nedlägga ett intensivt arbete för att få kläderna fria från fläckar. Promenaden öfver muren och hoppet ned på gården hade naturligtvis smutsat ned kläderna ganska betydligt. Han borde egentligen ha farit hem först och bytt om kostym, men det skulle ha tagit för lång tid att fara ända upp till Östermalm. Kanske Marie då tröttnade på att vänta på honom, och det ville han ej riskera. Bakifrån hade han ju egentligen icke varit i beröring med något, och han hoppades att ha hunnit göra sig snygg på framsidan innan vagnen stannade. Han gned och borstade sig därför så länge han satt i droskan.

Marie var inte ensam hemma. Schniedorf och hon sutto och spelade kort. På ett litet bord stod en punschflaska, en konjaksflaska och en liten porslinskanna, fylld med rykande varm glögg.

»Herrskapet har muntert!» utropade Borrman gladt.

»Hvad menar Ni?» frågade Marie i häftig ton. Hon var vid dåligt humör.

Det var nära, att hon sagt »du», hvilket endast förekom vid deras enskilda sammankomster.

Borrman gjorde helt oskyldigt en gest mot det välförsedda serveringsbordet.

»Bah!» sade Marie lågt, i det hon höjde på axlarna.

Hon blef alltid förargad nu för tiden, när någon gjorde den minsta anspelning på hvad hon drack. Hon hade blifvit så ytterst ömtålig i den frågan. Hon hade börjat blifva medveten om sin svaghet och sin farliga vana, men det skulle icke falla henne in att erkänna den, hvarken inför sig själf eller inför andra.

»Vill du spela med?» frågade Schniedorf. »Tag ett glas och slå dig ned!»

»Hvarför inte!»

När han stod vid bordet med flaskorna, märkte Marie,

att hennes hemlige älskare hade en stor ljus fläck på baksidan af den ena byxen. Och hon var just i humör att göra anmärkningar öfver allt möjligt.

»Har ni ramlat omkull på gatan?» frågade hon spetsigt.

Borrman förstod, att hon observerat en fläck någonstädes, som han försummat att borsta af.

Hon skulle bara ha vetat, hvad som händt mig, den lilla engeln! tänkte han.

»Det var en åkarekärra, som körde emot mig», sade han och började åter att borsta sig.

Marie reste sig för att gå ut i köket efter ett glas åt Borrman.

Denne lutade sig mot Schniedorf och hviskade:

»Kan du tänka dig ett sådant h—e, polisen hade varskodt guldsmeden på Söder ... Han kände igen mig och ville lägga vantarna på mig .. .!»

«Är du galen!? Ha de hittat någonting!?»

»Javisst ...»

»Men de va' ju omgjorda, hvar enda en ...

»Ja, jag vet inte, hur det hänger ihop ...»

»Hur kom du loss?»

»Jag slog guldsmeden i magen, så att han krossade en glasruta och så rusade jag ut på gatan och in på en gård ... och hoppade öfver en mur in på en annan gård ... och tog en droska ... och nu är jag här ...»

Schniedorf slog till ett gapskratt.

»Och fläcken?» frågade han.

»Har jag naturligtvis fått af muren ...»

»Aha!»

»Blef du förföljd?»

»Det tror jag inte ...»

I det samma kom Marie in med glaset.

»Hvad skrattade du åt?» frågade hon sin man.

»Det kan jag inte tala om!»

»Såå, hvarför då?»

Hon gaf honom ett mörkt ögonkast.

»Borrman talade om något kvickt ... sådant där som man inte talar om i fruntimmerssällskap ...»

Ingeniören kände sig nästan förlägen.

»Jo, det är fint sällskap man kommit uti», tyckte Marie.

De båda kamraterna kunde icke underlåta att byta en hastig, hemlighetsfull blick med hvarandra.

Du skulle bara veta *allt*, lilla sötnos! menade de sannolikt.

Skulle hon en gång få veta — allt?

TJUGUFEMTE KAPITLET.

Försjunken i en rafflande äfventyrsroman, hvilken Rothknecht vid sitt besök i går haft med sig som present, satt Rosa vårdslöst tillbakalutad i sin lilla prydliga förmakssoffa.

Hon var iklädd en vacker morgonrock af något slags fint blåaktigt tyg, som liknade siden. Rocken var uppknäppt och hängde löst på sidorna, lämnande plats för de skära strumporna, de hvita underkläderna och det nakna öfverbröstet att sticka fram.

Håret hängde utslaget på ryggen och sammanhölls öfver hjässan af ett hårfäste, besatt med similidiamanter, hvilka glänste som om de varit ädla stenar.

Det såg ut som om både klädsel och ställning arrangerats en smula för att verka tjusande och retande; och sannolikt var det också så, ty den läsande kurtisanen väntade just nu ett besök af sin frikostige älskare.

Hon väntade på honom med en otålighet, som icke bokens spännande innehåll kunde bortjaga, trots det att hon till det yttre syntes ha fördjupat sig i dess innehåll.

Och denna otålighet härledde sig från det intresse hon hyste för honom och hvilket steg för hvarje sammanträffande.

Rosas förälskelse i Rothknecht hade tilltagit. Hans dämoniska natur beherrskade henne fullständigt. Hon lefde endast för honom, andades endast för honom. Äfven kontoristen hade hon nu gett afsked, hon tålde icke att se någon annan än den svartögde tysken. Fastän han aldrig strängt begärt det och fastän han aldrig syntes spionera på henne, så var hon dock af egen böjelse honom obrottsligt trogen.

Hela den mystiska fruktan, hvarmed hon i början mött honom, hade under det intima umgänget förvandlats till den mest hängifna beundran. Om han bedt henne mörda någon, skulle hon sannolikt ha gjort det . . .

Hon hörde en nyckel stickas in i den yttre dörren. Öfver hennes ansikte flög en glädjeblixt. Men hon rörde icke på sig. Hon ville taga emot honom i den ställning, hon intagit. Hon ville genast göra ett godt intryck på honom . . . så att han skulle glömma alla andra kvinnor utom henne . . . till och med, om det var möjligt, »vackra Marie», denna rivaliserande skönhet, som hon för sin älskares skull börjat hata allt starkare . . .

Utan att göra sig besvär med att knacka steg Rothknecht in.

»God kväll, min lilla vän!» sade han vänligt och nickade åt henne.

I hans vänlighet låg dock en smula nedlåtande öfvermod. Han var fullt medveten om, hvilket inflytande han utöfvade på henne.

Hon mötte hans hälsning med strålande blickar.

»Jag har väntat på dig så länge!» sade hon litet buttert.

»Lilla du, man har väl annat att göra än att hälsa på dig», svarade han i en ton, som kunde vara lika mycket inbilsk som skämtsam.

Men det märkte hon inte, eller ville inte märka. Hon endast log åt hans infall som om det varit en kvickhet.

Han hade tagit af sig ytterrocken och gått fram till

henne, där hon i en kokett ställning inväntade honom i soffan.

Hon fattade en af hans armar med bägge sina händer och drog honom ned till sig i knäet.

Hon betraktade hans ansikte, och hon märkte något där, som slog henne med en viss förvåning. Hon fann ett uttryck däri, som hon aldrig funnit förut, fastän de varit så mycket tillsammans. Det var ett drag af vildhet, af roflystnad, som förde en rysning genom hennes obetydligt påklädda kropp.

Rothknechts magra, skarpt tecknade fysionomi företedde i allmänhet någonting ovanligt djärft, ja man skulle kunna säga fräckt och spefullt. Man kan ju därför förstå, att när Rosas förälskade uppfattning skulle finna denna roffågelsskärpa ännu mera tillspetsad, ännu mera stickande, då måste detta ha någon orsak i älskarens sinnestillstånd och humör.

Det hade också en orsak. Det var med Rothknechts andliga stämningar ungefär samma förhållande som med en slaf under dryckenskapsbegäret, fastän det var andra drifter som verkade. Under vissa stunder kunde han lefva som andra människor och finna tillfredställelse i att äta godt, dricka godt, kurtisera fruntimmer och deltaga i glada nöjen. Men under vissa perioder, ja man kanske endast kunde säga: under vissa stunder, anfäktades han af ett äfventyrsbegär, af ett begär efter nervretande, spännande, farliga och blodiga äfventyr, hvilket ansatte honom lika starkt som alkoholtörsten ansätter drinkaren. Det var en lusta efter rof och mord, hvilken sjöd som ett jäsningsämne i hans blod och särskildt återspeglade sig i de färgskiftande ögonens hemska glans.

Under dessa ögonblick var den viljestarke mannen farlig, ty detta råa skadebegär, som behärskade honom, kunde i flykten gripa efter hvilket tillfälle som hälst för att blifva tillfredställdt. Hänsyn, gamla förbindelser, blödighet, mildhet eller några dylika mänskliga känslor existerade icke för honom. Han hade bara behof efter att få göra något illa, något brottsligt, att få krama sönder något mellan sina

beniga järnfingrar, att få hånskratta åt något offers lidande. I dylika stunder existerade för honom icke något annat än han själf och hans egna omänskliga drifter.

Dessa Rothknechts, man skulle nästan kunna säga, anfall af brottets vansinne kände hans kompanjoner till, och vid sådana tillfällen voro de glada att slippa ha honom i närheten utan att i stället få skicka bort honom på någon djärf expedition, ty han var då till ytterlighet lättretlig och nervös. Det var som en stundom uppflammande sjukdom.

Rothknecht tillhörde dessa mänsklighetens sorgebarn, som genom någon outgrundlig skickelse äro nästan från födseln slagna till förbrytare mot borgerliga och moraliska lagar, hvilkas natur och egenskaper peka hän mot orättfärdighetens lifsmål, och under hela hans lif hade kampen för tillvaron underblåst och framtvingat hans dåliga anlag.

Dessa »anfall» återkommo icke ofta med sin fulla styrka; under månader, under halfår kunde han vara rätt lugn och rätt normal, men så plötsligen, alldeles som om han utsatts för en insprutning af ett giftigt ämne, började han totalt behärskas af denna djefvulska törst efter brott och mord.

Fastän det egentligen icke alltid behöfde bero på yttre omständigheter eller orsaker, så bidrogo naturligtvis sådana ofta väsentligt att låta honom falla in i denna abnorma, fruktansvärde extas, då alla medel voro tillåtna och alla människor utan undantag voro hans fiender. Dessa yttre omständigheter voro sådana som att han blef gränslöst arg eller förolämpad, att han fick korn på något fint rof, hvars erhållande var förenadt med den största fara, eller något dylikt. Då blef han en blodtörstig tiger, för hvilken hvarje hämnd var tillåten och hvarje hinder öfverstigligt.

Att det var något underligt ställt med Rothknecht i dag, det märkte Rosa ögonblickligen. Hon hade aldrig sett honom sådan förut. Hon hade aldrig förut sett ett sådant egendomligt uttryck i hans ansikte, aldrig sett ett sådant besynnerligt smygande sätt i hans rörelser, aldrig en sådan mystisk, dof klang i hans stämma.

Och när han fäste sina brinnande pupiller på hennes

ansikte, så var det som om hon tyckt att det blef en brun brännfläck efter dem i huden.

»Är du sjuk eller är du förargad för något?» frågade hon med bäfvande stämma, i det hon med en stark viljeansträngning försökte att lägga sitt hufvud smeksamt intill hans.

Han svarade endast med ett leende, men ett leende, i hvilket ögonblickets lynne och sinnesstämning återspeglades. Man skulle kunna tro, att det var djefvulen själf, som tagit mänsklig gestalt. Rosa blef så rädd för honom, att hon blef blek som ett lik.

Men nu roade det honom just att leka med henne på ett raffineradt sätt. Nu skulle han, om det fallit honom in, kunnat döda henne, nonchalant och leende, alldeles som om han endast tändt en cigarett eller tömt ett glas champanj.

Han fattade henne med händerna om halsen, en i nacken och en öfver strupen, och så klämde han till på ett brutalt hårdt sätt.

»Hvad gör du?» hväste hon förskrämd och såg på honom med samma förfärade blick som kaninen betraktar ormen, hvilken om några ögonblick skall sluka honom.

Han släppte hennes hals och lade högra handen öfver hennes ögon.

»Är du rädd för mig, lilla dufva?» frågade han på ett satiriskt raljerande sätt.

Nu började hon tro, att han var drucken. Men hon hade ju sett honom i hög grad berusad förut, men aldrig hade han burit sig åt på detta obehagliga sätt.

»Jag känner inte igen dig!» utropade hon. »Du är som du vore en annan människa.»

»Ha, ha, ha, ha!»

Han brast ut i ett hånande gapskratt och kastade sig handlöst bakåt i soffan. Benen kvarlågo dock i hennes knä. Hon skulle gärna velat föra undan dem också, men hon vågade inte, ty hon var rädd att reta honom.

»Hvarför skrattar du så där?» frågade hon mildt, men men med rädd ton i rösten. »Nu är du så stygg ...»

Han svarade ingenting. Han låg kvar på ryggen och bara skrattade.

Därpå reste han sig häftigt och började att gå fram och tillbaka i rummet.

Hon kröp ihop i soffhörnet och följde honom med ögonen.

»Inte har jag gjort dig något illa!» sade hon med ett ödmjukt tonfall.

»Du ... Nej, visst inte!»

»Hvarför ser du så elak ut då?»

»Elak», sade han bitande. »Nu är du dum, min lilla vän, inte är jag elak ... jag är ju riktigt munter ... det ser du väl ...»

Och så skrattade han igen på det där skärande sättet.

Nu blef äfven Rosa arg. Nu räckte icke hennes tålamod längre, hur mycket hon än höll af honom.

»Du bär dig illa åt!» utbrast hon förtörnad.

Han ryckte till.

»Hvad säger du här! ... Tig!» skrek han ilsket, i det han gaf henne en blick så djäfvulskt stickande, att hon studsade bakåt.

Om hon icke varit så lätt klädd hade hon sannolikt sprungit ut i farstun, så hemsk såg han ut. Så förskräckt hade hon aldrig varit för honom, icke ens då han hotat med revolvern.

Därefter blef det en lång paus, under hvilken Rosa satt i soffan och Rothknecht spatserade på golfvet.

Plötsligen tycktes han ha fått en idé, en rasande lustig idé, ty han grinade för sig själf med hela ansiktet.

»Hör du Rosa du, min ängel», sade han, i det han skarpt fixerade henne, »har du hört talas om synålen, säg ...?»

Hon förstod honom icke. Hon riktade blicken ängsligt frågande mot honom.

»Jag förstår inte, hvad du menar», sade hon kort.

»Nej visst, nej», gycklade han, »du känner inte till sy-

nålen, du, men det gör jag, ser du . . . Det är en satans fin leksak det, må du tro . . .»

»En leksak . . ?»

»Ja här skall du få se!»

I det han sade detta tog han ur rockens innerficka fram en underlig tingest, hvars ändamål en oinvigd med all sannolikhet ej kunde gissa sig till af dess form. Det var »synålen», dödsverktyget från morden på miss Willy och »Kläppen». Om det var alldeles samma »synål», det var svårt att säga, ty stålspetsen var blankslipad och utan spår efter blodfläckar, men den kunde ju också vara omsorgsfullt putsad — för kommande händelser.

Rothknecht spände den om handen, likadant som när han brukade använda den, med ett illslugt löje och svängde den i luften.

Vid denna hans rörelse förstod Rosa att det var något verktyg att slå och göra skada med. Den långsmala sylen glänste i ljusskenet, och de där svängningarna, som Rothknecht utförde, verkade högst obehagliga.

»Hvad är det där?» frågade Rosa och försökte att se förargadt likgiltig ut.

»Det är synålen, lilla du», svarade Rothknecht skämtsamt.

»Synålen ! ! . asch! . . Hvad har du den till då?»

»Att slå ihjäl folk med», svarade hennes älskare med fräck uppriktighet.

Rosa teg. Hon steg upp och vände honom ryggen. Hon hade hvarken tagit hans ord på skämt eller på allvar. Hon fann honom endast så skrämmande obehaglig. Men dock, han hade äfven något så medryckande vildt i sina ord och åthäfvor att han också nu verkade tjusande på den fantastiska glädjeflickan, fastän hon vände honom missnöjdt ryggen.

Rothknechts hänsynslöshet kände emellertid inga gränser. Det roade honom ofantligt att söka skrämma sin unga älskarinna. All försiktighet glömde han bort i dessa ögon-

blick, då blodet kokade i raseri efter att få deltaga i något rafflande, något spännande.

»Se här skall du få se, hur jag gör!»

Rosa vände sig icke om.

Då blef han arg.

»Åh, hvad fan är det där för pjåsk!» utropade han. »Vänd dig om, säger jag . . .»

Han fattade henne brutalt i armen och svängde henne rundt med ett häftigt ryck.

Rosas ansigte blef hvitt som spetslakanet i hennes säng. Men hon vågade icke göra något motstånd.

Den djefvulske mannen gick emellertid fram till soffan och fattade tag i en af de små kulörta sidenkuddarna, som lågo där.

Ögonen spelade i honom och öfver hans ansigte låg ett drag af rå skämtlusta.

»Ser du», sade han i lätt beskrifvande ton, »jag antager, att den här kudden är hufvudet på en människa . . . på ett fruntimmer till exempel . . . på en engelska eller en tyska, eller en svenska . . . ja, det gör ju det samma . . . då tar jag med vänstra handen så här på den ena sidan och i samma ögonblick gör jag så här med den högra . . .»

Handen beskref en cirkel och sekunden efteråt for »synålen» genom sidentyget med ett svagt krasch.

Nålen hade trängdt igenom dunen, och yttersta spetsen hade gått ut på andra sidan genom tyget så att Rothknechts vänstra hand blef lätt sårad. Ett par bloddroppar sipprade fram.

»Aj!» sade han, i det han sög bort blodet. »Tycker du inte, att det gick fint det där?» fortsatte han, i det han höll kudden i luften och med en triumferande uppsyn vände sig mot Rosa.

Denna såg på honom med stora, förvånade ögon.

Hon närde en önskan efter att kunna smyga sig intill honom, lägga armarna om hans hals och bedja honom blifva sådan som han brukade vara.

Men han ingaf henne en sådan skräck, där han stod

med det mystiska verktyget kring handen, att hon omöjligen kom sig för med det.

»Nog kunna vi ha trefligare tillsammans än att bära oss åt så där!» sade Rosa bedjande.

»Tycker du? Ja, det är en smakfråga . . ? Ser du, synålen, den är en gammal god vän till mig, som jag håller nästan lika mycket af som dig . . . Ha, ha, ha! . . . Ja, det är sannt . . . Jag tycker riktigt mycket om dig, men om den här med . . .» Han viftade med nålen i luften . . . »Men hvarför är du rädd för mig . . . Inte skall jag göra *dig* något illa, må du tro . . . Jag lägger väl ned den här lilla satan, ifall du är förskräckt för den . . .»

Han tog af sig den obehagliga tingesten, lade ihop den och stoppade den åter ned i fickan.

»Seså, nu är jag väl inte farlig längre», sade han, i lugnare ton än förut.

»Farlig? Jag trodde väl inte, att du skulle göra mig något illa med den där otäcka nålen.»

»Jaså, du trodde inte det — — Nåja, det ämnade jag ju inte häller — —»

Rosa passade nu på att gå fram till honom. Hon tog honom smeksamt under armen, smög sin trånande kropp intill hans och frågade i öm ton:

»Vill du inte ha något att dricka, grisen min?»

Med en häftig rörelse stack han handen under hennes eleganta morgonrock och borrade med ett brutalt grepp fingrarna in i hennes lena, ungdomliga hud, hvilken doftade af parfym under det tunna linnet.

»Dricka?» ropade han, under det hans ögon lyste af sinnlighet, »jo visst, fram med ett halft dussin champanj!»

»Ett halft dussin! Är du tokig — — så mycket har jag inte hemma — —»

»Inte — — det var fan — — det var en dålig älskare du har, min lilla Rosa — —»

»Och en så hårdhändt älskare sedan», utropade hon, skämtsamt förtörnad, » — — usch, du kramar mig ju, så jag blir blå efter det — — stygging, stygging, stygging!»

Hon tryckte en lidelsefull kyss på hans mun, vred sig sedan ur hans beniga fingrar och rusade ut i andra rummet för att hämta champanjen.

»Djefla flicka!» mumlade Rothknecht för sig själf. »Gud vet, om hon slipper lefvande ur händerna på mig i kväll.»

Han började att hvissla en liflig operettmelodi och knäppte med fingrarna i takt.

Om en stund kom Rosa med två flaskor och ett par glas på en liten försilfrad bricka.

»Du får dra opp flaskorna i dag», sade hon. »Lilly har fått gå ut.»

Rothknecht låtsade att blifva ond.

»Hvad!» tyckte han i gycklande allvarlig ton. »Låter du din tjänsteflicka gå ut om kvällarna . . . Usch då, hon gör naturligtvis inte annat än springer ute och bedrifver osedlighet . . . du får lof att tänka på att uppfostra dina pigor, min kära Rosa, så att de inte blifva lika dåliga som du själf . . . Ha, ha, ha!»

»Så otäck du är i kväll . . . Jag går min väg, om du fortsätter på det där viset.»

»Du går nog inte din väg, förrän jag ger dig lof till det.»

»Jo, om du är stygg och hånar mig . . .»

»Det är väl för tusan inte jag, som drog dig in i lastens spyor . . . Jag hjälpte ju upp dig litet i stället . . . Ha, ha, ha . . . Det är naturligtvis alltid gentilare att vara som du än att ligga inne med hvem som hälst . . . Du borde vara tacksam mot mig . . . Men gudarna vet, om du varit mig riktigt trogen . . .»

»Du har ju aldrig befallt mig det . . .»

»Åh, det faller väl af sig självt . . . Tror du, att man kastar ut en fyra, fem hundra kronor i månaden endast för nöjet att få komma, när de andra ha gått . . .»

»Men nu har jag aldrig gjort någonting bakom ryggen på dig, ser du . . !»

»Kan du svärja på det?»

Han fäste sina skarpa ögon på hennes ansikte. Det roade honom att plåga henne.

Rosa blef röd i ansiktet; men hon blef också arg, hon skulle inte vara rädd för att sjunga ut, hur det förhöll sig.

»Du rodnar», fortsatte han. »Du är allt en fin flicka, du . . .»

»Den där bokhållarn, som knackade på, när du kom och erbjöd mig, han har varit hos mig ett par gånger, men ingen annan, det kan jag våga hufvudet på . . . och honom afskedade jag för flera veckor sedan, och sedan har jag inte tagit emot en enda själ mer än dig — — det kan jag svära på, om det så vore mitt sista ord — —»

»Åh bevars, kan man ta emot två, så kan man lika gärna taga emot tio — — »

»Men nu har jag inte gjort det, ser du», svarade Rosa häftigt.

»Fy fan, sådana jäntor man träffar på ibland — —»

»Om du fortsätter i den där tonen, så vet jag inte hvad jag gör», hotade Rosa.

Hennes bröst häfde sig af vrede öfver Rothknechts hånfulla sätt.

»Gör hvad du vill, det är mig likgiltigt — —» svarade denne i kall ton.

»Du bara vill reta mig i kväll — — du är bara oförskämd — —» hväste Rosa, i det hon skar ihop tänderna. »Drick din champanj själf — — jag ger tusan i smörjan — —»

Blek af raseri fattade hon den ena champanjebuteljen i halsen och slungade den i vild fart mot kakelugnen — — buteljen splittrades i bitar — — den ljusa vätskan stänkte öfver väggar och golf — — glasskärfvorna foro öfver hela rummet — — med en tung duns ramlade den sönderslagna flaskan mot stenplattan på golfvet och krossades ytterligare — —

Rothknecht hajade till en smula. Men han förlorade inte fattningen. Han betraktade den uppbragta kvinnan med en min, i hvilken löjet och beundran stridde om herraväldet.

»Du har min själ gry i dig!» sade han lugnt.

Rosa svarade ingenting. Hon kastade sig ned på en stol i vårdslös ställning och tog på sig en trumpet föraktlig uppsyn. Hon tycktes sorgfälligt undvika att fästa blicken på Rothknecht.

Det föreföll emellertid som om hon genom sitt vredesutbrott hade besegrat honom.

»Kom hit och sätt dig i mitt knä, så skola vi försöka att blifva goda vänner igen», sade han så mildt han kunde.

Hon rörde sig icke.

»Man är väl människa, fastän man lefver på kärlek», sade hon.

»Hvad menar du?»

»Jag menar, att man inte behöfver låta behandla sig hur som hälst.»

»Du skall inte vara stursk, ty då går jag min väg — —»

Han sade det i energisk och bestämd ton, liksom han ville öfvertyga henne om, att han menade allvar.

Hon tog också intryck af hans hotelse, och hennes ansikte fick en mera ödmjuk min. Hon ville icke att han skulle gå. Visst inte, hela hennes lifslycka var bunden vid honom, och om han också hade piskat henne som man piskar en hund, så skulle hon ändå till sist ha kysst hans hand. Men hon hade ändock velat visa honom, att hon funnit sig såråd af hans uppträdande i dag.

Hon gick fram till honom och lade armen om hans hals.

»Du skall vara snäll emot mig», sade hon smeksamt, »det förtjenar jag — —»

Han drog henne ned i sitt knä.

»Du var, ta mig tusan, stilig när du blef arg», smickrade han henne i lätt raljerande ton. »Jag tycker riktigt mycket om dig — —»

»Hvarför stack du sönder dynan? frågade hon.

Han skrattade ett sataniskt leende.

»Jag ville visa dig, hur 'synålen' användes», svarade han.

»Synålen, hvad är det egentligen för någonting?»

»Vill du gärna veta det?»

»Ja, det kan du väl säga mig — — Jag tyckte den såg riktigt hemsk ut — —»

Han tycktes fundera en stund.

»Mins du, när vi råkades de första gångerna?» frågade han liksom apropå.

»Det är ju inte så länge sedan — —»

»Du trodde, att det var jag, som gett den gamle pantlånaren respass — — Kläppen, eller hvad fan han hette — — Trodde du inte det? — —»

Rosa såg på honom med stora, förvånande ögon. Hon förstod inte, hvart hän han ville komma.

»Det har jag aldrig sagt», svarade hon hastigt.

»Åhjo, nära nog — — jag såg det på dig — —»

»Nå — —?»

»Minns du, att han hade ett litet hål i tinningen, när man hittade honom där i sängen — —»

»Det har jag glömt bort!»

»Så var det emellertid — — Det var Kläppens hufvud, som var dyna den gången, ser du — —»

Han lät den cyniska förklaringen åtföljas af ett obehagligt skratt, som skar genom märg och ben på Rosa.

»Vi skola inte tala om det», hviskade hon rädd och gaf sin älskare en bevekande blick.

»Asch, nu skall du inte vara feg — — Sådana där små saker äro hvardagshistorier för mig, må du tro — — Men du tycker väl inte mindre om mig för det, säg?»

Han lade armen om hennes lif och tryckte henne hårdt intill sig.

»Jag älskar dig», svarade hon passioneradt, »och jag skulle älska dig, om du också hade mördat min mor — —»

Det låg en sådan dyrkande uppriktighet i hennes ord, att till och med den misstänksamme Rothknecht kände sig öfvertygad. Men det skulle likväl vara orätt att förneka, att det i hennes förklaring också låg ett försök att få honom att afslöja mera. Känslan af obehaglighet hade efter-

trädts af en girig nyfikenhet, befruktad af hennes gamla lust för omväxlande sensationer.

»Vill du] vara med om våra »expeditioner»?» frågade Rothknecht.

Det fanns ett visst allvar i hans fråga.

»Äro de mycket farliga?» kom det från Rosa i hviskande ton.

»Åhnej, inte farliga — — det vill säga, ibland kunna de vara riskabla nog — — men du får aldrig vara nogräknad — —»

»Hur många har du dödat med den där synålen?»

Orden hviskades darrande fram, liksom hon ej vågat uttala dem. Men i den blick hon samtidigt sände Rothknecht låg det en sådan trånande nyfikenhet, att denne mycket väl kunde se, att det skulle vara långt mera med intresse än med förskräckelse, som hon skulle afhöra några berättelser om hans blodiga dåd.

Dock tillbakahölls han fortfarande af en viss försiktighet. Såväl hans sinnesstämning som hans äregiriga önskan att göra sig duktig i sin nyfikna älskarinnas ögon bidrog till lusten att berätta och afslöja åtskilligt, som han aldrig i deras umgänge berört förut, men han frågade ännu sig själf, om han helt och hållet kunde lita på henne.

Vid Rosas lika oväntade som närgångna fråga spelade ett mystiskt leende på hans läppar.

»Tror du man talar om sådant där i gathörnen . . .», sade han.

En blixt af vrede for åter öfver hennes ansikte. Hon ville slita sig ifrån honom, då hon svarade:

»Är jag hvem som helst för dig då?»

Då kastade han häftigt armen om hennes kropp:

»Nej, det är du inte . . . Du är en söt och rar liten flicka . . . och en annan gång skall jag tala om allt möjligt för dig . . .»

»Hvarför inte nu då?» frågade hon med ett energiskt tonfall.

Han fixerade henne skarpt.

»Och du skall inte skada mig?» sporde han.

»Är du då blind eller ser du inte, att du kan linda mig om fingrarna, om du vill ...»

»Och jag skall kunna ha nytta af dig i framtiden ...?»

»Jag skall göra allt hvad du vill, det svär jag på, bara du är uppriktig mot mig ...»

Rothknecht dröjde ännu. Ett kompaniskap med Rosa behagade honom. Det var tilldragande för honom att skaffa sig en kvinnlig varelse till verktyg, hvilken hängde fast med kropp och själ vid hans person. Det var dithän han drömt om att få »vackra Marie», men det tycktes dröja, innan de fingo *henne* så långt. Kanske skulle Rosa, om hon fick inblick i »firmans» hela karaktär, blifva till ovärderlig nytta vid det fortsatta preparerandet af den en smula obändiga f. d. schwetzerifröken. Hennes svartsjuka om han skulle slå sig på andra kärleksäfventyr, fruktade han icke för. Hade hon blott en enda gång varit med, direkt eller indirekt, om någon af de vanliga expeditionerna, så var hennes skvallersjuka alldeles oskadliggjord, ty sedan gällde det för henne att akta sitt eget skinn.

Men han dröjde ändå, ty han hade i allmänhet ett starkt misstroende till kvinnorna. Han ansåg dem i allt betydligt underlägsna männerna. Men Rosas hela uppträdande behagade honom, både i sin slafviska undergifvenhet och i sina en smula naiva vredesutbrott.

Hon hängde framstupa med båda armarna om hans hals. Hennes halföppna mun förrådde hennes längtan efter att med hela sin varelse få tillsammans med honom offra sig på de sinnliga njutningarnes altare, medan ögonen likt ett par trogna pudelögon bådo honom om förtroende och tillgifvenhet.

»Tag in ett par flaskor champanj till, så skall jag berätta alltsammans för dig», sade han, i det han böjde ned hufvudet och tryckte sina läppar mot hennes.

Med en vild, nästan fanatisk glöd besvarade hon hans kyssande. Hon vred kroppen i ormlika rörelser och hon tryckte tänderna mot hans läppar, så att han måste draga

hufvudet bakåt af smärta. Han såg, att han kunde lägga hela sitt lif i denna öfverspända kvinnas händer utan att hon skulle våga att missbruka hans förtroende.

Hon reste sig för att lyda hans befallning.

»Jag har bara en flaska kvar nu», sade hon sorgset.

»Tag in den då», svarade han leende

Hon sparkade vårdslöst undan de våta glasbitarne, som lågo i vägen, och gick att hämta en butelj i stället för den sönderslagna.

Under det att champanjeglasen tömdes afslöjade Rothknecht nu hela sitt äfventyrliga, blodbestänkta lifs hemligheter för denna glädjeflicka, som han för åtskilliga månader sedan alldeles händelsevis träffat på gatan, men hvilken sedan med de sammangående händelsernas trådar bundits fast vid hans egendomliga personlighet.

Med sin utmejslade talförmåga och sin cyniska fräckhet målade han en mängd hårresande detaljer från de brottsliga äfventyr, i hvilka han varit den handlande hufvudpersonen. Förutom morden på den resande engelskan och pantlånaren, dessa som hon anat redan förut, förstod hans enda åhörarinna, att han hade ännu ett par rånmord på sitt samvete. Men icke blott sådana utan stölder, inbrott, nidingsdåd och »expeditioner» af hvarjehanda slag, där visserligen icke människoblod utgjutits, men där djärfheten, samvetslösheten och brottet firade sina djefvulska triumfer.

Ju mer han fördjupade sig i dessa »minnen», ju lifligare tycktes han blifva i sin berättarkonst. Det roade honom sannolikt ofantligt att med skrytsam likgiltighet låta dessa dödskallegrinande lifsbilder passera revy. Hans ögon blixtrade, hans fingrar fladdrade nervöst, och hvarenda nerv, hvarenda muskel i kroppen tycktes accompanjera de olika sidorna i hans berättelser.

Han var inte värst omständig, han uppgaf inga slags »polisrapporter», han mera skisserade. Men han fångade alltid upp det mest rafflande, det mest sataniskt obehagliga och bar fram det med en sådan brutal oförskämdhet, att

hans person så småningom tycktes alldeles förlora karaktären af människa.

Han fick tala ensam. Det gick hastigt timma efter timma under hans hetsande, målande skildringar, men Rosa fälde endast ett ord då och då, ett halfhviskadt, skyggt sväfvande ord, framkastadt i en ton som om hon efteråt varit rädd för att hon afbrutit honom.

Men med var hon med hela sin själ. Hennes ögon brunno, hennes kinder glödde och bröstet häfdes nästan i flämtningar under inflytandet af hans hänsynslösa blod-drypande syndabekännelse.

När hon fick höra, *hvad* han verkligen gjort, när hans verkliga lif ställdes naket inför henne i den cyniska själf-bekännelsens skarpa dager, då föll henne först in den tanken, att med denne skurk, denne mördare, denne tjuf och bandit, denne sataniske figur, skulle hon ej kunna ha något mer att göra, skulle hon ej våga ens vidröra; men efter hand undergick hennes själstämning en fullständig förändring. Såväl hans dödsföraktande djärfhet, som återspeglade sig i berättelsens olika händelser, som den spirituella cynism, med hvilken han afslöjade det förflutnas brott och hemligheter, slog an på hennes öfverspända natur, och ju längre hon lyssnade på honom, ju längre hon betraktade honom, ju försonligare blef hon emot honom, ju mer började hon beundra honom. Inför hennes sjuka fantasi, där den gamla förälskelsen dödade alla moraliska samvetsbetänkligheter, blef han till sist icke en mördare utan en romanhjälte, hos hvilken hon måste beundra en sällsynt förslagenhet och djärfhet. Till sist föll hon, sannolikt under inflytande ej blott af den andliga stimulationen, som hans ord medförde, utan äfven af den tömda champanjbuteljens materiella stimulering, in i ett exalteradt tillstånd, där hon njöt af rysligheterna och skrattade åt blodsutgjutelsen. Hon blef tjusad, hypnotiserad . . .

Hon föll ned på knä framför honom, slog armarna om hans lif och lade sitt hufvud i hans knä, under det hon passioneradt hviskade:

»Du är förfärlig — — jag tycker du är som en ond ande — — men jag älskar dig ändå, älskar, älskar dig — —»

Om han i detta ögonblick lagt sina seniga fingrar öfver hennes strupe och utestängt luften från hennes nakna bröst, så hade hon sannolikt icke gjort något motstånd, utan dragit det sista, hväsande andetaget med leendet på sina läppar, af tacksamhet öfver att hon fick dö för hans hand.

— — —

När han på morgonen lämnade henne, såg han, det sista han gjorde, in i hennes ögon med en blick, som tycktes tränga till botten af hennes själ och sade med en markerad tonvigt på hvarje ord:

»Kom ihåg att i samma ögonblick du nämner ett ord till någon om hvad du fick veta i går kväll, så drabbar dig en förfärlig hämnd . . .»

Därpå gick han utan att invänta hennes svar. Han gick med den öfvertygelsen, att hon icke skulle säga ett ord, om hon också skulle läggas på inkvisitionens pinobänk.

När Rothknechts steg försvunnit utanför dörren, vände sig Rosa mot väggen och kröp ihop. Hon frös, när hon blifvit ensam i den breda sängen, fastän det brann en stor brasa i kakelugnen. Hon frös af en slags besynnerlig hjärteängslan. Hufvudet värkte på henne, och hon fick hallucinationer, så att hon tyckte att hennes älskares kropp hade efterlämnat svarta fläckar på de hvita lakanen. Hon lyckades emellertid somna in igen, och hon sof till middagen.

När hon då steg upp, kände hon sig redan friare och gladare till mods.

TJUGUSJETTE KAPITLET.

En afton, omkring åtta dagar efter Borrmans äfventyr i guldsmedsbutiken på Söder, stannade en elegant hyrkuskkupé utanför hufvudingången till Stockholms storartade centralstationshus.

Om en kvarts timma skulle det förnämsta snälltåget, nattsnälltåget till Malmö, afgå. På grund häraf hade en hel mängd olika åkdon aflämnat resande och bagage. Den åsyftade vagnen var därför endast en enda obetydlig länk i den långa kedjan af droskor och kupéer, hvilka från stadens alla olika delar och sidor sammanstötte vid den stora trafikpunkten.

Självklart är således, att den icke kunde tilldraga sig någon speciell uppmärksamhet, då den icke hade något särskildt utmärkande i det yttre.

Men *någon* uppmärksamhet väckte den dock hos *några* individer, dock icke mer än de andra vagnarna. Dessa »några», voro två mörkklädda gentlemän, hvilka granskade *hvarje* åkdon och *hvarje* passagerare, som anlände. Men granskningen skedde så omärkligt, så fint och reserverадt, att de på trappan stående stadsbuden och personerna sannolikt icke det minsta lade märke till densamma.

Det var också två vana »granskare» — två detektiver, hvilka fått order att hålla utkik på allt, som tilldrog sig i och omkring stationshuset, särskildt på dess ståtliga trappuppgång och dess långsträckta platform.

Att de icke skulle »granska» endast för att lära sig, utan att det var någon bestämd fysonomi och figur deras skarpt fixerande blickar sökte, det var naturligt . . .

När den nämnda droskan stannat, stego två personer, en herre och en dam, ur densamma.

De stego ur med en vårdslös elegans och en så fulländad hållning, att de gåfvo ett omedelbart intryck af att tillhöra hufvudstadens högsta samhällsklass.

Båda voro sorgklädda. Särskildt den unga damen var höljd i en djup sorgdrägt, hvilken tycktes förråda en nära anförvandts nyligen timade död.

När hon med nobelt graciösa men något matta steg, gick uppför trappan, stödde hon sig lätt mot sin följeslagares arm. Den långa svarta slöjan var — sannolikt afsiktligt — en smula bakåtkastad öfver axeln och lät vid ena sidan ett präktigt, ramsvart hår och en blek, vekt kvinnlig profil framskymta.

De båda detektivernas ögon följde uppmärksamt det distinguerade herrskapets uppstigning för trappan och inträde i vestibulen, men ingenting i de bägge civilklädda konstaplarnas ansikte förrådde, att de funnit något misstänkt, någon enda detalj, som kunde ge anledning till ett *närmare* granskande af de båda svartklädda resandena.

Det var dock icke Land, som i dag befann sig på trappan, ty hade det varit detta, så hade sannolikt den sorgklädda damen icke kommit förbi så lätt, trots hennes briljanta förklädnad.

Hennes kavaljer köpte två andra klass biljetter till Göteborg. Och när lokomotivet satte sig i gång, så gled ett ironiskt leende öfver bådas ansikten. Orsaken härtill var ej svår att förstå. Båda kände till att stockholmsdetektiver voro i energisk rörelse vid hufvudstadens stationer och att de varit det under hela den sista veckan — ända sedan

Stora entrén till Centralstationen i Stockholm.

den dag, då »ingeniören» endast genom sin sinnesnärvaro och sin vighet sluppit ur guldsmedens och polisens klor.

De visste också om, att det ej var Land, hvilken de lika mycket kände som fruktade, som i dag tjänstgjorde vid centralstationen, utan tvänne andra, hvilka endast efter beskrifning kunde fånga den eftersökte rymmaren. Därför hade också afresan skett i dag.

När paret anlände till Katrineholm, stego de ur och medtogo sitt bagage. De gingo omedelbart upp på järnvägshotellet och togo ett rum för natten, utan att bry sig om att fortsätta till Göteborg, dit biljetten gälde.

Man hade kunnat lägga märke till, att de under hela resan knappt växlat ett ord; endast några korta fraser vid ett par tillfällen, då de varit säkra på att ingen hört dem.

När de dagen efteråt stego ned i restaurationen för att äta frukost, hade fruntimret en annan klädning än den föregående dagen, en grå af förtjusande modell, hvilken smög sig mjukt och behagligt kring hennes charmanta byst. Båda buro dock fortfarande de synliga tecknen till sorg, men man skulle ej kunna i dag, som man kunnat i går, beteckna fruntimret som — »den svartklädda damen». Äfven vid frukostbordet iakttogo de samma tystlåtna uppträdande mot hvarandra som förut.

Samma dag köpte de hvar sin biljett till Malmö, dit de fortsatte omedelbart.

Dagen därpå befunno de sig utan några äfventyr i Köpenhamn.

* * *

Land hade hållit sitt ord. Genom hans bestämda påtryckning hade polisen gjort allt hvad som stått i dess förmåga för att få rätt på den eftersökte. Den närmaste trakten hade omedelbart blifvit noggrannt undersökt — men dock för sent — och vid alla platser, där han kunde förmodas afresa från Stockholm, placerades detektiver.

Land hade fått i uppdrag att leda det hela, och hans

ledning kännetecknades af en hel del smådrag, hvilka förrådde en ovanlig skarpsinnighet och iakttagelseförmåga.

Men den eller de, som jagades, voro också situationen vuxna. De gjorde äfvenledes sina iakttagelser och med fint och rutineradt väderkorn.

Att polisen skulle anstränga sig till det yttersta för att få tag i »hjälten» från guldsmedsbutiken, det insågo de ögonblickligen. Borrman tordes ej heller visa sig ute af fruktan att stöta på någon oförberedd omständighet. Men de båda andra, och i synnerhet Rotknecht, lyckades genom åtskilliga fintliga spaningar få klart för sig hela vidden af polisens rent af förtviflade ansträngningar.

När man således till sist fann att Mälardrottningen ej längre — åtminstone på en tid — var dem så gunstig som kunde behöfvas för långt vidlyftigare planer, hvilka, med vackra Marie såsom lockbete, skulle ha utsigt att i en kanske ej allt för aflägsen framtid bli något alldeles enastående, så fann man det fördelaktigast att i hast flytta »verksamheten» på utländsk mark.

Schniedorf ansåg det till och med säkrast, att den nu egentligen efterspanade — nämligen den guttaperkafingrade Borrman — ej lämnades alldeles ensam på den nödtvungna resa han nu hade att göra. Kompanjonen i »kolonialvarufirman» Schniedorf & C:o, den sataniske »synålsmannen» Rothknecht, ansåg sig också hafva giltiga anledningar att försvinna en tid från stockholmshorisonten. Händelserna vid kassaskåpsplundringen i hotellet voro ännu föremål för tidningarnas utläggningar, och det gick knappt en dag utan att man för denna sak gaf vederbörande hvassa gliringar för att utöfvaren eller utöfvarne af detta fräcka brott ej kunnat ertappas.

Men hvad skulle man göra? Slughufvudet Land — som studerat sitt yrke rätt lång tid äfven på kontinenten — började mer och mer inse, att han här stod inför en gåta, hvars lösning nog stod att finna hos den kvinna — eller sannolikt förklädda karl — som så grundligt dragit honom vid näsan just när han trodde sig hafva henne säkert i

sina klor. Harmen öfver detta snöpliga nederlag var dock ännu en sporre, som allt jämt dref honom framåt till nya ansträngningar — men som vi sett alla utan resultat.

Det var under dessa detektiven Lands bekymmer, som Borrman åter iförde sig sin kvinliga skrud och med Rothknecht såsom kavaljer lyckades kila af till Köpenhamn, där de såsom man och hustru installerade sig på ett första klassens hotell, under uppgift att vara turister på genomresa till Paris. Någon annan nationalitet än den svenska ansågo de sig här icke behöfva anlägga. De voro båda så godt som hemma i »Kongens By» och skulle därför genast vid minsta bud om fara veta att till och med inom stadens hank och stör kunna hålla polisen på bakspår, åtminstone så pass länge att en ny plan hunne tänkas ut.

På det hela taget hade de båda skälmarna mot vanligheten denna gång rest tämligen planlöst. Hufvudintresset hade nämligen varit att komma undan stockholmspolisen så fort som möjligt. Men när nu detta verkligen lyckats, hade den tillfälliga spänningen efterträdts af en slags slö resignation, ett slags nervernas slapphet, som ofta lägger äfven de största energier på latbänken. Rothknechts djäfvulsögon hade mist mycket af den vanligen så lifligt flammande glöd, som särskildt gent emot kvinnor gjorde honom både fruktad och — dyrkad. Det sataniska i hans sätt att uppträda och den smidiga snabbheten i hans rörelser, alltid beräknande rof och andra illgärningar, den långt drifna virtuositeten, att kunna se och höra allt utan att själf blifva hörd eller sedd, alla dessa en ärkeskälms farliga vapen syntes han nu hafva lagt åt sidan för att endast öfverlämna sig åt ett dåsigt dagdrifvarelif utan mål.

Kort och godt. Han åt och drack, när han icke föredrog att makligt ligga utsträckt på divanen i den ganska hemtrefliga hotelldubletten. Och för måltidernas skull ville han nu ej gå längre än ned i hotellets matsal, där han föröfrigt, mot sin vana, fåordig och dyster endast petade i de läckra anrättningar, som den frivolt skämtande Borrman rekvirerade fram åt sig och sin »lilla gubbe». I hotellboken

stod naturligtvis Borrman som den allvarlige elegantens gemål. Och han spelade denna sin roll så väl, att äfven det skarpaste öga skulle haft svårt att i den lifliga unga damen kunna misstänka en förklädd karl.

Under en sådan middag — ovanligt trist för dylika gökar som Rothknecht och Borrman — kunde den senare till sist icke lägga band på den fråga, som sedan ett par dygn nästan legat honom på tungan. Han hade just fyllt ett glas pärlande bourgogne — ett af Rothknechts många älsklingsviner, och i det han med kattmjuk smidighet förde den om »äkta vara» vittnande drycken till sina sinnligt veka läppar, sedan han först höjt det mot »sin man», sade han i dämpadt tonfall:

»Är du sjuk? Eller hvad tusan går det åt dig? Skål, gamla festgalosch!»

»Anträng dig inte, så är du snäll», mumlade Rothknecht och gjorde icke ens en min att fatta sitt glas.

»Hvad tusan nu? Vill *du* inte ha bourgogne? Ja, då kan det verkligen vara tid på att kalla hit veterinären när som hälst.»

»Tror du att du är kvick nu?»

Frågan kom med ett dolskt ögonkast, vittnande om att det åtminstone ännu fanns kvar en gnista af skurkens lättretliga humör. Men som det nu icke var hans ilska som »hustrun» ville mana fram — ty för det stadiet hade Borrman en nästan panisk fruktan — utan endast hoppades att få honom ur den tungsinthetens dvala, hvilken för dem båda kunde bli farlig nog, svarade han nästan med en tillsnusad tjänsteandes undfallenhet:

»Kära vän! Det vet du nog, att jag hvarken vill försöka vara eller kan vara i ditt sällskap, ty du är oöfverträfflig äfven då det . . .»

»Nå, håll mun på dig då» afbröt Rothknecht brutalt i det han samtidigt föll för frestelsen och störtade i sig det af Borrman islagna glaset, som genast följdes af både ett andra och ett tredje.

Men liksom det sjudande vinet redan i samma stund

det gled ned för hans strupe skulle egt trollmakten att göra hans buttra sinne mjukare och lätta de band, hvilka snart fyrtioåtta timmar hållit hans annars lätt löpande tunga i styr, hördes han brista ut, i det han gaf den åthutade Borrman en blick, hvilken syntes tolka både vänlighet och sorg:

»Inte så illa ment, som det lät ... Men kunde du känna hvad jag lider, så skulle du icke förvåna dig ett ögonblick öfver att jag kan se sjuk ut.»

»Är du kanske ängslig för att någon är oss i hälarna?» kastade Borrman in såsom en ju ganska lättförklarlig anledning.

»Polisen? *Jag* rädd för den? Nej, min gosse, då känner du inte mig, *Rothknecht!!* Rädsla är något, som aldrig fått rum i det *här* bröstet ...»

Han slog sig vid dessa ord så kraftigt mot den fläck, bakom hvilket hans sataniska hjärta ännu klappade, att en uppmärksam »Opvarter» genast skyndade fram i förmodan att den elegante turisten satt en bit af den trytferade kapunen i halsen.

En blick ur Rothknechts lågande ögon, en sådan där hvass blick, som borde kunnat tämja en hungrig tiger, kom vaktmästaren att ögonblickligen draga sig tillbaka, som hade han stungits af en orm.

Lugnt som om ingenting händt, fortsatte Rothknecht vänd till Borrman, hvilken nu började instinktivt ana att en förklaring skulle komma:

»Jag vantrifs i den här hålan. Jag blir galen af att stanna här en dag längre; antingen skall jag längre ut, eller ock reser jag redan i dag åter till Stockholm. Ty förbanna min anda, jag ...»

Han höll upp midt i meningen och nöjde sig med att mellan sina seniga fingrar klämma hop nysilfvergaffelns klor så att dessa nästan flätades samman som om de varit af simpelkort.

Borrman betraktade honom med tydlig skrämsel och utan att våga röra sig ur fläcken. Men i hans uppskrämda

hjärna arbetade redan en plan att så fort som möjligt draga sig ur spelet. Ty när Rothknecht kom i detta stadium, närmast att förlikna vid de gamla vikingarnas bersärkaraseri, då var ingen i hans närhet säker till lif och lemmar. Han hade hört Schniedorf berätta om sådana utbrott från Rothknecht och att han bland annat en gång i Berlin på en ölstuga klått upp minst ett dussin landsmän utan annan anledning än att någon i laget vågat säga »prosit!» när Rothknecht nös ... Utan att röra hufvudet lät Borrman därför sina ögon spela mot närmaste utgång för att i hast kunna göra sig osynlig om Rothknechts raseri skulle taga starkare uttryck än som det nyss skedde mot gaffeln. Minsta tanklöshet från den uppretades sida skulle här i det stora hotellet kunna ställa dem båda i en farlig dager. Vägen till närmaste polisvaktkontor var knappt ett stenkast, och betjäningen synbarligen rätt talrik. En ringa oförsiktighet under ett eventuelt uppträde vid deras bord skulle kunna leda därhän, att man började misstänka den fina damens — Borrmans — verkliga kön. Och en sådan misstanke vore, bara den, mer än nog att skaffa turisterna inom lås och bom.

Gerna hade han med några få, hviskande ord velat uppmärksamma Rothknecht på denna eventualitet. Men han insåg, att det *nu* vore bäst att spela lugn, fast hans hjärta var nära att spränga något blodkärl under dess af ängslan våldsamt uppdrifna slag.

Mer än någonsin kände han under dessa ögonblick — under det att Rothknecht fortfarande hade en besynnerlig atletmanöfver med gaffeln — att han i Rothknecht såg den vildaste natur, han någonsin under sitt kringflackande lif träffat på. Hans för äfventyr och våldsamheter mottagliga ligapojkshjärta skulle kanske under andra förhållanden rent utaf känt enbart beundran för en dylik vildenatur. Men *nu*, med öfverhängande utsikt att redan nästa minut stå midt i stormen af en larmande skandal, kunde han ej annat än med isande fruktan tänka på det farliga i att till

råga på olyckan *själf* bli den mest misstänkte och först gripne på grund af sina kvinnokläder.

Rothknechts järnfingrar fortforo att leka med gaffelklorna som om deras materia ej gjort mer motstånd i böjningarna än ett stycke omslagssnöre. Hans djäfvulska blickar — hvilka alls icke i detta nu förrådde den sömnighet, som präglat dem allt ifrån ankomsten till Köpenhämn — spelade med heta, glödande kast kring den stora salen utan att dock särskildt stanna på någon viss punkt. Detta lade Borrman särskildt akt på för att möjligen därigenom hafva en ledning, i händelse flykt blefve absolut nödvändig. Under den lifligaste tanke på detta kom det äfven för honom en annan sak; och det var också nu det enda, som i någon mån höll honom i nödig spänstighet. Han kom att tänka på, huru denne kanske plötsligt vansinnige under alla omständigheter dock ej gärna kunde bära på något personligt agg till honom — Borrman — hvars lydige slaf han hittintills alltid visat sig vara från stunden af deras första sammanträffande på maskeraden sedan bekantskapen väl var gjord. Och i samma stund denna tanke dök upp, tackade han skurkarnes försyn för att det ej var Rothknecht, som han »behornat» genom sitt intima förhållande till vackra Marie, den sol, af hvilken hela triou föröfrigt blifvit som bländad och förhexad samt redan förd ett godt stycke utom den lugna tillvaro, som de före mötet med den retande kvinnan kunnat njuta af, sedan en djärf kupp lyckligt var öfverstökad.

Läste Rothknecht verkligen hans tankar? Eller var det en ond ande, som hviskade något därom i hans öra? Allt nog, Borrman kände att han bleknade under smink och puder, när Rothknecht plötsligen föll in med ett skärande tonfall, dock tillräckligt dämpadt att ej kunna höras af ett par nya gäster, som just slagit sig ned vid bordet intill.

»Hon gör mig galen, den satans ungen ... Jag måste tillbaka. Så länge Marie är i Stockholm finns ingen annan fläck på jorden, där jag vill stanna, om det så bjödes mig

utsikt att komma öfver millioner ... Ah, hvilken djäfvul hon är denna kvinna! ... Har inte också *du* sett dig kollrig på henne, eller är det endast *du*, som är dyrkfri för allt hvad kärlek heter?»

Han sade detta med ett tonfall, som lät mer hånande än lyckönskande, men som på samma gång lät den tillfrågade förstå, att Rothknechts skarpsynthet i alla fall ej lyckats genomtränga detta förhållande mer än Maries man.

Och i ett slags extas af glädje öfver att han nu fått förklaring på den vildsinte naturens besynnerlighet ända sedan man kommit på dansk botten, svarade han med ett lugn, hvilket annars skulle varit honom omöjligt:

»Kärlek säger du, bäste bror ... Nåja, i det fallet kan du kanske ha rätt. Men det beror på hur man tar det.»

Rotknecht rusade upp i halfrest ställning och spände sina tigerögon i den midt för honom sittande »damen» i det han hväste på ett olycksbådande sätt, som åter jagade blodet från kompanjonens målade anlete:

»Ah, din skurk! Äfven du lågar för denna orm i kvinnokropp. Äfven du fikar efter hennes gunst, äfven du smyger kring den retande värdshusslinkan ... Men vänta, vänta! Har »synålen» aldrig arbetat förr, så skall den nu peta hjärnan ur både dig och Schniedorf ... ja ur henne med, bara jag först en gång får släcka min eld i hennes armar, och om jag då icke stryper henne af bara kärlek, så ...»

Men liksom hade detta utbrott i någon mån dämpat de lidelser, som han nu öppet blottade för sin kompanjon — hvilken naturligtvis ej varit ovetande om dem förut — lät han höra ett nästan gråtmildt tonfall, när han fortsatte:

»Gosse! Jag ser på dig, att du är min vän. Jag ser, att du ej ens med en blick skulle vilja förråda, hvad jag nu i vansinne yttrat ... Du förstår mig, du *måste* förstå mig, om du har den minsta känsla för henne, denna engel

och onda ande i en person ... Säg, gör du inte? Gör du inte ... Förbannelse om du ...»

»Visst gör jag det, käre vän», svarade nu Borrman smilande, glad öfver att raseriet slagit öfver i den sentimentala riktningen, såsom det ofta inträffar med sådana naturer som Rothknechts, när deras vildhet nått ett visst kulmen ... »Men hvad beträffar din tanke att äfven *jag* skulle gått och kärat ned mig i vackra Marie, så får du ursäkta att något dylikt är ett fullkomligt misstag.»

Han såg hur en blixt af tillfredsställelse lyste fram ur Rothknechts mörka ögon, när han yttrade dessa ord med full beräkning att nu slå ett afgörande slag för sin hjärtehemlighets bevarande. Han kände visserligen samtidigt att denne nu så tillfredsställda skurknatur skulle utkräfva en förfärlig hämnd om det en gång kom i dagen, att han nu fördes bakom ljuset. Men för tillfället ansåg han sig vara mest betjänt af att spela den roll, som gjorde honom mest värd Rothknechts förtroende. En dunkel förnimmelse af att han aldrig stått denne kompanjons verkliga sinnelag så nära som nu, gjorde äfven, att han till det yttersta beslöt att bibehålla sin roll af likgiltig för vackra Maries behag — hvilka han dock mer och i fullaste passion från hennes sida fått njuta af, än till och med hennes förförare och nuvarande make — Kanske kunde han nu i sin tur genom en fin svängning af omständigheterna få det därhän, att Rothknecht hädanefter vis à vis Borrman komme att spela samma underordnade roll i »affärerna» som den senare tills nu fått taga på sin lott. Det fanns nämligen en viss äregirighet hos denne f. d. ligapojke, men en äregirighet, som hade sina starkaste rötter i vanlig svensk afundsjuka, ofta konstaterad genom otaliga exempel, i hvilka hjälten hellre gått under än han tillåtit en afundad medmänniska njuta frukterna af hvad denne själf tillkämpat sig i godt såväl som i ondt.

Och när han nu på nytt slog i glasen åt sig och kompanjonen, nu med fullt återvunnen fattning af att han spelade dennes hustru, men märkvärdigt nog glömsk af, att

det ej är damerna, ej ens frun i huset, som iskänker dryckesvarorna, då var det med viss segerstolthet som han fortsatte, i det han lade sin katt-tassemjuka hand på Rothknechts arm, där denne åter tycktes försjunka i djupaste melankoli.

»Du ser verkligen saken alldeles för tragiskt... Mins du då inte, att det ingick i öfverenskommelsen, att hon skulle tillhöra äfven oss andra, när vi bara fått henne in i den roll, som vi afsett med henne?... Mins du inte det?»

»Kommer aldrig att lyckas», mumlade Rothknecht... Hon blir ta mig fan aldrig någon, som vi kunna använda. Men i alla fall; ja, kanske just därför, älskar jag henne nu mer än någonsin. För jag har alltid älskat henne; ja, redan från första ögonblicket, då hon, strålande som Venus själf, trädde in i det där gödde Schniedorfs kula, så ville jag rusa fram och krossa henne mot mitt bröst, hellre än att han skulle få ega henne... han, den uslingen, som med våld stal en dygd, hvilken satan själf ej skulle haft hjärta att oskära.»

»Du går kanske något för långt», vågade Borrman afbryta ej utan tilfredsställelse med den fiendskap mot Schniedorf, som nu lågade hos kompanjonen.

»Går jag? Hvad fan menar du, din ynkrygg? Förresten går jag hur långt jag vill i den här saken, skall jag säga dig. Nu *skall* hon bli min, om jag också själf likt Schniedorf måste bruka våld. Hjälper intet annat så...»

Han gjorde en betecknande handrörelse åt ena fickan där »synålen» alltid hade sin plats, när han låg på resor eller annars var ute i någon »affär».

»Så långt skall du visst ej behöfva gå», svarade Borrman med en lätt rysning för det öde, hvilket hans älskarinna och kompanjonens hustru helt visst skulle kunna gå till mötes om vackra Marie fölle i denne nidings händer en stund som nu... »Hon har helt visst icke den minsta känsla för Schniedorf, som sannerligen icke passar mer för henne än *jag* till hennes man.»

Han såg alldeles otroligt sanningstalande ut, när han

kastade fram denna lögn om sin egen kapacitet som vackra Maries make —.

»Men du däremot», fortsatte han, »är ju som född till hennes stöd, *du* är ju, både beträffande kraft, utseende, världsvana och . . .»

»Intet smicker, jag ber» afbröt Rothknecht med ett leende, som visade, att han verkligen kände sig smickrad . . . »Nog vet jag, att hon skulle få det fan så mycket trefligare som min unge, än med den där . . . Ja, det gör detsamma . . . Men blir inte han fast en dag så . . . Och till dess tänker jag, att både jag, Marie och du skola ha det så bra vi någonsin kunna önska det.»

Han talade halfhviskande och liksom mer till sig själf när han, drifven af sin lidelse för vackra Marie, nu blottade mer än som kanske var försiktigt, och i sanning underskattade Borrmans intelligens alldeles för mycket. Men denne, som nu kände sig hafva finare kort på hand än han någonsin haft i spelet om lyckan med denne skälm, satt där så andaktsfull och ödmjukt lyssnande, att det skulle fordrats ett långt redigare hufvud och en mer vaken observationsförmåga än hvad Rothknecht nu kunde berömma sig af för att genomtränga den maskerade unge syndarens tankegång.

Så länge Rothknecht ännu var åtminstone i samma stad som den »afgudade» — man kan nästan kalla det så, efter den form hans lidelse för Marie Forsner, nu fru Schniedorf, ändtligen tagit — så länge hade han med ett visst tillkämpadt jämnmod kunnat se henne ledas i den hatade kompanjonens äktenskapsband. Hoppet om en inträffande häftig brytning dem emellan hade också gjort sitt till, att hålla hans hopp om att få »öfvertaga» henne i lagom styrka, för att ej alldeles ändra hans natur. De vilda utbrotten i hemmet hos älskarinnan Rosa voro dock förebud till att detta hopp redan var mycket på upphällningen; och hans hotande, fast på samma gång af nödvändigheten modifierade hållning här vid middagsbordet, hvilken så när drifvet Borrman på flykten, var endast en ytter-

ligare pinne på den stege, som förde honom till djupet af passionernas farligt hänsynslösa tragedi.

Borrmans listiga sätt, att tumma slumpen och göra en dygd af nödvändigheten, förde tigern åter in i buren.

Men denne unge äfventyrare var dock allt för snabbtänkt, att ej inse huru Rothknecht nu vore så godt som värdelös i »firman», om han ej åter blefve förd till vackra Maries trollkrets.

För Maries känslor var Borrman dock ännu lugn. Han visste, att *hennes* hjärta nu kanske mer än någonsin tillhörde honom själf, och han visste äfven, att om hon hyste misstroende och afsky för sin man, var dock detta i mindre grad än hon kände motvilja för Rothknechts skurknatur, hvars oändliga djup hon ju ändå icke hade närmelsevärdet utaf.

Det var därför med icke allt för mycket *spelad* vänskap för den åter melankoliske och misslyckade friaren till vackra Maries gunst, som Borrman nu vände sig till honom sägande, just som en elegant herre i frack slog sig ned vid ett närstående bord:

»Beror det på mig, så skall vackra Marie snart hvila i dina armar. Se därför glad ut. Och pass på, om inte den smilande Schniedorf en vacker dag ser sängen tom.»

»Borrman!» — Han uttalade detta namn nästan oförsiktigt högt så att den nyinkomna eleganten vände sitt hufvud mot skälmarnes bord och »damen» såg sig vara föremål för rätt närgångna blickar — »Borrman!» fortsatte Rothknecht, i det han på en vink af denne sänkte rösten och dämpade styrkan af den ifver, som nu syntes fått makt med honom . . . »Kan du på något vis laga så, att vackra Marie snart blir *min* egendom, så har du ta mig fan ej gjort det för intet. Och när du inte *själf* är kär i henne så . . .»

»Bör det gå så mycket lättare, menar du?» fortsatte Borrman i det han nu kände sig viss på att fullständigt hafva den farlige vännen på sin sida . . . »Ja, var så lugn du. När vi bara åter våga oss upp till Stockholm, så vore

det väl tusan om vi ej skulle få henne att taga sitt förnuft till fånga. Men ännu få vi väl dröja här minst en vecka eller ett par. Alltid finns det väl något att uträtta. Jag tycker mig redan märka oset af fett fläsk . . .»

Och han skrattade kokett i det hans med belladonnafuktade ögon glänste på ett sätt, som skulle gjort hvilken kärlekslysten kvinna som helst afundsjuk. Och dessa glänsande blickar mötte nu gång på gång den obekante mannens ögon, hvilka ej tycktes kunna slita sig från den vackra »kvinnan» fast opvartern redan stod bredvid henne och inväntade den tydligt förnäme gästens order.

»Hvad sitter du och tjusar för?» hördes Rothknecht nu med vaknande intresse sågo i det han böjde sig mot Borrman. »Det är väl för fan ingen spårhund heller?» Han sade detta sneglande mot det håll dit hans »hustrus» ögon foro klatschande gång på gång.

»Inte», svarade denne med en retande mjuk rörelse mot sin »man» . . . Men väl tror jag, att det är en lifvad diplomat . . . Nej, men titta! Pengar tyckes han ha godt om. Om jag inte ser fel, är det äfven tusenlappar i hans plånbok. *Det* skulle vara något för oss det.»

»Visserligen», svarade Rothknecht, men ej med det intresse, som han annars brukade lägga i dagen vid dylika fall . . . »Jag tror verkligen som du, att det där bara är en glad fyr, som är ute på viftstråten och för den skull plockat på sig en hel liten förmögenhet. Äfven jag såg. att det var tusenlappar. Men . . .»

»Tvekar *du?*»

Frågan kom med sådan förvåning öfver en dylik eventualitet, att Rothknecht måste skratta när han svarade:

»Under andra omständigheter skulle den där snart vara expedierad som i ett huj. Han ser ju halffull ut redan. Men jag känner, att tankarna på vackra Marie gjort mig klumpig på hand. Och därför blir det nog bäst, att du plockar den där festprissen själf, om du på något vis kan komma honom nära.»

»Tror jag icke alls skall bli svårt», svarade Borrman

i det han väl för tionde gången besvarade gentlemannens blickar ... »Men nog kunde du väl hjälpa till».

»Skulle bara bli till besvär», svarade Rothknecht suckande. »Det bästa jag kan göra för att återvinna min färdighet, är att redan i kväll resa tillbaka upp till Stockholm. Bara på ett par dar. Jag blir galen, om jag icke åter får sola mig en stund i vackra Maries svarta diamanter.»

»Svarta diamanter» var det namn, som han ofta gaf den retande f. d. schweitzeriflickans bedårande ögon; ett epitet, som i mycket äfven var målande.

Borrman kastade på den talande en orolig blick, som nu helt visst hade en långt annan betydelse än den Rothknecht tillskref densamma, nämligen ängslan för att bli lämnad ensam i Köpenhamn. Han sade också för att lugna sin kompanjon:

»Du behöfver icke vara rädd. Håll dig kvar här på hotellet i all stillhet tills jag kommer hit igen. *Kan* du under tiden göra något fint kap så mycket bättre. Men bäst är, att du är försiktig. Nu har jag gifvit mig satan på att jag skall ha en kyss af lilla fru Schniedorf; ja, till börja med, begriper du. Får jag något mer, så inte skall *jag* bli en Josef. När den lilla ...»

»Var inte oförsiktig», afbröt Borrman med en blick, hvilken nu fick en underlig glans af den svartsjuka, som i hast vaknat till lif inom hans bröst. »Skulle Schniedorf öfverraska dig, så ...»

Han hejdade sig vid det att Rothknecht syntes göra en gest, som allt för väl vittnade om hans djäfvulska sinnelag och hvad, som skulle kunna hända i det tillstånd Rothknecht befann sig nu ... Men snart åter behärskande sig, svarade han:

»Å nej! Vid *hennes* sida må du tro, att Rothknecht icke skall stå så tafatt som han känner sig vara här. Allt nog! I kväll bär det af öfver Sundet ... Redan i öfvermorgon har du mig kanske här igen. Under alla omständigheter bör du vänta med lugn.»

Han knackade på vaktmästaren, som nu icke var på

långt när så rapp, sedan han mött Rothknechts hvassa djäfvulsblick.

Ändtligen reste man sig och tog kurs mot dörren till den eleganta vestibulen. Det undgick ej de båda skälmarna att »diplomatens» ögon följde dem steg för steg, men man märkte äfven att detta betraktande hufvudsakligen var egnadt Borrmann, hvilken ej ett ögonblick föll ur sin svåra roll som elegant dam.

En timme senare syntes den svenske herrn lämna hotellet. Hade man följt honom i spåren skulle man sett hur han kort därpå steg ombord på en af båtarna, som förmedla trafiken med Sverige.

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

På Circus Variété i Köpenhamn ser man samma kväll som Rothknecht lämnade Danmark för att åter skynda till vackra Maries trollkrets, en ung, mycket elegant blondin sitta försjunken i de lockelser som detta mönster af en förstklassig variété kan erbjuda. — Hade detektiven Land setat i hennes närhet, skulle han väl knappast i denna dam hafva känt igen ficktjufven från teatertamburen i Stockholm. Och dock var det samma kvinna eller rättare samme man, vår välkände guttaperka-man, den efterspanade Borrman.

Hans första tanke, när Rothknecht lämnade honom, hade varit att i all hemlighet följa efter, trotsande stockholmspolisens till det yttersta spända intresse för hans värda person. Tanken på att denne Rothknecht helt visst nu skulle uppbjuda hela sin förmåga för att nå sina brutala syften med vackra Marie, kom hans hjärta att bäfva. Ty liksom de andra två i triumviratet älskade äfven Borrman den hänförande kvinnan nära nog till vansinne, fast han, tvingad af fruktan för Rothknechts vilda lynne, måst förneka detta, i hopp att därmed rädda sig själf. Hur det nu skulle kunna gå Schniedorf, bekymrade ej hans sinne det minsta. Men att kanske förlora Marie, kanske få höra henne omtalas såsom mördad — ty han tviflade ej på ett dylikt dåd, om Rothknecht nu stötte på allt för stort motstånd från hennes sida — detta satte hela hans fysik i uppror och dref blodet

som glödande lafva genom ådrorna och gaf hans kinder ett färgbehag, som ådrog sig mer än ens uppmärksamket bland de i närliggande loger sittande herrarne — samt blickar af afund från damerna.

Det var på sätt och vis tvång som drifvit honom hit. Den kassa, som Rothknecht lämnat kvar åt sin »hustru», — Borrman — när han så hastigt skyndade åter till Stockholm var på långt när ej välförsedd nog att tillåta den kvarvarande sätta i verket den plan, som svartsjukan ändtligen tvingat upp i hans hjärna.

Nu var han nämligen fast besluten, att till hvad pris som helst öfvertala vackra Marie, fru Schniedorf, att öfverge mannen och följa honom som älskarinna världen rundt, om så skulle behöfvas, för att undfly de andras raseri. Förr eller senare måste i alla fall något dylikt inträffa. Han *ville* ej längre dela hennes gunst och för att få ega henne absolut ensam vore flykt enda medlet — tills vidare. Ty kärleken började nu äfven tvinga fram mordtankar i Borrmans hufvud. Ja, han kände att han ej längre skulle tveka ett ögonblick, att göra sig kvitt både Schniedorf och Rothknecht om någon af desse ville på allvar göra honom delegarerätten till vackra Marie stridig. Som sakerna nu stodo, ansåg han det till och med vara en skyldighet för honom, att bli denna hänförande kvinna till ett stöd. Han älskade henne och hon älskade honom. Hundradetals gånger hade han hört detta från hennes glödande läppar, framstammadt under brinnande kyssar och eldiga famntag, som vittnade om att hennes kärlek icke var en konstlad lidelse utan en passion, i hvilken hon uppgick med både kropp och själ, och åt hvilken hon offrade sig helt utan ens skymten af en beräknande sidotanke.

Äfven Borrman älskade, om äfven i hans känslor låg mera sinnesrus, framkalladt af hennes skönhet, och han trodde sig alltid komma att älska henne. Han var visserligen icke blind för hennes fel — detta, att hon under stunder af ystert ras kunde taga för sig äfven för mycket af Bacchi safter — men han såg detta med dyrkandets öfver-

seende och var ännu alldeles okunnig om att hon äfven i stunder af ensamhet kunde hejdlöst öfverlämna sig åt ett rent af simpelt dryckenskapsbegär.

Där hon — eller som vi veta han — nu satt tillbakalutad mot den bekväma plyschklädda fåtöljen i en loge på Cirkus Variété uti »Kongens By», hade hon ej det minsta sinne för hvad som annars tilldrog sig åskådarnes blickar. Nummer gick efter nummer och första afdelningen närmade sig redan slutet, men icke en rörelse af tillfredsställelse öfver de fenomenala förevisningarna kunde förmärkas hos den eleganta och vackra blondinen, som redan ådragit sig en mängd herrars uppmärksamhet, kanske ej minst på grund af att hon bevistade föreställningen ensam — åtminstone kunde man ej se skymten till kavaljer eller kvinligt »förkläde».

Men så med ens tyckes hennes blick stråla upp. Ett svagt leende krusar hennes läppar och en nervös ryckning i de tunna näsvingarna ger tillkänna, att åtminstone något förmått sätta lif i de så vackra men väl stela dragen.

Hennes blickar hade också träffat ett mål, som hon länge sökt, men ej förrän nu kunnat upptäcka. I tredje logen från hennes, till höger, inträdde nämligen en elegant man af något öfver medelåldern. Hon — eller rättare Borrman — igenkände genast i detta om vilda utsväfningar vittnande fast ännu vackra ansikte den man, som så intensivt och närgånget fixerat henne under middagen i hotellets restaurant.

Det var han som nu skulle bestå krigskostnaderna för den expedition, hon om möjligt redan efter cirkusföreställningens slut ville, ja måste företaga till vackra Maries undsättning. Allt var planeradt. Med sina ganska knapphändiga »nålpengar», de enda, som Rothknecht vid afresan låtit sin »hustru» behålla, hade hon försiktigtvis gjort upp på hotellet. I detta afseende var kompaniskapet Schniedorf, Rothknecht och Borrman alltid korrekt och af den sluga beräkning att hotellvärdar och kypare alltid hafva de skarpaste ögonen för sådant folk, som ser ut att vilja »smita».

Man betalade därför korrekt och knusslade klokt nog aldrig med dricks pengar.

Nu var Borrman på grund af denna princip så godt som pank. Kosta hvad det ville måste han i kväll göra ett »kap». Planen var utstakad. Borrman handlade alltid liksom sina kompanjoner efter plan. Utkomna i tamburen efter middagen hade de den gaskige diplomaten hack i häl efter sig. Den blonda damen hade lyckats med sitt koketteri. Men hon var ej nöjd med bara att han följt med ut i vestibulen. I samma stund hördes hon nämligen yttra till en af hotellets betjäning:

— Hör nu garçon! Skaffa oss två fåtöljer till Circus Variété nu till i kväll!

Denna order uttalades med dansk brytning och tillräckligt högt att den förföljande diplomaten skulle kunna höra det, där han stannat framför en tågtabell liksom för att studera dess turer, men likväl sneglande uteslutande på blondinen.

Rothknecht, som genast uppfattat situationen, betalade som artig make de biljetter, som »hustrun» tagit sig friheten skicka efter. Men icke nog med detta. Det värda paret kunde bakom glasdörrarna till trappan konstatera, att den elegante vivören omedelbart efter deras försvinnande äfven hade en konferens med samme hotellbetjänt. Äfven han lämnade denne en sedel.

Vore det för djärft antagande, att äfven eleganten samma kväll fått en plötslig ingifvelse att besöka Cirkus Variété?

Det var denna supposition, som damen i logen så länge trott sig hafva gjort felaktig. Det var därför, som hon sett så förtvifladt frånvarande ut och hennes blickar haft helt andra platser i salongen under granskning än tribunen med dess ystra, larmande lif.

Nu såg hon vivörens kikare riktas mot sig. Hon log. Hon gjorde allt hvad en kokett kvinna kunde göra för att ge till känna, att denna granskning ej var henne obehaglig.

Borrman var en mästare i sådant. En första klassens damkomiker på en tribun skulle bara bli en mannequin som kvinna jämförd med f. d. ligapojken Kalle Kvist. På leendet följde en blick på den bredvid henne varande tomma fåtöljen. En idiot skulle förstått meningen med denna blick, som sade så mycket som att slumpen för i afton fört henne hit — *ensam,* eller åtminstone att hon för tillfället var gräsenka.

Vid pausen försvann vivören. En minut senare var han vid Borrmans — blondinens — sida. Några hastigt utbytta ord, till och med presentation. Några väl spelade uttryck af öfverraskning från »damens» sida, som dock till slut ändades i en förklaring att hennes man för kvällen fått förhinder genom ankomsten af ett ytterst viktigt telegram från Malmö, där hon sade sig hafva sitt hem.

Fortsättningen af förspelet kan vara onödigt att detaljera. Allt nog! Innan pausen var slut, hade diplomaten »segrat». I täckvagn bar det så i väg till ett utvärdshus, och redan i vagnen började förspelet till hvad som sedan hände, men som väl aldrig kunnat lyckas, om den kärlekskranke narren ej äfven varit åtskilligt omtöcknad af föregående natts libationer.

Redan i vagnen, när första kyssen brann på »blondinens» sminkade läppar — smink tycktes eleganten ej genera sig för — tänkte vår listige Borrman låta kuppen gå af stapeln. Men så kom det i alla fall för honom, att detta kunde vara oförsiktigt nog. Hon hade för öfrigt att afvärja de ganska närgångna grepp, som kavaljeren tog sig för i skydd af kupéns dunkel, hvilket äfven gjorde att Borrman ej kunde »arbeta» alldeles så ogeneradt som han ville. »Älskaren» hade nämligen pels och denna var både tjock och knäppt ända till halsen, så att det föll sig svårt nog att konstatera plånbokens läge.

Man tog in i enskildt rum. Blondinens dygdiga motstånd hade satt eleganten i eld och lågor. Han hade dock nu ändrat taktik. Artig ända till löjlighet ville han nu tydligen försöka med en annan metod. Vid supén — som

Borrman verkligen gjorde heder åt — dracks den ena vinsorten efter den andra. Finaste champanj huset kunde bestå rekvirerades i massa och förtärdes äfven under de galnaste försäkringar från vivören »att ingen kvinna på jorden skulle kunna bjuda honom den sällhet, som han förr eller senare väntade sig af den svenska dam, den herrliga nordiska kvinna, hvilken ödet nu fört i hans väg . . .»

Borrman höll god min, endast beräknande den stund då kavaljeren borde fått nog. Själf kunde han sätta i sig kopiöst, men var listig nog att efter hand anlägga den roll, som betecknar att alkoholen börjar verka.

Men diplomaten tycktes nu fått i sinnet att den unga svenskan först skulle bli alldeles redlös innan han ville skrida till djärfvare anfall mot hennes tydligen i alla fall mycket lösa moral. Han slog i gång på gång. Litande på sin kraft såsom man, tömde han ännu hvarje glas när »blondinen» endast tycktes läppja därpå.

Plötsligt reste hon sig från bordet och syntes ragla mot dörren. Endast med svårighet lyckades det för frestaren att följa efter. Båda syntes hafva fått nog. Men skillnaden var den, att Borrmans rus endast var ett öfverlägset spel.

I det hon syntes gripen af häftiga kväljningar, bad hon nu att få gå ut. Kavaljeren nekade och ställde sig hindrande för dörren. »Blondinen» vacklade åter in i rummet. Vivören raglade efter och fick nu ändtligen ned sin »blonda svenska» på ena knäet. Endast med svårighet kunde han dock hålla balansen med sin »dyrbara» börda, som gjorde allt att icke underlätta hans möda.

Nu tycktes det åter bli fråga om kyssar. I samma ögonblick som hon nu syntes gifva efter, gjorde hon äfven en rörelse med sin högra hand och förde denna smidigt ned i hans ficka, under det att hon samtidigt lade den andra armen kring vivörens hals.

Ett hastigt grep och plånboken var hennes.

I samma ögonblick träffades diplomatens näsborrar af

Ett hastigt grepp och plånboken var hennes.

en fuktig svamp, dränkt i en söfvande och bedöfvande vätska. Endast ett tiotal sekunder och den plundrade satt där, hastigt förflyttad till drömmarnes och det medvetslösa tillståndets värld.

* * *

Borrman hade skickligt dragit sig ur spelet.

När han smög sig ut från värdshusets enskilda rum aktade han sig naturligtvis att taga vägen genom hufvudentrén. Han lyckades komma ut på ett slags bakgård, hvilket ej heller var så svårt, skyddad som han var af den knapphändiga belysning, som bestods personal och gäster åt denna sida af det landtliga huset. Faran var dock ej ringa, ty dörren till själfva källaresalen stod på glänt och därinne hördes sorlet af åtskilliga röster från festande förstadsbor och arbetare, hvilka här på Bacchi altare offrade en god del — ja, kanske hela dagsförtjänsten af ett sträfsamt arbete.

Borrman hade mest att frukta, att den serverande skulle kasta en blick in i det enskilda rum, som en god timmes tid gifvit honom åtskilligt att göra. Så fina kunder som den herre och dam, hvilka denna kväll pröfvade mäster Sörensens kök och vinkällare, kommo kanske bara en gång om året. Och den något ålderstigna ganymeden gnuggade redan sina händer i försmaken af de rikliga drickspängar, som nu kunde väntas. Ett hastig öfverslag sade honom, att det redan rekvirerade godt sprang öfver ett halft hundradetal kronor och mindre än tio procent i dricks kunde man väl aldrig genera sig med.

Medan vaktmästaren gjorde dessa kanske väl högtflygande kalkyler, smet Borrman öfver gården, insvept i en vid vinterkappa — densamma som vi sett honom vara iförd då han, stödd mot Rothknechts arm, gäckade detektiverna vid Stockholms Centralstation. Hans skarpa blickar fingo snart sikte på ett vagnslider, hvars väldiga dörr stod på vid gafvel. Som en skugga gled han därin. Bakom en

duktig fodervagn började han genast göra de förändringar, hvilka bäst skulle kunna göra honom oigenkänlig när förföljelsen efter senaste djärfva rånet på den söfda libertinen kunde vara att påräkna. Visserligen kände han sig nu säkrare än efter äfventyret med guldsmeden på Södermalm i Stockholm. Men upptäckten kunde lätt ske när som hälst för den händelse att den elegante vivören vaknade upp ur sin bedöfning, saknade den sköna, kanske äfven sin plånbok och gjorde allarm. Borrman visste, att det söfmedel han denna gång måst använda ej var af starkaste slag om det ock verkade hastigt. Alltså var dubbel raskhet af nöden.

Det skulle varit till lärdom för en s. k. förvandlingskonstnär att se hur Borrman nu arbetade utan minsta ledning af hvarken speglar eller ljus. Den eleganta damdräkten gled plagg för plagg ned mot hyfvelspån och skräp, som utgjorde vagnslidrets golfbetäckning. Tusch och smink gnoddes bort med otrolig snabbhet och den blonda peruken, som satt så många kikare i rörelse på Cirkus Variété, låg snart som en liten boll i det kaos af kvinlig elegans, hvilket nu omgaf hans fötter. Den väl rundade barmen förvandlades helt plötsligt till ett par mycket användbara om också ej förstklassiga mansbenkläder. Kappan undergick äfven en hastig och behändig förvandling och visade sig såsom *vänd* kunna brukas till en högst vanlig ulster, men som hvarken i färg eller snitt var olik flertalet andra dylika plagg. Genom att linda kjolar och andra små persedlar som ett slags gördel kring lifvet, fasthållande denna med en rem, hvilken också hörde till utrustningen af denna garderob, blef ulstermannen ganska korpulent, hvars figur ej gerna kunde förväxlas med den smärta blondin, som nyss satt vivörens hjärta i lågor. Ett mörkt hakskägg och dito mustascher gjorde slutligen det finbildade ansiktet allt annat än kvinligt, och en pincenez gaf ändtligen ögonen ett annat uttryck.

Nu var förvandlingen färdig, och det gällde endast att komma osedd ut på gatan, eller snarare vägen. Försiktigt

smög han sig fram mot vagnslidrets dörr för att spana om vägen var fri.

Ingen fara tycktes hota. Längst borta öfver gården skymtade en plankport. Hade han väl hunnit utom denna, borde flykten ej sedan möta några hinder.

En viss omständighet kom honom dock att dröja, en förklarlig nyfikenhet, som stod i samband med hans alltjämt jagande tankar på vackra Marie. Skulle nämligen innehållet i den plånbok, som han nyss rånat från den elegante beundraren, sätta honom i stånd att utföra den plan, hvilken allt mer mognade i hans hufvud? Trots det kritiska i sitt läge kunde han ej underlåta att redan nu göra ett hastigt öfverslag af rofvets storlek.

Girigt förde han handen under den improviserade »gördeln». Plånboken drogs fram och dess helt visst dyrbara knäppe sprang upp för en snabb tryckning. Darrande fingrar grepo ett djupt tag i det fack, där de kände något, som väl kunde vara en bundt sedlar. Sittande på skalmarne till en droska började han närmare undersöka dessa papper. Det var sedlar. Stora och små i skönaste ordning; de större famnande de mindre som pärmarna bladen i en bok.

Han var nära att gifva sin stormande glädje ett nu allt för riskabelt uttryck, där han tummade och kände på hvarje sedel för att möjligen på så vis komma närmare under fund med hvars och ens valör. Ett hastigt öfverslag sade honom att det minst borde vara en tre tusen kronor, som han nu höll mellan sina fingrar, således en summa, hvilken mer än väl borde kunna räcka till att bestrida hans närmaste syften. Det bara retade honom att han icke också kunde *se* dessa sedlar. Men mörkret i vagnslidret tillät icke detta och att tända en sticka skulle vara riskabelt.

I alla fall i det briljantaste humör stoppade han åter in skatten under sin gördel och ulster samt drog öfver sitt nu *svarta* kortklippta hår en resmössa, som förut haft plats i en af löshöfternas rundning. Och så var han ändtligen klar att rymma fältet.

Men i samma ögonblick fick han just tillfälle att med fog förbanna sin nyfikenhet. Han hade knappt satt foten på gården förr än ett väldigt larm uppstod i värdshuset, hörbarligen med anledning af det rån, som nyss egt rum inom dess åt nöjen och njutningar helgade väggar.

»Tag fast henne!» hördes ropen blandade med skrän på polis.

»Hon har ljust hår!» hörde han nu vaktmästarens röst i gårdsdörren och därpå några yrvakna ljud, som ytterligare gåfvo signalement på den vackra svenskan. Dessa kommo tydligen från eleganten, som dock icke än tycktes vara i stånd att själf leda efterspaningen.

Nu hördes en grof karlröst fråga:

»Gick hon ut genom salen?»

»Nej», svarade vaktmästaren. »Jag har setat där hela tiden ända sedan jag var inne med sista flaskan. Skulle hon gått den vägen, hade jag ovilkorligt sett henne. Hon är icke alls svår att känna igen. Vid min längd ungefär, men smärtare . . .»

»En svenska», inföll diplomaten med större liflighet . . . »Träffade henne på Cirkus Variété.»

»Å fan! En så'n där!» utropade källarmästaren. »Troligtvis en slyna från Malmö. Känner till dem. De bruka alltid komma öfver hit till oss, när det blir för hett för dem i Skåne.»

»Öfver gården har hon gått», hördes nu en myndig röst, som snart visade sig tillhöra en polis . . . »Se här beviset.»

Och han lyfte ett flor mot lyktan, i det han frågade vivören, hvars drag Borrman nu mycket väl kunde se i det rätt mot den rånade vända skenet. Och han hörde honom instämma:

»Ja, detta är hennes flor. Jag känner igen det. Hundra kronor åt den som hugger henne.»

»Bravo!» skrek en annan röst, under det att konstapeln fortsatte:

»Hur mycket stal hon?»

»Öfver tretusen och en hel del värdepapper på minst tredubbla summan.»

»Var det danska pengar?»

»Både danska och tyska sedlar samt en check på Bank of England å femtio pund. Jag skulle just resa till London i morgon.»

»Herrn reser jemt ingenstans förr än *jag* fått betaldt för mitt!» föll nu källarmästarn in, ej utan hotande tonfall. »*Konstapeln* torde lägga märke till den saken. Jag är en fattig man, och det här kalaset gör mig öfver hundrafemtio kronor. Hädanefter skall så'na där gökar allt få betala med det samma som varorna tas in ... Kom ihåg det konstapeln. Jag ålägger er att hålla den här karlen kvar tills jag fått mitt ... Hvem tusan vet om inte det hela bara är en komplott ...

»Å hut!» utropade nu eleganten vid denna mot honom oförsynt riktade anklagelse ... »Jag skulle tro, att mitt namn är borgen nog för en dylik bagatell.»

»Ert namn kan mycket väl vara falskt», replikerade källarmästaren allt jämt tänkande på *sin* förlust ... »Ni kan vara en skojare, som ...»

Men detta ord hade knappt hunnit uttalas, förr än något inträffade, som i hast vände bladet till den ängsligt spejande Borrmans fördel, där han ännu stod tvekande om han borde smyga sig ut och blanda sig i mängden af nyfikne, som nu trängt sig in på gården, eller föredraga att dölja sig längst inne bland bråtet i vagnslidret.

Ett häftigt skrik hördes. Källarmästaren sågs tumla ned för de par tre trappsteg, som förde till gården. I fallet föll han rakt i armarna på poliskonstapeln, som därvid tappade lyktan.

Den förolämpade eleganten, som redan förut var i så litet normal stämning som möjligt, hade så fort han nu blef kallad »skojare» lyft sin hand med en van fäktares hela snabbhet. Ett tungt slag förpassade i nästa ögonblick den okvädande ut ur förstugan, där han bredbent och myndig samt med händerna i sidorna på äkta krogvärdsmanér ut-

talade *sina* tankar om hvad som händt, samtidigt ifrande för att den festande kavaljeren skulle hållas kvar.

Nu fann Borrman tillfället vara gynnsamt att stiga fram. Som en orm smög han sig raskt efter uthusväggen allt jämt med sikte på plankporten, som var till trängsel fylld af nyfikna, tillkallade af larmet, som nu blef öronbedöfvande genom källarmästarens skrik och ursinniga rop på att våldsverkaren skulle häktas. Det syntes till och med som om denna sista händelse kom en hvar att alldeles glömma bort den tjufaktiga svenskan, en omständighet, hvilken i ej ringa grad återuppväckte Borrmans kallblodighet.

Han kunde ju icke heller önska sig något bättre. Innan man hunnit anskaffa ny belysning öfver förvirringen vid trappan, där trängseln nu också var störst, hade han skickligt borrat sig genom massan i porten, dock med iakttagande af all den försiktighet, som här var af nöden för den händelse någon skulle lagt märke till att den svartskäggige, korpulente mannen i ulstern dykt upp ur krögarns vagnslider.

Hans fruktan för detta var dock obefogad. Man hade haft mer än nog af villervallan vid trappan. Och innan någon ens hunnit byta ett ord med honom rörande detta uppträde, som ännu ingen sett slutet af, var Borrman med långa, dock ej springande steg ett godt stycke på väg inåt staden.

Vägen var lång och han gick nu så godt som utan mål, ty tiden att hinna med senaste ångbåten öfver Sundet var längesedan försuten.

I tankar på hvar han därför skulle lämpligast kunna tillbringa natten, som redan kändes både fuktig och kall, strök han in på en första tvärväg just som hans öron nåddes af ljudet från hjulen af en rullande droska.

Förföljde man honom?

Detta blef nu hans första tanke i det han smidigt smög sig in mot en trädgårdshäck för att där i fall af fara skaffa sig ett skydd.

Men droskan rullade förbi. Och i skenet af vagnslyktorna — han var ej på mer än ett stenkasts afstånd från hvad han nu såg, fick han se, hur den nyss rånade under lifligt motstånd och med högljudt skrän fördes in till staden af både polis och källarmästare.

Borrman slog till ett gapskratt af galghumoristisk förnöjelse. Af all utgång på denna sin expedition kunde han aldrig hafva väntat sig denna. Och han njöt i andanom af att kanske en gång få ståta med denna bragd inför sina dryga kompanjoner för att visa, att han ej var dem underlägsen i både slughet och djärfhet.

Under dessa sporrande tankar och nöjd med sig själf, mätt af den rikliga undfägnaden och med utsikt att snart kunna bli ensam egare af »vackra Marie», föredrog Borrman denna natt att söka sig ett tillfälligt logi i ett skjul nere vid hamnen, där han var mycket väl lokaliserad och där han under vinternatten ej behöfde frukta att stöta på allt för nyfikna spårhundar.

I dagens gryning smög han sig in på ett sjömanskafé och värmde lifsandarna med ett par duktiga »Uddevallare», ty i Köpenhamn serveras som bekant brännvin till och med i vanliga brödbodar. Här fick han äfven närmare underrättelser genom morgonpressen om hvad som tilldragit sig på värdshuset, sedan han som »blondin» smög sig ut därifrån med vivörens kassa.

Något spår af den svenska tjufven hade man ej fått under natten. Men signalementet var nu minutiöst angifvet. Priset för rånerskans ertappande eller ledning därtill var höjdt till femhundra kronor. En not sade, att samma tjuf äfven var skarpt efterspanad i Sverige.

Borrman visste således hvad han hade att rätta sig efter. Detta om den blonda damens äfventyr i Sverige skulle måhända komma den danska polisen att tvifla på att »rånerskan» åter kunde våga sig tillbaka öfver Sundet. Och således blef den vägen minst farlig.

Och han for.

TJUGUÅTTONDE KAPITLET.

I den nu efter »vackra Maries» smak elegant inredda salongen sitter hon, fru Schniedorf, bekvämt tillbakalutad i en svällande emma. Hon ser trött ut och kring de vackra ögonen synas ringar, som skvallra om tårar och sorg. Hon anser sig äfven hafva skäl till de suckar, som gång efter annan pressas fram ur hennes bröst, och nervöst plockar hon på skinnbrämet som kantar hennes nya, modärna dräkt.

Helt visst gälla dessa suckar den frånvarande älskaren, den med hvilken hon mer än en gång kunnat bortjaga många af de moln, hvilka under hennes nuvarande lif ofta, ja, allt för ofta skymde tillfredsställelsens lycka.

Sedan den älskades afresa har hon icke hört något annat från honom än några korta meddelanden af Rothknecht, som kvällen förut kommit upp i sällskap med Schniedorf, hvilken syntes vara vid mycket retligt lynne, hvilket han nu mera ej heller lade band på i vackra Marjes närvaro. Rothknecht däremot hade varit artigheten själf och mer än vanligt hade han lagt sina känslor i dagen för den bedårande kvinnan, vännens hustru. Vid afskedet hade han tryckt en biljett i hennes hand och den biljetten var det galnaste hon ännu läst, ty den uppmanade henne helt

enkelt att — redan följande dag öfverge mannen och följa Rothknecht till utlandet. Trots den sorg som längtan efter Borrman framkallat, kunde hon ej ännu låta bli att gång på gång draga munnen till ett leende öfver Rothknechts vansinniga förslag, som hon likväl kände framkalla en smygande fruktan för något annalkande ondt.

I detta ögonblick anmäler trotjänarinnan, gamla Gertrud, en dam, som söker fru Schniedorf.

»Är det kanske herr Rothknechts fästmö?» frågar Marie, »så säg att jag ligger ännu. Jag orkar ej prata.»

»Nej, det är en fin, blond dam.»

»Du har icke sett henne förr?» kom frågan ej utan oro, i tanke att det möjligen kunde vara någon gammal inklination till Schniedorf.

»Aldrig», svarade Gertrud bestämdt... »Här har förresten inte varit fler fruntimmer sedan jag kom till grosshandlarn, än jag kan hålla reda på... Ja, det förstås, under hans ungkarlstid kunde det väl hända, att han tog med sig hem en eller annan, som jag icke såg, för jag skall säga, grosshandlarn var allt på *den* tiden...»

»Jag har inte bedt Gertrud om några detaljer rörande den saken», afbröt fru Schniedorf, hvars stolthet uppreste sig mot allt hvad man kan rubricera under så kalladt pigskvaller.

Men i det hon samtidigt reste sig för att själf kontrollera hvem den besökande var och som nu väntade ute i tamburen på att bli mottagen, kom det på nytt öfver henne en oförklarlig ängslan. Det kändes på samma gång något inom henne, hvilket å ena sidan helst såg att den där besökande damen borde afvisas med ett svepskäl och å andra sidan, att det nu skulle vara oklokt att förebära ett sådant.

Hvem kunde det vara? Hvilken kvinna kunde väl vilja henne något nu, sedan hon så godt som dragit sig från alla kvinnliga bekantskaper

Med dröjande steg närmade hon sig tamburen, följd af Gertrud, som kände sig smått förargad öfver sin hus-

moders nästan alltid tillbakadragna sätt, hvarpå hon nyss gifvit ett nytt bevis till de många Gertrud redan hunnit erfara.

Dörren gick upp. Tamburen var ej vidare ljus på grund af att dager till densamma endast insläpptes genom de etsade rutorna på köksdörren.

I skumrasket syntes en kvinna skymta fram, en elegant dam, som hon med visshet, trots den mycket otillfredsställande belysning, i hvilken den besökande nu framträdde, ej kunde erinra sig hafva sett eller sammanträffat med förut, ej ens på den tid, hon haft anställning å kafé.

Man bytte en främmande hälsning utan att kläda denna i ord. Den främmande syntes ej göra den minsta åtbörd att börja samtalet. Fru Schniedorf anade att det möjligen kunde vara Gertruds nyfikna närvaro, som var anledningen till denna främlingens stumhet, och hon vände sig därför mot tjänarinnan, sägande:

»Gå ut i köket Gertrud och vänta där tills jag ringer.»

Och i det hon med en graciös handrörelse gaf den vid dörren dröjande damen en vink att stiga fram, sade hon afmätt, just som Gertrud slog igen köksdörren med en smäll:

»Hvad önskar ni? Hvem är ni?»

Det låg något afvisande i dessa kallt framkastade frågor, något på samma gång högdraget men ändå oroligt spörjande.

En röst, som icke lät fullt naturlig, svarade:

»Jag skall säga er detta, om ni tillåter mig att stiga in.»

Vackra Marie tvekade ett ögonblick. Oron för detta besök kom åter öfver henne. Men så på nytt återvann hon sin naturliga tillförsikt och svarade afmätt som förut:

»Var så artig. Jag vill endast upplysa er om, att min tid är upptagen, och att vårt samtal måste bli så kort som möjligt.»

Och hon lät den besökande damen stiga före in i salongen, i det hon själf följde efter, men försiktigtvis hållande

"Hvad önskar ni?"

sig vid dörren för att i händelse af något obehag hafva reträtten fri.

Den eleganta, främmande damen syntes vackra Marie bära sig åt på ett högst egendomligt sätt sedan hon väl kommit in i salongen och dörren till tamburen blifvit stängd. Det något försagda och främmande i hela hennes hittills visade hållning var som bortblåst. Ja, det förekom husets värdinna till och med oroande att så här befinna sig på tu man hand med en person som icke ens sagt sitt namn, ännu mindre sitt ärende till grosshandlar Schniedorfs hustru. Hon stod där så lugn och hemmastadd som om det icke alls behöfdes någon förklaring, och hennes nu mycket lifliga och spelande blickar flögo utan minsta anstrykning af förlägenhet kring det eleganta rummets alla hörn och vrår, som hade den främmande helt enkelt kommit upp för att inspektera en lägenhet, hvilken — åtminstone hvad fru Schniedorf visste — ej var eller ens ämnades bli uppsagd.

»Ni känner icke igen mig, min fru?» bröt den främmande en tystnad, som verkligen kunde kallas allvarligt pinsam . . .

»Nej, icke alls», svarade Marie kyligt men på samma gång uppfordrande . . . »Men som ni hört har jag brådt och önskar att ni så fort som möjligt säger ert ärende . . . Kort och godt, jag är upptagen . . .»

»Kanske ni inte är ensam . . .»

Den främmande gjorde en handrörelse åt ett inre rum, till hvilket dörren stod på glänt. Frågan hade uttalats med långt mera modererad stämma än hon nyss begagnat.

»Skulle jag behöfva upplysa *er* om den saken?» svarade fru Schniedorf nu med en anstrykning af ironi, då frågan föreföll henne lika fräck som påflugen. »Eller kanske det är *grosshandlar* Schniedorf ni önskar tala vid? I så fall skall jag . . .»

»Nej, nej! För all del, gör er icke besvär», afbröt främlingen, i det hon gjorde en afvärjande rörelse just som Marie sträckte ut sin hand i afsikt att öppna dörren och tillkalla Gertrud.

Hon kände sig nämligen allt mer gripas af en oförklarlig ängslan. Ty på samma gång som den främmande genom de nyss sagda orden visade skygghet — liksom hon äfven gjort det i tamburen under tjänstekvinnans närvaro — fanns det något befallande i hennes röst, som bjöd Marie att icke utföra sitt uppsåt. Men det fanns ytterligare något särskildt märkvärdigt i ljudet af dessa ord. Den till en början så främmande rösten hade med ens blifvit henne rent utaf välbekant, fast hon under det tillstånd af plötslig förvirring, som denna upptäckt försatte henne i, ej kunde klargöra för sig när och hvar hon hört denna röst, eller hvem af hennes få bekanta, som egde densamma.

Också blef hon stående som en personifierad fråga, nu blott väntande en förklaring, som hon själf icke var mäktig att framkalla annat än med tåligt afvaktande.

Det syntes som om den besökande hade läst hennes tankar. Ett leende spelade kring hennes läppar och en blick af påflugen kamratlighet träffade betrakterskan, som ändtligen fick för sig att hon råkat ut för en stackars sinnessjuk, kanske en rymling från någon anstalt för svagsinta.

Denna fruktan tycktes dessvärre besannas då främlingen helt ogeneradt vände värdinnan ryggen och tog några steg mot fönstret, i det hon lyfte sina händer liksom för att taga af hatten och göra sig riktigt hemmastadd. Men icke nog med detta. Marie såg äfven hur den besynnerliga kvinnan samtidigt och med en snabb rörelse grep tag i sitt rika, blonda hår, liksom hade hon i sinnet att upplösa hela kamningen.

Måttet af Maries tålamod var rågadt. Hon måste gripa in på allvar för att få ett slut på detta narrspel innan det kunde kulminera i ett uppträde, hvars följder kanske blefve obehagliga nog. Samtidigt med att hon stötte upp dörren till tamburen för att bättre kunna göra sig hörd af Gertrud hade hon ett rop på tungan, hvilket dock hastigt förstummades af att en mjuk hand lade sig öfver hennes läppar.

»Ahå, min vackra Marie! Känner du icke igen mig?»

»*Borrman!* ... Store gud! Hvarför i all världen ...»

»Hvarför jag kommer hit som kvinna, menar du?» afbröt den i hast till älskaren förvandlade damen i det han häftigt tryckte Schniedorfs hustru till sitt bröst ... »Jo, detta skall du nu få veta, bara du först stänger dörren och lagar så att vi få vara ostörda ... Darra ej så! Var ej rädd! Det *är* jag, det *är* din vansinnigt längtande vän, som trotsat allt för att få se dig.»

Han drog själf till dörren i det han ännu höll kvar Marie med ett fast grepp kring hennes smärta lif.

Bestört, häpen, förvirrad, ännu rof för de tankar på en vansinnig, som fått makt med henne, kunde vackra Marie hvarken ropa eller slita sig lös. Som bedöfvad lät hon den underlige gästen föra henne fram till en fåtölj, där han först slog sig ned själf och slutligen med mildt våld drog ned henne i sitt knä, i det han ömt och nästan hviskande fortsatte:

»Du ser att det är jag. Min lösperuk och hatten ligga ju där på golfvet. Visserligen äro mina kläder ännu en kvinnas, men ...»

Han hejdade sig, liksom sökte han efter ord att fullborda den mening, han haft på tungan.

Det var under denna korta paus, som Marie återkom till sig själf. Forskande lät hon sina ännu under skrämseln bedårande ögon fånga hvarje linie af dessa drag, som hon fastbränt i minnet af sin första verkliga kärlek, eller kanske rättare sagdt passion. Och hon fann intet däri som gäckade detta minne, denna själens fotografiplåt som hjärtat tagit under stunder af himmelska kärleksrus. Det *var* han. Det *var* den i början så försagde, tystlåtne och tillbakadragne vännen till hennes make. Det *var* denne blonde, kvinnligt skäre, nästan gosselike man, som hon själf bjudit famnen åt i samma stund han med naiv självviskhet och utan den minsta lilla bön om lof på sina kvinnligt veka läppar tryckte dessa mot hennes, sekunden innan hennes

man trädde in och tackade »vännen» för att han hållit hans hustru — sällskap ...

Och i det hon smeksamt lade sin bildsköna hand under hans haka, hördes hon nu utbrista med ett ystert skratt som från ett med någon ovanlig lustighet roadt barn:

»Men du måste omständigt förklara för mig, hur i all världen kommer det sig, att du går utspökad på det där viset? Har du varit på någon uppsluppen maskerad i natt? Eller är det bara för att göra mig vettskrämd som du midt på ljusa förmiddagen kommer upp i den där besynnerliga dräkten? ... Har du hyrt den? ... Har du åkt? ... Jo, naturligtvis har du åkt! Inte kan du väl vara nog galen att *gå* med fruntimmerskläder på gatan och midt i solskenet ... Du galna, galna tosing där ... som jag älskar och alltid skall älska, trots att du nu gjort mig så rädd, att jag knappt visste hvad jag skulle göra.»

Och hon böjde sig ned öfver den i damkläder utstyrde älskaren, i hvars knä hon satt, och gaf honom den ena passionerade kyssen efter den andra.

Men så med ens rusade hon upp. Hennes ögon fingo ett nästan strängt uttryck, och leendet dog bort på hennes blodfulla, sinnlikt krökta läppar. Hon drog sig undan några steg och stannade midt på golfvet, beskådande den i kvinnokläder uppträdande mannen med en intensitet, som jagade upp en svag sky af förlägenhetens rodnad öfver hans kinder. Han tyckte sig också märka, att i detta betraktande låg någonting af kall reflektion, som med beräkning syntes vara afpassad för att minska intrycket af de eldiga kärleksuttryck med hvilka hon nyss hälsat honom. Icke ett af de många pladdrande kärleksorden hade nu rum på hennes läppar, icke en glimt af lekande skalkaktighet fanns längre kvar i dessa underliga djupa ögon, som kanske dock nu, när de voro fyllda med allvar, voro om möjligt ännu mer hänförande än han någonsin sett dem.

Tystnaden varade en god stund.

Ingen af dessa den obundna lidelsens representanter

syntes hafva något att säga. För denna stirrande blick, som egde något af ormens trollmakt då han väcker krampaktig skräck hos sitt öfverrumplade byte, kunde Borrman ej slå ned sina ögon, hur gärna han nu än ville det. Han satt där som ett halfsöfdt medium framför en kraftigare, mer hypnotiserande vilja än hans egen, obarmhärtigt utsatt för de genomträngande strålarna från dessa mörka ögon, i hvars inre syntes glöda en hel värld af tvingande frågor, men af hvilka han nu, i detta ögonblick af så oväntad själsbedöfning, ej skulle kunna besvara en enda ...
I hvad riktning gingo hennes tankar? Hade hon möjligen redan klart för sig, hvad han — fast i förtäckta ordalag — just denna dag kommit hit för att säga, visst icke af någon pjunkig samvetsbeklämning, utan med kallt blod och i afsikt att därmed främja syften, som nu blifvit en lifssak för honom. Var det den kvinnliga instinkten som åter var framme, denna hemlighetsfulla makt, som ofta ser klarare än det skarpaste förstånd? Var det den, som redan i förtid drog undan förlåten till det sceneri, hvilket han nu måste blotta?

Detta var frågor, som hastigt stormade om i hans hufvud, medan han ännu satt där med ett stereotypt leende liksom stelnadt kring läpparnas vinklar.

»Borrman?»

När hon nu frågande nämde hans namn, var all den varma timbren borta. Det lät kallt och uppfordrande och dref honom upp från stolen med samma lydnadens fart, som tjänaren flyger upp när han hör sin stränge herre kalla honom. Och han stod där nu framför henne mer försagd än han någonsin känt sig vara under hela sitt lif som förbrytare, nästan darrande i allt det eleganta kvinnobjäfs, som äfven till det yttre gaf en bild af hans inre, krypande tillfälliga svaghet.

Han kände hur hans vilja var utan stål.

»Borrman!» kom det ännu en gång öfver vackra Maries läppar ... »*Hvarför* kommer du hit i den där kostymen? ... Nu skämtar jag icke. Jag vill ha ärligt svar.

Ty det ligger något under det här. Inte kan du väl tro, att jag bara skall ta det som ett lustigt påhitt?»

Den tillfrågade var nu åter situationen fullt vuxen. Den stolta kvinnans ord — ty hon var nu stolt som en befallande härskarinna, när hon riktade sin fråga till den man, som i detta ögonblick stod framför henne i en kvinnas dräkt — hade åter gjutit lif i hans för en stund bedöfvade spänstighet och han fann att nu var det ögonblick kommet då hela hans energi och baksluga smidighet skulle sättas på jätteprof, ur hvilket han måste gå som segrare.

Han närmade sig henne några steg, hvarvid hon lade märke till att han äfven tycktes bära underplagg af siden, till följd af det frasande ljud som träffat hennes öron.

Hon fattade ej den hand, som sträcktes emot henne, när han nu svarade:

»Allt skall du få veta, min älskling. Men se bara icke på mig så där. Jag vill ingenting dölja. Och det är ej heller något, som *du* behöfver frukta för.»

»Jag?» svarade vackra Marie med högdraget tonfall... »Skulle jag kanske hafva något att frukta af dina galenskaper? Du vill väl aldrig, hoppas jag, inblanda mig i det äfventyr, som du nu måtte haft för dig. Nej, tack! Jag anhåller att få stå alldeles utom den saken.»

»Jag har icke heller sagt att du skall blandas in i detta mitt *äfventyr,* som du behagar kalla det, att jag visar mig hos dig som fruntimmer. Icke det minsta har jag haft en tanke åt det hållet ... Men, hvad beträffar, att du ej skulle kunna hafva något att frukta af mina galenskaper» — han citerade här hennes ord med vederbörlig understrykning — »så är detta kanske något för mycket sagt.»

»Hvad menar du? Är du verkligen vid fullt normala sinnen? Fast jag nu mycket väl ser att det är du, börjar jag nästan åter frukta såsom jag gjorde nyss, att jag fått en galning hit upp. Ty så ser du ut, så bär du dig

åt och så talar du. *Hvad* skulle jag hafva att frukta? Säg mig, hvad har jag egentligen med dina affärer att göra?»

På dessa frågor svarade Borrman endast med en blick, men en blick, som tycktes vilja tränga ned till djupet af hennes själ.

Men då hon icke ändå syntes benägen att vilja förstå honom brast han ut med föga beherrskad skadeglädje:

»Nog finns det väl ändå *något* mellan oss, som kunde gifva dig anledning till fruktan. Något, som det ej kunde vara så alldeles likgiltigt för dig, om det kom i dagen eller ej.»

»Jag förstår verkligen icke, hvart du vill komma!»

Hon sade detta med en röst, som nu var långt ifrån så diktatorisk som nyss. Hennes sänkta ögon skvallrade också om att den fasta marken under hennes fötter började gifva efter eller åtminstone skälfva såsom förebud till en underkastelse, hvilken ej kunde vara långt aflägsen. Men på samma gång fanns det kvar tillräckligt af stolthet och trots inom henne, för att hon ville öppet tillstå att Borrman i ett visst afseende kunde hafva rätt. Och hon retade upp sig vid denna nya tanke, hon började finna hela denna komedi med dunkla häntydningar simpel, låg, ja riktigt lumpen af en man, som hon åtminstone hade älskat med den trängtande passionens lidelsefulla styrka. Allt nog! Nu förstod hon honom, men *ville* icke ge svar på undermeningen i hans lurande fråga.

Borrman å sin sida såg genast, hvar han nu hade henne. Han såg att stoltheten redan måst maka åt sig för eftertanken, och att han åtminstone fått ett kort på hand, hvilket han ej borde spela ut allt för lättsinnigt.

Han gjorde det därför med försiktighet och kastade nu fram en annan fråga för att bättre maskera sitt spel.

Med en röst, som under andra förhållanden skulle kunnat kallas deltagande för hennes nuvarande öde, sade han:

»Jag ser, att du är bedröfvad, Marie. Och jag anar orsaken. Schniedorf är icke mot dig som han skulle vara. Är det icke så?»

»Åh bry dig inte om den saken!»

Nu låg det på nytt något af trots i hennes hastigt växlande natur.

»Hvarför inte. Du kan väl förstå att jag inser hur du ej kan här i huset finna den lycka som du förtjänar. Det är ett halflif du för, ett lif som blir stympadt därför att det ej är byggt på kärlek», skrymtade Borrman.

»Kors! Ämnar du hålla en predikan? ... I så fall tycker jag, att du valt en mycket besynnerlig prästkappa, eller har du fått anställning i frälsningsarmén och för den skull ger dig ut förklädd i påträngande kärleksverk. Men äfven i detta fall skall jag be att få slippa ...»

»Håna mig icke!» afbröt Borrman häftigt ... »Hvad jag nu har att säga dig är allvarligare än du tror.»

»Och det är i detta högtidliga syfte, som du styrt ut dig så där?»

»På sätt och vis», svarade Borrman, för att åtminstone något närma sig det mål dit han ville komma, äfven rädd att blifva störd innan saken kommit till uppgörelse ... »Men säg mig nu först en sak innan jag fortsätter. Hur dags väntar du hem Schniedorf?»

»Vet jag det? Han går och kommer utan att be mig om lof. Han kan komma snart eller i kväll, i natt eller i morgon. Sedan du och Rothknecht foro så plötsligt har jag knappt sett honom hemma en enda gång, med undantag af i går kväll, då Rothknecht dök upp med honom lika plötsligt som han försvann.»

Hon försjönk i tankar, under det att hennes blickar långsamt följde de blommiga mönstren i den dyrbara smyrnamattan, som betäckte salongsgolfvet.

Trotset i hennes drag hade nu gifvit plats för en tung sorgbundenhet, hvilken hon ej bemödade sig att dölja.

Man såg däri en bekräftelse på att hennes tillvaro råkat in i ett skede som endast bjöd henne missräkningar,

att lifvet tillsammans med den vällustige Schniedorf blifvit ohållbarare än hon någonsin tänkt.

Den lilla, fint mejslade foten som omslöts af en elegant känga af lackeradt skinn och som stack fram under kjolens skinnbräm, rördes spasmodiskt i gungande takter, och med den ena handen slog hon gång på gång lätta men nervösa slag mot sitt knä, liksom därmed markerande vissa punkter af de tankar, som rörde sig bakom hennes sköna panna.

»Talar aldrig Schniedorf med dig om sina affärer?» kom nu Borrman med en ny spejande blick.

»Aldrig», svarade vackra Marie utan att möta den frågandes ögon.

»Han vill väl icke besvära sin lilla älskling med så prosaiska saker?» gycklade »ingeniören».

»Det vet jag verkligen icke hur han vill. Till en början tänkte jag dock . . .»

Hon hejdade sig som om hon sagt en dumhet, hvilken ej borde afslutas, och lät blickarna åter fortsätta längs mattans mönster.

»*Hvad* tänkte du i början?»

»Ingenting. Åtminstone icke något som är värdt att tala om», kom svaret kort och kärft. »Hvad skulle det för öfrigt intressera dig, hvad jag kan fantisera hop om Schniedorfs affärer?»

»Kanske mer än du tror!» utbrast Borrman med lif, i det han ryckte fram ett riktigt långt stycke mot sitt mål, samtidigt med att han äfven drog sin stol närmare hennes, så att de nu sutto tätt nära hvarandra.

Hon syntes ej gifva akt därpå. Men när han nu på nytt ville lägga armen om hennes lif, drog hon sig hastigt åt sidan i det hon sade:

»Låt mig vara! Det bara äcklar mig när jag ser dig i den där kostymen. Det förefaller mig obehagligt att bara taga i dig . . .»

»Ha, ha, ha,» skrattade Borrman.

»Gör dig därför icke besvär. Du är så lik en kvinna där

du nu sitter, att börjar du nu tala med mig om kärlek och sånt där, vill jag icke stanna här inne en sekund längre. Tänk också hvilket spektakel om Schniedorf plötsligt skulle komma.»

»Men du sa' ju nyss, att du ej har något att frukta.»

Frågan kom lurande och såsom fortsättning på den vändning, som han nyss icke hade velat förstå. Hon förstod honom dock nu lika väl som nyss, men nu blef harmen större och med en blick som rent utaf våldsamt markerade hvarje ord sade hon:

»Du bär dig lumpet åt. Eller kommer *du* med förebråelser, därför att *vi* ...»

»Nej, nej! Icke så, Marie!» afbröt Borrman smilande... »Men jag tänkte möjligen att denna fruktan för vårt gemensamma fel, *brott,* om man vill kalla det så, skulle bragt dig i ett tillstånd, som dref dig att bli kvitt den dubbelställning, hvilken förr eller senare i alla fall *måste* bli honom bekant.»

»Hvarför det? Eller tänker kanske du ...»

»Nej, nej! Hvad *tror* du väl! ... Men man vet ju att sådana förbindelser som vår genom den allra minsta oförsiktighet kunna bli uppdagade och ...»

»Därför ska' vi göra slut på äfventyret *innan* denna oförsiktighet kan hända», ifyllde Marie, i det hon reste sig med stolt värdighet ... »Jag har redan länge tänkt på detta och jag har i dag fått tillräcklig visshet på att detta blir bäst för oss båda.»

»Du vet ej, hvad du säger!»

»Jag talar rena allvaret. Eller tror du kanske att den narraktighet med hvilken du visar dig i dag är egnad att stärka de känslor som jag har, nej, *haft* för dig? Nej, vet du hvad. *Mer* allvar fanns det i *min* kärlek än så ... Och det är för den skull som jag nu klipper af tråden innan ... innan Schniedorf får tag i den.»

»Du är barnslig, Marie! Hvarför kan du då icke lika gerna *fly* med mig?» frågade Borrman plötsligt.

»*Fly?* *Hvart* skulle vi fly? Kanske du fått ett oförmodadt arf?»

Frågan framsades med ett gäckande skratt samtidigt med att hennes blickar hastigt öfverforo den komfortabla lyx, hvilken älskaren så där utan vidare bjöd henne att försaka genom en flykt utan kanske både kassa och mål.

Och i detta ögonblick framstod det ännu tydligare för henne hur verkligt fastkedjad hon var vid den man, som hon nu hade rätt att kalla sin make. Hvart skulle hon väl taga vägen utan honom och hans hjälp? Hvad skulle det väl blifva af henne om *han* finge anledning att drifva henne bort? Det makliga lif, hon redan lärt sig älska, jämte den smygande lidelse för stimulerande njutningar, som hon nu hade så rika tillfällen att hängifva sig åt, allt detta skulle måhända med Borrman som hennes egare vända sig till bittra umbäranden och försakelser, kanske nöd, och hvartill hon numera hvarken egde den kärlekens styrka eller den personliga tillförsikt, som kunde behöfvas för att med utsikt till framgång kämpa striden ut eller ock falla som en i ärlig strid besegrad. Och med klar insikt om detta upprepade hon samma tanke:

»Du har väl aldrig fått ett större arf, hva'?»

»Och om jag nu fått ett sådant, vill du då fly med mig?» frågade Borrman, hållande god min i hennes elaka spel.

Marie svarade ej på hans fråga, hvars halfva allvar och halfva ironi hon tydligt genomskådade.

»Tag på dig de där prydnaderna», sade hon i stället, i det hon gjorde en rörelse mot peruken och hatten. »Gertrud kan komma in.»

»Som du vill!» svarade Borrman undergifvet i det han med flinka händer åter gaf sitt ansikte den kvinnliga blondinens prägel.

Det kom för Marie en tanke på, hvad denne unge ingeniör egentligen fick sin utkomst af.

Hon hade aldrig hört hvarken honom själf eller hans vänner Schniedorf och Rothknecht säga, att han hade någon fast anställning eller annars något mer ordnadt arbete

för händer, som kunde tillåta honom föra det ganska vidlyftiga lif, hvilket hon visste att han hängaf sig åt. Tills nu hade hon icke heller vidare tänkt på denna sak. Som hans älskarinna hade hon icke heller behöft anlita hans kassa. I det fallet fick hon allt hvad hon önskade af sin man, som aldrig nekade henne något hvare sig för toiletter eller nöjen om han annars på senare tiden blifvit mer intresserad af att roa sig på egen hand och i mycket lagt bort den efterhängsna smeksamhet, som för resten endast väckte hennes leda.

När hon nu tänkte på hur elegant denne Borrman bodde, hur gentlemannaaktigt han klädde sig och åtskilliga andra detaljer, som kräfde god tillgång på mynt, måste hon lyssna till en hastigt framsmygande tanke, att han kunde vara fattig såsom unga ingeniörer i allmänhet, då de sakna anställning.

Han kunde ju ega privat förmögenhet, kom det för henne. Och i så fall oroade hon sig ju utan skäl. Kanske var denna hans förmögenhet så pass stor, att han utan risk vågade kasta fram ett så djärft förslag som detta, att hon skulle fly med honom?

»Vackra Maries» praktiska beräkningar hade ej öfvergifvit henne. Hon var icke blott kurtisanen, hon var äfven den bekvämlighet fordrande kvinnan.

Halft leende, halft gycklande kastade hon fram:

»*Om* du fått ett arf, hvarför är du då så hemlighetsfull? Nog vet du, att *jag* af hela mitt hjärta deltager i allt, hvad som kan hända dig. Sådan är ju kärleken. Och mina känslor äro som hvarje annan älskande kvinnas känslor i dylika fall. Detta hör nu en gång till vår natur.»

Det låg en filosofi i dessa ord, som ej var svår att fatta. Eftergifvenhetens filosofi, som bjuder den svagare att hålla med den, som har makten, och att i synnerhet göra det *gärna,* om den maktägande äfven sitter inne med egenskaper, hvilkas älskvärdhet ej blott bero på egarens rika tillgång på klingande guld.

Dessa egenskaper egde nu Borrman i »vackra Maries» ögon.

Också lyssnade hon nu med större intresse än nyss när Borrman tog fast på denna uppränning och svarade:

»Du misstager dig fullkomligt om du tror att jag bjuder dig att fly utan att veta hvart jag skall taga vägen med dig, eller hur jag skall kunna bjuda dig samma lif som du fört som fru Schniedorf, gud bevars, Ha, ha! . . . Nej, när jag säger till dig: följ med mig, gif dig åt mig, då vet jag, ser du, hur jag skall ordna det för oss. Var lugn! Ditt lif skall bli utan moln. Allt hvad du önskar skall jag uppfylla och dina befallningar skola vara som härskarinnans då de riktas till hennes trognaste slaf.»

»Kors så poetisk du blifvit!» utropade Marie gladt, strålande som förr då hon rusig af begär smög sig till den unge mannens bröst . . . »Du riktigt öfverraskar mig. Icke ens Rothknecht brukar kunna säga så där granna saker när han är som bäst i farten. Han . . .»

»Rothknecht! Hvarför blandar du in honom i vårt samtal?» afbröt Borrman nervöst i det hans panna lade sig i veck. »Icke ett ord vill jag höra om honom; hans namn skall jag också be att få slippa höra i *min* närvaro, åtminstone från dina läppar.»

»Nej men, hvad nu?»

»Ah, han är en . . .»

Han hade ordet skurk på tungan, men hejdade sig och fortsatte:

»Allt nog! Har du ännu kvar din kärlek till mig, så gif mig svar nu. Nu med det samma. Redan i kväll resa vi härifrån och som jag hoppas för att aldrig behöfva vända åter. Världen är stor.»

»Men hvad skola vi ta oss till; hvad skola vi lefva på? Eller kanske det där arfvet är *så* stort att vi aldrig kunna göra slut därpå?»

»Det är således endast där skon klämmer?»

»Naturligtvis!» svarade vackra Marie lika uppriktigt som grymt . . . »Den där poesin om en koja och ett hjärta har jag aldrig förstått mig på. Icke ens om jag skulle bli erbjuden att dela kojan med den, jag älskar . . . Ja,

man blir så där förståndig ser du, när man varit med om så mycket som jag här i världen.»

»Och om jag nu försäkrar dig att din framtid är trygg, vill du då besluta dig att följa mig ut i den stora världen, där frihet och glädje vänta oss? Vill du?»

»Ja, då skulle jag följa dig; men hvad har jag väl för garanti att du ej narrar mig med bara tomma ord. Kan du gifva mig ett enda bevis på att det ligger någon sanning i hvad du sagt?»

»Du sticker då inte under stolen med dina innersta tankar», svarade Borrman i det han stack handen innanför klädningslifvet, som han knäppt upp med en om vana vittnande färdighet. »Se här!» sade han i det han höll en öppnad plånbok för hennes pröfvande ögon. »Här är åtminstone bevis på att vi ej behöfva lida brist under resan. Närmare fyra tusen kronor böra räcka världen rundt till börja med. Eller hvad tror du?»

I stället för att svara lät vackra Marie sin mjuka hand dyka ned i det af plånbokens fack där sedlarna lågo i skön ordning. Hon syntes hafva lust att riktigt kontrollera uppgiften om summans storlek genom att själf räkna densamma, och hennes ögon brunno nästan med den eld, som ger uttryck åt en girig själ när guld och sedlar synas blända. I ett nu hade hon också sedelbunten i handen och utbrast samtidigt:

»Nej, men se så konstigt! Bara utländska pängar. Danska och tyska sedlar! Hvarför icke en enda svensk? Icke så mycket som en fattig femma ens.»

Denna omständighet var nära att förråda Borrman, hvars rof nu låg i hans älskarinnas händer. Något osäker på målet svarade han, undvikande hennes blick:

»Du kan väl förstå att jag måst växla för resan. Svenska pängar gå inte alls. Till och med i Danmark tar man ogerna mot sådana.»

»Vackra Maries» glada humör sjönk undan för en uppstigande oro, som hon ej kunde förklara. Dessa utländska

sedlar, sammanställdt med Borrmans uppträdande i fruntimmerskläder måste ha en betydelse, som hon ej kunde släppa ur sikte. Men hon var kvinna och listig som en sådan. Lugnt grep hon ett papper ur sin klädningsficka, räckte det åt Borrman och sade:

»I dag tycks vi kunna öfverraska hvarandra ömsesidigt. *Se här! Läs!* Svaret skall han ha i kväll som du ser.»

Under det att Borrman nu läste det bref, som vackra Marie kvällen förut fått mottaga af Rothknecht, betraktade hon honom med ett leende, som lika mycket kunde tolka hån som kvinnlig tillfredsställelse af att vara älskad på mer än ett håll. Äfven Borrman syntes le. Men detta leende var allt för dåligt anlagdt att verka naturligt.

Brefvet var af följande lydelse, kort och synbarligen skrifvet i nervös brådska:

Fröken Marie!

När Ni läst dessa rader måste Ni fatta ett beslut. Nu måste Ni inom några timmar afgöra, fullständigt afgöra, om Ni vill bli min. Ni måste lemna Schniedorf om Ni vill undvika förfärliga olyckor. Hans ställning är ytterst kritisk. Till och med lagens svärd hänger öfver hans hufvud. Men förråder Ni detta för honom blir i samma stund er ställning icke säkrare än hans. Ni kan intet göra för att rädda hans sak. Men i flykt med mig kan Ni rädda er själf. Och detta steg bör ej vara svårt för er att taga, då Ni ju icke älskar honom och aldrig har älskat honom. Ni älskar visserligen icke mig heller. Men jag vet att Ni älskar att lefva och att njuta af lifvet. Till detta kan *jag* förhjälpa er, ty min ställning är sådan att jag aldrig behöfver neka mig något af allt som kan fås för guld.

Jag hotar inte blindt, då jag säger, att både min och andras hämnd skall drabba er, om Ni inte lyder mig.

Klockan half fem i morgon afton håller min vagn utanför porten. Var då färdig. Med *mig* vänta er lycka och glädje, med Schniedorf vanära, ja kanske döden.

Som sagdt! Med det beslut Ni *nu* fattar, fäller Ni er egen dom.

Rothknecht.

Borrman läste brefvet två gånger, innan han räckte det åter till Marie. Med ett hånskratt, som skar hemskt i fru Schniedorfs öron, sade han:

»Tack för ditt förtroende. Hvilka löjliga hotelser! Men hör nu hvad jag har att tillägga. Detta bref är helt enkelt ett förräderi. Man vill locka dig i en snara för syften som jag anar, som äro så usla att jag blir vansinnig af raseri när jag nu genomskådar dem.»

»Säg, för guds skull säg, hvad menar du?» utbrast vackra Marie bleknande. »Allt detta öfvergår i sanning mitt förstånd. Här tilldrager sig saker bakom min rygg,

som gör att jag blir galen till sist. Hvad är det som hotar Schniedorf? Hvad är det som hotar mig? Jag gör icke en mask för när ...»

»Lugna dig! Saken är allvarsam, men *jag* kan ... ja, *jag* är den *ende,* som kan rädda dig från det förfärliga öde, man tycks hafva beredt åt dig.»

»Men så säg då i himmelens namn hvad du menar! Hvad är det man vill mig?»

Borrman drog sitt ansikte till ett sataniskt löje, när han böjde sig öfver vackra Marie och hviskade:

»Man vill locka dig öfver till Paris, där de värda kompanjonerna ha en affär, där det förtjänas guld på just sådana charmanta kvinnor som du.»

»Ah! Du ljuger!» skrek Marie och rusade upp med harmens rodnad på sina kinder. »Du ljuger! Det *är* icke, *kan* icke vara sannt!»

»Men det är det i alla fall. Men en annan sak är den att Rothknecht först vill förtjäna på dig ensam utan att dela med Schniedorf. Några tiotal tusen francs bör en kvinna som du vara värd, när man vet att portionera ut hennes behag med förstånd.»

»Tyst! Tyst! Du gör mig vansinnig.»

»Hvilket du har ännu större utsikt att bli på ett sådant ställe, som ...»

»Nej, nej! Det *kan* icke vara sannt!»

»Du tviflar? Nå väl. *Jag* tvår mina händer ... Kanske du redan allt för snart får se att jag har rätt. Men» — han höjde här rösten till lidelsefull styrka — »gör som du vill!»

»Men så säg mig då: hvarför kommer du utklädd?» frågade nu Marie ängsligt, men redan halft besluten att följa den, som hon åtminstone älskade.

»Jag är förföljd», svarade Borrman med en axelryckning.

»Förföljd? Och af hvem?»

»Polisen naturligtvis!»

»Är äfven du med i denna ohyggliga affär med kvinnor som lockbeten?»

»Har varit», svarade Borrman med en väl spelad suck . . . »Men nu är jag ifrån dem, gud ske lof.»

»Men hur kan polisen . . .?»

»Affären har blifvit afslöjad . . . Polisen är på spår . . . Men denna dräkt skyddar mig från förföljelse, och när vi väl hunnit komma från Sverige blir jag åter den samme som förr. Det vill säga, nog kan det hända, att jag någon gång då och då behöfver pryda mig med ett litet lösskägg . . .» tillade han skämtsamt.

Marie spratt till och riktade på honom en frågande blick, men utan att kläda sin fruktan i ord. Den ängslan, som åter fick makt med henne, kunde icke undgå Borrmans blickar och han skyndade sig därför att fortsätta den afbrutna meningen:

»Din förskräckelse är obefogad, för så vidt den rör hvad som kan komma att hända oss. Jag skall endast för sådan händelse att Schniedorfs och Rothknechts hämdlystnad gör det nödvändigt använda en liten maskering. På så vis kan jag lätt föra dem på villospår och äfven undgå polisen, om man tänker hetsa dylika gynnare på mig . . . I alla fall blir det endast här i norra Europa och i Paris som detta kan bli nödvändigt . . .»

»Hvarför i Paris?» afbröt Marie med en lefnadslustig känsla af att äfven hon en gång skulle vilja besöka detta hägrande Eldorado för kvinnors och mäns fantasi, denna brännpunkt för lifvets njutningar . . .

»Och detta frågar du?» svarade Borrman med väl spelad förvåning . . . »Har du då redan glömt, att det just är dit, som man så förrädiskt har i sinne att föra dig? Har du glömt . . .»

»Nej, nej! Var tyst! Jag ber dig, att ej vidare ens med ett ord vidröra denna otroliga sak . . .»

»Som i alla fall helt visst kan bli en verklighet, om du ej redan nu fattar ditt parti . . .»

»Men om jag nu *icke* gör det, om jag beslutar mig för att hvarken följa dig eller dem. Om jag sätter mig i sinnet att stanna där jag är såsom Schniedorfs hustru och

ej låta lura mig hvarken af hans eller Rohtknechts reseförslag — när de komma fram, ty ännu har jag då icke hört Schniedorf tala om någon resa. Och Rothknechts galna bref lämnar jag naturligtvis åt föraktet. Icke ett ögonblick har jag tänkt att följa *honom* . . .»

»Älskade! Men *mig* följer du?» afbröt Borrman med en ifver, som tycktes visa att han ansåg sig redan hafva vunnit sitt syfte.

»Har jag sagt det?» svarade Marie skrattande »Gör dig inga egenkära förhoppningar. Och vore *du* i mitt ställe skulle du vara ännu försigtigare än jag är.»

»Du har rätt, Marie. Det är också därför, som jag ännu en gång ber dig af hela min själ att ej försumma ett enda ögonblick. Redan om några timmar kan det vara för sent. Endast blotta misstanken på att jag är i Stockholm — hvilket man ännu icke vet, gudskelof — kan vara nog för dem att i samråd så väl bevaka dina steg, att du ej kan företaga dig det minsta utan att de få veta det. O, du känner dem inte! Rothknecht är en djäfvul Och hvad han vill, det måste Schniedorf säga amen till, vore det också frågan om ett mord.»

»Ett mord! I hvilket sällskap befinner jag mig?» utropade Marie, i det att stickande minnen af dunkla misstankar, förut kända aningar trängde sig fram.

Borrman som tycktes läsa hennes tankar, men ej var hågad att föra dem för långt in på den väg som de nu tagit — han hade ju också sina anledningar till detta — svarade hastigt:

»Ja, jag menar, att om Rothknecht kunde ana att du följt med mig och att han aldrig har något att hoppas af din gunst, så skulle han aldrig en sekund tveka att begagna synålen . . .»

»Sy . . . synålen? Hvad i Guds namn menar du!»

Hon kände hur kallsvetten började tränga fram på hennes panna och dunkelt stod det för henne huru vissa de-

taljer i Kläppens död hade något att skaffa med hvad Borrman nu i hettan oförsiktigt låtit halka öfver sina läppar.

Denne såg dessa ångestens tecken. Han kände sig äfven själf allt annat än lugn, när han fortsatte med ett dumdristigt försök att blanda bort korten:

»Synålen är ett uttryck som ... som begagnas af alla ... skälmar nu mera, då det gäller att med förtäckta ordalag tala om en misshaglig eller farlig persons hastiga försvinnande ... Det vill säga att man lagar så, att den hatade skaffas undan lika omärkligt som stynget af nålen i ett stycke tyg, hvilket ju är omöjligt i många fall att se ... kort och godt ... jag vet att man misstänker mig för att numera ej vilja hålla samman med dem. Ställningen mellan oss har blifvit skef och ohållbar. Det har, som du kan förstå af denna min dräkt, kommit så långt att jag gör klokast i att dölja mig för dem, åtminstone en tid, och särskildt för Rothknecht ... Ty han är farligast. Och han kommer äfven att sätta din man i samma knipa, som han nu satt mig.»

»Hur menar du?» afbröt Marie detta långa ordflöde, som mer jagats fram af nervositet än af att han egentligen visste hvart han ville komma, bara han därmed kunde blanda bort de tankar, hvilka nyss fört Marie till vissa obehagliga minnen för det värda kompaniskapet ... »Tror du då verkligen att Rothknecht icke skulle rygga tillbaka för att *mörda* dig?»

Borrman svarade med en axelryckning. Detta var verkligen hans tanke, för den händelse att Marie nu gaf efter och följde honom. Han hade nämligen en dunkel förnimmelse af att flykten absolut måste ordnas så att Rothknecht aldrig kunde komma i deras väg, och att han alltid måste förebygga en dylik möjlighet. Men han aktade sig för att skrämma upp henne ytterligare med en dylik tanke. Det kom äfven för honom i detta ögonblick, att faran var mindre, än den kunde synas. Ty hvarför kunde det icke äfven blifva så, att han — Borrman — vore den snabbare, och finge Rothknecht och äfven Schniedorf fast för åtmin-

stone en längre tid. Endast en vink åt polisen, och fåglarne skulle sitta där i så godt förvar, att hela världen sedan låge jämn som ett dansgolf för både honom och Marie. I detta ögonblick existerade för honom endast synpunkten att få den vackra kvinnan med sig i en lustig handvändning . . .

Han brann af dessa tankar — som allt för tydligt visade hvarthän »vackra Marie» genom sina mörka ögon och bedårande uppträdande, för hvilka lidelsen rasade i deras bröst, hade fört sammanhållningen emellan dessa tre för den allmänna säkerheten så farliga kompanjoner, hvad beträffar värdet af deras ömsesidiga kamratskap.

Finge han nu detta härliga tvistefrö med sig, kunde han sedan vid ankomsten till Köpenhamn låta minan springa, genom en anonym angifvelse. Och sedan . . .

Han log ett strålande skadelöje när han svarade:

»Du öfverdrifver din fruktan, kära Marie. Men jag gör orätt i att dölja något för dig. Så vet då att polisen jagar mer efter Schniedorf och Rothknecht än efter mig.»

»Efter Schniedorf!» utropade Marie förskräckt. »Men så säg då *hvarför,* hvad har han då gjort? *Jag* tycker att han endast tänker på sina nöjen, och att få festa och lefva om, att affärer af hvad slag som helst ligga minst för hans goddagslynne. I så fall måste det vara Rothknecht, som lurat in honom i något elände. Det går rundt i mitt hufvud.»

»Ja, Rothknecht är den verklige brottslingen. Släktingarna till en ung fransyska, som han med halft våld drifvit in på lastens bana . . . hon är nu fallen så djupt att hon ej kan räddas . . . dessa släktingar, som äro förnäma och rika, hafva börjat röra på sig. Rothknecht är misstänkt och bevakad. Men jag vet att han i det kritiska ögonblicket kommer att sätta Schniedorf i sticket för att själf komma undan.»

»Men om detta är sannt, hvarför kan då icke denna fransyska lika gerna utpeka den verkligt skyldige i stället för Schniedorf?»

»Du är enfaldig kära Marie», svarade Borrman, i det

han med största trovärdighet fortsatte sina lögner, för att på så vis få Marie att ge efter ... »Förstår du icke att Rothknecht, som är slugare än fem Schniedorfar tillsammans, varit klok nog att sätta sin kompanjon i teten? Det är nämligen han, liksom nu med dig, som fick det stora förtroendet att locka fransyskan i snaran. Vid det tillfället uppträdde Schniedorf som svensk baron ... Hans tyska brytning kunde fransyskan naturligtvis icke skilja från svenskt uttal ... Ty svenska kan hon icke ett dugg, förstås. Han förförde henne och tvingade henne på så vis till äktenskap ... Men från det steget och när man plockat henne in på bara skinnet blef hon en vacker dag förd till ett sådant där hus ...»

»Du måtte tala i yrsel?! Är ... är Schniedorf äfven gift med en annan?»

»Jo, jo men! Han är inte nogräknad i den vägen. Men det kan också hända att ...»

»Hvad? Hvad då? Du *måste* säga mig allt!» utropade Marie, gripen af just den ångest, som Borrman velat framkalla med dessa ord ... en svindlande ångest.

Och han svarade tillräckligt hemlighetsfullt för att historien skulle göra åsyftad effekt:

»Jo, det *kan* också hända att den där vigseln med fransyskan var — *falsk*.»

»Ah! Det är afskyvärdt, lumpet, ett bofstreck så ruskigt, att jag aldrig trott något sådant kunna existera, om ej möjligen i romaner ...»

»Säg icke det! Verkligheten kan ofta öfverträffa dikten», svarade Borrman kallt, i det hans drag återgaf ett för tillfället passande uttryck.

»Men i så fall har ju äfven jag råkat ut för ett riktigt skurkband, för riktiga erkeskälmar, som kanske hafva fler sådana där snygga bedrifter i görningen!» utropade Marie med vildt flammande blickar.

»Det ser så ut!» svarade Borrman lugnt ... »Rothknechts bref, som jag nyss fick läsa afslöjade ju i viss mån hans verkliga natur. Allt vet jag visserligen icke.

Nu har jag låtit dig veta det, om också sent. Hvad jag redan sagt dig, borde i alla fall vara nog.»

»Mer än nog!» svarade Marie ... »Men hvad vill du väl att jag nu skall taga mig till.»

Hon yttrade detta i ett så lefnadstrött tonfall af naken förtviflan, att Borrman nu var viss om seger när hon svarade:

»Jag har redan sagt dig detta. Jag har till och med riskerat att klä ut mig till kvinna för att kunna smyga mig hit och underrätta dig om de faror som hota dig. Detta har jag gjort af kärlek och af min varmaste önskan att kunna bli ditt värn och ditt skydd. Traktan efter annan vinning kan icke ligga till grund för detta mitt handlingssätt, det vet du. Guld har jag nog af själf, och det är därför som dessa bofvar nästlat sig in i min vänskap ... Men det hastar! ... Skall det lyckas för oss att komma undan, måste du bestämma dig genast. Och gör det innan det blir för sent ...

»Och *du* skall aldrig öfvergifva mig? Du skall aldrig bli falsk och förrädisk ...?» frågade Marie med bönfallande ögon.

»Hur kan du väl ett ögonblick tvifla!» svarade Borrman afbrytande och med en trovärdighet, som fick styrka af hans uppflammande begär, när han nu såg henne som aldrig förr öfvergifven och ångestfull förtro sig åt honom.

Och han drog henne åter ned på sitt knä, glömmande all försiktighet. Och i brinnande, passionerade kyssar som förr tryckte han henne till sig ...

En stund senare stod »vackra Marie» med blossande kinder framför spegeln i den sängkammare, som hon aldrig mer skulle återse. Med darrande händer fäste hon floret öfver sina glänsande ögon. Kappan var redan påsatt och allt var klart till flykt.

Äfven Borrman var nu i samma oklanderliga damhabit, som han kommit dit uti.

Vid utgåendet öppnade Marie köksdörren och sade till den med middagsbestyren sysslande Gertrud:

»Jag går ut på en stund. Kommer grosshandlarn och frågar efter mig är jag snart hemma igen . . .!»

Och så bar det af utför trapporna med snabba, brådskande steg, som om de redan känt sig vara förföljda.

Knappt hade de satt sig i den väntande täckvagnen förr än två eleganta herrar veko af vid hörnet.

Männen voro Rothknecht och Schniedorf. En minut senare, och de flyende hade varit upptäckta.

TJUGUNIONDE KAPITLET.

Blott en minut och flykten hade kanske misslyckats. Men om detta visste nu hvarken Borrman eller Marie det minsta, där de nu som bäst rullade i väg mot Stallmästaregården för att där intaga middag, innan de med aftontåget fortsatte flykten till utlandet.

Den själsspänning, som satt Maries nerver i så fruktansvärd skakning och hennes lifliga blod i uppror, började efterföljas af en nästan slö resignation. Hon stirrade tankfullt genom de små vagnsfönstren och tycktes likgiltig om hvart färden skulle ställas. Hon hade öfverlämnat sig och lät nu sin älskare bestämma allt. Det fanns icke ens rum för fruktan öfver utgången i hennes hjärta, och hon skulle till och med kunnat skratta åt det hela som åt ett lustigt skämt, om hon ej i samma stund fäst blicken på den unge man, hvars hvithylta ansikte omkransades af en vacker blond fruntimmersperuk.

Men äfven en skrattsjuk, humoristisk känsla genomfor henne vid denna syn. Det var alltså åt honom, hon nu skulle egna en del af sitt lif. Gång på gång ville det uppstiga tvifvel på Borrmans berättelse i hennes själ, men den

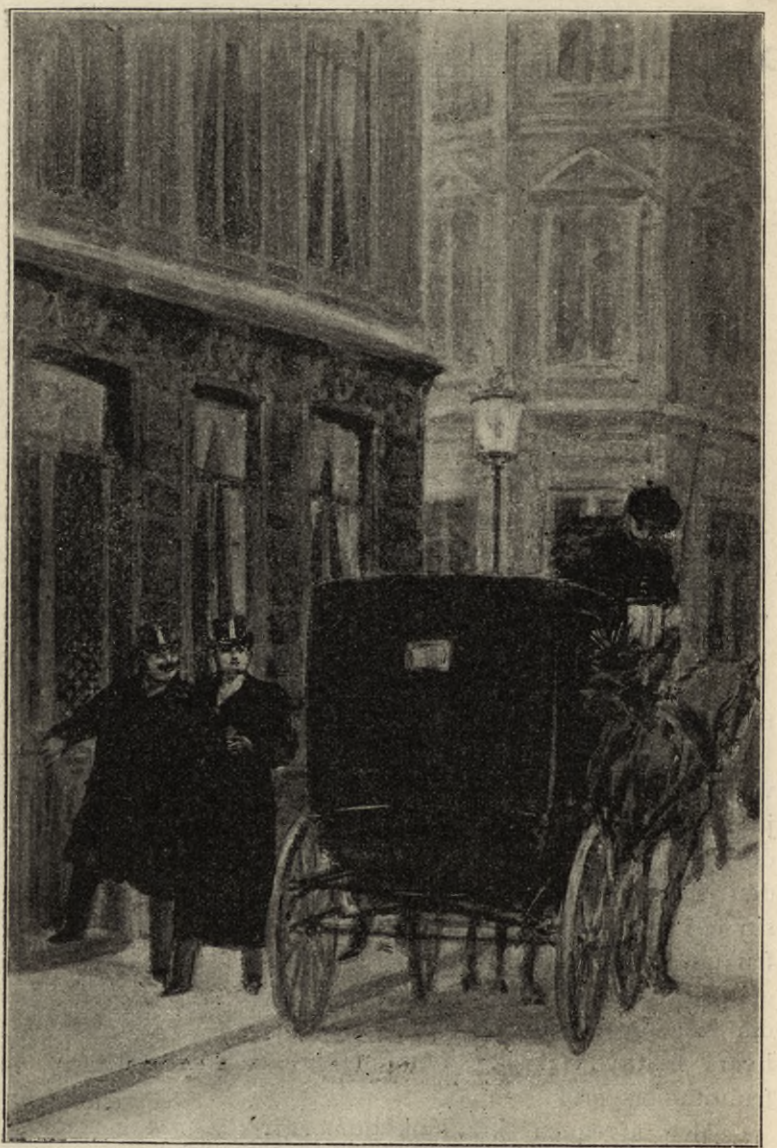

Blott en minut och flykten hade misslyckats.

smidiga mannen hade förstått att inlägga en så rörande trovärdighet i sina ord, att han fullständigt öfvertygat henne. Hon hade sett det så klart för sin andes blick ... *hon var ett byte, ett rof* ... och hon såg det så klart ännu.

Måste hon icke sätta hans ord i samband med allt hvad hon hört och sett förut, med Rosas skrämmande, sväfvande antydningar, hvilka den tvetydiga »fästmön» redan, liksom på befallning, tagit tillbaka.

Hon skulle helst vilja, att allt detta, som hon upplefvat under den sista tiden, endast varit en elak dröm ...

Men det var ingen dröm. Hon hörde vagnens hjul skramla under henne mot gatans stenläggning och hon såg husen och lindarnas stammar på Norrtullsgatan skymta förbi. Och hennes blickar träffade åter den kvinnoklädda älskaren, hvilken liksom trött tycktes luta sig mot vagnens ryggstoppning, bekvämt hängifvande sig åt lättjefull hvila.

Hon kände en viss förargelse uppstiga inom sig, när hon märkte detta hans lugn. Och med en röst, som äfven lät förråda hvad hon kände, utbrast hon:

»Hur har du tänkt att vi nu skola göra? Det kan vara på tiden att göra upp en ordentlig plan, tycker jag. Schniedorf kommer nog ej att låta det här passera utan efterräkningar. Så mycket känner jag honom.»

»Äfven jag, min älskling», svarade Borrman utan att låtsas märka Maries häftighet, hvilken han mycket väl kunde förklara ... »Du har alldeles rätt i det där, att vi måste göra upp en plan. Så gör jag alltid, detta hör till grundparagraferna i allt, hvad jag tar mig för.»

»Men i det *här* fallet! Hur har du tänkt dig att vi skola komma undan? Tänker du att uppträda i den där kostymen på resan?»

»Naturligtvis! Den skyddar mig bäst och ger på så vis äfven dig det bästa skydd du kan få.»

»Såå? Men förstår du icke att det kan vara pinsamt för mig att se dig så där?» frågade Marie med en smula gladt humör.

»Var nu inte pjoskig! Lita på att jag förstår den här

saken bättre än du. Redan i Köpenhamn skall du föröfrigt få se mig i hvilken dräkt, du behagar. Och det är ju inte många timmar dit.»

»Du är således fast besluten att vi resa redan i kväll?»

»Vi måste!»»

»Nå det fägnar mig att du åtminstone visar hvad du vill därutinnan.»

»Hvad menar du med det? Är du ond på mig? Har jag på något vis uppträdt så att du har skäl att komma med sådana förebråelser.»

»Ja... nej! Jag vet icke ... Jag är så rädd ... Det förekommer mig som om det här aldrig skulle gå väl. Bäst vore att vi skildes redan nu och att jag fick gå min väg och du din,» svarade hon aningsfullt.

»Såå? Du tycker det. Du har således redan glömt, hvad jag nyss berättat dig om Schniedorfs och Rothknechts planer mot dig ... Nåväl! Gör som du vill. Kom bara ihåg att du sedan grymt får ångra dig.»

Marie svarade icke. Vankelmodet tog åter öfverhand. Borrmans ord om det öde, som kunde vänta henne, samställda med det föga maskerade hotet i Rothknechts bref, jagade åter upp hennes ängslan. Det stod åter för henne att det var redan samma afton, som Rothknecht begärde ett afgörande svar, ett svar i hvilket hon skulle lyda honom eller trotsa honom. Således, om hon nu skilde sig från sin maskeradklädde älskare för att genast vända hem till den eleganta våning, hvilken hon ännu med laga rätt bebodde med sin man, så skulle hon dock redan om några timmar stå inför ett nytt alternativ, som ej vore bättre än det hon valt. Och i så fall, *hvad* skulle kunna hända? Helt visst låg det åtminstone *någon* grund till Rothknechts hotelser. Tills nu hade hon gycklat med hans lidelser och med skämt parerat alla hans mycket rättframma och oblyga förslag. Nu kände hon att dessa hennes vapen blifvit slöa och att han stod redo att med ett slags våld kräfva ut, hvad hon ej ville gifva honom med godo, och sannerligen hon visste, om Schniedorf skulle försvara henne. Han hade

ju fått känna att hon blifvit hans af slug beräkning, ej ens tacksamhet, för att han verkligen gjort henne till sin hustru, hvilket hon ju aldrig kunnat tvinga honom till.

Hon måste medgifva, att hon i sina tjusningsförsök gent emot sin s. k. man ej inlagt en glöd, att hon därmed behärskade honom. Och för Rothknecht hysfe hon en panisk förskräckelse, som nästan stegrats till dödsskrämsel efter Borrmans tolkning af dennes besynnerliga bref. Sliten mellan denna fruktan och ovisshet kom det nu åter för henne att Borrman visat sig snäll mot henne, öm och ofta hänsynsfull, och att han helt visst alltid skulle bli det, om hon själf förstod att behandla honom rätt. Det fanns också kvar hos henne mycket af hennes första känslor för denne kvinnlige man, som dock *kunde* älska med en medryckande passion, hvilken så ofta satt hennes blod i svallning.

Men var han väl det värf vuxen, som han nu åtagit sig? Skulle han som en man gå i land med detta äfventyr och bringa det till en för dem båda lycklig lösning?

Detta var frågan, som hon gång på gång gjorde sig och ännu upprepade, när vagnen stannade utanför förstukvisten till Stallmästaregårdens norra byggning, och kusken bugande slog upp dörren och fällde ned fotsteget.

Just när de kommit in i den trånga förstugan vek Borrman af uppför trappan till öfre våningen. Hastigt hviskade han till Marie:

»Beställ middag för två, när flickan kommer in!»

Nå det var då icke vidare svårt att förstå, hvarför han framstälde denna bön. Han var naturligtvis icke säker på att lämpligt kunna använda sin röst och nu minst af allt angelägen om att väcka serveringsflickans nyfikenhet. Att det var två ensamma damer, som så här slogo sig lösa för en middag på utvärdshus, var däremot icke något att frukta för. Aktriser, varietéartister och ännu en tredje klass af kvinnor, som på sitt sätt tagit värfning under glädjens fana, bruka ofta nog utan kavaljerer företaga dylika små utflykter. Och till någon af dessa tre kate-

gorier kunde man mycket väl taga de två damer, som just nu trädde in i ett rum åt gårdsplanen.

Angränsande rum åt verandan var stängdt. Men därinne hördes röster af pokulerande herrar, som med all visshet redan så här dags på dagen fått upp ångan rätt betydligt.

Denna omständighet syntes oroa Marie, hvilken gång på gång kastade en ängslig blick mot nämnda dörr.

Också frågade hon uppasserskan, som just mottagit beställningen och skulle hasta ut:

»Är dörren stängd?»

»Nej, det går inte. Man kränglade bort haken i går kväll och vi ha inte fått tid att skrufva fast en ny», svarade flickan med ett bakslugt skratt.

»Men om man tränger in hit till oss?»

»Tror jag icke att fruntimren behöfva vara rädda för. Dom där fästprissarna äro nu uppe i sin priffe, och då hvarken ser dom eller hör dom. Men skulle det hända något, så ring bara på mig.»

Och hon försvann med ett nytt bakskratt, hvars innebörd icke var svår att förstå.

Stämningen var trist. De båda flyktingarna syntes nu vara upptagna af långt andra tankar än på smek och kyssar. Borrman stod drömmande vid fönstret och lät sina blickar spela öfver gården.

Plötsligt sågs han häftigt rycka till och en viss blekhet for öfver hans sminkade kinder. Händerna grepo tag i en stolskarm och hans ögon fingo ett skyggt uttryck.

På vägen åt Bellevue hade han sett en person närma sig värdshuset.

Marie hade icke märkt den oro som i hast fått makt med hennes sällskap. Men hon förvånades öfver att han nu plötsligt utbrast:

»Du får ursäkta mig. Men jag måste gå ned för att telefonera!»

»Vänta med det! Det är så obehagligt att vara ensam härinne om någon därinnefrån skulle öppna dörren hit.»

»Asch! Ring på flickan då! Jag är ju förresten uppe i rödaste rappet.»

Och han kilade ut som en raket.

Knappt en minut senare öppnades dörren åter. Men det var icke Borrman och icke serveringsflickan, som visade sig, utan en herre, som Marie aldrig sett förut.

Det var — detektiven Land, som steg in. Hans sätt var artigt, men på samma gång påfluget. Han tog rummet i hastigt betraktande och vände sig sedan mot Marie, sägande:

»Ber om ursäkt. Men jag söker en bekant.»

Marie svarade inte ett ord utan mätte endast den nye gästen med en förnäm och främmande blick.

»Ber om förlåtelse!» upprepade Land ännu en gång, i det hans ögon betraktade Marie skarpare än första gången.

»Här finns inte mer än *ett* sällskap», sade hon stramt afvisande.

Utan att känna sig vidare generad öfver det sätt, på hvilket hans ovälkomna uppträdande blifvit bemött, drog sig den civilklädde polismannen helt sakta tillbaka samma väg, hvarifrån han kommit.

Visste han om, hvem det var som nyss suttit framför den mörkögda, eleganta kvinna, hvilken han funnit på en stol därinne i ett af det populära utvärdshusets små diskreta serveringsrum?

Visst icke; ty om han vetat det, hade han otvifvelaktigt satt hela husets personal i rörelse lika fort som om det ljusmålade huset stått i eld och lågor.

Det var endast händelsevis som han varit så nära en fin fångst — dock icke alldeles händelsevis, ty under de sista veckorna hade han nästan hvarenda dag under olika förklädnader »inspekterat» de i Stockholms närhet liggande utvärdshusen på detta sätt. Det var en afledare för hans spanande, aldrig stillastående energi. Både hans erfarenhet

och hans instinktiva väderkorn hade sagt honom, att han på dessa ställen en vacker dag lätt skulle kunna träffa på den mystiska individ, hvars bedrifter ännu upprörde hans medvetande och hvars ansikte han *nu* trodde sig kunna upptäcka under hvilken förklädnad som helst — lättare på dessa ställen än på några andra, trodde han. I detta fall liksom i så många andra fall litade han på en lycklig slump — hur ofta hade en sådan icke varit honom bevågen under hans, visserligen ej så långa men dock intensiva verksamhet som polisman.

Om Borrman hade egt den aflägsnaste aning om dessa Lands dagliga utvärdshus-promenader, hade han naturligtvis ej farit med sin enleverade älskarinna till ett sådant; men han tänkte ej ett grand däråt. Och för resten var det nu helt andra tankar som upptogo honom än tanken på upptäckt och poliskonstaplar. Allt sådant där hade han förgätit under sin brinnande kamp att få »vackra Marie» i sällskap till en plats, där han var utan konkurrens om hennes strålande behag ... Att besegra Rothknecht, denne tigernatur, som äfven i fråga om Marie skräflat om sin oemotståndliga förmåga att genomdrifva sina syften, det hade varit Borrmans afsikt ... att rycka det lockande bytet ur Rothknechts käftar i samma ögonblick denne skulle gripa till det yttersta af sina medel för att vinna sitt mål, *det* hade varit Borrmans stora, sluga plan, tänd af hans sinnliga passion för den sköna kvinnan och pådrifven af kompanjonens hotande ord på hotellrummet i Köpenhamn ...

Och lyckats hade han gjort! Hon hade ju följt med honom, snärjd af hans utlagda lögner och dragen till hans personlighet! Om några timmar skulle hans triumf vara fullständig!

Kan man undra på om han bleknade, då han just i ett sådant triumferande ögonblick slog upp blicken och fick syn på den person, som han mer än Rotknecht, mer än någon annan på jorden fruktade, den skickliga stockholmsdetektiv, som han en gång i en droska gifvit en minnesbeta och hvilken han trots den ovanliga kostymen ögon-

blickligen kände igen. Var det djefvulen själf, som nu igen sände denne i hans väg just i en stund som denna, när han icke blott hade sig själf att tänka på utan äfven bar ansvar för en skön kvinna, med hvilken han nu hoppades få dela sina nya äfventyr därute i den *stora* världen, dit han ämnade styra sin kosa?

Det var icke blott i den med dåligt samvete behäftade brottslingens rädsla, som han skurit tänderna, det var också i ett hejdlöst raseri öfver sin otur.

Fastän han insåg, att det i Maries ögon — trots svepskälet med telefonen — måste ta sig löjligt ut att så där plötsligt springa sin väg, så måste han ändock detta, då han såg, hvaråt den igenkände detektiven styrde sina steg. Han kände mycket väl till trapporna och vinklarna i huset, men trots detta, så visste han icke hvilken väg den civilklädde polismannen skulle taga, och det kunde ju vara möjligt, att han helt oförmodadt mötte honom någonstädes igen.

Han gjorde en sväng genom en korridor och några tomma rum och lyckades sedan, utan att någon af tjänstepersonalen observerat hans försiktiga och en smula besynnerliga huspromenad, komma upp för samma trappa, som han sprungit ned för.

Han var ett grand förlägen, när han öppnade dörren och åter trädde in i rummet, där Marie fortfarande satt vid bordet i samma ställning som när han sprungit ut.

»Hvad kom åt dig...? Blef du rädd för någon?» frågade hon, så fort hon fick syn på den inträdande.

Frågan framkastades leende, men det märktes alltför väl, att det äfven låg en viss uppfordrande spydighet uti den.

»Rädd?! Åh, hur kan något sådant falla dig in?» svarade Borrman med väl spelad förvåning.

»Det såg så ut... Det kom en person in just som du gått... Han såg ut som en spårhund och gick omkring här och kikade, som om han sökt en tjuf...»

Det låg en egendomlig blandning af skämt och uppskrämdt allvar i hennes ord.

Den till kvinna förklädde »ingeniören» besvarade hennes uttalande med ett skallande gapskratt, hvars något konstgjorda innehåll han ej förmådde fullständigt dölja.

»Du har allt en mycket liflig fantasi, du...», sade han gladt, i det han slog sig ned igen på sin plats vid bordet.

Det blef en kort paus, under hvilken Marie tankfullt riktade ögonen mot en och samma punkt på sin tallrik. Den andre sökte att svälja matbitarna, som om han endast tänkt på att stilla sin hunger, men trots hans ansträngningar syntes det tydligt, att det gick trögt.

Marie märkte hans tillgjorda fasoner och var visst icke i humör att låta dem utan vidare passera.

»Du skall inte anstränga dig så hårdt», sade hon, »jag ser ju ändock att du ingen aptit har... ja, det delar du fullkomligt med mig...»

»Vi skola inte vara nervösa», tyckte Borrman. »Om vi äro lugna, skall allt gå bra...»

Marie lyfte upp hufvudet och fäste sin starka, brännande blick på den andres ansikte.

»Jag befinner mig som i en plågsam, obehaglig dröm», sade hon. »Jag har aldrig befunnit mig i någon liknande ställning. Det är som om jag redan skulle börja på att få betalt för mina synder... ja, ty jag har syndat förskräckligt under detta sista år, som gått... Jag har varit en afskyvärd människa och jag föraktar mig själf...»

»Du öfverdrifver... Ah seså, Marie, slå bort sådana där tankar... Hvad tusan får du dem ifrån...»

Men hans ord inverkade icke mycket på Marie. Hennes blick blef endast något mera frånvarande, den slöade till en smula, men samma tungsint drömmande uttryck hvilade öfver hennes ansikte. Och trots Borrmans bevekande böner lät hon det gångnas händelser passera revy, lät dem dyka upp som svarta spöken, hångrinande åt hennes dystra ångest.

Hon talade liksom för sig själf, trots det att hon till det yttre ganska direkt adresserade sina ord till den, som satt midt emot henne.

... Ah seså, Marie, slå bort sådana där tankar ...

»Det var tanklöst, dåraktigt af mig, att jag for ut med Schniedorf midt i natten, att jag lät honom lura mig på supé vid en tid, då endast dåliga kvinnor bruka äta och dricka...»

Hon hajade till och såg på Borrman med ett besynnerligt frågande uttryck. Förstod han hvad hon menade? Kände han till skandalen, som tilldragit sig därborta på ett utvärdshus? Själf hade hon undvikit att tala om det, men sannolikt hade Schniedorf skrytit med det någon gång inför Rothknecht och Borrman. Hon trodde honom om det. En het rodnad steg upp på hennes kinder öfver de förflugna orden, men hennes sällskap var nog diskret att hyckla en oskyldigt förvånad min. Och hon började då att tala igen, utan att invänta någon fråga, liksom hon ville taga bort uppmärksamheten från hennes föregående ord.

»Det var syndigt, afskyvärdt af mig, att jag gifte mig med en människa, som jag inte hyste ett uns af kärlek för, ingen sympati, ja inte den minsta aktning en gång... Åh, hvad jag lidit förfärligt under dessa månader... Hvad har jag varit annat än hans mätress, hans sköka... ingenting annat...' och med nästan brutalt våld har han velat behandla mig som en själlös trasa, hvars hela uppgift här i verlden var att tillfredsställa hans orena begär... och jag har underkastat mig... jag har hvarken haft kraft eller mod att' resa mig upp och protestera... från det ögonblick prästen vigde oss samman, blef han en hel annan människa än han varit förut... en förtryckare, en tyrann... och när han under några veckors äktenskapliga utsväfningar släckt sin råa passion, så började han ju vända åter till det utelif på restaurationer och varietéer, som han lefvat förut... och han var inte alls angelägen att ha mig med... och jag fick en sådan afsmak för honom, att det var mig omöjligt att kokettera och göra mig till för honom... det hade varit min uträkning annars, det där... ja, usch, till hvilka simpla saker jag lånat mig...»

Hennes ansikte hade blifvit blossande rödt, under det hon gjorde sina fria bekännelser; men hon slog icke ned

ögonen och hon sänkte icke rösten, ty hon hade ett behof efter att en gång få brista ut på detta sätt inför någon människa, som i minsta mån hyste medlidande med henne, vore denna människa också af ett annat kön.

Fastän Borrman måste medgifva inför sig själf, att hans »kärlek» till den retande kvinnan hufvudsakligast var en simpel åtrå efter hennes kyssar och famntag och således mycket nära besläktad med Schniedorfs, så hyste han dock i detta ögonblick rätt varma' känslor af deltagande för hennes förfelade lif. Men å andra sidan tyckte han att det var rasade försmädligt, att hon just nu skulle anfäktas af dylika mörka stämningar.

Han visste sannerligen inte ett enda dugg, hvad han skulle svara henne. Han ville inte hjälpa fram hennes tankar på den väg, å hvilken de slagit in, och han ville heller icke med några glada ord söka föra dem åt annat håll, ty han insåg att han därigenom skulle kunna såra henne.

»Du skall glömma allt det där, när du kommer ut bland främmande människor och i främmande länder», sade han sakta och med låg röst.

Hon svarade ingenting, och det blef en stunds tystnad vid bordet. Men ingen utaf dem förde gaffeln till munnen, de endast petade en smula med den i de sönderskurna köttbitarna, hvilka lågo där kalla i stelnad sås.

Därpå sköt Marie sin stol bakåt och intog en vårdslös bekväm ställning, i det hon med samma drömmande uttryck i ansiktet som nyss fortsatte sin monolog:

»Gud, hvad jag ändå burit mig illa åt...! Redan första gången jag var i min så kallade fästmans våning drack jag mig ju full... och lefde, som om jag varit den sämsta slinka... och så blef jag en annans älskarinna... *din* älskarinna... några veckor innan jag gifte mig...»

»Ah Marie, du moraliserar ju som en läserska... du plågar dig onödigt...»

Men hon svarade ingenting på hans afbrott; hon fortsatte att tala för sig själf.

»På min bröllopsdag drack jag mig drucken... och

somnade in som ett djur på chäslongen... det var det bä sta jag kunde göra för resten... ha, ha, *den* natten fick han mig åtminstone inte i sina armar...»

Ett cyniskt triumferande leende krusade hennes röda, sinnliga läppar. Efter ett ögonblicks uppehåll fortsatte hon:

»Att jag dricker för mycket, det inser jag nog... men det är det enda, som kan rifva upp hjärnan och sätta blodet i lite fart... Du får en drinkerska med dig ut i världen, min käre ingeniör... du kanske inte vet om det eller inte har tänkt på det förut... de sista veckorna, tror jag att jag gått i ett ständigt rus... och grosshandlar Schniedorf har tillåtit mig att dricka af hans konjak så mycket jag behagar... han tycker bestämdt att det är pikant att ha en drucken kvinna till kamrat om nätterna... ha, ha, ha...»

Det låg på samma gång en skärande förtviflan och en raffinerad galghumor i hennes sista ord och hennes skratt. Trots det att Borrman var van vid åtskilligt, så ryste det i honom, när han hörde henne på detta obundna sätt ge luft åt sitt missmod och sitt hat.

»Du tror kanske att jag är drucken nu också?» frågade hon plötsligt. »Men vet du, det är jag inte... jag är bara sorgsen...»

»Vi ha ju knappt rört vinflaskan», ropade Borrman i glädtig ton, i det han fylde i och höjde sitt glas. »Skål... Låtom oss dricka för *framtiden...!*»

Med en trött och afmätt rörelse höjde Marie glaset och förde det till läpparna.

»Hur länge skola vi sitta här?» frågade hon.

»Vi kunna gå, när du vill! Droskan står kvar och väntar på oss därnere. Vi kunna ju åka omkring några timmar. Vi draga opp fönstren och ingen behöfver se oss...»

»Men är du inte rädd för att gå ned... Den där karlen kunde ju få se dig...»

Det låg icke så litet spetsig elakhet i den ton, med hvilken hon uttalade denna varning.

»Hvilken karl?» frågade Borrman, till hälften förvånad och till hälften förargad.

»Den där, som kom in just som du försvunnit... Han går där för resten!»

Hon pekade med handen ut på gården, dit också den andres blickar riktade sig med ett nyfiket intresse, som var alltför starkt för att kunna döljas.

Man såg ryggen af detektiven, hvilken aflägsnade sig samma väg, som han nyss kommit. Det var icke utan, att en lättnadens suck undslapp denne »vackra Maries» kavaljer, hvilken var lika falsk i sin kvinnodrägt som med sin ingeniörstitel.

»Ah, du är dum, hvad har jag att göra med den där... Jag har ingen aning om, hvad det är för en person», försäkrade Borrman med den allra kraftigaste trovärdighet.

Marie blef till ytterlighet förargad öfver detta nekande, då hon så tydligt genomskådade sammanhanget och märkte den tillfredsställelse, med hvilken hennes älskare såg den mystiske individen aflägsna sig.

Hon kastade hufvudet bakåt med en vredgad min och sände ett blixtrande ögonkast tvärs öfver bordet.

»Hvarför döljer du saker och ting för mig?» frågade hon. »Det första vilkoret för att jag skall följa dig på den äfventyrliga färd, som du föreslagit, är, att du är alldeles uppriktig mot mig...»

»Hvad vill du jag skall säga dig?» frågade Borrman med ett tonfall, som nästan blef ödmjukt inför Maries obevekligt framkastade ord.

»Du skall säga mig, hvem du är... Hvad du har för sysselsättning... Hvad du har fått de där utländska pängarna ifrån, som du lät mig räkna nyss... Jag vill veta allt, *allt, allt*... hör du det...» Hon lade sina små händer, hårdt knutna, på bordet, i det hon böjde sig framåt och betraktade Borrman med blickar, hvilka med sitt fosforsartade sken tycktes vilja upplysa allt, hvad som dolde sig inom honom... »Jag plågas af denna ovisshet... Det är någonting mystiskt, som omgifver dig... Jag öfverlämnade mig

en gång i dina armar, utan att jag visste mera om dig än att du var en bekant till min fästman och att du hade ett ansikte och ett ljust hår, som jag tyckte om... men i detta ögonblick vill jag veta mer... och jag skall ögonblickligen märka, om du inte talar sannt... Du skall inte kunna narras för mig...»

Hon hade slungat ut orden med en rent af konvulsivisk kraft, och hennes pupiller glödde, under det hon väntade på hans svar.

Borrmans andliga människa vred sig som en mask under Maries piskande frågor. Han kunde icke förklara hennes häftiga anfall på annat sätt än att det funnits en feg sida i hans hastiga flykt, hvilken obehagligt berört den stolta kvinnan och hvilken åter med fördubblad kraft manat fram den misstrogna nyfikenhet, som hon visat under samtalet i Schniedorfs våning, men hvilken Borrman *där* lyckats helt hastigt slingra sig ifrån genom att rikta hennes uppmärksamhet mot kompanjonernas uppdiktade skurkstreck gentemot henne.

Nu skulle han inte kunna undkomma så lätt, det förstod han. Men han ville försöka att visa sig kränkt.

»Hvad är det för misstankar... Har jag inte redan gjort en bekännelse för dig... Jag tycker att du bär dig ovärdigt åt mot mig...», sade han.

»Ja, du har redan bekänt att du är förföljd af polisen...»

Borrman blef en smula blek. Hade han det? Ja visst, det hade han verkligen gjort i brådskan. Och naturligtvis i sammanhang med historien om polisens afslöjande af det parisiska glädjehuset. Men det var dock icke *det*, han menade.

»Och jag har också sagt dig orsaken... Rothknecht lyckades en gång draga mig in i en tvetydig affär i utlandet... Pariserpolisen har gett polisen i Stockholm fingervisning på vissa individer... Är du själf så ren och helig, att du inte kan följa med mig, därför att jag en gång burit mig dumt åt...?»

Den sista slutledningen var inte artig, med den gjorde beräknad verkan... Den träffade Marie som ett klubbslag, och hon böjde, liksom undergifvet, ned hufvudet.

Men endast ett ögonblick. I det nästa fullföljde hon åter den tankegång, på hvilken hon nu kommit in.

Hon reste sig från stolen med högburet hufvud, och det låg en utmanande köld i hennes ton, när hon utbrast:

»Jag tror icke på hvad du sagt... Det är bestämdt inte *därför*, som du klädt dig i fruntimmerskläder och flyr undan, som om du vore jagad...»

Äfven Borrman hade rest på sig. Det kokade en helvetisk harm i hans själ. Skulle hon resa sig upp mot honom ögonblicket efter att hon så fullständigt underkastat sig? Hade nu alla hans ansträngningar och alla hans lögner varit förgäfves, endast därför att en olycklig tillfällighet väckt en ny misstanke i hennes bröst? Hela hans kvinnoklädda kropp skälfde af sinnesrörelse, och duken på bordet hade icke hvitare färgnyans än blekheten i hans ansikte.

»Du gör mig orätt», hväste han med dof stämma. »Du är för nyckfull... Du kommer att ångra dig... Jag vill ditt bästa...»

»Ja, så säga ni alla... Hvem skall jag tro... Jag har begått nog dumheter för att inte inlåta mig på nya...»

Borrman tog hastigt några mjuka steg, så att han kom på samma sida om bordet som Marie. Han fattade henne hårdt i handleden.

»Du älskar mig», sade han, i det han skarpt fixerade henne. »Du måste följa mig! Mitt lifs lycka ligger i dina händer. Jag kan icke lefva utan dig...»

»Nå, låt mig då få undersöka, om du talat sannt! Låt mig få komma tillbaka till Schniedorf!... Låt mig själf få se tydligt och klart, hvad han ämnar göra med mig... Och om jag märker att han eller hans kompanjon ta ett enda steg i den riktning, du sagt, skall jag följa dig utan betänkande... hvart du vill... och hvem du än må vara... jag skall bli din slafvinna... jag skall uppoffra mig till sista blodsdroppen för att skaffa dig fröjd och glädje...»

Hon var så hänförande skön i detta ögonblick, att den till fruntimmer utstyrde mannen, glömmande sina planer, hennes ord och allt annat, kastade armen om hennes lif och försökte att trycka sina läppar mot hennes; men Marie ryckte sig häftigt bakåt och frigjorde sig våldsamt från omfamningen.

»Är du vansinnig?» ropade hon. »Sådant där duger inte nu... Tänk på din drägt... Serveringsflickan kan ju komma hvilket ögonblick som hälst...»

En smula skamsen drog sig Borrman åter tillbaka till sin plats.

»Säg mig, att du ingenting menade, med hvad du sade nyss!» bad han med ödmjuk, bönfallande stämma.

Men inte en enda linie förändrades i Maries isande ansiktsuttryck och stolta hållning. Hennes älskare förstod, att hon fattat ett obevekligt beslut under dessa olycksaliga minuter, som han genom en sådan obehaglig anledning måst lämna henne ensam.

»Nej... Jag vill ha visshet... Jag tänker inte låta lura mig flera gånger... Herre gud, du kan väl lugna dig några dagar... Skaffa dig en annan älskarinna under tiden», tillade hon med en cynism, så hånande och rå, att det verkade som slaget af en smutsig pisksnärt.

Borrman behöfde icke ega stor människokännedom för att af hennes ord och uppträdande draga den slutsatsen, att den arma kvinnans själ blifvit söndertrasad af alla dessa slitningar och stämningar, som hon blifvit utsatt för under detta år, hvars karaktäristik hon själf nyss hade gifvit. Han förstod, att hvarken han eller någon annan, vore det också Rothknecht med sin vilda kraft och sina svarta ögon, skulle kunna rubba hennes föresats. Men han ville dock ännu göra ett försök, begagnande sig af den sak, som gifvit själfva uppslaget till hans råfflande och lögnaktiga skrämskott.

»Du glömmer Rothknechts bref», sade han lugnt. »Han är mannen att sätta sin hotelse i verket. I morgon eftermiddag skulle du ju följa med honom...»

»Bah!» svarade hon med det djupaste förakt. »Det där brefvet bryr jag mig icke om mer än det söndriga tidningspapperet, som ligger där på golfvet... Jag kan svära på, att han varit drucken, när han skref det... Han kallade mig ju för 'fröken'... och hans hotelser föreföllo mer galna än det galnaste af hvad han sagt mig förut...»

»Låt så vara, men han kommer att använda hela sin energi för att få dig som offer för sina syften...»

»Det må han göra då... Jag trotsar honom... Jag skall visa honom på dörren, om han tager ett enda steg emot mig, som jag inte tycker om...»

Nu var det åter den gamla stolta »vackra Marie», som utvecklade sin sårade kvinlighets fulla kraft.

»Och du skall gå till dem och tala om för dem, hvad jag sagt och fråga dem, om det är sannt?» sporde Borrman.

Det var svårt att afgöra, antingen det låg ängslan eller endast nyfikenhet i hans fråga.

»Det vet jag inte... Det får jag se... Jag vet bara, att jag vill genomskåda dem, att jag vill se hvad för sorts personer, som mitt olycksöde fört mig tillsammaus med...»

»Och du låter mig fara ensam?»

»Törs du inte vänta, tills jag gett dig besked, om jag följer med eller ej?»

Det låg både allvar och ironi i hennes fråga.

»Du slipper icke lefvande ur deras klor, om du återvänder...»

»Du beskyller dem åter för att vara mördare... yrkesmördare till och med... Men du skrämmer mig inte... Jag skall vara på min vakt...»

»Nå, jag skall vänta! Men du kan åtminstone göra mig den tjänsten att inte rapportera, att jag är i Stockholm... Du endast förvärrar saken därigenom för oss...»

»Du fruktar dem värre än jag...»

»Det är inte många dagar sedan Rothknecht inför mig aflade de heligaste eder på, att du skulle tillhöra honom lefvande eller död...»

»Ja jag vet... Du har ju sagt mig det förut... Det är alltså *jag*, som slitit sönder vänskapen mellan er alla tre», sade Marie med en smula gycklande ironi.

Borrman ansåg det under sin värdighet att besvara hennes hån. Men han *kunde* inte tiga. Ju längre hon talade med honom i denna afmätta men kallt djärfva ton ju mera tjusade hon honom, ju svårare var det för honom att skiljas ifrån henne. Därför måste han utan hänsyn till någonting ge luft och ord åt sin stormande lidelse.

Han knöt händerna och lutade sig öfver bordet, medan hans ansikte förvreds under intryck af känsloutbrottet.

»Ja, det är du, som förvridit våra hjärnor!» utropade han med blickar, hvilka lågade af passionen. »Du vackra, härliga kvinna, som man inte kan se utan att vilja älska...!»

Marie hade afhört hans utbrott med armarna i kors öfver bröstet och med ett kyligt leende på läpparna.

Borrman afbröt sig själf. Han reste sig upp igen, gick

bort till andra ändan af rummet och ställde sig att tankfullt se ut genom fönsterrutorna. Det låg i denna stund ett oskrymtadt drag af vemodig sorg öfver hans ansikte.

En kort stund var det alldeles dödstyst i det lilla serveringsrummet. Ingen af de båda gästerna sade ett ord.

Tystnaden afbröts af att Marie lade handen på en ringklocka och knäppte till.

»Gör du opp det här?» sade hon. »Jag tog inga pängar med mig.»

»Naturligtvis», svarade Borrman i det han reste sig.

Den unga serveringsfröken kom in och såg, vid en hastig blick på bordet, till sin förvåning, att maten knappt var rörd. De nyfiket närgångna blickar, hon riktade mot de båda »damerna», tolkade också på ett eklatant sätt hennes reflektioner.

»Har maten inte smakat herrskapet?» frågade hon med falsk inställsamhet.

»Det rör er inte... Se här har ni betalt...!» utbrast Borrman häftigt med en röst, som icke kunde kallas kvinlig, om den också icke var som den gröfsta karlröst. Han märkte för sent, att han glömt förställa sin stämma, i hvilket han annars hade en uppdrifven skicklighet.

Serveringsdamen såg på den elegant klädda kvinnan, hvilken just nu stod med — den finaste lilla damportmonnä i händerna, med en sådan gapande förvåning, ja nästan förskräckelse, att det såg utomordentligt komiskt ut, och Marie måste vända till ryggen för att inte visa sin skrattlust. Hon insåg dock på samma gång att Borrman burit sig oförsiktigt åt.

Värdshusmamsellen tog emot pängarna utan att säga ett ord vidare, men att det inte skulle dröja många minuter förrän det blef kändt i huset, att där varit en utklädd karl och ätit middag, det var alldeles antagligt. Borrmans röst hade icke varit *så* grof, att mamsellen *ovilkorligen* måste draga denna slutsats, men hon var naturligtvis af en skvallersjuk natur och tyckte därför att det var roligt att komma med pikanta saker, äfven om det uti desamma skulle

ligga någon öfverdrift. De båda »damerna» kände detta på sig, och de ansågo det bäst att sticka i väg så fort som möjligt.

Den hyrda droskkupén stod färdig därnere och väntade på dem. De växlade icke ett ord, tills vagnen satte sig i rörelse.

»Hvad ämnar du göra?» frågade Borrman, då de kommo ut på stora landsvägen.

»Jag åker till mitt hem och låtsar om ingenting!» svarann Marie med oböjlig energi.

»Och när träffas vi härnäst?» frågade den andre vidare med en röst, som han sökte göra lugn, men i hvilken dock fanns en reflex af den vrede, som kokade på botten af hans själ.

»När du vill», svarade Marie, fortfarande lika lugnt. »Jag är hemma nästan jämt. Låt höra af dig om några dagar — — så skall du få besked, om jag följer med — —»

»Ja, jag skall låta höra af mig», hväste Borrman med passionerad stämma. »Om jag riskerar både min frihet och mitt lif, så skall jag uppsöka dig — — Du är grym emot mig — — Men säg, att du endast följer en nyck — — — — eller, låt vara, en föresats — — och att ingenting förändrats i dina känslor för mig — — säg mig det, innan vi skiljas åt — —!»

Under det han bedjande framstammat de sista orden, hade han smugit armen bakom hennes rygg och med lidelsefull styrka tryckt henne intill sig i kupéns halfmörker.

Hon lät honom hållas.

»Jag tycker om dig som förr, men jag vill genomföra mitt beslut», hviskade hon sakta, på samma gång hon, nästan inbjudande, lutade hufvudet mot älskaren i kvinnokläder.

Med en våldsam, glödande kraft tryckte Borrman sina läppar mot hennes. Och ur stånd att kunna lägga band på sig grep han med den hand, som var fri, tag i hennes arm och borrade fingrarna in i köttet.

Marie gaf till ett lätt skrik.

»Hvad gör du? Är du tokig?» utropade hon halft förskrämd, halft gycklande.

»Du lofvar mig att Rothknecht inte får sin vilja fram?» sade han.

»Aldrig — —»

Det låg både öfvertygelse och förakt i det sätt, hvarpå hon uttalade ordet.

»Vid djefvulen — — förr mördar jag dig — —» hväste den blonde ficktjufven, i det hans guttaperkafingrar släppte sitt tag — —

Strax nedanför Kungsbacken hoppade Borrman ur och gaf kusken order på det husnummer, der Schniedorf hade sin våning.

TRETTIONDE KAPITLET.

Först när droskan stannade utanför Maries port, insåg hon, att hon ej borde ha åkt ända fram. Om hennes man och Rothknecht fortfarande voro hemma, skulle de kunna genom fönstren ha sett att droskan stannade, och hon skulle då få svårt att förklara, hvarför hon kom åkande.

För att, om hon observerats, emellertid få en försvarspunkt, stannade hon öfver tio minuter nere i farstun. Hon skulle då kunna påstå, att det inte var *hon* som åkt.

Hennes förmodan — som under den febrila stämningen i samtalet med Borrman fallit henne in för sent — visade sig vara riktig. Både Schniedorf och Rothknecht voro uppe i hennes hem, och hon hade knappt hunnit komma inom dörren, förrän Schniedorf utropade:

»Hvad fan, min lilla Mia, kommer du åkande!»

Hon såg förvånad på honom.

»Jag? Nej visst inte — —»

»Vi tyckte, att det var Ni, som hoppade ur en hyrkuskvagn, som stannade för tio minuter sedan utanför porten», sade Rothkneckt.

»Det var misstag, det var någon annan — — Tror Ni jag behöfver tio minuter för att gå uppför trapporna!»

»Då bor det flera vackra flickor än du här i huset», tyckte Schniedorf.

Hans tal var vårdslöst. Det hördes att han var en smula »gaskig», hvilket han heller icke brydde sig om att dölja. Marie hade för resten icke sett honom riktigt nykter de sista fjorton dagarna.

»Vackra flickor...», upprepade hans hustru föraktligt. »Välj dina uttryck litet bättre!»

Schniedorf gick fram till henne och tog med sina feta händer om hennes finhylta kinder.

»Är du vid dåligt humör, vännen min?» sluddrade han.

Hon svarade ingenting, hon ryckte loss sitt ansikte med en stolt knyck. Därpå gick hon fram till ett fint och näpet rökbord af päronträ, tog en liten smalt rullad damcigarett ur ett paket, tände den och slog sig ned i en af emmastolarna, dragande djupa bloss ur den parfymdoftande cigarretten.

Hon rökte cigarretter nu mera med nästan samma passion som hon drack starka drycker. Egentligen var det Rosa, som från början hade lockat henne in på den där vanan, ty denna ville alltid ha cigarretter när hon kom på besök, och då hade Marie tagit en med. Men äfven här blef vanan snart ett behof, och nu mera var det en leksak för unga fru Schniedorf att röka upp ett halft tjog parfymerade cigarretter på en dag, äfven om hon var alldeles ensam.

Det var särskildt *vid vissa tillfällen*, som det var utomordentligt trefligt att ha den hvita lilla cigarretten mellan fingrarna och njutningsrikt att få betrakta världen genom den sväfvande blå röken, som blåstes ut i fina ringlar genom de röda läpparna — och det var, då hon skulle inlåta sig på någon dispyt eller något mera ingående resonnemang. Då blef cigarretten med sin glödande spets ett anfallsvapen, med hvilket hon kastade replikerna öfver till

motståndaren, och röken ett skydd, bakom hvilket hon gömde sig för de spetsigaste pilarna.

Hon hade gjort denna erfarenhet, och hon var medveten därom. Och det var därför, som hon *nu* tände cigarretten och med nervös styrka drog tjocka, bolmande rökmoln ur densamma.

Redan nu skulle hon skrida till anfall, det hade hon föresatt sig så fort hon kom in. Det var just lämpligt nu, då hon hade dem båda två ensamma, och då hon var disponerad på grund af sin starka upphetsning. Hon hade tydligt gifvit akt på, hur Rothknechts listiga ormögon följt hvarje hennes rörelse, hvarje ansiktsuttryck, ända sedan det ögonblick, hon kom in. Han undrade förstås, hvad hon tänkte med anledning af hans bref, hvad hon ämnade. Hvad hon tänkte...? Jo, att det var ett dumt försök att skrämma henne, det var allt, hvad hon tänkte; ty rädd var hon inte ett grand. Och hvad hon ämnade, det skulle de få se. Hon ämnade ställa dem till räkenskap för deras lågsinnade, usla, helvetiskt fula planer — — och *om* det vore sannt, hvad Borrman påstått...

Det var liksom alla tre hade känt att det hängde åska i luften, ty det gick en ganska lång stund, under hvilken det var alldeles tyst.

Under det att Marie satt bekvämt tillbakalutad i den mjuka stolen roade hon sig med att möta Rothknechts spelande blickar. Stolt, halft föraktligt spände hon sina ögon i hans, liksom hon ville låta honom förstå i hvad riktning hon fattat sitt oåterkalleliga beslut.

»Du bolmar som en ångmaskin!» sade Schniedorf med ett slags försök att vara kvick.

»Det är min rättighet... Det är mina rum lika mycket som dina...»

Det låg en utmanande retsamhet i den ton, med hvilken hon utslungat det näbbiga svaret.

»Ja bevars... Oss gör det ingenting, för vi röka ju med... Dessutom skola vi snart gå igen...»

»Ut och festa... Du är inte så angelägen att ha

mig med nu för tiden som du var strax innan vi blefvo gifta . . .»

Schniedorf lyfte opp hufvudet och fäste med en högst förvånad uppsyn sina något talgiga ögon på sin hustru. Det var första gången han hört henne yttra något i den vägen; hon hade troligen varit för stolt därtill förut.

»Lilla du», svarade han vänligt. »Det är kanske ditt eget fel, för du har ju aldrig själf visat dig angelägen.»

»Jag skulle kanske ha tiggt dig om det?»

»Jag föreslår», föll Rothknecht in, »att fru Schniedorf följer med oss ut i kväll . . . Vi gå först på varieté . . . och sedan på supé . . .»

Han halfsjöng gladt de sista rimmande orden.

»Nej tack!» framslungade Marie trumpet.

»Ja, där ser du», tyckte Schniedorf. »Du vill inte, när du blir erbjuden.»

Marie mätte honom med en blick från hufvudet till fötterna, i det hon med ett kokett behag lät ett rökmoln sakta sila ut genom sina strutformade läppar.

»Det är egendomligt», sade hon, när röken tog slut, med en besynnerlig tonvikt på hvarje ord, »att Ni inte vilja ta mig med till en bordell också . . .»

De båda herrarna ryckte till, som om de blifvit stungna af en nål. De slukade henne med förvånade blickar, under att samtidigt ett frivolt löje spelade öfver munnarna . . . ty hennes djärfva hån hade klingat mycket frivolt . . .

», . . så att jag kan få vänja mig vid en sådan . . .»

Fortsättningen kom efter en kort paus, men med samma egendomligt skarpa tonvigt.

»Hvad tusan menar du?» utbrast Schniedorf, i det han nyfiket betraktade henne.

Genom bådas hjärnor for samma tanke, nämligen att hon var berusad, hvilket icke var ovanligt. De hade dock icke märkt något ditåt förut.

Maries hvita fingrar lekte med cigaretten, men för resten satt hon alldeles orörlig. Hennes ansikte var så lugnt och kallt som om det varit af sten, men i de mörka

ögonen brann ett återsken af de stridslystna tankar, som arbetade under det svarta håret.

»Jag menar, att om jag passar för en bordell i Paris, så kan jag ju lika gärna passa för en i Stockholm...»

»Jag begriper, vid alla hvitklädda helgon, inte en stafvelse af hvad du säger», försäkrade hennes man, i det han bekymrad skakade på hufvudet. Det såg ut, som om han trodde, att hon plötsligt blifvit vansinnig.

Rothknecht reste sig med ett skämtsamt leende på läpparna, gick fram till Marie och satte handen smeksamt under hennes haka, helt ogeneradt.

»Ni får lof att tala om för oss, hvad Ni menar, lilla fru Marie», sade han med ett slags vänligt och beskyddande tonfall.

»Hvad gör Ni! Skäms Ni inte!» utropade Marie argt och slog häftigt undan Rothknechts hand.

»Aj, aj!... Så hårdhändt Ni är!» gycklade Rothknecht.

Äfven Schniedorf tog saken mycket skämtsamt, och detta retade naturligtvis Marie ännu mera.

Hon reste sig med minen af en hämnande genius, som skulle ställa dem till ansvar för sina synder, och hennes ögon flammade som af stormen piskade eldslågor, när hon utbrast med upprörd stämma:

»Det finnes någon, som sagt mig, att jag är offer för de nedrigaste planer... att Ni ämna föra mig till Paris för att förtjena pängar på mig... att Ni äro kompanjoner om en affär af det ruskigaste slag... att Ni fångar vackra kvinnor och gifter er med dem för att kunna få dem villiga att ge efter för edra snygga afsikter... Men Ni hör, att jag blifvit varnad... och förr skall jag döda mig än jag följer med er... Och Ni skall inte tro, att jag står alldeles utan vänner eller resurser att kunna reda mig på egen hand... Ni skall inte tro, att jag är alldeles prisgifven åt edra smutsiga händer...»

Hennes yppiga bröst häfde sig våldsamt, och öfver de flammande ögonen hade bredt sig en fuktig glans, medan hon utslungat sina fruktansvärda anklagelser.

De två eleganta skälmarna hade båda på en gång blifvit bleka vid hennes första ord. De misstänkte, att hon fått reda på deras sysselsättning. Men blekheten försvann snart och fattningen återvände, när de fingo höra fortsättningen och då insågo, att hon åsyftade någon speciell sak, för hvilken de voro främmande och hvilken intalats henne af någon, som beljugit dem. Men af hvem . . .?

Marie stod ännu och afvaktade deras svar. Och detta svar lät inte vänta på sig. Både Rothknecht och Schniedorf kastade sig baklänges och utbrusto i ett skärande hånskratt . . . ja, ett hånskratt var det, men det låg också en sådan där lustig skämtsamhet uti det, som när man skrattar åt en slipprig anekdot . . .

Marie betraktade dem. Hon kände att hon icke skulle få dem att erkänna, äfven om deras skratt var konstladt och de voro skyldiga. Det flög en ångerns tanke genom hennes hjärna, hon borde kanske gått saktare och listigare till väga. Men hon hade varit alldeles för upprörd för att kunna det.

»Hvilken fan har varit och pratat i dig en sådan mängd dumheter . . .!?» sade Schniedorf.

»Kära vackra Marie . . . fru Marie», fortsatte Rothknecht med sin kallt stickande stämma. »Ni har alldeles för liflig fantasi . . . Här står Ni och målar ut oss som ett par skurkaktiga uslingar, och vi som äro ett par de oskyldigaste människor på jorden . . .»

Han sade det ganska roligt, och de föllo in i ett nytt anfall af skratt.

Marie kände, att de hade öfvertaget. Hennes attack hade misslyckats, och hon erfor till och med en känsla af att Borrman ljugit ihop en röfvarehistoria. Hon hade i sin öfversvallande sinnesrörelse endast svagt lagt märke till deras förstämning i början af hennes anförande, men det öfversvallande humoristiska sätt, på hvilket de sedan afvisade hennes beskyllning, inverkade starkt på hennes öfvertygelse. Skulle de kunna vara så förhärdade, att de kunde bemöta hennes ärekränkande påståenden med detta

putslustiga löje, om anklagelsen egt det minsta berättigande uti sig . . .?

När hon därför betraktade dessa gapskrattande åhörare, så blef hennes stridsifver betydligt afkyld, och hon insåg, att hon ingenting skulle vinna med att fortfarande taga saken från den tragiska sidan.

Och . . . hvarför kunde inte Borrman lika gärna vara en bedragare som dessa bägge. Hans verkliga karaktär och hans lif voro henne om möjligt ännu mera okända än de båda andras . . . Hela deras smygande samvaro hade ända till de senaste händelserna endast varit sinnliga orgier och ingenting annat. Men hon skulle inte förråda honom, det föresatte hon sig, ty han var ändock den, som hade hennes starka sympatier . . . ja, kanske hennes kärlek . . .

Hon kastade sig ned igen i den mjuka stolen, tände ånyo en cigarett och drog djupa bloss. Hon såg lugn och ogenerad ut, obesvärad af deras löje, då hon ibland böjde hufvudet bakåt mot kanten på ryggstödet, satte den lilla spetsiga munnen i vädret och lät en fin rökstråle gå rätt upp mot taket, lättjefullt följande den med ögonen, alldeles som om hon njutit en bekväm siesta efter en god middag.

»Hur kan du komma på sådana galenskaper?» frågade Schniedorf.

Fastän frågan var öfvervägande skämtsam, låg det dock en skärpa där bakom, som tydde på, att den fete grosshandlaren äfven ämnade ställa sin hustru till ett allvarligt ansvar för hennes fantasirika beskyllningar.

Marie svarade inte, hon fortsatte att röka och tycktes egna hela sin uppmärksamhet åt denna intressanta sysselsättning.

»Det har ju varit ett fruntimmer och sökt fru Schniedorf i dag», sade Rothknecht med ett listigt tonfall.

»Ja visst fan», föll Schniedorf genast in. »Det talade ju Gertrud om . . . Hvad var det för fruntimmer . . .? Det var ju inte Rothknechts fästmö . . .»

»Och då måste det varit någon annan, menar du»,

svarade Marie försmädligt... »Det var Sofie, min kamrat på schweitzeriet», tillade hon med ett vårdslöst lugn, som om hon menat, att det behöfde hon ej aflägga någon räkenskap för.

»Åhå, har *hon* sökt opp dig», sade Schniedorf gladt. »Hon har flyttat från Bägaren, som hon väl sade dig... Jag träffar henne ute ibland, och hon har frågat om dig, men aldrig har hon sagt, att hon skulle hälsa på dig...»

Marie kunde inte hindra att hon rodnade en smula vid tanken på att hennes lögn således skulle bli upptäckt helt snart.

Rothknecht såg hennes svaga rodnad, och med ett obarmhertigt ironiskt tonfall sade han:

»Det var kanske hon, som talade om den pikanta nyheten — —»

»Det rör er inte», svarade Marie häftigt och fräsande argt.

Rothknecht ryckte till som om han bitits af en ilsken hund. Denna vackra kvinna, efter hvilkens ägande han längtade med en åtrå, som gjorde honom andligt och kroppsligt sjuk, trotsade honom alltså fortfarande med den mest brutala uppstudsighet. Hon visade inte ett spår af fruktan för honom, icke ett grand af sympati, icke ett steg till närmande. Hon kände honom alltså inte ännu, hon ville icke begripa, hvad han var mäktig till, då han blef retad. Hans svarta ögon gnistrade, den bleka ansiktsfärgen fick en nyans af gallgrönt öfver sig och de beniga fingrarna knötos, så att det knastrade uti dem, då han sade med låg, hväsande stämma:

»Åh, hvad Ni är älskvärd, fru Marie...»

Den tilltalade svarade med att blåsa ut ett tjockt rökmoln, bakom hvilket hon för några sekunder kunde dölja sitt tjusande ansikte.

I detta ögonblick rann det upp en plan i Rothknechts hjärna, en raffineradt djefvulsk plan... Den hade intet sammanhang med brefvet och droskan i morgon, ty *det* försöket ansåg han vara misslyckadt, då hon så tydligt vi-

sade honom sitt förakt... Ville hon inte frivilligt blifva hans älskarinna, skulle han tvinga Schniedorf att vara sig behjälplig... nu borde det verkligen vara hans »tur», enligt den första öfverenskommelsen... ha, ha... han skrattade ett rått, lättsinnigt skratt inom sig själf... och det skrattet gälde både den gamla öfverenskommelsen och den nya planen...

»Jaså, du går med sådana där fula tankar om oss», sade Schniedorf, i det han reste sig från stolen med en uppsyn, som föreföll trött och blaserad efter de ansträngande skrattutbrotten. »Det skall du låta bli...»

Han ställde sina steg inåt våningen mot sängkammaren.

»Jag kommer genast», sade han, »jag skall bara taga på mig en ren krage.»

Rothkneckt och Marie voro ensamma. Hon hade först tänkt att gå samtidigt med sin man, men hon öfvergaf genast den tanken, för att icke visa sig feg.

»Ni har fått mitt bref? frågade den förstnämde med dämpad röst.

»Ja!» svarade Marie med ett hånskratt. »Jag har det i fickan...»

»Nå?!»

»Ah, Ni är enfaldig... och jag, som trodde er att vara särdeles klok...»

»Ni vill inte följa mig?»

»Hvarthän?»

»Hvart som hälst — — till glans och härlighet — — till fröjd och glädje — —« hviskade Rothknecht passioneradt, i det han sköt fram sitt skarptecknade hufvud mot Marie.

Denna kunde ej underlåta att sätta Rothknechts granna ord i lustig jämförelse med hvad Borrman nyss sagt vid ett liknande tillfälle..-

»Till det parisiska glädjehuset?... frågade hon hånande.

»Ah, hvad är det för ett förbannadt prat... Att Ni kan tro på dylika barnsagor...»

»Jag följer er aldrig — —»

»Men Ni skall likväl snart blifva min — »

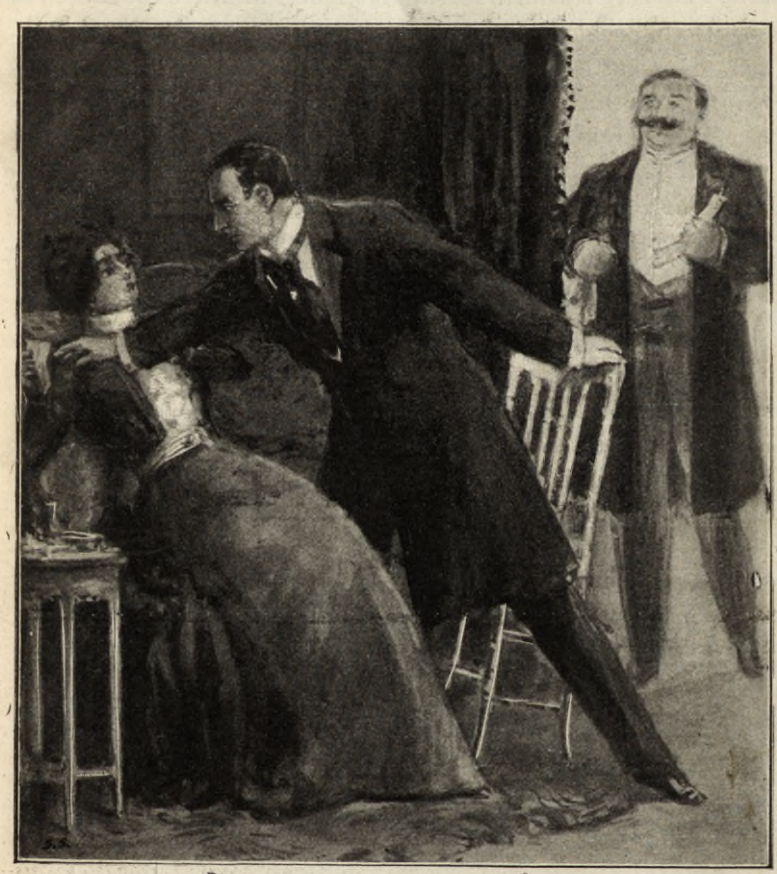

»Er — —? Hvad menar Ni — —? Hvad har Ni för rättigheter på *mig* — —?»

»Det skall Ni få se — —»

»Ni är, minst sagdt, oförskämd — —»

Uppretad i högsta grad drog Marie upp Rothknechts bref ur fickan.

»Jag skall lämna Schniedorf den här snygga skrifvelsen», sade hon, i det hon sakta viftade med papperslappen.

»Det låter Ni bli — —»

I det samma syntes Schniedorf i dörröppningen med kragen i den ena och halsduken i den andra handen.

Rothknecht reste sig hastigt och den rörelse, med hvilken han kastade sig framåt och ryckte brefvet ur Maries händer, var mer än blixtsnabb.

Han kramade ihop det och stoppade det i byxfickan.

»Hvad tusan gör Ni?» frågade Schniedorf.

»Jag har fått ett bref från herr Rothknecht, din högt ärade kompanjon», svarade Marie med lugn ironi, »det var det brefvet, som han tog tillbaka...»

»Hon ljuger!» afbröt Rothknecht med den råaste brutalitet.

Marie studsade inför denna fräckhet. Hon väntade att Schniedorf ögonblickligen skulle brusa upp och taga henne i försvar, hon ansåg det som hans oafvisliga plikt, i fall han egde ett uns af aktning för henne och för sig själf — — men hon väntade förgäfves, Schniedorf endast drog på mun — — han hade också sina skäl därtill — — Rothknecht var hans öfverman, hans mästare, och han hade i kompanjonens röst märkt en olycksbådande dallring, hvilken alltid gjorde honom förskräckt, ty den var ett förebud till ett af dessa vilda anfall, som voro så fruktade af dem, som kände den brottslige mannen — — därför tog Schniedorf saken lättare än han kanske annars, för skenets skull, hade gjort — —

Marie flyttade sin förvånade blick från den ene till den andre. Hvad voro dessa för människor, efter de kunde behandla henne på detta sätt? Voro de verkliga skurkar och banditer, fastän deras eleganta kläder, smidiga sätt och höga lif egde ett sken af gentlemannalikhet — —? Hon kom sig icke för att säga ett enda ord. Hon reste på sig med högburet hufvud och kränkt min, gick inåt de andra rummen och slog dörren igen efter sig med stark fart. Bakom sig hörde hon ett dämpadt, satiriskt skratt — —

När hon kom in i sängkammaren, kastade hon sig påklädd på ryggen ofvanpå den stora breda eksängen, som stod där bäddad. Hon var så trött, så trött, både till kropp och själ. Hon var så utledsen vid alltsammans. och hon längtade blott att komma härifrån. Hon hade att välja mellan Borrman och Rothknecht. Båda hade ju erbjudit henne att få göra sällskap ut i den stora världen, till glans och fröjd och glädje och allt vackert, hvad de utlofvat. Hon låg där länge med vidöppna ögon och stirrade drömmande mot taket, medan hon då och då hörde några enstaka ljud från samtalet ute i salongen. Att hon i detta val ögonblickligen skulle välja den blonde »ingeniören». det var klart som den klaraste dag. Därpå behöfde hon icke egna några funderingar. Och hur det var, så började en smula angenämare tankebilder sväfva förbi henne, där hon låg med kroppen på det mörkröda sidentäcket och med det mörka hufvudet aftecknande sig på det bländhvita örngottet. Hon började tro, att hon ej skulle få så otrefligt på tu man hand ute bland okända människor med denne vackre lille herre, som ägde hennes gunst och som synbarligen dyrkade henne med den mest hängifna beundran . . . blott han ägde godt om pängar, så att de sluppo bekymmer och besvär. Ty *det* ville hon då inte inlåta sig på. Därtill var hon ännu för njutningslysten. Men han hade ju försäkrat henne, att han hade resurser, och hon hade ju själf öfvertygat sig om storleken af hans tillfälliga reskassa, så att härutinnan bedrog han henne nog icke, äfven om han ljugit beträffande hennes mans och kompanjonens planer med henne. Men det kunde ju försvaras af hans brinnande åstundan att få henne med sig. Förresten visste hon ju inte, hvad som var lögn eller hvad som var sanning. Ja, hon skulle kunna få riktigt trefligt tillsammans med honom. Det blef ju en rymning, som var pikant och omväxlande. Nu föreföll den henne inte alls så riskabel och farlig och orättfärdig som i första ögonblicket, då den blifvit föreslagen henne. Hon kände reslust och äfventyrslust; hon ville se något nytt, nytt, nytt, i stället

för detta, gamla, som blifvit henne trist och enformigt... Och hon somnade in i all sin bedröfvelse med ett gladt leende på läpparna... hon var utarbetad af själsspänningar, och sömnen kom som en befriare från den hårda verklighet, som slet och ref i hennes hjärna...

Allt djupare och djupare slumrade hon in. Hon hade knappt sofvit i tio minuter förrän dörren från salongen sakta öppnades. Ljudlöst och mjukt som en katt smög Rothknecht sig in i nästa rum och därifrån in i sängkammaren. När han kom i dörren, spelade ett triumferande leende på hans tunna läppar. Hans förmodan visade sig riktig, hon hade kastat sig ned på sängen och slumrat in.

På tå smög han sig fram till den sköna slumrerskan och böjde sitt sataniskt djärfva ansigte mot hennes. Hon sof så djupt han kunde önska. Han tryckte sina läppar sakta mot hennes, icke så hårdt så att hon skulle vakna, han endast snuddade vid det röda, tunna skinnet, men han insöp med välbehag den varma luft, som vid hvarje andedrag pressades upp af den yppiga, böljande barmen...

I dörren derborta till salongen stod Schniedorf, hennes man, och skrattade med hela ansigtet åt kompanjonens pikanta lek med hans sofvande hustru. Han visste ju om, hur vansinnigt Rothknecht längtade efter att få bytet i sina armar, och det roade honom ofantligt ett se, hur han fick nöja sig med en flyktig kyss, då Schniedorf visste, att han höll på att upplösas af begär efter att få tömma njutningens bägare i botten.

»Jag skall lura dig, min lilla sötunge,» hviskade Rothknecht för sig sjelf, när han stod vid sängen, i det blickarna spelade lustigt, liksom om han tänkte på ett godt spratt, och det var också det, som han tänkte på..,

»Du är allt djefligt afundsjuk du, min gosse!» tyckte Schniedorf, när kompanjonen kom tillbaka.

»Åhja, det blir väl min tur snart,» svarade Rothknecht.

»Du får väl vänta, tills jag ger dig lof,» tyckte grosshandlar Schniedorf med ett visst öfvermod. »Du skall under alla förhållanden få företräde framför Borrman.»

Och så skrattade de bägge.

Men därinne låg »vackra Marie» och drömde glada drömmar om att vid Borrmans sida få draga ut i verlden på nöjen och festligheter.

— — —

Rothknecht väntade till Schniedorf blef alldeles drucken. Den förstnämde hade på det mest kallblodigt beräknande sätt gjort allt för att få Schniedorf att hälla i sig fylla, medan han sjelf endast uppehöll skenet att dricka.

Vid tolftiden åto de en lukullisk supè med mycket vin, och det var vid kaffet och konjaken efteråt som Rothknecht kastade fram sin fina lilla plan.

Han ville göra sin debut i fru Schniedorfs sängkammare på det mest raffineradt listiga och lustiga sätt . . .

Hon skulle ingenting se, ingenting veta om, han skulle hämnas för allt motstånd och förakt hon visat honom . . .

Schniedorf lyssnade med en rent af narraktigt löjlig min, när Rothknecht i mycket litet förtäckta ordalag utvecklade sina afsikter och sina fordringar.

»Ah, äh!» ropade den fete grosshandlarn med släpande, af ruset angripen stämma. »Du är galen . . . du är vansinnig . . . tror du att jag skulle tillåta något sådant . . . Och hvad fan skulle hon sjelf säga . . . Hon skulle rifva ögonen ur mig . . . Och hvad tusan skulle *jag* ligga då . . . på chäslongen kanske . . . hä, hä . . . nej, min kära bror, du är galen, som kan komma med något sådant . . . det är alldeles outförbart . . . men snillrikt är det, ta mej fan . . .»

Och den beskänkte grosshandlaren lät höra ett muntert skratt.

Men Rothknecht satt där lugn och blek, med ett järnfast energiskt drag öfver munnen, och ögonen lysande af vild hänsynslöshet.

»Nekar du mig, hvad jag begär. så hämnas jag, utan tanke på följderna,» sade han så kallt att Schniedorf, trots sitt rus, kände en rysning genomila sig. »Jag har gjort dig tillräckligt många tjänster för att kunna fordra hvad jag vill . . . 'Vackra Marie' har aldrig varit din, *hon har varit*

vår gemensamt . . . du minns våra öfverenskommelser . . . Nu vill du vara stursk, men jag råder dig att inte fortsätta med det . . . ty då bryter jag ögonblickligen vårt kompaniskap, och du får mig till en oförsonlig fiende i stället för till vän . . .»

Schniedorf förstod att det var allvar, och hans glada min dog bort så småningom. Inte för att han satte sig på tvären från så kallad sedlig synpunkt — ty någon sorts moral existerade icke för honom — men det var rätt som Rothknecht alluderade på, det var kränkande för hans högmod och självständighet, och därför ville han icke ge med sig.

»Hon är väl i alla fall min hustru», sade han, »och *något* ansvar har jag väl för hur hon behandlas . . . Förstår du inte, att hon rymmer sin väg, om hon upptäcker dig . . .»

»Hvart fan skulle hon rymma», afbröt Rothknecht. »Hon har försökt att visa sig oppnosig, den lilla vackra satungen, men jag har föresatt mig att visa henne, hvad jag kan åstadkomma, när jag vill . . . Och går du inte in på mitt förslag, så svär jag på att inte du heller skall få njuta länge af hennes behag . . . Du vet att jag kan tränga genom låsta dörrar, och du vet att . . . jag kan sköta synålen med en viss smak . . .»

De sista orden hade han hviskat fram med ett tonfall, som tillräckligt tydligt erinrade Schniedorf om karaktären och viljekraften hos den person, med hvilken han talade.

De bröto också udden af allt motstånd från hans sida. Han begrep, att han måste ge efter, om ej en brytning dem emellan skulle inträffa, ja, mer än en brytning, kanske en fruktansvärd hämnd. Det gick inte att försöka få Rothknecht att skjuta upp sitt äfventyr, ty Schniedorf visste att hvad han fått i hufvudet, det ville han utföra med detsamma.

Utan att säga ett ord tog Schniedorf ur fickan en nyckelknippa och började att ur densamma draga ett par nyck-

lar. Med en temligen tragikomisk åtbörd lade han dessa på bordet framför »kompanjonen».

»Det där är nyckeln till porten . . . och det där är tamburnyckeln . . .» sade han entonigt. »Lycka till!»

I de sistå orden låg en smula ironi, som skulle vara den besegrades sista spark.

Rothknecht tog småleende emot nycklarna och stoppade dem på sig.

»Brukar hon sofva, när du kommer hem?» frågade han med en raffinerad skadeglädje.

»Som en stock», svarade Schniedorf. »Men ampeln brinner hela natten . . .»

»Åh, den kan man väl släcka . . .»

»Det är synd om henne . . . hon är ju så nervös nu för tiden . . . hon får slag, om hon upptäcker dig, den lilla oskulden», tyckte Schniedorf, som fyllnade till allt mer och mer.

»Var lugn, jag skall nog trösta henne . . .»

Klockan var öfver ett, när de lämnade restaurantens kafé.

På Drottninggatan skildes de åt.

»Hvart tusan skall jag ta vägen», sade Schniedorf . . . »Jo, hör du, jag vet, jag går till Rosa . . .»

»Det är inte lönt», svarade Rothknecht. »Hon tar inte emot dig, det kan jag gå min salighetsed på . . .»

»Nå, då går jag till Öbergskans flickor . . . Men du, du går i familj, du . . . ha, ha, ha . . .»

Rothknecht gick ifrån honom med en lugn och energisk min, men bakom sig hörde han ett långt stycke Schniedorfs råa skrattsalfvor. Denne senare tycktes nu se saken uteslutande från den lustiga sidan.

— — —

Det var ingen okänd väg, som Rothknecht gick, då han skulle begagna sig af de nycklar, hvilka han genom sina hotelser tvingat den druckne och förskräckte Schniedorf att gifva sig. Det var en väg, som han gått otaligt många gånger förut, vägen till hans »kompanjons» och »vackra Maries» gemensamma våning.

Men aldrig förr hade han gått den vägen vid denna tid, klockan half två på natten. Det var ju dock ingen ovanlig tid för hans små »expeditioner». Den här expeditionen liknade dock icke de vanliga. När han inträngde i ett hus vid denna tid på natten, hade han alltid brukat krossa ett fönster och slingra sig genom en ruta eller begagna sig af en dyrk och tyst och försiktigt smyga sig uppför trapporna. Men i dag gick han lugnt och ogeneradt med rak hållning och ljudande steg, begagnande sig af rätta nycklar, alldeles som om han varit en hyresgäst i det stora stenhus, hvars port han nyss öppnat. Och dock ämnade han sannolikt i natt begå ett brott, som i svart färgläggning var fullt jämförligt med hans vanliga inbrottsstölder . . .

Ett halft humoristiskt, halft satiriskt leende låg på hans smala läppar, när han gick uppför trappstegen. Och om det ej varit så skumt, skulle man kunnat konstatera, att detta leende fick en ful bismak af lättsinne, när han satte den lilla tunna patentnyckeln i tamburdörrens messingslås. Han tänkte på henne, som ensam, öfvergifven af sin äkta man, slumrade därinne och hvilken nu sof »som en stock», som den äkta mannen hade uttryckt sig . . . den kvinnan, efter hvars gunst han längtade starkare, vansinnigare än efter någon annans på jorden . . .

Han öppnar dörren temligen försiktigt. Han vill hälst icke genom något buller väcka den sköna slumrerskan, som sofver därinne i herrskapet Schniedorfs sängkammare.

I tamburen tager han af sig hatt och rock, hänger upp dem ordentligt på hängaren, som han får rätt på med fingrarna, ställer galoscherna inunder och trefvar sedan reda på dörren till matsalen.

Han måste först passera detta rum, ty det finns ingen dörr direkt från sängkammaren ut i tamburen.

I matsalen är det beckmörkt, ty gardinerna äro nere för fönstren. Han bryr sig icke om att stryka eld på en tändsticka, han känner ju hvarje vinkel och vrå så väl.

Med försiktiga steg och sträckande händerna framför sig går han mot det håll där dörren till sängkammaren är belägen. Han vrider sakta på låset och öppnar dörren — —

Han stannar en liten stund i dörröppningen, liksom han ville rekognoscera den lockande terrängen.

Hans skarpa blickar spela ut öfver rummet och hans svarta ögon glänsa af tillfredställelse öfver att stå så nära målet, hämndens och sinnlighetens mål — —

Den ljusröda och nedskrufvade ampelns dunkla sken sveper rummet i en svärmisk belysning. Spegeln, lavoaren, chäslongen, isbjörnshuden vid sängen, allt får en svag skär färgton, en doft af budoar — —

Hans blickar stanna naturligtvis, efter den sekundlånga rekognosceringen, på taflans förnämsta föremål, slumrerskan i sängen.

Hon synes verkligen sofva djupt. Hon ligger där orörlig, fullkomligt död för hvad som händer omkring henne. Täcket och öfverlakanet har hon i sömnen skjutit ned till midjan, och han ser med en vällustig blick, huru det stolta bröstet höjer och sänker sig i långa, kraftiga andetag under det spetsrika nattlinnets fina tyg.

De halfnakna armarna med sitt bländhvita skinn ligga slingrade rundt om hufvudet, nästan inflätade i det lössläppta, sotsvarta håret, hvilket skapar den präktigaste färgkontrast mot örngåttets ljusa yta. Under täcket aftecknar sig gestaltens mjuka former. Och öfver det hela strör ampeln sitt dämpade, skära skimmer.

Rothknecht har, trots sina darrande känslor, nog kall reflektionsförmåga, att erinra sig att ödet velat, att detta var tredje gången, som han stått här och betraktat den sofvande »vackra Marie». Och samma mäktiga öde hade också gjort, att den första gången, bröllopsnatten, hade han haft tre andra personer i sällskap, den andra gången hade han bara haft en — — *men nu stod han här ensam*, nu var han den mäktigaste.

Han kände, att det fanns en obetydlig lukt af någon stark dryck i rummet, och på yttersta kanten af toalettbyrån

upptäckte han ett stort konjaksglas, i hvilket ännu fanns en skvätt kvar på botten. Bredvid låg en halfrökt cigarett — — Det var liksom två representanter för befrämjandet af hennes moraliska förfall.

Inbrottstjufven — vi kunna ju kalla honom så äfven vid detta tillfälle — blef icke länge stående som sysslolös betraktare. Han stängde sakta dörren igen och gick fram några steg på den mjuka mattan.

Utan att länge besinna sig fullföljde han sitt förehafvande. Med nervös brådska började han att slita af sig kläderna och vårdslöst, frånvarande kasta dem i hög på en stol.

När han slutat med detta, drog han försiktigt ned ampellampan från kupan, skrufvade ned den så att den slocknade och lät den lika försiktigt gå opp igen. Sängkammaren insveptes i djupt mörker — —

Endast två eller tre steg förde honom till sängen, där Marie låg. Han kröp opp uti den, slog opp täcket och kastade sig tungt på den mjuka dunbolstern.

Då vaknade Marie.

»Är det du?... Usch, hvad det är mörkt... Hvarför har du släckt ampeln?» frågade hon med matt, sömntyngd stämma.

Den samvetslöse uslingen svarade ingenting; han lade armen om hennes hals, drog den halfsofvande kvinnans hufvud till sig och tryckte sina läppar mot hennes.

— — —

När Marie vaknade på morgonen voro rullgardinerna ännu nere för fönstren, men det starka morgonljuset trängde ändock igenom och upplyste rummet, så att man tydligt kunde urskilja hvarje föremål.

En smula yrvaken slog hon upp ögonen och började gnugga sig i dem. Hon märkte att hon nu låg ensam i sängen, men där strax bredvid, några steg ifrån henne, såg hon någon röra sig. Det var en mansperson, som stod i skjortärmarna och tog på sig västen.

Hon vårdade sig knappt att se ditåt. Hon fann det

endast besynnerligt att Schniedorf stigit opp före henne, innan hon vaknat ännu; det brukade då icke hända ofta.

»Är du uppstigen redan?» frågade hon, i det hon ånyo gnuggade sig i ögonen.

Hon fick intet svar.

Förvånad riktade hon sina ögon dit bort...

Hon ryckte till, som om en stark elektrisk stöt farit genom kroppen, hon reste opp hufvudet och stirrade med vanvettigt förskräckt blick ditåt, hon kände huru i en enda sekund ångestens nervsvett trängde fram och fuktade ryggen...

Den som stod därborta och i detta ögonblick tog på sig rocken... den som stod därborta och riktade sina djefvulskt triumferande blickar mot henne, var ju icke hennes man Schniedorf... *det var en annan.*

Hon gaf till ett skrik, ett sådant där hemskt skrik, som endast en nervös kvinna kan ge upp, ett skrik, hvari låg både vrede, skrämsel och förtviflan.

»*Rothknecht!?*... Hvad vill ni här?»

Hans läppar formade sig till ett löje, hvars karaktär språket egentligen saknar ord för att fullständigt kunna åskådliggöra.

»Tack för i natt...» hviskade han.

Hon reste sig upp i sängen. Ingen skådespelerska, vore det också världens förnämsta, har någonsin i Ophelias roll, när vansinnets natt lägrat sig öfver själen hos Hamlets älskade, förmått att åskådliggöra ett sådant tragiskt gripande själsuttryck som det, hvilket i detta ögonblick speglade sig i Maries ansikte. Ty det var icke endast sedlig indignation, utan däri låg först och främst en gränslös harm öfver den skrattande nidingens triumf och en gränslös vämjelse öfver att hon omedvetet hvilat i armarna på en man, som hon hatade och föraktade och som hon svurit att aldrig tillhöra.

Men det var hon, som hade besegrats. Det var han, som tagit hämnd, så som han lofvat.

»Ni är det sämsta djur... gå er väg...» hväste hon mellan tänderna, likblek.

»Tack...»

Han ville troligtvis upprepa, hvad han sagt förut. Men han hann icke säga mer än första ordet, förrän han afbröt

sig själf af häpnad öfver hvad han såg. Glömsk af allt annat än sin vrede och sin hämnd kastade Marie sig upp ur sängen, endast iklädd det långa nattlinnet, fattade en ljusstake, som stod på nattduksbordet och slungade den, snabb som blixten, midt i pannan på Rothknecht.

Slaget hade träffat väl. Som en klump föll den slagne afsvimnad ned på golfvet.

Marie stirrade på honom. Hade hon dödat honom . . .?

I nästa minut svartnade det för hennes ögon. Hon försökte komma till sängen igen, men det lyckades henne icke. Träffad af en svimning, på grund af den oerhörda själsspänningen, föll hon framstupa ned vid sängfoten . . .

Det var en egendomlig syn som jungfru Gertrud fick skåda, när hon ett par minuter därefter kom in i herrskapets Schniedorfs sängkammare . . .

På golfvet lågo båda ännu som döda.

TRETTIOFÖRSTA KAPITLET.

I fjorton dagars tid låg Marie sjuk, ur stånd att kunna lämna sängen, och under åtta dagar därefter måste hon hålla sig inomhus.

Schniedorf hade under hennes sjukdom varit mycket uppmärksam och vänlig mot henne. Visserligen höll han sig bra mycket borta och visserligen kom han ganska ofta hem betydligt »kladdig», men han gjorde sig alltid noggrannt underrättad om hur hon mådde, han tillfredstälde med frikostighet alla hennes önskningar, och han stälde med mycken takt sängkammaren till hennes ensamma förfogande, under det han själf låg i en turkisk divan, som inflyttats i salongen.

Utan att den sjuka bedt därom stälde han om, att en läkare kom upp till henne. Men den artigheten satte Marie inte stort värde på, ty hennes sjukdom var nog inte sådan, som mixturer och piller kunde läka, Också lät hon mycket tydligt förstå, att hon icke önskade någon läkarehjälp, och hon mottog inte doktorn mer än två gånger. Den tredje gången måste Gertrud på grund af hennes nervöst och bestämdt uttalade befallning så godt som visa af

honom, och sedan infann han sig icke mera, utan skickade endast upp en räkning.

Hon ville vara ensam. Hon led förskräckligt när någon kom in till henne, och på läkarens frågor, hvad som fattades hade hon icke kunnat ge något ordentligt besked.

Trots Schniedorfs vänlighet ville hon icke se sin äkta man. På hans ödmjuka frågor svarade hon kallt och afmätt, och hon drog en suck af lättnad, när han gick sin väg.

Hon föraktade honom, och denna känsla fick ytterligare en häftig ökning när en natt dörren till matsalen var öppen och hon strax efter midnatt fick genom den andra dörren som var stängd, höra det dämpade ljudet af en fruntimmersstämma därute i Schniedorfs tillfälliga sofrum. I två timmar fick hon ligga och höra på det tisslande resonnemanget och fnittret mellan hennes man och det främmande fruntimret, som han dragit upp i natten, men sedan steg hon med den yttersta ansträngning upp och stängde dörren. När hon kom tillbaka till sängen fick hon ett lindrigt svimningsanfall, men hon somnade in sedan utan någon grämelse, ty det gjorde henne alldeles detsamma, om han tagit ett dussin älskarinnor med sig upp på en gång... Och hon var ju själf en äktenskaplig bedragerska... Men det oaktadt ökade det hennes hat mot honom.

Hon hatade honom, därför att hon var öfvertygad om att det var med hans medgifvande som den skurken Rothknekht utfört sin listiga hämnd. Hon var öfvertygad om, att han fått nycklarna af Schniedorf och att denne gått in på saken. Låt vara, att han sannolikt gjort det i fyllan och villan, men det kunde ändå inte försvaras, ty att på det sättet utlämna sin hustru, det var då tio gånger sämre än att bedraga henne med andra kvinnor. Och händelsen utgjorde ett tillräckligt talande bevis för att Borrmans påstående mycket väl *kunde* vara sannt, äfven om det händelsevis inte var det.

Schniedorf själf nekade förstås bestämdt, när Marie med det djupaste förakt i stämman ställde honom till an-

svar för hans usla handlingssätt. Han gick så långt att han svor på, att han icke haft den minsta aning om saken, utan Rothknecht, som under kvällens samvaro uppsnappat ett yttrande om att Schniedorf inte ämnade sig hem på natten, gått in genom dörrarna med falska nycklar.

»Det tror jag icke på!» hade Marie svarat.

»Som du vill då», tyckte Schniedorf och spelade sårad.

»Nå, hvad tänker du göra för att skaffa mig upprättelse?» frågade Marie vidare.

»Ja, herre gud, ännu kan jag ingenting göra — — Rothknecht ligger ju lika sjuk som du», svarade hennes man. »Du gaf honom en försvarlig minnesbeta — — Det var väl, att han inte dog på fläcken — —»

Marie drog en smula på mun. Det sjöd inom henne af glädje, när hon tänkte på, hur handlöst han damp i golfvet...

Under hela denna tid, som hon natt och dag låg ensam i den stora sängen, än febersjuk och badande i svett, än skakande af frossbrytningar, hade den där natten och det där morgon-dramat spelat in i hennes tankar och fantasier. Sofvande, halfslumrande och vaken hade hon endast sett bilder, som voro återklang och återsken af detta, glida förbi själens öga, tragiska bilder, omöjligt lustiga gyckelbilder. Rothknechts bleka, uttrycksfulla, bofaktiga mefisto-anlete med sin triumferande cynism och sina glödande blickar — sådan som hon sett honom i det ögonblick hon fattade den tunga ljusstaken — sväfvade öfver henne i hennes oroliga fantasier som ett från taket nedhängande skråpansikte, och hon vred sig i kval för att undgå den obehagliga föreställningen. Och när hon tänkte på huru hon, öfverlistad, halfsofvande i det nattliga mörkret, frivilligt offrat sig åt den djärfve uslingens lustar, då glödde hennes ansikte af blygselns och harmens rodnad, så att hjärnan kändes brännhet och ådrorna höllo på att sprängas. Under dessa fjorton dagar, som hon var sängliggande, led hon förfärliga plågor både till kropp och själ — —

När Schniedorf uppgifvit för Marie att Rothknecht var

lika sjuk som hon, så hade han endast uttalat en half sanning. Visserligen hade han, inbäddad i kuddar och filtar, måst tillbringa en hel dag på soffan i Schniedorfs salong, innan han kunde åka hem, och visserligen hade han känt sig mycket medtagen efter det hårda slaget, som för en stund gjort honom medvetslös, men pannbenet hade inte spräckts och hjärnan inte rubbats, utan efter ett par dagar så hade han åter befunnit sig vid friska kroppskrafter och normal sinnesstämning; men en stor blodsprängd valk, som skiftade i rödt och blått och gult, hade emellertid bildat sig, där stakens skarpa kant hade träffat, och därför måste han hålla sig inne ännu så länge. Han hade emellertid tröstat sig så godt han förmått under dessa overksamhetens dagar. Han hade skickat bud på Rosa, och hon hade varit hos honom dygnet i ända. Som en slafvinna hade hon skött och passat på honom. Hon hade läst i hans ögon, hvad han önskade, och hon hade krupit inför honom som odalisken inför den österländske härskaren. Och detta oaktadt att han med den mest själfsäkra oförskämdhet — *berättat för henne hvad som händt*, — berättat för henne hur han tvingat sig upp till Marie, hur han släckt ampeln, hur han i mörkret krupit ned under täcket bredvid »vackra Marie» . . . då hon trodde det var hennes äkta man, ha, ha . . . hur hon på morgonen rusat upp i linnet och kastat en tung ljusstake i pannan på honom . . . jo just här, där han hade det här förbannade vackra märket, ha ha . . . och han hade smyckat ut sin berättelse med en massa plumpa, skämtsamma detaljer. Den stackars Rosa, hvilken han nu hade så fullständigt, så till kropp och själ i sitt våld, hon hade lyssnat till hans berättelse utan att *visa* någon svartsjuka. Och dock älskade hon honom så lidelsefullt. Men så oerhördt långt kunna lidelsen och kärleken gå ibland hos vissa individer, eller låtom oss säga: vissa kvinnor, att de kunna skratta åt sin älskares lättsinniga otrohet, bara därför att han själf skrattar åt den. Rosa kände med sig, att hon endast var en leksak i Rothknechts hand, att hon icke hade egenskaper att ensam kunna fängsla denne lastbare, sam-

vetslöse äfventyrare, och därför var hon nöjd endast hon fick ha hans sällskap en stund då och då, och sedan kunde hon inte hindra honom från att gå, hvart han behagade. När han med sin sinnliga utsmyckning berättade om, att han legat hos fru Schniedorf och om sättet hvarpå det skett, så hade Rosa till en början ej kunnat tillbakahålla en känsla af plågsamt stickande svartsjuka, men hon förmådde snart att kväfva denna känsla, och sedan hade hon skrattat ohäjdadt, blindt, triumferande, alldeles som hon haft en del i sin älskares sataniska, hämnande bofstreck . . . så gud

vet för resten, om hon inte rent af tyckte det var bra, att den vackra rivalen blifvit — stukad . . .

Och således hade denna arma kvinna under några månaders sammanlefnad med Rothknecht sjunkit så djupt en kvinna kan sjunka under trycket af kärlekspassionen, så djupt att hon prisgaf de sista resterna af sin egen kvinliga värdighet endast för att därmed bereda sin älskare ett frivolt nöje, endast för att få höra ett cyniskt gillande från hans ovärdiga mun.

Han hade haft besök af Schniedorf under de dagar, han måste ligga inne. På nykter kaluf tycktes denne ångra, att han lämnat Rothknecht nycklarna och uppfylt hans önskningar. Icke därför att han besvärades af några dygdiga eller ädla samvetsbetänkligheter, ty därtill hade han liksom kompanjonen varit för mycket med i syndens och lastens hvirfveldanser, utan därför att hans stolthet kände sig kränkt däraf, att han låtit Rothknecht så grundligt få öfvertaget.

Han hade också visat Rothknecht en mycket förargad min och i saftiga ordalag skällt ned denne för att han begagnat sig af hans rusiga tillstånd och skrämt honom att foga sig efter sin vilja.

Men allt det där hade Rothknecht hånskrattat åt och börjat tala om interiörer från sitt nattliga äfventyr i en sådan fräck ton, att Schniedorf gått sin väg med en ed på läpparne.

Inför Marie nekade han emellertid att han träffat Rothknecht, utan sade att han hört talas om hans sjukliga tillstånd genom gemensamma bekanta.

— — —

När Gertrud, Schniedorfs gamla trotjenarinna, kom in i sängkammaren och fann sin matmor och sin husbondes kompanjon ligga båda afsvimnade på golfvet, så var det nog icke långt ifrån, att äfven hon fått dåndimpen af pur förvåning och förskräckelse. Hon kunde icke göra klart för sig sammanhanget, men hon insåg genast, att det var frå-

gan om någon större skandal. Och mycket hade hon fått vara med om, men maken hade hon inte upplefvat. Och i ett *sådant* hus ville hon då inte vara längre. Hon hjälpte visserligen Marie i sängen igen, men sedan så var hon så obarmhärtig, att det första hon sade, det var att hon ville flytta.

Marie förstod naturligtvis hvad hon åsyftade. Men hon hade inte blifvit ond, tvärtom, hon hade sett på tjenarinnan med en varmt bedjande blick och sagt med låg, stammande röst, under det att tårarna stått henne i ögonen:

»Gå icke ifrån mig... Det är inte jag, som är skulden till det... Jag har blifvit skamligt bedragen af ett par djeflar till människor...»

Och fastän Gertrud icke fick flera förklaringar, så hade hon ändå trott på Maries ord och för hennes skull hade hon stannat kvar. Under det Marie låg sjuk, hade Gertrud pysslat om henne som en mor, och de båda fruntimren hade fattat ett sådant förtroende för hvarandra att Marie en dag anförtrott tjenarinnan sin stora hemlighet: att hon ämnade fly från denne Schniedorf, som behandlat henne så illa. Gertrud hade inte blifvit värst förvånad däröfver och Marie hade därför förtroendefullt låtit henne tjänstgöra som mellanhand vid den korrespondens som utvecklat sig mellan henne och — Borrman.

Den blonde ingeniören hade icke ensam begifvit sig af på sin tillämnade färd. Han hade hållit sitt löfte att vänta på Marie.

Hur hans hemliga älskarinna gått till väga för att utforska Schniedorfs och Rothknechts brottslighet, det visste han inte, men han var öfvertygad om att hans båda utmärkta kompanjoner snokat reda på, att det var *han*, som velat locka henne bort och som inbillat henne den där röfvarehistorien om det parisiska glädjehuset. Därför tordes han icke visa sig. Han kände Rothknechts innevarande hänsynslösa åtrå efter att blifva »vackra Maries» privilegerade gunstling, och han förstod att denne Rothknecht icke skulle tåla någon konkurrens på sin friarefärd. Därför var det

bäst att han höll sig osynlig. Men hoppet om att få Marie med sig och att få visa sina båda ärade stallbröder, att denna gången var det *han*, som var den starkaste, det hade han inte öfvergifvit. Han beslöt därför att sätta sig i förbindelse med fru Schniedorf genom en bref-korrespondens, för att få veta hur landet låg. Men detta var lättare sagdt än gjordt, då han icke själf vågade sig upp i våningen, ty brefvet kunde ju lätt komma i orätta händer.

En kväll, ett par dagar efter middagen på Stallmästargården, begaf han sig försiktigt till Schniedorfs hus för att rekognoscera terrängen. Måhända kunde slumpen foga så, att han fick se och tala med fru Marie. Försmädligt skulle det vara emellertid om han träffade hennes man eller »kompanjonen».

Han visste om att det fanns en portvaktsfru i huset, och den vore ju alltid skäl i att slå sig i språk med. Utan några äfventyr lyckades han få resonnera några minuter med portvakterskan, och han fick då veta, att hon hört, att grosshandlar Schniedorfs fru var sjuk och sängliggande.

Den där underrättelsen satte myror i hufvudet på honom. Hvad fan kunde det fattas Marie? Hvad hade hon för slags sjukdom? Hade hon fallit tillsammans efter själsrörelserna? Eller hade hon rent af blifvit utsatt för något attentat af Rothknecht, då hon nekat att följa honom? Han beslöt emellertid att dröja med att handla ännu en dag.

Nästa dag infann han sig i skymningen, halft smygande som vanligt. Han trädde in i farstun och blef stående där en stund. Då han hörde porten öppnas kastade han sig ögonblickligen bakom ett hörn af väggen.

Med den tränade och intelligente brottslingens fina öra kände han genast igen stegen. Det var Schniedorfs steg. Det var således bra att han skyndat undan så fort, ty Schniedorf var Rothknechts undergifne tjänare.

Ögonblicket efter, innan han ännu hunnit lämna sitt gömställe, hörde han att någon kom *ned* för trappan. Det var fruntimmersteg; sannolikt en äldre piga, ty stegen voro temligen klumpiga.

När fruntimret gått förbi där han stod, osynlig, gick han fram. Han kände igen ryggen på Gertrud, Schniedorfs hushållerska. Han visste att han stod betydligt högre i gunst hos denna än den högmodiga och strama Rothknecht, och därför beslöt han att tilltala henne. Han hade ett bref i fickan till Marie, kanske ville hon öfverbringa det — —

Han skyndade i fatt henne på gatan.

»God dag, Gertrud!» sade han med sin kvinligt veka, smekande stämma.

»Åh, se ingeniören — — det var längese'n — — Hvar har ingeniören varit?»

»Är fru Schniedorf sjuk? Hvad fattas henne? Säg mig det uppriktigt?»

Han hade talat så brådskande, att hushållerskan såg på honom förvånad. »Den med!» tänkte hon sannolikt. Men det skulle hon heldre kunnat fördraga än den eländige svartögde tysken.

»Frun har bara blitt litet dålig», svarade hon vänligt. Hon blef visst rädd härom dagen — —»

»Rädd? Hvarför då?»

»Ja, det vet jag inte — — men uppriktigt sagdt, vet ingeniören, så tror jag att hon är sjukare till själen än till kroppen — —»

Borrman fick sin misstanke bekräftad.

»Vill inte Gertrud taga med sig det här brefvet till henne— —och lämna det så ingen ser det— —»

Han tog fram ett litet hvitt visitkortskuvert ur bröstfickan. Det hade ingen utanskrift.

»Gärna — —?»

Hushållerskan såg ut som ett lefvande frågetecken.

»Skall icke ingeniören själf titta opp och se hur det är med henne?» tillade hon.

»Nej tack — — Schniedorf och jag ha blifvit litet okontanta — — men var god gör mig den där tjänsten — — så ingen ser det — —»

Därpå tog han afsked af henne.

Ett par timmar därefter hade Marie Borrmans bref i sina händer. Det öfverraskade henne inte, hon hade väntat det. Hon läste det genast, fastän hon var matt.

Han skref förstås, att han längtade vansinnigt efter henne, att han ville göra henne till den lyckligaste människa under solen, om hon ville följa honom. Han önskade i glödande ordalag att hon snart skulle återvinna hälsa och krafter och besvor henne, att hon skulle tillskrifva honom, om blott ett par ord. Han uppgaf sin adress, ett mindre hotell på en af Klara kyrkogator.

Långt innan Marie bekom detta bref hade hon beslutat sig för att utan betänkande följa Borrman till hvilket land, till hvilken stad som hälst, blott hon kom undan sina plågoandar här hemma. Rothknechts namnlösa skurkstreck hade satt kronan på deras verk. Hennes föregående stilla längtan efter andra lefnadsförhållanden hade nu blifvit ett hänsynslöst beslut att trotsa allt.

Därför läste hon 'ingeniörens' dyrkansfulla bref med en nervös glädje, och hon var besluten att genast lämna honom ett gynnsamt svar.

Men för att kunna detta måste hon göra Gertrud till sin förtrogna, och det var nu hon, som förut är sagdt, meddelade Schniedorfs hushållerska, att hon ämnade rymma från alltsammans, så fort hon blef tämligen frisk, och Borrman hade lofvat att hjälpa henne i väg.

Hushållerskan gjorde just inga invändningar. Hon hade under sista tiden genomskådat mångt och mycket och

efter den sista händelsen tyckte hon själf, att om hon varit i Maries kläder, så skulle hon inte stannat kvar en timma längre, för så vidt hon hade någonstädes att taga vägen. Och hon skulle lämna sin plats utan vidare, så fort fru Marie försvunnit.

Dagen efter Marie fått brefvet bad hon Gertrud att gifva sig bläck, pänna och papper, och fastän det brände i hufvudet och upprepade gånger svartnade för ögonen lyckades hon dock få nedskrifna följande rader:

»Min vän!

Jag ligger sjuk och jag är förtviflad. Jag vill härifrån så fort jag kan stå på benen igen. Jag följer dig hvart som hälst, men om du öfvergifver mig, så begår jag självmord. Jag har blifvit utsatt för de nedrigaste anslag. Om du hade rätt, vet jag ej, men det gör det samma. Jag skrifver till dig så fort jag kan gå ut. Håll dig beredd!

Marie.»

Detta bref bad hon Gertrud lägga i en breflåda.

När Borrman fick det, darrade hans bloddroppar af förtjusning. Nu var det *hon*, som gaf sig frivilligt, som bönföll honom att få följa med. Men hvad var det för anslag, hon talte om? Att hon ej kunnat få hans lögn bekräftad, det visste han, ty det var ju en lögn. Men de båda »affärsmännen» hade alltså gjort upp en annan komplott mot Marie, hvilken tycktes ingett henne lika stor förskräckelse — ja, långt värre, ty det föreföll som om hon blifvit sjuk af sinnesrörelse.

Under sina funderingar hit och dit kom han att tänka på det samtal uppe i hans våning, som förts mellan de då så såta tre kompanjonerna i brottets tjänst. Det var Borrman, som kastat fram tanken på att vinna 'vackra Marie' för »firmans» räkning. Men hur hade det gått med denna plan och hur gick det nu? Den vackra kvinnan hade slitit sönder firman i stället för att ha varit den till nytta, och nu stod den yngste och grönaste af firmans medlemmar färdig att gifva de andra bägge långa nä-

sor. Hvad hade nu monsieur Rothknecht för allt hvad han ansträngt sig? Han hade först och sist svurit på, att *han* skulle tämja henne, när han fick henne under behandling, men nu var hon puts weg innan han ens hunnit börja »behandlingen». Schniedorf hade åtminstone haft något nöje af alla sina uppoffringar, men den skräflande Rothknecht hade bara fått gå och sucka . . .

Borrman kunde icke låta bli att draga på mun åt denna skadeglada tanke, och han hvisslade muntra melodier, medan han framför spegeln ordnade sin lösperuk och sitt lösskägg, hvilket han för hvilans skull brukade taga af sig en stund, när han var så här ensam på hotellrummet och hade dörren låst. Om några dagar skulle han tillfredställa sin starka reslust i det allra angenämaste sällskap . . .

Fastän Marie ej direkt bedt därom skref han dock några rader till svar, hvilka andades den mest outhärdliga längtan. Han hade ingen annan utväg än att ännu en gång försöka få träffa hushållerskan, liksom vid förra tillfället af samma art, och det respektabla fruntimret tjänstgjorde äfven nu med osviklig trohet som postillon d'amour.

Borrman fick snart mottaga ett nytt bref och han kunde icke motstå frestelsen att sända ett tillbaka.

Efter att på detta sätt ha brefväxlat några gånger fick den blonde 'ingeniören' en morgon mottaga en biljett af följande innehåll:

»I afton, en kvart innan tågets afgång, träffar du mig i planteringen invid Centralstationen. Jag är resklädd och tar inte med mig mer än en liten resväska med nipper och några minnen sedan min lyckliga tid som ogift. Du kan ju ställa om biljetter förut, så kasta vi oss genast i kupén.

Under hade hon skrifvit — *Marie Forsner.* Det var nog intet distraheradt misstag, det var nog fullt beräknadt. Hon ville säga att hon från och med detta ögonblick afsade sig det namn, som blifvit henne förhatligt, och att hon nu var sin egen herre — —

Den ljusa taflan däruppe på centralstationens fasad visade på minuten en kvart före afgångstimman, när unga

fru Schniedorf satte sig på en soffa i mörkret bakom ett buskage vid den lilla plantering, som hon nämt i brefvet.

Ögonblicket därefter syntes en liten smärt herre närma sig henne. Han bar ett långt helskägg, hvilket liksom de yfviga hårlockarna var af kolsvart färg. Han såg ut som en italiensk fiolspelare.

»Marie!» sade den lille herrn dämpadt, när han nådde fram till henne.

Hon kände ingen rösten och figuren.

»Återigen maskerad?»

Hennes ton lät missnöjd.

»Jag måste — — fäst dig, inte vid det — — jag skall förklara allt — — Kom! — —»

Hon lade med en trött rörelse sin arm i hans.

»Jag är så trött ännu», sade hon matt.

»Och du har ju feber, fastän du suttit där i kylan — —»

»Jag satt där inte i en minut — — ja, det bränner som eld i mitt hufvud — —»

»Det skall snart gå öfver — —»

Han gaf henne en öm, förälskad blick. Hon såg också förtjusande ut i sin näpna resdrägt af mörkblått tyg. Hon hade fått den af Schniedorf till julklapp och — det var första gången hon använde den.

Borrman hade köpt biljetter till första klass.

När Marie kom in i den eleganta kupén, fick hon ett lätt svimningsanfall. Borrman badade hennes tinningar med vatten, och hon kom sig snart.

Men ingen utaf dem vågade se ut genom fönstret förrän tåget lämnat station.

— — —

En lång stund sutto de midt framför hvarandra utan att säga ett ord. Båda sågo lyckliga ut Inte ett spår af saknad fanns i Maries själ. Detta Stockholm, som förut varit henne så kärt, hade nu blifvit ett helvete för henne.

Till sist kunde Borrman inte styra sin nyfikenhet. Det

»Återigen maskerad?»

var en fråga, som hade brännt på hans tunga ända sedan det ögonblick, då de sammanträffat.

»Hvad hade du för sjukdom?» frågade han med en mystisk klang i rösten.

»En kris efter en svår sinnesrörelse», svarade hon entonigt, alldeles som om hon uttalat en vetenskaplig fras.

»Hvarför fick du sinnesrörelsen?» frågade han vidare.

»För att jag blef uppskrämd», svarade hon gyckelfullt undvikande.

»Hvarför blef du uppskrämd?» fortsatte han lugnt.

Hans envisa frågor satte henne i godt humör. Det trötta uttrycket försvann en smula från hennes ansikte, och hon skrattade muntert.

»Du är allt bra nyfiken!» sade hon och nöp honom skämtsamt i kinden. »Ja, jag skall tala sanning, jag blef inte uppskrämd, jag blef arg — —»

»Men hvarför?» frågade han nervöst, fastän han sökte skyla öfver det med ett leende.

»Det skall jag tala om för dig en annan gång — —»

»Hvarför inte lika gärna nu — — Vi ha ju intet annat att göra nu än att prata.»

Hon såg på honom med en underlig blick. Strax därefter fick hennes ögon ett hvasst uttryck och munnen ett drag af hatisk hårdhet.

»Om Rothknecht en gång korsar vår väg, så hämnas på honom — — men låt honom annars vara i fred och låtom oss glömma honom!»

»Det var således han, som skrämde dig — — eller retade dig — —»

»Ja, han *stal* sig in midt i natten och släckte ampeln, medan jag sof — — och jag låg orörlig, därför att jag trodde det var Schniedorf — — *han* gaf mig ju brödet, och mot honom kunde jag icke opponera mig — — men på morgonen när det blef ljust, fick jag se, hvilket sällskap jag haft — —»

»Och hvad gjorde du då?» frågade Borrman andlöst.

»Jag kastade en ljusstake i hans hufvud, så att

han föll ned afdånad — — och sedan svimmade också jag — —

»Och Schniedorf?» hviskade 'ingeniören' med ett romantiskt tonfall.

»Han hade naturligtvis lämnat den andre nycklarne — — det kan jag svära på, fastän han nekar — —»

Ficktjufven fattade hennes hand och tryckte den hårdt.

»Ja, jag skall hämnas dig», hväste han passioneradt.

Det var ingen moralisk känsla, som fick makt med honom, ty inom sig beundrade han Rothknechts slughet, men det var lidelsen för den sköna kvinnan och det råa hatet mot sina f. d. kompanjoner, som lade det glödande allvaret i hans löfte om hämnd.

TRETTIOANDRA KAPITLET.

När »grosshandlar» Schniedorf klockan ett på natten — samma natt som hans fru och »ingeniör» Borrman i första klassens sofvagn ilade söderut — hemkom, en smula festligt stämd, till sin våning och steg in i sängkammaren för att fråga, hur det stod till med hans sjuka lilla fru, så fann han till sin förvåning ampeln släckt och rummet insvept i nattligt mörker, och när han tände en tändsticka, så fann han också den stora äktenskapliga sängen — tom.

Han trodde knappt sina ögon. Hvar fan kunde Marie hålla hus midt i natten? Hon hade ju legat sjuk, när han gick ut, och det hade icke förefallit hvarken i ord eller handling något ovanligt emellan dem.

Orolig och förtretad stöflade han ut i köket och pigkammaren, där Gertrud och tjänsteflickan lågo.

»Är min fru här?» skrek han brutalt.

De förskräckta och yrvakna fruntimren började att bedyra, att de hvarken förstodo, hvad han egentligen menade, eller visste om något annat än att frun låg som vanligt i sängkammaren.

»Jo, steg upp gjorde hon, svarade hushållerskan, jag fick hjälpa att kläda henne, men hon gick och lade sig påklädd på chäslongen och sade att jag ej behöfde komma in vidare på kvällen... Sedan har jag inte sett henne...»

Det var också sanning, ty Marie hade lyckats smyga sig i väg utan att någon sett henne. Fastän Gertrud blifvit invigd i hemligheten om hennes påtänkta flykt, så hade hon dock ansett det vara bäst att försvinna obemärkt.

»Åsnor! Hvad tusan ha Ni fått ögon till!» röt den förargade, halffulle husbonden.

Nu misstänkte han, att hon rymt sin kos. Och instinktmessigt kom han på den tanken, att hon väl i så fall efterlämnat någon underrättelse inne i sängkammaren, någon skrifven lapp eller dylikt.

Han tände en lampa och gick dit för att söka. Han lyste öfverallt, på bord och stolar, i sängen och på lavoaren, men ingenstädes fanns en rad af hennes hand. Han gick in i garderoben. Alla klädningarna hängde där, men den eleganta blå resdrägten, som hon fått till julklapp och som han särskildt eftersökte, var borta. Äfven fann han på toalettbordet, att hon fört med sig sina broscher, armband, nipper och de flesta toalettartiklarna. En liten svart resväska, som befunnit sig på en hylla i garderoben, var äfven försvunnen.

Således hade hon rest bort. Men hvart? Och hvarför? Och i hvems sällskap? Ja det var frågor, som voro tusan så intressanta, men hvilka han gaf hin i kväll. Han kastade ikull sig på den stora sängen, där fördjupningen i bolstern efter fru Maries granna kropp ännu fanns kvar, och sof snart den rättfärdiges tunga sömn — —

Han väntade hela den påföljande dagen att Marie skulle komma tillbaka, men han fick vänta förgäfves.

Och därför befann nan sig i ett tillstånd af den vildaste vrede. Han hade på sista tiden icke brytt sig mycket om sin hustru, så länge han var säker om att hon var hans obestridliga egendom, men när hon nu tycktes bortflugen, så hägrade åter för den lättsinnige krabaten alla

hennes retande behag, och han knöt händerna i ett fruktansvärdt raseri.

Han kallade in Gertrud och ansatte henne med frågor, men hon ställde sig fullständigt okunnig. Ingen okänd hade besökt frun mer än det där fruntimret för fjorton dagar sedan, och inga bref hade hon mottagit. Schniedorf kunde icke därför förstå annat än att hon gett sig i väg på egen hand. Men hvar hade hon fått reskassa ifrån.

Han fick emellertid en misstanke att det icke var så helt med Gertruds uppgifter, då denna en stund efteråt kom in och uppsade sin plats, hvilken hon innehaft i så många år. Då hon icke ville uppgifva någon bestämd orsak, hvarför hon flyttade, så blef han förargad och började att öfverösa tjänarinnan, hvilken han alltid förr varit hygglig mot, när han varit nykter, med de gröfsta tillmälen och påståenden att Marie och hon varit i komplott och att hon förhjälpt för detta schweitzerifröken till att fly sin väg.

Gertrud höll sig lugn en god stund, men slutligen fattade hon också humör och glömmande den försiktighet som Maria ålagt henne svarade hon häftigt:

»Fråga det där fruntimret som var uppe här — — Kanhända får Ni då besked — — Jag tror för resten inte det var något fruntimmer, ty jag hörde henne tala med en riktig karlröst därinne i salongen — —»

En karlröst ... Schniedorf ryckte till ... Det föll honom in en misstanke ...

»Hörde Ni om det var Borrmans röst ... ingeniör Borrman ... säg?» frågade han häftigt.

»Det hörde jag inte, dörren var stängd», svarade tjänarinnan. Men hon blef på samma gång röd i ansiktet, och Schniedorf förstod att hon visste mer än hon ville berätta. Nu hade han emellertid fått en utgångspunkt för sina efterforskningar, ifall Marie fortfarande skulle förblifva afdunstad, hvilket var det troligaste.

»Adjö med er — — Gå hvart fan Ni vill», röt han brutalt åt sin »trotjänarinna», hvilken nu totalt förverkat

hans förtroende och blef ett slags offer för de ilskna och vreda tankar som rasade i hans bröst.

Borrman hade alltså begått förräderiet. Liksom de båda andra hade således äfven han så småningom fattats af passionen för »vackra Maries» strålande skönhet, fastän han inte låtsat något därom för sina kompanjoner. Af fruktan för upptäckt hade »ingeniören» måst resa till utlandet, åtföljd af Rothknecht. Den senare hade kommit tillbaka ensam, med uppgift att Borrman ej på länge skulle återkomma. Han hade emellertid spelat under täcke för Rothknecht. Han hade förklädd till kvinna — hans specialitet — återvändt i dennes fotspår ... *och det var han som gett Marie den där röfvarhistorien om bordellen i Paris* ... nu gick allt det där upp för Schniedorfs ljusnande reflektionshorisont ... den yngste, den fattigaste, den mest underordnade i »firman» hade alltså öfverlistat sina båda mästare och ryckt den vackra kvinnan helt plötsligt ur deras händer ... hvilken djefvul! ... Schniedorf var upprörd ända in i sitt allra innersta ... men ju mer han tänkte på saken, ju mera öfvertygad blef han om, att hans reflektioner, hans förklaringar öfver sammanhanget voro riktiga ...

Men en fråga kvarstod dock. *Hvarför* hade Marie följt med? ... Hade hon trott på historien från Paris? Eller var det natten med Rothknecht, som verkat så afgörande, att hon velat till hvad pris som hälst komma undan? Men »fruntimret» hade ju varit oppe dagen förut? Var hon kär i Borrman? Eller hade hon följt med honom endast därför att ingen annan fanns att tillgå? Vågade hon, som satte sin bekvämlighet så högt, ge sig ut på äfventyr? Att Borrman icke längre hade kvar sin våning, det visste Schniedorf. Hvad hade »ingeniören» pratat i henne angående sin egen sysselsättning?

Ja, det var inte blott en utan många frågor, som Schniedorfs af harm och förtrytelse inspirerade, starkt arbetande hjärna framställde. Och han kände ett rent behof efter att ögonblickligen gå till Rothknecht och rådgöra sig med honom rörande hvilka mått och steg man skulle vid-

taga för att återföra den brunögda dufvan till det näste, från hvilket hon flugit bort.

Att Borrmans streck måste betraktas som ett förräderi och behandlas som ett sådant, därom kunde ej bli tu tal. Han hade, hvad han som medlem af »firman» ej egt rättighet till, handlat på egen hand och genom att locka bort Marie måhända för alltid omöjliggjort planen om hennes användande för »firmans» räkning — den plan som Schniedorf ville minnas just blifvit föreslagen af Borrman själf. Den unge mannen hade således gått och burit på en hemlig passion för vackra fru Schniedorf, och denna hade blifvit starkare än alla andra intressen. Hur Schniedorf grubblade, så kunde han ej se någon annan förklaringsgrund. Och det flög midt i hans vrede ett svagt löje öfver »grosshandlarns» vällustiga läppar, när tanken formade sig ungefär dithän, att äfven för ficktjufvarna är »kärleken» det förnämsta. Och omedelbart efter den tanken kom en annan: man borde aldrig föra in en skön kvinna i en sammanslutning mellan män, ty man kan ge sig fanken på att männerna alltid komma i lufven på hvarandra — för den sköna kvinnans skull.

Fastän Schniedorf, medan han tog på sig rocken för att gå till sin ärade »kompanjon» i grosshandelsfirman vid Österlånggatan Schniedorf & C:o, sökte att bibehålla en glad min på grund af det humoristiska i hans sista tankar, så låg dock något allvarligt oroande på botten af hans tankegång. Och detta härledde sig sannolikt mera från vissa personliga känslor än från sådana, som egde samband med «firmans« intressen. Ty när hon nu var borta kände Schniedorf, som förut blifvit antydt, en häftig lidelse på nytt uppflamma för den vackra kvinna, som han en gång »eröfrat» under en nattlig supé på ett af Djurgårdens utvärdshus, och hvilken han sedan rent af *skrämt* in i äktenskapets bojor, drifven af sina egna begär och handlande på order af den moderna förbrytar-»firma», i hvilken han var delegare.

När nu 'vackra Marie' icke längre fanns i det kvinno-

fängelse, som han kallade för hem, så kände han det som om någon tillfogat honom ett djupt sår. Det sved och brände inom honom, och det sjöd af vrede och harm. Det var ungefär samma symptomer som om han varit verkligt kär i henne. Och gud vet, om han också icke var det, fastän han försummat henne på sista tiden. Att hans goda sinnesstämning och hans sinneslugn skulle blifva betydligt rubbade, ifall han inte snart kunde få henne tillbaka, det var då alldeles säkert.

Rothknecht hade nu kunnat taga bort förbandet i pannan och befann sig kry och spänstig som förr i tiden.

»Det har timat stora ting!» utropade Schniedorf så fort han kom innanför dörren.

»Har hustru din fått barn?» frågade »kompanjonen» med sin vanliga sarkastiska dialekt.

»Det rör dig inte», svarade Schniedorf argt med allvarlig min. »Då hade väl åtminstone inte du någon del i det... Men du får allt söka att vända dina blickar åt annat håll hädanefter, min gosse lilla, ty Marie har flytt sin kos...»

»Flytt...? Hvad fan menar du? I går hade du ju henne i godt förvar...»

»Men i natt har hon varit borta...»

Schniedorf redogjorde för de iakttagelser han gjort i sängkammaren och garderoben.

»Har du en aning om, hvart hon tagit vägen?» frågade Rothknecht med ett tonfall, som han sökte göra så ogeneradt som möjligt, men i hvilket han dock icke kunde dölja en underström af ängslan.

Äfven för honom skulle Maries försvinnande från många synpunkter vara en utomordentlig förlust. Fastän hon så handgripligen gifvit honom lön för hans beteende, så endast skrattade han ju åt hela saken och var i sitt öfvermod fullständigt öfvertygad om att hon en gång skulle bli hans undergifna slafvinna... Det kunde visserligen dröja ganska länge, men en stackare skulle han vara, om han inte till sist genomdref sin vilja.

Och nu hade hon helt simpelt behagat ge sig i väg från alltsammans. *Den* upplösningen hade verkligen varit honom totalt främmande, och den var både löjlig och försmädlig.

»Inte en aning...» svarade Schniedorf.

»Men hon måste väl ha en större reskassa, om hon vågat resa utrikes... Och du hade väl inga pängar hemma... Det är ju ebb i våra kontanta tillgångar för närvarande... fortsatte Rothknecht med en suck.

Schniedorf tog på sig en mycket viktig och hemlighetsfull min. Nu skulle den *stora* nyhetsbomben springa.

»Hon har rest i sällskap med Borrman... Han har återvändt från Köpenhamn för att få henne med och kunna draga oss vid näsan...»

»Borrman?!» utropade Rothknecht med stark tonvikt, under det att en skugga af den hätskaste vrede for öfver hans bleka ansikte. »Hur vet du det?»

Schniedorf redogjorde för sina reflektioner och iakttagelser.

»Och det var *han*, som inbillat henne den där historien om att vi ämnade sälja henne till Paris?»

»Ja' visst... den var naturligtvis en af hans krokar, fastän han tycks ha fått begagna en till, innan hon gjort honom till viljes...»

»Ja jag tror honom om det», sade Rothknecht kallt. »Det var en listig räf.»

»Hon var kär i honom», sade Schniedorf, »annars hade hon icke följt med... Hvar ha vi haft våra ögon, som inte märkt förut, hur de spelat bakom vår rygg.»

»Kär... visst fan var han kär i henne... Det kan väl ingen se *henne* utan att bli kär», utbrast Rothknecht. »Men det var väl hans plikt att vänta tills det blef hans tur... Han har förrådt oss, och vi måste hämnas...» Rothknechts mörka blick visade att hans 'hämnd' ej skulle blifva af det mildaste slag. »Hvart kunna de ha tagit vägen?»

»Det ha de försiktigtvis glömt att underrätta oss om», sade Schniedorf försmädligt.

»Söderut, naturligtvis», fortsatte Rothknecht, liksom han fullföljt sin egen tankegång. »Jag reser ögonblickligen efter dem . . .»

»Men du borde se till att skaffa dig litet större reskassa först . . . Det börjar se dystert ut i våra plånböcker . . .»

Rothknecht gjorde en ilsken grimas.

»Vid dj—n, det har du rätt i, min ärade kompanjon! Men gif mig en idé!»

Schniedorfs ansikte fick ett besynnerligt, outgrundligt uttryck. Det syntes tydligt, att han väntat denna fråga. Ett mystiskt leende spelade öfver hans läppar, då han förde ner sin mun till Rothknechts öra.

Han hviskade ett par ord däri.

Rothknecht spände sina glansfulla ögon forskande i den andres lenhylta ansikte, liksom han ville fråga, om det var skämt eller allvar.

Och dock var det frågan om ett ganska enkelt knep, men Schniedorfs framställning gjorde det mer än vanligt lockande.

I halft hviskande ton fortsattes samtalet en längre stund mellan de båda intresserade herrarna.

— — —

Under det att Marie låg sjuk, Rothknecht hindrades af sin bindel i pannan och Borrman var försvunnen, hade Schniedorf varit den ende, som haft sina lifsandar orubbade, och han hade heller icke varit i fullständig overksamhet. Som beräknande affärsman insåg han att man snart måste göra några »utvägar», ty tillgångarna började att sina. Det gälde att finna ett lämpligt offer, hvars plockande ej kräfde *för* stora ansträngningar eller tog *för* lång tid . . .

En dag lästes bland mängden af dylika mer eller mindre humbugsdoftande annonser i en af hufvudstadens mest spridda tidningar följande två, införda på olika platser:

Fördelaktig Kapitalplacering.

En medelålders intelligent affärsman, hvilken nyligen inköpt ett patent med stor framtid, önskar för framdrifvandet af detsamma upplåna ett kapital om 10 à 12,000 kronor. Full säkerhet lemnas. Obs.! Ett särskildt gynsamt tillfälle *för ett förmöget, oberoende fruntimmer* att få *god ränta* å en del af sitt kapital, då annonsörens kända hederlighet garanterar ett redligt bemötande. Svar till »Välkänd firma», Tidningskontoret....., härstädes.

*

Förmögna damer!

En medelålders affärsman med god karaktär, bildning, ett belefvadt sätt och nobelt utseende önskar till följeslagerska genom lifvet *en 30—40 års oberoende och självständig dam*, hvilken i annonsörens affär — gammal, upparbetad — kan insätta 30 à 40,000 kronor. Dock fästes på husliga egenskaper och ett angenämt sätt äfven stort afseende. Svar till »Distinguerad person», poste restante, Stockholm.

Båda annonserna härledde sig från grosshandlar Schniedorfs smidiga penna och välvårdade hand.

Han ville ovilkorligen försöka få adressen på ett antal »kvins, som hade schaber» — som han senare uttryckte sig i sin förklaring till Rothknecht — och till den ändan hade han beslutat sig för att under en hel vecka dagligen utkasta sådana här små nätta metkrokar med lämpliga beten.

Då svaren emellertid de närmaste dagarna inflöto i rätt stor mängd, så hann han icke att kasta ut mer än fyra stycken, förrän han ansåg sig ha fått tillräckligt många älskvärda, förmögna damer att välja på.

Nu gälde det att söka ut de bästa... Det var ingen lätt sak, men i detta afseende hade Schniedorf godt väderkorn och säkert öga.

Det var otvifvelaktigt att det bland dessa skrifvelser, inlagda i hvita, blå, gröna, gråa kuvert, som »grosshandlarn» afhämtade i tidningskontoret och å posten, fanns en hel del mindre ärliga och mindre allvarliga svar; men att det också fanns sådana, som man med aldrig så litet skarpsinne och mänskokännedom kunde genomskåda vara fullt uppriktiga, det var odisputabelt.

Schniedorf valde med nervöst intresse ut tre stycken af brefven, hvilka han till uppgifna adresser besvarade på ett så sirligt, så fintligt och snärjande förtroendeväckande sätt, att det aldrig kunde ha gjorts bättre.

Men trots detta fick han ej mer än — ett svar. Man var tydligtvis mycket försiktig när det gälde att korrespondera med en okänd person. Detta enda svar tillfredstälde emellertid Schniedorf så väl, att han icke behöfde vänta på flera, och han beslöt att genast gripa verket an...

Så långt hade han hunnit, då han under samma samtal, i hvilket han meddelade den förbluffande nyheten om Maries flykt, för Rothknecht afslöjade resultatet af sitt fiskafänge genom annonserna.

Han hade hittills med afsikt handlat på egen hand, men då det nu, från synpunkten af en begynnande kassabrist, så snart som möjligt måste skridas till handling, var det nödvändigt för honom att gifva kompanjonen del af planen.

Rothknecht mottog visserligen underrättelsen med sin vanliga öfverlägsna nonchalans, men det syntes dock på honom att han icke var missbelåten med Schniedorfs arrangemang.

Den förnämsta invändningen han gjorde var denna:

»Men nu hinna de ju att komma i väg alldeles f—dt långt, innan vi få den här saken klappad och klar.»

Äfven Schniedorf medgaf att detta var retfullt, men man hade inte annat val, ty att operera i utlandet utan tillräckligt förlagskapital, det var inte skäl i.

»Naturligtvis uppehålla de sig i stora städerna», tillade han, »och det lär väl inte vara omöjligt att finna deras spår, om du tar några veckor på dig... I nödfall kunna vi ju resa båda åt olika håll... Ja, sannolikt blir det det klokaste...»

Med sina stora erfarenheter och sitt förslagna initiativ voro de båda tränade skälmarna snart öfverens om den bästa anfallsplanen mot det stackars ensamma fruntimret, som i sin oskuld redogjort för ålder, bostad, samhällsställning

och förmögenhetsvilkor i det bref, hvilket hon skrifvit till »grosshandlar Henrik Gustaf Stangelberg» — det namn med hvilket Schniedorf underskrifvit sitt bref. Han hade varit nog fräck att begagna ett namn och en adress. som återfanns både i hufvudstadens adresskalender och i dess telefonkatalog för att därmed dupera offret.

Det var på giftermåls-annonsen, som den ärade damen svarat. Hon hade uppgifvit sig vara 40 år gammal och att bo en trappa upp vid Karlavägen n:o **. Hon hade en ganska redig stil och en klanderfri stafning, så att hon föreföll att vara hvad man kallar »bildad». Schniedorfs (eller rättare: grosshandlar Henrik Gustaf Stangelbergs) artiga, öppna, rättframma och förtroende-ingifvande bref tycktes alldeles ha slagit henne åt hufvudet och satt en del ljufva, himmelsblå framtidsförhoppningar i rörelse, hvilka i den förtjusta pjoskighet, som genomandades hennes ganska omständliga skrifvelse, fingo flera betecknande uttryck. Intet utbyte af porträtt hade egt rum eller af »grosshandlar Stangelberg», ännu begärts, hvilket ju ytterligare stadfäste den giftaslystna och en smula bedagade damens tro på, att intet »skoj» förelåg.

Schniedorf och Rothknecht beslöto nu att gå temligen långsamt och försiktigt tillväga, så att vinsten skulle blifva så stor som möjligt. Det kunde ju ingen hjälpa, att det flyende paret fick ett afsevärdt försprång. Fingo de båda jägarna endast så stor reskassa, att de helt kunde egna sig åt jagten, så skulle den nog till sist utfalla till deras fördel.

Schniedorf skulle alltså uppträda förklädd och maskerad med lätt gråsprängdt helskägg, pincenez samt i kragar, halsdukar och kläder, som han sällan brukade använda. Innan han uppträdde personligen på den 40-åriga mamsellens skådebana skulle han låta fotografera sig i det lätt gråsprängda helskägget samt skicka detta porträtt som en förberedande, aktningsfull presentation.

Han skulle tjusa till den giftaslystna damen så mycket han förmådde, besöka henne hvarje dag under en vec-

kas tid samt, då tillfället ansågs lämpligt utan att det väckte hennes misstro, söka att förmå henne att som en begynnelse till den i giftermålsannonsen omtalade kapitalinsättningen i grosshandlarns affär lämna honom en 6 à 8,000 kronor.

Dessutom hade Schniedorf i uppgift att rekognoscera våningen, dörrarna, låsen och tjänarna, samt noggrannt och detaljeradt taga reda på, hvar hennes öfriga kontanter, guld- och silfversaker, nipper, värdeföremål, möjligen användbara värdehandlingar och dylikt voro förvarade. Det skulle sedan komma på Rothknechts lott att vid ett nattligt besök under några minuter skrapa ren våningen från dylika småsaker, hvilkas värde ju alltid kunde gå upp till ett och annat tusental kronor, hvarmed den större summan kunde ökas.

Emellertid var det ju denna gång Schniedorf, som skulle utföra det, om inte djärfvaste, så dock viktigaste och mest lönande »arbetet», och han kände sig helt stolt öfver sina förslag.

»Men om den dj—a mamsellen nekar dig förskottet...?» tyckte Rothknecht med ett ironiskt skratt.

»Åh, var lugn du», svarade Schniedorf, en smula uppblåst, »jag skall sköta henne, så att hon ger mig allt hvad jag begär — — Men något annat än kontanter skall jag inte begära — —» tillfogade Schniedorf med ett lustigt grin.

»Ah, du får allt klappa om henne lite med och kyssa henne passioneradt, om hon också har löständer», tyckte Rothknecht. »Du skall få se hur tacksamt det blir och hur öm hon visar sig — — När kvinnan blifvit 40 år, är hon vildast i sina känsloutbrott...»

»Nåja, jag skall uppoffra mig som en hjälte», svarade Schniedorf med en djup suck.

— — —

Allt realiserades, och allt gick efter uträkning.

Schniedorf maskerade sig på ett konstnärligt sätt och hardt när till oigenkänlighet. Med sitt lindrigt gråsprängda

helskägg såg han verkligen — i öfverstämmelse med annonsen — ut som en ytterst »distinguerad person», och den en smula bedagade fröken blef öfverförtjust, när hon fick porträttet, åtföljdt af en väl affattad, starkt parfymerad biljett. Och stadsbudet, som hade order att vänta på svar, fick mottaga ett kuverteradt visitkort, å hvilket hon skrifvit en ytterst artig inbjudan till ett besök. Adressen lydde till »grosshandlar Stangelberg», men visitkortet hamnade naturligtvis lyckligt och väl i Schniedorfs händer.

En starkare hjärtklappning än den, som den 40-åriga fröken Brandengren — hon hette så — kände från det ögonblick, hon sändt af inbjudningskortet, och till den stund, då Schniedorf infann sig hos henne, har väl aldrig en giftaslysten kvinna af mogen ålder haft sedan världens skapelse, och hon sof inte en endaste blund på natten. Det kom så öfverraskande, det här... åh, så härligt öfverraskande!... Bara han inte fick ett oangenämt intryck af henne vid första sammanträffandet...! Hon måste söka att göra allt för att behaga honom...! Åh, ett sådant fint och nobelt utseende...! Om, om, *om* — — Och det gamla, en smula uttorkade frökenhjärtat klappade ännu hårdare... det är nu så världens gång.

Fröken Brandengren hade aldrig varit vacker, hon hade ända sedan ungdomen haft något kantigt och stereotypt i sitt ansikte, en anmärkningsvärd brist på lif och uttryck, och det var måhända därför som hon aldrig lyckats fånga en manlig individ. Dock hade detta ständigt varit hennes mål och hjärteönskan — d. v. s. under förutsättning att det blef en *passande* man, med ett tilltalande utseende och en god samhällsställning. Nog hade hon haft friare — ty hon hade faktiskt ärft minst hundra tusen af sina afdöda föräldrar — men ingen, som hon accepterat. Hur glädjetomt och färglöst hennes lif därför hade blifvit, det insåg hon själf, ty bakom de stela, kantiga anletsdragen bodde en rätt känslig själ, och *nu* insåg hon det bättre än någonsin... Därför hade hon fallit på den idén att besvara några s. k. friareannonser, drifven af vissa mystiska förhopp-

ningar. Hon hade rodnat däröfver inför sig själf, rodnat starkt... men, tänk, hvilket öfverraskande lyckligt resultat syntes det ej ha burit med sig...

Redan under sitt första besök hade den förklädde Schniedorf alldeles kollrat bort den 40-åriga, giftaslystna mön. Och han hade skicklighet i den vägen. När det älde att spela komedi med fruntimmer, så nådde hvarken Rothknecht eller Borrman honom till knäna. Till och med den strama och intelligenta schweitzerifröken 'vackra Marie' hade ju fått erfara detta en gång... Hur mycket lättare skulle det icke gå för honom att med sin hala tunga inbilla fröken Brandengren alla möjliga dumheter! Han uppträdde lugn, värdig, säker och en smula reserverad, men lyckades dock få fram en sådan massa smicker och artigheter, att den karltokiga mamsellen sannolikt var färdig att hvilket ögonblick som hälst falla honom om halsen och snyftande öfverlämna åt honom både hjärta och förmögenhet. Han hade ju spelat sina kort så väl, att någon tanke på bedrägeri var henne absolut främmande.

Schniedorf märkte genast hvilken lycka han gjorde, och hans väderkorn, att han träffade på ett lämpligt och allvarligt menande fruntimmer, hade icke heller bedragit honom. Han endast förbannade inom sig själf sin otur, att han icke träffat på det charmanta kvinset för något år tillbaka. Då skulle han plockat af henne minst femtio tusen kronor med glans och ändock kunnat rymma fältet, men nu hade han 'vackra Marie' att tänka på, och han kunde därför icke egna fröken Brandengren lång tid. Eller... om han skulle låta Rothknecht ensam sköta spaningarna efter de rymda och själf egna några månader åt sin nya »eröfring»...? Sannerligen hade han inte god lust att göra det! Redan efter det första lyckliga sammanträffandet kände han lockelse till detta. Komme 'vackra Marie' tillbaka — som väl vore att hoppas — så finge han väl ändock vara med på ett hörn, och då vore det roligt att ha godt om mynt, rent af en liten förmögenhet, så att man i ett eller ett par års tid slapp att tänka på några riskabla

»expeditoner». Han skulle ta sig en stark funderare på saken! Kanske äfven tillfråga Rothknecht, hvad hans mening var! Men den göken ville väl hälst vara ensam med Marie, förstås, om han fångade henne, och han var väl därför partisk i sina råd!

Regelbundet hvarje dag vid ett-tiden kom Schniedorf tillbaka till fröken Brandengrens våning, hvilken bestod af fyra, med hemtreflig elegans möblerade rum. I minst tre timmar satt han där och pratade om allt möjligt, än allvarligt känslosamt, än lätt kåserande, och för hvarje gång blef deras samtalsämnen allt intimare och deras samvaro allt förtroligare. Schniedorf blef hvarje gång bjuden på vin och bakelser och när han vid 4-tiden aflägsnade sig följde hon honom ända ut i farstun med de mest älskvärdt ömma och ömt bedjande ögonkast. Den tredje dagen tryckte han högst belefvadt en kyss på hennes hand och den fjärde dagen bjöd han henne på teatern. Han följde henne naturligtvis hem efter spektaklets slut, och när han skulle skiljas från henne vid porten, sade han till henne i en diskret kärleksfull ton, under det att han på ett utomordentligt tjusande sätt himlade litet med ögonen:

»Fröken Brandengren!... Jag tror att vi passa för hvarandra... Våra själar hafva samma intressen... Vi skola bestämdt blifva lyckliga tillsammans...»

Hon blef blossande röd, hon slog ned ögonen, hälften blygt, hälften skälmskt, och ett lycksaligt leende krusade hennes torra, en smula sminkade läppar.

»Herr grosshandlare...!» stammade hon förbryllad, under det att det släta bröstet häfde sig i korta, blåsande andedrag... »Jag tror detsamma... Åh, jag är redan så lycklig... Välkommen i morgon...»

Med en böjning på kroppen, värdig en diplomat, som i hela sitt lif trampat hoftrapporna, förde han sina tjocka läppar ned till hennes lilla smala hand och tryckte på den mörka handsken en lång, lång kyss. Hon stod stilla. Hon kände hans varma andedrägt genom handskens tunna skinn hon kände kittlandet af hans köttiga läppar på handens

spända yttersida, och hon genombäfvades af en öfverjordisk känsla af vek sällhet, af en darrande försmak till drömda, himmelska njutningar. Det hade kommit så oväntadt allt det här, det hade kommit som sommarvarmt solsken, när hennes lif började att närma sig lifvets höst, löffällningens och skuggornas årstid, och han var en sådan charmant person, denne som skänkte henne sin hyllning. Hade de befunnit sig på en annan plats, och han i detta ögonblick tagit henne i famn och tryckt en kyss på hennes mun i stället för på hennes hand, så hade hon troligtvis af ren sällhet förvandlats till ett eteriskt väsen och sväfvat bort i rymden utan att efterlämna annat spår än ett par stora, klara känslotårar . . .

»Au revoir, *Henrietta*», hviskade Schniedorf passioneradt, för första gången upprepande hennes förnamn.

Hon försvann genom porten, utan ett ord men med ett strålande leende.

»Det är en dj—a mara att vara kantig», mumlade Schniedorf för sig själf, i det han efter en ödmjuk hälsning vände henne ryggen.

Ett par dagar därefter — deras samvaro hade nu blifvit präglad af betydligt större intimitet än förut, om också den fortfarande hade en viss cirklad hållning — befann sig »grosshandlar Stangelberg» och fröken Brandengren sittande vid ett litet bord, å hvilket fanns en vinkaraff och några glas.

I dag hade han beslutat att känna henne på den ekonomiska pulsen.

»Jag skulle önskat att ha varit tjänsteman i verket», utbrast plötsligt Schniedorf med en lätt suck.

»Hur så?» frågade fröken med en stämma, mild som en flöjtton.

»Jo, då hade man haft sin bestämda lön och sluppit att vara beroende af konjunkturer, prisfall och spekulationer. I denna konkurrensens tid är det ett förfärligt bekymmer att vara affärsman.»

»Åh, det förstår jag så väl!»

... Fem tusen kronor ungefär ...

Och ett älskvärdt deltagande leende krusade fröken Brandengrens läppar.

»Och jag har ju icke dolt för dig, min kära Henrietta, att jag icke är någon millionär...

Det låg en sådan uppriktig ton af förtroende i dessa ord, att den 40-åriga frökens hjärta skalf till af glädje.

»Ja visst har du det...»

»När jag satte in den där annonsen... ett något prosaiskt sätt, men vår tid är sådan... och ibland kan ju äfven lyckan komma på de mest oväntade vägar...» här log Schniedorf på ett oefterhärmligt förtjusande sätt... »när jag satte in annonsen, så tänkte jag så här: jag behöfver en kompanjon, som har litet pängar, men jag behöfver också en hustru, hvarför kan jag då inte skaffa mig en *kvinlig* 'kompanjon', som har, hvad jag behöfver...»

Schniedorf lade in en smittande humor i sina sista ord, och hans förälskade åhörarinna skrattade hjärtligt åt den slående logiken i friarens uttalanden.

Efter denna inledning svängde Schniedorf sig litet hit och dit, uppblandande sin maskerade hufvudmening med infall, smicker och kvickheter.

Hans åhörarinnas uppmärksamhet slappades inte ett ögonblick, och inte heller förmärktes hos henne det minsta misstroende eller missnöje, när Schniedorf på dessa omvägar till sist så tydligt siktade mot målet.

»..... Fem tusen kronor ungefär... I morgon behöfde jag dem... och den sympati, som från vårt första sammanträffande förenat oss, ingaf mig den tanken, att jag icke skulle behöfva vända mig åt annat håll, utan att Henrietta...»

»Åh, om herr grosshand... om du visste, hur gärna, jag vill stå till tjänst... med den största glädje... Det är ju meningen att vi skola ha allt gemensamt sedan... det är min plikt...»

Det lät verkligen hänförande uppriktigt, och om Schniedorf anat, att hon varit *så* starkt förälskad i honom, så

hade han nog åtminstone begärt sex eller sju tusen; men han hade inte vågat ta till för högt.

Han reste sig hastigt, gick fram till sin utkorade 40-åriga brud, lade armarna mycket galant om hennes hals och tryckte sin mun mot hennes. Han ville ju visa sin tacksamhet.

»Redan i morgon, om du vill», hviskade hon. Schniedorf gjorde en ful grimas bakom hennes rygg. Han tänkte på hur 'vackra Maries' kyssar smakade ... och denna, fy fan!...

Två dagar därefter hade Schniedorf fem af riksbankens prydliga tusenlappar i sin plånbok. Hon öfverlämnade dem på ett sådant diskret sätt, att Schniedorf började rent af tycka om den kärlekskranka damen, och han kom öfverens med sig själf, att han skulle be Rothknecht att inte göra henne någon skada, om det fanns en möjlighet att undvika detta, då denne skulle plundra hennes charmanta hem. Ty att denna lilla plundring måste ske, i den öfvertygelsen hade Schniedorf under sina besök blifvit allt mer rotfast. Där fanns, vid gud, inte litet att knipa. Små juvelsaker, guldnipper, silfverpjeser; och så var han öfvertygad om att hon brukade ha minst en tusenlapp i kontanter hemma på en gång. Det var visst en svaghet hos henne att vilja ha litet sedlar hemma i byrålådan att titta på; för resten hade hon ju ofta större utgifter, såsom vid hyreskvartalen och så vidare.

Med van och säker blick hade Schniedorf under sina besök satt sig in i alla förhållanden. Han hade märkt, hvar hon förvarade nyckeln till nipperskrinet, i hvilket skåp hon hade de dyrbaraste silfverpjeserna och i hvilken byrålåda hon hade sina pängar — Rothknecht skulle icke behöfva söka länge. Han hade våningens belägenhet, ut- och ingångar, gårdsfönster och dylikt på sina fem fingrar; han visste, hvar tjänarna lågo, hvar telefon fanns, vid hvilken tid som fröken Brandengren brukade gå till sängs, och han hade tagit vaxaftryck af alla nödvändiga nyckelhål.

En bättre spion, i att iakttaga, beräkna chanserna och skapa möjligheterna, kunde Rothknecht aldrig få. Själf skulle han aldrig kunnat fylla detta värf med Schniedorfs lurande påpasslighet och baksluga lugn, liksom ej heller den ovige och fege Schniedorf skulle kunna utföra själfva den vågsamma handlingen. De bägge skurkarne kompletterade hvarandra, och det var också därför som de voro oskiljaktigt förenade, hvilka rivaliserande känslor än måtte finnas dem emellan. Egentligen hade väl den gamle ligapojken Kalle Qvist, alias »ingeniör Borrman», varit tredje hjulet under kärran, och det var nog därför det gått som det gått.

Äfven Rothknecht var ytterst belåten med de resultat, som Schniedorfs rapporter omtalade; det skulle sannolikt bli rätt respektabla reskassor, man fick. Och samma kväll som »grosshandlar Stangelberg» mottagit de fem tusen kronorna, höllo de tre vännerna Schniedorf, Rothknecht och Rosa, samt ett par vackra flickor till, hvilka Rosa kände till från flydda dagar och hvilka hon fått rekommendera, ett sjudundrande champanjekalas i Schniedorfs våning, hvilket illustrerades af de råaste libationer och som slutade med att alla fem, hel- och halfnakna, somnade in som djur, stupfulla, om hvarandra i en enda oformlig hög midt på golfvet...

Man kunde ju tycka, att om Schniedorf velat handla i sitt eget välförstådda intresse, skulle han fortfarande spelat elegant friare till den förmögna fröken, samt öfvertalat Rothknecht att inställa inbrottsstölden så länge och låtit denne ensam ge sig ut på jakt efter Marie och Borrman, medan Schniedorf i all sköns ro fortfor att berusa den giftaslystna damen med kyssar från sin vällustiga mun och pungslå henne på ett och annat tusental kronor under lämpliga mellanrum. Åtminstone ett par månader till skulle han väl kunnat spela denna komedi, innan han riskerade att hon började misstänka honom, och fått fram till sist en tio à femton tusen kronor. Men mot detta talade en hel

del förhållanden, hvilka framtvingade andra och i dessa ögonblick mäktigare intressen.

Det viktigaste af dessa var väl fruktan för Rothknechts handlingsfrihet, ifall Schniedorf skulle befinna sig långt ifrån den plats, där den förre påträffade det värda paret, som gett sig i väg utan lof. Schniedorf fruktade med skäl, att Rothknecht då skulle glömma bort både honom och affären och med sin dämoniska makt tvinga den vackra kvinnan att följa sig till Amerika eller något annat fjärran aflägset land. Men Schniedorf ville icke blifva af hvarken med sin kompanjon eller med sin hustru, absolut inte, och därför måste han i sällskap eller på ett kortare afstånd följa den andre på färden.

Att under sådana omständigheter söka förmå Rothknecht att afstå från expeditionen i fröken Brandengrens våning, det ansåg han lönlöst. Rothknecht hade hvilat sig så länge nu, att det synbarligen brände i ådrorna på den handlingskraftiga och äfventyrslystne mannen, hvilken hade ett rent behof efter att släcka sin roflystnad i djärfva handlingar.

Härtill kom att Rothknecht egentligen var för stursk att mottaga något ur Schniedorfs hand, utan att han själf gjort något »arbete» för bytet. Och när nu Schniedorf redan låtit sin lystna kompanjon få del af, hvad fröken Brandengrens byrålådor och skåp hade att bjuda på, samt redogjort för resultatet af sina spaningar, så vore det väl lika svårt att tillbakahålla Rothknecht som att styra en skenande häst med tyglarna. Att, trots sin maskering, komma tillbaka efter plundringen, det hade Schniedorf ingen lust till.

Allt måste således ha sin »gilla gång». I går hade »grosshandlarn» fått sedlarna, i morgon skulle han åter göra ett besök hos den präktiga damen, och i sin galghumoristiska cynism lofvade den välvilliga Schniedorf sig själf att den dagen — det blef ju så godt som en rörande afskedsvisit, fastän därom inte fick sägas ett ord — klappa om den halfgamla fröken så ordentligt, att hennes torkade

nerver skulle börja skälfva som hos en adertonårig ungmö. Han höll också denna sin föresats i så hög grad, att fröken Brandengren fann honom *något litet* olik sig mot förut och bestämdt trodde, att han var en smula upprymd af alkohol. Men det fick hon väl förlåta honom ... herre gud, alla karlar äro ju *sådana* ... och hon begick den synden, att bokstafligen *njuta* af herr grosshandlarns ömma attacker ... och med ett öfverlyckligt leende bad hon honom vara — välkommen igen dagen därpå.

Men *då* fick hon allt vänta förgäfves, stackars giftastokiga fröken Brandengren!

— — —

Karlavägens planteringar ligga sänkta i det nattliga mörker, som endast sparsamt afbrytes af de i hörnen brinnande enstaka gaslyktorna. Inifrån buskagets hvilsoffor höras några dämpade hviskningar från älskande par, som i sin kärleksglöd trotsa nattkylan. Spårvagnarnas pingel har upphört för ett par timmar sedan, och endast de fåtaliga nattvandrarnes steg ge ett svagt eko, när klackarna slå mot trottoarens asfalt.

Just nu stannar en man utanför ett af de moderna hus, som på båda sidor kanta denna hufvudstadens vackra promenadplats. Han har en långsträckt och smal figur, men af ansiktet synes föga, ty den långa, mörka kappans höga krage är tätt uppslagen öfver öron och kinder.

Han ser sig först en smula försiktigt omkring, dock utan att vända på hufvudet, endast de svarta ögonen spela åt sidorna, men så långt blicken når synes inte en lefvande varelse. Tillfället är alltså lämpligt. Han sticker hastigt ett verktyg i låset och gör några ansträngande vridningar. Det är ingen nyckel, det är en dyrk. Efter ett par kraftiga ansträngningar får han opp låset. Han träder sakta och lugnt in i förstugan och drager väl till porten efter sig.

Därpå går han in på den lilla gården, som ligger mörk och dyster som en murad graf. En enda skarp blick från hans vid mörkret vanda öga öfvertygar honom emellertid,

hvart han har att vända sina steg. På mindre än en minut har han tagit af sig kappan, för att ledigare kunna röra sig, och kastat den, hopvikt till ett bylte, i ett hörn. Dessförinnan har han dock tagit upp ur dess rymliga innerficka en svart mask, som han fastsatt med guttaperkasnodder kring öronen. Han hade gjort sitt ansikte oigenkänligt.

Därefter går han upp för en liten smal kökstrappa, öppnar en dörr med samma verktyg, som han nyss användt, och befinner sig i ett kök. Han vet mycket väl att innanför i nästa rum ligga två tjänstepigor, han hör genom dörren deras högljudda snarkningar, hvilka äro honom särdeles behagliga ljud. Han har heller icke åstadkommit ett buller så starkt, att det kunnat väcka dem. Och för resten, *om* så skulle hända, så skall han veta att skrämma dem tysta tills han hunnit försvinna.

I köket funnos två dörrar. Han fortsätter naturligtvis genom den, från hvilken de sofvandes näsljud *icke* höras. Gångjärnen skrika en smula, han rycker till och blir stående en stund lyssnande, men ingen tyckes ha vaknat.

Några steg genom en tambur — dit han ej kunnat komma direkt på grund af dubbeldörrens starka patentlås — för honom till en tredje dörr, och sedan han obehindradt trädt äfven genom den, befinner han sig i fröken Brandengrens ovanligt stora och komfortabelt inredda sal.

Han vet mycket väl att där till höger ligger ett och till vänster två rum, af hvilket det innersta är sängkammarn, där föremålet för Schniedorfs aktningsfulla tillbedjan nu sofver den mogna oskuldens och de förhoppningsfulla drömmarnas ljufva sömn.

Nu tänder han den lilla blindlyktan, som han haft gömd i en af fickorna. Och under tio minuters tid genomsnokar han det stora rummet. Han öppnar den prydliga mahognybuffén och drager försiktigt ut dess lådor, han lyckas få upp klaffen i en chiffonier och han betraktar sniket de små prydnadspjeserna, som stå uppställda öfver-

allt för att se, om det är något af större värde och som inte tager för stort rum. Han skall ju i morgon resa till utlandet och då kunde man ju alltid få bättre tillfälle att bli af med sådant här på fördelaktigt sätt än i Stockholm.

Målet för hans expedition är dock sängkammaren, där det värdefullaste godset var att finna; där fanns, enligt Schniedorfs rapport, byrån med pängarna, nipperskrinet och mycket annat smått och godt.

Men detta rum bevakas af egarinnan, hvilken nu befinner sig i sin mjuka bädd, troligtvis ljuft sofvande. Sannolikt har hon i går kväll låst dörrarna om sig, men nyckelhålets beskaffenhet känner Rothknecht — att den objudna gästen bär detta namn, det har läsaren redan förstått — till, ty Schniedorfs vaxaftryck har lämnat goda vägledningar för dess bedömmande. Inbrottstjufven hoppades att med ett enda tag af dyrken få opp dörren, men om den ärade fröken i samma ögonblick vaknade och på vanligt fruntimmersvis gaf till ett skrik, som hördes ut i jungfrukammaren eller i de närmaste våningarna, så kunde det vara obehagligt nog...

Öppnandet måste emellertid ske, och Rothknecht hoppades som vanligt på sin goda stjärna. Inte en darrning förmärktes på hans hand och om man lagt hufvudet på vensta sidan af hans bröst, skulle man funnit, att inte ett spår af hjärtklappning förefanns. Den viljestarke, fruktansvärde mannen egde — i olikhet med Borrman och andra dylika — förmåga att så att säga hypnotisera sig själf, så att i de brydsammaste ögonblick icke en fläkt af rädsla eller sinnesfrånvaro försvagade hans handlingskraft.

Med en rask rörelse sätter han dyrken i nyckelhålet, trycker den åt sidan och vrider till... på bröstet hänger den tända blindlyktan, hvilken kastar sitt hvassa ljus framåt, medan tjufven själf är obelyst... han känner väl till, på hvilken sida sängen står, Schniedorf har talat om det...

Sakta vrider han om dörrhandtaget och öppnar sedan dörren med ett hastigt ryck... blindlyktans sken kastar

en bred ljusstråle in i fröken Brandengrens sängkammare...

Hans öron uppfatta ett skrik, dock icke på långt när så starkt som han väntat... Varelsen i sängen reser sig upp och stirrar med en vansinnigs förskräckta blick mot skenet i dörren, medan hufvudet rör sig krampaktigt, liksom om dess vridningar voro ett bevis på att dess egarinna vill någonting, som hon ej förmår... ja, hon vill skrika, ropa, lungorna ha nog luft, men strupen är åtsnörd af skrämseln, och tungan nekar att göra tjänst under den förfärliga ångesten...

Vig som en akrobat kastar Rothknecht sig framåt och griper den stackars kvinnan om halsen innan hon hunnit gifva ett ljud ifrån sig. Med tummen rätt hårdt tryckt mot strupen för han hennes hufvud ned igen mot örngottet.

Hennes ögonlock ha slutit sig, och han förstår, att hon fått ett svimningsanfall. Det gör honom hvarken glad eller ledsen. »Hon vaknar väl snart till lif igen», säger han hånfullt för sig själf.

Försiktigt öppnar han den afsvimmade kvinnans mun och skiljer hennes käkar åt. Hjärtlöst för han sedan in en kafle emellan dem, reser henne opp igen i sängen, binder händerna på ryggen med en halsduk, som han hittar på ett bord, och lägger hennes kropp halft på sidan.

Han har behandlat den till utseendet liflösa mamsellen med ett vaksamt intresse, som om han klädt på ett lindebarn, men ögonen spela dock i ansiktsmaskens hål, som om han midt under det tragiska ögonblicket gjort vissa lustiga erfarenheter. Han för ned handen under täcket och nyper henne genom nattlinnet skämtsamt i bröstet och magen.

»Det var fan, hvad hon är mager», säger han leende, »stackars Schniedorf, om han skulle ha gift sig med den!

Därpå skrider han raskt till sitt viktiga »arbete». Första attacken gör han mot den näpna lilla fruntimmersbyrån, som finns därinne. Han hittar icke nyckeln, men med ett blankt och skarpt järn — särskildt afsedt för dylika

ändamål och som han tager fram ur en ficka — har han snart bräckt upp samtliga lådor.

Han förmärker en rörelse af den afdånade i sängen. Hon har slagit opp ögonen, medan han vändt ryggen till, och stirrar nu med en hemsk förskräckelse mot scenen vid byrån, medan hon gör vanmäktiga rörelse för att slita bindningen om handlederna.

Hon ser en lång smal man med svart sidenmask för ansiktet närma sig hennes säng, och det går en frossbrytning genom hvarje cell i hennes kropp. Med blicken stelnad af fasa ser hon den maskerade mannen böja sig ned mot hennes ansikte, och hon hör honom halfhögt hviska i hennes öra:

»Om Ni ligger alldeles stilla, så skall jag inte göra er något ondt, men om Ni försöker att göra det minsta buller, så skär jag ögonblickligen af er strupen »

Hon ser en liten lancettartad knif blänka i hans hand och de svarta pupillernas helvetesglöd erinra henne om att han inte skämtar.

Med ett obeskrifligt bönfallande och förskrämdt uttryck i de vattengrå ögonen sjunker hon fullständigt ihop och ligger sedan orörlig med kaflen i mun.

Nu vill Rothknecht synbarligen skynda sig. Med en hänsynslös brådska vänder han upp och ner på lådornas innehåll. I den mellersta lådan hittar han en plånbok af rödt skinn. Vid en hastig undersökning befinnes den innehålla sju hundrakronorsedlar, förutom en del mindre sedlar, som han inte räknar. Han anser det inte värdt att upptaga tiden med att få henne att redogöra för om hon har mera hemma, utan skrider till vidare undersökningar, medan han då och då kastar en pröfvande, halft humoristisk blick på den arma åskådarinnan i sängen.

Tack vare Schniedorfs påpassliga observationsförmåga har han snart funnit rätt på allt hvad han vill taga med sig. Hans som vanligt rymliga fickor äro fullproppade af diverse värdesaker. Efter att endast ha »arbetat» i sängkammaren en sex à sju minuter är han färdig att gå.

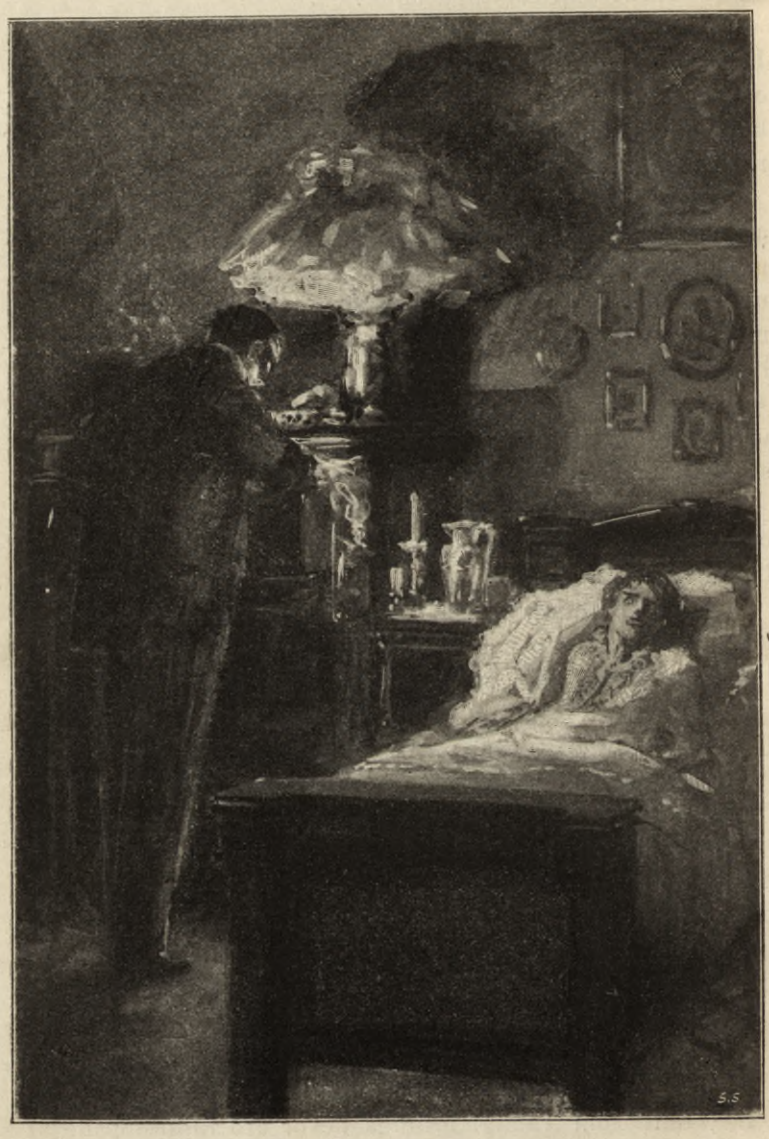

I den mellersta lådan hittar han en plånbok...

Innan han aflägsnar sig, går han emellertid ännu en gång fram till sängkanten, lutar sig öfver den bundna kvinnan och säger i vänligt gäckande ton:

»Tack skall Ni ha för sällskapet... Far nu inte illa med er...! Låt mig nu se ett tag till på er rygg...»

Med temligen brutalt våld vänder han den stumma, dödsförskräckta mamsellen om och låter henne ligga på magen, medan han undersöker att bandet fortfarande är så starkt om hennes händer, att han kan hinna undan innan knutarna gå opp.

I Rothknechts sista ord hade fröken Brandengren märkt en svag utländsk brytning och, trots det gräsliga i hennes belägenhet, gaf hon akt på detta såsom en observation.

»Adjö med er... Jag låser nu dörren här och tar nyckeln med mig... Anstränг er nu inte för hårdt, utan bida tiden... Ni får förlåta mig, att jag inte ger en afskedskyss, men jag kysser aldrig kvinnor öfver tjugofem år...»

Med ett hånskratt försvinner han genom dörren, och den bundna fröken hör att han låser och tager ur nyckeln. Hon är således instängd och ur stånd att göra allarm.

Hon lyckas emellertid efter de största ansträngningar att stiga upp ur sängen, trots sina bakbundna armar. Men hvad skall hon taga sig till! Hon kan inte skrika och inte ruska i någonting. I sin förtviflan börjar hon att hejdlöst snyfta, och kaflen för hennes mun håller på att kväfva henne.

Hon kastar sig framstupa återigen i sängen öfver täcket och vrider sig som en mask. Efter flera minuters rent af våldsamma ansträngningar lyckas hon få loss händerna så att hon kan få bort munkafveln. Instinktmessigt springer hon sedan till ett af fönstren, drager opp gardinen, öppnar en ventilruta och skriker med förtviflad, ångestfull falsett utåt gatan:

»Hjälp, hjälp... Tjufvar, mördare!... Hjälp, hjälp...!»

En poliskonstapel i närheten hör ropet och kommer springande i flygande fläng. På några minuter har en li-

ten folkhop samlat sig på trottoaren. Folk i huset vaknar porten öppnas, polisen rusar upp, pigorna väckas och snart är hela huset, för att icke säga hela kvarteret, i rörelse.

Iklädd linnet och en i hast pådragen underkjol söker den ömsom bleknande och ömsom rodnande fröken Brandengren att redogöra för hvad som timat. Polisförstärkning ankommer och husets alla vinklar och vrår genomsnokas, men utan resultat.

Mannen i den långa svarta kappan hade snabbare än tanken försvunnit från huset och satt sig och sitt byte i säkerhet.

TRETTIOTREDJE KAPITLET.

När Borrman och Marie satte fötterna på dansk botten, hade de en känsla gemensam, hvilken var starkare än alla andra. Den känslan skulle man mycket väl kunna beteckna med orden lefnadslust och lyckotörst.

Åtminstone för den i reseäfventyr mindre blaserade Marie hägrade någonting lekande soligt och gladt, då hennes ögon mötte nya och växlande taflor af den värld, som var så stor, men af hvilken hon hitintills sett så litet.

Hon förvånade sig själf öfver, att hon inte försökt att tvinga Schniedorf att bekosta henne några utrikes resor, inte ens en futtig bröllopsresa hade de ju företagit — — men det var sannt, hennes stolta planer att genom sina behag göra Schniedorf till en undergifven slaf, som lydde hennes minsta nyck, hade ju så sorgligt misslyckats — — Han hade hållit henne innesluten som i ett harem — —

Men nu hade hon ändock tagit hämnd på allt detta. Nu var hon fri som fågeln, hvilken högt öfver hustaken

och skogstopparna på sträckta vingar sväfvar genom luften. Nu hade hon allt det tråkiga och mörka bakom sig. Nu skulle några månader, några år bli en lustig, obunden färd från land till land, med ständigt växlande panoramor. Ingen enformighet, ingen tid till ledsamma funderingar, inga tråkiga bestyr med praktiska småsaker, allt skulle blifva stort och ljust och friskt och fritt — —

Ja, något i den stilen sjöng det och jublade inom henne, när hon verkligen *kände*, att hon hade fäderneslandet fjärran ifrån sig, och hon med fullt hjärta och vidt öppnade armar tog de nya intrycken i famn.

Men *framtiden* — —? Asch, hvarför skulle hon tänka på den? Den finge nog reda sig. Hon var ju inte heller ensam, hon hade ju manligt stöd till och med. Borrman visade ju henne en aktningsfull tillgifvenhet, en dyrkande kärlek, hvilken genomandades ärlighet och uppriktighet, och hvilken gjorde ett särdeles godt intryck på henne.

Själf kände hon allt mera, att hon höll riktigt mycket af den granne lille »ingeniören», han måtte nu vara ingeniör eller ej. Han tycktes henne helt annorlunda än de bägge andra. När hon tänkte på *deras* obehagliga fysionomier, deras cyniska ögon, deras grofva skämt och lättsinniga skratt, så kände hon ännu äckel och vämjelse, fastän hon befann sig så långt ifrån dem. Hon föraktade dem så djupt, därför att de fullständigt behandlat henne som en leksak af mjukt kött och lent skinn, och inte som en kvinna med känslor och själ.

Hon tyckte sig se deras långa ansikten, då de funno sin svarta fågel utflugen. Nu kunde ju Schniedorf, den äktenskapsbrytaren, i lugn och ro taga upp så många gatflickor han ville i sin tomma våning. Nu kunde ju Rothknecht, den skurken, be unga Rosa trösta sig efter sin kompanjons bortflugna hustru. Men dessa båda skulle hon snart glömma, de sutto inte djupt i hennes själ!

Hvad skulle de taga sig till, månn' tro? Det undrade hon nyfiket på, och det skulle hon naturligtvis resonnera med Borrman om, så fort tillfälle gafs. Skulle de rycka

på axlarna och låta udda vara jämnt samt fortsätta sitt gamla lif, öfvermodigt reflekterande, att hon nog snart komme tillbaka igen? Eller egde deras tycke för henne vid sidan af de sinnliga begären en så pass stark gnista af verklig kärlek, att de skulle sakna henne och söka återföra henne? Och, för resten, till ett sådant handlingssätt kunde ju äfven deras högfärd leda dem. Det var nog åtskilligt förödmjukande för dem att finna sig öfvergifna af den vackra lekdocka, som de trott sig så fullständigt ha i sina klor.

Nå, måtte de komma! Gärna för henne! Hon skulle inte blekna, när hon på utländsk mark stod öga mot öga med sin elegante man och hans snygga kompanjon! Hon skulle säga dem sanningen, och icke ens med det brutalaste våld skulle de kunna återföra henne till det hem, som hon nu så djupt föraktade och hvilket aldrig bringat henne annat än skam, laster och förödmjukelse.

Hon kände sig betydligt starkare att upptaga kampen med dem härute i den vida världen än i den svenska hufvudstadens små förhållanden.

Dessutom hade hon ju Borrman att lita sig till. Hade hon rymt med honom, så var han ju också tvungen att taga hennes parti, antingen han vågade eller ej. Hon hade ju tydligt märkt att han var rädd för Rothknecht och hälst ville undvika att sammandrabba med denne, men på samma gång hade han ju också visat sig hata honom på ett infernaliskt sätt, af en anledning, som Marie ej kände.

Hvad hon nu skulle göra, det var, att allt mer göra sig oumbärlig för Borrman, så att han, när det gälde, med känsla och eftertryck kunde ställa sig till hennes försvar, om det så blef till sista blodsdroppen.

Hade hon misslyckats i en dylik plan beträffande Schniedorf, så behöfde hon inte göra det beträffande ingeniören, ty för den senare hade hon ju så betydligt starkare sympatier.

Hon gjorde alltså en föresats att riktigt smyga sig in i Borrmans själ. Han skulle få se, hvad hon var mäktig till, när hon kände sig disponerad, och när hon fick hålla

af någon, som var henne behaglig. Det skulle bli en riktig bröllopsresa! En smekmånad i rusande kärleksfröjder!

Och den gången kunde hon hålla sin föresats. Med den mest rosenröda förälskelse tecknad i sitt sköna ansikte, i sina strålande ögon, i hela sitt behagsjuka väsende lade hon sin kropp och själ i Borrmans händer och lät honom förstå, att hon väntade hans fulla trohet och tillgifvenhet.

Hennes underkastelse var dock inte af det slafviska, kränkande slag som Rosas inför Rothknecht. Sin självständighet och sin kvinliga värdighet gaf Marie ej till spillo, och hon ställde stora fordringar på Borrmans uppmärksamhet och grannlagenhet, men hon lade i dagen en kärleksfull ömhet, ett mjukt, uppoffrande, smeksamt sätt att till det yttersta behaga honom, hvilket måste verka hänförande då det kom från en kvinna af naturen så rikt utrustad som »vackra Marie». På detta sätt ville hon oupplösligt binda Borrman vid sin person. *Var* han icke verkligt kär i henne, så skulle han bli!

På Borrman verkade också denna Maries så småningom uppflammande hängifvenhet som ett bländande fyrverkeri, som en till hälften döfvande morfininsprutning. Under en lång tid af deras resa såg han icke någon annan än Marie, och natt och dag stod hon för honom som en strålande uppenbarelse från skönhetens och kärlekens himmelrike.

Aldrig hade han känt sig så berusad af hennes personlighet som nu. Hur mycken glädje hans hemliga kurtis af Schniedorfs hustru bringat honom i Stockholm, så kunde den tiden dock aldrig jämföras med den närvarande. Han förstod att härtill äfven bidrogo de nya förhållanden, under hvilka de lefde, men först och främst bidrog härtill den blinda kärleksömhet, som den underbara kvinnan nu släppt lös och hvilken svepte den unge mannen i ett brännhett stoftmoln af lycka och njutning.

Marie såg dagligen huru hennes uträkning, till hälften egoistisk, till hälften ursprunglig, lyckades. Hon såg, huru Borrman på det hjärtligaste sätt sökte att uppfylla alla hennes önskningar. Aldrig fick hon någon som hälst anled-

ning att framställa anmärkning rörande hans uppförande. En nygift äkta man af det hederligaste medborgarslag i världen skulle icke kunna ha uppfört sig aktningsfullare, uppmärksammare mot sin unga hustru än hvad den rutinerade ficktjufven gjorde mot sin enleverade älskarinna. Han lämnade aldrig Maries sida, han framkastade aldrig ett frivolt ord eller en kränkande anspelning, han öfverhopade henne med presenter, han sparade inga besvär för att kunna föra henne till de utmärktaste nöjen och förlustelser.

Således hade emellan dem uppstått en ömsesidig känsla så nära besläktad med den verkliga kärleken som möjligt, och man skulle utan att öfverdrifva kunna säga att ett lyckligare par både till det yttre och det inre kunde man icke gärna få se — —

Och dock hvilade ju deras lycka egentligen på en bra lös grund, så tillvida att det från olika väderstreck snart kunde komma ett svart ovädersmoln och i ett ögonblick sköfla hela den glindrande härligheten — —

Om till exempel Marie fick kännedom om sin följeslagares verkliga yrke — — eller om Borrman, när reskassan tog slut (den kunde ju icke räcka i evighet!) skulle gripas under ett försök att med sin fingerfärdighet skaffa nya resurser — — eller om Schniedorf och Rothknecht skulle komma det lyckliga paret i hälarna — — ja, det kunde hända så mycket.

Hur länge skulle deras ljufva sällhet räcka?

— — —

Från Stockholm hade de rest direkt till Köpenhamn. Där stannade de endast i två dagar. Den danska hufvudstaden låg för nära Sverige. Båda längtade att få komma längre bort.

De hade följt med den vanliga resandeströmmen till Hamburg, där de tillbringat en vecka.

Borrman kunde, förutom engelska, som han naturligtvis talade flytande, rätt skapligt reda sig med tyskan. Han hade fört Marie omkring och visat henne den gamla hansestadens alla sevärdheter.

Och fastän det ingalunda tillhörde det mest underbara, så hade Marie ändock njutit i allra högsta grad. Det var ju första gången hon fick skåda något af den *stora* världen med sitt brännande komunnikationsväsende och sitt myllrande folklif.

Hur lätt var det inte att förgäta hvarje liten rest af minnet från flydda, sorgliga dagar och med girigt sinne fånga stundens glada, växlande intryck!

F. d. schweitzerifröken, hvilken som fru Schniedorf tillbringat ett halfår instängd i en liten våning, kände den största tacksamhet mot honom, som gifvit henne tillfälle att skåda detta nya och härliga. Och den falske ingeniören, hvilken med den danske diplomatens stulna pängar frikostigt och nonchalant betalade alla reseräkningar, blef en liten ljushårad sagoprins, som befriadt en vacker sagoprinsessa ur sin elaka förtryckares fängelse — —

Från Hamburg reste de till Nizza. Borrman kände väl till den förnäma världens kontinentala stråkvägar, och han ville imponera på sin följeslagerska genom att visa sig hitta vägen till det stora nöjeslifvets brännpunkter.

I Nizza stannade de ett tiotal dagar. Där fick Marie tillfredsställa sin skådelystnad på fint folk och eleganta toaletter. Hvilket vimmel af rika och förnäma personer, hvilka filer af blänkande landåer, hvilken brokig mångfald af lysande färger, hvilket gnistrande af juveler och guldnipper! Men också hvilket fladdrande på den salongsmessiga flirtationens väg, hvilken elegant kurtis, hvilket lustigt nöjeslif!

Marie kände det som högsta graden af ett andligt rus. Hon hvarken åt eller drack, hon bara såg och slukade, bokstafligen slukade, allt detta mänskolif, som dansade omkring henne. Intrycken hvirflade i hennes hjärna. Hon tyckte sig själf vara en medlem af denna lysande hop. Hon var ju elegant klädd. hon bodde ju på ett af de finaste hotellen och åt på en af de bästa restaurangerna! Och hvad hennes utseende beträffade, så kunde hon mäta sig med hvem som hälst af de andra kvinnorna! Hon kände sig likställd, och det gaf henne en njutningsrik tillfredställelse.

Hon kunde det, ty hennes instinkt var icke endast en produkt af barnslig fåfänga. Hon försvann icke i mängden. Hennes ovanliga skönhet väckte uppseende. Hon fick möta vänliga, beundrande, brinnande ögonkast från unga snobbar och gamla libertiner. Men hennes nya sympati för Borrman var ännu så frisk och blomstrande, att hon endast mötte dessa blickar från nobla kvinnojägare med en stolt krökning af den röda underläppen. Hon kände icke en längtan efter ombyte af älskare. När hon från promenaderna och konserterna kom hem i hotellrummet och blef ensam med Borrman, så smekte hon och omfamnade honom med en sådan glödande ärlighet, att han ända till botten af sin själ kände, att hon var nöjd med att ega honom ensam. Allt det andra ville hon bara *se!*

Och hade hon icke från alla synpunkter skäl i att vara nöjd med honom! Ingen utgift var för stor, när det gälde att bereda Marie en bekvämlighet. Han tog de bästa rummen på de bästa hotellen. Han köpte allt hvad han kunde ana att hon önskade. Han beställde de dyrbaraste vinerna till deras måltider. Han bjöd henne ut på åkturer, som kostade femtio francs i timman, men så fick man också en landå med ett grannt något mystiskt grefligt vapen på dörrarna, stora hvita hästar, som frustade af stolt högfärd och en guldglänsande betjent bakom vagnsdynorna. Marie skrattade åt det, men hon njöt — —

Borrman kunde mycket väl räkna ut, att hans kassa icke skulle räcka i fjorton dagar till, om man fortsatte på detta sätt, ty han hade ju fått kosta på Marie icke så litet i kostymer och toalettväg, men det gjorde honom ringa ängslan. Han litade fullständigt på sin lyckliga stjärna och sina kvicka fingrar — — Nog fan skulle han finna på ett tillfälle att annektera ett par späckade plånböcker — — Det svåraste var att komma från Marie en dag — — Han hade ju icke lämnat henne en timme, sedan de reste från Stockholm, och hon ville aldrig gå ett steg utan att han gjorde henne sällskap — —

Från Nizza reste de till Monte Carlo, spelhelvetet. Om

Borrman nu hade haft en hundra tusen francs på fickan skulle han med den spellystne äfventyrarens passion velat kasta sig in i kampen om de glänsande guldhögarne, och Marie skulle ha fått stå bakom hans stol och se huru hans snabba händer ströko öfver de stora bordens gröna kläde, kastande ut louisdorerna och dragande in dem igen — —

Men nu måste han ge sig till tåls. Det fick blifva en annan gång. Nu var hela hans ändamål att visa Marie de väldiga spelsalarna och hur spelet gick till. Det fanns också en baktanke hos honom, att han måhända här skulle få ett tillfälle att i folkträngseln göra sig ett litet kap ur någon rik mans eller rik kvinnas ficka. Han visste nog om att man här mer än någon annorstädes hade detektiverna i hälarna, men en ren händelse kunde ju göra det — —

Marie hade på schweitzeriet hört namnet »Monte Carlo» och hade i tidningarna läst om de nästan regelbundet återkommande själfmorden af ruinerade spelare, som förekomma där, men något vidare visste hon icke.

En viss kvinlig själfbevarelseinstinkt sade henne att Borrman icke egde så mycket, att han borde utan vidare tillfredsställa sin spellusta, och att han lätt kunde råka i en olycka, som i så fall föll tungt på dem bägge.

Därför kunde hon inte tiga med att bedja honom låta bli att spela.

»Något litet skola vi våga, för ro skull», sade han vänligt och liksom ursäktande.

Han använde alltid uttrycket »vi», som om han därigenom ständigt ville ge tillkänna, att de hade allt gemensamt.

Han tog med sig den obetydliga summan af två hundra francs. Hela sin öfriga kassa låste han ned i deras gemensamma koffert å hotellet. Han ville inte komma i frestelse att använda mera, och Marie gillade detta fullkomligt.

Det var icke någon svårighet för dem att vinna inträde, trots den noggranna kontrollen. Borrman förstod godt att reda sig vid dylika tillfällen, och det värda paret såg ju

ytterst distingueradt och förmöget ut. I polisjournalen antecknade de sig som »grefve von Riddenhoff med fru från Stockholm». Marie hade svårt att hålla sig för skratt, när hon såg namnet, som Borrman ritade dit.

»Hvad fick du det namnet ifrån?» hviskade hon sedan. »Det låter ju inte svenskt.»

»Ja, det föll mig in», svarade Borrman. »Men vi kunna gärna kalla oss för det hädanefter.»

»Gärna, herr grefve!» sade Marie skälmaktigt. »Gud så stiligt, att man fick bli grefvinna i en handvändning . . .»

Och f. d. schweitzerifröken tog på sig ett putslustigt koketterande uttryck, som verkade förtjusande.

»Du är den skönaste bland alla jordens grefvinnor», hviskade Borrman med smäktande stämma, i det han gaf henne ett beundrande ögonkast.

Marie besvarade det med ett leende, och de smögo sina kroppar intill hvarandra, som om de varit ett nygift par i första veckan af sin smekmånad.

Det var mycket folk samladt i de olika spelsalarna, men hvar den ståtliga, mörka damen och den lille smidige ljushårige kavaljeren kommo, väckte de ett visst uppseende särskildt egnadt åt den förstnämdas ovanliga skönhet.

I öfver en timmes tid gingo de och bara beskådade folklifvet och spelet i de väldiga af guldornamenter, draperier och speglar dignande salarna.

Därpå kastade Borrman några silfverslantar på ett af borden.

Rouge — — noir — — nu gälde det!

Trots den ringa summan befann sig Marie i en oerhörd spänning — —

Borrman förlorade. Den där långa, glupska rakan drog åt sig slantarna.

Han kastade ånyo ut en liten summa, nonchalant, halfskrattande.

Maries spänning växte ytterligare. Hon stirrade på silfverslantarna med samma intensitet som om de varit högar af guld. Hon kunde inte behärska sig. Hon skälfde

i hvarje lem. Under intrycket af stämningen i den underfulla värld, i hvilken hon för första gången införts, fick hon under några minuter de sjukligaste fantasier. Hon var blek som ett lik, men hon lyckades dock hålla sig rak, tankfullt stirrande på det blanka silfret, som aftecknade sig så harmoniskt praktfullt mot den mörkgröna filtduken. Hon tyckte, att de runda slantarne växte och växte och blefvo väldiga högar, långa, långa rullar. Och allesammans började att dansa en vild, stormande dans — — men så i ett tag sjönk alltihopa ned genom bordet, genom golfvet och försvann, och det var bara en grön fläck efter dem, filtens färg — — Var inte hennes lif i detta ögonblick ett sådant där spel om lyckan, där det ena ögonblicket fröjdens och njutningens silfverslantar dansade en vild cancan, alldeles som variétéflickorna en gång därhemma i Schniedorfs våning, men där ett ögonblick därefter alltsammans kunde sjunka och försvinna, strykas ned af en brutal skrapa alldeles som här — — här spelade man om guld och silfver, men hon hade satt in kropp och själ på ödets gröna bord — — vinna eller förlora — — rödt eller svart — —

Hon rycktes ur sina febersjuka funderingar af Borrman, som reste sig upp. Han sade inte ett ord, han bara ryckte på axlarna med ett lätt hånskratt.

»Nå!?» frågade hon.

Han såg förvånad på henne. Han trodde, att hon följt med hans spel. Men det hade hon inte gjort, hon hade stått frånvarande och haft sina egna dumma grubblerier.

»Har du inte förstått?» sade han. »Två hundra francs — — puts weg — —»

»Kom så gå vi!» bad hon ängsligt.

»Hvad fattas dig?» frågade han högst förvånad. »Du är ju så förskräckligt blek. Mår du illa?»

»Nej — — Det är inte för spelet, det skall du inte tro — — Du har ju inte förlorat något att tala om — — Jag har nästan hela tiden stått och tänkt på annat — — Det var som om jag hade drömt.»

Därpå gingo de att äta en finare middag.

Vid champanjen blefvo de båda litet upprymda. Under inflytandet af denna stämning glömde Borrman sin bestämda föresats och framkastade i en ton, som bevisade, att han menade hvad han sade:

»Om vi skulle ta och försöka en gång till... Man kan för fanken lika gärna vinna den ena gången som man förlorar den andra... Det högsta jag skall ta med mig är trehundra francs...»

»Nej, gör inte det!» bad Marie bevekande.

»Du skall få se att jag har tur med mig andra gången...»

»Det var väl jag, som bringade dig otur då...»

»Åh, du är dum...»

»Jag vet inte, hvad som kom åt mig, när vi voro därinne... Det föreföll mig som om du spelat om min själ, i stället för om några silfverslantar...»

Borrman skrattade.

»Men jag går inte med dig...»

»Som du vill... Promenera du i omgifningarna under tiden... Jag skall vara tillbaka om ett par timmar...»

»Med fickorna fulla af guld... ha, ha...»

»Hvem vet!»

Det var visst första gången under hela resan som Borrman varit skild från Marie under så lång tid som tvänne timmar...

När Maries blonde älskare efter tre timmars bortvaro kom tillbaka och inträdde i hotellrummet, där Marie redan satt och väntade på honom, låg det en triumferande uppsyn öfver hela hans ansikte. Ögonen glänste och kinderna voro en smula purprade.

Marie sprang genast emot honom. Nyfiket och älskogssjukt lade hon armarna om hans hals oeh såg honom i ögonen.

»Du har vunnit...?» sade hon.

»Ja!»

»Du narras icke för mig...?»

»Hur kan du tro det?

»Hur mycket?» frågade Marie andlöst.

»Öfver två tusen francs... Visserligen icke mycket, men det blef ändå revanche...»

»Så roligt, så roligt!» jublade Marie och kysste honom lidelsefullt i sin öfversvallande glädje. »Låt mig se dem!»

Borrman kom att tänka på det tillfället, när hon vid hans besök i kvinnodrägt i Schniedorfs våning velat räkna innehållet i hans plånbok...

Vårdslöst körde han handen ned i byxfickan. När han drog opp den, var den full af glänsande guldstycken. Han kastade mynten vårdslöst på bordet, där de snurrade rundt och klingade mot hvarandra... en härlig klang... guldets klang... världens vackraste musik... den, vid hvars toner man säljer kroppar och själar...

Marie betraktade guldet, och hennes ögon strålade. Hon egde ständigt en naiv svaghet för denna mäktiga metall. Men hon gladde sig specielt åt att de så plötsligt fått en god förstärkning i sin reskassa — och en förstärkning, som man vunnit på fullt »hederligt» sätt, tänkte hon.

Den gången hade emellertid Borrman återigen ljugit för henne. Rodnaden på hans kinder och glansen i hans ögon härledde sig icke från den feber, hvilken vanligen framkallas vid spelbordet, utan hade sin grund i den spänning, som åtföljt hans försök att genom ett ficktjufsgrepp tillegna sig en späckad plånbok.

Han hade icke suttit ett ögonblick vid Monte Carlos spelbord, de två hundra francs'en hade han ännu kvar i fickan, orörda. De pänningarna, om hvilka han skrutit inför Marie, hade för en timma sedan hvilat i fickan på en för Borrman alldeles okänd gammal roué, hvilken med spelhelvetets feberspänning sökte att sätta sitt kallnade blod en smula i rörelse och därför årligen brukade tillbringa en tid därstädes. Borrmans erfarna instinkt hade vädrat upp honom som ett lämpligt offer, och i en och en half timmas tid hade ficktjufven lurande följt efter mannen, tills han ändtligen fått ett lämpligt tillfälle att göra ett snitt på hans rock och gripa åt sig hans plånbok, hvilken innehöll be-

tydligt mindre än Borrman väntat. Han hade sedan gräft ned plånboken i en sandhög samt vid en af kassorna utväxlat sedlarna mot guldmynt, hvilket spelarna ofta brukade.

Det var hans första »arbete», sedan han i Maries sällskap lämnat Stockholm, och han hade smålcende konstaterat, att han icke förlorat något i sin vana och skicklighet, fastän han en tid legat på latsidan.

— — —

Nu voro de i Berlin.

Marie hade ovilkorligen velat resa direkt till Paris, men hennes älskare hade först velat göra en påhälsning i den preussiska hufvudstaden, där han var mera hemmastadd, och hon hade fogat sig i hans önskan.

De hade tagit in på ett elegant, förstklassigt hotell vid »Unter den Linden».

Det var ett vackert soligt vårväder, och båda voro nöjda med sin färd och sin värld, lefnadslustiga och kärleksdruckna . . .

Iklädd en ny ljus klädning, hvilken på ett förtjusande sätt förhöjer hennes härliga figur, sitter Marie vid middagsbordet och petar med silfvergaffeln i den dyra maträtten, hvars beskaffenhet för hennes svenska gom är obekant, men som odisputabelt är läcker och lättsmält.

Hon är vid det briljantaste humör, hon skämtar och skrattar, så att de hvita tänderna lysa bakom röda läppar. Hon är i det muntraste lynne. Hela hennes själ är riktad endast mot stundens glada situation. Hvad det var roligt i Hamburg, i Nizza, i Monte Carlo, öfverallt! . . . Men roligast är det i Berlin, om inte för annat, så därför att det nöjet inte är slut ännu! Och härifrån skall det bära af mot Paris, det har Borrman bestämdt lofvat henne. Hennes hjärta klappar vid tanken på att få komma dit till »världens hufvudstad», ty *den* borde väl öfverglänsa allt annat . . . Dagarna gå här i yrande tläng. Allt hvad som kan roa unga människosinnen ha Borrman och hon tillsammans besökt, och vid midnatt ha de åkt hem, upprymda af alkohol och glädje, i mjuk droska, för att sedan under eldig

Hon är vid det briljantaste humör . . .

omfamning sjunka i sömn på det gentila hotellrummets svällande, förgylda säng... Om detta lifvet alltid finge fortfara!... Hvarför inte... Ännu åtminstone var det långt till slutet... Hon känner lefnadslusten pulsera i hvarje por, i hvarje ådra... Hon ger till det ena skrattet efter det andra, i det hon kastar fram skämtsamma infall till Borrman... och skrattet ljuder friskt och klangfullt som rullningen af glaskulor...

»Ingeniören» sitter midt emot henne. Om han också inte kunde taga sitt nuvarande lif så naivt glädjefullt som 'vackra Marie', så var han dock i hög grad nöjd med sin närvarande lott. Det var den intressantaste färd han företagit. Maries fagra ansikte och glada väsen strödde solglitter på hans väg. Det var icke med skum blick, lurande ögonkast och smygande steg, som han nu besökte den kontinentala världens folkhvimmel och nöjesetablissement, det var på det stora hela med högburet hufvud och stolt hållning, arm i arm med en kvinna, på hvilken människorna öfverallt fäste beundrande blickar, och om hvilken han kunde säga till en hvar, som han mötte: hon är *min* älskarinna, *min* tillhörighet!

Det hade ett underbart inflytande på honom, det där. För sin och Maries existens' skull kunde han ej låta bli att praktisera sitt brottsliga yrke, men hans angenäma, kärleksdruckna samvaro med den charmanta kvinnan hade väckt i hans bröst en hel del underbara stämningar, hvilka voro en total motsats till de samvetslösa funderingar öfver bofstreck och djefvulstyg, hvilka fyllt hans själ i sällskapet med de båda förhärdade deltagarna i Stockholms-»firman».

Det kom stämningar, som icke blott voro veka utan äfven uppburna af ett slags botfärdigt och ädelt sinnelag. Det var besynnerligt, det där. Denna kvinna, som, äfven hon, var behäftad med åtskilliga grofva laster och hvars sinne under alla förhållanden nu endast jägtade efter ytlig grannlåt och ögonblickets fröjd, ägde ju ännu en i grund och botten ofördärfvad själ. Hon hade blifvit förledd, men hon var icke medvetet brottslig. Och det var sannolikt

kunskapen om detta, som i förening med hennes snärjande ömhet lade ned den dallrande vekheten i ficktjufvens själ. Han började tycka, att det var synd om henne. Han fick en viss samvetsförebråelse öfver att han varit med om planen om hennes infångande. Och då han såg, att hon satte värde på honom och höll utaf honom, så närde han en varm önskan att genom försök att — åtminstone under någon tid — göra henne verkligt lycklig, vedergälla henne något af hvad hon fått lida...

Det var stämningar af detta slag och tankar i denna riktning, hvilka i detta ögonblick trängde sig på honom, liksom det gjort flera gånger förut.

Om man därför sätter sig in i bådas sinnesstämning, så bör det ju inte vara svårt att förstå den gemensamhetskänsla, som band dem samman, den lefnadslycka, som doftade omkring dem, och den glömska af allt dystert och förflutet, som behärskade dem.

Det var som om midt på bordets bländhvita duk, midt framför den eleganta porslinsvasen med de färgrika blommorna, stått en stor silfverskål med rökelse, lyckans rökelsekar, från hvilket ringlar sig en blå vacker rök, som sveper sig omkring deras hufvuden, deras gestalter, och döljer allt omkring dem, låter dem endast se hvarandra och fyller deras hjärnor med tillfredställelse, vällust och förälskelse...

Men hvad — — —?

Marie har riktat ögonen mot gatan, mot gatulifvet nedanför det stora fönstret. Som genom ett trollslag blir hon dödsblek, hela hennes kropp skälfver och i de mörka ögonen, hvilka nyss strålat af lifsfröjd, kommer det en skygg, förskräckt fruktan.

Borrman rycker häftigt till. Sannolikt far en aning genom hans själ, men han riktar sin frågande blick på sin älskarinna.

I värdshuset »Stallmästargårdens» lilla rum var det *han*, som bleknat vid en blick genom fönstret, och *hon*, som frågat. Nu voro rollerna ombytta.

Nervöst, men på samma gång tröstlöst matt, för Marie handen mot rutan.

»Rothknecht. . .!»

Halfhögt stammar hon detta ord, under det att Borrmans ögon blixtsnabbt följa riktningen af hennes hand.

Han märker en lång, smal, ormlik figur därnere i folkträngseln. Han ser honom nu endast på ryggen, men han känner igen honom lika väl som om de stått ansikte mot ansikte här uppe i restaurationen. Han skulle känna igen honom bland tusental.

»De äro efter oss», säger Borrman dämpadt. Han har blifvit lika blek som Marie.

Och under dessa sekunder går det opp för bägge, hur tanklösa de egentligen varit som inte farit ännu mycket längre bort, då de velat fly från de båda kompanjonernas svarta, skräckande hämnd.

Nu var det kanske för sent. Nu hade kanske figuren där nere redan tagit reda på, hvar de uppehöllo sig, eftersom han kretsade omkring dem. En slump kunde det ju också vara, men Borrman borde bäst känna till Rothknechts sataniska egenskaper och energiska natur.

Marie satt stum. Med stel och tankfull blick petade hon i de läckra rätterna på den vackra tallriken. All aptit, all lifsglädje hade under loppet af ett par minuter försvunnit.

»Vi måste genast resa — — Det duger inte för oss att stanna här längre», sade Borrman dystert.

Det lät inte fegt, men han kunde inte dölja den förskrämda tonen.

»Ja! Genast — —», svarade Marie, i det hon lät hufvudet falla.

Hon hade ju föresatt sig att inte blifva rädd, utan att möta de förföljande med rak hållning och oförskräckt blick, ifall de kommo. Men när denne Rothknecht, som ständigt utgjort hennes afsky, så plötsligen uppenbarade sig midt i en stund, då hon särskildt gripits af känslor af sällhet, glädje och stämning, så forsvann totalt hennes djärfva mod.

Kanske det skulle återkomma, när hon stod öga mot öga inför honom, men nu egde hon blott en tanke gemensam med sin älskare: att fly bort, att försvinna från det farliga grannskapet.

De stego upp från bordet.

En isande ängslan hade gripit dem. De nyss så glädjestrålande ansiktena hade bytt mask. De voro till och med förargade på sig själfva öfver att de varit så enfaldigt dåraktiga att med denna sorglösa säkerhet hängifva sig åt nöjet, då de bort känna dem, hvilka de »bedragit», och inse, att dessa icke skulle lämna någon möda ospard för att återfånga sitt vackra kvinnobyte.

Borrman visste, att »firmans» ekonomi vid hans affärd till Köpenhamn stått på jämförelsevis dåliga fötter. Åtminstone hade där icke funnits några tillgångar för dyrbara utländska resor. Kompanjonerna måtte alltså ha haft för sig något »arbete», som varit lönande. Hans bofnatur tog ut sin rätt igen, när han kände en brinnande nyfikenhet efter att få veta, hvilken kupp de utfört.

Redan på morgonen nästa dag befunno sig de båda oroliga »flyktingarna» vid järnvägsstationen. Borrman hade inte ansett det mödan värdt att maskera sig, då ändå Marie på långt afstånd genom sitt charmanta väsende skulle förråda dem.

Ängsligt blickade de åt alla håll för att se om gårdagens olycksaliga uppenbarelse återigen var dem i hälarna. De kunde dock icke upptäcka sin plågoande, och de hoppades därför att han för närvarande bedref sina spaningar på annat håll.

När tåget gick, och de i en andra klassens kupé — de skulle försöka spara något hädanefter! — sutto bredvid hvarandra, smög Marie sig ömt intill den blonde ingeniören, liksom hon ville bedja honom om beskydd och hjälp till det allra yttersta. Hon tyckte också, att hon i detta ögonblick älskade, verkligt älskade honom mer än hon gjort någonsin förut.

»Om de få fatt i mig, hvad gör du då?» frågade hon

med en på samma gång undergifven och uppfordrande blick.

Nu blixtrade hans ögon af beslutsamhet och af hat.

Han slog ett lätt slag på bakfickan, där Marie visste att han förvarade en präktig liten revolver.

»Jag skjuter ned dem!» svarade Borrman med ett tonfall, som förrådde att han gått i Rothknechts skola.

De voro ensamma i kupén, och hon lade armen om hans hals, böjde sitt hufvud bakåt med den offentliga kokottens sinnliga vällustraseri och inbjöd honom att njuta af hennes retande behag, medan han ännu var säker på att rå om henne.

Hennes ögon voro höljda af fuktig glans. Det var alkoholen, som till en stor del skapat densamma. De hade tillbragt natten under de råaste utsväfningar i dryckenskap och otukt. Under inflytandet af rädslan för Rothknecht hade Maries begär efter starka drycker helt och hållit fått makt med henne, och hon hade dragit Borrman med sig. De hade tillsammans druckit ur den ena konjaksflaskan efter den andra uppe på hotellrummet, och när de somnat, hade de varit redlösa. Detta förfärliga begär efter stark, rusande dryck kände Marie nu åter rasa som ett vilddjur i sitt inre, hon kände det åter uppstiga med ny och fördubblad kraft. Redan så här tidigt på morgonen hade hon måst dricka ur flera glas ur en af konjaksflaskorna, som de hade i kappsäcken, innan hon kunde återfå sin andliga spänstighet och fysiska kraft. Hon var åter den förfallna slafvinnan under alkoholbegäret. En stor, plötsligt mötande ängslan hade väckt till lif hennes själs dåliga drifter i hela dess förfärande styrka.

Borrman såg det. Han såg, huru hon åter blef drinkerskan, huru vilddjuret åter fick makt med henne. Men han kunde ingenting säga, fastän han nog tyckte, att det missklädde och profanerade henne. Detta djuriska drickande låg egentligen inte för honom, fastän han nog kunde vara med om hvarjehanda. Han tyckte dock att det skulle vara löjligt att varna henne, då det var *han*, som dragit

henne med ut på äfventyret. Men han kom ihåg hennes ord på värdshuset, då de båda varit klädda i kvinnodräkter: »Du får en drinkerska med dig ut i världen, min käre ingeniör — —»

Men till och med i sin dryckenskaps-förnedring tyckte han, att hon var den vackraste af alla han såg — —

Hvart skulle de styra kosan? Marie hade med oemotsäglig vilja genomdrifvit, att de skulle fara till Paris. *Den* staden ville hon åtminstone se, innan farorna kastade sig öfver henne. Borrmans föreställningar, att de där sannolikt löpte större risk att träffa någon af sina fiender än annorstädes, inverkade icke på Maries envishet. Med hjärnan omtöcknad af alkoholen höjde hon i dag på axlarna med den berusades ologiska våghalsighet.

De kunde ju därför vara medvetna om, att förföljarna skulle komma efter. Men Marie förklarade, att hon icke ville stanna i Paris mer än några dagar, hon ville endast se den. Sedan kunde de fara hvart som hälst, hur långt som hälst, till Rom till exempel, eller bakåt igen till London och begrafva sig bland mänskostacken i den väldiga métropolen.

Om Rothknecht inte förändrat natur så skulle han, sedan han en gång beslutat sig för förföljandet, ej stanna förrän han vunnit sitt mål. Och han kände den stora världens strömfåror och smygvägar långt bättre än Borrman. Därför kunde de ej vara säkra på att icke få se honom plötsligt dyka upp, hvarhälst de befunno sig. Således gälde det för dem att ofta byta om vistelseort, att fara som jagade villebråd från plats till plats, från land till land. Innerst hyste båda en fruktan för Rothknechts vildhet och Schniedorfs hämndlystnad, som de fåfängt sökte undanskaffa.

Därför ville de långt hellre komma undan än riskera en sammandrabbning. Kanske skulle slumpen gynna dem.

Men nu skulle jagten börja, det kände de.

TRETTIOFJÄRDE KAPITET.

Under den befogade förhoppning att den kärlekskranka fröken Brandengrens pängar endast skulle utgöra grundplåten, och att de under resans lopp skulle komma i tillfälle att öka reskassan rätt betydligt begåfvo sig de båda kvarvarande kompanjonerna i firman Schniedorf & C:o ut på kontinenten för att återhämta den vackra kvinnan, som lämnat dem, och utkräfva hämnd på hennes förledare. De hade under alla förhållanden ett par tusen kronor hvar på fickan och det måste ju räcka rätt länge, om man inte var *för* slösaktig. Någon sparsamhet kunde ju icke heller bli tal om, men man kunde vara lugn för en tid, så att man fick egna hela sin uppmärksamhet åt resans egentliga mål.

Såväl Schniedorf som Rothknecht låste igen sina lägenheter i Stockholm, sedan de dock först ytterst noggrannt undanskaffat och förstört allt, som i minsta mån kunde förråda innehafvarnas verkliga yrke. På »kontoret» vid Österlånggatan, där man den sista tiden varit alldeles utan biträde och där endast Schniedorf visat sig någon gång om

dagen, fanns en af denne specielt inrättad lönndörr, absolut osynlig för äfven det skarpaste detektivöga, bakom hvilken var inrättad en låda af mångdubbelt järnbläck. I denna förvarade man alltid, och särskildt vid resor, alla »ömtåliga» saker. Särskildt skulle man kunna beteckna ett par af Rothknechts spetsiga och mystiska »synålar», en afbruten och en ny för kommande behof, som åtskilligt hemska kuriositeter, hvilka lågo där förvarade.

Kompanjonerna gjorde sällskap till Berlin. Båda voro öfverens att paret icke stannat så nära som i Danmark. Och man drog vidare den slutsatsen, att Marie med sin nyfikenhetslusta, sin längtan efter att få se det bästa och vackraste, förmått sin ledsagare att föra sig till de stora städerna.

I Berlin skildes deras vägar. Gemensamt hade de gjort upp en detaljerad resplan i och för två rundresor åt olika håll. Efter fjorton dagars förlopp skulle de åter sammanträffa i utgångspunkten, Berlin, såvida de inte upptäckt något under tiden.

När Rothknecht på en af de stora gatorna observerades af Marie var han ensam i den kejserliga hufvudstaden. Schniedorf hade rest dagen förut och själf skulle han resa på aftonen. Han steg på tåget vid samma bangård som Marie och Borrman, och det var verkligen en ren tur, att han inte väntade till morgonen därpå, ty då hade sannolikt upplösningen snart varit gifven.

Ju längre Rothknecht reste, ju otåligare blef han. Alla dåliga lidelser, som fanns i hans breda, muskulösa bröst, stormade om hvarandra. Hans högfärd, hans hämndlystnad, hans brutalitet och, först och främst, hans passion för »vackra Marie», allt jäste och kokade inom honom. När han tänkte på, att han och den tjocke Schniedorf — Rothknecht föraktade egentligen *alla* utom sig själf — kanske skulle få hålla på att resa halfårsvis, innan de kunde upptäcka ett spår, så knöt han händerna så att naglarna trängde in i köttet och efterlämnade stora fördjupningar. Han visste sig aldrig förr ha varit behärskad af en så infernalisk vrede,

och han var så nervös, att han aldrig kunde säga ett vänligt ord till en hotellbetjent eller dylik, utan bara röt och svor på alla möjliga språk.

Hvad Schniedorf beträffade, så var denne långt ifrån i samma miserabla humör. Han njöt, hvad den öfverspände Rothknecht icke gjorde i minsta grad, af själfva resans omväxling och behag. Han tog saken betydligt kallare, om också på botten äfven hos honom fanns en raffinerad lust efter att få vedergälla de båda rymlingarna deras förräderi mot honom och mot hans firma.

Allt efter som tiden skred fram hade således de båda värda herrarna bytt känslor, hvilket också egde en öfverensstämmelse i deras tämperament.

Till en början, när Maries flykt med Borrman upptäcktes, hade Schniedorf rasat hänsynslöst både på grund af sin stolthet och sin förälskelse. Rothknecht hade då hållit sig mera lugn. Men nu hade de båda personligheterna ändrat kulör. Rothknecht var den passionerade, stridslystne och hämndfulle jägaren, medan Schniedorf begynte taga saken mera flegmatiskt. Att den senare en gång, när Marie blef fast, skulle hålla sig framme och med stor energi bevaka sina rättigheter, det var emellertid troligt.

Det blef sannerligen en vild jagt, åtminstone från Rothknechts sida. Intet annat mål hägrade för honom än att få rymlingarna i sina klor. Ingenting annat förmådde taga hans uppmärksamhet i anspråk. Resans scenerier, nöjesetablissementens förlustelser, kontinentens glädjeflickor, allt ryckte han på axlarna åt, och som en detektiv, hvilken fått lof om en furstlig belöning för upptäckandet af en tjuf eller mördare, strök han omkring med lurande blickar, än förklädd, än med sitt vanliga utseende, på platserna, där han stannade.

Egentligen hade han icke kunnat uppgöra någon bestämd och logisk resplan, och den route, han gjort opp med sin kompanjon, hade han från en viss synpunkt tagit så godt som i luften. Hvar skulle han få någon acceptabel utgångspunkt? Att Marie ville se de största städerna och se

vackraste platserna, det var tydligt; men var det inte sannolikt, att hon fått böja sig för den försiktighetens ståndpunkt, som naturligtvis representerades af den sluge Borrman?

Kanske paret icke ens, när allt kom omkring, befann sig i Europa. Måhända hade Borrmans reskassa räckt till att föra dem öfver något af verldshafven till vildt främmande länder, där de nu sutto i en undangömd vrå och kuttrade om kärlek. Naturligtvis hade ficktjufven lyckats öfvertyga Marie om hvilka farliga personer hennes man och hans kompanjon voro, så att hon förskräckt längtade att komma så långt bort ifrån dem som möjligt.

Att de begifvit sig till sådana platser som Paris och Berlin, det höll Rothknecht för ganska osannolikt, ty dit kunde de ju först och främst vänta att blifva förföljda. Och dock *kunde* det ju hända, att de så gjort, utgående från den synpunkten, att det är lättast att dölja sig där folkmassan är tätast. Man fick äfven taga i betraktande Borrmans större utsikter att skaffa sig inkomster på dylika orter än på de mindre tätt befolkade.

Berlin hade de båda vännerna undersökt gemensamt, men Rothknecht hade då ännu ej i så hög grad börjat behärskas af den brinnande jagtlystnad, det vilda spaningsbegär, som sedermera fick makt med honom. Därför hade nog rekognosceringen i denna stad skett temligen lamt. Men en verklig nyck af ödet var det dock, att både jägarne och villebrådet inträffat där precis vid samma tidpunkt, fastän sammanträffandet icke haft något annat resultat än att Marie och Borrman, lyckligt nog, fått underrättelse om att de voro förföljda. Det såg således ut som om försynen stod på ficktjufvens och den förrymda hustruns sida.

En fråga, som mycket sysselsatte Rothknechts irriterade tankegång, det var, huruvida Marie ägde full kännedom om, hvad sorts personage hon rymt med; om hon kände det fullt eller om hon åtminstone hade en aning

därom — och om hon visste det innan hon reste, eller hon fått inblick i det under resans lopp.

Detta intresserade honom så ofantligt, därför att det tycktes honom äga ett så starkt sammanhang med de framtidsplaner om Marie, som sysselsatte hans hjärna. Ty han hade lika litet uppgifvit dessa, som han uppgifvit hoppet om att få henne, frivilligt eller ej, åter i sina armar. Att han skulle få fatt i henne och tvinga henne till underkastelse att fara tillbaka till Stockholm, därpå tviflade han ej en sekund, äfven om det kunde taga rundlig tid. Hennes man, Schniedorf, lämnade han nu alldeles ur räkningen. Hädanefter var det han, Rothknecht, som starkare än någonsin tillförne skulle taga tyglarna i sin seniga hand. När »vackra Marie» var ryckt från Borrman, och denne på det ena eller andra sättet blifvit oskadliggjord, då hade hon icke *någon*, som hon kunde vända sig till, då hade hon ingen, som kunde bringa henne understöd och hjälp. Hvad skulle hon egentligen kunna lefva af, ifall hon våldsamt bröt med Schniedorf och hans kompanjon. Att erbjuda sig som mätress åt första bästa rika libertin, som kom i hennes väg, därtill var hon för stolt, om han inte kände henne alltför dåligt. Hon var ju ändock Schniedorfs hustru, och fastän denne — tvärt emot Rothknechts råd och vilja — försummat henne sedan giftermålet, så hade hon ju ändå i rikt mått fått hvad hon behöfde. Och hon hade också mycket påtagligen njutit af det bekväma, lätjefulla lif, som efterträdt slafveriet på schweizeriet. Rothknecht kände henne, han hade studerat henne. Han kände hennes laster och svagheter. Han visste kanske bättre än Schniedorf själf hur djupt hon var fången i alkoholbegäret och hvilka stora anlag hon hade för nervösa utsväfningar, fastän barnaoskulden ännu satt kvar i någon grad och återhöll henne, när det var frågan om att gå för långt. Han kände också hennes fruktan för honom, en fruktan, som icke blott var instinktiv utan äfven fanatisk. Och detta gjorde honom icke ledsen, tvärtom. Om han varit henne likgiltig, om han icke gjort något som hälst intryck på

henne, då kunde han haft skäl att känna det obehagligt. Men detta, att hon var rädd för honom — hvilket antagligen stegrats till ett vansigt hat efter en viss tilldragelse — det gjorde honom mera nöje än obehag. Om han förmådde draga ned henne litet djupare, skulle denna fruktan vändas i beundran, detta öfverspända hat öfvergå till en sinnligt glödande kärlek... som hos Rosa... åh, han kände dessa kvinnor så väl, hvilka voro af ungefär samma slag, af en smula samma materia, som den sköna och mörkögda uppasserskan Marie från schweitzeriet Bägaren... det var icke första gången han brunnit af lidelse för en sådan, det var icke första gången han tämt en dylik vacker liten fågel... Men nu gälde det först och främst att få fatt på henne och att drifva bort denne förrädiske usling, som dragit henne med sig. Hvad skulle ha ta sig till, när han en gång fick syn på dem? Hur skulle han handla, när han stod ansikte mot ansikte med denne förbannade lille ficktjuf, hvars ljusa linhår och snutfagra ansikte tycktes slagit an på den mörka kvinnan, och hvilken så nonchalant korsat de båda andras planer? Ja, det finge slumpen afgöra, men, vid alla slätrakade och brunstekta helgon, inte skulle han vara blötfingrad. Den lille »ingeniören» kände honom nog tillräckligt för att hålla sig undan, när han märkte honom i närheten, men finge han lämpligt tillfälle, så...

Det var kring dessa punkter, kring dessa utsikter och möjligheter, som Rothknechts tankar oafbrutet kretsade under hans jäktande färd på Tysklands, Belgiens och Frankrikes järnvägar. Det var de sevärda platserna, de besökta badorterna, de stora kommunikationsknutarna, genom hvilka han kastade sig med spejande, spända blickar.

Rothknecht var i grund och botten ej blott fatalist, troende på det oemotståndliga ödet, utan äfven i hög grad optimist, litande ej blott på sin egen förmåga utan äfven på sin egen tur. Därför föll det honom aldrig ett ögonblick in, att Schniedorf kunde blifva den, som först sammanstötte med flyktingarna. Både på grund af ödets gunst och

sina egna uträkningar ansåg han det för alldeles gifvet att uppgörelsen skulle komma att öfverlämnas åt honom. Han invaggade sig så starkt i denna tro, att det skulle blifva ett oerhördt slag för honom, om det kom att misslyckas.

Äfven Rothknechts blickar voro fästa på Paris. Men det fanns ju egentligen ingenting, som särskildt talade för att han skulle finna dem där. Omöjligt var det inte, men troligt var det ej heller. Att Marie, när hon nu en gång kommit ut i världen, skulle dragas inom trollkretsen af detta namn och förmå sin älskare att föra sig dit, det var ju antagligt, men frågan var, *när* det kom att hända. Kanske de redan varit där, kanske de redan sett sig mätta på dess härligheter och begraft sig några månader på den stilla och enformiga landsbygden.

Det var verkliga själskval, som behärskade Rothknecht, under det att han anfäktades af piskande funderingar på, ifall han höll rätt kurs. Tänk om han vetat, att han redan i början af sin färd varit på blott några stegs afstånd ifrån dem, han sökte. Men njutit skulle han dock ha gjort, ifall han haft kännedom om den förtviflade oro, med hvilken de båda nyss så lyckliga människorna sökte att undfly honom.

Ja, det var verkligen en rent af förtviflad oro, som fått makt med Marie och Borrman. Det var svårt att säga, hvilken utaf dem som var oroligast. Marie fruktade Rothknecht, denne, som de sett hade lämnat Sverige, som Schniedorfs hämnare. Hon tänkte endast på detta, att hon brutit äktenskapet, hvilket dock var lagligt, trots Schniedorfs uppförande före och efter den prästerliga sammankopplingen. Hon förstod att Schniedorf skulle envist hålla på sin rätt, triumferande visa sin makt, och den ironiske Rothknecht skulle därför komma i sin kompanjons namn och med sitt stickande mefistoleende söka tvinga henne att återvända. Men Borrman skulle ju försvara henne — —

Jo visst, nu såg hon tydligt, att denne darrade af ängslan lika mycket som hon själf. Och dock hade han visat sig så modig att börja med, lofvat att hämnas henne och

förefallit henne så stark. Det måste vara någonting emellan dem, som hon inte kände. Borrman måste frukta sin vän, hvilken nu blifvit hans fiende, af orsaker, som hon inte kunde förstå. Gång på gång sökte hon på det mest listigt kvinliga sätt locka ur Borrman några närmare detaljer om Rothknechts lif och person, men Borrman måste naturligtvis vara ytterst försiktig för att inte förråda sig själf. Hon märkte detta undvikande och på samma gång det ännu mera ökade hennes skräck för Rothknecht så att feghet var det icke, men en obetvinglig fruktan.

Från det ögonblick, då Rothknechts sataniska roffågelsfysionomi plötsligt visat sig på Berlins gata, hvirflade intrycken af detta ansikte omkring dem som ett snöfall af svarta helvetesflingor. Liksom genom ett trollslag blef det slut med deras fröjd och slut med deras glädje. Hvar hälst de gingo kände de en stark lust att se sig bakåt för att kontrollera, att det icke smög sig en magerlagd figur bakom dem, hvilken fixerade deras ryggar med sina mörka, lömska ögon. Hvarje gång Marie nervöst kände efter att hotellrummets dörr var låst, när de skulle gå till sängs, riktade hon samtidigt sina blickar mot fönstret, liksom om hon tänkte, att de midt i natten skulle få se ett ljus glimta där och en ovälkommen gäst tränga sig in genom det samma.

Fastän de så godt som aldrig talade ett ord med hvarandra, så visste de ändock så väl, hvad de båda ständigt gingo och tänkte på, och till och med i sin tystnad gingo de och skrämde upp hvarandra.

Dock hände det någon gång, att de vid matbordet — när mängden af gäster omkring dem en smula förtog det förskrämda i deras nuvarande sinnesstämning — diskuterade förföljelsen. Men dessförinnan kunde de icke underlåta att se sig omkring för att förvissa sig om, att deras förföljare ej satt, maskerad, vid något af de närmaste borden.

»Det är obehagligt det här», tyckte Marie i låg ton, under det att hennes min och blick uttryckte det bittraste missnöje. »Hela nöjet blir ju förstört, när man går i en sådan här ängslan för ett obehagligt sammanträffande.

Hvad ha vi egentligen att frukta! Låt honom komma! Hvad har han med oss att göra! Vi visa honom på dörren! Det är hela historien . . .»

Hon sökte slå an den friaste, den mest ogenerade ton, men hon kände så väl inom sig, att hon ögonblicket efter skulle behärskas af samma fruktan. Hon kände med sig så väl, så väl, att i en strid mellan Rothknecht och Borrman skulle den förre vara den ojämförligt starkare, och när hennes älskare blifvit fördrifven, då var hon åter prisgifven åt de båda samvetslösa skurkarnes godtycke.

Afven Borrman kände i luften, att Maries djärfva ton var krystad. Men han sökte dock, äfven han, att draga munnen i ett skämtsamt löje, och att göra en gest af likgiltighet.

»Inte tusan är jag rädd», svarade han, »jag är bara litet nervös. Jag vet ju, hvad Rothknecht är i stånd till, när han blir retad. Och att Schniedorf gjort sitt bästa för att hetsa honom på oss alldeles som man hetsade blodhundar på negerslafvarna, det kan du vara säker på.»

Marie hade under Borrmans ord blifvit alldeles blek. Att *sådana* reflektioner vunno resonnans i hennes själ under de nuvarande ögonblicken, det var ju inte att undra på. Men hon nästan förargades på sin älskare, att han uttalade dem, äfven om hans tankar gingo i denna riktning.

»Men du har ju lofvat att du både skall skydda och hämnas mig. Då får du väl inte visa dig rädd. Så fort vi upptäcka någon af dem igen, och särskildt Rothknecht, så gå fram till honom och säg, att vi satt oss i försvarstillstånd — — säg, att jag inte till något pris vill följa dem tillbaka — — att vi äro beredda att göra det yttersta motstånd — — att du har en revolver och jag en dolk — — och att de ha att göra med två människor, hvilka älska hvarandra och hvilka icke tänka låta behandla sig hur som hälst — —»

Hon hade talat i nervös häftighet, i utmanande ton med stora gester, och hennes ögon hade flammat af beslut-

samhet. Men det låg också från Borrmans synpunkt i hennes ord en sådan naiv omedvetenhet om hvilka personer de hade att göra med, att han kände en stark retelse att skratta åt hennes stolta fraser samt att afslöja för henne alla de hemligheter, som hitintills voro henne förborgade. Men han ville inte ytterligare skrämma upp henne.

»Jag skall göra som du ber mig om», sade Borrman allvarligt, men utan någon ton, som förrådde lidelse eller entusiasm. »Men egentligen, så borde vi väl taga saken lugnare. Det är ju inte sagdt, att vi någonsin sammanträffa med dem vidare. De kunna väl inte resa i evighet heller . . .»

Fastän den rutinerade ficktjufven så väl kände sin f. d. vän synålsmannens energi, så hyste han dock verkligen ett svagt hopp om att de båda privata spårhundarna ej skulle ha för stort tålamod i sina spaningsfärder.

Emellertid på detta sätt diskuterade de frågan, diskuterade utsikterna för att undkomma och möjligheterna att kunna försvara sig. De ryckte upp sig några ögonblick till mod och kraft, morskade opp sig en smula, skulle man kunna säga, utan att dock långt ifrån kunna fördrifva sin ängslande oro för obehagliga händelser eller att lyckas i närmaste mån återkomma i den glada, sjungande, sorglösa stämning, som kännetecknat den första lyckliga delen af deras resa. Fastän de vid vissa tillfällen, när den brännande frågan diskuterades, voro af ganska olika mening, och fastän Marie ibland kunde anse, att hennes älskare ej visade den oförskräckthet, som han borde, så sökte de dock ofta att i sinnliga njutningar, i det mest passionerade hängifvande åt hvarandra finna någon ersättning för sina gemensamma misstämningar. Deras kyssar hade blifvit ännu varmare, deras omfamningar ännu mera glödande än någonsin förut. Slutna i hvarandras armar, sammanflytande till en kropp och en själ under passionens kärleksutbrott, kunde de åtminstone för några timmar erfara en fullständig glömska af pinande tankar och obehagliga fantasier. Deras kärlek till hvarandra hade icke ökats, men det hade blifvit

liksom en tyst öfverenskommelse emellan dem att deras ömsesidiga ömhet och deras kärleksnjutningar måste blifva ännu raffineradt intimare, ännu mera brinnande, för att de skulle i någon mån kunna hålla humöret uppe under denna tid af misstämning och otrefnad.

Borrman var naturligtvis ursprungligen en rå natur, fastän samvaron med Marie i början af resan haft en något förädlande inverkan på honom. Men i denna nya extas, i hvilken de kommit, tog hans sinnliga drifter ut sin rätt och han lockade Marie till osmakliga öfverdrifter, till ohöljda orgier, där resterna af hennes kvinliga självbevarelse smulades sönder af lidelsernas skarphuggna kvarnstenar. Och hon var med om allt, därför att hon ånyo bragts till förtviflan och därför att hon med alkoholen kunde döfva alla samvetskval. Ty icke en dag förgick utan att hon berusade sig.

Hade det i början af deras flykt, egendomligt nog, legat någonting fint och skärt och älskogsdoftande öfver deras samvaro, så var detta nu fullständigt förgånget, och deras förhållande till hvarandra blef, med vissa skiljaktiga detaljer, tämligen lika med Rosas och Rothknechts. Borrman blef endast äfventyraren och vällustingen, Marie endast mätressen och kurtisanen. Öfver både deras ord och åthäfvor kom så småningom någonting simpelt och ömkligt, någonting, som luktade af ficktjuf och bordell. Det sätt, på hvilket de sökte döfva sin oro, misslyckades fullständigt. De trodde, att de genom detta lif i dryckenskap, råa lustigheter och utsväfningar skulle kunna hålla modet och humöret uppe, men det verkade motsatsen. Det tog bort allt, hvad de hade af kraft att försvara sig, och det skulle endast verka dithän, att de till sist fullständigt tröttnade på hvarandra och då blefvo ett lätt byte för dem, som voro efter dem i hälarna. För Borrman kunde ju detta göra mindre, han kunde bara försvinna, men för den arma, arma Marie skulle det kunna blifva hennes moraliska och andliga död, hennes fullständiga ruin, om hon i detta sinnestillstånd, förslappad, förbränd af sinnlighet och alkohol,

dödstrött snart sagdt vid att lefva, råkade i Schniedorfs och Rothknechts händer.

I det ögonblick som hon, ur stånd att i minsta mån kunna försvara sig, sin heder och sin kvinlighet, ödmjukt böjde hufvudet för dessa bägge — *det* hade hon ej hittills gjort — och *bad* om nåd, *bad* om bröd, *bad* att få lefva vid deras sida för att få del af deras öfverflöd, då var allt motstånd brutet, då var Marie endast den sjunkna glädjekvinnan, vek af laster och underklassig ödmjukhet, då skulle Borrmans gamla plan gå i verkställighet och Rothknechts önskningar uppfyllas, då skulle schweitzeriets »vackra Marie» blifva firman Schniedorf & Co:s blinda verktyg och viljelösa slafvinna.

Skulle det gå dithän? Hon arbetade själf på sin undergång allt hvad hon förmådde.

TRETTIOFEMTE KAPITLET.

Först tre veckor efter affärden från Berlin anlände de till Paris.

Borrman hade gjort allt hvad han förmått för att uppskjuta ankomsten till den stora staden, ty det var liksom en vidskeplig aning, som sade honom, att det var riskabelt att begifva sig till själfva medelpunkten, men Marie gick ej att tillbakahålla längre. Under sina rus gjorde hon icke annat än sluddrade om, hur härligt, hur gudomligt det skulle vara att få komma dit. Hon hade till och med en gång hotat att fara ensam och lämna Borrman, om han icke ville följa med. Borrman hade då blifvit arg och gäckande frågat henne, hvad hon då skulle lefva af; och då hade hon svarat, rusig som hon var, i en snuskigt fräck ton, »att man behöfde väl inte kunna språket för att få följa med en stilig herre hem.» Så långt hade det gått, och till och med Borrman kände en slags rysning vid detta bevis på hennes förfall. Hon hade således hvarken sin hederlighet eller sin stolthet kvar. Hade de sista veckornas naggande oro och pinande förtviflan tagit allt, hvad dryckenskapen och utsväfningen möjligen lämnat?

När Borrman i sällskap med Marie anlände till Paris bestod hela hans kassa af en tjugo francs i guld och några kopparcentimer, som han fått tillbaka i en restauration under resan. Det var just inte sköna utsikter, när han tänkte på Maries anspråk. Ända ifrån plånboken i Monte Carlo hade han icke lyckats komma åt mer än en portmonnä med två hundra tyska mark i en fruntimmersficka. De sista dagarna hade han sökt att spara till det yttersta, så att de åtminstone skulle hinna fram till Paris, och väl anländ dit måste han redan första dagen hitta på någon förevändning för att komma från Marie och försöka att i folkhvimlet på någon af de stora boulevarderna få tillfälle att rycka åt sig en mer eller mindre späckad börs.

Klockan sex på aftonen anlände de och Marie gaf sig icke tid att å hotellet ens tvätta resdammet ordentligt från händer och ansikte, förrän hon ville ut i staden.

Borrman tänkte på sina tjugo francs, och han kände en nervsvettning öfver hela kroppen. Skulle han inför Marie behöfva bekänna, att hans resurser nu tagit fullständigt slut, inför denna Marie, hvilken i detta ögonblick kräfde så mycket, och på hvilken han hitintills slösat med den förtjuste älskarens frikostighet?

Han måste försöka att få dessa tjugo francs att räcka i afton och sedan tidigt i morgon smyga sig ifrån Marie och ge sig ut på ett intensivt eröfringståg efter fylda portmonnäer och späckade plånböcker.

När Marie för första gången kom ut på dessa världsberömda och egendomligt tjusande platser, som benämnas: pariserboulevarder, så kände hon en känsla, som hon icke känt förut under resan, antingen nu denna känsla var inbillad eller härleddes från yttre intryck.

Ty den kunde också vara inbillad, alldenstund man i samband med namnet »Paris» sätter sin fantasi så lifligt i rörelse, att man ofta blir besviken, när man står öga mot öga med härligheten.

Men en kvinna af ett så varmblodigt temperament och

med en så girig nyfikenhet som »vackra Marie» behöfde ej blifva besviken.

Ty denna pulsåder af samfärdsel, mänskohvimmel, toalett-exponerande, äfventyrar-lif, butikshandel och absintdrickning, som drager i buktiga linier genom hela den centrala delen af Paris och hvars olika afdelningar och grenar med ett gemensamt namn kallas »boulevarden» eller »boulevarderna», erbjuder verkligen så brokiga och intressanta taflor, intryck, karaktärer och studier, att nästan hvarje annan plats på jorden saknar motstycke, särskildt därför att världsstadens gamla auktoritet och rykte — dess auktoritet som kulturens brännpunkt och de sköna konsternas centrum, dess rykte som de världspolitiska revolutionernas härd — breder sitt starka bengaliska färgspelsljus öfver gator, typer och figurer. Man *tror* åtminstone, att det är något märkvärdigt, äfven om det inte är det.

Men något märkvärdigt *är* det dock, något öfverväldigande intressant och medryckande.

Pariser-boulevarden befolkas af jordens alla folkslag, där hör man jordens alla språk, möjligen med undantag af neger- och indianstammarnas rotvälska. Ty de negrer, som sitta på kuskbockarna eller stå bakom vagnsdynorna, iklädda lysande livréer och de som i röda halsdukar, ljusa långrockar och svartglänsande stormar spatsera på trottoarerna tala sannolikt något af de civiliserade språk, hvilkas karaktäristiska dialekt tonar emot en, när man stannar i de olika gathörnen och inväntar att poliskonstapelns hvita battong skall hedja tvärgatans strömfåra en minut och låta boulevardens rusa förbi, Europas alla språk, engelska, tyska, italienska, spanska, holländska, ryska, skandinaviska.

Pariser-boulevarden är vacker med sina täta, grönskande träd, sina väldiga, färgskimrande butiksfönster, sina oräkneliga annonspelare, höljda i de bjärtaste affischer, sina stora gaskandelabrar, dekorerade af brinnande reklaminskrifter, sina månghundrade trottoarserveringar, skilda från hvarandra af prydliga glasväggar, sina krälande myrstackar af

droskor och omnibusar, sitt brokiga folklif, sina rymliga cement-körbanor och breda asfalt-trottoarer.

Pariser-boulevarden är pikant genom den mängd af mänskokaraktärer, som framför allt trängas *där*, och hvilka icke äro färglösa och intetsägande, utan hvars betecknande sidor träda fram som i ett skådespel på scenen, utan att därför blifva besvärade eller särskildt bekikade, och hvilka genom sina kontraster göra den mark, som de trampa, till expositionslokal för mänsklighetens äregirighet, laster, nöjen och sorger, för lifvets växlingar, lyckospel, framgångar och elände. Här trängas millionärerna vid sidan af tiggarna, grefvarna vid sidan af de hejdlöst skrikande tidningskolportörerna, eleganterna vid sidan af kroppsarbetarna, uppkomlingarna vid sidan af börsdsaristokraterna, konstnärerna vid sidan af kälkborgarna, här är lifvets långa tåg i en *aldrig*, natt eller dag, slutande hetsmarsch.

Pariser-boulevarden är odisputabelt först och främst pikant genom sin mängd af brokigt utstyrda kokotter, hvilka i riktiga gräshoppssvärmar fladdra omkring i alla vinklar och vrår och med sina tuschade ögon, sina djärft lyftade kjolar och lätta gester inbjuda till kurtis och kärleksnöjen. Det är den oerhörda massan af pudrade, sidenfrasande damer ur demimonden, som onekligen sätter den *stora* färgen på boulevarden; utan dessa vore det ingen pariser-boulevard, ty om man ryser öfver detsamma eller ej, så är det ändå det tiotusental af mer eller mindre eleganta, mer eller mindre privata glädjeflickor, som finnas i millionstaden, hvilka göra Paris till Paris, därför att de föra spiran i den värld, som man än kallar för glädjens och än för lastens.

Pariser-boulevarden är en värld för sig, en *hel* värld i miniatyr, där lyxen och nöden, arbetet och skammen, konsten och glädjen trängas om hvarandra, och där lifvet pulserar i sin eldigaste extas, i sin högsta form af jämlikhet och i sin djupaste förnedring.

När Marie vid åttatiden på aftonen, den tidpunkt, då kanske hvimlet af vagnar och människor är allra starkast,

kom ut på Paris gator, och på sin egen uttryckliga begäran af Borrman fördes till den stora ryggmärgen, boulevarderna, gjorde dessa ett obeskrifligt starkt intryck på henne, trots att hon kom från Hamburg, Nizza och Berlin. Men *här* tyckte hon fanns något alldeles särskildt berusande. Nu kunde hon verkligen för några ögonblick glömma alla plågsamma funderingar och helt hängifva sig åt stundens stämning. Här tyckte hon, att hon var mera gömd än på någon annan plats i världen. Här var hon endast en liten osynlig droppe i det stora, brusande mänskohafvet. Men dock kunde hon lika mycket som någon annan få vara med och lefva, fröjdas och njuta.

Här ville hon stanna. Hon tryckte sig intill Borrman på ett ömt och smeksamt sätt, instinktivt drifven att visa honom tacksamhet för att han fört henne hit. Under några ögonblick kände hon samma varma, jublande känslor, som vid resans början förädlat deras tillvaro, uppstiga i sin själ. Hon tyckte att lifvet var värdt att lefva, hon glömde Schniedorfs ömkliga ansikte och Rothknechts lurande fysionomi. Hon glömde både forntid och framtid, och hon kände lefnadslustens melodier spelas på hvarje nervsträng. Hon njöt af att gå och se på de växlande taflorna, och hon kunde icke låta bli att drömma nykomlingens varmblodiga dröm om att för beständigt få bosätta sig i denna vackra, härliga stad, hvars mest omväxlande taflor nu i ett oafbrutet sceneri drogo förbi hennes tindrande ögon.

Under tre à fyra timmar strötvade hon omkring och bara betraktade, utan att känna sig trött eller att känna det minsta behof efter annan förströelse, dragande Borrman med sig, nästan släpande honom efter sig, ty på honom gjorde allt detta icke på långt när samma starka intryck som på Marie.

Hans hela tankegång uppfyldes af den prosaiska, mindre behagliga frågan, hur han skulle kunna skaffa pängar.

Under hela tiden, som han måste följa den jäktande, öfverförtjusta Marie i spåren, höll han blickarna oafbrutet

spejande rundt omkring för att upptäcka något tillfälle att komma åt en pänningbörs.

Men det ledde icke till något resultat. Dels fick han inte syn på något lämpligt offer, dels var folk så misstrogna mot hvarandra här, och dels — det var nog den förnämsta orsaken — kände han sig själf så osäker på foten.

Han var temligen obekant med pariserförhållandena, af språket kunde han endast några obetydliga glosor, nätt och jämt hvad som var nödvändigt för hotellet, restaurationerna och droskkuskarna, och hur fan skulle han kunna slingra sig undan här, om han blef ertappad på bar gärning.

Dessutom var han ju i sällskap med Marie, och hon hade ännu inte fått en aning om, att han som yrke ransakade folks fickor.

Han var vid alldeles gräsligt dåligt humör, och när Marie i sitt känslosvall tilltalade honom ömt och kärleksfullt, så svarade han med snäsande ord. Men det skrattade Marie bara åt. Hon var i för godt humör för att blifva fången i någon uppbrusning.

Först när Marie efter resan och den långa promenaden var alldeles uppgifven af trötthet, kunde hon slita sig från det snärjande boulevardlifvet. Och när hon kom i sängen, somnade hon som en stock, sannolikt drömmande de ljufvaste drömmar, som hon drömt på länge, ty hon kände sig uppfriskad och tillfredsställd.

Och den kvällen lade hon sig — första kvällen under åtminstone tre veckors tid — utan att ha tömt tre eller fyra stora glas konjak, hvilket blifvit ett oemotståndligt behof för henne omedelbart innan hon gick till sängs, för att hon skulle få somna och slippa att ligga och vrida sig i svett. Hon hade råkat in i vanor att dricka särskildt vid vissa tillfällen, hvilka vanor lågo som järnfjättrar kring hennes fotleder och drogo henne ned och åter ned.

Men i dag hade hon kunnat en enda afton rycka sig loss från dessa fjättrar. Hennes själsintryck hade varit för

starka för att hon skulle låta sina dåliga begär ta öfverhand.

— — —

Borrman hade hoppats, att hon nästa dag skulle sofva långt fram på förmiddagen, så att han kunde sticka i väg tidigt på morgonen utan att behöfva få henne med.

Men häri blef han grundligt bedragen. Hon vaknade lika tidigt som han, och hon vaknade med den bönen på sina läppar, att Borrman skulle räcka henne konjaksflaskan och glaset, som stod på bordet därborta.

Stillatigande och med ett visst vemodigt drag kring munnen fullgjorde ficktjufven hennes önskan. Han kunde icke tillbakahålla en allt starkare medömkan med henne och hennes slafveri under dryckenskapen.

När hon, nästan med ett visst raseri, sväljt ned några glas, öfverfölls hon som vanligt af en vild och osmaklig skämtlusta, uppburen af den råaste lättsinnighet. Med ord och gester, så grofva att de till och med varit opassande för den djupast sjunkna offentliga hetären, började hon att öfverfalla Borrman, som ännu låg bredvid henne; hon försökte att göra sig lustig och kvick, efter sina barocka infall utfarande i stormande, rått klingande skrattsalfvor. Det var en lek det där, som blifvit en slags passion och hvilken var betecknande för det moraliska förfall, i hvilket hennes förtviflan och hennes dryckenskapsbegär försatt henne.

Som förut blifvit nämdt lånade sig också den lättsinnige Borrman åt hennes vilda utbrott, men i dag, när den plågande tanken på hans fattigdom red honom som en mara, kände han sig icke disponerad, och han vände sig surmulet bort.

»Är du ledsen vid lifvet, gossen min?» ropade hon gyckelfullt och kastade sig öfver honom som en rasande bacchantinna.

Naturligtvis skulle hon ut på boulevarden igen, så fort hon hunnit få kläderna på kroppen. Hon erinrade sig sitt vällustrus i går kväll, och hon kände åter samma brinnande nyfikenhet.

Då hon ånyo gick till konjaksflaskan, kunde Borrman, som fruktade att hon skulle begå dumheter och väcka uppseende, hvilket för honom var en oerhörd risk, ej tiga.

»Du skall inte dricka så mycket i dag», sade han vänligt, »det kan hända något spektakel därute.»

Marie såg på honom, och hon blef blek som ett lik. Hon slungade det halffylda glaset i golfstenen vid spiseln.

»Drick själf då!» skrek hon ilsket. »Jag ger fan i konjaken!»

Om Rothknecht i detta ögonblick varit närvarande, skulle hans tunna läppar dragit sig till ett belåtet mefistoleende öfver likheten mellan Marie och Rosa.

Det kom till en ganska lång dispyt mellan Borrman och hans älskarinna, men när de gingo ut tillsammans, hade de försonats.

I dag tog Marie saken något lugnare, men äfven vid dagsljus fann hon den franska hufvudstaden hänförande stilig och skön.

Hon började att på fullt allvar tala med Borrman om, att de skulle bosätta sig här. Hon blef riktigt mjuk till sinnes under intrycket af den förnyade stämningen. Hon lofvade, att hon skulle försöka att alldeles lägga bort att dricka, om han inte tyckte om det. Hon utfor i vackra ordalag om, att hon skulle blifva en sådan rar liten »hustru» åt honom, om han ville vara med om hennes förslag.

Borrman skrattade, mera dock inom sig själf, än hvad han vågade göra så att hon såg det. Han kände till hennes nuvarande nervösa stämningar och han fäste därför icke mycken vikt vid hvad hon sade.

»Det här blef nog snart enformigt, det också, för dig», tyckte han.

»Nej, aldrig!» utbrast hon öfvertygadt.

Så fort, de kommit ut, klagade Marie öfver, att hon var så hungrig och att hon ville äta en gentilare »frukost». Borrman tänkte med förskräckelse på, hur det skulle gå, ifall hon började dricka viner och champanj. Nå, han måste varsko henne i förväg, så att de icke råkade i någon

obehaglig situation på restauranten. Men om hon då frågade, ifall han icke snart fick pängar igen, och *hvarifrån* han skulle få dem, hvad skulle han då svara? Någonting måste han draga till med, men det var svårt att hitta på något, som gick i henne, ty hennes misstroende hade blifvit väckt.

Värst förskräckt för att meddela henne hela sammanhanget var han emellertid ej numera, fastän han hälst ville slippa det, förstås. I det på samma gång förslappade och öfverspända samt ruskigt lastbara tillstånd, i hvilket hon nu befann sig, skulle sannolikt begreppen heder och samveten vara ganska sväfvande för henne. Hon skulle endast fästa sig vid att slippa lida obehag och nöd, och sedan skulle hon inte anse det så noga, hvem hon lefde tillsammans med eller hvarifrån pänningarna kommo, som hon tog emot.

På samma gång detta gaf Borrman en viss tröst, så verkade det också obehagligt på honom. Ty han reflekterade öfver, att Rothknecht, när den djefvulen en gång kom för att hämta henne, därigenom lätt skulle kunna böja henne för sina syften.

Vid tolftiden gingo de in på en finare boulevard-restaurant för att äta frukost.

Just i dörröppningen, när de gingo in, sade Borrman halfhögt och liksom till hälften på skämt:

»Du får lof att äta förståndigt, min kära Marie, och inte dricka för många viner, ty både reskassan och vinsten i Monte Carlo börja taga slut...»

»Vackra Marie» såg på honom. Det låg hvarken förvåning eller missnöje i hennes blick, utan det föreföll, som om hon tyckt det vara synd om honom, men det retade honom nästan allra mest.

Under måltiden växlade de inte många ord, och Marie tycktes med afsikt undvika att ge sig in på pänningefrågan.

Hade hennes aning om, att det var en ömtålig fråga nu öfvergått till visshet, och ville hon hälst utan några frågor gå förbi den saken?

Hon var emellertid »förståndig», som Borrman bedt henne om, och åt endast rätt och slätt litet mat samt drack rödvinet, som bestods gratis, enligt de franska restaurantvanorna.

Men trots detta gick ändå, med dricks pängarna, en åtta francs, och Borrman tänkte med förfäran på, att hvad han hade kvar visst inte räckte till en försvarlig middag. Och sedan aftonens nöjen! Fy fan, hvilket läge! Borrman reflekterade öfver, att han aldrig varit i en så obehaglig situation förut. Och hvad skulle han nu få pängar i en hast? Ja, det var sannt, Marie hade sina juveler kvar. De voro inte många, men nog kunde man på en pantinrättning få en femhundra francs för dem. Han måste föreslå henne det. Men han visste, att hon var fåfäng, och att hon satte ett ofantligt stort värde på att få vara grann. Hon var ju i det fallet nästan som en af demimonden.

När de från restauranten kommo ut på boulevarden, myllrade folket tätt. Marie syntes fullständigt ha glömt Borrmans dystra påminnelse, och hon gick småskrattande och trängdes med alla människorna. Snobbarna gåfvo henne beundrande, djärfva blickar, och det var en oerhörd triumf för henne att äfven *här* blifva föremål för en mindre vanlig uppmärksamhet.

Och måste hon inte det? Trots alla själslidanden och andliga kastningar hade hon *ännu* sin skönhet kvar, sin härliga, bedårande sydlandsfägring. Hon behöfde icke vara rädd att ställa sig vid sidan af de främste sidenhöljda kokotterna. Med allt sitt puder, sin tusch, sin belladonna, sitt läppsmink, sin grace och sitt raffinerade koketteri skulle de ändock icke öfverglänsa f. d. serveringsfröken från schweitzeriet Bägaren. Hon gjorde ännu skäl för smeknamnet »vackra Marie». Hon hade ännu kvar sina harmoniska former, sina tjocka svarta flätor, sina svällande läppar, sin romantiskt gulbruna hy och sina mörka blixtrande ögon.

Borrman kunde icke underlåta att jämföra henne med alla dessa retande kvinnor, som strömmade förbi dem, gående på trottoaren eller åkande i präktiga landåer, och han

måste medgifva, att det endast var ett litet utvaldt fåtal, som kunde jämföras med henne. Han kände sig stolt öfver den kvinna, som gick vid hans sida. Han kände sig medveten om, att han ännu hyste den varmaste förälskelse för henne, och att hans känslor skulle tvinga honom att ställa sig till motstånd, då man ville röfva henne ifrån honom.

Men så tänkte han också på hur fort hennes skönhet måste fly sin kos, om hon fortsatte med detta djuriska konjaksdrickande. På endast några år skulle hennes gestalt förslappas och hennes fina anletsdrag få drinkerskans fula, rödsvulstiga märken.

Just som han för sig själf gjorde dessa både angenäma och vemodiga reflektioner, får han framför sig se en annan kvinna, som af en alldeles särskild omständighet tilldrog sig hans intresserade uppmärksamhet. Med all säkerhet var det en kokott. Hon var elegant klädd och hade en tillgjordt fin hållning. I en liten ficka på venstra sidan af hennes krithvita sommarkappa hade Borrmans skarpa öga upptäckt, att den förgyllda metallkanten af en portmonnä stack fram en smula. Det klack till inom honom. Andtligen hade det tillfälle kommit, som han väntat på. Att det måste komma bland alla dessa mänskoskaror, det förstod han, men han var glad öfver att det icke låtit vänta på sig längre.

Om Marie, som gick bredvid honom och höll honom under armen, nu gifvit akt på honom, skulle hon ovilkorligen ha sett hur förändrad han blef i ett ögonblick. Det var tjufvens rofinstinkt och tjufvens rampfeber, som vaknade inom honom.

Hans steg blefvo så lätta och spänstiga, att han gick nästan på tårna, hans hufvud böjdes framåt, hans ögon fingo en egendomlig brand, och hans fingrar, de ofattligt mjuka fingrarna, rörde sig nervöst.

Han hade kvinnan omedelbart framför sig. Hon gick alldeles lika fort som han och Marie, afståndet hvarken

minskades eller ökades. Hans blickar hakade sig fast vid den guldglänsande lilla fläcken ofvanför fickans kant. Den stack honom i ögonen, så att det sved.

Att han skulle kunna gripa portmonnän, utan att dess ägarinna i minsta mån skulle märka det, därom var han öfvertygad, ifall att situationen icke förändrades. Men att han skulle kunna göra det, utan att Marie märkte hvad han gjorde, det var alldeles osannolikt. Och att kunna komma ifrån henne var lika otänkbart. Alltsammans kunde som vanligt hänga på ett hår, på en sekund, och hvarken hans nuvarande ställning eller hans ficktjufsrutin tillät honom att låta tillfället förflyga. Stölden måste ske, och sedan fick det reda sig med Marie bäst det kunde. Kanske öfverdref han sin fruktan, kanske skulle hon icke det ringaste känna sig öfverraskad.

Han ökade sina steg, och Marie följde naturligtvis med utan att veta hvad som gjorde honom brådska.

Borrman förstod att ögonblicket nalkades. Det blef alltid så spännande. Skulle han lyckas eller misslyckas? Det gälde att ogeneradt tränga sig inpå offret — dock icke så tätt att det väckte misstankar — för att med sin egen kropp stänga utsikten, under det att stölden skedde.

Han drog Marie med sig. Han glömde henne fullständigt, hela hans uppmärksamhet var riktad mot den handling, som han hade i tankarna.

Då stannade plötsligt demimonddamen. »Så mycket bättre», tänkte Borrman.

Nu måste han gå förbi henne.

Hon hade sina blickar riktade utåt mot körbanan. Sannolikt såg hon efter en ledig droska.

I det ögonblick, då han snuddade förbi hennes rygg, förde han sin smidiga guttaperkahand till den lilla fickan . . . ett grepp med fingerspetsarna, ett fint utfördt ryck . . . och Borrman hade en liten grön damportmonnä i handen . . . Han såg sig oroligt omkring . . . han märkte ingen, som gifvit akt på honom . . . skjutande på Marie med armen

. . ett grepp med fingerspetsarna, ett fint utfördt ryck . . .

fortsatte han lugnt och ogeneradt, som om ingenting händt, stoppande portmonnän i fickan...

Marie hade sett alltsammans Det hade gått på några sekunder, men intet hade undgått hennes uppmärksamhet. Hon hade sett hans blixtsnabba rörelser, mjukheten i hans handled, smidigheten i hans fingrar, och den tanken hade ögonblickligen sprungit fram för henne, alldeles som efter trycket på en fjärder: det är inte första gången han stjäl en portmonnä.

Och hon kände en smärta, som om någon bakifrån slagit henne med en stor sten i hufvudet.

Hon, drinkerskan, hade alltså rymt tillsammans med en ficktjuf.

Det var på detta sätt, han hade skaffat reskassan. Nu kom hon ihåg den besynnerliga förvåning, han hade visat, när hon upptäckte alla hans danska sedlar, och den sväfvande förklaring, han lämnat därpå.

Det var alltså i ett band af bofvar, hon hade råkat...

När hon såg sin älskares handling, hade icke ett ljud undfallit henne, och det var väl för ficktjufven. Hon hade endast betraktat denna lilla hand, denna ficka, denna hvita fruntimmersrygg, hvilket allt flutit hop i ett kaos, med stel, stel blick, ryckt hufvudet en smula bakåt af förvåning kanske af fasa, men för resten hållit sig lika ogenerad som Borrman.

Nu gick hon som förut, hållande sin arm i hans. Ingen af dem hade sagt ett ord, ingenting i deras yttre förhållande hade förändrats, och dock hade en förfärlig hemlighet gått upp för henne.

Att Borrmans existens var äfventyrarens, det hade hon börjat inse allt mer, men att han gjorde något så uselt, så vanhederligt, så vämjeligt som att stjäla ur folks fickor, *det* hade hon verkligen icke trott.

Och dock var hon nu mer än någonsin beroende af honom, dock hyste hon ännu en slags kärlek för honom, och dock — kände hon sin bekantskap med honom långt

ifrån så kränkande, som hon skulle kunna trott för några månader, ja bara några veckor sedan. Hennes moraliska åskådning hade således sjunkit betydligt på senaste tiden, ja, inte behöfde hon betvifla det...

Det såg ut som om ingen af dem ville börja, som om den ene väntade på att den andre skulle säga första ordet. Marie började.

»Det var väl att det gick bra», sade hon, »annars kunde både du och jag blifvit fast.»

Det lät på samma gång så galghumoristiskt resigneradt och blodigt ironiskt, att Borrman var färdig att uppgifva ett gapskratt öfver hennes lustiga anmärkning.

Han hade naturligtvis väntat, att hon skulle ge sig ut i stora ord och med dramatiska gester begära »förklaringar» och dylikt. Han frågade sig själf, hvad orsaken kunde vara till hennes lugn. Älskade hon honom så högt eller var hon till den grad förslappad?

»Ja, var det inte tur», sade han i samma halft skämtsamma ton, »men det är nog bäst, att vi taga en droska, så att vi komma bort från den här platsen på några timmar.»

»Jo kanske det!» svarade hon torroligt.

De ropade an en droska. De behöfde inte titta länge efter en dylik. Paris har omkring femton tusen offentliga sådana, och det finns inte en bakgata så aflägsen att inte tre eller fyra numrerade droskor kretsa omkring där i hvarje ögonblick och söka efter att uppspåra någon trött fotvandrare. Och om man till exempel, som Borrman och Marie nu gjorde, stannar på boulevarden eller avenyen och står stilla en minut, så kan man vara säker på att man har minst ett dussin par oroligt, uppmärksamt spejande kuskögon fästa på sig och vid endast en rörelse, om aldrig så obetydlig, med hufvudet eller handen stanna minst tre droskor på en gång, som genom en elektrisk stöt, för att mottaga ens utmärkta kroppshydda.

»Här behöfver man då åtminstone inte springa sig

trött efter en droska», sade Marie med blicken på de nyfikna kuskhufvudena rundt omkring.

Kusken, som de anropat, lyssnade uppmärksamt på det främmande språket. Och hans ögon glänste af ekonomisk lystnad. Han hoppades förstås, att de resande icke voro mäktiga franska språket, och olyckliga de icke fransktalande utländningar, som med några större slantar ge sig i händerna på dessa vampyrer. Kusken hittar på tusen förevändningar att ta betalt *öfver* taxan, rätt betydligt ibland, och förmår man icke allvarligt säga honom sanningen, så nödgas man till sist låta honom behålla, hvad han vill ha, och man är glad att bara komma ifrån den orerande, med armar och ben gestikulerande karlen.

Borrman befalde kusken med några brutna ord, på hälften tyska och till hälften franska, att köra omkring litet öfverallt, ty de ville se Paris. Kusken förstod, och han nickade menande.

När de kommo in i droskan — det var en täckt kupé, den mest använda typen i Paris äfven om sommaren — drog Borrman helt ogeneradt upp den lilla eleganta, gröna portmonnän.

Marie följde hans förehafvande med en obeskrifligt besynnerlig blick.

Borrman öppnade portmonnän, utan att säga ett ord. Det glänste af guld däri, det märkte de bägge. Ficktjufven förde ned fingrarne i rummen för att undersöka hur pass stort rofvet var. Men han afbröts af ett besynnerligt ljud från henne, som satt i droskans halfmörker vid hans sida. Vid Gud, lät det inte som en snyftning! Han vände hufvudet, ängslig, förvånad, åt sidan. Han hade hört rätt. Marie hade fört en näsduk till ögonen, och hon snyftade sakta. Tårarna runno ned för hennes kinder.

»Gråter du?» frågade han, med ett försök att hålla sig alldeles ogenerad.

Hon svarade ingenting.

»Nyss tog du det ju mycket förståndigt», fortsatte Borrman.

»Skola vi lefva på stulna pängar nu?» sade hon, snyftande mellan hvarje ord.

»Jag måste... Jag hade knappt ett öre kvar... Vi kunna väl inte svälta heller... Du såg ju själf, hur lämpligt tillfället var...»

Det låg nästan hårdhet i hans röst.

»Men det där borde du väl förstått innan vi reste... Då skulle vi inte rest...»

Det blef tyst ett ögonblick i droskan. Borrman satt ännu med den öppnade portmonnän i handen. Ännu kände han ej storleken af dess innehåll, och dock var detta en så ofantligt viktig fråga. Hvad skulle han svara på Maries sista ord? Skulle han bekänna sina synder, ödmjukt, bedjande om förlåtelse och nåd, liksom om kärlek, eller skulle han svara henne spotskt och fräckt?

»Förstod du inte, att jag älskade dig... att jag måste ha dig med, till hvad pris som hälst... Minns du inte, hur angelägen du också var att komma i väg... bara bort bort...»

Det låg nästan vekhet i hans ord, och de kunde ej underlåta att i viss mån slå an på Marie. Men hon måste dock fram med en fråga, som brände i hennes själ.

»Hur hade du fått vår första reskassa, de där stora sedlarne, som vi left på hitintills?»

Orden kommo sakta, låga, skygga, bäfvande. Hon begärde inte någon räkenskap, hon ställde honom inte till ansvar, hon ville endast ha en enkel upplysning. Men frågan var så direkt framkastad, att den måste direkt besvaras.

Och dock dröjde Borrman med svaret. Han sökte efter ord. Hvad skulle han säga?

»Jag hade fått dem på samma sätt som de här..... Det är mitt yrke.»

Det fanns hvarken allvar eller skämt, fräckhet eller ödmjukhet, vekhet eller hårdhet i hans ord. Aldrig har kanske en mening blifvit uttalad så färglös, så tonlös, så mekaniskt intetsägande som denna. Och dock innehöll den en förfärlig, en fruktansvärd bekännelse.

Marie rörde sig icke. Hon satt orörlig som en bildstod och såg framför sig ut genom droskans böjda glasväggar, bakom hvilka allt det rörliga gatlifvet skymtade förbi.

Borrman hade icke sett på henne sedan han kastat fram sin »upplysning». Med en sorglös men temligen ointresserad min vände han opp och ned på portmonnän och tömde dess innehåll i handen. Där fanns en hel del louisdorer, liksom också några guldstycken på tio francs samt åtskilliga silfverslantar. Borrman fick det hela vid ett hastigt öfverslag att uppgå till bortåt 200 francs. Det var inte mycket, men heller inte så litet, och de närmaste dagarnas bekymmer voro ju afhjälpta.

När han lagt ned pängarna igen, vände han sig mot Marie.

»Där fanns 200 francs», sade han. »I dag kunna vi äta en fin middag.»

Hans älskarinna grät icke längre, men blek hade hon blifvit.

»Nå, när de här taga slut?» frågade hon.

Borrman höjde på axlarna.

»Då skaffar jag nog mera», sade han.

»Vore det inte hederligare, att jag går och bjuder ut mig på gatan för att skaffa oss bröd?»

Borrman förstod icke, om hon sade det i en slags hederlig afsikt, och därför att hon älskade honom, eller om hon sade det för att håna.

»Är *det* hederligare?» frågade han.

Marie teg. Hon kunde icke säga *ja*. Hon förstod, att det icke legat någon logik i hennes inkast.

Sakta smög då Borrman sin spänstiga arm bakom Maries rygg. Han slöt den hårdt kring hennes midja och tryckte henne varmt intill sig.

»Döm mig icke hårdt», sade han mjukt, vekt, bönfallande. »Ödet har gjort mig till hvad jag är... Jag blef utkastad tidigt i världen... andra ha förledt mig...»

»Du har varit tjuf i hela ditt lif?» frågade Marie tonlöst.

Hon besvarade icke med en half rörelse hans smekningar, men hon sökte icke att föra bort honom.

Borrman böjde hufvudet med en jakande rörelse som ett svar på hennes sista fråga. Det låg icke någon dramatisk tillgjordhet i hans sätt, han hade synbarligen utan några beräknande afsikter beslutit att låta henne få del af hela sanningen.

Han tryckte den i sin andliga och lekamliga orörlighet ändock så fagra kvinnan allt starkare intill sig. Hon gjorde intet motstånd, men då han ville kyssa henne, kastade hon hufvudet åt sidan.

»Nej», ropade hon afgörande bestämdt, »inte nu... Låt oss stiga ut ur droskan och promenera i stället...»

'Här är så kvaft', tänkte hon att tillägga, men hon gjorde det inte.

Hon hade börjat känna det så tryckande kvaft därinne i droskan sedan Borrman afslöjat sitt lifs hemligheter. Hon tyckte att kupétaket hvilket ögonblick som hälst skulle ramla ned öfver dem. Hon väntade i hvarje ögonblick att få se en polis sticka in hufvudet genom kupéfönstret, befalla dem att stiga ur och medfölja till polisstationen. Det hade kommit något så skrämmande skyggt i hennes mörka ögon. Hon började få hallucinationer af samma slag som vid Monte Carlos gröna spelbord.

»Mins du färden från Stallmästargården?» frågade Borrman, som sökte efter något att säga.

Han erinrade sig att de då suttit ungefär som här, han med armen om hennes lif. Men då hade hon visat honom en eldig hängifvenhet. Det hade händt mycket sedan dess.

»Hvem var det du såg genom fönstret, då du sprang ut?» frågade Marie med en viss befallande ton. Hon ville visa honom, att hon kom ihåg, hvad som skett.

»Ja, *nu* förstår du nog det... Låtom oss glömma de här historierna... Vi skola ha muntert i dag i Paris!» ropade Borrman i en jublande glädtig ton, alldeles som ett

... Borrman lämnade ett två-francs-stycke åt kusken ...

barn, som vill roa sig efter att ändtligen ha läst upp en svår läxa.

Marie drog på mun, ett underligt, mångtydigt leende. Utan ett ord öppnade hon vagsdörren för att få kusken att stanna. Borrman upptäckte emellertid en ring på ett snöre, hvilken han drog i, med det resultat att kusken lät hästen tvärstanna.

Båda stego ur. Borrman lämnade ett två-francs-stycke åt kusken, hvilken naturligtvis kastade arga blickar och vräkte ur sig en hop franska haranger, som ingen utaf dem förstod. Det lät emellertid så komiskt att Marie midt i bedröfvelsen började att storskratta. Och Borrman var naturligtvis inte sen att skratta med. Isen blef bruten en smula och i en betydligt gladare sinnesstämning fortsatte de arm i arm för att försöka hitta på några muntrande nöjen.

TRETTIOSJETTE KAPITLET.

Två dagar förflöto utan att Marie och Borrman växlade ett enda ord om, hvad som passerat å Pariserboulevarden. Det var naturligtvis afsiktligt, som de höllo sig tysta, ty ingen utaf dem hade minsann glömt tilldragelsen, allra minst Marie.

Hon gick och vred och vred den och vände den och tog på den som man tar på ett glödgadt järn.

En sak kunde hon konstatera, och det var, att hennes sympati ej förminskats för Borrman. Hon såg intet brottslingsmärke i pannan på honom. Hon försökte nog att se det, för att därigenom kunna inbilla sig själf att hon var lika oskyldig och hederlig som förr i tiden, men det ville inte lyckas. Hufvudsakligast kände hon sig vek och sökte urskulda honom. Och det som skarpast stannat kvar i minnet, det var hans undskyllande bekännelse, att han blifvit förledd.

Borrman gick i smyg och betraktade sin älskarinna. Han sökte utforska, hvad hon kände och hvad hon tänkte om honom. Men det var svårt för honom att få klart för sig. I det yttre såg han ingen förändring mot förr, hon

var fortfarande lika vänlig, ja, lika eldigt kärleksfull och tillgifven. Men han tänkte dock, att hon gick och bar på något maskeradt inom sig, hvilket till sist skulle bryta löst och skilja dem åt.

Detta senare ville han undvika till hvad pris som hälst. Hans passion för Marie hade nu kopplats ihop med vanan att ständigt få vara tillsammans med henne. Hennes närvaro satte hemtrefnad på de stereotypa hotellrummen, hennes skönhet och tjusande egenskaper skänkte poesi åt hans oroligt kämpande tillvaro.

Efter stölden af portmonnän, hvilken ju måste bli invigningen till ett mera regelbundet återgående till det gamla yrket, framstod detta för honom *starkare* än någonsin förut. Han behöfde en följeslagerska, någon som han kunde lefva för och »arbeta» för. Det skulle skänka honom ett alldeles nytt behag, som han icke hade känt förut. Som man och hustru skulle han och Marie fara genom världen. De skulle dela farorna, dela glädjen, icke ha några hemligheter för hvarandra och ständigt hafva sammanbundna gemensamma intressen. Hon skulle icke blifva hans verktyg, hon skulle icke blifva en viljelös mätress och tjänarinna, så som »firman» ämnat henne till, utan hans jämlike, hans skyddsgudinna, hans jämställda följeslagerska.

Att tänka sig att hon nu skulle lämna honom, det var omöjligt för Borrman. När han lockade henne med sig från Stockholm, då hade han endast tänkt på sinnligheten i hennes kyssar och ljufheten i hennes famntag. Men nu hade det där nästan sjunkit ned och blifvit mera oväsentligt, sedan hon fått del af hans persons stora hemlighet. Nu hade hon fått del af hans syndiga själ, och därför var det också hufvudsakligast med själen, som hon skulle tillhöra honom.

De gingo där hvar på sitt håll med nya, brännande funderingar, men ingen utaf dem ville börja med första ordet i det nya kapitlet. Marie kunde icke, Borrman vågade inte.

Under tiden förflöto timmarna alldeles som förut. Dessa

de närmaste dagarna efter äfventyret på boulevarden liknade ungefär på håret de dagar, som gått före det samma. De åto god mat, drucko fina viner, njöto af Paris' sevärdheter, deltogo i dess glada nöjen. Dock syntes båda liksom genom en hemlig gemensam öfverenskommelse ha beslutit att blifva sparsammare än förut. Deras lefnadssätt kännetecknades icke af någon öfverdådighet. De förstodo nu *bägge* att det skulle snart erfordras ett nytt grepp ur en lämplig ficka, *ett nytt brott*, för att få medel tills de nödvändigaste behofven. Men ju längre de gamla medlen räckte, ju längre sköts ju den nya riskabla handlingen opp. Marie kände redan lust efter att håglöst, lättjefullt böja hufvudet för den tvingande nödvändigheten, men hon darrade dock som ett asplöf för risken, och hvarje morgon tänkte hon med öfversvallande glädje på: i dag behöfver det inte ske, i dag räcker det gamla ännu! Men det skulle dock komma en dag då det inte räckte.

Från en synpunkt medförde deras nya tankeväxlingar en välbehöflig hvila och lindring. Och det var därför att de några ögonblick kunde glömma att tänka på Rothknecht och Schniedorf och deras förföljelser. Marie och Borrman hade under de sista veckorna tänkt så mycket därpå, att de tänkt sig trötta. Nu gaf händelsen med kokottens gröna portmonnä uppslaget till en sådan mängd nya tankekombinationer, att dessa så helt uppfylde deras hjärnor, att de gamla hjärnspökena fingo dunsta bort några ögonblick. Ja, det gick nästan så oförsvarligt långt, att fruktan började försvinna och de sökte invagga sig i säkerhet. I början af deras resa hade de varit lugna, därför att de hoppats att någon förföljelse ej skulle äga rum, men nu sögo deras ögon sig fast vid hoppet, att ödet skulle förhindra, att de och deras fiender sammanstötte. Ibland dök dock denna gamla fruktan plötsligt opp som ett grinande spöke, for förbi deras ögon som blixten från ett bakifrån aflossadt skott, men i stort taget återvunno de nu åter sin säkerhet, och därmed följde också lefnadsglädje och fröjdebegär.

När de vaknade om morgnarna, kysstes och smektes

de, som de alltid brukade. Det hade ej blifvit någon förändring i Maries kärleksfulla förhållande. De lågo långa stunder och gnabbades som barn och pratade om ditt och datt, men ömtåligt och sorgfälligt undveko de allting, som hade något sammanhang med fickstölden. Därpå stego de upp och klädde sig under småskämt och småskratt, och Maries frivolité kunde då ofta sticka fram i hennes ord och åthäfvor, särskildt om hon börjat med konjaken redan på sängen.

De gingo sedan ut i den stora staden och kommo aldrig igen till hotellet förrän vid ett- och tvåtiden på natten. Marie hade en passionerad förkärlek för att besöka alla platser, där den bättre demimonden utvecklade sin skinande glans. Och kommo de händelsevis på ställen, där dessa öfverfina eller halffina glädjenymfer visade sig i sina allra djärfvaste fröjdeutbrott — såsom i de berömde cancandanserna vid midnattstid på Moulin Rouge och Casino de Paris — så rodnade hon icke heller utan njöt nyfiket af de lössläppta lustigheterna i fullaste drag.

Det var hemskt hvad de hunno med mycket under dessa dagar. Men så jägtade de också som om de enerveradt sökt efter bara nya erfarenheter och samhällsämnen, för att slippa komma in på *det* ämne, kring hvilket de smögo sig som katten kring het gröt.

Det gick på detta sätt i två dagar, och i ännu två dagar, ja i en hel vecka, och sin ängslan för kompanjonerna från Stockholm glömde de bort allt mera, det var som om dessa ej vidare funnits till.

Sparat hade de också gjort; ätit billiga rätter på andra klassens restauranter och med endast en simpel butelj rödvin, som de delade; suttit på de billigaste platserna på variétéerna och åkt hem på omnibustaken för femton centimes. Marie tyckte för resten, att det var tio gånger roligare att sitta högt oppe på taket och få se sig omkring än instängd därnere bakom glasrutorna och jalousierna.

Borrman kände icke mycket till Paris, men han hade skaffat sig en resehandbok på engelska, och han ägde, lik-

som i mycket annat, en oerhörd smidighet i att fråga ut folk om hvad han ville veta. Portieren på hotellet talade engelska, och denne gaf dem många goda och pikanta råd, rörande hvart de skulle ställa färden. Han såg ju, att det var ett härskap, som ville roa sig, och han hoppades förstås på frikostiga dricks pängar, när de reste.

När jämt en vecka förflutit, fann Borrman, att han, trots deras sparsamhet och trots att de ännu ej betalat en dag på hotellet, ej hade mer än några silfverpängar kvar i sin portmonnä. Nu var således det ögonblick kommet, då det gälde att skaffa mera. Det gick ej att undvika, detta kraf framstälde sig obetvingligt som en naturlag.

Han förvånade sig öfver, ja, till och med retade sig öfver, att Marie ej hade frågat honom om deras ställning. Han ville så gärna, att första ordet skulle komma från henne. Och hon borde ha likaväl som han förstått och kunnat räkna ut, att deras tillgångar nu måste vara slut. Hvarför var hon så sorglös i detta fall? Han hade ju ändock gifvit henne lejonparten af hvad han haft. Skulle hon verkligen, trots att hon ej förändrat sitt sätt mot honom, komma att deltaga med honom så, som han under den sista veckan hoppats; hoppats med hjärtat verkligen skälfvande af glädje och vällust, ty nu *älskade* han henne, med alla hennes fel och laster.

Han beslöt sig emellertid för att kasta sig rakt in på ämnet. Någon blyghet tyckte han sig icke känna för henne endast en viss hänsyn.

På morgonen när de voro klädda och just stodo färdiga att gå ut sade Borrman i lugn, men en smula dyster ton:

»Hvad skola vi ute och göra... Jag har ju inga pängar kvar.»

Marie blef blek, och det ryckte nervöst kring hennes ögon, men hon förändrade icke sitt yttre lugn.

»Hur mycket har du kvar?» frågade hon entonigt.

»Några francs.»

»De räcka väl alltid till frukost.»

»Och sedan?»

Han betraktade henne skarpt, men hon undvek att möta hans blick.

»Jag har ju några smycken, vi kunna pantsätta . . .»

»Och när pängarna äro slut, som vi få för dem?»

Nu slog hon upp sina ögon, sina stora, vackra ögon, och fäste dem på honom med en vänlig, öfverseende blick.

»Skaffa pängar på hvad sätt du vill . . . Jag skall inte anklaga dig för det . . .»

»Men om vi äro i sällskap, får du se på . . .»

»Ja, det gör ingenting», svarade hon ifrigt. »Tar man dig, får man taga mig också . . . Jag har ju i hela världen inte mer än dig, som vill mig något godt . . .»

Hennes ögon blefvo fuktiga.

»Marie!» utropade Borrman med passionerad röst, hvilken också darrade af en sann hjärtevärma. »Jag älskar dig.»

Det där hade han ju sagt många gånger förut, men med den ton, i hvilken han nu sade det, lät det ändå som något alldeles nytt.

Han öppnade sina armar, och Marie kastade sig lidelsefullt till hans bröst.

De slöto sig om hvarandra, ficktjufven och drinkerskan, så hårdt som om ingenting kunnat skilja dem åt, som om de varit färdiga att låta sig genomstingas af samma spjut, fördt af Rothknechts starka arm.

Men på Rothknecht tänkte de icke i detta ögonblick, det var ett annat bekymmer, som fört dem samman.

Ty det är icke gemensam glädje, utan gemensam sorg och gemensamma bekymmer, som föra människorna ihop och länka dem samman.

När de kommo ned på gatan frågade Borrman:

»Är du vid godt humör?»

»Ja, det är jag . . .»

»Du skall få se, att jag har tur i dag också. Lyckas jag komma åt några större sedlar, så behöfva vi icke tänka på det där under flera månader . . .»

Marie rodnade vid uttrycket 'det där', men hon svarade ingenting, hon sökte att — dra på mun en smula...

De satte sig opp på ett omnibustak och åkte till hjärtat af staden, till Place de l'Opera och de af människomassor och vagnar myllrande boulevarderna.

Det verkade uppfriskande att komma ut igen bland lifvet och bullret och stimmet. Det verkade förströende på tankarna och lisande för hjärnans sjudande substans. Ju starkare oron är omkring en, ju lättare glömmer man oron, som jäser i ens egna hjärnceller.

I dag kände ficktjufven det på långt när icke så tungt som förra gången, när han i sällskap med Marie vandrat på boulevarden och haft andens blick riktad mot samma mål som nu i någon okänd medvandrares ficka.

Han tyckte att hans kropp blifvit dubbelt så smidig som förut, att hans mod blifvit dubbelt större och hans fingrar dubbelt mjukare.

Det var en egendomlig stämning, som kommit på honom, en stämning för brott och djefvulstyg, men som genom en vacker kvinnas medvetenhet om hans brottslighet — för att icke säga delaktighet i den samma — gifvit honom en blick på saken, som om surt svagdricka plötsligen förändrats till perlande champanj.

Vid Gud, han drefs att stjäla icke blott för att få pängar utan för att samtidigt visa Marie, hur fint och listigt han kunde gå till väga, hur lätt han kunde spåra opp ett byte och hur djärft han utförde sin handling.

Om Marie kunnat läsa i hans själ och förstått att hennes undfallenhet gifvit honom inspiration i hans simpla handtverk, så skulle hon ha skakats af en förfärlig rysning ifall hon ej vore förhärdad. Hon tänkte väl, att han hyste skuggrädsla för henne ännu. Men det var ej så, han ville visa henne, hvad han dugde till.

Hvar är kvinnan?

Hon är öfverallt, i sanning och lögn, i godt och ondt. Männerna äro världens herrar, men kvinnorna äro männens. Hon inspirerar skalden, hon står modell åt målarens skö-

naste konstverk, hon lägger millionären till sina fötter, och hon breder poesin öfver dagsverkarens hårda lott. Hon kan locka mannen till de djärfvaste bedrifter och drifva honom till de ädlaste hjältedåd, hon kan spänna hans muskler, sporra hans hjärna, hon kan göra hans lif till en fest och hans död till en triumf — men hon kan också förkväfva de härligaste anlag, fördärfva de ädlaste naturer, sönderplåga de bästa karaktärer och draga mannen djupare i smuts och elände än han någonsin kunde komma på egen hand. Hon inspirerar mördaren lika väl som tonkonstnären, bedragaren lika väl som skådespelaren, tjufven lika väl som diktaren. Hon finns öfverallt.

I dessa ögonblick fanns hon i ficktjufvens tankegång. Och om Borrman varit yrkesmördare och haft ett riskabelt mord i sikte, skulle han vågat allt för »vackra Maries» skull, liksom han nu tyckte sig mäktig att för samma kvinnas skull våga de djärfvaste kupper i tjufnadsväg.

Men han kunde dock icke frånsäga sig den hjälp af slumpen, som kanske härvidlag var ännu nödvändigare än inspirationen från en skön kvinna. Han kunde icke stjäla så där från hvem som hälst, det måste komma ett tämligen lämpligt tillfälle i hans väg, om han icke skulle riskera att både han och Marie burades in i ett parisiskt ransakningsfängelse... Jo, *det* skulle just bli trefligt! Se'n visste inte själfva fan, när man kunde komma därifrån.

Midt i sin hoppfulla glädje att få visa Marie, riktigt ordentligt visa henne, hur fint han kunde fiska opp en portmonnä, eller två, tre, fyra sådana ur fickorna, kände han sig dock utomordentligt nervös, ty om oturen riktigt förbannadt ville förfölja honom, så skulle han kanske icke på hela dagen kunna göra en fångst.

Och i detta ögonblick var han sannolikt fattigare än den där tiggaren, som stod där borta med ett träben på det sannolikt alldeles friska benet och, skälfvande af konstgjord hunger, räckte fram sin hand. Denne tiggare hade säkerligen ett par guldstycken, som han växlat sig till för småslantar, i fickan, men Borrman hade inte mer än några

simpla silfverpängar. Vid Gud, kände han sig inte hågad för att draga Marie med långt bort på en bakgata och inför hennes ögon slå omkull den förste bäste, han träffade på, kväfva ropen med sina snabba fingrar och plundra offret in på bara kroppen.

Men under alla dessa kastande själsstämningar i sitt inre, visade han sig i det yttre vid ett så glittrande godt humör, att han till och med öfverraskade Marie. Hans gång var som ett dansande, han slängde med armarna, han såg på allting, han gycklade om allting, han skämtade han skrattade, han hoppade och bråkade.

Och det lät inte konstladt utan som ett naturligt uttryck för ett inre briljant humör.

Till en början såg Marie förvånad på honom, sedan började hon skratta åt honom, men till sist kände hon hans raljerande skämtsamhet obetvingligt smitta sig. Hon blef som han. Hon dansade framåt, hon med, hon slängde med armarna, hon skämtade om allting och skrattade gräsligt åt de obetydligaste och plattaste kvickheter.

De höllo hvarandra under armen, och de gingo framåt på ett sätt, som de voro så där en smula lagom druckna af sött vin. Folk såg på dem, men något värst uppseende väckte de icke, trots sin lifvade, bullrande stämning, ty glada och högljudt skämtande par äro hvardagsmat på Paris' gator, och man tog naturligtvis Marie för en vanlig kokott.

Gud vet, hvad som kom åt dem, men med tomma magar och tomma portmonnäer gingo de här i ett par timmars tid och dansade i lust och glädje, alldeles som om de nyss mottagit underrättelsen om ett millionarf. Det var sannolikt galghumor, som fick makt med dem. De ville trotsa Gud Fader, drifva med sina egna samveten; det var de brottsliges äkta galghumor, som fick makt med dem. Deras glädje, och i synnerhet Maries, var som det hvita vågskummet på ett mörkt och dystert haf.

De kommo väl i håg, att de inte ätit något ännu, fastän klockan var långt fram på dagen, men Borrman

framkastade, att de skulle gå och supa i stället för att äta; och Marie frågade skrattande, om de hade råd till det; och Borrman svarade gycklande, att han hade jämt fyra absinter på fickan; och så till sist hamnade de på en boulevardrestaurant och beställde två glas absint.

»Usch, hvad jag är gräsligt trött... Jag hade dött, om jag inte fått sätta mig», utropade Marie.

»Du är ju fastande också», tyckte Borrman.

»Ja, naturligtvis, du har ju inte haft vett att bjuda mig på en smörgås en gång...»

Hon skrattade med hela ansiktet, liksom af pur förtjusning öfver att hon fått svälta.

»Men hur tror du att det här skall gå», fortsatte hon, »att dricka absint på fastande mage... Jag blir dödfull.»

»Asch, du blir bara litet glad!»

»Ja, det tycker jag, att vi äro tillräckligt förut...»

Och så sågo de på hvarandra, rakt in i ögonen, alldeles som två förälskade, men inte låg det precis någon ljuf förälskelse i blickarna, utan snarare en slags rifvande galghumor, en slags uppblåst lustighet...

Men...

... må hända hade icke samma uppsluppna glädtighet behärskat dem, om de fått blickarna fästa på en lång, mager gestalt, hvilken från motsatta trottoaren trots afståndet slukade dem med sina svarta, glödande ögon.

Gestalten var Rothknecht.

Hans ansikte var omaskeradt, blekt, skarpt och skägglöst som vanligt. Han var iklädd en lång mörk reskappa, sydd efter parisersnitt med hel rygg och ett långt sprund vid hvardera sidan bak. På hufvudet hade han en svart storm med raka utstående brätten, sådan som medelklassnobbarna bruka ha. Fötterna betäcktes af ett par glänsande blankskinnsskor. Hela hans utseende förrådde den halffine, boulevardtrampande parisaren, ingen skulle taga honom för en utländing. Sydländska voro också hans hy, hans hår, hans ögon.

Men han såg icke endast fransk ut, han såg också så

infernaliskt djefvulsk ut som en mänsklig varelse gärna kan se ut. Han höll båda händerna i kappfickorna, med tummarna utanför. Det högra benet höll han lite krokigt, med foten kastad intill den vänstra, ungefär samma attityd som Mefistofiles brukar intaga på scenen.

Han stod där orörlig. Han tyckte synbarligen, att det var ett stort nöje att betrakta det midt på blanka förmiddagen absintdrickande paret, hvilket var alldeles okunnigt om hans närvaro. Han tyckte, det var ett nöje, att stå i mörka, lurande, hämndfulla tankar, kastande de brinnande blickarna dit långt öfver till dessa båda, som han ändtligen funnit och hvilka han nu ej skulle släppa ur sikte, förrän han tillintetgjort dem så långt han förmådde.

Det sataniskt lekande solskensleende, som då och då spelade öfver läpparna, var ett uttryck för glädjen i hans bröst. Ty han var rasande, hänsynslöst glad öfver att det var *han*, som träffat på dem, att det inte var Schniedorf. Det var ändå honom, Rothknecht, som försynen gynnade, hans gamla tur öfvergaf honom icke. Han skrattade inom sig själf, så att det gnisslade mellan tänderna. Han var just i humör att gå tvärs öfver gatan och skrämma upp dem bägge där borta med en ironisk hälsning, som skulle verka som ett piskslag öfver öronlapparna.

Men nej, det skulle han inte göra. Han var inte öfverens med sig själf ännu, hur han skulle handla. Men han skulle icke gå på något sätt brådstörtadt till väga, det föresatte han sig. Han skulle taga saken kallt, ironiskt, öfverlägset — men klämma till ordentligt, när det gälde. När han nu visste, hvar de funnos, så var det ett storslaget nöje att gå omkring och betrakta dem, medveten om, huru han hade dem i sitt våld. Han skulle låta dem dansa ännu några dagar på den vulkan, som de skapat åt sig själfva. Det skulle förskaffa honom en eftersökt njutning.

Högfärdig ut i fingerspetsarna hade Rothknecht alltid varit, men hans nuvarande reflektioner i hans nuvarande förhållande gjorde honom mera fåfäng och högfärdig än vanligt.

Han beslöt sig för att taga de båda så ifrigt eftersökta och ändtligen funna i närmare skärskådande. Han kände en frestelse efter att närma sig dem, men utan att själf visa sig, förstås.

Försiktigt gick han öfver gatan till motsatta trottoaren, den trottoar, där Marie och Borrman sutto. Han behöfde icke vara rädd för att under gåendet observeras. Det fanns tusen möjligheter att dölja sig bland allt det lefvande, som rörde sig och myllrade omkring honom.

Han tog plats bakom en af restaurationens glasskärmar. Genom densamma hade han god utsikt öfver det värda paret, som han sökte, men själf kom han att stå tämligen i skymundan.

Han befann sig nu endast en tio steg ifrån dem, och hade de honom i tankarna samt kommo att rikta blickarna just mot den punkt, där han stod, så fanns det visst en möjlighet, att de kunde få syn på och igenkänna honom. Men troligt var det inte, att så skulle komma att hända. Strängt taget gjorde det ju honom detsamma, men hälst ville han ännu så länge se utan att själf ses.

Han tänkte på, att om han varit förklädd och maskerad, så skulle han kunnat gått och satt sig bredvid dem och lyssnat till deras samtal, utan att de haft en aning om hans närvaro. *Det* skulle allt ha varit en särdeles raffinerad njutning.

Han gaf akt på dem med ett bakslugt löje öfver mun och en hatfull glans i ögonen.

Marie satt närmast honom. Hon skymde Borrman, så att han ej fick syn på dennes fysionomi mer än ett ögonblick då och då.

Åh, hon var vacker ännu, »vackra Marie»! Hvilken profil, hvilket hår, hvilka armar, hvilka händer, hvilken kropp!

Rothknecht stod där och sönderdelade med sinnlighetens brutala slaktarknif hvarje olika parti af hennes kvinnliga former. Han klädde henne naken i sin fantasi. Han inbillade sig se henne dansa för sig i paradisdrägt som en

slafvinna. Hans vällustiga fantasi arbetade inom honom så att blodet brusade i ådrorna och hjärnan rödglödgades i febrila föreställningar. Han tänkte på den där natten, då han utan något motstånd fått slingra armarna om denna hals, denna midja...

Han hade gifvit akt på, att de varit ofantligt glada under hela tiden, som han observerat dem. Han hade till och med *hört* ljuden från Maries skratt. Det lät en smula cyniskt, nästan en smula rått. Sannolikt var hon drucken, som vanligt.

Han såg, hur förtroliga de voro. De sågo in i ögonen på hvarandra, de logo mot hvarandra. Schniedorf hade nog haft rätt. Hon hade följt med af kärlek. Hon älskade denne ljushårige lymmel, som vågat att ge sig i väg med »firmans» gemensamma egendom.

Rothknecht hade varit en hel vecka i Paris, och i öfvermorgon ungefär hade han ämnat att resa därifrån. Han hade observerat Marie och Borrman cirka en halftimma innan de satte sig på restaurationen. Han hade spatserat i sakta mak på boulevarden, då han framför sig sett ryggarna på dem. Han hade känt igen dem ögonblickligen, fastän han endast såg dem bakifrån. Maries härliga växt och svarta lockar, Borrmans lilla smidiga figur och lingula hår! Trots sin kallblodighet hade hans kropp skakats af elektriska glädjestötar. Ändtligen! Och han, och inte Schniedorf! Jo, det där var glädjeämnen till och med för stålmänniskan och mördaren Rothknecht.

Men i en hel veckas tid hade alla tre gått där utan att se eller möta hvarandra.

Det visste förstås inte Rothknecht. Han stod just och undrade, huru länge de varit i Paris. Han gissade, att de varit där ganska länge, ty de sågo rätt hemmastadda ut.

Han förvånade sig öfver att de vågat ge sig hit och uppträda så ogeneradt. Men sannolikt hade de båda så småningom invaggats i den föreställningen, att Schniedorf och Rothknecht inte ansågo det lönande att försöka få fatt i dem ute i den stora, vida världen.

Jo, *det* skulle de snart blifva varse . . .

Hur intresserad Rothknecht var af att betrakta dem, så blef det dock till sist en smula enformigt att stå så här som ett fån, och han önskade att de snart skulle ge sig i väg.

Det gälde först och främst att få klart för sig, hvar de bodde. Fick han bara kännedom om det, så skulle han lätt kunna hålla reda på dem, utan att ständigt behöfva följa dem i hälarna.

Men sannolikt begåfvo de sig icke på hemvägen förrän sent i kväll, och till dess måste han alltså följa dem som skuggan.

Det var fan, hvad de sutto där länge! Det var väl snart i tre kvarts timma som Rothknecht stått där vid glasväggen! Det var tusan, hvad de måtte vara uttröttade, eftersom de togo sig en så lång absint-siesta! Men han ville inte gå därifrån, ty det var en så utmärkt observationsplats.

Nå, slutligen stego de opp. Rothknecht kröp bakom husväggen.

När han vågade sig fram igen, såg han dem taga vägen tvärs öfver körbanan till andra trottoaren. De gingo upp just där som han först stått.

Sakta och försiktigt smög han sig efter dem på behörigt afstånd.

Han såg huru Marie lade sin hand i ficktjufvens arm och slöt sig tätt intill. Ah, så sött, hon älskade väl honom alldeles gräsligt, den lilla svartdufvan.

Men, vid alla helgon, vinglade hon inte. Jo, visst fan! Rothknecht kände så väl igen hennes slingrande steg. Han hade sett dem förr. Hon var alltså en smula i gasken. Hon tålde inte absinten, stackars liten!

Om han skulle gå fram och skuffa undan den andre, kasta henne upp i en droska och fara sin väg med den vackra kvinnan. Det skulle gå i en handvändning . . . Nej, han ville vänta. Det var roligt att gå osynlig så här bakom dem.

Som om han varit fastkedjad vid dem med en lång kedja följde Rothknecht dem hela dagen, skickligt undvikande att låta dem få syn på sig. Ibland tyckte han att de sågo på honom, men af deras likgiltiga miner förstod han att det var deras hufvuden, som voro vända mot honom, men inte deras blickar, som observerade honom.

Han följde dem på gatan, på restaurationen, på varietén, dit de först gingo vid tiotiden på aftonen, och han gjorde en mängd mer eller mindre intressanta iakttagelser.

Den mest intressanta af allesamman var väl den, att han, Rothknecht, med sina egna naturliga ögon tydligen sett och observerat att Maries kavaljer, Borrman, med sina egna naturliga fingrar knyckt en portmonnä ur klädningsfickan på en äldre, korpulent, sidenklädd dam. Ja, vid Gud, hade inte Rothknecht sett det. Det vill säga, så till vida, att han sett, att Borrman tryckt sig intill damen och gräft i hennes ficka och dragit upp handen igen och stoppat den i sin egen ficka... åh, de där utmärkta gesterna kände nog Rothknecht till sedan gammalt, och i dem var Borrman en berömd mästare. Och han hade sett det, därför att det inträffat just vid det tillfället, då han under hela tiden varit närmast dem och då det berott på en ren slump, att han ej blifvit upptäckt.

Men det besynnerligaste, det underbaraste och konstigaste var ändå det — att Marie alldeles påtagligen också sett det, att hon *måst* se det, men att hon det oaktadt fortfarande hållit sin kavaljer lika kärvänligt under armen och slutit sig intill honom.

Rothknecht blef nästan mållös af häpnad öfver denna observation. Var hon så full, att hon inte *förstått* sammanhanget i Borrmans handling? Åhnej, det hade hon inte förefallit. Eller visste hon nu om, att det var i en ficktjufs sällskap, som hon reste världen rundt; att det var för stulna pängar, som de åto, drucko och skaffade sig nöjen? Det såg så ut.

Jaså, dit hade det således gått. Det var hon, den

dygdädla fru Marie, som kunde låta sin älskare begå en fickstöld, utan att hon *rodnade* ens öfver denna handling.

Denna iakttagelse gjorde Rothknecht både topp tunnor rasande och himlaglad. Han blef arg öfver att den drummeln Borrman fått henne så helt med sig, men han var glad öfver att »vackra Marie» ändtligen kommit ned med fötterna en smula i det, som människorna i allmänhet kallar för: det brottsliga. Det var ju dit han syftade med hennes person. När han tröttnade på henne som älskarinna — om man någonsin kunde tröttna på henne — så skulle hon blifva hans medhjälperska, hans charmanta medhjälperska.

Stölden hade skett vid half-åtta-tiden på aftonen, just vid den tid då det började att skymma ett grand på boulevarderna. Omedelbart därefter hade de gått direkt in på en restaurant, och Rothknecht drog däraf den slutsatsen, att de varit tämligen utblottade och behöft skaffa sig pängar, innan de kunde gå och äta.

Han hade gått in på en annan restaurant, som låg midt emot, och där han noggrant kunde hålla utkik på ingången till den andra lokalen.

En minut sedan de efter måltiden gått ut, hade äfven Rothknecht befunnit sig på gatan och i deras spår.

Han hade slingrat sig efter dem till varietén Olympia, där de suttit i en loge, som kostat femton frans — det måtte ha varit stora slantar i den där portmonnän! tänkte Rothknecht med ett gyckelfullt löje — och han själf på de bortersta bänkarna å parkett, där platsen endast kostade fyra francs.

Därifrån hade de i öppen droska farit hem till hotellet och Rothknecht hade följt efter i en täckt.

Han hade lyckats få kusken att begripa sina instruktioner, och när Marie och Borrman stigit ur vagnen och stått i portgången till hotellet, just då hade Rothknechts droska farit förbi. Jägaren hade sett villebrådet, men villebrådet hade icke sett jägaren.

Nu visste han alltså hvar de bodde, och nu slapp han

att följa efter dem, nu hade han endast att hålla reda på, att de inte hux flux reste sin väg. Men det tviflade han på, att de skulle göra. Därtill hade nog Marie blifvit alltför mycket förtjust i det trefliga pariserlifvet.

Redan nästa morgon bytte Rothknecht om bostad. Han flyttade från det hotell, där han bott hittills, till ett hotell, som låg i samma kvarter som de båda andras och endast fem à sex hus ifrån detsamma.

— — —

En förmiddag vid elfvatiden knackade det helt plötsligt på dörren till det hotellrum, som Borrman och Marie bebodde.

Det var en helt vanlig knackning, måhända en smula mer befallande än en besökandes knackning i allmänhet.

Utan att veta hvarför, utan någon egentlig orsak, blefvo båda på en gång hvitbleka. Deras ögon möttes, och de blefvo stående i samma ställning, stela som statyer.

Det hade icke funnits något ovanligt i knackningen, ingenting karaktäristiskt, ingenting som de kände igen, och det hände ju rätt ofta, att hotellbetjeningen kom och knackade, men det oaktadt genomfors båda af samma oförklarligt känsliga, nervöst sjukliga aning. Den verkade som en blixt, som ett knifstygn i ryggraden.

Dörren var olåst. Båda hade varit ute i tamburen, och de hade icke tänkt på att låsa dörren efter sig igen. De väntade egentligen ingen fara.

För en halftimma sedan hade de blifvit färdigklädda. De hade spatserat omkring i rummet och pratat om hvarjehanda, de hade öppnat ett fönster och stått och sett på folklifvet nedanför på gatan.

Just nu hade de ämnat att gå ut i staden, men de hade inte hunnit få på sig några ytterkläder ännu. De voro vid godt humör, ja i riktigt strålande godt lynne...

Och så kom nu denna knackning...

Ingen utaf dem kom sig för att säga: stig in, hvarken på svenska eller på något annat tungomål. De tego och blefvo stående som förstenade.

Knappt en fjärdedels minut förflöt efter knackningen, förrän dörren öppnades. Den öppnades med ett brutalt grepp. Och *det* greppet kände de igen. Nu behöfde de icke ana längre, icke tvifla.

Instinktivt förde båda sina blickar mot dörren. I dörröppningen stod Rothknecht. Ett försmädligt triumferande leende sköt fram från läpparna, och de svarta ögonen flyttade sig med ett rofdjurs lystnad från Marie till Borrman, från Borrman till Marie.

»God dag, mitt härskap!»

Det låg en afskyvärd klang i hans röst.

I nästa ögonblick hade han stigit innanför tröskeln och stält sig framför dörren. Högra handen höll han i rockfickan, och hatten lät han sitta på.

Borrman fattade sig först. Han vände sig mot den inträdande med båda händerna knutna, men utan att stiga en tum framåt.

»Hvad fan vill Ni här?» frågade han. »Det är ingen, som bedt er stiga på...»

Rothknecht slog till ett rått skratt.

»Jag kom måhända oväntadt», sade han. »*Jag* är däremot mycket förtjust öfver sammanträffandet...»

Marie stirrade på den bleke uslingens anletsdrag, hvilka af hatet, passionen och tillfredsställelsen tillsammans lyste nästan med ett fosforartadt grönt sken.

»Hvad vill Ni oss?» frågade hon med en röst, där fasan ej stod att dölja.

Rothknecht tog ett steg framåt, böjde kroppen framåt och hväste som en orm:

»Jag skall hämta er tillbaka, min lilla dufva...»

Marie rätade stolt på sig.

»Jag följer er aldrig», ropade hon med hög röst.

»Inte...? Men jag är här dock på uppdrag af er man... *honom* får Ni väl ändå lof att lyda...»

Det var en afskyvärd ironisk ton, han inlade i sina ord.

»Min man», svarade Marie med det djupaste förakt. »Hvad bryr jag mig om honom!»

»Åhå!»

»Han är en niding och skurk... liksom Ni...»

»Ni föredrar en ficktjuf...»

Borrman bleknade ytterligare, af vrede, men hur hvit han var i ansiktet, så fanns det dock en, som var hvitare, af vrede och skam tillsammans, och det var Marie.

I nästa ögonblick blossade hennes ansikte i purpur. Men skön var hon, både när hon var hvit och röd.

»Hvad säger Ni?»

»Tror Ni icke jag såg, hur förtjust Ni var, när er präktige älskare häromdagen lyckades snappa opp en portmonnä på boulevarden...»

Nu hade Rothknecht gifvit sitt *stora* klubbslag, det som han tänkt ut redan i förväg.

Marie var ej heller mäktig att stå emot det. Med ett anskri af skam och förfäran sjönk hon till golfvet. Hon föll med hufvudet mot en chäslong, som stod bredvid.

»Du, djefla kvinna, hvad du är vacker!»

Det var Rothknecht, som hväste fram det med obeskriflig röst. Han visste knappt hvad han sade. Hans passion för »vackra Marie» hade stigit öfver bräddarna, när han såg henne i sina rörande, eldiga själsstämningar.

Han gick framåt med krökta knän, alldeles som om han ämnat lyfta upp henne på sin axel för att rymma i väg med henne.

Men denna gång var Borrman snabbare än sin f. d. vän och numera afsvurne fiende Rothknecht.

Innan denne senare hunnit fram till Marie hade ficktjufven ställt sig emellan honom och sin älskarinna. Med den ena handen grep han, drifven af någon slags instinktmessigt beskyddande kärlek, om Maries handled och med den andra drog han blixtsnabbt opp sin revolver, riktande den mot sin motståndare.

»Orörlig!... annars skjuter jag!» skrek han i en ton, som ögonblickligen satte honom i respekt hos Rothknecht.

Denne hade blifvit alldeles öfverraskad af Borrmans

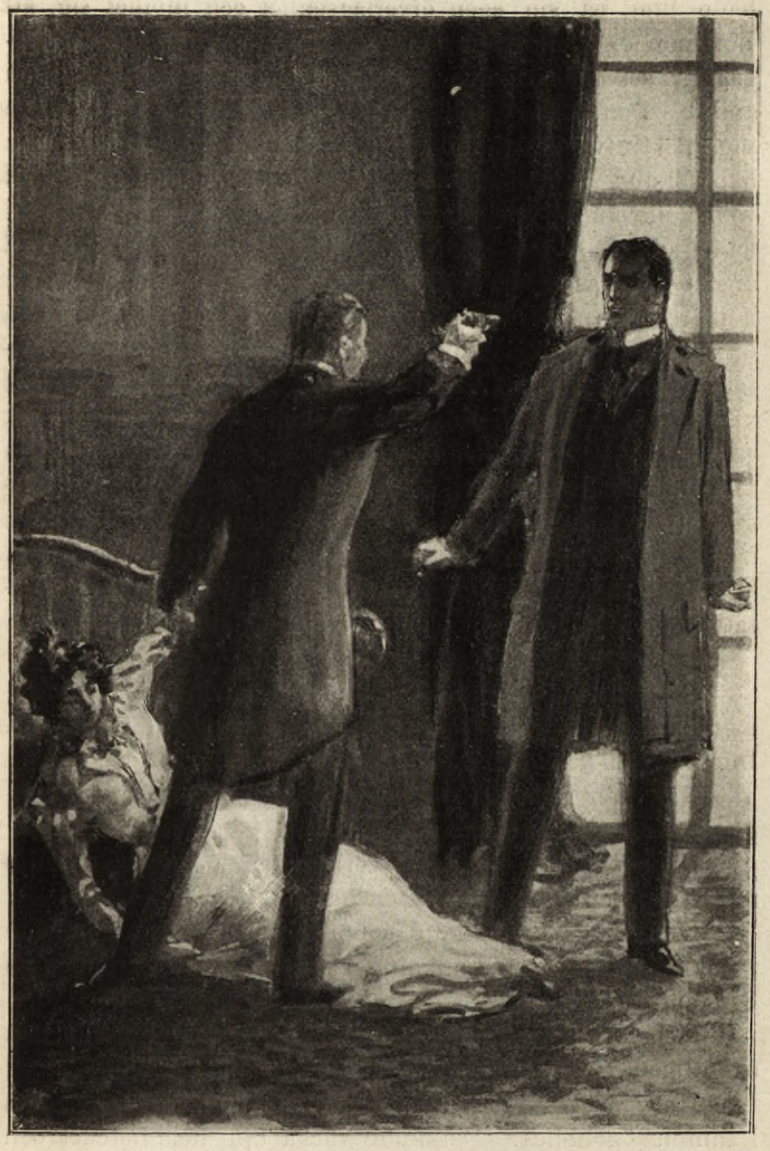

»Orörlig!... Annars skjuter jag!» skrek Borrman.

snabba handling. Han hade icke väntat något dylikt. Han hade litat på sin egen öfverlägsenhet och inbillat sig, att Borrman ej skulle våga göra motstånd. Borrman hade begagnat sekunderna, och han fick fram sitt vapen före den andre. Den oöfvervinnlige Rothknecht var besegrad. Han såg ficktjufvens öga glöda af en fruktansvärd vrede, och han förstod att hanen på den mörka lilla tingesten mycket väl skulle kunna knäppa i hvilket ögonblick som hälst, ifall han fumlade efter något vapen. Borrman var svartblå i ansiktet af raseri och ådrorna svälde svarta på handen, som höll revolvern, stadigt riktad mot Rohtknechts panna. Så blixtrande vred hade Rothknecht aldrig sett sin unge kamrat. Han rent af förvånade honom. Han såg nu, att det var en gemensam passion för en skön kvinna med i spelet, en verklig passion. Han riktade sina svartglänsande ögon mot den andres ansikte, han ryckte till som om han stungits af en giftig orm, och öfver hans anlete flög ett dödligt ironiskt, hämndlystet drag, men för resten stod han stilla.

»Gå ut samma väg du kommit in, din satan!» fortsatte Borrman i samma vilda, befallande tonart.

Det lät som ett kommando.

Rothknechts min blef om möjligt ännu mer ironisk, men han drog sig försiktigt mot dörren, gående baklänges. Inte ett ord kom öfver hans läppar.

När han kom till dörren tog han handen bakom ryggen för att vrida om låset.

Nu skulle han kunnat öfverlista den i längden mindre försiktige Borrman, om han velat.

Han skulle kunnat draga opp revolvern, som han hade i bakfickan och i en blinkning kastat en kula i kroppen på den andre.

Men det ansåg han mindre klokt. Hvad skulle han egentligen vinna därmed?

Han reflekterade kallt. Sannolikt skulle *två* skott ljuda i samma ögonblick. De skulle väcka upp hela hotellet, och polisen skulle blanda sig i spelet. Man skulle taga reda på hvilka som skjutit...

Nej, det där var inte något tilltalande. Rothknecht hade för mycket på sitt samvete för att inlåta sig på dylika risker.

Han öppnade dörren och slank ut, utan att säga ett ord, utan att förändra en min.

Nu släppte Borrman försiktigt Maries handled, sprang fram till dörren och sköt för regeln.

Han sänkte revolvern och drog en suck af lättnad. Han såg på dörren med en blick som om han väntat att en eldflamma och ett rökmoln skulle stiga fram ur springorna, alldeles som det brukar ske, när scenens Mefistofiles försvinner i falluckan. Det var ett hemskt intryck, som Rothknecht gjort, trots att han tvingats att draga sig ut.

När Borrman kom tillbaka till Marie, hade hon slagit upp ögonen. Men blek var hon ännu som om allt blodet runnit bort ur hennes kropp.

»Har han gått?» frågade hon matt.

»Jag körde ut honom med den här...», svarade Borrman med ett försök att se stram ut, och visade på revolvern.

Han hjälpte Marie att resa sig upp.

Därpå gingo de till fönstret för att se om *han* inte stod därnere och skrattade med sitt djefvulsansikte...

Hvad skulle de nu taga sig till för att handla klokt?

TRETTIOSJUNDE KAPITLET.

Första tanken var naturligtvis att fly, fly långt bort. Men hade Rothknecht i Paris kunnat kastat sig öfver dem utan att de förut fått en aning om hans närvaro, så kunde han det sannolikt litet hvar som hälst.

Och att komma *från* Paris utan att han fick veta det, det var också en svår fråga, ty naturligtvis höll han dem bevakade.

Att denne elake man efter sitt tillfällige nederlag skulle blifva tiodubbelt vredare, tiodubbelt hätskare och mera hämndlysten än förut, det kunde den enfaldigaste förstå...

Marie och Borrman läto bära mat upp till sig från hotellets enskilda restaurant hela den dagen. De grepos af en panisk förskräckelse. De vågade icke gå ned i trappan en gång. De väntade, att det plötsligt skulle träda fram en mystisk figur ur något hörn och med ett hånskratt ge dem banesåret. Och hvarje gång de vände blickarne mot något af fönstren, så var det som om de fruktat att en mordisk kula skulle komma susande och splittra glasrutorna.

Det hade kommit en skrämsel på dem, som var odräglig. Vid minsta ljud spratt Marie till, och Borrman gjorde detsamma. De tillbringade hela dagen med att dricka konjak och röka cigaretter. Och när de blefvo duktigt stimulerade, gick rädslan bort en smula.

Det var också rätt komiska samtal, som de förde med hvarandra. Ingen kunde ge något råd, ingen kunde framställa något förslag. Och inte heller ville de egentligen låtsa om för hvarandra, att de voro så förskrämda, som verkligen var fallet. De skulle försöka låta nonchalansen sticka fram ibland i uttrycken, men det blef så konstladt, att de båda höllo på att brista i löje.

Hvad Borrman beträffar, så kände han nog att han, ifall, eller rättare sagdt *när* Rothknecht återkom, skulle öga mot öga med honom kunna visa samma vilda kraft som han gjort i dag, men det var just detta att inte se honom, men ändock ana att han fanns i närheten, som var det obehagligaste, det mest nervöst pinande.

När de vid tiotiden gingo till sängs, inte blott reglade de dörren, utan drogo också en stor chiffonier för den samma. De kände efter att hvarenda fönster var ordentligt stängdt, och Borrman lade sin skarpladdade revolver under örngåttskudden.

De hade iakttagit alla försiktighetsmått. Sålunda hade de strängdt förbjudit portieren och städerskan att lämna den minsta underrättelse om dem, ifall någon lång herre frågade efter dem. De hade sagdt rent ut, att det var en fiende till dem, som ville göra dem skada, och ett par större dricksslantar lämnade dem garanti för att deras önskan skulle blifva uppfyld — såvida inte Rothknecht lämnade ännu större dickspängar, förstås.

Gång på gång sprutto de till i sömnen, alldeles som om de ridits utaf maran, och en gång när Borrman vaknat och fåfängt försökt att somna igen, hörde han Marie ligga och jämra sig i sömnen. Han hörde henne utbrista i halfkväfda rop: »Tänd ampeln...! Nej, nej...! Usling...!» Han kom ögonblickligen att tänka på Rothknechts

sista nattliga bofstreck mot henne. Var det minnet af detta som plågade henne i drömmen? Han lade handen sakta och kärleksfullt på hennes vackra, hvita panna. Hon ryckte häftigt till och vaknade, och kände att pannan var blöt af kallsvett.

»Hvad drömde du om?» frågade han vänligt. »Du jämrade dig i sömnen...»

»Ah, jag vet inte, jag tror jag blir galen, om detta skall fortfara...»

Därpå brast hon ut i gråt.

Det dröjde flera timmar, innan de åter kunde falla i sömn, i en orolig sömn med fantasivridna drömmar.

När de vaknade frampå morgonsidan, satte de sig båda, liksom af en gemensam instinkt, upp i sängen och sågo sig omkring. Rummet var tomt, ingen misstänkt skugga eller figur skymtade i något hörn, och de drogo en suck af lättnad.

Denna skrämsel var dock gräslig... De sågo på hvarandra och lyckades draga på mun en smula åt sin rädsla och sina fantasier.

»Tror du han ligger under sängen?» frågade Marie skämtsamt.

»Ja, fan vet, jag tycker jag hör honom snarka», svarade Borrman i samma ton.

Det var en lindring för dem att den ljusa morgonstämningen gaf dem kraft att skämta en smula öfver situationen. Den kraften hade de icke i minsta mån egt i går.

När de voro färdigklädda ringde de på våningskyparen och beställde chokolad. De kallade också opp portieren och frågade om någon sökt dem... Nej ingen... Var det alldeles säkert det?... Ja, alldeles säkert... Ingen hade ens frågat efter dem...? Nej, ingen alls hade frågat efter dem...

I dag kände de sig åtminstone så starka och lugnt reflekterande, att de med någorlunda logik kunde börja att resonnera, hur de skulle handla och hur de skulle komma från Paris.

»På hvad sätt tror du, att han bevakar oss?» frågade Marie.

»Han bor naturligtvis i närheten . . .»

»Men han kan väl icke stå på utkik som en vakthund . . .?

»Åh du vet inte hvad *han kan* . . .», svarade Borrman med djup tonvikt. »Inte må du tro, att det varit lönt för oss att komma undan i natt, om vi också maskerat oss till indianer . . .»

De beslöto att gå ut i staden som vanligt förut. De skulle icke vara så dumma som i går och begrafva sig i hotellrummet. På gatan bland allt folket voro de ju egentligen säkrare.

»Nå, skola vi inte byta om hotell med det samma?» frågade Marie.

»Byta om hotell . . .?» upprepade Borrman förvånad. »Är det inte bättre vi resa genast, taga med oss det rent nödvändiga och låta hotellet behålla det andra . . . Att ge någon order om bagagets förande till en viss bangård skola vi akta oss för . . .»

»Men våra kläder . . .?» tyckte Marie.

»Det få vi väl skaffa oss andra . . . Hufvudsaken är att vi hastigt komma undan . . .»

»Tror du inte att han kan vara oss i hälarna då?»

»Ja ser du, det är just *det*, som vi skola undersöka . . .»

När de kommo ned på gatan, så kände de det precis som om det varit en hel månad sedan de varit där sist. Det hade händt så mycket på några minuter, och det senaste dygnet hade varit så långt och dystert. Den friska luften och gatustimmet gåfvo dem en smula ännu friskare mod.

De sågo sig omkring med spänd uppmärksamhet.

I hvarenda lång figur de mötte spårade de en maskerad Rothknecht.

De voro litet ovissa om hvilken väg de rättast borde taga. Marie tyckte, att de skulle gå åt *det* hållet, och Borrman att de skulle gå åt det andra.

Hvarför de särskildt ville det, sade de inte, men de sågo på hvarandra — och så skrattade de helt hjärtligt.

»Det här är löjligt — — Hvad tusan äro vi rädda för», sade Borrman.

Nu var det *han*, som var djärf.

»Åhja, den där Rothknecht förefaller mig att kunna göra hvad som hälst», sade Marie med ett försök att försvara sin rädsla.

När de gått ett stycke vände sig Borrman plötsligt till Marie.

»Om vi skulle ta och resa alldeles med det samma, kanske vore det det bästa...», sade han. »Hvad tycker du?»

Det sista framkastade han i en nästan ängslig ton, alldeles som om han begärt att Marie skulle åtaga sig hela ansvaret för hvad de företogo sig.

Men detta behagade visst icke henne. Hade Borrman visat sig så duktig i går att försvara henne, så fick han allt fortfarande se till, hvad som var att göra.

»Jag tycker ingenting», svarade hon nästan förargligt. »Den saken får du afgöra.»

»Men det är väl bättre att vi komma öfverens först?»

»Så resa vi väl med det samma då...»

Borrman svarade ingenting. De gingo båda ett långt stycke utan att säga ett enda ord. Det låg något pinsamt öfver denna tystnad. Båda kommo i misstämning. Borrman tyckte att Marie inte uppförde sig som hon borde. Hon borde bemött honom på ett annat sätt. Han hade ju gjort allt hvad han kunnat. Hon borde ha varit tacksam mot honom och gjort allt hvad hon förmått för att bibehålla den goda stämningen emellan dem. Denna var ju en hufvudsak för att de skulle kunna afslå nya anfall.

Men om Borrman kunnat tränga ännu djupare in i orsakerna till det misshumör, som började anfäkta Marie, skulle han måhända ha misströstat, att denna goda stämning någonsin skulle kunna återvinnas. Det var en hel del tankar, som kommo för Marie och hvilka framkallade re-

flektioner och synpunkter i en riktning, som efter det föregående bort vara henne totalt främmande. Måhända voro de helt och hållet af öfvergående art, frampinade af hennes obehagliga skrämsel, måhända skulle ej ett spår af dem finnas kvar, då hon åter stod framför möjligheten att halft med våld blifva återförd till sitt usla hem i den svenska hufvudstaden, men nu kommo de fram ändå.

Hon gick där och reflekterade öfver att om denna jagt skulle fortsättas, så blefve det ett eländigt och outhärdligt lif, som hon och Borrman kommo att lefva, och först och främst *hon* ... Och naturligtvis skulle jagten fortsättas ... Nu hade Rothknecht fått korn på bytet, nu skulle han nog inte sluta förr än han tagit en fruktansvärd revanche för sitt nederlag ...

Sannerligen, detta lif innebar då inte den allra minsta lilla glädje för henne. Nu kunde hon icke längre låta hoppet om möjligheten att få vara i fred tillfälligtvis drifva bort de mörka tankarna, som förut. Nu skulle verkligen flykten blifva det förnämsta. Nu fick man inte längre, tänka på nöjet, glädjen och förströelsen, nu var det bara att gömma sig som om man gjort något ondt. Hade hon gjort något ondt, då hon flytt från den plats, där hon blifvit så grymt förorättad? Nej, nej, nej, och detta gjorde att den plåga hon led blef dubbelt tung. Farväl nu, Paris farväl Berlin, farväl nu allt, som hon kunde njuta af, allt, som var gladt och trefligt ...!

Hon började att längta efter en upplösning på detta, ja, en *upplösning*. Det var den synpunkt, som hufvudsakligast drog henne med sig. Det måste taga ett slut, till hvad pris som hälst. Det måste ske en plötslig förändring i situationen. Men hur?

I dessa ögonblick var hon den egoistiska och njutningslystna »vackra Marie» i all sin glans och härlighet. Af de mest själfviska bevekelsegrunder önskade hon blott och bart en katastrof. Den måtte sluka hvilka offer som hälst, endast den skapade en förändring af förhållandena, utan att hon själf behöfde böja hufvudet för någon. Ty det var

det, hon inte ville. Hon ville inte gå till Borrman och säga att hon inte kunde lefva detta lif, utan att hon återvände till dem, som ändå voro de mäktigaste, ty då skulle han håna henne och begabba henne och banna henne, och hon hade ingenting att svara honom utan måste böja hufvudet inför hans hån och bannor. Och hon ville inte gå till Rothknecht och bedja honom föra henne till Schniedorf igen, ty då skulle de båda gyckla med henne och göra sig lustiga öfver henne och skratta åt henne, och hon hade ju egentligen icke mycket att svara dem utan måste böja hufvudet inför deras gyckel och skratt.

Nej, så där kunde det inte gå till. Det borde inträffa någonting, som slog om ställningen, utan att hon behöfde underkasta sig sådant där... Men hvad...? Ja, den tanken försökte hon att inte tänka ut. Men tänkte ut den gjorde hon ändå. Och hon ryste för sin själfviskhet. Men hon lugnade sitt samvete med, att det var ödet, som gjort henne till hvad hon var.

Om Borrman kunnat låta revolverkulan springa ut... om han inte bara hotat, utan verkligen skjutit... Nå, det var kanske väl att det inte skedde så, ty det hade väckt för stort uppseende på hotellet... Men det kunde ske en annan gång... ske i smyg och utan att någon enda mer än hon och Borrman hörde eller såg det... Då skulle hon blifva fri från förföljelser... ty Schniedorf ensam dugde ingenting annat till än att *förföra* fruntimmer... Men hur skulle det gå till...?? Borde man inte lägga ut en plan, ställa till något försåt... Tänk om jagten skulle bli omvänd... om det blef de, som skulle söka upp Rothknecht, i stället för tvärtom...

»Vackra Marie» från schweitzeriet Bägaren kände med sig, att hon kommit så långt, att hon icke skulle draga sig tillbaka för att deltaga i ett brott, ifall det kunde befria henne ur hennes obehagliga läge...

Men det kunde också inträffa en annan händelse, och en, som otvifvelaktigt hade större sannolikhet för sig än den hon förut åsyftat... Rothknecht kunde döda Borrman...

Det voro ju sorgligt om så skulle hända, ty hon höll af, uppriktigt höll af den unge mannen — i *detta* ögonblick medgaf hon visst icke inför sig själf, att hon på något sätt *älskat* honom —, men det blefve ju — ändå en upplösning. Herre gud, då tyckte hon, att hon med stolt hufvud kunde gå tillbaka till Schniedorf, ty då hade hon ju ingen som försörjde sig. Då kunde hon slunga dem — Schniedorf och Rothkneht — i ansiktet, att de voro ett par stora uslingar, men ändock taga emot deras pängar...

»Vackra Marie» från schweitzeriet Bägaren, tyckte det var förfärligt att hon till och med kunde längta efter en *sådan* upplösning, men, herre gud, hvarför skulle hon ljuga inför sig själf och förneka, att hon blott tänkte på sig, och att hon endast ville att något skulle hända, det måtte vara hvad som hälst...

I minst fem minuter hade de gått utan att säga ett enda ord.

»Är du ond på mig?» frågade Borrman slutligen. »Hvarför går du så tyst? Hvad tänker du på?»

En galghumoristisk uppriktighet fick makt med henne.

»Jag tänker på dig... och den där andre...»

Hon kom sig icke för att nämna Rothknecht vid namn.

»Hvad fan skall du tänka på honom för... Vi ge tusan i den bofven», tyckte Borrman otåligt.

»Liksom du vill förneka, att du inte går och tänker på honom också...?»

Borrman svarade endast med en axelryckning.

»Nå, ska' vi?» frågade hon om en stund.

»Hvilket?»

»Resa med det samma...»

»Nå, *hvart* ska' vi resa?»

»Till Italien t. ex.»

Han ville locka Marie med ett fint namn, någoting som i sevärdhet gick minst upp mot Paris.

»Har du pängar då?» frågade Marie brutalt.

Borrman ryckte till.

»Har jag inte, så skaffar jag väl», sade han.

Nu var Marie i ett riktigt djefvulssinne, och kände lust att sticka sin älskare med de skarpaste ord hon visste.

»Det är inte sagdt, att du alltid kan få rätt på folks fickor», sade hon elakt.

Borrman vände sig häftigt emot henne.

»Är det tacken för att jag tagit dig i försvar?» frågade han med skarp ton.

»I försvar... Det har du väl gjort lika mycket för din egen skull som för min... Jag hoppas jag betalt dig tillräckligt för dina besvär...»

Det lät inte blott elakt utan äfven rått och cyniskt.

»Äh, du skall inte vara så där ombytlig... Inte skola vi gräla nu, när vi bättre än någonsin förut behöfva hålla i hop...»

»Det är ju du själf, som börjar...»

»Är det *jag*, som börjar? Är du galen, Marie...? Jag har ju inte sagt ett ondt ord... Det är ju du, som kastar fram den ena elakheten efter den andra!»

Marie svarade ingenting. Hon ville icke medgifva att han hade rätt, men det hade han ju. Hon var arg, nervös. Hon var arg på sig själf, på sin närvarande ställning, men mest på Borrman. Någon särskild orsak att just vara arg på honom hade hon ju inte, men han måste ändock bli skottaflan för hennes nervositets pilskott.

Efter några ögonblick vände Borrman sig ånyo allvarligt till henne och frågade högt och bestämdt:

»Nå, skola vi resa, eller skola vi endast byta om hotell... Nu måste vi bestämma oss...»

»Jag gör som du vill, bestäm du!» svarade Marie likgiltigt.

»Nå, då resa vi... Kom, så gå vi tillbaka till hotellet igen och taga med oss det vi behöfva!»

Han vände sig om utan vidare, och Marie gjorde det samma.

På hemvägen växlade de då och då några ord, men det förflöt också långa, pinsamma pauser.

Under dessa tänkte Marie oafbrutet på sin ställning till

Borrman, yrkesficktjufven. Var det icke egendomligt, att hon nu icke tyckte det var märkvärdigt alls, att han stal ur fickorna. Hon hade visserligen skämtat med honom om det, men var det *därför* hon var arg på honom. Nej, visst inte. Det tycktes göra henne alldeles detsamma, *hvad* han gjorde, blott han skaffade tillräckligt hvad de behöfde, hvad *hon* behöfde först och främst. Hennes nervositet hade inte alls att göra med den här saken. Herre gud, hon var ju själf en drinkerska och en äktenskapsbryterska. Inte fick man vara så noga här i lifvet. Ingen visste hvad man skulle blifva innan man dog. Åhnej, inte brydde hon sig om hans yrke, eller på hvad sätt han skaffade sig mynt. Hvarför hon kände lust att vara elak mot honom . . .? Ja, hon var förtretad öfver att vara förföljd, jagad, och hon måste låta sin vrede få bryta ut mot någon. För resten *fordrade* hon af Borrman, att han skulle göra något, så att alltsammans fick en hastig upplösning. *Hvad* han skulle göra, det fick han själf tänka ut. Någon vink kunde hon måhända ge honom.

När de kommo upp på hotellet sade Marie helt apropå utan att se på Borrman:

»Du kunde gärna ha skjutit honom i stället för att bara hota . . .»

Borrman förstod ögonblickligen hvad hon åsyftade. Han blef förvånad öfver att höra henne så nonchalant tala om ett mord, men det låtsade han inte om.

»Hur fan kunde jag göra det, här på hotellet . . . Förstår du inte, att vi då blifvit häktade . . .» sade han entonigt.

»Hade du gjort det annars?» frågade hon hastigt.

»Ögonblickligen . . . Det förstår du väl . . .»

Det lät som den naturligaste sak i världen.

»Nå, sök upp honom och låt det ske . . . Vi få inte ett ögonblicks lugn, förr än vi bli befriade från honom . . .»

»Det är inte så lätt gjordt som sagdt, det där, må du tro . . . Han passar sig nog, och man får försöka så att man inte själf kommer i klistret . . .»

»Åh, om man är djärf så . . .»

Borrman såg på henne. Hennes ögon blixtrade. Och kinderna voro högröda, sannolikt af skam öfver dessa mordiska tankar, med hvilka hon ville egga honom. Men vacker, nästan vackrare än vanligt, var hon. Borrman smög sig intill henne, slog armen om hennes lif och hviskade i hennes öra:

»Jag skall uppsöka honom och skjuta ned honom som en hund... för din skull skall jag mörda min son, om jag hade någon...»

»Ha, ha, ha!»

Hon skrattade, men det låg en nyans i hennes skratt, som visade, att hon kände sig belåten med att höra sådant där.

— — —

Vid en af Paris' många och stora bangårdar.

Om två minuter skall ett snälltåg afgå söderut. På perrongen herskar en feberaktig brådska. De flesta passagerarne äro redan instufvade i kupéerna, och banbetjäningen hastar fram och tillbaka för att få allt klart.

I en andra klassens kupé sitter en ensam dam. Hennes mörka ögon flyttar sig oafbrutet från dörren till fönstret. Hon är synbarligen mycket orolig. Ibland reser hon på sig en smula och söker med blicken bland folkhopen, som rör sig därnere på bangården. Efter allt att döma väntar hon på någon.

Hon tager upp sitt ur. Nu återstår endast en minut, tills tåget skall afgå. Hon springer upp. Ansiktet blir ännu oroligare, blicken kastar sig ännu fortare från dörren till fönstret.

Hvad skall hon ta sig till? Hon synes inte våga gå ned från vagnen, ty hon gör sannolikt den reflektionen, att det kunde ju hända, att den hon väntar, kastat sig upp i en annan vagn och först hittar hennes kupé sedan tåget satt sig i rörelse. Hon går ut i korridoren. Man ser att hon blir besviken på att hitta den sökte, han finns inte där. Hon springer in i kupén igen, sträcker ut hufvudet genom det halföppna fönstret och vänder det blixtsnabbt åt olika

håll, medan ögonen anstränga sig för att upptäcka någon viss person. Men samma besvikna uttryck återspeglar sig i hennes ansikte.

Halfhögt ropar hon ett namn: »Borrman!» Men hon förstod ju, att det inte var lönt att ropa, då hon inte kunde se honom. Hennes rop var endast ett oreflekteradt uttryck för hennes oro.

I det samma ger tåget afgångssignalen. Några sekunder efteråt känner hon att vagnen börjat glida fram på skenorna. Hon skakar på hufvudet, liksom hon fann allt detta högst besynnerligt, detta att tåget börjat gå, utan att hennes sällskap anländt.

Med nedböjdt hufvud och nervöst frågande blick stirrar hon framför sig. Vid minsta ljud spritter hon till och kastar upp hufvudet med ett förhoppningsfullt uttryck. Men hon blir alltjämt besviken. Det går en hel del folk därute i korridoren förbi hennes kupés glasdörrar, men ej den hon väntar.

I bortåt en kvarts timma sitter hon där och bara väntar och väntar, utan att företaga sig något.

Då och då glider ett humoristiskt leende öfver läpparna. Fastän man kan sluta sig till den ängslan hon känner, så förefaller det också, som om hon ansåg situationen så obehaglig, att den till och med äger sina humoristiska sidor.

Damen är ej blott elegant klädd, utan hon är också en kvinna af ovanlig skönhet. De starkt mörka nyanserna i hennes utseende förråda den under brännande sol uppväxta sydländskan.

Men är hon en sydländsk kvinna? Nej, trots det mörka håret och den mörka hyn är hon en nordisk kvinna, född i norden och med det nordiska tämperamentet i sin själ.

Det är »vackra Marie» från schweitzeriet Bägaren, nu mera fru Schniedorf, som på detta sätt sitter ensam och öfvergifven i en kupé på det franska järnvägståg, som för en kvart sedan lämnat Paris.

'Öfvergifven'? Ja, nog trodde hon det själf. Hvad skulle hon tänka, det var omöjligt för henne att ge någon

annan förklaring. Hitintills hade hon haft det hoppet att den hon saknade var med på tåget och höll på att uppsöka henne, men nu började hon tvifla på detta. Det sannolikaste var att han icke kommit med alls.

Den saknade var Borrman. Hon hade ju redan ropat hans namn genom kupéfönstret, fastän hon ej fått något svar.

Hvar fanns han? Hvarför hade han lämnat henne på detta sätt? Hade han gjort det afsiktligt eller hade det skett genom en olycksalig slump?

Det var dessa frågor, som sysselsatte hennes tankegång, och på hvilka hon fåfängt sökte att erhålla svar.

Och hvad nytta skulle hon egentligen ha af att söka uppfinna det sannolikaste svaret, då det icke kunde det ringaste hjälpa henne i hennes kritiska belägenhet. Men att tänka att han försummat sig med afsikt, det kunde hon inte gärna. Det hade då varit så lumpet, att det ej fanns något namn därför. Åhnej, hon hade ingen anledning att tänka *så* illa om honom.

Litet elak hade hon visserligen varit emot honom de senaste dagarna, men han hade ju ej visat sig så ond härför, och icke borde han ha tagit en hämnd som denna.

Jo, hon befann sig just i en snygg situation. Borrman hade haft bådas biljetter i sin plånbok. När konduktören kom, hade hon således ingen biljett att uppvisa. I sin portmonnä hade hon endast några små silfverslantar, de räckte icke till någon ny biljett. Bagaget hade hon visserligen med sig i kupén, och i sin väska hade hon sina toalettsaker, men inte fick hon byta sig till en biljett för sådant där. För resten, fortsätta ensam kunde hon inte. Det enda hon hade att göra var att stiga utaf vid första station, där tåget stannade, och försöka komma tillbaka till Paris. Men säkert var det icke, att hennes slantar räckte ens till detta, i synnerhet om hon skulle betala nedresan också, hvilket var sannolikt. Det kunde dröja i timtal innan tåget stannade, snälltågen passera ju förbi alla småstationer.

Hitintills hade hon left på hoppet, att Borrman skulle återkomma, och att allt skulle gå bra. Hon hade icke varit precis så ängslig. Men nu började ställningens obehagliga allvar allt mer gå upp för henne. Hon kunde ju icke språket ett endaste grand, hon kunde icke förklara sig, icke begära några upplysningar. Man skulle taga henne för en äfventyrerska, hon skulle väcka obehagligt uppseende, blifva misstrodd och bekikad. Ah, detta var förfärligt! Hon visste inte hvad hon skulle taga sig till. Af allt hvad hon upplefvat var väl detta det allra, allra värsta.

Hur skulle det sluta? När fick hon ändtligen stiga af? Hur skulle hon kunna taga sig tillbaka till Paris igen? Skulle hon lyckas träffa Borrman, när hon kom dit? Hvad skulle hon annars företaga sig? Det var dessa och mång hundrade dylika frågor, som dansade och surrade i hennes arma hjärna.

Hon vågade icke stiga upp, icke taga ett steg. Genom sin bristande språkkännedom var hon ju bunden. Hon satt där som lamslagen. Med en otänkbar förskräckelse tänkte hon på det hemska ögonblick, då konduktören skulle komma. Hon kände, huru svetten flöt i strömmar öfver hela hennes kropp. Åh, aldrig hade hon kunnat tänka sig möjligheten af något dylikt.

Men det såg ut som om den straffande försynen beslutit att förlänga hennes plågor. I en hel halftimma hade hon nu suttit på detta sätt, fåfängt väntande på Borrman och ett offer för de plågsammaste funderingar. Kom då aldrig konduktören, så att det åtminstone kunde få ett slut, slutet måtte bli hurudant som hälst...!! Att sitta här utan att det minsta veta, hvad man skulle taga sig till, det var att lida helvetets alla kval...

Hur skulle hon kunna förklara Borrmans plötsliga försvinnande? De hade stannat i Paris i tre dagar efter Rothknechts anfall. Hon hade nämligen sedan på hotellet öfvertalat Borrman, att det var bäst att stanna några dagar till i Paris. De hade således endast bytt om hotell. Så

hade de i dag beslutat sig för en hastig afresa. Under hela denna tid hade de ej sett ett spår af sin fiende, fastän de forskat på alla sätt. Vid sextiden på aftonen hade de i täckt droska åkt ned till stationen, tagande med en liten kappsäck, några filtar ock Maries handväska. Öfverallt, på bangården, i stationshuset, på perrongen, på gatan, hade de gått och spejat för att försöka upptäcka skymten af en figur, som liknade Rothknecht, men utan något resultat. De blefvo öfvertygade om att de utan hans vetskap nu lämnade Paris, och denna öfvertygelse hade för några ögonblick ingifvit dem en viss tillfredställelse.

Borrman hade gått och köpt biljetter och Marie hade stått bredvid honom vid biljettluckan. Båda hade nu börjat att tröttna en smula på det oroliga, jägtande Paris, och de voro rätt belåtna med att få ge sig därifrån.

Från biljettluckan hade de gjort sällskap in i väntsalen, där de stått och samtalat i några minuter.

Därefter hade de gått ut på perrongen. Borrman hade sökt upp en bra vagn, dit de lagt in sitt bagage. Han hade tagit reda på vagnens nummer samt tillsagt Marie att stiga upp och sätta sig. Han kom att tänka på; hade han sagt, att det vore bra att ha en tidtabell, och han skulle i en hastig vändning gå till biljettluckan och köpa en sådan. Hon mindes så väl, att de båda sett på stationsklockan och att denna felat tio minuter i afgångstiden.

Hon hade stigit upp och satt sig, i allsköns lugn, glad öfver att nu ändtligen få byta om vistelseort, trots den hänförelse, hvarmed hon hängifvit sig åt Paris, hvars ljusa och soliga sidor dock blifvit mörka och dystra sedan Rothknecht uppenbarat sig på arenan.

Hon hade väntat i fem minuter, men Borrman hade ej synts till, och då hade ängslan börjat komma. Och när det endast varit två och en minut kvar till afgångstiden, hade hon känt en försmak af den förfärliga oro, som sedan fick makt med henne.

Tåget hade gått, men ingen Borrman hade infunnit sig för att lugna henne, och tåget hade nu kört framåt en hel

halftimma, men ännu hade hon icke sett en skymt af honom ...

Nu satt hon där just i en angenäm stämning ... Hvilken härlig situation ... Utan biljett, utan pängar, utan att kunna ett ord franska ... Men hvarför i Herrans namn kommer då inte konduktörn, så att det här kan få ett slut ...

Plötsligt hör hon ett ljud ... Det lät som om någon tog i dörrens handtag ... Hon tordes knappt se ditåt ... Var det Borrman ...? Var det konduktören ...? Hon måste se ödet i ansiktet ... Nu ändtligen skulle upplösningen komma ... Dörrens ena halfva drogs åt sidan ... Med en förtvifladt stel rörelse vände hon sig ditåt ... och hennes ögon stirrade med förvåning och fasa på ett grinande, fetlagdt ansikte, som stack fram emellan de åtskilda dörrhalfvorna ... Det var inte Borrmans, inte konduktörens ... inte heller Rothknechts ... Hon trodde inte sina ögon ... Var hon inte ett offer för en villa, en fantasi? ... Såg hon inte syner under inflytandet af sin öfverretade ängslan ...? Skulle nu *denne* också komma i hennes väg ...

Ansiktet var Schniedorfs ...

»God afton, min lilla vän! ... Hur står det till ...? Det var ju ett angenämt sammanträffande ...»

Nu behöfde hon inte tvifla längre. Denna röst kände hon alltför väl igen. Det var inte något ansikte, som *liknade* Schniedorfs, det var han själf i egen hög person, hvilken nu med sin sammetslena kurtis-stämma tilltalade henne på detta hånfulla, ironiska sätt.

Hon reste sig stolt ...

Därinne i hennes själ var det ett kaos, ett virrvarr af tankar. Där fanns förskräckelse, öfverraskning, harm, vrede, stolthet ... Men det skulle varit fåfängt för henne att förneka, att där icke också fanns en viss glädje öfver att det kom någon, som kunde tala hennes språk, någon, som hon kunde få hjälp utaf, någon, som gjorde ett slut på hennes pinsamma ensamhet, om också denne någon var — Schniedorf.

Ifall de båda skurkarna, i hvars våld hon nu ånyo var, äfven räknat ut hennes känslor, då de skapade situationen åt henne, så var det verkligen uträknadt med en listighet, som gränsade till snillrikhet.

»Hvad vill Ni?» frågade hon lågt, med en röst, som hon försökte låta vibrera af dämpad harm, men däri det inte var svårt att höra en viss förskrämd ton.

»Blir du ledsen öfver att jag kommer?» frågade Schniedorf smilande, i det han långsamt förflyttade sig in i kupén.

»Hvad vill Ni mig?» upprepade Marie med ännu skarpare tonfall än förut.

»Ni?... Åh, säg 'du'!... Hvarför skola vi vara så där främmande för hvarandra... Jag ville bara fråga, om du inte blir glad öfver att få lite sällskap... Du ser så ensam och öfvergifven ut, stackars liten...»

Trots tonens och ordens skärande hån, så föreföllo ändock Schniedorfs repliker så fräckt lustiga att Marie hade svårt att hålla sig från att dra på mun. Men hälst skulle hon ha velat ge honom en örfil, förstås, ty oförskämdt försmädlig var han.

»Ni vet, hvar Borrman finns!? inföll Marie häftigt. »Försök inte att neka till det!»

Schniedorf såg mystisk ut. Liksom ett svar på hennes frågande påstående, drog han ihop de båda dörrarna igen.

Nu kunde de tala litet mera ogeneradt med hvarandra.

»Nå...?»

»Nej, jag har ingen aning om, hvar din snygga förförare finns... Men att han inte fanns här, det visste jag... Det var just därför jag kom hit... Jag tänkte, att du kunde behöfva ett manligt stöd...»

Marie kastade sig ned på kupésoffan, lutade ryggen mot den mjuka ryggdynan och mätte Schniedorf från hufvudet till fötterna med en lång, talande blick.

»Ni äro allt ett par riktiga djeflar, du och Rothknecht...» sade hon långsamt.

Schniedorf kastade sig helt gemytligt ned på soffan midt emot henne. Ett förtjust leende drog öfver hans läppar. Det fanns någonting i »vackra Maries» tonfall, som tilltalade honom, den samvetslöse nidingen.

»Hvarför säger du så?» frågade han oskyldigt.

»Ni tror, att Ni har mig i era händer nu igen?»

»Vi tro ingenting. Det var ju bara min pligt att fara och söka upp dig. Du är ju min hustru...»

»Ja, jag vet det, men det skulle jag helst se vara ogjordt.»

»Nå, det kan ju hända, men hvad som är gjordt är gjordt.»

»Du vill alltså försöka tvinga mig att fara tillbaka till Stockholm igen?»

»Hvad skulle du ha emot det.»

»Tror Ni inte, att jag får mitt bröd ändå?»

Hon sade 'du' ibland och 'Ni' ibland, utan att hon tänkte på det.

Schniedorf ryckte på axlarna.

»Det kan ju vara möjligt», sade han. »Men hvad har jag då gjort, eftersom, du föraktar mig så där?»

»Har Ni gjort mig annat än ondt?»

Maries röst darrade af en allvarlig sinnesrörelse.

Men Schniedorf var ogenerad.

»Jag har alltid menat väl med dig», sade han. »Har jag nu gjort så illa, därför att jag inte lät dig fara världen rundt med den där... den där ficktjufven...»

Marie rodnade starkt.

»Jag visste inte om hvad han var, när jag samtyckte att resa ut med honom», svarade hon stolt.

Af Schniedorfs uttryck fick hon nu bevis för att Rothkneckt och han sammanträffat efter den förres besök på hotellet. Öfvertygad om det samma hade hon ju varit redan från första stund.

»Men du bröt ju ändock ditt äktenskap...»

»Liksom Ni skulle bry er mycket om detta äktenskap, som Ni säger . . .»

»Har jag någonsin uraktlåtit att uppfylla mina äktenskapliga plikter», tyckte Schniedorf med ett försök att midt under allvaret komma med en af sina råa tvedydigheter.

Men Marie ville säga honom sanningen.

»Ni gaf mig visserligen föda och kläder, men hvad brydde ni er om mig för resten, säg? Jo, Ni tillät er hederlige kompanjon att tränga sig in till mig midt i natten . . . Ni satt väl under tiden på en krog och skrattade åt det fina skämtet . . . Joo, Ni är allt en snygg en . . . fy fan!»

Schniedorf ryckte till. Den brutalitet, hvarmed Marie uttalat svordomen, öfverraskade honom. På detta sätt hade han aldrig hört henne uttrycka sig förut, knappt när hon var drucken. Den äfventyrliga samvaron med ficktjufven tycktes ha efterlämnat spår.

»Du har inte ett enda bevis för att du talat sannt», sade Schniedorf lugnt. »Det är endast dina egna fixa idéer.»

»Nå», fortsatte Marie, »du kastar mig i ansiktet, att jag rest tillsammans med en ficktjuf . . . Men visste inte *du* om, hvad han var, kanske, och ändå umgicks du förtroligt med honom under lång tid . . .»

»Han kallade ju sig för ingeniör . . . Jag . . .»

»Ja visst, ja, och du kallar dig för grosshandlare . . . Men tror du inte jag vet hvad ni äro för någonting, du och din kompanjon . . . Tror du inte jag vet, att Ni inte dra er för ett mord en gång, om Ni skulle förtjena på det . . .»

Hon hade egentligen inte talat föraktligt, utan endast anklagande, liksom hon ville ta revanche för beskyllningen, att hon rymt med en ficktjuf.

Schniedorf hade lyssnat med den mest spända uppmärksamhet. Han brann utaf nyfikenhet att få veta, hur mycket Borrman afslöjat rörande deras sysselsättning och på hur mycket hon trott af detta. Men det framgick egentligen ingenting af hennes tal, hennes ansikte uttryckte inte någon fruktansvärd fasa, hvilket Schniedorf nästan beredt sig på.

God afton, min lilla vän!... Hur står det till...?

Arg såg hon ut förstås, riktigt grundligt arg, men inte fyld af någon afsky.

»Borrman kunde ljuga bra... Han är en stor skälm, ser du», sade Schniedorf och plirade förtroligt med ögonlocken.

»Nå, hvar finns han nu...? Naturligtvis var det ni, som hindrat honom att komma på tåget... Jag går inte ett steg härifrån förr än jag får veta, hvart han tog vägen...»

»Det är omöjligt för mig att säga», sade Schniedorf uppriktigt. »Du kan fråga Rothknecht... Det var han, som hade på sin lott att ta hand om den lille ljushårige slyngeln...»

Marie blef blek som ett lik. Det var alltså som hon tänkt. Det var Rohtknecht, som fått till uppgift att hindra honom att komma med. Nå, då var det lätt att ana hur det gått. Rohtknecht hade nog grundligt hämnats sitt nederlag. Den känslan grep henne starkt, att det var riktig, riktig stor synd om Borrman. Men det var ju hans eget fel, om han ej varit på sin vakt, och hon fick lof att nu tänka på sig själf först och främst...

»Och på *er* lott kom det att trösta *mig*», sade hon ironiskt.

»Tja... Det var ju min rättighet, jag var ju din man... Det var min plikt också...»

»Nå men er kompanjon vill väl ha en trasa med utaf mig... Han spelar ju fortfarande riktigt förälskad...»

Det var med en obeskrifligt hånande cynism, som hon uttalade de sista orden.

Men inte för att Schniedorf blef stött inte. Han tycktes ha beslutit att taga henne fullständigt från den ironiskt skämtsamma sidan.

»Det kan du ju fråga honom om... Han stöter till oss på vägen», svarade han leende.

»På vägen... jaså!... Hvilken väg... hva'?»

»På vägen hem...»

»Men om jag nekar att fara med...»

»Åhnej, det gör du nog inte... Hvad låg det för idé i det...»

»Jo, det låg åtminstone den idén att visa, att jag hatar er, både dig och din kompanjon . . .»

»Det kan du visa utan att behöfva utsätta dig för obehagligheten att försöka slå dig fram på egen hand . . .»

Marie förstod att den sluga karlen kände hennes ställning och genomskådade den tankegång, af hvilken någon doft dunstat ut i vissa af hennes uttryck.

»Om jag reser tillbaka till Paris, tror du inte att jag kan träffa Borrman igen, hva?»

»Det tror jag inte . . .»

»Ni ha väl mördat den stackarn . . . Det vore just likt er . . .»

»Mördat . . . usch då, så du säger . . . Hvar har du lärt dig sådana starka uttryck . . .»

Marie gjorde en föraktlig min åt hans försök att göra sig kvick. Hon vände sig åt fönstret och såg tankfullt ut på naturscenerierna, som de ilade förbi i den halfmörka luften. Schniedorf satt nu tyst och betraktade henne. Ett nästan omärkligt leende låg öfver hans vällustiga läppar, ett medömkans och öfverlägsenhetens småleende.

Båda störtes i sina tankar af konduktören, som kom för att taga upp biljetterna.

Marie blef blossande röd i ansiktet.

Nu var det svåra ögonblicket kommet. Och fastän hon så djupt föraktade denne, som satt framför henne, så välsignade hon ändock nu hans därvaro.

Denne medlem af ett djefvulsband var för henne i detta ögonblick en räddande ängel. Och hon förstod så väl att han skulle reda ut alltsammans, så fort hon gaf honom den minsta vink.

Schniedorf märkte Maries förlägenhet, och han såg på henne med en allvarligt frågande blick.

»Jag har ingen biljett», sade Marie kort och halfhögt.

Hon försökte att säga det liksom för sig själf, utan att ställa orden direkt mot Schniedorf, men hennes fulla afsikt var naturligtvis, att han skulle höra dem.

Schniedorf hade redan anat sammanhanget och han

förstod ögonblickligen hvad han hade att göra efter Maries förklaring.

Han reste sig, gick emot konduktören med en belefvadt imponerande hållning, och i det han räckte honom sin egen biljett sade han på bruten franska:

»Denna dam har tappat sin biljett, men jag känner henne och skall vid den första station, där tåget stannar, lösa biljett dels för Paris och dels för fortsättningen af hennes resa...»

Konduktören kastade en halft granskande, halft misstrogen blick först på Marie och sedan på Schniedorf. Derpå mumlade han en del saker mellan tänderna, hvilket Schniedorf icke kunde uppfatta, samt tillade i kraftigt framförd ton, att om icke biljett köptes vid första stationen, så måste han vid nästa station visa ut fruntimret, och hon kunde häktas också.

Schniedorf förstod emellertid hvarthän han syftade med sitt maskerade och temligen omotiverade hot. Han tryckte en silfverslant i hand på honom, för att tysta mun på honom så länge, och efter den smörjelsen aflägsnade sig konduktören smula mera respektfullt än förut.

»Hvad sade han?» frågade Marie ängsligt.

»Jo, han sade, att om du inte vid nästa station skaffar biljett från Paris, så kör han dig af tåget och låter häkta dig», svarade Schniedorf med en skämtsamt hotande ton i rösten.

Marie gjorde en stolt knyck på hufvudet.

»Det kunde han ju försöka. Alltid har jag så mycket, att jag kan betala resan från Paris och hit...»

Hon sade det där i hastigheten, utan att tänka på det erkännande, som låg däri. Hon hade annars tänkt på att inte tala om, hur utan pängar hon var. Men nu hade det i indirekt form sluppit ur henne.

Schniedorf var också nog finurlig att genast slå ned på uttrycket.

»Borrman hade kanske ensam hand om kassan, he he», sade han grinande.

Men nu blef Marie arg.

»Jag har så mycket, att jag kan resa tillbaka till Paris också, skall jag tala om för er», utbrast hon häftigt, »och det kommer jag också att göra . . .»

»Gärna för mig», sade Schniedorf, »men i mitt sällskap . . .»

Marie gjorde en föraktlig grimas.

»Det lär bli jag som afgör det . . .»

Schniedorf svarade inte skarpt, det såg ut som om han beslutat sig för att inte alls visa det sättet.

»Jag förstår inte, hvarför du skulle ha så mycket emot det», sade han vänligt. »Nog kan jag skaffa dig lika mycken glädje i lifvet som den där spjufvern Borrman . . . Inte vill du inbilla mig, att du var *kär* i honom . . . Du följde naturligt med för att du tyckte det var roligt att komma ut i världen . . .»

»Nå, än se'n då», afbröt Marie honom. »Du har aldrig erbjudit mig att få se mig omkring . . .»

»Du har aldrig bedt mig om det . . . Men jag svär på att du skall få allt hvad du önskar, om du nu följer med oss utan några om och men, och om du är snäll och hygglig . . .»

Marie hörde på och det ryckte af ironiskt löje i mungiporna. Så där hade hon inte hört honom tala sedan prästen vigt ihop dem. Jaså, man var rädd för att hon inte skulle följa med. De båda högfärdiga och hänsynslösa gossarne Schniedorf och Rothknecht erkände likväl, att hon ännu i vissa stycken var den starkaste. På samma gång det var lustigt, så smickrade det ofantligt hennes fåfänga att höra hans inställsamma, bedjande ord.

Hon svarade ingenting, endast löjet i mungiporna blef starkare och starkare.

»Du skall inte skratta», fortsatte Schniedorf, »ty nog är det bättre att du följer med genom en vänlig öfverenskommelse än att du skall drifva oss att tvinga dig . . . Det kan bli obehagligast för dig själf . . .»

Hon svarade icke nu heller något. Hon satt endast

och såg ut genom fönstret med drömmande blick, men löjet på hennes röda mun försvann så småningom allt mer och mer. Hon insåg, att denne, som *var* hennes lagvigde man, hade fullkomligt rätt. Det skulle bli obehagligast för henne själf, om hon satte sig på tvären, om hon utsatte sig för dessa båda djärfva äfventyrares halfva våldsåtgärder. Och — om hon skulle vara uppriktig inför sig själf — hvad borde hon egentligen ha emot att följa Schniedorf hem. Var hon inte allaredan så utpinad på resorna, att hon längtade efter lugn och ro. Var det hederligare att lefva på en ficktjufs pängar än att följa sin äkta man, äfven om denne senare var en skurk och en tvetydig existens.

Hon ristade på sig, alldeles som om hon velat rista fram några uns af hederlighet, af sedlig stolthet, af oskuld. Men det var nog fåfängt att försöka. Det fanns ingenting att få fram, ingenting af det forna kvar hos henne. Hon *var* förbränd. Det var bara en klump af rå, kräfvande egoism, som satt där kvinnohjärtat suttit förut.

Hon tänkte på sitt lilla svärmeri för Borrman — ja, som ett litet svärmeri kom hon nu i håg dessa veckor, som voro förbi. Men hon nästan fasade öfver att hon endast under en timmas tid kunnat glömma den ljuslockiga älskaren, blott därför att han inte varit vid hennes sida. Hans öde intresserade henne inte vidare, möjligen af en slags raffinerad nyfikenhet. Hon ville veta, hvad denne djefvul i mänskoskepnad, Rothknecht, gjort med honom. Hon ville veta det ungefär från samma synpunkt, som man får veta afslutningen på ett drama i en spännande roman. Men för resten — — hvarför hade han låtit öfverlista sig — — och lämnat henne i en så obehaglig situation — — det var ju en stor njutning att se, huru ändå de starkaste sökte efter hennes gunst, fastän hon rymt ifrån dem — — för resten, hon ville njuta, äta godt, lefva bekymmerslöst, supa — — fortfarande njuta, äta, lefva, supa — — och hon hade ju inte annat att göra än att följa med — — hvad var det egentligen att fundera öfver — — äfventyret var slut — — hon skulle återvända till det gamla, till Schniedorfs en smula

slitna salong, till Schniedorfs sängkammare — — allt skulle bli lika mot förr — — utom det att hon måste skaffa sig en ny älskare i stället för Borrman — — ja, vid Gud, det skulle hon göra, en riktigt stilig karl skulle hon söka upp — — inte skulle den här goddagspilten, som var hennes man, få vara ensam om hennes kvinliga behag — — han var väl aldrig så dum, så att han inbillade sig *det,* ha, ha — — när »vackra Marie» vände sig mot Schniedorf för att i korta och stolta ordalag underrätta honom om att hon frivilligt följde med, så var hon en farlig, en af ödet fördärfvad kvinna — —

Men lokomotivet gaf till en lång gäll signal i det samma, hon hann icke säga ett ord.

»Vi äro framme vid stationen nu», sade Schniedorf. »Jag springer och köper dig en biljett . . .»

»Hvart?»

»Det kan jag ju få öfverraska dig med, när jag kommer tillbaka . . .»

Marie ryckte på axlarna och gjorde en likgiltig nickning på hufvudet, men hon drog inte på mun åt hans infall. Icke inlade hon heller någon protest.

Schniedorf skyndade sig ut, och Marie satt kvar på sin plats, med orörlig kropp och stel i ansiktet.

När han kom tillbaka hade tåget redan satt sig i rörelse igen. Marie såg knappt opp, inte en tillstymmelse till spänning eller nyfikenhet förmärktes i hennes drag.

Schniedorf märkte hennes försök att spela stendrottning, och han log försmädligt. I det samma räckte han henne två biljetter.

Hon sade inte ett ord, hvarken »tack» eller något annat, men hon började genast att granska biljetterna.

Den ena var till Paris. Nå, det förstod hon. Det var för den väg, som hon redan hade rest — utan biljett.

Men den andra! Den var helt och hållet en gåta för henne. Den innehöll två namn, två namn på franska stationer, hvilka hon icke hade en aning om.

»Hvad är det här för stationer?» frågade hon entonigt utan att se opp.

»Känner du inte igen det ena namnet? Det var ju den stationen, som vi nyss foro förbi...»

»Och den andra?»

»Det är endast en halftimmas väg dit...»

»Och där...?»

»Skall jag köpa en ny biljett åt dig...»

»Hvarthän?»

»Där skola vi byta tåg...»

»Och fara norrut?»

»Ja visst... du vet ju, hvar vi ha vårt hem...»

»Hvarför kunde vi inte lika gärna farit till Paris igen?»

»Har du inte redan sett den staden tillräckligt?»

Marie ryckte ånyo på axlarna. Hon tänkte inte inlåta sig på några förklaringar.

Efter en kort paus frågade hon plötsligt:

»Ni ä' kanske rädda för att uppehålla er i Paris hädanefter.»

»Hvilka 'Ni'?»

»Du och Rothknecht.»

»Hur så?» frågade han gäckande.

»Ni ha väl gjort Borrman något illa, förmodar jag...»

Nu var det Schniedorfs tur att höja på axlarna, och han gjorde det på ett sätt så att det såg ut som om han gyckelfullt härmade Marie.

Hon märkte det, men hon blef inte ond, utan hon drog ändtligen litet på sin strama och sköna mun. Hon hade erfarenhet af detta sedan gammalt, att den teatraliske pratmakaren Schniedorf var mycket rolig, när han härmade folk.

När Schniedorf såg Maries lilla leende, så kom det nytt lif i honom, han kände en oemotståndlig lust att kurtisera henne, att smeka och kyssa henne.

Han konstaterade med lättsinnig tillfredställelse, att hon fortfarande var lika vacker som förut, lika strålande och lika retande. Visserligen hade det kommit något pus-

sigt och rödflammigt på ett par ställen i ansiktet, men det var så ytterst obetydligt, att det knappt förmärktes. Men skulle det breda ut sig, så kunde det blifva fult. Nu gaf det endast ett ännu sinnligare uttryck åt hennes anletsdrag — — Det kom naturligtvis af alkoholen, det där — — att hon fortfarande höll på att dricka konjak, det såg han — — det syntes ju till och med på ögonspeglarna, att hon äfven i dag druckit rätt betydligt innan hon lämnat Paris. Dock hade han inte märkt att hon vinglade något med kroppen — — Hon var måhända så van vid det nu mera att hon inte fick någon svaghet af att stjälpa i sig konjaksglasen — — han mindes, hur hon kunde göra det där hemma, ha, ha — — hon hade sparat in mycket konjak för honom medan hon varit borta, den konjakstörstande slynan, ha ha — — men han var glad ändå, att han fått henne igen, äfven om det skulle synas på konjaksbuteljerna där hemma, ha, ha — —

När han såg hennes skratt, så kastade han sig fram på kanten af soffan, så att hans knän nästan kom att vidröra hennes, och så letade han sig fram mot henne, såg smilande in i hennes ansikte och slog skämtsamt till henne midt på benet.

Det kom oförberedt för henne, det där, och hon hade inte hunnit vika undan. Men när hon kände beröringen af hans feta, mjuka fingrar på sitt ben, så ryckte hon sig häftigt åt sidan, och det lätta löjet förvandlades ögonblickligen till ett bistert allvar.

»Hvad gör Ni?» frågade hon argt. »Låt bli det där!»

»Ah, se så!» tyckte han. »Har du blitt så sedlig under tiden du rest tillsammans med den lille oskulden Borrman . . .»

»Sedlig . . .»

Hon uttalade ordet med en oefterhärmligt föraktlig klang. Hon menade tydligen, att det var ett ord, som inte Schniedorf begrep en bokstaf utaf.

»Ja, sedlig . . . Du tål ju inte att jag vidrör dig en gång . . . Och jag som ändå längtat så mycket efter dig . . .»

»Längtat...»

Samma rått ironiska, oefterhärmligt föraktliga klang i rösten.

Nu skulle Schniedorf spela förtörnad. Han kastade sig opp i hörnet af kupésoffan, tog på sig en kränkt oskuldsmin och blef sittande alldeles orörlig.

Marie vårdade sig icke att se på honom en gång. Hon betraktade väggen, dörren, fönstret, mattan, hon flyttade blicken nervöst öfverallt utom på den, som satt midtför henne.

På detta sätt tillbringade de en kvart eller tjugo minuter. Schniedorf sade då och då någonting om ett likgiltigt ämne, men han fick aldrig något svar af Marie.

»Hvarför svarar du mig inte? Är du så ond på mig?» frågade Schniedorf smekande vänligt.

»Låt mig sitta i fred, så är du snäll. Vi kunna språka sedan, när vi komma — hem», svarade Marie kallt.

Plötsligt gaf lokomotivet en ny signal.

»Nu äro vi framme... Nu måste vi stiga ur», sade Schniedorf i beskyddande ton.

Fortfarande stum och med en resignerad min öfver läpparne steg Marie upp och började att plocka i hop sitt bagage. Hon ställde sig framför den lilla väggspegeln och började att med stort intresse ordna sin toalett. Plötsligt såg hon i spegeln bredvid sitt eget ansikte Schniedorfs fula fysionomi, och innan hon hunnit vända sig om för att skjuta honom tillbaka, hade han tryckt en kyss i hennes nacke.

Hon rodnade starkt.

»Usch!... Du är odräglig», sade hon.

I det samma stannade tåget, och de måste skynda sig ut så fort de förmådde.

— — —

En halftimma efteråt sutto de på ett annat tåg, som gick i motsatt riktning. Dock icke i alldeles motsatt, ty det skulle icke passera Paris, men det gick dock norrut, då det förra gått söderut.

I deras förhållande till hvarandra hade icke skett nå-

gon större förändring, men det hade inträdt en smula större jämnhet, en smula mera lugn än förut. Marie var icke fullt så nervöst afvisande och Schniedorf icke fullt så öfverlägset kallgrinande som förut.

Nu voro de heller icke ensamma i kupén, det var tvärtom trångt. De hade dock lyckats få bra platser midt emot hvarandra vid fönstret, och Marie reflekterade öfver att hon skulle kunna insomna rätt bra här. Hon kände sig också sömnig efter alla kastningar.

Emellertid föreslog konduktören, en gång när han gick igenom vagnen, att Marie skulle flytta in i en damkupé, där det fanns plats.

Schniedorf öfversatte hans ärende för Marie, och det där förslaget tilltalade henne mycket. Hon längtade verkligen efter att en stund få slippa att ständigt mötas af Schniedorfs obehagliga anlete hvarje gång hon slog opp ögonen. Hon reste sig hastigt, utan att invänta något råd från Schniedorf, tog sin resväska och en filt i handen och gjorde sig beredd att följa efter konduktören.

»Vi träffas i morgon bittida», sade hon kort och böjde hufvudet en smula mot sitt sällskap. Det gjorde hon mera för de öfrigas skull, hvilka förstått att de kände hvarandra, än för Schniedorfs.

»Ja... Klockan nio skola vi byta tåg», ropade 'grossadlarn' efter henne.

— — —

Tio minuter före nio knackade Schniedorf på den med neddragna jalusier försedda dörren till damkupén. Han ville varsko Marie, så att hon inte försummade sig.

Marie var emellertid redan färdig och beredd att stiga af. Hon kom emot honom ut i vagnskorridoren.

»Har du fått sofva något i natt?» frågade Schniedorf med en artig bugning. Själf såg han temligen osöfd och olustig ut.

»Ja vars, ganska bra», svarade Marie.

Han räckte henne handen, men det låtsade hon inte att hon såg — —

När Marie steg ned för trappsteget och kastade upp ögonen, träffade hennes blickar en figur och ett ansikte, som hon väl kände igen. Framför henne stod Rothknecht.

Aldrig, aldrig, om hon blef hundra år, skulle hon glömma karaktären i detta sataniska leende, hvarmed han hälsade henne i detta ögonblick, och icke heller den nervösa skakning, som genomfor hela hennes väsende, då hon plötsligt fann sin väg spärrad af denna hemska gestalt. Hon hade icke sett en skymt af honom sedan händelsen på hotellet.

»Nu träffas vi igen», sade han. De smala läpparna logo och de svarta ögonen spelade.

Med djärf, oförskräckt hållning sökte hon nu att gå rakt emot honom inpå lifvet.

»Det var Ni, som fick Borrman på er lott, inte sant...? Hvad har Ni gjort med honom, säg?»

Det låg en sådan våldsam kraft, en sådan kväfvande ton i hennes röst, att till och med Rothknecht kände sig en smula förlägen. Frågan kom också så plötslig, så han visste knappt hvad han skulle svara.

»Borrman, Borrman», försökte han upprepa gycklande. »Åh honom går nog ingen nöd på — —»

»Ni har väl dödat honom, Ni yrkesmördare...!!»

Hon skrek det nästan. Hon hade egentligen ingen verklig grund för sitt skarpa ord, men hon grep till det värsta, hon förmådde.

Rothknecht blef blek, men blott en sekund. Han var van att kunna behärska sig.

»Ni är oförskämd, min sköna», svarade han hånfullt. »Välj era uttryck litet bättre...»

»För er...?»

Bådas ögon blixtrade.

De omkringstående förstodo icke, hvad som sades, men de häftiga orden började dock väcka uppseende.

Rothknecht böjde hufvudet framåt, och det såg nästan ut som om det låg någon undergifvenhet i hans rörelse.

»Om Ni visste hur helvetiskt uppriktigt jag älskar er,

skulle Ni inte behandla mig så här», hviskade han med hväsljud, hvilka skuro luften som pisksnärtar.

»Alska ... Ni »

I det samma kom Schniedorf till dem. Han hade sökt efter något i vagnen.

»Gräla Ni?» frågade han. »Ni ställer ju till riktig folksamling ... Kom nu så gå vi och ta oss en bägare, innan vi byta tåg igen ... Djefla tågombyten! ...»

De följdes åt alla tre in i väntsalen.

En timma efteråt sutto de tillsammans på ett nytt tåg, som förde dem allt vidare norrut.

TRETTIOÅTTONDE KAPITLET.

Ett vildt, larmande, hejdlöst fröjdeskratt.

Det skrattet kom från 'vackra Marie'.

Vi återfinna henne på nytt i Schniedorfs våning. Och i detta ögonblick leker och spritter det i hvarje nerv och hvarje muskel på henne. Synbarligen hvilar det inga ledsamheter i hennes syndiga själ. Det är endast glädje, som lyser i ögonen, som dallrar i blodet, som doftar från kroppen, som kittlar kring läpparna.

Hon sitter bekvämt tillbakalutad i en af ländstolarna. Det ena benet är vårdslöst kastadt öfver det andra, armarna hvila lättjefullt på stolens mjuka karmar.

Hon har utomordentligt roligt, riktigt ordentligt skojfriskt, och så svår tyckes hon heller icke vara att locka i skratt.

Hon är munter att se på, hon skrattar ibland så att hon kippar efter andan och blir purpurröd i ansiktet af ansträngningen. Hon kastar upp det ena benet i luften ibland, liksom i vild fröjd, så att underkjolarnas siden frasar, och den svarta strumpan, spänd öfver den präktigaste vad, blir

synlig till knäet. Hon viker sig baklänges, så att de yppiga brösten skjuta fram som om de ville spränga klädningslifvet, hon böjer hufvudet bakåt ibland under utbrotten af löje, så att det bländhvita halsskinnet visar sig i hela sin längd och sin prakt.

Hon befinner sig icke i något stort sällskap. I hela salongen finnas endast hon och en till. Denne andre är en manlig individ med lång smal kropp, blek ansikte och styggt stickande ögon.

Det är ingen mindre än Maries gamle älskvärde kurtisör Rothknecht, mannen med vilddjursinnet och vilddjursklorna. Det är han, som är hennes fröjdpappa. Det är han, som står framför henne och berättar pikanta anekdoter och gör saftiga grimaser och då och då ett lustigt krumsprång. Det är honom, hon skrattar åt, skrattar så hon kan fördärfva sig. Och utomordentligt rolig är han ju också, det kan ju ingen neka till. Hans historier ej blott tangera utan skjuta öfver gränsen för det vanligtvis tillåtna. men alldeles förbaskadt kvicka äro de, späckande med salt och impregnerade med peppar. Och de fräcka roligheterna förstår han att föra fram med understrykning, icke tung och klumpig, utan sprakande som en explosion.

Hennes våldsamma skratt tycktes inspirera honom. Blickar man djupt in i hans afgrundsögon skall man finna något, som kan kallas för kall beräkning. Det var nog inte bara en slump, att han står här och spelar pajas för henne. Han *vill* skaffa henne roligt. Han vill få henne att vrida sig dubbel af skratt, och han får det också. Han vill muntra opp henne ända till ursinne. Han vill blända henne med sina infall, reta opp med sina fräckheter, tjusa henne med sin berättarkonst.

Det finns egentligen ingen verklig humor i hans historier, men där finns hån mot allt, som kan kallas för sedligt, och mänskligt där finns fräckhet, frivolitét, satir, skoj. Han tyckes ega en ofantlig repertoarad, då och då gör han en improviser och ordvändning, som blixtrar till som ett knifblad.

. . . Rothknecht trycker sin satyr-mun mot hennes röda svällande läppar . . .

Marie har ju hört honom berätta sina anekdoter förut många gånger, men aldrig hade hon hört honom vara så rolig som i kväll. Åtminstone tycker hon så själf. Gud, hvad dessa vågade historier äro löjliga, gud, hvad han berättar dem löjligt! Hon *kan* inte hålla sig från att skratta så här våldsamt, det är omöjligt. Skrattet kittlar i mungiporna, på tungspetsen, i kindgroparna, i ögonen, öfverallt. Hon skrattar bestämdt så hon blir sjuk.

För resten tyckas Rothknecht och hon vara goda vänner nu. Vore de inte det, så skulle hon nog inte skratta så hjärtligt åt honom. Hon ser på honom med ett ytterst välvilligt och nådigt intresse, hon tyckes nästan beundra honom litet smått, och det är inte tu tal om, att hon inte också koketterar för honom. Om också skrattet förleder henne att glömma, hur han bar sig åt, så är det nog också hennes afsikt att Rothknecht skall få beundra hennes präktiga vad och hennes bländhvita hals.

... I två månader hade hon nu varit i Stockholm.

Från Frankrike hade hon i Schniedorfs och Rothknechts sällskap fått resa direkt till den svenska hufvudstaden. De ville prompt föra henne dit genast, fjärran från de länder, dit hon företagit sin äfventyrliga rymning i Borrmans sällskap.

Och inte hade hon värst mycket emot att fara dit med detsamma. Hon längtade efter lugn och hvila, det var den enda starka längtan, hon kände i sin själ, ty hon var utpinad och sönderbråkad.

Under den första månaden hade hennes förhållande till de bägge herrarna inte synnerligen förändrats. Det var kyligt och afmätt. Hon ville icke ligga tillsammans med sin man, utan hon hade låtit anskaffa en järnsäng, som hon låg i, och lät Schniedorf sträcka ut sig ensam på den stora äktenskapliga sängens mjuka resårer. Denne försökte förstås att protestera, men det var inte lönt han försökte ändra det. Hon hade emellertid tillfredställelsen att se att han aldrig kom hem förrän fyra och fem om morgnarna. Och det brydde hon sig inte om ett skapadt grand och sade al-

drig ett ord därom, ty det var ju helt naturligt, att när han icke fick henne, så gick han till andra.

Att hon — som hon föresatt sig — *ännu* icke skaffat sig någon älskare, det var självklart, då hon knappt sett några andra än sin man och hans kompanjon samt ett par gånger Rosa, hvilken fortfarande hölls privat af Rothknecht.

Kompanjonen hade under denna första månad kommit opp minst en gång för hvarenda dag. Marie hade tagit emot honom stelt och kallt, men mycket artigt och förekommande. Hon hade lagt an på att behandla honom som en vän i huset, som en bekant till mannen, men ingenting mer och ingenting mindre. Den minsta närgångenhet från hans sida hade hon ögonblickligen slagit tillbaka, men hon hade heller aldrig visat sig föraktlig mot honom eller på något sätt sprungit undan för honom.

Under dessa fyra à fem första veckor efter hemkomsten hade lifvet för alla tre förflutit jämnt och lugnt och utan några slitningar eller öfverraskningar. Marie var glad öfver att hon fick äta godt, dricka så mycket hon ville, sofva så mycket hon önskade, läsa romaner, klä sig temligen elegant samt lefva sorgfritt. Dessa krassa omsorger voro nu helt och hållet hufvudsaken för henne.

Nykter hade hon icke lagt sig en enda kväll, icke precis full heller, men åtminstone duktigt yr i hufvudet, ty konjakstörsten hade hon kvar.

Hon hade märkt att Schniedorf blifvit en smula vänligare mot henne en förut, litet uppmärksammare, litet artigare. Hon förstod icke orsaken, men hon tyckte bra om det. Det var en stark lust hos henne, starkare nu än någonsin, att blifva smickrad och fjäsad för, och därför längtade hon ut i sällskaper. Men hon hade varit för loj att arrangera någonting för den saken ännu.

Så småningom, under de allra senaste veckorna, hade det sedan inträdt åtskillig förändring, särskildt i hennes förhållande till Rothknecht...

Gud i himlen, hvad hon skrattar åt honom i detta ögon-

blick, och så lustig han är, när han berättar sina rent af svinaktigt frivola historietter.

De äro ensamma i hela våningen. Rothknecht har kommit dit apropå och hade slagit sig ned där utan vidare. Fru Marie kunde ju inte visa honom på dörren.

Hon hade frågat honom om hon fick bjuda på konjak, men han hade i stället föreslagit, att han skulle på sin bekostnad få skicka tjänsteflickan efter champanj. Marie hade skrattat och afvärjande slagit med händerna, men det hade inte hjälpt, champanjen hade kommit upp.

Och så, utan att Marie egentligen visste hur det gått till, hade de tillbragt en treflig timma tillsammans, och han hade förefallit henne mycket behaglig. Hon kunde ej frånkänna honom det omdömet. Han hade hållit roliga skåltal för henne, skämtat och berättat kvicka saker. Det var riktigt uppiggande, det där. Det var länge sedan hon skrattat så intensivt, och de starka skrattsalfvorna gingo som njutning och vällust in i blodet.

Champanjen stiger henne åt hjärnan en smula. Hon blir uppspelt och skojfrisk.

Hon lutar hufvudet bakåt så att det hvita halsskinnet spännes. Hon skrattar ohäjdadt åt hans sista historia. Hon är retande, läcker i den gula lampbelysningen. Hon kan locka en påfve att fläcka sin kyskhet. Rothknecht tyckes förr vilja mörda henne än att släppa henne. Hennes ögon glänsa, kinderna purpras, bröstet skjuter uppåt. Hon sluter ögonen under skrattet.

Plötsligen hör hon Rothknecht blifva tyst. Sekunden efteråt känner hon hans arm omkring sin midja. Han höjer champanjeglaset. Hon gör detsamma och skrattar som en bacchantinna. Hon är för glad att blifva ond på honom. Han trycker henne med våldsam kraft intill sig. Hans arm är af stål, hon kan icke göra motstånd. Han kastar sitt hufvud öfver hennes och trycker sin satyr-mun mot hennes röda, svällande läppar. Han suger sig fast vid dem, som om han ville suga till sig hennes själ. Hon tappar champanjeglaset i golfvet, och armen

faller slappt mot kroppen. Hon söker icke att draga sig undan, hon ligger stilla i sin lutande ställning och tar emot hans brännande, sinnliga kyss. Minut-långt ligga de på detta sätt...

Nar han släppte henne från sin hårda omfamning och reste sig upp för att sätta ifrån sig champanjeglaset, höll Marie ännu sina ögon slutna, hårdt slutna. Och därför såg hon icke den triumferande min, som låg öfver den magre djefvulens bleka ansikte. Hon vågade icke se opp. Hon skämdes in i djupaste djupet af sin själ. Men besynnerligt var det ändå, att hon inte ångrade att hon ej gjort motstånd. Ty det hade varit någonting så raffineradt skönt att taga emot denna våldsamma kyss af en, som hon hatat så djupt, och kanske hatade ännu, fastän hon fann honom trefligare än förr. Hon var njutningslysten, 'vackra Marie', och njutit hade hon gjort under denna minut, under denna halfva omfamning, njutit oerhördt...

Hvad hade hon gjort? Hon hade mördat den sista resten af sin forna hederliga tillvaro, hon hade sjunkit ned till botten af den svarta afgrunden. Hon hade gjort det sämsta hon gjort i hela sitt lif, hon hade sorglöst och lättsinnigt prisgifvit sig åt den man, som hon hatade mer än alla andra och som kränkt henne så djupt som en kvinna kan kränkas. I den vällustiga, sinnligt råa kyss, som brunnit på hennes läppar, och åt hvilken hon frivilligt öfverlämnat sig, ja, öfverlämnat sig med en viss raffinerad njutning, hade den djefvulen Rothkneckts tunna läppar sugit åt sig allt godt, som möjligen kunde finnas kvar inom henne. Den skulle blifva, denna kyss, och den var, sigillet på det kontrakt, hvarigenom hon försvor sin själ åt Schniedorf och hans kompanjon. Nu hade de lagt betslet i hennes mun, nu skulle de kunna styra henne åt hvilken sida de behagade. Nu var hon Schniedorfs hustru och Rothknechts älskarinna. Nu dugde det icke att hålla mot i minsta grand, utan endast att glida nedför med döfvadt samvete. Och med dryckjom och lustigheter och sattyg och famntag skulle samvetet döfvas och de allvarliga tankarna dödas, döfvas och

dödas utan hejd, utan uppehåll. Nu fick det lof att vara slut med känslor och ambition och finkänslighet och allt sådant där. Nu gällde det att skaffa sig andra intressen, att krama ur lifvet andra njutningsdroppar, krama tills alltsammans blef som en utsugen citron, som endast var värd att kastas på sophögen. Hon hade gjort det, som hon för två à tre månader sedan skulle vid sin själs salighet svurit på, att hon aldrig, icke för jordens alla rikedomar, skulle gått in på. Hon hade gjort det endast för att betala några lustigt frivola anekdoter. Hon hade gjort det, därför att frukten var mogen, därför att 'vackra Maries' själ hade släpats så länge i rännstenen, att den blifvit förvandlad till smutsiga trasor. Hon visste, hvad hon gjort, hon kände, hur hon sjönk. Men det gick bara en behaglig rysning genom hennes väsende, ty hon visste ju, att hon inte slog ihjäl sig utför branten, utan att hon föll på sidenkuddar och sammetstäcken. Hennes kropp, hennes materiella tillvaro, förlorade ju ingenting, tvärtom, att få se Rothknecht vid sina fötter, att få honom till dyrkande älskare, denne djärfve stolte äfventyrare, det skulle hon ju kunna skaffa sig tusende fördelar utaf. Låt vara att hon skulle blifva tyrannisk i sina fordringar, men så skulle han också blifva vild i sin kärlek, och i njutningens glödande ögonblick skulle hon kunna taga hvilka löften som hälst af honom, och han skulle äfven uppfylla dem. om också vägen gick öfver mänskolik och skräckfulla brott. Han skulle sannolikt hängifva sig i framtiden lika eldigt som han nu kysst henne. Han skulle icke behandla henne som Schniedorf, med denna gemytliga nonchalans, som ibland hållit på att reta lifvet ur henne; så länge han fann behag i henne skulle han älska henne med kokande blod och glödgade nerver. En gång skulle han naturligtvis kasta bort henne lika häftigt som han nu hade sökt hennes gunst, men hon skulle ställa om att det dröjde länge till dess...

Men hvarför kom hon in på dessa reflektioner? Han hade ju inte gjort annat än kysst henne, och det var inte sagdt, att det skulle gå längre än till denna enda kyss. Naturligtvis skulle han begära mer utaf henne, men hvem vet,

kanske skulle hon i det ögonblick, då hon redan till hälften hvilade i hans armar, förskräckas för glansen i hans tigerögon, dessa ögon, som hon tyckte borde lysa gröna i mörkret, och kanske skulle hon då med ett utrop af förakt stöta honom bort ifrån sig...

Åhnej, nu var hon dum. Ha, Ha! *Det* kom nog inte att ske. Hon hade prisgifvit sig med denna kyss; i detta minut-långa fastsugande vid hans tunna men vällustfuktiga läppar hade hon förklarat att hennes stolthet gjort bankrutt och att det gamla var glömdt vid skenet af de glädjeeldar, som han tändt kring hennes gestalt...

Drucken var hon visserligen, inte full precis, men rusigt glädjestämd af all champanjen, som hon druckit; och dock visste hon så väl, så väl, hvad hon gjort, kände allt hvad som låg i detta öfverlämnande, förstod huru denna kyss kunde blifva en slags vändpunkt i hennes lif, huru den flöt ut ur det gångna och flöt in i det kommande...

Hon drog sakta undan sitt ansikte.

»Fy då!» sade hon skalkaktigt och såg på honom med en skämtsamt förtörnad blick.

Han hade fallit ned på knä invid henne och lagt armen om hennes lif. Han kramade henne allt hårdare, liksom om han velat draga ned henne bredvid sig på golfvets mjuka matta.

»Ni får inte ta så där hårdt... Ni gör mig illa», sade hon.

»Du elaka kvinna, hvarför har du låtit mig vänta så länge?» utbrast han.

Han sade det med en röst, där hvarje ord naggade henne i själen. Men hon erfor intet obehag däraf utan en viss egendomlig tillfredställelse.

Hon såg honom med helt andra ögon än förut, hon kunde icke neka till det. Hon kände helt andra känslor vid betraktandet af hans skarpa anletsdrag, hans seniga fingrar, hans ormlika gestalt. Det, som förut förefallit henne frånstötande, skrämmande, omänskligt, ja rent af vidrigt, blef nu karaktärsfullt, retande, ja ganska behagligt. Hon

önskade inte, att han skulle taga henne om lifvet ett grand mjukare än han gjorde, fastän hon sade det för att ha något att säga, utan tvärtom hårdare. Han kunde gärna sätta fingrarna in i köttet på henne, och hon skulle bara skratta åt det, och om han börjat att slå henne, slå henne riktigt ordentligt, så skulle hon skrattat åt det också.

»Hå, hå», sade hon lätt skämtsamt, »en kyss kan man låta hvem som hälst få... Det kostar så litet...»

»Men inte en sådan kyss, som Ni gaf mig...»

»... som Ni tog, säg»?

»Jo, du lilla oskuld!»

»Åh skäms!... Tror Ni inte jag kan ångra mig, hva?»

»Och sedan?»

»Köra er på dörren...»

»Mig!... Ha, ha!...»

»Ni menar, att Ni för andra gången kunde få Schniedorf att lämna er nyckeln?»

»Jag menar ingenting.»

»Hvad skulle det vara för pikant, om jag blef er älskarinna?» sade hon. »Ni har ju min mans tillåtelse.»

»Tror Ni, att det varit för att få lura er man, som jag gått här och längtat efter er, så jag kunnat spricka sönder af längtan...? För att ge Schniedorf horn... Ha, ha!»

»Nå, hvarför då?»

»För att jag är dödligt förälskad i er... Behöfver jag säga er det...»

»Ni förälskad...? Hvad älskar Ni egentligen med?»

»Hi, hi! Ni är lustig... Med hjärtat... Jag som alla andra...»

»Och Ni vill inbilla mig, att Ni har något *hjärta?*»

»Hvad tror Ni då, jag har i stället?»

»En klump slughet, eller något sådant där.»

»Ha, ha ha...! Nå, skulle det misshaga er?»

»Kanske inte... Dom där med hjärta äro så vanliga...»

Utan att svara drog Rothknecht henne ånyo bakåt och tryckte lidelsefullt sina läppar mot hennes Hon följde med

nästan villigare än första gången, och hon besvarade hans kyss med öppna, af passionen brinnande ögon.

Då hon ånyo kunde andas, sade hon:

»Ni tycker allt, att jag är en besynnerlig människa... Först Schniedorf, så Borrman och så Ni...»

»Jag förbannar er, därför att Ni någonsin tillhört någon annan än mig... Nu får ingen annan röra er, knappt se på er...»

»Ar Ni tokig... och Schniedorf...?»

»Från honom har Ni ju redan skilt er... Ni har ju redan lämnat den äktenskapliga sängen...»

»Ja, det är just *sedan* han visat sig så öm mot mig...»

»Ha, ha... den förbjudna frukten... Honom köra vi ut... Han får flytta hem till mig... till Rosa...»

Då Marie hörde ett annat kvinnonamn nämnas, ryckte hon till liksom om hon vaknat till besinning.

»Ja Rosa», sade hon långsamt, »hvad skall hon säga, om Ni börjar försumma henne för min skull...? Hon är naturligtvis blixtrande kär i er...»

»Tror Ni, att jag först skulle ha bedt henne om lof att få kyssa er...?»

»Stig opp!» afbröt Marie honom salongsmessigt. »Någon af tjänstefolket kan komma in.»

Rothknecht reste sig. Men liksom han ångrat detta i samma ögonblick, kastade han sig nu brutalt ned i hennes knä och lade armarna om hennes hals.

Hon försökte skjuta bort honom, men hon förmådde naturligtvis ingenting mot hans jättestyrka, fastän hon försökte på allvar.

Han såg henne rakt in i ögonen och sade kallt befallande:

»Nu stannar jag hos er... Jag går inte härifrån förr än i morgon bittida...»

»Det där säger Ni, som om jag vore er piga», tyckte Marie försmädligt.

»Det är därför, att ingenting kan rubba mitt beslut...»

»Men Ni vet ju, att jag är gift... Det här är ju Schniedorfs rum... Hvad tror Ni han skulle säga...»

Hon sade det i en ton, hvilken afslöjade att alltsammans var sagt endast på raljeri. Ty *den* tanken behärskade i stället hela hennes själ, att det skulle vara oerhördt stiligt att få betala den bofven för allt ondt han gjordt henne, och särskildt för det där med utlämnandet af nyckeln, hvilket var det uslaste hon tyckte en man kunde ha gjort. Att låsa sängkammardörren och ropa ut till honom, när han kom hem, »att det var upptaget... att han kunde gå och lägga sig i hennes järnsäng, ha... ha...» där kunde han åtminstone få höra smällarna af kyssarna... *det* skulle allt vara en präktig hämnd...

Han svarade ingenting, drog endast till med ett saftigt hånlöje och började att passioneradt betäcka hennes ansikte och hals med kyssar.

Plötsligt kastade Marie hufvudet bakåt, liksom hon velat skapa ett afbrott för att få säga någonting viktigt.

»Men *en* sak sätter jag som vilkor», sade hon med en smula högtidligt allvar.

»Och det är?» frågade Rothknecht likgiltigt.

»Att Ni uppriktigt säger mig, hvad som blef af Borrman...»

Rothknecht skälfde till som om någon stött honom i ryggen med ett spetsigt verktyg.

»Tänker Ni på honom ännu...? Och i detta ögonblick?» frågade han misslynt.

»Jag vill veta det... Lefver han, eller dödade Ni honom...?»

»Så Ni säger... Inte vågar jag döda någon människa...»

»Ni? Nej, jag kan tro det!... Ni hatade dock hvarandra...»

»Ja, det var *er* skull...»

»Åhja, han älskade mig nog litet uppriktigare... litet hederligare, än hvad Ni gör», sade Marie vemodigt.

»Men inte varmare...»

Marie ryckte på axlarna.

»Usch, hvad Ni då är elak!» sade Rothknecht smeksamt.

»Ni svarade mig inte på min fråga... Hvad gjorde Ni med Borrman?»

»Var Ni riktigt, riktigt ordentligt kär i honom?»

»Det rör er inte... Svara mig, annars får Ni gå...»

»Jag tvingade honom att försvinna... Det var hela saken...»

»Och Ni gjorde honom inte något ondt?... Jag har frågat er förr, men Ni har bara svarat gycklande och afvisande...»

Rothknechts ögon gnistrade af djefvulskhet. Det föreföll som om han fattat ett beslut. Sannolikt ville han visa, att han inte fruktade något i världen.

Han höll fortfarande kvar armarna om hennes nacke, med ansiktet tätt intill hennes.

»Jag nödgades förpassa honom till de sälla jagtmarkerna... Det gick inte för mindre pris», sade han likgiltigt och flegmatiskt.

Marie blef blek. Hon såg på denne, som satt i hennes knä, med en blick af obeskriflig fasa. Men fåfängt vore det att förneka, att det icke endast låg fasa, utan också en slags isande njutningsrik beundran i hennes blick. Med sina nuvarande forcerade känslor måste hon beundra denna farliga personlighet, som på ett så tvärsäkert nonchalant sätt förmådde behandla äfven de mest fruktansvärda förhållanden. Borrmans plötsliga, oväntade försvinnande framstod för henne i den mest pikant romantiska dager. Hon saknade honom icke något vidare, hon hade lyckats temligen att glömma honom, det var så många andra idéer, som fylde hennes tankegång; men hon hade gått och burit på den mest brinnande nyfikenhet, att få veta hans mystiska öde. Men när hon hitintills ansatt sin man och hans kompanjon med frågor i den vägen, så hade de endast svarat med skämt och gyckel utan att lämna henne de minsta faktiska underrättelser. Det var därför hon i detta ögon-

blick kommit i håg den ömtåliga saken. Nu ville hon begagna tillfället för att tillfredställa sin nyfikenhet och sin stolthet. Hon fick det svar, som hon till hälften väntat. Men trots detta, skalf ändock en rysning genom hela hennes person, och vid minnet af Borrmans och hennes samvaro ville tårarna komma henne i ögonen.

»Det var skamligt gjordt af er», sade hon lågt och med en afsky, som föreföll högst uppriktig.

»En utaf oss måste dö, så länge Ni stod emellan oss», svarade Rothknecht i en ton, som odisputabelt var mera sympatisk än den föregående.

»Hur bar Ni er åt då? frågade Marie med en nyfikenhet, som nästan profanerade den afsky, hon nyss låtit komma i dagen.

Rothknecht skrattade.

»Sådant där talar man inte om för fruntimmer», sade han.

»Men jag *vill* veta det», sade Marie energiskt.

»Ni *skall* få det», svarade Rothknecht. »Jag lofvar er det på mitt hedersord...»

Vid det ordet log Marie ironiskt.

Rothknecht låtsade inte se hennes försmädliga min.

»Jag skall berätta er det sedan... när vi blifva litet närmare bekanta... Låt oss nu byta om samtalsämne...»

Marie hörde på Rothknechts uttryckssätt, att hon inte skulle få honom att säga mer, och hon beslöt att vänta. Men hon kände samma spännande längtan, som när man vill läsa fortsättning på handlingen i en gripande berättelse. Måhända låg äfven i hennes längtan en smula vemod. Men detta var under alla förhållanden icke det, som *starkast* talade inom henne.

Hon svarade ingenting på Rothknechts sista ord. Hon såg endast framåt med tankfull blick.

Rothknecht började emellertid att alltmer spela den kärlekssjuke älskaren. Han kysste hennes panna, han strök öfver hennes hår, han satte sin mun intill hennes öra och hviskade eldiga ord och beundrande smicker. Hon satt där

en smula frånvarande och lät honom hållas. Men hon kunde ej förneka inom sig själf, att denna smekande ömhet kändes henne *särskildt* behaglig, därför att den kom från en person med Rothknechts annars så brutala och vilda skaplynne.

Det ligger alltid en större njutning i att kunna tämja en tiger än en åsna.

— — —

När Schniedorf vid tvåtiden på natten kom hem till sin våning, där tjänsteflickorna nu sofvo och allt var tyst, så fann han dörren till sängkammarn låst.

Han blef naturligtvis högst förvånad och började att ruska dörren alldeles förtvifladt.

»Hvem är det?» hörde han en sömnig, kvinlig stämma fråga därinnefrån.

Det var Maries röst.

På samma gång hörde han också ett undertryckt, satiriskt skratt.

Han kände också allt för väl igen, hvem *det* kom ifrån. Rothknecht skrattade i allmänhet icke som andra människor.

»Det är jag, Schniedorf», dundrade denne med rusig, vredgad röst. »Öppna, era dj—r, annars slår jag in dörren!»

»Åh lugna dig, tror du att vi kunde sitta oppe och vänta på dig, när du kommer hem så här sent...»

Det var Rothknechts ironiska stämma.

»Åh hut!» gormade Schniedorf, i det han fortfarande ruskade i dörrhandtaget.

»Gå och lägg dig i min säng», hörde han Marie säga. »Slyna!...»

Nu hördes Maries stämma alldeles intill dörrspringan. Hon hade alltså stigit upp.

»Tror du inte, att jag kan skaffa mig sällskap, utan att du lånar bort nyckeln, hva'?» hväste hon genom dörren med spetsigt tonfall.

Det där slog ögonblickligen Schniedorf. Nu förstod han sammanhanget, och hans högfärdiga förargelse sjönk

en smula. Med sin rusiga hjärna började han se saken från den lustiga sidan.

Han slog till ett gapskratt.

»Ha, ha, ha! ... Jo, du kan allt räkna ut det, du», sade han i gemytlig ton. »Men det skall du allt få betala. Jag skall anmäla dig för polisen, du ... Ha, ha, ha!»

»Gå och lägg dig nu! Det tycks du behöfva», ropade nu Rothknecht i sin ordning.

»Jo, du är en gök, du», snattrade Schniedorf. »Du vet, hur du skall ta fruntimmerna, du ...»

»Godnatt med dig!» afbröt Marie honom.

Schniedorf mumlade en hop saker, som hördes otydligt, därför att han oafbrutet skrattade.

»Godnatt, godnatt, sof godt ... Jo, det här är härligt ... Ha, ha ha! ... Godnatt!»

Han ref af sig kläderna och om några minuter låg han med näsan i vädret och snarkade i sin hustrus järnsäng utanför den låsta sängkammardörren.

TRETTIONIONDE KAPITLET.

År ha förflutit. —

Det är en vacker höstdag. Stockholms planteringar bibehålla ännu sin sommarfägring. Några gulnade blad ha börjat falla, men det märkes icke någon aflöfning i trädens kronor.

Själfva staden är betydligt trefligare än midt under sommaren. Det är icke så dammigt och stekhett på gatorna, och luften mellan stenhusen är inte så kväfvande torr, men det finns häller icke en tillstymmelse till köld i vädret. En blek och stämningsfull höstsol skiner från det klarblå himlafästet, och Norrströms annars oroligt rinnande vattenmassa ligger nu nästan spegelblank i regnbådande uppström.

Det är en sådan där sällsynt vacker dag, som den tråkiga hösten ibland kan bjuda på, en sådan där härlig dag, då det hvarken är brännhett eller kyligt, utan ljumt och behagligt i atmosferen, och själfva naturförhållandena inbjuda och locka till promenad.

Också synes en mycket stor del af det lediga Stockholm begagna sig af de gynsamma omständigheterna för

att njuta utelif. I Kungsträdgården, i Berzeliipark, i Humlegården, öfverallt myllrar det af promenerande, och öfverallt ser man sommartoaletter i ljusa färger, icke frächa och nypressade som på våren, men glada och lifliga ändå för ögat.

På den stora stråkväg, som bildas af Arsenalgatans sträckning tvärs genom Kungsträdgårdens härliga alléer, har vaktparaden nyss gått fram, och efter den ser man nu under de ljusa timmarna, omedelbart innan det förmögnare folkets middag, en parad af ekipager röra sig oafbrutet framåt. De flesta vagnarna, såväl de eleganta hyrkusklandåerna som de mera tarfliga åkaredroskorna, komma från Gustaf Adolfs torg och köra nedåt för att öfver Strandvägen fara till Djurgården, i hvars landtliga luft de åkande herrskapen vilja försöka få aptit till sin middag. Ett fåtal ha redan gjort denna gouterade promenad i vagn och köra uppåt, och så blir det ett lifligt hvimmel af vagnar, energiskt bekikade af de massor af promenerande, som röra sig på båda sidor i »torgets» välskötta sandgångar.

Bland de ekipager, som köras i den förstnämda riktningen, kunna vi särskildt lägga märke till ett. Det är en öppen droska af lätt och smidig konstruktion. De stora, svartmålade hjulen ha tunna, fina ekrar, och sitsen är beklädd med mörkblått siden. Kuskens livré harmonierar i samma färgton, och framför droskan kråma sig ett par vackra hästar, strängt tillbakahållna af de åtdragna tömmarna.

Det hela ger intryck af ett privat ekipage, men det kan också vara utlämnadt af någon första klassens hyrkusk, som har några dylika till hands för att betjäna sina allra finaste och bäst betalande kunder.

Sannolikt behöfver dock icke den unga kvinna, som ensam har plats på det mörkblå sidenet, frukta att det eleganta ekipaget skall fördunkla henne själf. Hon är nog vacker för att de nyfiknes blickar skola flytta sig från de eldiga hästarna till henne och med omaskerad beundran betrakta hennes tjusande ansikte och charmanta gestalt.

Hon är utpräglad brunett. Det svartaste hår omsluter ett blekbrunt ansikte med djärf men fint skuren profil, och i detta romantiska ansikte stråla stolt beslöjade blickar ut ur ett par stora mörka ögon.

Hennes drägt är i full öfverensstämmelse med ekipagets elegans. Tillverkad af ett tunnt, mjukt tyg med dämpadt glad färg smyger den sig briljant och retande kring hennes bildsköna kropp. Hvarje detalj synes egnad, att på det fördelaktigaste sätt framhålla hennes raffinerade naturliga behag.

Hon ser så nöjd och belåten ut, där hon sitter i en vårdlöst bekväm ställning och med en öfverlägset likgiltig mask njuter af den beundran, som egnas henne från olika sidor, längtansfull från männerna och en smula afundssjuk från kvinnorna. Den unga damen är synbarligen en individ af det täcka könet, på hvilken både naturen och ödet slösat sina bästa gåfvor, och att döma af den högdraget tillfredstälda min, som hon ibland visar, eger hon också medvetande om det intryck hon gör och det uppseende hennes ekipage med sin charmanta härskarinna väcker.

Den ljusa, konstnärligt arrangerade sommarhatten bryter på ett bedårande sätt af mot hårets djupa ebenholtzfärg, och den mörkröda sidenparasollen blir i hennes hand ett farligt vapen i det behagsjuka koketteriets tjänst.

Sakta, med tillbakahållna tyglar, drages hon framåt på den breda körbanan, belyst af det guldgula middagssolskenet, och hvar hon gungar fram på de mjuka vagnsfjädrarna riktas de promenerandes blickar mot de ståtliga hästarna, det eleganta vagnssidenet, den smidiga gestalten och först och främst mot det vackra ansiktet.

Öfverallt omkring henne höras hviskningar eller högt uttalade reflektioner. Man undrar hvem hon är, hvad hon heter och — *hvad* hon är.

Somliga gissa, att hon är »grefvinna» eller »baronessa» eller något sådant där fint, somliga förmoda med förnumstig min, att hon är dotter eller hustru till någon af de utländska ambassadörerna i den svenska hufvudstaden, och

somliga, hvilka äro af mera cynisk eller pessimistisk naturell, gissa helt enkelt och slätt, att hon är en »sådan där privat», och så ta de på sig en frivolt mystisk min och plira längtansfullt med ögonlocken.

Det är emellertid flera, som inte behöfva *gissa*, ty de känna mycket väl till den vackra kvinnan och de känna också en eller annan rad af hennes lefnadshistoria.

»För fan, 'vackra Marie' är ute och åker», säger en välklädd herre till en annan. »Jag undrar, hvilken som får bestå schalangerna för närvarande . . .»

»*Den* får, ta mej tusan, inte vara barskrapad», svarar den andre. »Hon tycks vilja lefva som en drottning . . .»

»Men så har hon också att bjuda på . . . Gud i himlen, hvilken kropp! Jag skulle vilja se henne naken och sedan dö . . .»

»Ha, ha ha . . . Nå, men ansiktet är väl ändå det bästa . . . charmanta ögon . . . en sådan där pikant hy . . . ett präktigt hår . . .»

»Men vet du, jag tycker att hennes utseende försämrats en smula sedan hon var på Bägaren . . . Sina gudomliga former har hon kvar, men hon har blifvit rödpussig under ögonen . . . Jag kan ge mej fan på, att hon super för mycket.»

»Antagligt . . . Hon skall ju lefva om ohäjdadt . . . Jag har hört talas om att det försiggår orgier i hennes våning, som kunde komma en neger att bli röd . . .»

I den stilen fortsatte de båda herrarna — två af de många, som ihågkommo henne ända sedan hennes tid på schweitzeriet — så länge det eleganta ekipaget var i sikte . . .

Ett ögonblick, när den sköna courtisanens vagn kom i närheten af Kungsträdgårdsgatan, en half minut innan den skulle vika af i riktning mot Hamngatan, förändrades plötsligt den stolta kvinnans ansiktsuttryck. Ögonen riktades mot en bestämd person, i blicken kom något ormlikt tjusande, hufvudet sträcktes fram en smula på ett förföriskt sätt, armarna gjorde en koketterande nervös rörelse, de starkt röda läpparna drogos till ett frivolt inbjudande löje

Ögonen riktades mot en bestämd person.

och öfver både ansikte och gestalt kom något smidigt, afsiktligt förföriskt.

Den, som detta gälde, den mot hvilken hon riktade sina farliga ögon, hade stannat, när hennes ekipage syntes, och hela tiden följt henne med blickarna.

När han kände hennes brännande ögon fästa på sig och tydligt såg, huru älskvärdt hon egnade honom sin uppmärksamhet, så for en svag röd sky öfver hans blekgrå, utlefvade ansikte, och han vände sig hastigt åt annat håll för att de närstående ej skulle lägga märke till hans sinnliga korrespondens med den stiliga kokotten.

Så fort hennes vagn svängt om hörnet, gjorde emellertid äfven han en svängning och följde henne åter med sina blickar. Han stod där som fastvuxen och såg efter ekipaget så länge det syntes en fläck af det samma. Ett vällustigt småleende krusade läpparna, särskildt rörde sig den slappt hängande underläppen på ett otäckt, frivolt sätt.

Han var ingen ung sprätt, han såg ut att vara närmare sjuttio än sextio år. Men sprättigt var han klädd, nästan uppseendeväckande elegant, i ljusgul öfverrock, något mörkare byxor i samma färgskiftning, blankskinnskor och en skinande hög hatt. De behandskade händerna lekte öfverlägset med en käpp med stor guldkrycka, de stora grå-sprängda mustascherna voro utomordentligt väl vårdade och charmant uppvridna.

Men den yttre elegansen kunde ej dölja, att ryggen var en smula fult böjd, att kroppen förlorat sin spänstighet och att benen skälfde af svaghet, när han började gå. Den kunde ej heller dölja att ansiktsskinnet på många ställen hängde slappt och att de rödsprängda ögonen vittnade om laster och synder.

Mannen var en gammal rik libertin, väl bekant inom vissa kretsar af Stockholms glada värld, särskildt som en stor beundrare af det täcka könet, det vill säga af könets allra fin-finaste representanter, ty både i fråga om mat och kvinnor var han den mest utpräglade och mest bortskämda läckergom.

I unga dagar hade han varit en rätt ståtlig kavaljer, men nu syntes han förstörd och nedbruten af utsväfningar. Han hade också egt förutsättningar att skaffa sig det bästa och läckraste, som fanns att tillgå. Han hade haft en fin titel och en stor förmögenhet. Ja, det vill säga, allt det där hade han ännu, ty förmögenheten hade varit nog stor att tåla vid starka åderlåtningar. Den gamle sprätten var grefve Berndt Vinker. Hans familj var af finsk härkomst som för åtskilliga generationer sedan flyttat öfver till Sverige. För närvarande låg hans hufvudsakligaste förmögenhet i en större landtegendom i norra Upland och ett stort stenkomplex vid Kungsgatan.

Det var inte af någon slump, som vackra Marie kommit att egna honom sin tysta hälsning och sitt härliga småleende, de voro redan bekanta med hvarandra. Dock fanns ännu icke i minsta mån någon intim bekantskap emellan dem. De voro blott och bart presenterade för hvarandra och hade endast sammanträffat en enda gång, då de växlat några intetsägande artighetsfraser. Hur detta skedde få vi sedan tillfälle att lära känna . . .

Man såg ännu en lång stund efter sedan Maries ekipage försvunnit, hvilket öfverväldigande intryck, hon gjort på den kvinnodyrkande vällustingen. Hon hade gjort ett betydligt starkare intryck på honom än vid förra sammanträffandet, äfven om hon redan då förefallit honom ovanligt vacker. Hon hade tyckts honom som en skönhetens drottning, där hon suttit på det glänsande sidenet med sin stolta hållning, med den ljusa hatten på det mörka håret och det smidiga tyget spändt öfver de spetsiga brösten, de runda armarna och den graciösa underkroppen. Hon hade retat opp den gamle libertinen, så att hans blod riktigt börjat att koka af begärelser, och det var minsann inte ofta *det* hände nu för tiden.

»Hvilken charmant kvinna!» mumlade han läspande för sig själf. »Jag får lof att söka upp henne redan i afton . . . Bara jag inte stöter ihop med den förb—de 'Bofinken' . . . Han är ju svartsjuk af själfva f—n . . .»

Den halföppna munnen myste af tilfredställelse öfver den tjusande syn, som nyss farit förbi hans blickar, de ådriga ögonen lyste af sinnlighetens glans och öfverkroppen gungade sakta framåt, liksom om den velat bekräfta de tankar, som rörde sig i den halft förtorkade hjärnan.

Grefve Vinker, som alltid vid middagstiden brukade ta sig en promenad till fots i Kungsträdgårdens alléer, gick i riktning mot det håll, där vagnen försvunnit. Då och då slog han opp ögonen, liksom om han väntat att få se den sköna damen komma åkande tillbaka. Han rörde sig med större lätthet än förut, han småskrattade ibland och han svängde med den eleganta kryckkäppen. Det här hade verkat riktigt uppiggande på den gamle grefven . . .

— — —

När Marie hade åkt några slag rundt på Djurgården, befalde hon kusken att köra hem.

Hennes vagn stannade utanför ett femvåningshus vid Drottninggatan, strax vid Kungsbacken. Det var här hon bodde.

När hon steg ur hälsade den prydlige kusken henne artigt och vördnadsfullt med piskan, alldeles som om hon varit hans högvälborna härskarinna. Men vagnen var dock hyrd på ett hyrkuskverk, ehuruväl den gaf intryck af att vara privat.

Och hållt sig med ett eget ekipage, skulle hon också ha kunnat, om det fallit henne in. Hon hade älskare, som icke nekade henne någonting, som icke *ville* neka henne någonting, ty de satte ett utomordentligt värde på hennes gunst, som icke *kunde* neka henne någonting, ty hon var stolt och fordrande och högfärdig, och fick hon inte allt, som hon fordrade, så kunde hon spotta och svärja, slå och rifva sina älskare och lefva som en furie. Men hon kunde också vara älskvärd och söt och behaglig, när hon *det* ville, så att hon rent af förhexade hvem som hälst . . .

Hon gick öfver trottoaren in i porten med högburet hufvud, med hållning som en baronessa från en uråldrig adelsfamilj, med chic som en fullblodsparisiska, uppehållande

klädningen, så att en kant af underkjolens perlgarnityr stack fram ofvanför den beundrandsvärda lilla fotens gula sko.

Tre trappor upp hade hon en våning på fyra rum och kök, luxiöst och gediget inredd. Hon hade kammarjungfru och egen kokerska, hon lefde högt och sorgfritt som om hon haft att draga räntorna ur ett kapital på en half million kronor.

Inte kunde man påstå att hon bytte om älskare precis så ofta som många andra, men längre än ett halfår kunde hon då inte trifvas med samma en, så det förklarade hon bestämdt, och skulle det vara så länge, så fick den utvalde allt söka att muta henne med åtskilliga guldbroscher och diamantringar, naturligtvis förutom de kontanter, som hon behöfde för att uppehålla sin våning och stat.

För närvarande hade hon en rik grosshandlare vid namn Pommén i klorna. Han kallades allmänt för 'Bofinken' af sina vänner och bekanta, och det var på honom, som grefve Vinker syftat, när han pratade för sig själf i Kungsträdgårdens allé.

Han tycktes vara blixt förälskad i den vackra brunetten, och han hade redan offrat kolossala summor på henne. Hon plågade och plockade honom på alla sätt, men det förminskade icke hans svärmeri. Men han var gränslöst svartsjuk. Han låg efter henne med enträgna böner, att hon skulle vara honom trogen, han försökte att bevaka henne som man bevakar en fånge, och när han på hennes bestämda begäran någon gång tog med några vänner vid sina besök hos henne, så började han att kallsvettas, ifall han märkte, att hon koketterade inför dem.

Grosshandlar Pommén var emellertid inte blott rik — han hade hufvudsakligast ärft sin förmögenhet — utan äfven, som många rika, temligen inskränkt. Som en följd af den sistnämda egenskapen måste det anses, att han en vacker dag tagit med sig sin vän grefve Vinker, den utbrunne men ännu för vackra kvinnor svärmande kurtisören. Grefven hade hört talas om att grosshandlarn hade fått tag i

en sådan stilig älskarinna, och han hade öfverhopat honom med böner att bli presenterad.

Till en början hade Pommén nekat, men så hade han i sitt inskränkta högmod resonerat som så, att han ingenting riskerade. Han hade varit öfvertygad om, att den passionerade och varmblodiga Marie skulle från första stund få afsmak för denna förkolnade ruin af en människa, för denne tillgjorde gamle sprätt med sin kantiga magerhet och sina sura ben. Han var visserligen ofantligt rik, men Pommén höljde ju henne i en lyx, som hon kunde vara mer än nöjd med. Det kunde ju vara rätt lustigt att för den gamle kvinnodyrkaren få skryta med hvilken charmant kvinna, han snokat rätt på, och så lät 'Bofinken', som själf var tio år yngre och frisk och stark till sin natur, den envise grefven följa med.

Fastän grefve Vinker i grosshandlar Pomméns åsyn uppfört sig högst respektabelt, ja nästan likgiltigt, alldeles som om han ej velat erkänna Pomméns goda tur, så hade dock ett beslut mognat hos honom att söka få den vackra kvinnan i sina egna händer. Han hade visserligen icke märkt någon ögonblicklig uppmuntran hos Marie, men han betviflade ej, att han skulle lyckas — hitintills hade han aldrig misslyckats i den vägen, när han viftat med tusenlapparna. Han hade gått från Maries våning med det bestämda beslutet att ensam komma tillbaka så fort han kunnat öfvertyga sig om att Pommén ej befann sig där.

Om han ändå hade märkt någon uppmuntrande blick, något särskildt leende på Maries läppar, det skulle ha underlättat hans attack; men det hade han inte, antingen hon nu var så undergifven för Pommén eller hans ålder misshagat henne. Att riskera ett afslag, ett utvisande vore ju försmädligt, men hon hade varit så retande, att han fick lof att göra ett försök. Han skulle vid besöket skämtsamt slå omkring med henne — —

Och så, endast ett par dagar därefter, hade han nu helt plötsligt och oväntadt fått se henne för andra gången. Och när hon kommit åkande i all sin prakt och glans, så

hade hon slagit an på honom om möjligt ännu starkare än i sitt hem. Och han hade märkt, att hon känt igen honom, att hon lagt märke till honom. Hon hade sändt honom några gudomliga blickar, hon hade smålett åt honom, hon hade böjt hufvudet mot honom. Vid alla sköna kvinnoansikten, hade det icke sett ut som om hon rent af velat inbjuda honom att ta plats bredvid sig i vagnen! Nu förstod han, att han ej skulle få afslag, att han ej skulle tillbakavisas. Och det var ju därför icke underligt att den gamle kurtisören dansat framåt med sina styfva fortkomstledamöter — —

Samma afton fick Marie Forsner — hon begagnade nu med sin mans tillåtelse i hvardagslag detta namn — ett litet ljusblått bref, med en greflig krona i kanten, af följande innehåll: »Låt mig genast veta, hvar och när jag kan träffa er. Allt hvad jag äger ligger för edra fötter, Ni den skönaste af kvinnor.» Det var undertecknadt med »grefve Berndt Vinker».

Ett belåtet småleende krusade Maries läppar, när hon läste den parfyrmerade biljetten, och inom en timma hade hon afsändt ett skärt litet papper med följande svar: »Tack för er biljett. Möt mig på maskeraden i ***salong i morgon afton. Jag är klädd som chansonettsångerska. Men jag skall nog känna igen er, om Ni endast tar mask. Kom säkert, ty annars råkas vi aldrig mer.» Hon undertecknade med »Marie» — —

Den älskvärda uppmärksamhet, som kurtisanen visat grefven vid deras tillfälliga sammanträffande i Kungsträdgården berodde emellertid icke helt och hållet på hennes egen nyck. Hon stod för närvarande under inflytandet af en vilja, som var starkare än hennes egen, och denna vilja tillhörde en man, som egentligen ingenting gaf henne utan endast kräfde och fordrade, kräfde *allt* utaf henne, kärlek, undergifvenhet, lydnad, pängar. »Vackra Marie» ägde icke längre ett spår af självständighet. Under dessa två à tre år, som förflutit, sedan Rothknecht med Maries tillåtelse utestängt Schniedorf från hans egen sängkammare, hade den viljekraftige äfventyraren så småningom fullständigt

böjt hennes vackra nacke under sina brutala fingrar. Till sist hade hon blifvit som Rosa, ja kanske ännu mera undergifven. Fastän han behandlade henne som en leksak och ett verktyg, så njöt hon ändock vansinnigt utaf, när han någon gång behagade skänka henne sitt sällskap. Det var för hans skull och på hans befallning hon plockade sina älskare, ja till och med stal från dem. Det var som om han fullständigt hypnotiserat henne med sina svarta ögon. Hon kröp inför honom, hon fruktade honom, hon dyrkade och älskade honom. Hon gick hans ärenden och lydde hans befallningar, och när det hände att han berömde henne och smickrade henne, så kände hon sig lycklig. Hon fann en njutning i att lefva för honom, att tjäna honom, att andligen och lekamligen piskas af honom. Rothknecht hade vunnit sitt mål, han behärskade henne, så som han förut behärskat andra kvinnor, och hon hade blifvit hans slafvinna — —

Det var för Rothknecht, som hon nämt grefve Vinkers namn och det var denne, som då till hälften befallt henne att fånga honom i sina ljufva klor.

FYRTIONDE KAPITLET.

I den stora guldglänsande salen ljuder dansmusikens sprittande toner och trängas tusende maskeradgäster i ett brokigt virrvarr under ett örondöfvande sorl.

I ena ändan af den väldiga salen har någon skicklig dekoratör byggt små förtjusande krypin, dit ett eller annat par, som för trötthets eller älskogs skull vill draga sig undan, kunna ostörda tillbringa en stund i hvarandras sällskap, ostörda af hvimlet därutanför.

I ett af dessa små fågelnästen, sammansatta af bladväxter, färgrika möbeltyger, ljusröda slöjor och dylikt, sitta två människor, naturligtvis en man och en kvinna, hvilka synbarligen intressera sig mera för hvarandra än de tänka på maskeradstimmet och maskeradglädjen, som brusa utanför tillflyktsortens provisoriska väggar.

I ålder och utseende kan man godt framställa dem som två motsatser, fastän bådas ansikten äro betäckta af ogenomträngliga sidenmasker. Men det syns på figurerna och

på rörelserna, och det hörs på rösternas klang, att den ena är ung och den andra är gammal.

Och ungdomen representeras af det kvinliga elementet. Denna kvinna, som deltager i rendez-vouet, är en utomordentlig härlig uppenbarelse, och därute i maskernas hvimmel har hon hela aftonen väckt ett visst uppseende genom sina formers fulländade skönhet.

Hon tyckes också ha klädt sig med en raffinerad smak för att framhålla sin linieskona kropps förtjusande partier. Hennes drägt är en fullständig fantasikostym, och den enda karaktär, man kan upptäcka däri, är att den liknar den lätta beklädnad, som brukar kännetecknа varietétribunens chansonettsångerskor. Nedanför den korta kjolen framträder djärft de svängda vaderna, betäckta af genombrutna silkesstrumpor, och de små, retande fötterna. Det glänsande sidenlifvet är starkt dekolleradt och på det mörka, mörka håret vajar en stor »Bianca-hatt» fram och tillbaka vid hufvudets minsta rörelse.

Drägten är i och för sig själf icke vacker, men den blir det genom det sätt, på hvilket den uppbäres och genom behagen hos den kropp, som den omsluter. Och skulle man händelsevis fråga sig själf, *hvarför* den vackra masken valt denna drägt, så kan man ej få annat svar än att hon gjort det för att skrytsamt visa sina ohöljda formers retelse.

Mannen på andra sidan af det med ett par champanjebuteljer dekorerade bordet tycks också vara alldeles betagen. Han förefaller att vara så altererad, att han stammar, när han skall tala, och han flyttar oafbrutet sina obehagligt lysande ögon från det nakna bröstet till de half nakna benen och tvärtom.

Han är endast klädd i vanlig svart frackkostym. Den något böjda ryggen, det svagt grånade håret och de temligen skrumpna händerna tillkännagifva, att det är längesedan den elegante kavaljeren stod i ungdomens blomstrande vår.

»Så vänligt... åh, så vänligt det var af er!» säger han med en äckligt smeksam ton i rösten, i det han böjer

Han räckte det med en svag bugning till Marie.

sig framåt öfver bordet, så att den slappt hängande underläppen nästan kommer i beröring med damens hvita skinn.

Hon ler älskvärdt, hänförande.

»Har Ni sett om Pommén är här?» frågar hon skälmaktigt.

»Nej, jag har inte kunnat upptäcka honom... Men hva' se'n!?... Ni ger honom afsked helt simpelt... När *jag* tillber en kvinna, så vill jag tillbedja henne ensam...»

Han sträcker på sig med en tillgjord manlighet.

'Vackra Marie' skrattar, skrattar hårdt. De hvita tänderna lysa, och det nakna bröstet dallrar vid hennes klingande skrattsalfva. Hennes kavaljer kan ej längre nöja sig med att endast betrakta henne, han sträcker armen öfver bordet och stryker med sina magra fingrar längs den blottade armens mjuka skinn. Marie sitter orörlig och låter honom hållas.

»Javisst, herr grefve», säger hon med en obeskriflig lek mellan skämt och ironi. »Det har ju ett stort behag att slippa och dela med andra, i synnerhet när man är så bortskämd af damerna, som jag förmodar att Ni är, herr grefve...»

»Åh, åh...»

»Men hvad skall jag säga till min vän grosshandlarn! Han har ju verkligen varit mycket hygglig och snäll emot mig... Och jag vet, att han fortfarande är mycket förälskad i mig...»

Hon skrattade ånyo, en dämons skratt.

Om grefve Vinker varit vid normala vätskor skulle han möjligen märkt det hånfullt triumferande, som låg bakom hans sköna följeslagerskas ord, och han skulle ha ryst för att omfamna denna slugt resonerande kokott, särskildt vid de år, där han nu stod, men hans korttänkta hjärna var så förbryllad af hennes skönhet, att han endast hörde orden men ej förmådde genomskåda dem ett grand.

»Säg rent ut...! Säg att han inte längre behagar er, att Ni tröttnat på hans stränga fordringar...! En så vacker

kvinna som Ni har ju full rättighet att vara litet nyckfull... litet ombytlig...»

Han tyckte förmodligen själf att han sagt något mycket fint smickrande, ty han lät nu i sin ordning höra ett högljudt löje. Marie tyckte, att det lät som ett kacklande, men hon gjorde ingen min, som förrådde hvad hon tänkte.

»Ahja», svarade hon halft allvarligt, »nog skall jag reda upp den här saken. Men jag vet, att han kommer att hänga efter mig och ställa till scener, och för sådana är jag fasligt rädd.»

»Önskar Ni inte byta om våning så fort det är möjligt?... På tre dagar skall jag kunna ställa om att Ni har en sådan... När man betalar bra, kunna tapetserarna göra små underverk... ha, ha, ha...»

»Åh visst inte... behöfs inte... Allt hvad jag har är mitt eget... och jag är säker på att Ni skall komma att bli nöjd med mina små arrangemang...»

Den sista meningen tillade hon i en vänligt pikant ton.

»Hur kan Ni tänka annat... Men alltid kan det finnas rum för någon liten komplettering... ett litet elegant bord... en antik blomvas... ja, hvad jag skall blifva lycklig att få bidraga till er hemtrefnad så mycket jag förmår...»

De växlade en blick med hvarandra, en blick af förståelse. Jojo, något dylikt hade hon allt beräknat. Gåfvor och gengåfvor, det skulle ju blifva lösen.

»Apropå...» fortsatte grefven med en blygsam stamning. »Jag ville be er om tillåtelse att redan i afton få ge er ett litet bevis på min beundran...»

Med en gest, som han sökte göra så världslös som möjligt, tog han ur en af frackens bakfickor upp ett etui och räckte det med en svag bugning till Marie.

Denna tog småleende emot det.

»Jag kan tala om för er att det där är ett litet minne från Berlin», sade grefven för att samtalet ej skulle afstanna. »Jag har nyligen gjort en resa dit och köpte opp några dylika småsaker... Man får ju allting litet noblare i de större städerna...»

»Aha!... Jo, det kan Ni ha rätt i...»

Angenämt berörd knäppte Marie upp etuiets lock. På den mörkröda sammeten låg en utomordentligt vacker guldbrosch. I midten satt en ganska stor diamant, omgifven af en krans perlor.

Marie såg på det vackra smycket. I början temligen likgiltigt.

»Ar den i er smak?» frågade grefven skämtsamt leende.

»Naturligtvis — —», sade hon frånvarande.

Det var det enda, hon svarade. Hon satt med blickarna riktade mot den glänsande lilla tingesten. Hon tyckte att hon kände igen den. att hon sett denna brosch förut, åtminstone voro själfva hufvuddragen af dess utseende henne bekanta. Hon var säker på det. Hon letade i sitt minne. Men länge behöfde hon inte leta. I ett nu gick det upp för henne. Och hon blef blek som ett lik i ansiktet. Icke af rädsla, ty hon hade ingenting att vara rädd för, men af sinnesrörelse öfver den öfverraskande upptäckten.

Grefven hade ögonen på hennes ansikte för att se, om hon skulle visa någon förtjusning öfver den vackra presenten, och märkte genast hennes blekhet.

»Hvad är det?» frågade han. »Mår Ni illa?»

»Ja, det kom på mig ett litet illamående», svarade Marie med ett konstladt småleende. »Men fäst er inte vid det... Det går genast öfver...»

Grefven hade rest sig med ett af artighet ängsligt uttryck i ansiktet.

»Se här, en mun champanj!» sade han och fylde hennes glas till brädden.

»Tack!... Kanske det hjälper...»

Med nervös brådska förde hon glaset till läpparna. Hon höll upp ett ögonblick, när hon tömt det till hälften, men sade inte ett ord. Därpå drack hon lika häftigt ur den andra hälften. Den eldiga vätskans stimulerande gas strömmade genom blodet, och hon återfick sin normala sinnesstämning.

»Tänkte Ni på något obehagligt?» frågade hennes sliskigt artige kavaljer med en slags förtrolig ton.

»Nej visst inte!» svarade hon ogeneradt och gladt. »Det är väl värmen, som gör det...»

Hon fäste sina blickar åter på broschen. Men nu förmådde hon göra det, utan att hon i minsta mån erfor någon pinsam sinnesrörelse. Hon räckte grefven sin venstra hand med en inbjudande intim gest.

»Tack», sade hon och nickade småskrattande, »den här skall jag bära första gången, Ni hälsar på mig...

Den förtjuste libertinen böjde ned hufvudet och tryckte en kyss på hennes hvita lilla hand med läppar, skälfvande af sinnlig åtrå.

»Nå... När blir *det?*» frågade han med låg stämma.

»Ett par dagar får Ni ge er till tåls, min bäste grefve...», svarade Marie skämtsamt.

»Hvarför inte redan i afton...?»

»Omöjligt!»

»Hvarför?

Den bortskämde kurtisören lade in en viss förarglig otålighet i frågan.

Marie reste upp hufvudet och de mörka ögonen borrade sig in i grefve Vinkers grågula vivöransikte.

»Sådana där frågor brukar jag aldrig besvara! »svarade hon med kall stolthet.

Grefven blef ögonblickligen spak.

»Men... jag...», stammade han.

»Är det *därför* Ni gifvit mig broschen, så kan Ni taga, den tillbaka igen», afbröt hon honom, i det hon häftigt sköt etuiet åt den sida, där han satt.

Grefve Berndt Vinker var af den där utmärkta naturellen att beskedliga kvinnor, kunde han brutalt tyrannisera, men inför de stolta kvinnonaturerna blef han krypande. Marie hade i sin uppbrusning visat honom en sådan mördande öfverlägsenhet, att grefvens försök att spela första fiolen absolut misslyckats. Hans självständighet smälte som mjukt vax inför denna sköna kvinnas flammande blickar.

»Var inte elak!» hviskade han ödmjukt. »Ni förstod ju, att jag inte menade att på något sätt stöta er... Det var ju endast min längtan, som talade... Ni har ju förvridit hufvudet på mig... jag erkänner det... Det var ert eget fel, att jag hoppades redan i afton få erbjuda er min vagn...»

»*Det* kan ni få», tyckte Marie i mildare ton. »Ni kan få följa mig till porten... men inte längre... Jag vill vara ensam i natt...»

»Ni väntar Pommén... Nå, ännu *är* det ju hans rättighet...»

Det låg en slags ödmjuk resignation i grefvens ord.

»Nej, han får inte komma, han heller», svarade Marie trovärdigt. »Jag svär på det... Det är en nyck af mig att jag vill vara ensam ibland... Seså, låtom oss nu inte tala vidare om den saken.»

Hon böjde sig, smekande som en liten kattunge, emot sin beundrare, och denne skyndade att trycka sin mun mot hennes nakna arm. Han sög på det hvita, sammetslena skinnet, så att det blef en blå fläck, där läpparna suttit.

»Ni kysses som en tiger!» utropade Marie lekfullt, i det hon gaf honom ett lätt slag på kinden med sin solfjäder.

Grefven fyllde, med en borneradt smickrad min som svar, Maries glas ånyo till brädden med den iskylda glädjedrycken och höjde därefter sitt eget glas.

»En skål för alla trefliga stunder vi komma att få tillsammans!» sade han.

»Ja, det beror på, om Ni är riktigt snäll, det...» svarade Marie med ett tonfall, som man ej kunde frånkänna en viss likhet med den offentliga gatslinkans uttryckssätt. Måhända började champanjen att verka. Hon hade redan druckit en hel del innan de sista flaskorna togos in.

»Ni skickar mig en liten biljett?» frågade grefven.

»Ja!... Men låt oss gå in i balsalen igen... Det är så intressant att se på alla maskerna...»

De reste sig. Grefven erbjöd med en sirlig bugning

Marie sin arm, i hvilken hon också lade sin lilla behandskade hand.

»Men ni glömmer etuiet!» utropade grefven.

»Ah! Ja visst...!» svarade hon med en lätt skakning på hufvudet. Hon vände sig om och tog vårdslöst den lilla tingesten i handen.

»Vill ni inte vara god och bära den tills vi skiljas åt... Det finnes inte några fickor i den här drägten, ha, ha...»

»Jo, gärna!»

»Men glöm för all del inte att lämna mig den...»

I dörröppningen, hvilken till hälften täcktes af en gardin i orientalisk stil, betalte grefven champanjen till kyparen, och därpå gingo de arm i arm ut i hvimlet af masker.

I ett hörn, bakom en af salens pelare, stod en lång och smal svart domino. Genom masken lyste ett par otäcka mörka ögonpupiller.

Grefven och Marie passerade just den vägen, och när de kommo midt för den mörka figuren, hviskade denna i Maries öra: »Nå?»

»Det går bra!» svarade Marie lågt, i det hon vände hufvudet en smula.

»Sade ni någonting?» frågade hennes greflige kavaljer.

»Nej, inte ett ord.»

En timme senare sutto de båda i grefvens vagn, hvars kusk fått order att först köra till ett visst nummer på Drottninggatan.

Inuti vagnen satt grefven med armen om Maries lif och tryckte lidelsefulla kyssar på hennes mun och ansikte. Men vid framkomsten slank hon ensam ur vagnen.

»Au revoir, herr grefve!»

»En biljett... snart...»

»Ja!»

Hon sprang lätt uppför trapporna. I handen hade hon etuiet.

— — —

När 'vackra Marie' kommit upp i sin våning och slängt den sidenfodrade supékappan ifrån sig i famnen på sin öd-

mjukt nigande kammarjungfru, sjönk hon ned, maskeradklädd som hon var, i en låg hvilstol.

Hon satt orörlig en lång stund, försjunken i funderingar.

Det var det lilla etuiet, som hon burit i hand, när hon gick uppför trappan, hvilket uppväckte dessa gripande, romantiska tankefoster.

Jaså — — den lilla guldbroschen hade åter kommit i hennes händer — — denna lilla brosch, som hon en natt i gränslös harm och förtviflan kastat ut på gatan, och hvilken hon beräknat att aldrig mera få återse — —

Hon satte etuiet framför sig på den tjocka, eleganta bordduken, slog upp locket, såg guldytan blänka, den lilla diamanten blixtra, och de gulhvita pärlorna lysa med dämpad, matt glans — — den synen gaf näring åt hennes tankelif.

Hon genomgick sin historia, hvilken ju till stor del kretsade omkring detta lilla guldsmycke. — — Ja, det vill säga, hon tänkte egentligen på broschens historia, men hon kunde inte hindra, att den också drog med långa fragment af hennes egen. — —

Hon hade fått denna brosch af sin förförare en kväll när hon kommit hem från schweitzeriet — — ja det var dagen efter hon blifvit våldtagen på utvärdshuset — — var det inte det? — — jo, visst — — ha, ha, det hade varit en lustig supé, den där — — och så hade hon slängt den ut genom fönstret, ned på Bryggaregatan — — ja, det hände när hon bodde i det tarfliga, lilla rummet vid den där gatan — — och så hade en glädjeflicka fått fatt i den — — Rosa, Rothknechts gamla älskarinna, hvilken han slutligen velat kasta ut på gatan igen och hvilken då, skälfvande af svartjuk hämdlystnad, hotat att ange honom för polisen — — men det hade hon inte gjort ändå, den slynan — — han hade lockat henne med till utlandet, och så hade han kommit ensam och sagt, att han hade mistat henne — — försvunnen hade hon varit sedan dess — — alldeles som Borrman, hvilken hon nyligen fått veta hittats en kväll på ett aflägset, mörkt ställe i närheten af en utaf Paris' bangårdar — —

han hade varit död förstås och haft ett litet rundt hål i ena tinningen — — Ja, det var Rosa, som hittat broschen — — och sedan hade den vandrat till en pantlånare — — hvad var det han hade för öknamn — — hon letade i sitt minne — — jo visst, 'Kläppen' kalldes han för — — han hade blifvit mördad, han också — — och haft ett litet rundt hål i ena tinningen, han med — — det hände innan hon gifte sig med Schniedorf — — en vacker dag hade Rosa kommit upp till henne, Marie, och frågat, om det inte var hon, som förlorat broschen — — och så hade hon varnat henne för Schniedorf och Rothknecht, i synnerhet för den sistnämde — — och det var *denne*, vid hvilken hon nu var fäst med en kärlek, åh nej, det var ett oriktigt namn, med en passion, en viljelös, sinnlig, njutningsfull lidelse, som band hennes själ i oslitliga bojor, och gjorde henne till hans blinda verktyg. — — Jaså, broschen hade ändtligen kommit hit igen — — till dess rätta egarinna, till henne, som fått den som det första försoningstecknet från sin inpiskade förförare — — den hade varit i Tyskland, påstod den liberale grefven — — det var förstås Kläppen, som sändt den dit — — det var därför som inte hans mördare hittat den — — det hade nog varit fäst åtskilliga rafflande saker vid den, eftersom de ville så gärna ha den tillbaka — — fullt ut hade hon aldrig fått veta detta, men hon hade hört några spridda uttryck om en förnäm engelska en gång, som haft godt om vackra smycken i sin resväska — — grefve Vinker hade varit på resa i utlandet och händelsevis kommit att köpa den — — ja, den var verkligen vacker — — om den var omgjord i någon detalj, det kunde hon inte bedöma, *så* väl kom hon ej ihåg dess utseende — — men att det var den samma, det kunde hon svära på — — hon kände så väl igen guldsnirklarna och kransen af pärlor omkring diamanten, hvilket allt hade haft samma storlek — — åh, hon hade haft ett sådant intensivt glödande själslif den där aftonen, när hon kom från Bägaren, dit Schniedorf haft djärfheten att komma smilande, att konturerna af presenten, som hon vid hemkomsten funnit på sitt bord, outplånligt

tryckts in i hennes minne — — och så kom den nu tillbaka, efter att år förflutit, år, under hvilka det händt så mycket, och så mycket oväntadt — — och äfven nu fick hon den af en älskare — — men af en, som hon frivilligt valt, och hvilken icke skulle behöfva anstränga sig så mycket för att få henne i sina armar, men hvilken naturligtvis med många, många sådana här små presenter skulle få betala de njutningens ögonblick, hon komme att bereda honom. — — Ja, det är verkligen underbart, hvad lifvet ibland bjuder på intressanta öfverraskningar — —

Det var en dylik tankegång, som lekte innanför 'vackra Maries' bländhvita panna, i det hon satt orörlig som en bildstod i sin lätta maskeraddrägt, med blicken tankfullt fästad på den lilla glänsande tingesten, som låg på etuiets mörkröda sammetsbotten och liksom tindrade af glädje öfver att den blef så noggrannt betraktad af ett par mörka, underbart sköna kvinnoögon — —

När hon kom hem hade hon sagt några ord om att få vara ensam tills ett par herrar kommo, som hon väntade. Gång på gång hade hon afbrutit sin tankeflygt med en ögonblicklig undran, hvarför hon inte hörde dem komma. Nu hade hon tröttnat på att sitta ensam och hon slog ett slag på en prydlig liten silfverklocka, som stod på bordet.

Hennes kammarjungfru inträdde, men Marie hade inte hunnit att säga ett enda ord förrän det hördes ett surr på tamburklockan.

»Gå genast och öppna!» befallde hon kort och gjorde en nervös gest mot dörren.

Om ett par ögonblick inträdde Rothknecht och Schniedorf.

Marie reste sig upp och gick emot dem med strålande glad uppsyn, i hvilken dock fanns kvar ett eftersken af de tunga funderingar som nyss sysselsatt hennes själ.

»Ah!» utropade Rothknecht med ett vällustigt tonfall, i det han gjorde en gest emot Maries figur... »Charmant!»

De båda herrarna gingo fram till henne och började kurtisera henne ungefär i samma stil som man kurtiserar en offentlig kvinna. De klappade henne på de nakna brösten,

de togo upp den korta kjolen och nöpo henne i höfterna, de togo henne intimt om lifvet och svängde runt med henne.

Marie bara skrattade. Hon fann sig villigt i alltsammans, och det motstånd hon gjorde var endast skämtsamt. Hon mottog klappningarna med ett frivolt löje, kittlingarna med en bornerad rysning och nypen med tillgjorda skrik, alldeles som gatuhetärerna bruka göra.

Det dröjde emellertid icke länge förrän hennes båda gäster fingo syn på smycket, som låg på bordet i det uppslagna etuiet.

»Hvad fan! Har han redan presentat dig?» utropade Rothknecht, som genast anade hvarifrån det kommit.

»Javisst», svarade Marie. »Hvad tycker ni om presenten...? Är den värdig en grefve?»

Hon uttalade orden med en skämtsamt dramatisk värdighet, men i ögonen låg dock en spörjande blick, som innehöll något allvarligt. Och hon erfor också den största spänning, huruvida de skulle känna igen den lilla broschen eller ej — — ja, det vill säga, hvad *hon* visste, så var det endast Schniedorf, som haft med den att göra — — det var väl således endast han, som skulle kunna upptäcka likheten — — men det var inte troligt, att han det gjorde, ty den hade icke haft samma betydelse för honom som för henne — —

»Den är rätt stilig», sade Schniedorf med kännaremin. »Hvad kan den där vara värd...? Åhja, en tre eller fyra hundra kronor, går den allt löst på.»

»Känner du inte igen den?» frågade Marie så där helt apropå.

»Jag?» utbrast Schniedorf förvånad. Afven Rothknecht riktade ögonen nyfiket på Marie.

»Jag kände igen den nästan i första ögonblicket», sade hon.

»Jag förstår dig icke....

»Tänk efter...! Betrakta den riktigt noga!»

Schniedorf tog etuiet i hand och flyttade med förvånad

uppsyn blickarna vexelvis mellan broschen och Maries ansikte. Hon mönstrade honom tillbaka med ett mystikt leende på läpparna. Rothkneht stod bakom sin kompanjon och betraktade smycket öfver hans axel.

»Du fick en brosch af mig en gång, som du kastade ut på gatan genom fönstret...» sade Schniedorf sakta, nästan släpande.

»Ja...»

»Och det skulle vara den här...?»

»Ja...!»

»För djefvulen», utbrast Rothknecht, »det är inte möjligt... du misstar dig, min flicka.» Det senare uttrycket var det förtroliga smeknamn, som Rothknecht vanligtvis använde, när han tilltalade Marie.

»Visst inte, den är alldeles likadan... storleken, fasonen, perlorna...»

»Hur kan du komma i håg det...? Det var längesedan det hände?»

»Åhjo, *det* kommer jag nog ihåg...»

Hon, den nu så förhärdade och samvetslösa kokotten, sade det nästan sentimentalt, och Schniedorf kunde ej tillbakahålla ett flatskratt.

»Hur tusan har din grefve kommit öfver den här?» frågade Rothknecht.

»Han har köpt den i Tyskland under en resa», svarade Marie. »Du minns ju... Rosa hittade den på trottoaren... och hon pantsatte den... Pantlånaren har naturligtvis sålt den utrikes».

»Ha, ha, ha, det där är ju inte illa», tyckte Rothknecht, hvilken tilltalades af alla mystiska och egendomliga händelser.

Schniedorf hade emellertid med stor uppmärksamhet betraktat den lilla broschen från alla håll och kanter, sedan han tagit upp den ur etuiet. Han erinrade sig snart, att den verkligen *var* en af de broscher, på hvilka han under årens lopp företagit någon större eller mindre förändring, och då måste naturligtvis Marie hafva rätt.

»Jag känner igen den», sade han. »Marie har nog inte misstagit sig.»

»Jag lofvade honom, att jag skulle bära den första gången, han får komma till mig...»

Öfver Rothknechts ögon kom vid detta Maries yttrande den där skärande glansen, som alltid tillkännagaf, att det arbetade i hans hjärna något, som hade sammanhang med det djärfva och brottsliga yrke han utöfvade.

»Du får allt vara försiktig med den där grannlåten», tyckte han, och han tillade hånande: »Jag hoppas, att det inte dröjer länge förrän herr grefven förärar dig en ny present af samma slag, som du kan bära litet mera ogeneradt... Då får du vara snäll och låta mig få hand om *den där*.»

'Vackra Marie' gick sin älskare och sin härskare in på lifvet. Hon smög sin halfnakna kropp smeksamt intill hans, såg honom bedjande rakt in i ögonen och sade med beslöjad röst:

»Hvarför det då? Hvarför får jag inte bära den, när jag två gånger fått den till skänks? Hvem har den tillhört den där guldbroschen...? Tala om det för mig... Det är skamligt af dig att alltid ha hemligheter för mig!»

Rothknecht slog lidelsefullt sina armar omkring den variétéklädda kvinnans smärta midja och tryckte sina leende läppar mot hennes nakna skuldra.

Emellertid svarade Schniedorf, hvilken nu mera blifvit alldeles skjuten åt sidan, och hvilken fick finna sig i att se sin kompanjon förfara med Marie efter godtycke, innan den andre hunnit att säga något.

»Du skall inte vara nyfiken, min vän; det där är en gammal historia, som inte angår dig...»

Men Marie räckte fram hufvudet mot sin afdankade man, tutade försmädligt med mun och sade till hälften allvarligt och till hälften skämtsamt:

»Tyst du med dig... Det är inte dig jag frågar...!»

Därpå slog hon sina nu fullständigt blottade, härliga ar-

mar omkring Rothknechts hals och strök med sin mjuka kind mot hans beniga ansikte.

»Äh, tala om det för mig, min gosse», bad hon.

»Jag lofvar dig, att du skall få veta hela historien, när Schniedorf gått och vi blifvit ensamma...»

Schniedorf förstod hvilket bitande hån det låg i kompanjonens löfte, men han måste finna sig däri; numera var det inte lönt för honom att opponera sig, ty han var i stort taget endast nådehjonet, som berodde af de andras arbete. Hans bekvämlighet och hans vällefnad hade alldeles tagit öfverhand, han lefde endast för att äta goda rätter, dricka fina viner, sofva i mjuka sängar och kurtisera vackra fruntimmer, och när det gällde att visa någon energi i genomförandet af ett lönande arbete, så gjorde hans lättja och hans andliga slöhet honom alldeles oduglig. Att han ändock ibland fick utföra något »uppdrag» berodde endast på att Rothknechts järnvilja tvingade honom.

Medlem af »firman» var han emellertid forfarande och han behandlades af både Marie och Rothknecht med en slags öfverseende godhet. Han fick utaf dem nästan så mycket pängar han önskade, och det var minsann inga småsummor.

Men tack vare 'vackra Maries' kompaniskap, stod firman nästan på bättre fötter än den någonsin stått förut. Hon hade haft det ena offret efter det andra i sina förtjusande klor, och under daglig och direkt vägledning af Rothknechts djefvulska skarpsinne hade hon lärt sig att samvetslöst plocka dem inpå bara benen. För hvarje månad hade hon blifvit allt mera fullflätad i sin konst, och nu åtnjöt hon ett storartadt rykte inom hufvudstadens glada värld, både för sin oförlikneliga skönhet och för sina oerhörda pretentioner.

Det gick en hel del stygga rykten om hennes systematiska infångande af kurtisörer i det farliga spindelnätet, men man trodde ännu förstås, att de voro satta i gång af konkurrerande kurtisaner, hvilka voro afundsjuka på hennes glänsande framgångar. Ryktet gick emellertid, att till och med

polisen börjat egna henne någon uppmärksamhet, därför att det fanns rika libertiner, som rent af blifvit bestulna i hennes våning.

Att hon låg i maskopi med några manliga hejdukar, hvilka voro hennes gratisälskare (eller »Henrikar», som de kallas på gatspråket), det glunkades mycket lifligt om, särskildt utspridt naturligtvis af dessa vivörer, som hon förskjutit, när de tröttnat på att tillräckligt släcka hennes omätliga guldtörst. Emellertid tycktes detta spel ha gått så fint och hemlighetsfullt tillväga, att aldrig något särskildt namn hitintills blifvit nämdt eller någon särskild person utpekad.

Med 'vackra Maries' rykte som offentlig älskarinna åt den högstbjudande var emellertid förknippad en stor mängd pikanta historier om det raffinerade sätt, på hvilket hon under utsväfningarnas och de vilda orgiernes ögonblick kunde uppträda, om de kosteliga kostymer, i hvilka hon klädde sin undersköna gestalt och om de sagolikt underbara arrangemang, som ibland kunde förhöja behaget af de enskilda venusfester, hvilka utspelades i hennes våning.

Men det blef endast tunna fragment af lösa rykten, ty dessa fester, där de sämsta laster exalteradt vredo sig i bengalisk belysning på sidenkuddar, voro alltid af det mest privata slag, dit det var förbundet med en viss svårighet att vinna inträde...

Vid Rothknechts ord höjde Schniedorf endast på axlarna, men Marie skrattade.

»Hvad tyckte du annars om grefven?» frågade Rothknecht.

»Bah! En gammal narr..»

»Fullständigt utlefvad?»

»Jo, *den* får jag allt trefliga stunder med...»

De båda nidingarna skrattade ett rått skratt åt Maries cyniska, med ett lustigt tonfall framkastade anmärkning.

»Men förb—dt rik», tyckte Rothknecht. »Du får se till att sköta honom *särdeles* väl.»

»Åh, var lugn du, min gosse, jag är väl inte någon

landtflicka heller... Men jag måste dricka ett glas konjak, innan jag lägger mig», fortsatte hon. »Göra ni sällskap?»

Hon ringde på tjänsteanden och bestälde in konjak och vatten.

Efter en stunds ytterligare samspråk tog Schniedorf helt ceremoniöst afsked — med Rohtknechts tillåtelse kastade Marie skrattande åt honom en hundralapp, när han gick — hvarefter hon slog armen om Rothknechts seniga hals och drog honom med sig in i den luxiösa boudoiren.

FYRTIOFÖRSTA KAPITLET.

Grefve Berndt Vinker fick vänta i två hela dygn, innan han erhöll tillåtelse att inträda i gemaken hos den lastens och skönhetens drottning, som ännu var känd under sitt gamla smeknamn: 'vackra Marie'.

Under denna tid hade den rutinerade kokotten bland annat användt hela sin konst och sin satanska kvinnonatur att gäckas med den man, hvilken under de tre senaste månaderna fått betala alla hennes lefnadsomkostnader, alla hennes nöjen och alla hennes extravaganser.

Denne man var grosshandlaren och vasariddaren Pommén, gemenligen kallad 'Bofinken', hvilken varit nog obetänksam att i skrytsamt öfvermod taga med sig en stormrik grefve till den vackra vampyrens håla.

När denne hennes nuvarande beskyddare dagen efter maskeraden infann sig hos Marie, för att med den älskvärdaste artighet taga reda på, hur hans sköna väninna mådde, så möttes han af ett med synbar köld och en misshumörlig axelryckning framkastadt yttrande:

»Jo, jag har en gräslig hufvudvärk, ty jag var på maskerad i går och drack mig full...»

Pommén ryckte till... 'På maskerad' ... Och utan att hon sagt något härom till honom eller anmodat honom att blifva hennes kavaljer... Men han kände hennes lättretlighet och ville därför icke komma med allt för starkt klander. Men det jäste inom honom, ty han dyrkade Marie som en vansinnig, och han blef svartsjuk, om hon gick utom dörren i hans frånvaro. I detta afseende hade Marie också visat honom rätt stor hänsynsfullhet, ty hon tyckte om, att hon knappast behöfde andas fram en önskan, innan han var färdig att uppfylla den. Rothknecht hade emellertid nu räknat ut, att grefve Vinker var en betydligt finfinare bekantskap, och därför måste nu grosshandlarn vika, då det icke var möjligt att samtidigt sköta om de båda utsväfvande ungkarlarna.

Hvad som ännu mera stötte Pommén för pannan, var att det låg i Maries ton ett utmanande hån, som han knappast hade hört förut. Hvartåt syftade hon?

Det fick han snart klart för sig. Hon meddelade honom nämligen rakt fram, att deras »vänskap» — som hon helt diskret uttryckte sig — nu var slut, och att han inte vidare blef mottagen hos henne.

Meddelandet försatte honom i raseri. Han bad och knäföll, han rasade och svor, han hotade henne och kallade henne med de sämsta namn, för att ögonblicket efter krypa på mattan framför hennes fötter och bedja henne om förlåtelse. Han bar sig åt som om han i en hast blifvit tokig.

Men Marie satt lugn och oberörd af alla hans utbrott. Hon satt med hånleendet på läpparna och underrättade honom helt affärsmessigt om, att hon valde sina älskare som det behagade henne, och att han bar sig åt som en narr.

Därpå gick hon in i ett annat rum och låste dörren efter sig, medan grosshandlar Pommén i fruktansvärdt raseri kastade de mest infernaliska skällsord mot den låsta

dörren. Han hade också frågat henne om, hvem som skulle efterträda honom, men därpå hade han endast fått ett hånleende till svar.

Dagen efter hade han kommit tillbaka, men kammarjungfrun, som öppnat, hade — naturligtvis på Maries uttryckliga order — slagit igen dörren midt för näsan på honom, innan han hunnit säga ett ord. Lika efterlåten som han förut varit mot Marie, lika arg och hämndlysten kände han sig nu, och han skulle veta att skaffa sig hämnd för detta afsked på grått papper, det föresatte han sig — ty han hade misstänkt, att det fanns något mystiskt i den härliga kvinnans tillvaro, att det fanns någon stark vilja bakom hennes, någon hemlighetsfull figur, som han icke sett, men hvars existens han skymtat som en plötsligt försvinnande skugga i den eleganta våningen, och hvilkens koppleri måhända polisen kunde få ett och annat att göra med.

'Bofinken' var i vanliga fall inte känd för någon utomordentlig skarpsinnighet, men nu hade hans tillbakastötta lidelse för Marie skapat en sällsynt tankeverksamhet i den afskedade goddagspiltens hjärna — —

Ack, hvad grefven och hon skulle få en rolig stund tillsammans, när hon berättade för sin nye älskare om 'Bofinkens' raseri — — och hvad Rothknecht skulle skratta sedan — — det var allt hvad Marie hade reflekterat öfver, när hon tänkte på sin siste älskare, hvilken hon under några månader kostat en liten förmögenhet — —

Men så var hon också medveten om, hvad hon var värd, och om sin skönhets makt. Och i vissa ögonblick kanske mer än vanligt. I ett ögonblick som detta till exempel — —

I dag har hon helt nådigt underrättat grefve Vinker om, att han kunde få göra henne ett besök, det första. Hon skulle vara hemma klockan fyra på eftermiddagen och hon skulle ställa om, att de fingo vara ostörda, så länge han behagade.

Hon väntar honom om några minuter. Hon står fram-

Marie står framför spegeln och granskar sin figur...

för spegeln och granskar sin figur, ja, man skulle nästan kunna säga: beundrar den. Ty med 'vackra Maries' oerhörda moraliska förfall hade också följt en gränslös fåfänga, en oerhörd självdyrkan. Hon trodde som på en religion på sin oemotståndlighet, sitt herravälde öfver alla, som kommo i hennes närhet.

Af på samma gång ett infall som af en raffineradt koketteri har hon klädt sig i mörk festdrägt, som om hon skulle mottaga en konung. Men hvilken festdrägt! Den häfver fram hennes afrundade former med en rent af våldsam trotsighet. Och kontrasten mellan tygets dystra färg och klädningens djärfva, behagsjuka modell gör ungefär samma intryck, som om man fått se en behornad djefvul klä sig i hvita änglavingar.

Hon har användt nästan hela dagen, ända sedan hon vid elfvatiden på förmiddagen lämnat sängen, att göra stor toalett. Hon vill blända honom, ge honom ett öfvervåldigande intryck i första ögonblicket, och säkert skall hon lyckas.

En af hufvudstadens allra skickligaste hårfrisörskor har i timtal hållit på med att lägga upp hennes härliga korpsvarta hår i konstnärliga, tunga flätor. Det verkar som en stridshjälm ofvanför den hvita pannan och den retande nacken. Ett par små diamanter glänsa som daggdroppar på den mörka botten.

Och är hennes kropp smidig och fin som en sagoprinsessas, så måste man säga om klädseln, att den är en drottnings. Det mjuka, glänsande sidenet, djupsvart som pupillen i hin ondes öga, faller i tungt dekorativa veck ned från rundade höfter, faller ut i ett präktigt litet släp, hvilket man tycker borde uppbäras af silfverbroderade pager.

Hon har gjort den reflektionen, att den blaserade, en smula inskränkte grefven sannolikt väntat, att hon skulle mottaga honom halfnaken i en slags tunn bordell-peignoir af tyll och spetsar, med skära bandrosetter... Ha, ha!... Han skall blifva bedragen, en smula blottad skall hon nog vara, men för resten skall hon täfla med de noblaste da-

merna i den högsta så kallade société̊t, där han umgås...

Ja, blottad är hon och det på ett sätt, som låter bystens former framträda med den mest raffinerade beräkning, måhända särskildt i ryggen, där det pärlrika sidenlifvet är nedskuret i en djärf spets, nästan till midjan, låtande skulderbladens mjuka partier och ryggmärgens en smula fördjupade teckning betraktaren ana tillvaron af en kropp, som täflar med den ur böljeskummet stigande venusstatyn.

Och sedan den skarpt skärande kontrasten mellan skinnets bländande hvithet och sidenets svarta graffärg! Något mera raffineradt behagsjukt kan man icke gärna tänka sig. Till och med på armarna har hon sökt att kokettera med denna charmanta motsättning af hvitt och svart, där de långa handskarna lämna ett stycke af den välformade armen obetäckt.

Det är i stor galadrägt, hon vill mottaga den gamle rike grefven. Hon har af Rothknecht fått veta hans många kärleksäfventyr och hans stora eröfringar, och i det ögonblick han sätter foten i hennes åt kärleken och lasten invigda helgedom vill hon, att han skall finna henne skönare än alla de andra, stoltare, mer fordrande än alla de andra.

En gång hade hon behärskats af känslor, som liknade dessa, men hvilka endast varit små outvecklade frön, där det nu var stora utvecklade blommor. Det var när hon, stolt som en härskarinna, för första gången — på det minnesvärda förlofningskalaset — inträdt i Schniedorfs våning. Men lika stor som skilnaden var mellan den enkla, grå klädning med högt halskrås, som hon då bar, och den pärlstickade sidenklädning med djärfva urringningar, som i detta ögonblick omslöt hennes tjugufemåriga gestalt, lika stor var skilnaden mellan det besmittade men i grunden ofördärfvade sinne, som hon då ägde, och den guldtörstiga, lastbara kokottsjäl, som nu brann i sinnliga lågor innanför hennes yppiga, halfblottade bröst.

En ringning afbröt henne, där hon stod framför spegeln och lät sig uppblåsas af egenkärlek och själfdyrkan.

Det måste vara den väntade grefven.

Hon tog nervöst opp sitt lilla guldur och såg på det. Ah, han var punktlig, han kom precis. Han måtte allt ha gränslöst längtat efter denna stund, tänkte hon.

Kammarjungfrun kom in och anmälde grefve Vinker.

»Låt honom komma in!» befalde Marie vårdslöst utan att bevärdiga den kvinnliga domestiken med en blick.

Kammarjungfrun öppnade dörren; med en artig bugning och med ett belefvadt småleende steg grefven öfver tröskeln. Han var klädd i ljusgrå byxor och en kort svart rock af modernt snitt. En bred, lysande grön halsduk erinrade om boulevardsnobben, hvilket den gula rosen i knapphålet äfvenledes gjorde.

»Ah, *bon jour*, herr grefve!» utropade Marie med den rutinerade kokottens gladt afslipade tonfall. Hon hade lärt sig några franska uttryck, dem hon gärna använde, när det passade sig.

Grefve Vinker skyndade fram och grep hennes behandskade hand, på hvilken han tryckte en artig kyss.

Därpå reste han upp sin krokiga rygg, sträckte på sina styfva ben och lät sin halfslocknade blick glida öfver kvinnogestalten, som stod framför honom.

Han lät höra ett långdraget utrop af förvåning.

»Ah-h-h!... skall Ni på bal till hofvet?» frågade han.

Marie kände, hur hon ville rodna, ty hon hade nästan förmärkt en nyans af ironi i grefvens ord.

»Hur så?» svarade hon kallt.

»Denna drägt...»

Men Marie skulle afväpna honom.

Hon gick intill honom så tätt, att hela hennes kropp snuddade vid hans, och parfymdoften från hennes spända klädningslif slog omkring honom som en tunn rök.

»Det är för *er* skull som jag klädt mig i bröllopsdrägt...»

Hon uttalade orden frivolt lekande, men det låg på

samma gång en sådan smeksam retelse uti dem, att den gamle libertinens halfkallnade blod började att koka och han blef rödblå rundt kring hårfästet.

Med en ganska otymplig lidelse slog han armarna om hennes hårdt åtsnörda lif och började att hölja hennes ansikte, hennes hals, hennes skuldror, hennes bröst med ett riktigt kulregn af smällande kyssar.

»Så Ni bär er åt! Ni kväfver mig!» utropade Marie skälmskt.

»Ni är utan like!... Ni är skönare än en gudinna!» läspade älskaren med skälfvande, låg stämma.

Marie slet sig med ett gladt utrop ur hans armar.

»Ni är ett riktigt rofdjur... Ni skall väl inte gå så häftigt tillväga», tyckte Marie. »Låt mig åtminstone få ta af mig handskarna, när Ni väl är mottagen», tillade hon gyckelfullt.

»Och jag, som kommer i hvardagskostym... Jag riktigt skäms», sade grefven.

»Ja, det tycker jag verkligen att Ni bör... Nog kunde Ni ha kostat på mig en frack och en hvit halsduk... Jag firar alltid ett sammanträffande så här första gången med en god vän som ett litet bröllop...»

»Ni kunde väl ha gett mig en vink...»

»Jag trodde, att Ni redan underrättat er om mina vanor», svarade Marie med en stolt knyck på sin sköna nacke.

Grefven ryckte till. Hon ville alltså, att han skolat gå omkring och sökt opp hennes föregående älskare och utfrågat dem om hennes nycker och sedvänjor. Det var väl lite för mycket begärdt. Han förstod, att hon i mångt och mycket var en ovanlig kvinna. Han började nu få en aning om, att hon icke blott var skönare än alla de andra, hvars gunst han köpt för sina sedelbundtar, utan att hon äfven var olik dem i andligt afseende — — Och sannolikt skulle hon därför också ha förmåga att bättre värdera sina tjusande egenskaper än alla de andra — — Nå, det fick ju blifva en bisak — — Han måste ju medgifva, att när

han nu lät blickarna glida öfver hennes mörka hår, hennes nästan judiska profil, hennes bildsköna figur, hvilken af den eleganta drägten häfdes fram i sin härlighets fulla glans, så lofvade hon ögonblick af fröjd och glädje, hvilka knappt kunde betalas med guld — —

»Hur tycker Ni jag bor?» frågade Marie efter en kort paus.

»Charmant!... Nå, jag vet ju redan, att Ni har god smak...»

»*Det* har Ni tagit reda på...»

»Jag behöfver ju bara se på den drägt, Ni bär, för att förstå det...»

»Ni tycker, att svart klä'r mig?» frågade Marie med ett koketteri, som föreföll en smula banalt.

»Naturligtvis!... Men hvar har Ni den där lilla broschen? Ni lofvade ju att bära den, då vi råkades första gången...»

Marie blef en smula röd på kinderna.

»Ah, den har jag glömt», sade hon. »Förlåt mig!»

Hon talade dock icke sant. Hon hade icke *velat* bära den, sedan hon af Rothknecht fått reda på, hvar den kommit ifrån. Hon hade lofvat äfven Rothknecht att begagna den, men när hon skulle sätta den på sig, så föreföll det henne, trots hennes förfall, en smula motbjudande, ty hon hade förstått att Rothknecht mördat engelskan, fastän han icke sagt det precis rent ut.

Hon hade nu fått af sig handskarna och stod där med de mjuka runda armarna alldeles bara. Grefven stod och betraktade henne med glödande blickar. Men när han gjorde ett försök att med sina temligen skrumpna händer stryka utmed de nakna armarna, så drog Marie sig ett par steg tillbaka.

Hon hade ett mångtydigt leende på läpparna, då hon sade:

»Nu skall Ni lugna edra känslor, herr grefve, och uppföra er som en gentleman, tills jag ger er lof att taga några friheter...»

Grefven bugade sig på ett sätt, i hvilket han sökte inlägga en tillgjord ödmjukhet.

»Ni har har väl inte ätit middag ännu?» frågade Marie plötsligt.

»Nej!?» svarade grefven förvånad.

»Nå, då får jag väl bjuda er på en sådan...?»

»Men därom skref Ni ju inte ett ord...!?»

Marie svarade endast med ett nytt leende.

»Blifva vi ensamma?» frågade grefven misstänksamt.

»Absolut... Bara vi två... naturligtvis!»

Marie förde utan vidare handen till en liten ringklocka af silfver.

Hennes kammarjungfru inträdde, klädd som till fest i svart och hvitt.

Grefven måste betrakta äfven henne med förvåning.

»Är det serveradt?» frågade Marie högdraget.

»Ja, min fröken!» svarade kammarjungfrun med en nigning, alldeles som hon repeterat en gammal roll.

På en vink af Marie slog hon upp dubbeldörrarna till ett angränsande rum. Det var en matsal, med mörkbruna, pressade tapeter i läderimitation, med en elegant ekmöbel och dekorerad med en mängd antika porslinssaker långs panelhyllan och väggarna. När grefven kastade en blick dit in, såg han midt på golfvet ett dukadt bord. På en bländande hvit duk såg han skimret af glänsande silfversaker och en mängd skinande kristallglas, placerade mellan stora buketter af prunkande rosor i hvitt och rödt och gult. På golfvet låg en svällande brüsselmatta och genom de med färgbrokiga tyllgardiner betäckta fönstren strömmande dagern in dämpad och mystisk. Alltsammans bildande en verkan af något utomordentligt inbjudande och sinnligt snärjande.

Grefven stod också, trots den blaserade stil, hvarmed han hela tiden sökt att imponera, och stirrade med hänförda ögon in i det lilla himmelriket, som vinkade innanför den öppnade dörren. Och då han med sin i utsväfningsfantasier vanda tankegång kombinerade rummets och bordets

behag med behaget af att ha den festklädda och sköna värdinnan ensam vid sin sida, så kände han en stämning som om han plötsligen blifvit tio år yngre och som om man höll på att pumpa in nytt varmt blod i hans skrumpna ådror.

Marie betraktade honom. Till det yttre var hon nog van skådespelerska att visa en likgiltig min, liksom om allt detta icke var mycket att fästa sig vid för personer af hans och hennes slag, men i sitt inre kände hon en triumferande fröjd, då hon såg att hennes raffineradt beräknande anordningar gjort den gamle kurtisören mjuk och het.

»Herr grefve», sade hon med ett lockande tonfall, i det hon böjde sin kattmjuka kropp emot honom, »vill Ni inte bjuda mig armen, så gå vi och äta middag...?»

Han bugade sig ödmjukt, räckte henne sin arm, och lättsinnigt tryckta emot hvarandra gingo de in i den lilla förtjusande matsalen.

— — —

Grefve Vinker bebodde en ungkarlsvåning på åtta rum vid Karlavägen, och hans betjäning bestod af husföreståndarinna, kock, betjänt och två kvinliga domestiker.

I denna lilla verld af tjänstefolk, som skötte om grefvens dyrbara person, var man i två hela dagar både på det högsta förvånad och utomordentligt ängslig.

Orsaken var den, att grefven plötsligen hade liksom försvunnit.

En eftermiddag vid halffyra-tiden hade han gått ut, utan att begära sin vagn. Han hade icke sagt ett ord om, hvart han skulle ta vägen och icke begärt någon hämtning. Man hade alldeles gifvet väntat honom hem på aftonen, men han hade inte kommit.

Nå, det var ju inte ovanligt att han stannade borta en natt, men han hade inte kommit hem dagen derpå och icke heller den följande natten.

Då han den tredje dagen icke heller lät sig afhöra, så började man tro, att någon olycka händt honom, och man var nästan böjd för att slå allarm, antingen genom att

underrätta hans släktingar eller rent af polisen, ty en försummelse härutinnan har ju med sig ett visst ansvar.

Det hölls långa öfverläggningar mellan det nu temligen sysslolösa tjänstefolket, men husföreståndarinnans mening, att man borde ännu se tiden an blef naturligtvis bestämmande, ty hon var ju både den mäktigaste och den äldsta i tjänsten.

Vid sextiden på eftermiddagen den tredje dagen stannade emellertid en hyrvagn utanför uppgången till grefvens våning, och när betjenten såg ut genom fönstret, så fick han se grefve Vinker göra en gest att han skulle komma ned, naturligtvis för att hjälpa honom uppför trapporna, ty grefvens dåliga ben tillåto inga ansträngningar.

Grefven gick genast till sängs. Han sade, att han kände sig klen och matt, och han såg också en smula ovanligt blek ut...

Från det ögonblick då han för tre dagar sedan trädde in i Maries våning och till den stund för en halftimma sedan, då den eftertelefonerade hyrvagnen hämtade honom, hade han icke lämnat den bedårande kvinnans sida. En af dagarna hade de tillsammans tagit en promenad i vagn utåt Haga, men för resten hade de tillbringat hela sin tid med hvarjehanda förströelser hemma hos Marie. Det var i detta förföriska näste, som han varit fången utan att kunna slita sig därifrån. De hade ätit tillsammans, berusat sig tillsammans, sofvit tillsammans. Hon hade lekt med honom som med ett barn, och hon hade formligen förhäxat honom.

När han ändtligen kunde rycka sig derifrån, ihågkommande, att han måste visa sig hemma, kände äfven Marie det som en befrielse att få några dagars paus, ty han hade i mångt och mycket väckt hennes vämjelse, fastän hon låtit sin kärlek och smeksamhet flöda i fulla floder.

Och när han med en glödande kyss och ett löfte om att snart återkomma, tog afsked af henne, hade han på hennes lilla perlemo-inlagda sybord kvarlämnat, naturligt-

vis frivilligt, allt hvad han haft med sig, i sedlar, bortåt tre hundra kronor, samt dessutom en bankanvisning på tusen kronor. En gudinna kunde naturligtvis inte betalas mindre.

Ett leende hade dock spelat på Maries läppar, när hennes blickar, efter grefvens afsked, fallit på sedlarna och banklappen. Det där var ju ändå en spottstyfver mot hvad han i framtiden skulle få betala. Hon kunde gå sin salighets ed på, att han skulle återkomma inom två dagar.

FYRTIOANDRA KAPITLET.

Stockholmspolisen syntes ha gjort ett visst fiasko, i spaningarna efter den engelska miss Willys samt pantlånare 'Kläppens' mördare, ty man hörde aldrig talas om, att någon misstänkt individ blifvit häktad, naturligtvis ännu mindre att någon blifvit dömd.

Båda offren hade blifvit mördade med samma verktyg, en egendomlig sylspets, som med van hand blifvit inslagen på ett visst ställe å tinningen, *det* var ett faktum, och därför kunde man ju, som förut blifvit sagdt, godt uppställa påståendet, att mördaren varit densamma.

Men hvem var han och hvar fanns han? Den frågan hade ännu ej besvarats, och det såg verkligen inte ut som den skulle få något svar.

Det ganska tydliga spår, som detektiven Land funnit i guldsmedsbutiken och hvilket varit så nära att leda till första verkliga upptäckten, hade omintetgjorts genom att man sedan inte funnit ett fjät af den djärfve och kallblo-

dige rymlingen, den unge mannen med de ljusa mustascherna.

Och *honom* skulle man heller aldrig finna, ty samma verktyg — ja, alldeles precis *samma* mordverktyg — som bragt om lifvet de båda offer, för hvilkas mördande man velat gripa honom, hade släckt hans eget lif, detta verktyg, fördt af samma odjur i människohamn, som var den verklige mördaren, men hvilken ännu gick oantastad i den svenska hufvudstad, som utgjort fältet för en stor del af hans bedrifter.

Dessa simpla bedrifter, men alltid utförda med samma sataniska schwung, voro också sådana, att en stor del aldrig kom till polisens kännedom, åtminstone inte fullständigt.

Sålunda fick nog polisen kännedom om, att fröken Brandengren blifvit bestulen i en inbrottsstöld, men att denna måste stå i sammanhang med den mystiske friare, som fullständigt försvunnit, sedan han lurat till sig en pänningförsträckning, det hade den giftasgalna fröken i sin skamfulla oskyldighet aldrig afslöjat, och därför hade polisen icke heller kunnat gå till botten i sina spaningar.

Nu hade lång tid förflutit, men brotten hade dock varit af den uppseendeväckande natur, att de långt ifrån voro glömda. Ännu skyltade de som »öppna» i detektivpolisens journaler, och ännu skulle spaningarna kunna väckas till nytt lif, ifall att ett verkligt spår plötsligen uppdagades. Men detta spår måste då tillföras af slumpens omständigheter, och det är ju också ofta slumpen, som gör de största upptäckterna.

En ledtråd, hvilken kunde blifva till ovärderlig nytta, fanns naturligtvis ännu kvar, och det var den lilla afrifna papperslapp, som funnits på golfvet vid 'Kläppens' sorgliga dödsläger, funnits bredvid den med ett silkessnöre strypte hunden.

På detta pappersfragment hade man åtminstone ett namn: *Marie* — och ett sådant brukade ofta vara till ovärderlig nytta. Men under nuvarande omständigheter

var det ju en löjlig obetydlighet, ty det fanns tusenden och åter tusende, som buro detta vanliga namn.

De efterforskningar, som man anställt bland samhällets sämst meriterade kvinnor, och de försök man gjort att låta häktade brottslingar skrifva samma ord, som funnos på breffragmentet, för att däri upptäcka någon likhet, hade ej ledt till något resultat.

Detektiven Land, hvilken först och främst haft dessa polisärenden om hand, hade nästan uppgifvit hoppet, till och med han, som annars var så energisk att slå ned alla hinder. Men lika säkert som den mystiska papperslappen ännu hvilade i hans af papper och fotografier fylda plånbok, lika säkert fanns också ännu i hans hjärna ett minne af brotten, hvilket skulle kunna haka fast vid någon misstänkt omständighet, som under årens lopp kunde framkomma.

— — —

En dag, omkring en vecka efter att Marie och grefve Vinker firat sin första orgie tillsammans, fick chefen för detektiva polisafdelningen i Stockholm mottaga följande anonyma bref:

»Det fins i hufvudstaden en kvinna, som jag vill be er hålla ögonen på. Hon lefver på att vara s. k. hålldam åt rika herrar, och hon har haft rätt många i sina klor under några års förlopp. Som hon är ovanligt vacker samt lika elak och slug, så kan hon pungslå sina beundrare på stora belopp. Det må ju också vara hennes rättighet, men jag har genom en slump fått veta, att hon sannolikt inte plockar sina kurtisörer för egen skull, utan att hon är ett verktyg för äfventyrare. Och då således här inte föreligger vanliga hålldams-historier, utan systematiska försök till utpressningar, så har jag velat fästa polisens uppmärksamhet på ryktet. Hon är mest känd under namnet 'vackra Marie' och bor Drottninggatan n:o **.»

Brefvet var endast undertecknadt med ett *X*.

Detektivchefen, som fick mottaga många tiotal dylika anonyma skrifvelser i veckan, fäste naturligtvis inte någon

särskild vikt vid just detta bref, men han ansåg det icke vara riktigt att alldeles lägga det åsido.

Han lade det därför i en brefhög, där det icke skulle bortglömmas och beslöt, att vid ett lämpligt tillfälle uppdraga åt någon konstapel att försöka taga reda på, hvad som kunde vara sant af beskyllningarna i brefvet.

'Vackra Marie', en f. d. schweitzerifröken på Bägaren, kände han nog till. Hon var ju en af hufvudstadens elegantaste privata kokotter. Men något rykte om att hon låg i maskopi med några manliga äfventyrare hade han inte hört.

Han reflekterade öfver, att det en smula naivt affattade brefvet sannolikt var skrifvet af en af hennes afskedade älskare, hvilken i harmen öfver ha blifvit pungslagen ville försöka skaffa henne obehag. Äfven om det inte låg någon sanning i hans beskyllning så var det ju ändå en hämnd, om han kunde lyckas utsätta henne för någon slags polisuppsikt.

Detektivchefen drog på mun öfver den mängd af olikartade idéer, produkter af hämnd, svartsjuka, hat, afundsjuka och dylikt, som får sina uttryck i anonyma angifvelser till polisen. Och detta leende sade tillräckligt tydligt, att skrifvelsen endast i mycket ringa grad förmått intressera honom. Säkerligen skulle han lämna »uppdraget» — *om* det lämnades någon gång på denna lösa grund — åt en helt vanlig detektiv och icke åt någon af de skickligaste spårhundarna, t. ex. Land. Åt dem hade han nog viktigare uppdrag.

Grosshandlar Pommén, 'Bofinken' kallad, — ty det var naturligtvis han, som gjort angifvelsen, i hopp om att kunna utkräfva någon hämnd — skulle ha vunnit bra mycket mera, utan att löpa någon risk, om han begärt att få tala med detektivchefen mellan fyra ögon och detaljeradt redogjort för de skäl, på hvilka han stödde sitt antagande. Själf var han alldeles öfvertygad om, att han hade rätt, men han ville ju inte i ringaste mån bli inblandad. Därför blef också hans »hämnd» temligen betydelselös — åt-

minstone hvad man *nu* kunde se — men för afskedade älskare är det i allmänhet svårt att hämnas, om man inte vill begagna revolvern eller svafvelsyreflaskan. Han kände sig emellertid själf rätt tillfredställd efter brefvets afsändande.

* * *

Den scen, till hvilken vi måste föra läsaren, tilldrager sig i en cell på ett hospital för vansinniga i mellersta Sverige.

Ja, det vill säga, en cell får det väl kallas för, eftersom en fånge är innesluten där, men den liknar dock icke cellen i ett fängelse.

Väggarna äro betäckta med grå, ytterst enkla tapeter. Möblemanget består af ett bord, ett par stolar och en säng, allt af primitivaste slag, men snyggt och rent.

Fönstret har en smal tvärgardin, men intet galler. Det sitter dock så högt upp på väggen, att det nästan ger intryck af en större glugg.

I det lilla, förfärligt knappt tillmätta rummet befinna sig i detta ögonblick två personer. Den ena står och den andra sitter.

Den stående är en ung kvinna på tjugotre à tjugofyra år. Synbarligen är det hon, som residerar i det dystra lilla rummet, ty endast en flyktig blick på hennes ögon skall kunna öfvertyga en hvar om, att förståndets ljus slocknat i den olyckliga kvinnans själ.

Och det är inte endast ögonen, som tälja detta. Hennes sätt att stå, hennes sätt att föra händerna, hennes sätt att vrida hufvudet, allt ger intryck af virrighet och galenskap.

När hon talar stöter hon nästan mellan hvarje ord fram något oartikuleradt ljud, och i hennes tal finnes det icke sammanhang eller reda.

Den person, hvilken sitter på en stol och hvilar armen mot bordet, tyckes däremot icke tillhöra de fånigas beklagansvärda klass, ty i hans ögon och af hans ansiktsuttryck spåras tvärtom en ovanlig skarpblick och intelligens.

Han har ögonen stadigt riktade på den unga vansinniga kvinnans ansikte, och det tyckes vara hans uppgift att underkasta henne ett förhör.

Hon står där lutad mot väggen med ett förskrämdt uttryck i det bleka anletet, alldeles som om hon i mannen sett den fruktansvärdaste fiende.

Svårt har man måhända att i denna sorgliga gestalt af ett mänskobarn igenkänna den lefnadsglada flicka, hvilken under namn af Rosa Berg en gång lefde ett rätt lustigt lif i det stockholmska nöjeslifvets fria kretsar, hon, som en gång med en slafvinnas trohet och ödmjukhet sökte att förljufva stunderna för den nyckfulle och fordrande älskare, som det roat att gifva henne del af sitt äfventyrliga lif, sedan han gjort henne till sin privata älskarinna.

Mannen vid bordet är ingen fångvaktare eller hospitalsdirektör utan en detektiv från hufvudstaden. Hans namn är Land. Hvarför sitter han här på denna besynnerliga plats, där man innestängt vansinnets offer...? Om vi följa innehållet af de frågor han framkastar, skola vi måhända finna någon förklaring.

»Hur var det?» frågar han med en ton, i hvilken finnes en utomordentligt väl afvägd blandning af vänlighet och skärpa. »Det var en riktig skurk, den där?»

»Ja, ja...!» halfhväser den vansinniga, medan ögonen lysa af hat. »Han var lik dej, du...!»

Land är frestad att draga munnen till ett leende, men han betvingar det och visar samma stränga allvar som hittills.

»Och du kastade champanjebuteljen i kakelugnen?» frågar han vidare.

»Ja, med fart, du... den gick i bitar.»

»Nå, då blef han väl arg?»

»Nej, du, han blef spak... Det var se'n han talte om alltihop för mej, du...»

Lands själ darrar af spänning efter att hon skall släppa ut ett enda ord, bara ett enda, i hvilket han kunde finna några fakta eller någon vägledning, men i hans ansikte spåras ingen förändring.

»Han hade gjort mycket ondt i sina da'r?»

Rosas ögon betraktar den frågande med en lång, misstänksam blick, men hon säger inte ett ord.

Land sitter emellertid tålmodigt och väntar, sökande att i sin blick inlägga den uppriktigaste vänlighet, han förmår.

»Fråga honom själf, du», stöter den vansinniga fram och därefter följer några oartikulerade ljud, som tyckas komma direkt ur bröstet.

»Ja, det skall jag göra», försäkrar Land, »och han skall nog säga mig alltsammans. Herre gud, vi ä' gamla goda vänner... Vi ha samma namn till och med...»

»Hva'? Heter du också R r-r...»

Det blef bara ett långt utdraget r-ljud, en skorrning, som lät både lustig och hemsk. I samma ögonblick, som hon skulle uttala namnet, misstänkte den vansinniga en snara, en fiendtlighet, en fara, och hon knep ihop läpparna och framkvälde endast några gurgelljud af det vanliga slaget.

Men det var just *detta namn*, som Land ville veta, det var det, som han sökte, att med alla möjliga knep och ordvändningar få fram ur henne.

Land var emellertid tålmodig. I öfver en timma hade han suttit på detta sätt och försökt att resonera med henne, dock utan att ha fått veta något af det han fiskade efter.

Då och då hade hon gått ett slag tvärs öfver den smala golfytan, men för det mesta hade hon stått lutad mot väggen, alldeles som hon nu stod — —

Men för att förstå, hvarför den spanande detektiven och den vansinniga glädjeflickan befunno sig på detta sätt

»Hva'? Heter du också R-r-r . . .»

i en slags egendomlig dialog med hvarandra, så måste vi kasta en blick tillbaka, en blick på hvad som händt Rosa Berg sedan den stund, då vi lämnade henne ödmjukt krypande inför sin älskare, Rothknecht.

Marie visste ingenting annat om henne än att hon försvunnit under en resa, som hon gjort med denne brutale älskare. Då Marie vid ett tillfälle framkastat en fråga om henne, hade Rothknecht endast höjt på axlarna.

Illa hade bofven lönat all den slafviska underkastelse, hvaraf han mötts hos den äfventyrslystna unga kvinna, hvilken han af en slump eller af en nyck gjort till sin älskarinna, och hvilken sedan bokstafligen — liksom Marie en tid efteråt — hypnotiserats af hans svarta ögon och energiska natur.

När Rothknecht en gång såg Marie frivilligt öfverlämna sig i hans armar, då existerade Rosa icke längre för honom, hon fanns ej mera till. Som man kastar bort en aflagd rock ville han kasta bort henne. Hela hans diktan och traktan hade varit att få den stolta 'vackra Marie' i sitt våld, i sin famn, i sina händer; och när nu detta ändtligen lyckades, då blef Rosa i hans ögon obetydligare än klacken på en af Maries eleganta små skor.

Men han hade visst handlat mycket obetänksamt — så som han gjorde någon gång, när öfvermodets stämning riktigt for in i honom — ty glädjeflickan Rosa gick inte så lätt att göra sig af med som han önskade.

Hon visste ju för mycket om honom. Han hade för henne afslöjat för mycket af sitt usla lifs usla gärningar för att han skulle våga utan vidare släppa ut henne i det allmänna lifvet igen.

Så länge hon var hans älskarinna och stod under hans omedelbara inflytande, skulle hon vara tystare än grafven, det kände han, det var hans fulla öfvertygelse, men när han fullständigt ignorerade henne, då kunde det blifva annorlunda.

Och så kom därtill att Rosa helt simpelt inte ville gå in på att kastas bort. Hon älskade Rothknecht, hon dyr-

kade honom med en rent af öfversinnlig passion, och när Rothknecht gjorde min af att fullständigt bryta med henne, så framträdde denna lidelse i hela sin svartsjuka och själssjuka styrka.

Rothknecht fick drifva gäck med henne, bedraga henne med andra kvinnor, slå henne, skymfa henne, men han fick icke fullständigt öfvergifva henne.

Och när hon kände i luften, att något dylikt förestod, att hon var honom absolut öfverflödig och likgiltig, då hakade hon sig fast vid honom, släpade sig på knä efter honom, bönföll honom, sökte upp honom, hängde efter honom, ja, hotade honom.

Rothknecht tyckte själf, att han stod i en åtskilligt svår ställning. Han vågade inte behandla denna för honom så besvärliga och osmakliga kvinna, som han ansåg sig nu ej kunna använda till någonting, icke ens till älskarinna — i förbigående, så brutalt som han kände lust till. Och det var då som den tanken uppstått hos honom, att hon måste röjas ur vägen.

Den låg ju nära till hands; det var ju på det sättet han behandlat besvärliga personer åtskilliga gånger förut. Hvad som för andra personer föreföll som spetsen af allt hemskt och upprörande — mord på en medmänniska — det var för honom en temligen enkel och nödvändig sak. Så långt kan en usel natur sjunka under trycket af vanans och omständigheternas makt.

I Stockholm vågade han icke »expediera» sin efterhängsna älskarinna, och då hade han intet annat val än att föra henne med till utlandet, där det kunde ske mera i skymundan. Det skulle sannolikt gå lätt nog att få henne med, ty hon misstänkte ingenting; hon misstänkte icke, att han hyste några *dylika* planer, ty hon var nog blindt förälskad att inbilla sig, att han ändock i grund och botten höll af henne en smula, fastän hans ombytlighet förde honom till andra kvinnor.

Och så for hon med honom... Om hvad som nu hände, skulle måhända en självständig liten roman kunna skrifvas,

men vi kunna ej annat än i ytterst breda drag beskrifva dessa händelser — för att se hvad slutet blef på dem —, då det återstår oss att först och främst skildra utvecklingen af det, på drag ur verkligheten stödda, lefnadsöde, som blef beskärdt vår berättelses hufvudfigur, 'vackra Marie'...

Omständigheterna fogade det så, att Rothknecht i samma stund, som tanken på att röja Rosa ur vägen mognade hos honom, af en annan »affär» hade sina vägar vesterut. Han tog därför sin älskarinna med sig först till Göteborg och därifrån till London. I den sistnämda staden skulle den snygga handlingen utföras. De stannade där i tre dagar och roade sig ganska tappert. Den arma, blinda Rosa tyckte sig spåra en nyvaknad kärlek hos denne samvetslöse man, som endast lurade på ett lämpligt tillfälle att sätta sin plan i verket, och hon hängaf sig åt nöjena i London ungefär med samma hänförelse som Marie gjort i Paris. Den tredje dagen gingo de sent på kvällen öfver en af Themsens broar. Rothknecht hade afsiktligt valt den vägen. Blodet kokade inom honom af denna abnorma mordlystnad, som ibland fick makt med honom, och musklerna voro spända, färdiga att i hvarje ögonblick springa ut som en spänd fjäder. Men till det yttre förmärktes ingenting ovanligt hos honom, och Rosa gick glad och leende vid hans sida... Just då, när några minuter inga andra promenerande störde dem i denna afkrok, satte han plötsligt sin hårda axel mot hennes och gaf henne med jättestyrka en knuff, så att hon tumlade handlöst öfver räcket, slog hufvudet mot en af de utskjutande brostenarna och försvann med en plumps i det mörka, grönsvarta vattnet... »Ah...! Hvad...?». Det var allt hvad han hörde henne säga... Hans öfverfall hade kommit så lömskt och oväntadt, att hon inte kunnat tänka en tanke eller ge upp ett rop... Och han hade med en axelryckning och ett djefvulskt leende hastigt skyndat därifrån in i kvarterens gränder, troende att verket nu var fullbordadt, att han var befriad från sin älskarinnas påhäng...

Men ödet hade icke velat, att Rosa skulle få sin graf

i Themsens smutsiga vågor. När hon slagit emot hade medvetandet lämnat henne, men när det kalla vattnet slog ihop öfver hennes hufvud och detta ett par sekunder efteråt åter dök upp öfver vattenbrynet, hade hon återfått sitt medvetande. Utan att i den förfärliga skräck, som gripit henne, kunna tänka en redig tanke, hade hon gett sig till att skrika, först lågt, sedan högre — rop, som icke nådde till den försvunne nidingens öron. Hon hade fäktat med armarna och förmått hålla sig uppe så länge, att händerna plötsligt slagit mot något hårdt. Hon hade gripit fatt i det, det var inte sten, det var trä. Det var en gammal båt, som låg där och flöt, fastgjord vid bron. Med förfärliga ansträngningar hade hon lyckats, genomvåt som hon var, att komma upp i båten, och därifrån hade hon nu gett opp starka nödrop. De hade hörts af personer, som passerat uppe på den rätt höga bron, och efter en tio minuter befann sig den af vatten genomdränkta kvinnan uppe på det torra, eskorterad af två poliser och en liten folkhop, hvilken naturligtvis så småningom samlats. Men det värsta var, att ingen förstod ett ord af hvad hon sade. Hvarken konstaplarna eller någon af de öfriga begrepo ett jota af det språk, hon talade. Och för resten gick hon på alldeles osammanhängande. Än syntes hon afsiktligt klämma ihop läpparne, som om hon ville dölja någonting, och ibland gick tungan så fort att det endast blef ett oredigt surr af brutna ord. Fastän hennes språk inte begreps, så var dock den allmänna meningen hos de omgifvande, att hon var rubbad till förståndet. Att få det minsta klart för sig, huruvida ett brott eller en olyckshändelse förelåg, det var naturligtvis omöjligt, och hon fördes som ett upphittadt ting till polisvaktkontoret...

Där fick man dagen därpå slutligen klart för sig, att det var ett skandinaviskt språk, som den mystiska kvinnan talade, och man skickade bud till svenska konsulatet för att få tolk samt råd, hur hon skulle behandlas. När en af konsulatets tjänstemän anländt, uppdagades det genast tydligt, hvad som man förut förmodat, nämligen att den unga

kvinnan var vansinnig, fullständigt rubbad till sitt förstånd. Man ställde alla möjliga frågor till henne, men det var absolut omöjligt att få några svar, genom hvilka hennes öde kunde genomskådas. Ibland svarade hon inte med en stafvelse — det var då man sökte locka ur henne något namn — och ibland pratade hon en massa saker, hvars meningar voro lika mystiska som splittrade. Genom konsulatets försorg och på dess bekostnad insattes hon därför tills vidare i ett hospital i London.

Där satt hon, utan att i ringaste mån återfå det förnuftiga medvetande, som skrämseln och slaget mot brostenen utsläckt, i två månader, och sedan fördes hon genom konsulatets förmedling och på svenska statens försorg till ett hospital i Sverige.

De omständigheter, under hvilka hon upphittats, relaterades för de svenska polismyndigheterna, och man satte genast i gång vissa undersökningar för att få klart för sig, hvarifrån och hvem hon var. Dylika undersökningar draga alltid långt ut på tiden, och det dröjde minst ett halft år innan man *började* få klart för sig, att hon sannolikt var en Rosa Berg, en prostituerad kvinna, hvilken utan att lämna några underrättelser om sig hastigt rest bort från Stockholm. Man lyckades få reda på, att hon plötsligt försvunnit från de rum, hon bebodde. Hon hade, enligt hvad hennes grannar *trodde* sig veta, haft till älskare en lång karl, som såg ut som en skådespelare, slätrakad och mager. Han hade kommit dit midt i nätterna oftast, och man hade inte lagt särskildt märke till honom. De tycktes förresten mest ha varit tillsammans på andra ställen än i hennes rum, ty hon hade gått bort ibland och varit borta hela veckor. Af dessa flyktiga beskrifningar, som framkommo öfver ett halfår sedan fruntimret försvann — och dylika plötsliga försvinnanden äro ju så vanliga i storstäderna, att man icke lägger stort märke till dem — kunde polisen icke få många ledtrådar för finnandet af hennes älskare. Personer med dylikt utseende fanns det godt om. Och om man också funnit honom, hvad ville man egentligen

göra, om han nekade till alltsamman? Dessutom var man säker på att han ej återvändt till Sverige, ifall han verkligen haft sin hand med i det, som hände i London. Af dessa anledningar gjorde man sig just inte så mycket besvär att genomtränga den hemlighetsfulla slöjan, så länge man inte kunde få något verkligt uppslag från henne själf. Och hospitalläkaren var öfvertygad om att så skulle ske, fastän det kunde dröja.

Dröjde, gjorde det också. Efter ankomsten till Sverige hade den vansinniga blifvit alldeles stum. Nu mera kom det icke annat än oartikulerade hväsningar från den olyckliga kvinnans läppar. Och gjorde man henne några direkta frågor, då kom det inte ett ljud af något slag. Då såg hon ut som om hon ville fly långt, långt bort af rädsla och skrämsel. Ögonen blickade med hvass och misstänksam fiendtlighet mot den frågande, och munnen fick ett drag som om en hand af järn lagts utanpå den samma.

Så efter ett par års förlopp, under hvilka Rosa suttit innestängd på hospitalet, och händelsen med henne nästan råkat i glömska, rapporterade hennes vaktare till direktören, att det stumma hjonet helt plötsligt börjat att prata för sig själf. Än mumlade hon och än skrek hon fram en hel del osammanhängande ord, men hvilka, enligt hvad man kunde förstå, hänsyftade på hennes föregående lif. Nu drogs åter hennes historia i ljuset, nu fick saken åter sin kriminiella sida, och man beslöt att utsätta henne för observation. Direktören ansåg det också vara sin plikt att underrätta polisen i hufvudstaden, genom hvars försorg hon intagits på vårdanstalten, om förhållandet.

Direktörens skrifvelse, hvilken till hälften var ett privat bref och till hälften en officiel rapport, innehöll en hel del intressanta uppgifter. Och när polisen närmare studerade skrifvelsens innehåll, så fann den, att vissa omständigheter tydde på, att händelsen med den tokiga stockholmsflickan *kunde* ega något sammanhang med vissa andra mystiska brott — ja, just med morden på engelskan och »Kläppen»

dessa bägge uppseendeväckande blodsgerningar, hvars hufvudperson man trots alla ansträngningar ännu icke fått reda på.

Direktören hade nämligen relaterat en hel del af vaktaren upptecknade yttranden, fälda af patienten. Där funnos inga namn, inga direkta anklagelser, men där funnos söndrade meningar, som tydde på, att hon egde närmare kännedom om en person, som inte blott behandlat henne själf illa, utan också begått en mängd andra ogärningar. Hon syntes ha fått del af hans hemligheter, och hon syntes i sin virrighet både hata och älska honom. — Ja dessa slutsatser drogos ur direktörens meddelanden, och de voro ju intressanta nog för detektiva polisens spanande ögon.

I slutet af skrifvelsen framkastade direktören, att det måhända vore önskligt, att en skicklig och erfaren polisman reste dit för att bättre kunna iakttaga patientens yttrande från kriminell synpunkt. Måhända skulle man genom lämpliga och försiktiga frågor från en person, som kände till några händelser af det slag, som möjligen den vansinnigas ord hänsyftade på, kunna locka fram något sammanhang, några namn eller dylikt. Och det var med anledning häraf, som Land fick order att resa till hospitalet. Och han reste dit med ett icke ringa nyfiket intresse, ty det var ju ett uppdrag af alldeles nytt slag.

— — —

Detektiven hade icke fått höra något namn. Men i sin tankegång hade han temligen klart för sig de stora konturer, som bildade den kvinnas historia, hvilken stod framför honom med vansinnets dystra eld i sina ögon. Han förstod, hvilken återklang af flydda händelser, som utöfvade sin tyranniska inverkan på hennes virriga tankefoster. Han förstod, huru hon slets mellan hatet och kärleken till denne mystiske man, som blifvit hennes lifs olycka och hennes själs mördare.

Han hade således ändtligen fått höra den första bokstafven på detta namn, som han sökte. En enda bokstaf,

som inte var mycket upplysande! Skulle han inte lyckas framlocka fortsättningen?

Han sitter lugn och orörlig utan att visa någon otålighet öfver att hon ständigt afbryter sig själf. Han har sina blickar stadigt fästade på hennes ansikte, som om han ville betvinga henne med deras skärpa, liksom man ibland kan tvinga det osjäliga djuret att lyda ögonens tysta befallningar.

Hon rör sig förskrämdt fram och tillbaka, hon skrubbar oafbrutet ryggen mot väggen, och ofta kastar hon blicken mot det lilla rummets smala dörr. Land väntar, att hon hvilket ögonblick som hälst skall kasta sig emot dörren för att få den att ge vika, så att hon skall kunna fly undan honom.

Han ser huru han plågar henne, men han hyser intet förbarmande med hennes lidande, ty han räknar ut att hennes förtviflan öfver hans närvaro slutligen skall komma henne att glömma all fruktan för den okände och tvinga fram en vild ordström, i hvilken han kan hämta upp något af det, han vill veta.

Han ser huru hennes bröst häfver sig i våldsamma andetag, och han tror sig märka därinnanför en fors af tillbakahållna ljud, hvilka slutligen skola bryta fram öfver de hopknipna läpparna.

»Du har glömt hans namn, tror jag?» säger han med ett tonfall, i hvilket han söker att inlägga det djupaste förakt för hennes dåliga minne.

Är det inte ett svagt ironiskt leende, som spelar öfver hennes mun? Jo, sannerligen, tyckte Land inte det. Det var första gången han märkt ett dylikt själsuttryck i hennes anlete, hvilket annars hvarje ögonblick varit stämpladt af det mörkaste allvar. Hvad bevisar denna löjefläkt för skiftning i hennes underliga själstillstånd?

Men knappt har Land frågat sig själf detta, förrän den vansinniga kvinnan brister ut i ett formligt gapskratt, ett sådant där hemskt, skärande gapskratt, som endast vansinniga människor kunna åstadkomma.

Var det hans sista anspelning, som åstadkom detta omslag, eller kom det alldeles omotiveradt som en följd af någon plötslig växling i hennes egen stympade tankegång?

»Hvad skrattar du åt?» sporde han strängt, då han ej fick svar på sin förra fråga.

»At dig!»

»Tycker du, att jag är så lustig?»

Ett nytt, ohäjdadt gapskratt blef hennes svar. Det klingade riktigt otäckt, när det slog emot det lilla rummets trånga väggar.

Hvad skulle han göra? Han frågade sig själf detta. Skulle han låtsas bli arg öfver hennes skratt och söka skrämma henne till meddelsamhet genom att plötsligt stiga upp och med hotfull uppsyn gå henne in på lifvet? Eller skulle han tålmodigt fortsätta i samma vänliga ton, som kännetecknat den första delen af hans otacksamma förhör?

»Du är dum!» utbrast Rosa hånfullt som svar på hans sista fråga.

Han hade rysligt svårt att själf låta bli att skratta åt hennes infall. Sannerligen hade hon inte rätt. Han satt här som en dumsnut utan att veta, hur han skulle lämpligast behandla henne. Hon tycktes, oaktadt sin vansinnighet, med en riktig förståndsskärpa ha genomskådat hans maskerade afsikter, och hon tycktes vilja öfverlägset håna honom för att han misslyckats. Var hon i grund och botten inte så galen som hon föreföll vissa stunder?

»Ahnej», sade han lugnt. »Jag är inte så dum, som du tror. Jag har nog märkt, att du inte är uppriktig emot mig. Men det är orätt utaf dig, ty jag vill dig väl... Jag är din uppriktige vän, och om du vore förståndig, så skulle du tala om för mig alla dina bekymmer. Jag skulle hjälpa dig, skulle du få se... Och jag skulle inte tala om det för en enda människa...»

Allt hvad hans röst disponerade af trohet, vänlighet, kärlek och medlidande sökte han att lägga in i sina ord, hvilka också tycktes smeka den vansinniga som fläkten af en varm vind. Särskildt som en kontrast till hans omedelbart före-

gående stränghet verkade de med styrkan af hela sin inbjudande förtrolighet.

»Är du min vän?» frågade den olyckliga f. d. glädjeflickan i låg, misstänksam ton.

»Annars hade jag väl inte kommit hit till dig...»

»Vill du hjälpa mig härifrån då?»

»Naturligtvis vill jag det... Men då måste du först tala om för mig, allt hvad du vet!»

»*Allt* hvad jag vet?»

»Du får inte dölja någonting, ty i så fall kan jag inte hjälpa dig härifrån, det är omöjligt...»

»Jag vet mycket, jag....»

Hon sade det i en slags stolt och högfärdig skrytsamhet. Hon höjde upp hufvudet och rätade på sin hopdragna kropp.

»Sätt dig på en stol och berätta det för mig... alltsammans, så får du sedan följa med mig bort härifrån, ut på gatorna och i skogen... Inte är det något nöje för dig att sitta innestängd här...»

Detektiven var obarmhärtig. Han brydde sig icke om att tänka på den sönderslitande missräkning, hon skulle känna, då han sedan ej höll sitt löfte — ifall hon nämligen kom ihåg deras samtal. För honom gällde det endast att i detta ögonblick få henne meddelsam.

»Nej, nej, nej!» ropade den vansinniga, i det hon knöt händerna och slog rundt med armarna. »Jag vill bort härifrån... jag vill ut... Men kan du icke åtminstone skicka hit *honom?*»

De sista mera dämpade orden åtföljdes af en ödmjukt bönfallande blick.

»Hvilken?»

»Han, som skuffade ned mig...»

»I floden...? I vattnet...?»

Han fick intet svar.

Hon afbröt sig själf i samma ögonblick hon hade ett svar på läpparne, och de oroliga ögonen bekräftade hennes misstänksamhet.

Detektivens försök att genom helt naturliga frågor göra henne hågad att berätta hade ånyo slagit slint, för tionde eller tjugonde gången. Men han reste sig inte för att gå, och han visade inga tecken till otålighet. Han hade beslutat att sitta här i tio timmar, om det skulle behöfvas, sitta ända till dess hon, alldeles uppgifven af nervös trötthet, i otåligt vredesmod måste kasta fram något af det, som hennes virriga själ gömde på. Kunde han icke beveka henne hvarken med vänlighet eller stränghet, så måste han försöka att plåga henne så länge, att hon i häftig vrede slungade ut några omedvetna ord.

»Jag skall gå efter honom», sade Land uppmuntrande. »Men han kanske inte vill komma, om du inte ger honom något tecken. Se här, fortsatte han, i det han tog fram ett litet papper och en blyertspenna, »skrif till honom och be honom...»

Den vansinniga gick häftigt fram till bordet och fattade brådskande tag i blyertspennan.

Kom... Rosa, skref hon med stora, otympliga bokstäfver. Sedan höll hon upp.

»Men du får lof att adressera det till honom, annars duger det ju inte», sade detektiven. »Skrif här ofvanför hans namn...»

»Hvad behöfs det! Du känner ju honom!» svarade Rosa nästan föraktligt.

»Men om *du* inte skrifver det, så tror han ju inte, att du menar honom.»

»Hvad gör det då? Han går ändå inte hit! Han är hos Marie, ser du...! Han tycker nog bättre om henne än om mej...»

Marie! Land kände, huru det klack till inom honom, huru själsspänningen arbetade där. Men han visade ingen nyfikenhet i det yttre, trots det, att han nu gjort sin enda egentliga upptäckt hitintills. Han hade ändtligen fått höra ett namn uttalas. Visserligen ett kvinnonamn, och ett helt vanligt förnamn, men det var ändå någonting konkret att hålla sig till. Denna lilla framgång hos den omöjligt en-

visa, förståndsbrutna kvinnan, fylde honom med ett visst hopp, och han kände ny lust att fortsätta sitt experiment...

Men i samma ögonblick kom det också för honom en annan sak. Ett minne for förbi hans tankegång, ett eko af den invecklade polisaffär, som han en gång sysselsatt sig med... *Marie!*... Det var ju samma namn, som fanns skrifvet på den lilla papperslapp, af hvilken han ännu bar på sig en fotografi i sin plånbok... den afrifna breflapp, som blifvit funnen vid en gammal, illa känd pantlånares lik... Fastän han icke egde någon faktisk ledtråd för ett dylikt antagande, så kopplade dock hans instinkt ögonblickligen tillsammans dessa båda förhållanden, och han kände en varm öfvertygelse besjäla sig, att den vansinniga åsyftat samma kvinna, som en gång skrifvit sitt namn under det bref, af hvilket ett fragment blifvit upphittadt i sammanhang med ett ruskigt och uppseendeväckande mord.. Marie!... *Marie!*... Han upprepade detta namn inom sig... Det var icke längre något *namn* för honom, det var en *formel*... en formel, som skulle lösa gåtorna till ett par af de mest mystiska ogerningar, som någonsin blifvit kända af den svenska polisen... en formel, som skulle afslöja en af de mest mystiska bofvar, som någonsin experimenterat på svensk mark... Det var en aning, en förhoppning af detta slag, som med en öfverväldigande kraft trängde sig på honom... Marie!... *Marie!* Det var egendomligt, hvad han tyckte, att det låg mycket i det namnet, mycket outredt, mycket gåtfullt, mycket lockande... Det hade från fotografien bränt sig in i hans minne, och när han nu hörde detta namn, just detta namn och intet annat, upprepas af den rubbade stockholmsflickan under ett af de lustigaste förhör, som han varit med om, så fick ordet för honom en ännu mera besynnerlig och mystisk klang. Hvar fanns då denna kvinna, hvars namn på detta sätt kom i hans väg, upprepadt under omständigheter, hvilka nästan hånlogo åt honom på grund af sina ofullkomliga fakta...? Kunde det verkligen vara samma kvinna, som åsyftades i breflappen från mordet på pantlånaren och i det kvinnliga dårhushjonets virriga uttryck...?

Men midt under det att dessa reflektioner strömmade på honom, måste han följa den unga kvinnans tankegång och göra en fråga som passade i stycke med den. Med ett deltagande uttryck riktade han ögonen mot henne och sade:

»Tycker han inte om dig vidare, tror du?»

»Nej, nej, det gör han inte... *Hon* är mycket vackrare än jag... och mycket finare... Hon har inte varit inskrifven hos polisen, hon, som jag, ser du...»

»Han gifte sig ju med henne...?»

»Gifte sig!» Hon gjorde en axelryckning. Ungefär som han gifte sig med mig... Inte tror du, att hon kunde gifta sig med två...»

»Hvarför följde du med ut på resan? Du kunde väl tro, att han ville bli af med dig och behålla Marie...?»

»Äh, du ä' dum, vi va' ju ensamma, han och jag...»

»Men han tänkte väl ändå på henne, förstår du!»

»Åhjo, han tänkte nog på mig också, må du tro... Vi hade haft roliga stunder ihop... Han var en frisk själ, må du tro, fastän han var elak...»

Hon skrattade ett skratt, som skulle föreställa ett glädjeskratt, men hvilket fick en hemsk och olustig klang genom den blandning af gatflickans råhet oeh vansinnets vildhet, som det innehöll.

»Men du misstrodde nog aldrig, att han ville dig något ondt... Du trodde honom om godt, du?»

Hon höjde ånyo på axlarna.

«Du är inte hans vän... du är hans ovän», sade hon. Du talar illa om honom...»

»Jag var hans vän, men sedan jag fick veta, hur han gjorde med dig, så föraktar jag honom...»

»Hur han gjorde med mig?» upprepade hon frågande, i det hon betraktade detektiven med en fånig uppsyn.

Land ryckte till. Kom hon nu inte ihåg det längre? Hon var visst omöjlig att få något ur.

»Han skuffade ned dig från den där höga bron... Det

var illa gjordt af honom, men det var nog Marie, som bedt honom om det...»

Han ville försöka väcka hennes svartsjuka.

»Marie», svarade hon med en slags långsam tankfullhet. »Ja, hon ville det nog, hon...»

»De kommo väl bra öfverens, ty de voro lika elaka båda två...»

»Åh, hon var nog inte så elak, men hon var rädd för honom, ser du. Hon var förlofvad med den andre, ser du... den tjocke... Hon sade det själf, när jag var uppe hos henne och frågade om det var hennes brosch...»

Detektiven satt tyst. Han tänkte hon skulle fortsätta om 'broschen'. Det tycktes vara en ny historia, som kunde bli intressant... Men hon afbröt sig ögonblickligen, knep ihop munnen, vände honom ryggen och började att gå med hastiga tvärvändningar fram och tillbaka längs väggen, alldeles som det fångade rofdjuret i en oafbruten promenad brukar stryka efter burens järnstänger.

Under ett par minuter sade ingen af dem ett ord. Därpå inföll Land plötsligt:

»Nå, var broschen hennes?»

Den vansinniga stannade och betraktade sitt sällskap med samma misstänksamt spörjande blick, som hon fått fram flera gånger förut.

»Det rör dej inte», utbrast hon brutalt. »Hon hade inte fått den af dej... Hon hade fått den af den där tjocke... han, som var hennes fästman...»

»Han hade nog stulit den, tror du inte det?» frågade Land, med ett temligen likgiltigt tonfall. Han försökte få ur henne en obetydlig hänsyftning på dessa mystiska personers yrke och karaktär.

»Stulit — —? Fråga honom! Det har han inte talat om för mej — —»

»Han talade nog inte om mycket för dig — —»

Hon såg argt på detektiven.

»Jo, det gjorde han... Han talade om alltsammans...»

»Hur han tog lifvet af pantlånarn — —?»

»Jo, sir du, för han trodde, att han hade broschen — —»

»Hvarför trodde han det — —?

»Äh, du är dum, jag hade ju talat om det för honom — — Han ville ha mig in i sängkammaren, den där maskätne juden — — Men jag ville inte ta i honom med tång en gång — — ligga ihop med ett så'nt där as — — fy fan! — --»

Hon spottade föraktligt.

Land satt som på nålar. Ändtligen kom hon fram med några längre reflektioner, men detektiven fruktade hvarje ögonblick, att hon plötsligen skulle anfäktas af den där envisa stumheten, som oftast behärskade henne. Han förstod ej sammanhanget, i hvad hon sade, men hvarje ord inbrände sig i hans minne. *Det* förstod han dock, att hennes bekantskap med en gammal ful pantlånare var ett mycket viktigt moment, som tydde på, att *hennes* Marie och breflappens *Marie* voro samma person. Om ej slumpen allt för mycket spelat in, så hade han således gjort en upptäckt genom sin plötsliga fråga om pantlånaren. Men invecklad var det ändå — — Pantlånarens öknamn hade för ögonblicket fallit ur hans minne, och han vågade ej afbryta henne genom att taga upp sina anteckningar — — Han ansträngde sig att minnas namnet — — Om han plötsligen kunde kasta fram det, skulle måhända den vansinnigas tankegång ännu intimare föras in på det egendomliga ämnet, hvars mystiska detaljer tycktes detektiven så barockt outgrundliga.

»Och då tog han broschen från dig?» frågade Land.

»Ja, du vet det ju, du! . . . Han stal den, ser du, den djäkla bofven!»

»Och du fick den aldrig tillbaka?»

»Han lefde inte länge till, den stackarn . . .»

Nu erinrade sig Land plötsligt pantlånarens öknamn.

»Han fick ett sorgligt slut, Kläppen!»

Han lade stark tonvikt på det sista ordet, emedan han trodde, att det skulle påverka hennes hågkomster.

Rosa ryckte till, då hon hörde namnet. Men hon tycktes inte erfara någon djupare sinnesrörelse.

»*Han mördade honom* ...» fortsatte detektiven med ett visst doft tonfall, i det han riktade sin skarpa polisblick på den vansinniga kvinnan. Han behärskades af en stark spänning att få se, hur hon mottog denna direkta anspelning på den mystiska personens ingripande i pantlånarens slut.

Den tycktes också verka som ett klubbslag på Rosas hjärna. Hon vände sig blixtsnabbt mot detektiven.

»Det har jag inte sagt», svarade hon häftigt.

»Jo visst», sade denne i bestämd ton. »Du sade det ju nyss. Han ville ju mörda dig, liksom han mördade 'Kläppen'...»

»Du ljuger!» skrek den vansinniga med hög röst, i det hon knöt händerna och betraktade detektiven med de hätskaste blickar.

Men denne hade nu sin anfallsplan klar och hyste intet förbarmande med de själsplågor, han förorsakade den stackars olyckliga flickan.

Han reste sig upp med en imponerande rörelse, såg henne befallande i ögonen, sträckte armen mot henne och utbrast med det djupaste allvar i rösten:

»Tror du inte jag känner honom... och dig med. Du vet om alla hans onda gärningar, fastän du försöker dölja det... Därför skall du också få samma straff som han...»

Han hade talat med fulländad teatralisk värdighet, med en imponerande stränghet, en skräckinjagande hårdhet, och hvarje ord syntes fylla den beklagansvärda Rosa med förskräckelse och fasa.

Hon stod som förstenad och betraktade detektiven med stela blickar, fylda af den dödligaste rädsla.

»Hvad skall du göra med honom då?» frågade hon i låg, förskrämd ton. »Skall du halshugga honom?»

Detektiven bibehöll sin hotfulla uppsyn och sin imponerande hållning. Han måste söka att spela denna egen-

domliga komedi till slut för att få se, hvarthän det skulle leda.

»Ja», svarade han i samma ton som förut. »Han skall dö för sina många brott...»

Men plötsligt tycktes Rosa få en annan idé. I stället för af skrämsel fyldes hennes ögon och hennes ansikte med vrede, en viss stolthet kom hennes magra gestalt att spännas upp, och det låg en orubblig öfvertygelse i hennes stämma, då hon utbrast mot sin plågoande:

»Du kan inte döda honom, om du aldrig så gärna vill... Han skall döda dig i stället...»

»Tror du det... Han är fängslad, och han kan inte göra någon skada...»

»Nå, tog du inte *henne* med?» frågade Rosa hastigt, i det att blicken fick en glimt af svartsjukt hat.

»Du menar Marie?»

»Ja... ska' de inte dö tillsammans...? Han tog ju henne, när han tröttnade på mig...»

Trots att vansinnets makt betäckte hennes själ, så låg det ändock den äkta kvinnliga hämndlystnaden i det uttryck, hvarmed hon framkastade dessa ord, den hämndlystnad, som skapas af vreden mot den rival, hvilken rycker älskaren från ens egen sida.

Men han förstod, att Rosa i sitt virriga hastande från den ena tankeriktningen till den andra nu höll på att glida ur det tag, som han nyss fått om hennes förståndslösa själ. Därför måste han söka om möjligt föra samtalet till samma punkt igen.

»Nej», svarade han med en röst så skräckfullt dof, som om den kommit från ett spökelse. »Hon är utan skuld... Men han själf skall inte undgå sitt straff... Och inte du heller...»

»Hvad har jag gjort för ondt...?»

»Du har tigit, fastän du visste, att han var en mördare...»

»Men ser du, jag älskade honom... och jag måste lofva honom att tiga...»

Tårarne stego henne i ögonen vid dessa ord, som hon uttalade vekare än nyss förut, och fastän Land var van vid åtskilligt, så tyckte han dock, att hon nästan var den beklagansvärdaste varelse, som han någonsin sett. Och han frågade sig själf, hvad det kunde vara för en egendomlig person, denne okände usling, som en gång så fullständigt haft hennes kropp och själ i sitt våld och hvilkens bild ännu oafbrutet föresväfvade henne, trots det tillstånd, i hvilket hon befann sig . . .?

»Du kan rädda honom från straffet», fortsatte Land i samma allvarliga ton som förut.

Rosa såg misstänksamt på detektiven.

»Jag?» frågade hon.

»Ja, *du* . . . Det bör du göra, om du älskar honom . . Ingen annan kan det . . .»

Samma misstänksamma blick kom åter från den vansinnigas ögon, men ännu mera tillspetsad än förut.

»Vill du?» frågade detektiven.

Rosa svarade ingenting, hon framställde ingen fråga om, hur det skulle gå till, men från hennes ögon kom dock ungefär denna fråga, så långt en vansinnig människas ögon kunna ge uttryck för en skiftning i hjärnans verksamhet. Land märkte den frågande blicken.

»Du måste tala om allt, hvad du vet», sade han, »allt hvad han sagt för dig . . . Du får inte dölja någonting . . .»

Rosa var påtagligen ett offer för de grymmaste kval. Hela hennes kropp skalf som om hon haft frossa, ögonen stirrade som om de velat tränga ut ur hålorna, och hon vaggade fram och tillbaka med hufvudet, liksom om hon därigenom velat lugna den brännande oro, som otvifvelaktigt härskade därinne.

»Du måste säga», fortsatte Land utan förbarmande i samma pressande tonart, »hvilket namn han uppgifvit för dig . . . ty han har sannolikt inte sagt det rätta . . . Han var en stor bof, ser du, och han har lurat dig . . . Han har ändtligen blifvit fast, men själf vill han inte bekänna ett ord . . .

Nu måste du tala om allt, hvad du vet... Och gör du inte det, så får du aldrig se honom mer...»

Detektiven sökte efter orden. Han hade ingen vana i att resonera med rubbade personer och han visste inte riktigt, hvilka ordalag, som djupast skulle inpräglas i Rosas själ. Men han såg dock, att hon tog hans ord med det djupaste allvar, han såg hur gränslöst hon led under slitningarna mellan de olika synpunkter, som likt vilda fåglar jagade genom hennes oregelbundna reflektionsförmåga.

»Nej, nej, nej! Jag kan inte!» ropade hon med ett hjärtskärande tonfall. »Jag kan inte... Jag har lofvat honom att ingenting säga!... Jag älskar honom!... Du är hans fiende!... Du ljuger för mig!... Du vill honom illa!... Och mig med!... Han skulle mörda mig, om han fick veta det!...»

Hon sjönk ned på knä, och begrafde ansiktet i händerna, ett offer för de mest sönderslitande kval.

Land kände ett djupt medlidande med henne, men han kunde icke låta denna känsla framträda. Dock började han nu betvifla att få någon bugt med hennes osammanhängande tankegång, uti hvilken dock kärleken till och fruktan för den okände låg som en tung kraft, verkande som hos en klok människa.

»Du gör honom den största skadan genom att ingenting säga», fortsatte Land med gripande allvar.

Han ville drifva henne till det yttersta för att se om det var lönt att göra om försöket. När han nu såg hennes omänskliga smärta, började han finna det rent af motbjudande att på detta sätt hålla på att plåga en stackars rubbad människa, och han kände ingen lust efter att upprepa sitt förhör.

Hans sista ord syntes i ännu högre grad förvärra hennes oro och rubba hennes jämnvikt. Hon böjde ansiktet, inneslutet i de magra händerna, ned mot golfvet, så att pannan nästan vidrörde detsamma och började att våldsamt snyfta.

Fastän detektiven i hennes föregående uppträdande sett

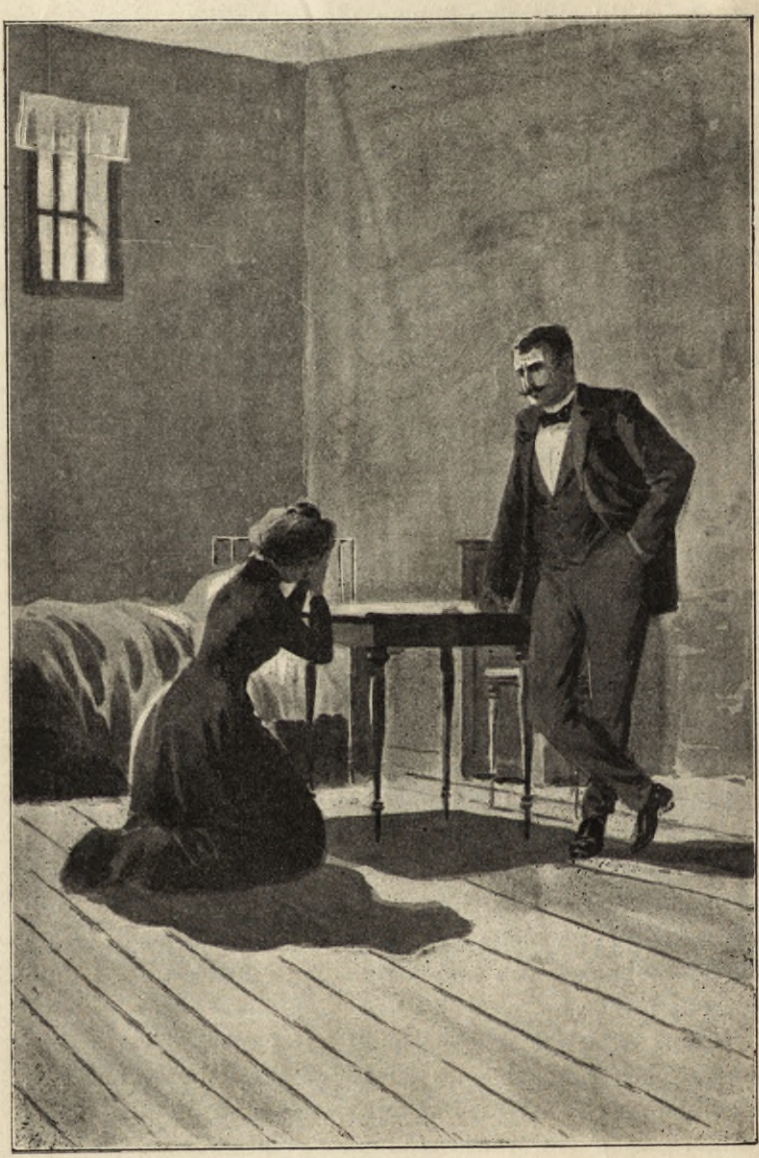

»Han skulle mörda mig, om han fick veta det!»

bebådandet af något dylikt, så kände han sig dock öfverraskad af det häftiga utbrottet. Han stod där temligen handfallen. Han insåg tydligt, att det ej var lönt att tilltala henne, då hennes smärta på detta sätt stigit öfver sina bräddar. Men å andra sidan hade han kvar sin polisinstinkt, hvilken förbjöd honom att visa någon undfallenhet, *ifall* han ännu skulle kunna vinna någonting med strängnet... Men då föll honom plötsligen in en idé... Om han nu skulle begagna sig af hennes tillstånd på ett annat sätt? Om han nu i ett ögonblick skulle slå om och visa henne det mest hjärtliga deltagande? Så upplöst som hon nu var i smärta, så skulle han måhända nå hennes själ och väcka hennes förtroende genom att taga del i hennes lidande... Ja, något måste han göra, och han kunde ju alltid försöka...

Han lutade sig ned emot henne, där hon låg förkrossad vid hans fötter, klappade henne vänligt på axeln och sade i en nästan smeksam ton:

»Se så, min lilla vän, gråt nu inte... Jag skall hvarken göra dig eller honom något illa... Stig upp nu, så skola vi tala vänligt med hvarandra igen... Jag tycker ju riktigt mycket om dig...»

Rosa lyfte upp hufvudet och fäste sina dunkla, oroliga ögon på detektivens ansikte, men hon steg inte upp.

Land lade med en hjärtlig rörelse sin hand på hennes hår och strök ett par gånger däröfver.

»Var inte ledsen», sade han, »om jag inte vill, skall intet ondt hända dig...»

»Får jag komma ut härifrån!?» ropade den vansinniga med ett på samma gång bedjande och frågande uttryck i stämman.

»Ja», försäkrade detektiven trovärdigt, »men jag vill veta hans namn... hans namn, som du älskar, så att jag kan föra dig till honom...»

Utan att bry sig om de olika sidorna af deras förra samtal ville Land nu försöka att i ett enda slag vinna sitt syftemål genom att begagna sig af den extas af både smärta

och hopp, hvilken darrade innanför den vansinniga flickans skälfvande kropp.

Rosa reste sig häftigt. Hon fattade tag i detektivkonstapelns handled och kramade den med en vansinnigs styrka.

»Du ljuger inte?!» ropade hon.

»Hur kan du tro något sådant!» svarade Land lugnt, med ögonen oafbrutet fästade på den galnas läppar för att ögonblickligen kunna uppfatta de ljud, som de möjligen komme att hviska fram.

»*Han hette Rothknecht*...» hväste Rosa med låg, låg stämma. Det lät som ett hvisselljud mellan de sammanbitna tänderna.

Detektiven hade böjt sig ned, och trots att hans hufvud befann sig alldeles intill hennes, hade hon dock talat så lågt och med ett så egendomligt tonfall, att han ej fullkomligt kunde uppfatta hvad hon sade... Att det var ett utländskt namn, det hade han fått klart för sig... Och han hade hört den sista stafvelsen... 'knecht' och äfven uppfattat vokalljudet i den första, men namnet i sin helhet hade han ej kunnat höra så tydligt, att han kunde svära på, att han hört rätt.

De stodo fortfarande i samma ställning till hvarandra.

»Säg om namnet, jag hörde det inte», sade Land, till hälften befallande, till hälften bedjande.

Men i detta ögonblick tycktes den vansinnigas hela kraft och hela tålamod vara uttömda. Hennes plågoandes sista ord tycktes ha stuckit henne som gadden från en orm. Det kom en ny, förfärande glans i hennes ögon, liksom om den vansinnets eld, som brann i hennes själ, plötsligen slagit ut i vilda flammor, och som om dessa flammor utträngt genom hennes blåringade ögonhål.

Hon släppte tyst handleden, flög framåt som en jagad roffågel och kastade sig med vild styrka mot den utifrån låsta dörren, uppgifvande höga rop.

»Jag vill härifrån!» skrek hon. »Jag vill härifrån! Jag vill träffa min älskling! Ni får inte göra honom något ondt...!»

Land sprang fram för att lugna henne. Han lade armen om hennes lif för att föra henne ifrån dörren. Men detta var inte lätt. Hon slog omkring sig i våldsamt raseri med armar och fötter, hon kastade sig från den ena sidan till den andra, och hon tjöt, som om hon tjutit i smärta öfver hårda piskslag.

Dörren öppnades nu hastigt af en af hospitalsvakterna, hvilken hela tiden uppehållit sig därutanför. Han rusade in med förvånad uppsyn, troende att någon olycka händt.

Man lyckades föra den vansinniga, trots hennes starka motstånd, till sängen. Där mattades hon af, och efter att ha fortsatt med en del osammanhängande prat i lugnare tempo, somnade hon in, förslappad och uttröttad, hvit i ansiktet som lakanet, på hvilket det låg.

»Hur har konstapeln lyckats?» frågade vaktaren. »Hon tog det hårdt...»

»Ja, det är nästan synd, det här», svarade Land. »Det har egentligen varit orätt att plåga henne, synnerligast som det icke lämnat något resultat...»

Detektiven menade dock icke riktigt, hvad han sade, men han ansåg att vaktaren ej hade med den saken att skaffa. *Något* hade han lyckats leta ut. Det där om Marie kunde bli till nytta, och namnet på den mystiska mansperson, som hon varit bekant med och hvilken sannolikt icke blott velat taga lifvet af henne utan äfven föröfvat andra brott, hade han ju fått veta nästan fullständigt. Han visste att det började med ett 'R' och att det slutade med någonting som liknade 'knecht'. Dessutom hade han hört ett 'o' i första stafvelsen. Det blef alltså något på Robknecht eller Rorknecht eller Rotknecht — synbarligen ett tyskt namn, och således härflytande från någon utländsk äfventyrare, som opererade eller opererat i Sverige.

När Land sedan blef för sig själf, så genomsnokade han sina anteckningar och letade i sitt minne, men han kunde inte få någon anknytningspunkt för ett dylikt namn. Han kunde icke minnas, att han haft att göra med någon äfventyrare, som hette detta eller kallat sig härför. Han

föresatte sig dock, att grundligt taga itu med efterforskningar, när han kom tillbaka till Stockholm.

När Rosa vaknade upp från den sömn, eller rättare sagdt själsbedöfning, som afslutat detektivens förhör med henne, så hade hon icke blott, som vanligt, varit sjuk i förståndet, det vill säga till själen, utan hon hade äfven haft tydliga symptomer för kroppslig sjukdom. Hon hade varit så matt, att hon icke orkat stå upp, och hon hade haft stark feber.

Inför hospitalets läkare hade detektiven fått redogöra för gången och resultatet af förhöret, och när denne förstnämde sedermera undersökt henne, så hade han förklarat, att han icke på länge kunde tillåta ett upprepande, ty det skulle vara detsamma som att taga lifvet af henne. Land var själf icke heller mycket lifvad för ett nytt förhör i samma stil.

I den skriftliga och detaljerade rapport, som han afgaf öfver sitt besök på hospitalet, drog han den bestämda slutsatsen, att den vansinniga unga kvinnan med all säkerhet hade blifvit utsatt för ett nidingsdåd i London. Hon hade tydligen blifvit narrad dit af sin älskare, hvilken sökt att bringa henne om lifvet.

Det hade framgått, skref Land, af hennes virriga och stympade uttryck, att hon varit medveten om, att denne älskare under sitt föregående lif begått flera andra brott af sannolikt mycket svår beskaffenhet. Han redogjorde därpå i detalj för hennes osammanhängande uttryck.

Äfven beskref han det resultat, han kommit till, beträffande sina försök att utleta några namn. Han påpekade i hvad sammanhang han hört 'Marie' nämnas, och han redogjorde för hvad han uppfattat af den vansinnigas, med stor möda framtvingade, afslöjande af den antagliga brottslingens namn.

Vidare berörde Land den uppfattning, han fått af den vansinnigas förhållande till denne okände. Han hade sannolikt varit en högst energisk person med ovanliga själs-

egenskaper, då han kunnat väcka på samma gång en sådan kärlek och en sådan fruktan hos den olyckliga unga flickan. Och då dessa känslor voro så djupt nedsänkta, att de behärskade henne till och med i hennes nuvarande tillstånd, så måste de ju i ännu högre grad vittna om den mystiska personens kraftiga och energiska natur.

När detektivchefen genomläste denna rapport, så fick han det intrycket, att den sade både litet och mycket. Land hade ej förmått leta ut mycket af hvad man kallar för faktiskt. Men om man verkligen här hade att göra med denne eftersökte mördare, som bragt engelskan och 'Kläppen' om lifvet, så kunde dock ett och annat, särskildt hvad man nu kunde tänka sig veta om hans namn, ge ett nytt uppslag, om det begagnades förståndigt.

Den nuvarande chefen för Stockholms detektiva polis, hvilken synbarligen med en viss intresserad spänning genomläst den odisputabelt mycket underhållande rapporten, satt just färdig att lägga den åt sidan så länge, då han händelsevis i samma ögonblick kom att rikta blicken åt den brefhög, där grosshandlar Pomméns anonyma angifvelse mot 'vackra Marie' hade sin plats.

Det kvinnonamn, som i rapporten omtalats, satt ännu kvar i hans minne, och liksom af en vana upprepade han det tyst för sig själf: *Marie!* Hade han inte nyligen fått ett bref, som talade någonting om en kvinna, hetande detta namn...? Jo visst! Det gälde den där kokotten, som höll stor våning vid Drottningatan. Det var verkligen en egendomlig slump, tänkte han, att detta namn så här stötte ihop från två olika håll. Var det möjligen en ödets fingervisning? Fastän detektiva polisen mycket litet fick lita på slumpen, så kom ju denna ganska ofta den till hjälp. Men han höll det för ytterst otroligt, att 'vackra Marie' hade någonting att göra med skurkar och mördare. Han kom ihåg, att hon redan på schweitzeriet — det var ju inte alls många år sedan hon varit där — kallats med samma — *smek*-namn, fick man väl säga. Hade den vansinniga åsyftat henne,

så hade hon nog nämnt just det namnet, det vanligaste, och icke endast 'Marie'; men därom förmäldes intet. 'Vackra Maries' lefnadshistoria kände han inte till i några detaljer, men han hade sett henne flera gånger under hennes period på det bekanta schweitzeriet Bägaren, och hvad han kunde minnas, så hade hon ju då varit en mycket snäll, anständig och behaglig flicka. Och det var ju *under den tiden* som de i sammanhang med den vansinniga på ***:s hospital framdragna brotten, morden på engelskan och 'Kläppen', hade skett. Lands rapport hade i förbigående talat om den breflapp, som hittats vid pantlånarens lik, och å hvilken äfvenledes fanns namnet 'Marie'. Men hur kunde det vara möjligt, att *den* kunde syfta på en liten schweitzerifröken?

Stod hon *redan då* i någon slags förbindelse med personer af så uselt och samhällsvådligt slag som rånmördare, kallblodiga, slipade, vana rånmördare?! Det där föreföll honom verkligen högst ofattligt och osannolikt. Men i det lugnaste vatten gå ofta de största fiskarne, och det händer mycket underbart här i världen, som är egnadt att slå en och hvar med häpnad, i synnerhet beträffande det som ondt är ... det hade nog polisen reda på ... Därför fick han lof att låta undersöka saken; det gick inte att lemna denna sammanstötning af förhållanden å sido. Han ville komma ihåg, att han vid något tillfälle flyktigt hört beröras, att hon blifvit gift med någon förmögen karl ... ja, han hade inte haft någon anledning att taga reda på den sköna kokottens föregående — men nu hade han det. Prostituerad hade hon aldrig varit, och hennes kärleksaffärer hade alltid varit af det mera privata, man skulle kunna säga, storslagna slaget, så att polisen hade aldrig haft anledning att hålla reda på henne.

Hur detektivchefen resonerade från mera logiska och förnuftiga synpunkter, så kunde han ej få fram några som helst antagliga skäl för att *hon* verkligen skulle vara den kvinna, som åsyftades, hvarken i den funna breflappens innehåll eller i den vansinniga flickans fantasier.

Men bakom dessa mera kallt afvägda slutledningar låg

dock en instinktiv misstänksam förnimmelse — skapad af erfarenheter från andra liknande polisaffärer — af att det ändock *kunde* vara hon, och att erhållandet af en sådan kännedom ej skulle bjuda så värst stora öfverraskningar.

Strax därefter hade han ett långt samtal med Land och han omtalade då för denne, huru han erhållit ett bref, undertecknadt med 'X', hvari rätt graverande anklagelser framställdes mot en kvinna, som kallades för 'vackra Marie'.

Jo, henne kände detektivkonstapeln också till en smula.

Då Land fått genomläsa brefvet, såg han endast tankfullt framför sig utan att säga någonting. Det föreföll, som om han ville låta en föreställning mogna, innan han yttrade sig.

»Nå?» frågade chefen.

»Ja, skulle vi ändtligen ha funnit den Marie, som vi sökt efter, så är det då mera slumpen än våra spaningar, som vi ha att tacka för det», svarade Land helt anspråkslöst.

»Det har Land rätt i... Vi ha haft en djäkla otur... Men säg, hvad tror Ni... *Kan* det vara hon?»

»Därom är ju omöjligt att nu afgifva något omdöme...»

»Javisst, det är ett alldeles nytt uppslag, det här... Men säg mig, hörde ni icke det här stackars dårhushjonet säga *'vackra Marie'* någon gång?»

»Nej!»

»Om det skulle vara lönt, att ännu en gång underkasta henne ett förhör?»

»Det tror jag inte... Nu skulle hon bli dödskrämd vid den simplaste fråga.»

»Ni anser således, att det är fördelaktigare att utsätta den ärade damen i egen hög person för våra observationer?»

»Jag anser det kan vara lätt nog att få klart för sig 'vackra Maries' förhållanden... Om man till exempel endast får klart att stilen på breflappen öfverensstämmer med hennes, så vore ju rätt mycket vunnet.»

»Ja, då synes mig att *alltsammans* vore vunnet... Då gälde det ju bara att få fatt i hennes bekantskaper, och det kunde väl vara temligen enkelt», inföll chefen lifligt.

»Men det är ju inte bevisadt, att det är mördaren som kvarlämnat papperet, det kunde ju ha kommit dit på annat sätt», invände Land.

»Javisst, ja...! Men det har ju ansetts sannolikt... Det blir *ännu* litet invecklad det här, och jag betviflar verkligen, att vi äro på *rätt* spår .. Men vi måste följa det spåret, vi ha, och jag ger Land i uppdrag att riktigt vända ut och in på den vackra mätressen, så att vi få se, hvad hon är för en sorts individ...»

»Joo, jag skall försöka det...!»

»Men gå framför allt mycket försiktigt tillväga, så att hennes manliga vänner inte undslippa... Ja, det behöfver jag ju inte påminna om... Land förstår det ju... och Ni är väl för resten mån om för er egen del att få utreda den här saken... Ni har ju redan nedlagt rätt mycket arbete därpå utan något verkligt resultat...»

Detektiven Land gjorde en sötsur min vid chefens påminnelse om hans resultatlösa spanande efter engelskans och 'Kläppens' mördare, och han erinrade sig särskildt allt det besvär, han haft för att finna den där lilla ringen, som polisen ännu förvarade, men hvars försäljare, den unge mannen med de ljusa mustascherna, undkommit och försvunnit.

»Jag undrar, hvem som är hennes officielle älskare för närvarande...?» fortsatte chefen med ett visst skämtsamt frivolt leende.

»Ja, den vägen kan *jag* väl inte gå, det blir väl dyrt för poliskassan», tyckte Land i en mycket skämtsam ton.

»Men det skulle Ni allt vilja, hva'?... En rasande vacker kvinna, jo, jo... Men hon kan bara älska grefvar och baroner, eller kanske rättare sagdt millionärer, ha, ha, ha... Ni får allt gå köksvägen, Ni, min kära Land, ha, ha, ha!...»

Skrattande bugade sig Land och lämnade sin chef med ett förstående leende på läpparna.

Men i sitt inre kände han en obehaglig känsla af att han gick för att ännu en gång misslyckas. Denne mördare tycktes vara omöjlig att fånga.

FYRTIOTREDJE KAPITLET.

Helt nyss hade de stigit upp . . .

I går kväll hade de varit på operan. De hade suttit i en loge på första raden, grefve Vinker och hans älskarinna.

Hon hade tvingat sig till att få göra honom sällskap, och nu kunde hon för resten tvinga sig till alldeles precis, hvad hon själf ville.

Han hade nekat i början, men när hon som vanligt blifvit arg, och låtit honom förstå, att han i så fall när som hälst kunde gå sin väg, för att aldrig mera återkomma, så hade han som vanligt krupit till korset, kysst hennes små händer och försäkrat, att hon skulle få sin vilja fram — och då hade han också fått kyssa hennes röda lilla mun.

Och så hade de suttit där båda och förevisat sig inför publiken, hvilken måhända, med sin vanliga nyfikenhet, tittat mera på dem, än på skådespelarne på scenen.

Från en viss synpunkt voro de också onekligen ett mycket intressant par, den gamle grefven med sin svängda rygg och sina slappa anletsdrag, men ytterst korrekt och

elegant, med Vasaorden på det slätpressade fracktyget och den unga kvinnan med sitt svarta hår, sina blixtrande ögon och sin obeskrifligt härliga gestalt, klädd i en utsökt vacker supédräkt af glänsande hvitt siden, med juveler i håret, på bröstet, kring armarna.

Grefve Vinker, som var väl känd i hufvudstadens eleganta värld, hade naturligtvis af lätt förklarliga skäl dragit sig för att visa sig offentligen tillsammans med den vackra kokotten. Men då hon nu drifvit honom dithän, och då han såg, huru en mängd ögon hängde beundrande, nyfiket vid hans sällskap, då han märkte, hvilken triumf hennes skönhet firade, så kände sig den gamle narraktige och fåfänge kvinnodyrkaren smickrad och han beslöt med ett heroiskt hjältemod att hädanefter strunta i alla »inskränkta omdömen».

'Vackra Marie' ledde honom nu mera med ett halsband och en silkessnodd, alldeles som hon under promenaden ledde en af sina små söta pudelhundar — ja, det vill naturligtvis säga i andligt mått. Men den fräcka, sköna dämonen skulle måhända snart fordra att få leda sin älskare bredvid sig med ett verkligt, rosenrödt sidenband omkring hans magra, torra hals. Han var inte säker på hvilka fordringar hon skulle uppställa för att få roa sig på hans bekostnad.

Efter teatern hade de superat på en första klassens restaurant, och grefven hade måst tillåta, att två af hans vänner, som kommit och hälsat på honom, samt med mycken ironi bedt honom presentera sig för Marie, slagit sig ned vid deras bord. Det var ett nöje för Marie att slippa supera ensam med den gamle libertinen.

Därpå hade de rest hem, men in i sängkammaren vågade hon förstås inte föra någon med sig utom grefve Vinker, ty han hade köpt sig ensamrätten. Nu voro de uppstigna efter att ha tillbringat natten tillsammans, och öfver Maries ansikte lekte ett frivolt leende, då hon erinrade sig huru hon midt under de kärleksfullaste scener drifvit med hans löjligt glödande älskog. Men han var så förhexad af hennes behag, att han sällan märkte hennes drift.

»Du borde ha stryk», utbrast hon argt och föraktligt.

Ännu ej fullständigt klädd hade grefven satt sig på en stol invid sängen och med ett högst kärlekskrankt tonfall bedt Marie komma och sätta sig i hans knä. Men hon var just inte i humör, och hon svarade ett bestämdt nej.

»Hvarför inte, min vän?» frågade han. »Jag vill taga afsked af dig, innan jag går.»

»Det kan du göra i tamburen!» svarade Marie.

»Se så — — skall du nu blifva så tråkig, bara för att jag inte vill uppfylla *allt*, hvad du begär . . .»

»Det är inte '*bara*' det», tyckte den vackra älskarinnan och snurrade förtretad rundt på klackarna, där hon stod framför honom, iklädd sin eleganta, retande peignoar.

Han reste sig upp till hälften och sökta taga fatt henne med sina händer. Men hon vek undan sin mjuka kropp, och han föll tungt ned på stolen igen.

»Stygging!» läspade han galant.

Marie gjorde endast en lätt grimas.

»Ar det nu så nödvändigt, att du skall ha egna hästar, när du reser ut?» frågade grefven allvarligt. »Ett ekipage hos hyrkusken står ju när som helst till ditt förfogande. . . .»

»Tror du, att Pommén hade nekat mig det?»

»Pommén, Pommén, Pommén . . . alltid hör jag dig jämföra mig med honom . . . det börjar blifva enformigt . . . Jag kan svära på, att jag gifvit dig lika mycket på dessa fjorton dagar som han gaf dig under hela tiden», utbrast grefven förargad.

Han brukade annars, trots det att han kunde vara så där småsnål ibland, icke påminna henne om hvad hon fått men nu hade hon retat honom alltför ohöljdt.

Marie vände sig emot honom, reste stolt upp hufvudet och sände honom ett par blixtrande ögonkast.

»Skäms», sade hon, »att påminna mig om sådana saker!»

»Det är ju du själf, som ger mig anledning», sade grefven mycket beskedligt.

»Hvad vinner du på att vara så där löjligt sparsam?»

»Det är inte sparsamhet precis . . . Jag har ju lofvat dig

att du skall få ett par hästar, men jag kan väl inte springa ut nu genast i skjortärmarna och köpa upp dem på någon hästmarknad...»

«Skulle det vara kvickt sagdt?»

»Hvad tycker du själf?»

»Jag tycker, att det var dumt...»

»Det är naturligtvis bara du, som kan röra dig med kvickheter», sade grefven försmädligt.

Marie stampade otåligt med sin lilla fot.

»Tyst, tyst!» utbrast hon med en högst onådig häftighet.

»Du skall inte begagna sådana där befallande uttryck, för då får du *aldrig* ett eget ekipage!»

»Hva-a-a'?»

Marie mätte honom med en lång blick ur sina stora, vackra ögon.

I vanliga fall brukade hans motstånd smälta som vax för denna blick. Men i dag tycktes han ha föresatt sig att trotsa henne.

Som svar på Maries utdragna och halft ironiska 'hva' upprepade han ord för ord den mening, som han sagt förut. Han upprepade den långsammare, retfullare än första gången.

Maries pupiller började flamma och näsborrarna vidgades. Hon hade i minne allt hvad hon skänkt den gamle vällustingen i natt, och hon kände en gränslös harm öfver att han vågade visa henne, hvad hon kallade för otacksamhet.

Hon såg sig omkring, liksom om hon sökt efter ett medel att tillfredsställa sin harm. Hennes blickar föllo på en liten hundpiska, som händelsevis blifvit liggande på bordet. Hon brukade använda den att aga sina hundar med. Hon hade skaffat sig både en stor dansk dogg och några små knähundar, och hon kunde slå dem obarmhärtigt ibland, synnerligast när hon var drucken, låtande dem blifva oskyldiga föremål för sina nyckfulla vredesutbrott.

Eggad, retad, nästan bragt i raseri genom grefvens försmädliga tonfall, fattade hon tag i den lilla piskan.

Grefve Vinker märkte det, och för sin manliga värdighets skull måste han låta ett hånlöje spela på läpparna.

Detta retade henne ännu mer. Han trodde, att hon inte vågade ... Han kände inte hennes humör ... Hon skulle visa honom ...

Med en snabb rörelse steg hon fram till honom och lät den yttersta delen af pisksnärten klatscha rätt hårdt öfver hans axel.

»Du borde ha stryk», utbrast hon argt och föraktligt.

Grefven tänkte först bli arg och han bleknade en smula när han mera instinktivt än beräknadt sökte böja sig undan för hennes slag.

Men så tycktes han vilja ta saken från den skämtsamma sidan.

»Antingen tar du mig för en barnunge eller för en hund?» frågade han skrattande. »Tycker du inte att jag är för gammal, för att behöfva agas ...? Kanske jag skall skaffa dig en rotting, så att du slipper begagna hundpiskan.»

»Åhnej, det behöfver du inte», tyckte Marie i den mest spetsiga ton. »Den där tar nog lika bra ... Och inte har du råd att köpa en rotting, inte ... Den får du minst ge tjugufem öre för ...»

»Du är orättvis emot mig, min lilla vän», läspade grefven i vänlig ton. »Kom nu hit och ge mig en kyss och och låt den här lilla stridigheten vara glömd!»

Han sträckte händerna emot henne, där han ännu satt på stolen i skjortärmarna.

Men lika litet denna gången som andra gånger kunde det falla Marie in att ingå på någon slags försoning, innan hon fått sin vilja fram.

»Jag *vill* ha ett eget ekipage ... Vill du inte ge mig det, så kan du gå din väg när som hälst», sade hon brutalt.

Grefven mindes icke, att han någonsin förut känt sig så nervöst uppretad af hennes nyckfulla anspråk som just i dag.

Han reste sig upp och gjorde försök att antaga en högst förnärmad uppsyn.

»Skall du inte jaga ut mig med den där piskan?» frågade han ironiskt.

»Jo, det vore lagom åt dig!»

»Kanhända... Man får ju riskera det, när man kommit in i sällskaper, där damerna begagna piskor i stället för solfjädrar...»

»Nå, du kan ju uppsöka andra sällskaper... Det är ju det jag ber dig om... Din kammarjungfru till exempel, eller din köksa... De skola nog niga och tacka, om du erbjuder dem en plats i din kyska ungkarlsvåning där hemma... Du bör skaffa dig billigare älskarinnor, min vän. *Vi* tyckas icke passa för hvarandra...»

Hon visste, hur hon plågade den gamle libertinen, hon visste, att han var mer än till vansinne förälskad i henne och att han kallsvettades, endast hon hänsyftade på en brytning, men hon kände inte det minsta förbarmande öfver att såra honom hur djupt som hälst.

Grefven svarade henne ingenting. Han tog på sig rocken med vissa frånvarande rörelser. Öfver hans ansikte låg ett uttryck, som kunde vara rätt intressant att studera. Det var inte ofta annars, som detta slöa, af passionen härjade ansikte kunde skänka intressanta uttryck. Men i detta ögonblick for det förbi hans själ en fläkt af den manliga förnedring, som låg uti att krusa och krypa för en sedeslös kvinna, en kvinna utan bildning, utan den minsta anständighet, endast därför, att hon hade ett fagert ansikte och en mjuk kropp, endast därför att hon i den sinnliga njutningens ögonblick förstod sig på vissa raffinerade konster... Det for förbi hans torra själ en fläkt från minnet utaf, hur ofta han på detta sätt måst förnedra sig inför dylika kvinnor, absolut bunden som han varit i deras rosenfärgade, klibbiga kärleksbojor. Han hade kostat på dem under några månader hvad tio arbetarfamiljer kunnat lefva på under ett år, och med samvetslöst lättsinne hade de strött ut hans penningar, men han hade dock för dem aldrig varit annat än en dockfigur utan själ och känslor, bara med råa passioner, hvilka de måste reta upp för att plån-

boken skulle släppa ut sitt innehåll. Han kände ett visst generande obehag, när han erinrade sig alla de gånger, som hans njutningslystna lidelse drifvit honom att ödmjukt böja sig inför dessa halfbildade hetärer, hvilka med fräcka later framhäft sina omåttliga anspråk, endast därför, att han ej egt kraft att motstå deras retande behag, endast därför, att de haft röda läppar, svällande bröst och mjuka armar... Men ingen hade varit så fräck som den, hvilken nyss legat vid hans sida i den eleganta sängen, värdig en drottnings budoar, och hvilken nu stod framför honom i den dyrbara peignoaren, värdig en prinsessas lemmar; men ingen hade heller varit så bedårande. Ingen hade varit så fordrande och hänsynslös; men ingen hade heller varit så skön och tjusande. Ingen hade varit så elak och nyckfull; men ingen hade heller förstått kärlekens lek så väl och kunnat sätta en sådan raffinerad spets på utsväfningarnas hetsande orgier. Och han var gammal och matt, och det hade kommit honom väl till pass. Därför hade hon honom i sina klor, den mörkögda vampyren, och han kunde icke tänka sig möjligheten af att behöfva lämna henne. Men fastän han gaf blankt hin i kostnaden för tillfredsställandet af hennes senaste kraf, det största af alla hon framställt: egna hästar, egen vagn, egen kusk, egen betjänt, så tyckte han dock, att hon kom med det för tidigt, och därför satte han sig till motvärn. I *det* fallet *måste* hon ge med sig, att de hade varit bekanta under för kort tid för att han skulle ge sin in på dylika utgifter. Och hon ville ha det som arf och eget. I morgon kunde hon af en nyck bryta med honom, men då skulle alltsammans vara hennes. Hon ville, att han skulle köpa det i hennes namn och att hon skulle äga ensam dispositionsrätt. Nej, det tillhörde hans bestämdaste principer — man hör, att den gamle vällustingen också hade haft sina »principer» i lifvet — att inte ge dylika storartade presenter under de första veckorna, utan när de glada damerna blifvit honom litet närmare bekanta. Och så hade det ständigt retat honom, det där sättet, som Marie hade, att alltid framställa sina önskningar så häftigt,

i så djärf ton och med så styf nacke. Han tyckte bättre om att öfvertalas genom smekningar, ömma böner och rusigt leende ögonkast. Han viste ju att 'vackra Marie' kunde smekas — åh, gud i himmelen, hvad hon kunde smekas! — men hon tycktes samvetsgrannt undvika alla vänliga öfverenskommelser, byggda på halfva löften under kyssarnas saliga ögonblick, sådana löften, där som grefve Vinker tyckte så mycket om, smack, smack! Hon ville höja sitt vackra hufvud och med en stormrik grefvinnas stolta åtbörd befalla fram hvad hon önskade. Grefven hade märkt hvilket intensivt begär hon hade efter att få ett eget ekipage, och därför hade han försökt gripa tillfället i flykten och visa, att han ogillade hennes vana och att det dock ytterst berodde på hans goda vilja, om hennes önskningar blefvo uppfyllda. Stackars ömklige gamle grefve...!

Det låg i detta ögonblick ett uttryck öfver hans ansikte, som visade, att han i själen kände en fläkt från minnet af alla de galanta stridigheter, han haft att utkämpa med dessa koketta skönheter, som fyllt upp hans tomma, idélösa tillvaro...

Då Marie icke fick något svar, blef hon ännu mera nervös än hon var förut.

»Jag trodde aldrig, att du var en sådan där snålvarg», sade hon föraktligt.

Grefven började att småskratta.

»Jag tycker inte, att det här är något att skratta åt», fortsatte Marie med blixtrande ögon.

»Du kallar mig för snålvarg», svarade grefven. Och jag som annars har namn om mig att vara så slösaktig. Mina ärade släktingar till exempel, de ha fått gråa hår allesamman vid tanken på hvilka hemska luckor jag gjort i deras arf... Men det är just på sådana där små älskvärda satungar som du, som jag offrat det mesta...»

»Ja, det är en fasligt stor ära för oss, för mig och alla de andra, att du värdigas hölja oss i guld... Fanns inte du, så fick jag väl svälta ihjäl... Du är ju en riktig gud att utöfva barmhärtighet...»

»I dag har du föresatt dig att vara riktigt elak...»

»Och du att vara riktigt snål...»

»Nå, jag går väl då, när du inte vill ta reson», sade grefven resigneradt och höjde på axlarna.

»Var så god! Och kom aldrig mera tillbaka. Räkningen på den sista champanjen skickar jag upp, när den kommer, till herr grefve Vinkers våning vid Karlavägen... Fy tusan, en sådan grefve!»

Hon spottade föraktligt.

Grefven blef blek som ett lik i ansiktet. Han visste att hon förlorade all besinning, när hon blef riktigt arg, och han hade sett henne flera gånger förut utbrista i de simplaste råheter, men denna gång verkade det på honom mycket starkare än förut, han visste ej själf hvarför; det stack honom i näsan som en skarp nål.

»När man har så stora pretentioner, så bör man också lära känna konsten att uppföra sig som det passar en kvinna och en dam», sade han med en ton så allvarlig, att man knappt kände igen honom däri.

Marie bara stirrade på honom, men hennes ögon kastade ut eld och gnistor.

Grefven fortsatte emellertid med största lugn att komplettera sin klädsel, och detta lugn syntes Marie mera kränkande än om han utbrutit i vredesuttryck och skällsord.

Då grefven ej tycktes vilja säga något mer, utbrast hon med en ton af så rått förakt, att man kunde tro sig höra en kvinna från en sjunde klassens bordell i en af kontinentens sjöstäder.

»Du tror kanske, att du skall imponera på mig... pah!» Hon drog läpparna till ett simpelt löje... »Men när du kommer i sängen, då är du inte så noga... då håller du inte så strängt på de fina formerna. Då är du inte angelägen, att jag skall uppföra mig som bildad familjedam... Hva!?... Du gamle bock...!»

Grefven hade ju sett och hört ett och annat under sitt lif, som gjort honom temligen härdad, men då han hörde denna rått stinkande ton från den sköna kvinnans läppar,

då kunde han ej tillbakahålla en känsla af äckel. Måhända sökte han också att få denna känsla så stark som möjligt för att därigenom söka undkomma den rätt slående sanning, som dock låg i Maries grofkorniga inpass.

Han kunde inte hindra, att han blef röd i ansiktet, naturligtvis ej af någon slags blygsel, men af harm öfver älskarinnans oförskämdhet.

»Du är verkligen den fräckaste kvinna jag träffat på!» sade han med ett uttryck af ärlig öfvertygelse.

»Och du är verkligen den tarfligaste älskare jag hört talas om», svarade Marie, i det att hela hennes ansikte öfverfors af nervösa vredesryckningar.

»Joo, det har du allt anledning att säga, då du erinrar dig, hur många gånger jag fyllt dit penningskrin . . .»

»Det har du fått vedergällning för mer än du varit värd . . .»

»Nå, jag skall inte besvära dig vidare!»

»Nej, jag hoppas det! . . . Det är min högsta önskan.»

»Men det vore kanske inte omöjligt, att jag kunde taga någon liten revanche vid tillfälle», tyckte grefve Vinker på ett sätt, som i viss mån afslöjade den verkliga simpelheten i hans karaktär.

Marie såg förvånad upp. I hennes ögon kom en glimt af ökadt hat.

»Hvad menar du?» hväste hon ilsket. »Du skall kanske gå omkring och förtala mig . . . sprida ut historier om mig . . . hva?»

Grefven vände henne ryggen utan att svara. Men i samma ögonblick höjde Marie ånyo hundpiskan. Med betydligt starkare kraft än förra gången lät hon den falla ned på grefvens axel. Den skrubbade också rätt hårdt hans öra.

Med en hastighet, som man inte skulle tilltrott den gamle vivören, vände grefve Berndt Vinker sig om och gaf med sina båda knutna händer Marie en stöt för bröstet, så att hon snafvade om ett stolsben och föll pladask ned i en af de låga länstolarna.

I fallet tappade hon piskan, hvilken grefven med en viss dramatisk rörelse satte foten på.

Blixtsnabbt reste Marie sig igen, med ett retadt vilddjurs uttryck i det blossande ansiktet, och i nästa ögonblick smäll en bastant örfil på den ädle grefvens något insjunkna kind.

Det var icke långt ifrån att älskaren och mätressen kommit i fullt slagsmål med hvarandra, men grefve Vinker tycktes plötsligen, det måtte nu ha varit af feghet eller af någon annan orsak, ha fått någon imponerande instinkt utaf att situationen söndersmulade för mycket hans grefliga värdighet. Utan att säga ett ord gick han direkt fram till dörren mot ett angränsande rum, öppnade den med ett slags öfverlägset lugn och trädde ut.

Med hånleendet på läpparna följde Marie tätt efter i hans steg. Hon syntes behärskas af ett slags lust att ordentligt klå upp den stackars mannen, hvilken hon förstod ej kunde ha' någon styrka, som motsvarade hennes. Hon nickade med hufvudet på ett besynnerligt sätt och hon trummade med fingrarna på sina lår.

När grefven kommit ut i salongen lade han med en viss förargelse märke till, att hans rock och hatt ännu lågo kvar på samma stol, där han vid hemkomsten i går kväll vårdslöst kastat de samma. Maries tjenare hade alltså, liksom deras högfärdiga härskarinna, blifvit så vana vid honom, att de trodde sig kunna behandla honom hur som hälst. Åtminstone gjorde han den reflektionen inom sig, då han såg, att man ej brytt sig om att hänga upp hans ytterplagg ute i tamburen.

Han kunde icke heller låta bli att högt uttala ett par halfva ord i den vägen, i det han gjorde en missnöjd sidoblick mot Marie, som kommit efter honom.

Denna svarade endast med en axelryckning, menande att den där saken nu mera kunde vara både honom och henne likgiltig.

Grefven kastade på sig öfverrocken, satte hatten på

hufvudet, för att därigenom visa sitt förakt, och lade handen på dörrlåset.

Det kokade inom honom af vrede öfver att på detta sätt behöfva aflägsna sig, halft utkörd, från en kvinna, som han betalat så furstligt, att hon borde vara tacksammare än alla de andra, åt hvilka han egnat sin hyllning.

Men å andra sidan så måste han medgifva, att det kändes ofantligt påkostande. Hon var så vacker, där hon stod, ännu med blixtrande ögon och knutna händer, att han inte vågade se på henne, för att icke därigenom förlora all sin värdighet och all sin stolthet. Hans blod brände ännu inom honom vid minnet af de ögonblick, då han hållit denna härliga kropp med den åldrades giriga njutningslystnad tryckt i sina darrande armar.

Men han var så själfsmickrad och egenkär öfver att han ändtligen en gång blifvit tvingad att visa sin själfständighet gentemot en verkligt skön och nyckfull courtisane, att det var omöjligt för honom att krypa till korset.

Det måtte gå för honom hur som hälst, tänkte han, men nu skulle han visa, att det icke gick för sig att behandla en person med hans titel och hans förmögenhet hur som hälst, blott därför att han var litet svag för det täcka könet.

Ja, grefve Berndt Vinkers fåfänga måtte allt ha blifvit sårad till det allra yttersta, när han en gång förmådde att med den samma öfvervinna denna svaghet för fagra kvinnor, som varit så godt som hans lifs enda lysande ledstjärna.

»Fy fan, hvad man träffar simpla människor ibland!» sade han med en snobbaktig läspning.

»Jo, jag står just och tänker på det samma», svarade Marie. »Ju finare titlar de ha, ju simplare tyckas de vara!»

Grefvens händer skälfde af vrede, när han gjorde en halft teatralisk gest mot Marie och utbrast med rätt väl beräknad ironi:

»Ja, det är också egendomligt, att ju vackrare skökorna äro, ju mindre lefnadsvett ha de!»

På mindre än en sekund vek hvarje blodsdroppe från

Hon gick emot honom och försökte gripa fatt i hans rock.

Maries ansikte. Det var första gången hon blifvit kallad vid det namnet — och detta till och med af en af sina älskare.

Hon gick emot honom, och hon försökte att gripa fatt i hans rock, då grefven så fort han förmådde hastade ut i tamburen.

Marie hörde tjänsteflickans steg i ändan af korridoren, och detta återförde henne en smula till besinning. Men det hindrade henne ej från att med den vildaste och vredaste stämma utropa:

»Gå ögonblickligen din väg, din fähund, annars skall jag slita dig i bitar!»

Grefven förstod att det bästa han kunde göra var att aflägsna sig så fort han förmådde. Och han satte också detta beslut i verkställighet.

Men han hann icke längre än att öppna tamburdörren, förrän han fick en knuff af Marie, så att han slog emot den stängda dörrhalfvan med en dånande fart och for baklänges ut i tamburen. Blott med uppbjudande af sina allra yttersta krafter kunde han hindra sig att falla omkull.

»Skäms Ni inte, usla kvinna! Jag skall . . .» ropade han med halfqväfd röst.

Men innan han hunnit uttala meningen hade Marie med en väldig smäll slagit igen dörren midt för näsan på honom. Bakom dörrhalfvornas mattslipade glas hörde han ett rifvande hånskratt. Det var dämonens afskedshälsning till sin älskare.

Och där stod nu den greflige och rike kurtisören som en utkörd tiggare.

FYRTIOFJÄRDE KAPITLET.

»Ah, är det du...? Ar inte Rothknecht med?» Det var 'vackra Marie', som helt öfverraskad framstälde denna fråga till sin — man.

Ja, han var hennes man ännu, denne fete, numera olofligt tröge Schniedorf, hvilken gick omkring och var nöjd och skinande, endast han fick så mycket pengar han behöfde.

Och pengar fick han, men gud nåde honom, om han begärt något vidare!

Maries syndiga själ tilhörde helt och hållet, utan någon undantagen rest, den magre Rothknecht; och hennes kropp, hennes hvita, fina kropp, tillhörde omväxlande Rothknecht och hennes — älskare.

På *dem* var munsjör Rothknecht inte det minsta svartsjuk. Det var just dem, som 'vackra Marie' och han behöfde för att kunna lefva som det anstodo deras utmärkta intelligenser. De voro ju hyggliga och snälla människor, som pungade ut med hundralapparna, för att inte säga tusenlapparna, både när de gingo och kommo. *De* måste

ju först och främst få sin vilja fram, det var ju inte för mycket begärdt, och för deras skull fick ju Rothknecht visa litet hänsynsfull tillbakadragenhet i umgänget med 'vackra Marie' och i njutandet af hennes behag.

Ja, han var, vid alla guldförgylda helgon, så hänsynsfull, att han riktigt fick hålla tummen på Maries öga, för att hon inte skulle åsidosätta sina älskare för hans skull.

Se, hennes älskare, de fingo lof att skötas med takt och smidighet, det var Rotknechts mening; och när Marie ibland visade tecken till att åsidosätta dem för att få njuta af Rothknechts sällskap, så måste denne både med vänlighet och stränghet förmana henne att sköta sina plikter. Ack, hvad han var uppoffrande och välmenande, den gode munsjör Rothknecht...!

Klockan var nu rätt långt liden på eftermiddagen. Marie hade väntat besök af sin älskare och sin så kallade man. De hade dröjt längre än de sagt, och hon hade blifvit otålig vid att sitta och vänta på dem.

När det så ändtligen ringde, så kan man ju tänka sig, hvilken missräkning det var, då hon fann, att det endast var den där tjocke Schniedorf. Och med en högst otålig åtbörd frågade hon efter den andre, hennes härskare.

»Rothknecht kommer genast», svarade Schniedorf i ganska undergifven ton. »Han bad mig gå i förväg. Han kommer om några minuter...»

»Jo, jag känner till hans minuter», tyckte hon skämtsamt, men ögonblicket efter tillade hon i arg ton:

»Jag förstår inte, hvad du skulle här ensam att göra... Vill du mig någonting mellan fyra ögon...?»

Hon sade det visserligen med en försmädlig färgläggning, men hon menade kanske ändå icke så illa med det. Hon kände bara ett rent opersonligt behof efter ett utbrott för sitt dåliga lynne, hvilket blifvit ännu sämre för att ej Rothknecht var med. Hon behandlade alltid Schniedorf utan misskundsamhet, som om han varit en betjänt.

Den sköna kvinnans lagvigde man tycktes vara rätt lifvad för att taga humör, när han hörde de försmädliga

orden, men så erinrade han sig kanske, att det inte var rådligt, och därför svarade han helt lugnt:

»Du skall väl inte begära, att jag skulle stå nedanför på trottoaren och invänta honom?»

Marie drog på mun åt den tåliga resignation, som låg i hans ord.

»Ah, det hade du väl inte behöft», tyckte hon med en smula skämtsam ironi, »du kunde ju gått in på närmaste krog... *Där* hade du väl mått bättre än här.»

»Ja, det är väl inte att undra på, så älskvärd som du alltid är emot mig...

»Hör du, min kära vän, du vill väl inte komma med förebråelser mot *mig*», sade Marie långsamt. »Det nöjet kan du bespara dig... Jag har andra saker att tänka på nu.»

Schniedorf visste intet bättre än att tiga. Han gick omkring ett slag i rummet, och utan att tänka därpå började han att i mycket låg ton hvissla en bekant operettmelodi.

»Men i herrans namn», for Marie genast ut, »Du vill väl inte plåga lifvet ur mig med dina hvisselkonserter...«

Schniedorf tystnade genast, dock utan att be om ursäkt. Det syntes af uttrycket i hans ansikte, att han gärna skulle velat börja gräla med Marie, men han ansåg det lönlöst. Han skulle ändock få dra det kortaste strået, och till på köpet kanske han skulle få bli materielt lidande, ifall han grundligt förargade henne — en sak, som föreföll att inte blifva värst krånglig.

En stund förflöt utan att någon af dem sade ett enda ord.

Plötsligen vände Schniedorf sig mot Marie med en uppsyn, som varierade en smula mellan putslustig gemytlighet och ängsligt allvar.

»Kan du låna mig två hundra kronor på några dagar?» frågade han kort och godt.

Marie slog till ett flatskratt.

»Aha», sade hon, »det var *därför* du kommer ensam... Du törs inte låta Rothknecht veta, när du går omkring och viggar.»

Schniedorf skrattade med. Han vågade inte annat, ty han ville behaga henne så mycket han förmådde, så att hon inte skulle säga nej.

»Nå, kan du det?» frågade han.

»Nej!» utbrast hon tvärt. »Jag har ondt om pängar i dag... Det är ju inte många dagar sedan du fick lika mycket:.. Du är då en omöjlig slösare, min käre Schniedorf!»

Den fete goddagspilten höjde axlarna.

»Hvem fan går det inte åt pängar för», tyckte han.

»Men du är värre än andra att sluka sedlar! Hur skulle det gå för dig, om du inte hade mig... Men i dag får du ingenting...»

Schniedorf tog på sig en ödmjukt bedjande min.

»Du *måste*, min lilla Mia», sade han smeksamt. »Jag lofvar, att det skall dröja länge innan jag ber dig igen.»

»Jo, jag tackar jag, i öfvermorgon kommer du nog tillbaks med samma ärende...»

»Ah, seså var inte elak... Ge mig det nu, innan Rothknecht kommer...»

Marie förstod mycket väl, hvarför hennes kära man inte ville visa den stränge och allsmäktige »kompanjonen» att han så ofta, som förhållandet verkligen var, pungslog Marie, men på samma gång tycktes hon också finna ett oblandadt nöje uti Schniedorfs rädsla, och hon skrattade mycket hjärtligt åt hans oroliga brådska. Det var också på denna gemytliga sida i hennes humör, som Schniedorf bygde.

»Skall du ha' dem till någon älskarinna»? frågade Marie skämtsamt.

»Ah, du är så dum», tyckte Schniedorf i samma stil. »Tror du, att jag har råd att hålla mig med dylika nu för tiden... Jag skall ha dem att köpa mat för...»

Marie skrattade ohejdadt åt det pajasartade sätt, på hvilket den förr så strame Schniedorf nu försökte att tillvinna sig hennes gunst.

De fortsatte att småträta och gyckla en stund på samma sätt, och slutligen rullade Marie vårdslöst ihop två femtio-

kronosedlar till en kula, hvilken hon med ett chargeradt skratt kastade i ansiktet på Schniedorf.

»Jag kan inte ge dig mer, det är omöjligt... Ser du, jag har afskedat den där gamle surbente grefven.»

Schniedorf såg på henne med ett högst förvånadt ansikte.

»Så snart? Hvad tror du, att Rothknecht säger om det...? Han var en mycket fin bekantskap, som du vet...»

»Det kan inte hjälpas... Han mopsade opp sig, den drummeln, och då körde jag honom på dörren... Det hände just i dag... Ja, du skulle ha sett, jag riktigt sparkade ut honom... och innan han gick, så fick han smaka den där...»

Hon pekade med tummen på hundpiskan, hvilken ännu låg kvar på en stol i rummet. Hon sade det i en mycket stolt och belåten ton, och hon lät nyheten åtföljas af ett lustigt skratt.

I samma ögonblick hördes en ringning från tamburklockan, och Marie skyndade med nästan feberaktig brådska ut för att taga emot Rothknecht. Hon antog bestämdt, att det var han, och hon hade också rätt i sitt antagande.

Från tamburen hörde Schniedorf ljudet af heta, glödande kyssar. Han tänkte på, att han själf visst inte skulle ha något emot att umgås litet förtroligare med Marie. Hon var ju nu om möjligt ännu mera retande än förut. Men *det* var inte lönt att försöka. Hur djefvulen bar sig den svartögde Rothknecht åt för att tjusa till kvinnorna så blixtrande, när han en gång fick dem i sina händer,? frågade Schniedorf sig själf. Den tanken hade han för resten tänkt hundra gånger förut, men han fick ständigt nya anledningar att tänka den om igen — — —

Arm i arm inträdde Marie och hennes favoriserade älskare. Båda sågo lyckliga ut — om man kan begagna det uttrycket om två fördärfvade varelser.

Maries ansikte strålade, då hon tryckte sig hårdt mot Rothknecht, men denne sökte dock att som vanligt hålla sig litet öfverlägset kall, om han också icke kunde hindra

den glädje han kände öfver Maries hängifvenhet att då och då skymta fram.

»Hvarför skickade du Schniedorf i förväg..!? Han passade naturligtvis på att vigga?», sade Marie obarmhertigt, i det hon med en frivol rörelse slängde upp den ena foten i riktning mot sin stackars man.

Denne kunde ej uraktlåta att bli förlägen. För att dölja detta, steg han upp och slog några slag kring rummet, hvisslande på samma melodi som sist, men med betydligt starkare ton.

Marie stampade otåligt med foten i golfvet.

»Det var då besynnerligt, att du inte förstår, att jag inte tål att höra dig gå och hvissla. Du spräcker hufvudet på mig», sade hon rent af ilsket.

»Men snälla du», inföll Rothknecht försonande, »var nu inte så elak emot honom. Han hvisslar ju riktigt stiligt...»

»Håll mun», tyckte Schniedorf argt.

»Du måtte söka dig billiga mätresser nu för tiden», hånade Marie honom, »eftersom du lär dig så många opassande vanor och opassande uttryck... Och ändå förstår du att skaffa dig så goda inkomster...»

»Ja, om jag också inte kan hålla mig med grefvinnor, så lär jag väl kunna få lefva ändå», svarade Schniedorf.

Han sade det med en viss torrolig elakhet, som kom Marie och Rothknecht att utbrista i höga skratt. De fingo alltid så roligt, när de kunde reta Schniedorf att bli lite arg. Och de förstodo båda, att han försökte ge Marie en pik, när han sade 'grefvinnor', att han försökte alludera på Maries sista älskare.

»Ja, snälla du, var inte afundsjuk på mig», tyckte Marie, »jag har ingen grefve, jag heller.»

Hon grep tillfället i flykten för att underrätta Rothknecht om grefvens utkörande i förmiddags.

Rothknecht såg förvånad på Marie. Denna märkte att ett mörkt moln for öfver den stränge herrens ansikte, och hon fick en dyster aning om, att han skulle blifva vred, då

han fick veta hela sanningen — så som Schniedorf också förmodat.

»Hvad menar du?» frågade han. »Jag förstår inte...»

»Grefve Vinker har gått sin väg med löftet att aldrig mera komma igen», sade hon föraktligt.

»Och orsaken?» frågade Rothknecht.

Nu kunde hon inte låta bli att högmodigt utbrista:

»Jag *körde* af honom naturligtvis... Han var oförskämd emot mig!»

»Hvad gjorde han då...? Nekade han dig pängar?» frågade Rothknecht i en ton, som om han varit en domare, som förhörde en anklagad.

Marie såg ängsligt på sin älskare, liksom om hon i hans ansikte söka att utforska, hvilka tankar som rörde sig inom honom.

»Jag begärde att få ett eget ekipage... men det nekade han... och då blef jag arg... Ja, vi grälade en rätt lång stund... och slutligen skuffade jag ut honom genom dörren, så jag tror han ramlade på näsan!»

Hon drog munnen till ett ringaktande leende vid tanken på den gamle grefvens ynkedom.

Till en början kittlade det också i Rothknechts mungipor, men han betvingade skrattlusten och sade allvarligt:

»Det var allt dumt gjordt af dig, det där... En sådan fin fågel få vi nog inte tag i snart igen... Du måste ju medgifva, att han varit vådligt schangtil under de här fjorton dagarne, som du lekt med honom,..»

»Joo, han skröt också själf med det, må du tro!»

»Hvad tusan, inte behöfde du fästa dig så hårdt vid, om han sade nej första gången... Du hade nog fått det till sist ändå», sade Rothknecht i snäf ton.

Marie såg på honom med stora, spörjande ögon. Hon sade ingenting, men hon kände en viss smärta i bröstet. Det var ju först och främst Rothknecht, som eggat henne att visa sig stram och fordrande mot sina betalande kurtisörer — och nu visade han sig otålig öfver, att hon litet väl

strängt hållit på sina kraf. Det var då att behandla henne orättvist, det tyckte hon.

»Men, snälla du», sade hon fogligt, »du har ju själf så ofta sagt mig, att jag inte skall ge efter en tum utan hellre köra dem på dörren än pruta på mina önskningar.»

Rothknecht kände det litet retfullt att bli slagen på fingrarna med sina egna faderliga förmaningar. Och särskildt började det koka inom honom, då han såg Schniedorf sitta och le. Det gladde förstås den sistnämde, att den store mästaren begick inkonsekvenser.

»Men du skall väl själf ha förmåga att förstå, *hur* långt du kan gå i den vägen», sade Rothknecht åt Marie. »Hellre än att skicka bort en sådan där präktig guldtupp som grefve Vinker, så borde du ju visat dig litet tillmötesgående.»

»Det kunde jag inte», svarade Marie kort. »En sådan där gammal libertin. Han retade mig, han började att ge mig pikar för att jag inte uppträdde nog fint...! Liksom jag inte vore lika god som en sådan där! Han är visserligen grefve och har pängar... Men hvad har han för resten!.. Jag vill inte ge två ruttna lingon för hans kropp och själ tillsammans!»

Hon talade häftigt och hon slängde oafbrutet och ömsevis det ena benet öfver det andra.

»Nåja, man får väl inte vara så noga, när man får bra betalt. Jag anser för min del, att du bör skrifva till honom och be honom komma tillbaka.»

Det var naturligtvis Rothknecht, som vågade uttrycka sig så djärft. Schniedorf satt endast och smålog. Det var en söt lukt för honom, när Marie och Rothknecht kommo osams.

»Det gör jag aldrig!» utbrast Marie med en häftighet, som hon inte ofta brukade använda inför Rothknecht.

Denne rynkade ögonbrynen och fäste sina skarpa, glödande ögon i Maries.

»Tror du, att han kommer och ber dig om ursäkt?» frågade han.

»Det tror jag inte... Jag gaf honom nog för mycket... Och för resten, äfven om han kommer, så blir han inte mottagen..,»

»Du går för långt!»

Marie dröjde med svaret. Hon hade någonting på tungan, som hon inte riktigt kunde ge form åt.

»Det är du, som lärt mig», sade hon efter en kort paus.

Rothknecht satt emellertid och förargade sig allt mer åt hennes slutsatser, synnerligast därför att Schiedorf var närvarande. Han kände lust att helt simpelt visa ut honom. Men han tyckte, att Marie skulle ha tänkt därpå och inte gett honom någon anledning till skadeglädje.

»Snart blir det väl *jag*, som gaf grefven afsked», sade han. »I dag är du då alldeles oresonlig.»

»Nej, det är jag inte; men jag vill inte nedlåta mig att ta emot honom igen.»

»Du *måste* göra det», svarade Rothknecht kort, i det han gjorde en befallande gest med högra handen. »Vi få icke släppa honom ännu... Jag hade helt andra planer med honom...»

»Tror du inte, att jag kan få en annan, som värderar mig lika högt?» frågade Marie, i det hon stolt höjde sitt hufvud, liksom om hon ville åberopa sin skönhets makt.

»Det få vi tänka på sedan... Men nu gör du mig till viljes, inte sant...?»

Det var inte blott hennes försoning med grefven, som Rothknecht ifrigt åstundade i och för sig, han ville också visa, att *hans* vilja skulle bli rådande.

Han sade icke det sistnämda i mildt bedjande ton, utan tvärtom så halft befallande som möjligt.

Marie blef blek under trycket af de motsatta känslor, som rörde sig inom henne. Hon hade egentligen aldrig förr motsagt sin älskare, ty hon hade alltid tyckt, att det var den största njutning att få uppfylla hans önskningar. Men när hon tänkte på den krokbente och krokryggade grefve Vinker, så kände hon oemotståndlig lust till opposition. Hon hade med afsikt undvikit att tala om, att han

knuffat omkull henne, men när hon tänkte därpå, så brann ilskan som eld innanför hennes yppiga bröst.

»Nej! det är omöjligt... Jag vill inte!.. Jag kan inte!..»

I låg men bestämd ton upprepade hon detta svar på Rothknechts senaste fråga.

Rothknecht, som nyss kastat sig ned på en stol, slog handen så häftigt i det eleganta salongsbordet, att det höll på att ta öfverbalansen. Därpå reste han sig häftigt upp och började att gå rundt omkring i rummet med sammanbitna tänder. Jaså, det var *han*, som skulle ge efter den här gången! Han erfor en viss rasande lust efter att taga Marie emellan händerna och rista om henne ordentligt ett slag, alldeles som man gör med ett barn, som är olydigt.

Marie följde honom med vänliga och oroliga blickar, men hon var just inte hågad att ge vika. Hon tyckte, att han kunde låta henne få sin vilja fram denna enda gång, då hon knappt hade begärt det en gång förut.

Hon kände sig inte ond på honom, ty hon älskade blindt hans personlighet, och denna härsklystnad ingick i hans natur, men hon tyckte, att han för *denna* gången af kärlek till henne kunnat behärska sig och ge vika, då han af hennes motstånd borde sluta sig till, hur motbjudande det skulle kännas för henne, att vidare mottaga den olustige grefve Vinker.

Också inverkade Schniedorfs närvaro äfven på henne. Hon hade nyss inför honom skrutit i öfverlägsna ordalag, huru hon visat grefven på dörren. Skulle hon nu några ögonblick efter tvingas att lofva, att hon åter skulle ödmjukligen mottaga denne afskedade älskare...? Nej, det var omöjligt, hon kunde det icke; hon hade inte på länge erfarit någonting, som varit henne så motbjudande som detta.

Rothknecht gick fortfarande omkring och såg arg ut. På en lång stund hade ingen utaf dem sagt ett ord.

»Hvad f-n», sade då Schniedorf med en smula öfverlägset skryt i tonen, »nog tycker jag, liksom Marie, att hon kan få en annan liten vän, utan att behöfva...»

»Lägg dig inte i den här saken», afbröt Rothknecht honom häftigt. Orden åtföljdes af ett ljungande ögonkast.

Därpå vände Rohtknecht sig mot Marie. Schniedorfs försök att ingripa hade retat upp den styfve herrn ännu mera, och det låg en utmanande vrede, som höll på att göra Marie rädd, bakom hans ord, då han långsamt frågade henne:

»Du nekar att göra mig till viljes?»

Marie steg upp, utan att genast svara, gick intill sin älskare och sträckte upp armarna för att smeksamt taga honom om halsen.

Men Rothkneckt tog ett steg bakåt, så att hon icke nådde honom, och upprepade ordagrannt samma fråga ännu en gång.

Under intrycket af sin otålighet vände Marie honom ryggen.

»Jag förtjänar inte, att du behandlar mig så där», sade hon.

I Maries rörelse, då hon vände sig om, såg Rothknecht någonting långt mera föraktligt än hvad som var Maries mening, och denna uppfattning stegrade i enorm grad hans raseri. Han fick syn på den lilla piskan, som låg på stolen, och, drifven af ett instinktivt behof efter att få ge utbrott åt sin rasande sinnesstämning, grep han den och tog ett par steg i riktning mot Marie.

Denna såg hans förehafvande, och när han kommit intill henne, reste hon stolt på sig och såg sin vredgade älskare skarpt i ögonen.

»Ämnar du använda den där mot mig?» frågade hon högdraget.

Rothknecht besvarade hennes blick med samma stolthet.

»Det vore du värd», sade han.

»Är det verligen din mening?»

Det låg en isande köld i hennes nya fråga.

»Du har en gång lofvat att lyda mig...»

»Men denna gång kan jag inte...»

»Du skall!...»

»Nej!»

Det for en otäck, nervös ryckning af otålighet och ilska öfver Rothknechts ansikte, och under det att ögonbrynen sammandrogos till en tjock valk, höjde han piskan och lät den tjocka snärten hvina ned öfver Maries skuldra... en, två gånger...

»Förbannade kvinnor!» utropade han med af vrede förställd röst.

Marie blef icke hvit i ansiktet, hon blef gulgrön.

»Är du galen? Vet du, hvad du gör?» frågade hon lågt och med skälfvande läppar.

An en gång lät Rothtknecht snärten falla ned på hennes skuldra.

»Lär dig att lyda en annan gång», sade han med tillkämpadt lugn, i det han med en akrobats färdighet kastade piskan ifrån sig åt motsatta sidan af rummet. Den träffade i sin fart en dyrbar porslinsvas, som stod på ett litet bord. Vasen föll i golfvet och gick i bitar.

»Aj, för fan!» utropade f. d. cirkus-atleten med ett hånskratt.

Mållös stirrade Marie framför sig med stora, onaturligt vidgade ögon. Hennes blickar träffade den fete Schniedorfs halfleende negerläppar. Hans uttryck stack henne djupt i själen. Hon förstod honom, hon hade fått smaka samma hundpiska, som hon skrutit med, att hon användt mot grefven. På förmiddagen hade hon brukat den i vredesmod mot en af sina älskare, på eftermiddagen fick hon själf smaka den af en annan älskare — — hon visste inte antingen hon skulle gråta eller skratta — — hon hade inbillat sig i förmiddags, att hon hade rättighet att vara nyckfullare än en drottning, men nu behandlades hon ju sämre än en tjänstepiga — — .

Följande ett oemotståndligt behof, satte hon händerna för ansiktet och började att snyfta. Hon kastade sig ned på knä invid en stol, böjde hufvudet ned mot den mjuka sitsen och snyftade våldsamt, som om det varit hennes själ som runnit ut i tårarna från hennes mörka, vackra ögon.

Än en gång lät Rohtknecht snärten falla ned på hennes skuldra.

Hade Rothknecht i sitt ilskna öfvermod gjort det klart för sig, hvilken afslutning som hans brutala behandling af Marie skulle få? Den frågan är nog temligen svår att besvara, ty under sina nu mera oftare än förut återkommande »anfall» handlade han alltid temligen oöfverlagdt.

Det ville dock synas på hans ansikte, som om Maries tårar kommit honom att vekna litet i hans bornerade lystnad efter att härska och plåga... nå, kanske icke att vekna, men åtminstone att för ögonblicket känna sig en smula skamsen öfver sitt handlingssätt. I hans rörelser, när han såg Marie kasta sig gråtande ned mot stolen, låg något osäkert, som tydde på, att han icke riktigt var öfverens med sig själf, hur han nu skulle uppträda.

Till sist tycktes dock en viss medkänsla med Maries andliga lidande fått makt med honom, det lidande, hvilket så tydligt vred sig i hennes snyftningar. Han förstod att hennes tårar voro ett uttryck för att hon älskade honom, trots den harm hon kände öfver att ha blifvit slagen. Han gick fram till henne, lade handen på hennes hufvud och sade med en röst, som uppbars af en mycket egendomlig mildhet:

»Du kan ju förlåta mig, att jag blef så häftig... Men du borde ju känna mig...»

Marie reste sig upp. Tårarna hade slutat att rinna, men de fuktiga ögonen och det rödsprängda ansiktet visade ännu den våldsamhet, med hvilken hon gråtit. Öfver munnen och ögonen hade kommit ett drag, som nästan skulle kunna kallas förklaradt, och hvilket ökade hennes skönhet på ett utomordentligt sätt. Det såg ut som om hon hade fattat ett beslut.

Rothknecht betraktade henne uppmärksamt, och när han erfor tjusningen af hennes nuvarande utseende, så kunde han ej låta bli att lägga armen om hennes lif.

»Är du *mycket* ond på mig?» frågade han vekt.

Marie såg på honom med ett skarpt, forskande uttryck i blicken. Hon ville veta, om det var uppriktigt af honom, detta omslag. Hon förstod, att hon *borde* ha visat honom

stolt förakt, men hon *kunde* det ej. När han blef vänlig och lekande emot henne, så kunde han få henne att döda sig, om han befallt det.

Med bortvändt hufvud och men en röst, som trots det undergifna tonfallet föreföll stel, sade hon:

»Om han kommer igen, så skall jag taga emot honom ... Men att jag skall skrifva till honom, det får du inte begära . . »

»Nå, jag är nöjd med det», svarade han, »låt oss bli goda vänner . . .»

Med en kraftig rörelse tog han henne om halsen, böjde hennes hufvud bakåt och tryckte sina läppar med en vild glöd emot hennes.

Schniedorf hostade, steg upp från stolen, där han hela tiden suttit stum, gick till fönsterrutan och började att trumma en operettmarsch.

Operettmelodierna voro hans specialitet.

FYRTIOFEMTE KAPITLET.

Två dagar förflöto, utan hon hörde någonting från grefven. Hon började betvifla, att hon någonsin mer skulle få höra af honom.

Det gjorde henne både glad och förargad, men dock mest glad.

Hon kände fortfarande samma olust för honom, men hon skulle hålla det löfte, som Rothknecht aftvungit henne — aftvungit henne genom piskslagen, skulle man kunna säga.

Efter försoningen hade den stränge älskaren och hans vackra älskarinna blifvit ännu mera glödande mot hvarandra än förut. Och Rothknecht gjorde i sitt lugna sinne den kallblodiga reflektionen, att det är med kvinnorna som med hundarna: ju elakare man är emot dem, ju trognare och mera hängifna blifva de.

Rothknecht begagnade också denna Maries tillfälliga »ledighet» på bästa sätt. Han gaf hin i alla andra plikter och nöjen och tillbringade dag och natt vid 'vackra Maries' sida.

Men under sitt kärleksrus kunde han dock ej låta bli att ha uppmärksamheten skarpt riktad på den omständig-

heten, huruvida grefve Vinker skulle komma tillbaka eller ej. Fastän det ju kunde vara rätt trefligt för honom, att Marie fick vara fri så länge som möjligt, så var det ju dock nödvändigt för sakens ekonomiska sida, att hon rätt snart återknöt förbindelsen.

Rothknecht hade under sista tiden mycket litet brytt sig om att »arbeta», ty Maries inkomster hade varit så briljanta. Och för ögonblicket hade han inte lukt på någon finare »affär».

Han hade ännu en gång sökt förmå Marie att skrifva till grefve Vinker — ett helt kort bref utan någon öfverflödig ödmjukhet — men då han sett hur verkligt ledsen Marie blifvit för att han ånyo framställde en sådan begäran, så hade hans hårda, nyckfulla hjärta mjuknat, och han slog bort saken med en skämtsam smekning.

Att grefvens uraktlåtenhet att komma tillbaka icke blott gjorde Marie temligen glad, utan äfven, som nämdt är, förargade henne en smula, hade sin grund däri, att det i någon mån kränkte hennes omätliga högfärd. Hon blåstes ju allt mera upp i den föreställningen, att ingen man hade styrka att lämna henne förrän hon själf gaf sitt nådiga, oftast brutala afsked. Därför skulle det naturligtvis ha smickrat henne ofantligt, om grefve Vinker, som hon kört af brutalare än någon annan, kommit tillbaka och ödmjukligen anhållit att ånyo få mottaga smulorna från hennes vällustighets bord — kommit med en liten summa på några tusen kronor på en silfverbricka. När han nu försummade att komma, så måste detta kännas kränkande för henne, trots den inkonsekvens, som låg i denna känsla gentemot hennes glädje att för alltid ha sluppit honom.

— — — —

Det var en rätt lustig scen, som dagen därpå utspelades i 'vackra Maries' eleganta salong.

Hufvudfiguren är förstås, som alltid i denna lilla vrå af världen, den sköna värdinnan. Med ett halft ironiskt och halft älskvärdt leende på läpparna lyssnar hon till de ord, som grefve Vinker uttalar, under det att hennes blickar äro

Stig fram Johan och lämna fröken kuvertet.

fästade på grefvens uniformerade betjänt, hvilken ögonblicket förut stigit innanför dörren, hållande ett stort kuvert i handen.

Grefve Vinker är iklädd stor festdrägt, frack och hvit halsduk, och det tyckes hvila en viss fåfäng belåtenhet öfver hans slappa ansiktsdrag. Han tycker sannolikt själf, att han har en utomordentlig intelligens, som förmått att arrangera något så utomordentligt fint och smickrande till den stolta hetärens ära som det, hvilket nu utspelas i hennes salong. Att han inte är riktigt nykter, det märks också på hans ibland något vacklande hållning.

»Stig fram Johan och lämna fröken kuvertet», läspar han, i det han ger betjänten en halft nedlåtande och halft befallande nick.

Den slätrakade Johan, som i förstone visat sig rent af förlägen öfver att plötsligen stå ansikte mot ansikte med en så vacker kvinna i en så elegant salong — han hade endast varit hos grefven ett år och ännu inte varit uppe hos någon af hans mätresser förut — sträcker nu på sig med hela värdigheten af sin grefliga betjäntära, tager några mjuka steg mot Marie och räcker henne kuvertet med en högst korrekt bugning.

Det syns på den gamle grefven hur förtjust han är öfver sitt påhitt, och han möter Maries skälmska ögonkast med en triumferande blick, liksom han ville säga, att han ändock, trots det förödmjukande i att komma tilbaka, ändock blifvit den segrande genom den stolta glansen af sitt arrangemang Stackars gamle, egenkäre libertin!

Med ett synnerligen godt humör trycker han en tvåkrona i den ödmjuke betjäntens hand och säger i nedlåtande ton:

»Det är bra, Johan! Ni kunna köra hem nu...»

»När skola vi hämta herr grefven?» frågar betjänten i en ytterst diskret ton.

Grefven smackar några tag med sin hängande underläpp, så där som han brukar göra, när han inte vet riktigt, hvad han skall säga och svarar sedant kort:

»Jag skall telefonera sedan...! Gå!

Som en väluppfostrad betjänt försvinner Johan genom dörren, och grefven går med en galant uppsyn mot Marie för att mottaga hennes tacksamhets löftesrika kyss.

Marie har redan öppnat kuvertet. Hon finner, att det innehåller kvitterade räkningar, utställda i hennes namn, på vagn och häst. Hon ser länge på summorna, alldeles som om hon med någon slags kännarmin ville utaf dem fullständigt sluta sig till beskaffenheten af det kompletta ekipaget.

»Man får således bara åka efter en häst så länge», säger hon omedelbart, sedan hon slutat granskningen.

Det var då förstås hvarken så artigt eller så tacksamt sagdt, men det otacksamt pretentiösa i själfva orden mildrades betydligt af det skälmska i tonen och af den förtjusta glans, som ovedersägligen strålar ur ögonen.

Ja, 'vackra Marie' var mycket förtjust i detta ögonblick, trots att den obehaglige grefve Vinker befann sig i närheten och trots det att hon nu åter hvilken stund som hälst fick börja sin frivola lek med den utlefvande gubben.

Ett *eget* ekipage, det var en sak, som hon rätt länge önskat och rätt länge drömt om, men hon hade måst hafva så oerhördt stora pretentioner på sina älskare, för att hålla uppe sin egen stat och för att tillfredsställa Rothknechts och Schniedorfs anspråk, att det ej lyckats henne få fram detta utöfver det andra.

Nu hade det ändtligen lyckats. Visserligen var det ett spektakel, att hon bara fått *en* häst, men eftersom den krokbente grefven nu visat hur fullständigt hon hade honom i sitt våld, så var det ju intet tvifvel underkastadt, att hon icke på en kort tid skulle tvinga fram den andra hästen också. Kunde man icke få någon lika med den första, så var det ju bara att sälja den och så köpa två parhästar. Det var ju lätt arrangeradt...

När grefven hörde hennes anmärkning, så skulle han försöka att låta ett missnöjdt drag fara öfver ansiktet, men då Maries tysta glädje dock låg så fullständigt på ytan, att

han icke kunde underlåta att se den, så fick han ju icke precis fästa sig vid hennes ord.

»Jag har själf öfvertygat mig om att det är en särdeles ståtlig och vacker häst», sade han med ett artigt men kraftigt tonfall.

»Det finnes stall här i huset... Jag har hört efter det för länge sedan», inföll Marie ifrigt. Och i det hon med mjuka rörelser närmade sig grefven, fortsatte hon i smeksam ton:

»Du går väl till värden och ställer om den där saken också..? Du behöfver ju bara hyra på ett år...!»

Hon lade armen om hans hals och drog honom intill sin yppiga kropp.

Grefven darrade af vällustig tillfredsställelse, och det låg en ton af den uppriktigaste mening i hans röst, när han svarade:

»Jag skall göra allt, hvad du ber mig om, ifall du är snäll och treflig...»

Marie skrattade högljudt, hon kom i det briljantaste humör, hon strök honom på ryggen och slog honom på magen och skojade och raljerade med honom, så att båda började att gapskratta.

Till sist kastade hon sig handlöst ned på en chäslong och drog den gamle grefven med sig i knäet. Skälfvande af begär höljde han hennes ansikte och hår med sinnliga kyssar, men det äcklade Marie, när hon kände beröringen af hans slappa underläpp. — — —

Hennes ära hade räddats. Han hade kommit tillbaka utan att hon behöft nedlåta sig att be honom därom. Han hade kommit längtande och trånande. Han hade kommit, fängslad af hennes ovanliga skönhet och berusad af hennes raffinerade koketterikonst.

På tredje dagen efter hans försvinnande — just då hon på allvar började betvifla hans återkomst och då hon äfven på allvar af ekonomiska skäl började tvingas att se sig om efter en annan förmögen beundrare — så erhöll hon en biljett af följande innehåll: »Jag vet, att Ni kommer att hånskratta åt mig — — Men kan hända gör Ni det inte — — Nå, i

korthet sagdt: Ni skall få det Ni önskar — — Jag skall låta min betjänt i högtidlig audiens öfverlämna till er kvitterade räkningar å hela ekipaget — jag får alltså komma tillbaka — — När?»

Biljetten var undertecknad: »Grefve Berndt Vinker.»

Marie tyckte nog, att brefvet var åtskilligt stramt och särskildt förstod hon det pikerande i det där med betjänten. Den fåfänge idioten hade nog själf tyckt, att det var mycket snillrikt, jo, jo! Det skulle med all sannolikhet vara ett sätt att uppehålla sin egen värdighet, att låta betjänten bära fram bekräftelsen på, att den bortkörde älskaren uppfyllt hennes önskan. Nåja, kunde den grefliga äran räddas med ett så enkelt och löjligt arrangemang, så måtte det ju gärna ske!

Grefve Vinker hade gjort den riktiga reflektionen. Hon *hade* hånskrattat, här hon fick hans biljett, men hon hade kommit ihåg Rothknechts vilja och sitt löfte till denne. Därför hade hon på baksidan af sitt visitkort skrifvit följande, som hon sändt grefven:

»Uppfyller Ni min önskan, är Ni välkommen. Kan det bereda er något nöje att använda Eder betjänt som mellanhand, så gärna för mig.»

Resultatet af denna brefväxling hade blifvit, att grefven endast några timmar senare kommit åkande i eget ekipage, hvilket på *hans* ogenerade befallning stannat utanför porten till det hus, hvars gulrappade väggar dolde den svenska hufvudstadens skönaste och elegantaste courtisane.

Grefven hade gifvit betjänten order att komma upp med kuvertet ett par minuter efter honom själf, och han hade knappt hunnit få af sig rocken och säga några inledande ord, förrän den dramatiska scen utspelades, hvilken var produkten af hans grefliga majestät Berndt Vinkers mindre lysande intelligens — den scen, som slutade med att han hamnade i sin återfunna älskarinnas knä, glömmande all världens sorger och bekymmer. — — —

»Du har klädt dig i stor gala», sade Marie, till hälften gycklande med honom, till hälften jollrande.

»Ja, ser du, jag ville godtgöra min försummelse förra gången», tyckte grefven. »Då hade *du* ju gjort dig så mycket besvär för min skull.»

»Jag uppfattar det också som en mycket stor uppmärksamhet från din sida . .»

»Det kan du godt göra.»

»I dag är det du, som är brudgum.»

»Du borde ha klädt dig i hvitt . . . med slöja . . .»

»Oskuldens färg, . . Jag föredrager svart . . . Det kläder mig bättre . . .»

Hon sade det med en otyglad, fräck självironi.

»Men änglarne äro ju inte svarta», inföll grefven med galant artighet.

»Änglarne, bah», svarade Marie med en axelryckning. »Dem har jag inga sympatier för . . . Jag tror, att de äro för beskedliga . . . Jag tycker bättre om de svarta . . .»

Hon skrattade ett rått skratt. Men — liksom hon tyckte, att hon gått för långt, så föll hon genast in i ett annat ämne:

»Nå, när tror du, att jag kan komma ut och åka första gången?»

»Om ett par dagar.»

»Och kusk?»

»Jag skall skicka upp en till dig i morgon. Jag har anmodat en tjänstebyrå.»

»Bravo! Du har tänkt på allting! Du är ju en riktigt hederlig gammal gosse!»

Hon slog till honom på låret med sin feta lilla hand, så att han nästan gjorde en grimas af smärta. Men det var ju en kärleksklapp, och den gamle idioten riktigt sken af belåtenhet öfver hennes goda humör. — — —

Det blef inte *samma* dag, som grefven telefonerade hem efter sin vagn.

Men denna gång voro hans tjänsteandar inte oroliga, ty man visste ju, att han var i — godt förvar. Nåja, om inte precis *det*, så visste man ändock *hvar* han var, ty hvad betjänten visste, det visste naturligtvis hela tjänstepersonalen samma timme.

Den gamle grefven tänkte också med en viss stolthet — vi kunna ju kalla det så — på den uppmärksamhet det skulle väcka hos hans »underordnade vänner», när Johan kom hem och berättade, hos hvilken härlig kvinna hans husbonde gjorde besök. Grefven gjorde hemma aldrig någon hemlighet af sin svaghet för det vackra könet, utan han var tvärtom, som antydt blifvit, ytterst förtjust, när han på ett fint och öfverlägset sätt kunde skryta med en ny och charmant bekantskap. Herre Gud, han måste i sitt tomma lif begagna alla medel att skaffa sig någon sorts glädje, och sannolikt var det *äfven* en bitanke på betjäntens och efter honom tjänstepersonalens blifvande öfverraskning, som föranledde honom att låta Johan komma efter med kuvertet. Han slog ju därför rent af två flugor i en smäll, den utmärkte ädlingen. — — —

* * *

En gång, när Marie, bekvämt tillbakalutad i en af de svällande fåtöljerna, glupskt blossande på en cigarrett och med de små retande fötterna vårdslöst uppkastade på — bordet, befann sig i en tête-à-tête med grefve Vinker, framkastade hon till dennes stora öfverraskning helt plötsligt:

»Tycker du inte, att det ibland känns litet enformigt att sitta så här och svärma på tu man hand ... Skulle vi inte försöka att skaffa oss något sällskap en och annan gång ...?»

Det var verkligen med underbart skiftande tonfall, som 'vackra Marie' framställde detta oskyldiga förslag. Hon hade på senare tiden fått en nästan virtuosmessig förmåga att kunna behandla sin röst, att kunna få fram ironi, vrede, sorg, humor, lättsinne, vekhet uti den, allt efter som omständigheterna kräfde. Och sällan var röstens skiftning i den eller den riktningen ett uttryck för hjärtats känslor, utan fastmera en mask, en skådespelarekonst.

Med den egendomliga ton, som hon begagnat, var det absolut omöjligt och allra minst för den ytligt kännande grefven, att göra klart för sig, *hvad* som låg bakom orden.

Låg det någon egoistisk baktanke i dem? Hade hon någon speciell afsikt? Sade hon det, för att hon trodde, att det äfven skulle behaga älskaren? Var det endast enformigheten i den gamle grefvens sällskap, som dikterade hennes infall? Ja, det kunde vara allt eller intet, hon hade fått en egendomlig rutin att förställa sin röst, så att orden kunde tydas olika.

Det syntes också på grefven, att han kände fläkten af denna tvetydighet. Han såg på henne liksom han inte riktigt förstått, hvad hon sade.

Han hade möjligen väntat, att hon på grund af hans frågande min ytterligare skulle förklara sig, men så skedde ej. Med en likgiltig min blåste Marie långsamt ut ett rökmoln, hvarefter hon frågade:

»Nå, hvad säger du om den saken?»

Grefven såg på henne med en min, som hon inom sig själf tyckte vara fånig.

»Hvad skola vi få det sällskapet ifrån?» frågade han.

»Ah, jag har många vänner, må du tro... gamla bekanta...»

»... Afskedade älskare..»

Marie ryckte häftigt till.

»Välj dina uttryck bättre!» sade hon.

»Jag menade inte något illa...»

»Nå, låtom oss säga det då: afskedade älskare...»

»Men du kan väl inte begära, att *jag* skall umgås med *dem!*»

»Hvarför inte?»

»Du är egendomlig i dina uppfattningar..»

»Litet nyckfull kanske, men det är ju så ni vilja ha oss, ni blaserade kurtisörer...»

»Hm!..»

»När jag afskedar dig, skall du gärna få komma och hälsa på mig sedan..»

»För hur mycket i timmen?» frågade grefven spefullt skämtande.

Men Marie låtsade sig vara för god att förstå hans skämt.

»Du får *gärna* komma och hälsa på mig», återtog hon allvarligt, »för så vidt du vill hålla dig till salongen. De öfriga rummen tillhöra den, som betalar, isynnerhet sängkammarn.»

»Tror du, att *den* skulle gå in på det...?»

»Det tror jag visst det», svarade Marie afbrytande. »Man är väl ingen fånge, fastän man... ja, fastän man inte är riktigt sedlig, som man kallar...»

»Men det är ju smickrande för dig, att vi äro svartsjuka», tyckte grefven galant

»Ahja, hvad mig beträffar, så är det onödigt», sade Marie med ohöljd cynism, »ty jag förälskar mig aldrig i någon, *det* kan du vara säker på... När han en gång fått afsked, så har han... Och jag vill inte dela mig... När jag gjort en öfverenskommelse med en person, som betalar liberalt, så kan han vara säker på min trohet...»

Rakt på sak var det sagdt, det kunde inte förnekas,

men Marie förmådde också begagna sin rösts virtuositet att ge orden en så ärlig och uppriktig klang, att de läto rent af behagliga i den förälskade grefvens öron.

Det var också *dit,* som Marie ville komma.

»Nå, hvad säger du om det...? Kunde det inte vara rätt lustigt», frågade hon, »att samla ett litet sällskap hos mig ibland?»

»Joo, det kunde ju vara rätt lustigt...»

Det låg nu precis ingen entusiasm i grefvens svar. Men han ville å andra sidan icke visa sig alltför olifvad för förslaget efter Maries tvärsäkra förklaring nyss.

»Hör du, kom hit får jag tala vid dig, din gamle kurtisör», tyckte Marie lekande smeksamt.

När hon fått grefven intill sig, drog hon honom ned på mattan, så att hon kunde slingra armarna om hans hufvud.

»Hör du», fortsatte dämonen i samma ton, »*jag* tycker, att det skulle vara trefligare för dig att få stanna ensam hos mig, när du ser de andra herrarna gå, än hvad det blir, när du jämt och ständigt är ensam...»

Det där var att slå an på grefvens finast dallrande sträng, njutningslystnadens, den sinnliga triumfens.

»Du kan allt räkna ut det, du», sade han med förtjust blick, i det han tryckte munnen mot Maries bröst. Han räckte inte längre.

»Men är det inte sant, säg?» frågade Marie oskyldigt och böjde ned sitt hufvud, så att han kom åt hennes läppar.

»Jo visst, jo visst. . Du har alldeles rätt.»

Han skrattade med en slags blaserad förtjusning.

»Du går alltså in på det?»

Hon frågade det ifrigt, och innan han hann svara, fortsatte hon:

»Men *du* får naturligtvis betala champanjen och maten... De andra måste komma som gäster... Men det har du väl råd till, du rike gamle gosse!»

»Ahja, *den* saken är ju öfvervinlig», tyckte grefve Vinker en smula öfverlägset. »Jag är icke precis nyfiken på, hvad räkningarna gå till, men roligare skulle det vara att

veta, hvilka du ämnar bjuda... Skall det bara bli herrar, eller blandad societet?»

»Det beror på omständigheterna... Först och främst herrar och sedan kommer det an på, om de taga med sig några damer, som jag godkänner.»

»Jaså, vi skola dela det på det sättet, att du godkänner damerna och jag herrarna...»

»Nej, det har jag visst inte sagt... Det är jag, som skall godkänna både damer och herrar.»

»Det är alltså jag, som skall betala, och du, som skall arrangera.»

»Nu gissade du rätt... I dag har du ett ovanligt godt förstånd.»

Smekande som en godsinnad tiger tog hon hans hufvud mellan sina båda händer och tryckte kyssar i hans ansikte, hvilka försatte honom i en ljuf extas.

»Det är ju *så* det alltid går till bland gift och förnämt folk», fortsatte hon leende. »Hustrun arrangerar och mannen betalar... Vet du, jag tycker, du kunde rent af gifta dig med mig... En sämre hustru kunde du bestämdt få...»

»Men aldrig en bättre, det är då tvärsäkert», läspade grefven.

»Det är alltså bestämdt... om ett par dagar går det af stapeln.»

»Men jag har ju inte fått höra namnet eller titeln på en enda af gästerna... Ämnar du be 'Bofinken' komma?» frågade grefven med en lustig grimas. »Det går jag då bestämdt inte in på.»

Grefven och grosshandlarn hade naturligtvis blifvit ovänner efter Maries brytning med den senare. Pommén hade till och med i en offentlig restaurationslokal en afton på ett högljudt sätt generat grefve Vinker, så att det uppstått tillstymmelsen till en liten skandal, hvilken i flera dagar varit på tal inom vissa kretsar.

Grosshandlarn var ännu eld och lågor, skummande af vrede öfver det snöpliga afsked, som Marie gett honom,

och han hade tanken på sin hämd i friskt minne. Både med sina funderingar och med sin person kretsade han i Maries närhet, och han sökte använda alla möjliga medel för att få kännedom om, huruvida hans anonyma angifvelsebref till polisen haft något resultat med sig.

Han insåg mycket väl, att den sköna och sinnligt finsmakande Marie måste känna en obehaglig antipati för den utlefvade grefven, men då hon det oaktadt med en sådan angelägen brådska lät honom falla i sina mjuka armar, så var det naturligtvis för att hon trodde, att hon skulle kunna plocka den gamle vällustingen i betydligt högre grad än den älskare, hon afskedade — 'i betydligt högre grad', och dock hade ju Pommén gifvit henne ett furstligt underhåll. Hon var allt en första klassens vampyr, den där granna brunetten, menade Pommén, och hos honom rotfästes allt mer den öfvertygelsen, att hon sög åt sig mynt till förmån för någon favoriserad gratisälskare...

»Bofinken», upprepade Marie skrattande. »Nej, honom har jag verkligen icke tänkt på!»

»Nå, men hvilka andra?»

»Låt mig öfverraska dig med det..» tyckte Marie skälmskt.

»Hvad skall det ligga för trefligt i det?» frågade grefven med en fullt berättigad förvåning.

»Nej, men du förstår väl», fortsatte Marie otåligt, »att jag måste välja själf... Jag kan ju inte afgöra precis *hvilka* så här i en handvändning...»

»Har du så många bekanta?» frågade älskaren i pikant ton.

»Jo, det kan du ge dig goddag på... men det är väl inte därför sagdt, att de allihop varit mina sängkamrater», svarade Marie med det råa uttryckssätt, som hon älskade att använda, när hon blef nervös.

Grefven skrattade förstås hjärtligt åt henne. Sådana där pikanta glosor smekte hans öron, när de kommo från kvinnoläppar.

»Det har jag väl heller inte sagt», tyckte han skämt-

samt undfallande, i det han skrattade mellan hvarje ord. »Men jag kan väl vara nyfiken ändå.»

»Känner du en herre, som heter Bibbenpupp?» frågade hon.

Grefven såg på henne med en uppsyn, som var så förvånad, att den nästan blef idiotisk.

Hon upprepade då ännu en gång det lustigt klingande namnet. Hon upprepade det med försök att vara allvarlig, men man såg tydligt, att skrattet lekte i mungiporna.

»Bibbenpupp», upprepade nu grefven i sin ordning, skrattande så hårdt, att han fick tårar i ögonen. »Nej, den gynnaren har jag aldrig träffat... Jag tror du vill drifva gäck med mig, min älskade vän!»

»Åhnej, visst inte», sade Marie häftigt, i det hon visade en uppsyn, som om hon blifvit häftigt stött. »Jag menar allvar... Det är en tysk grosshandlare, en tjock och fet en, dubbelt så tjock som du, ha, ha... Han heter verkligen Bibbenpupp... Han har nyligen flyttat till Sverige, men han talar svenska alldeles utomordentligt... Han har hjälpt mig med några små affärer ibland... Ja, jag försäkrar dig, att vi aldrig haft något annat tillsammans... Han är en glad garçon, som skrattar åt allting och som tycker förbaskadt om att dricka champis... Den skall jag be komma hit, skall du få se...»

»Ja, det vore ju rätt lustigt att få träffa en herre med det namnet...», tyckte grefve Vinker och skrattade ånyo, så att tårarne runno ned för kinderna.

»Och han har en god vän, ser du», fortsatte Marie ifrigt.

»... som också har ett liknande namn?» afbröt grefven.

»Nej, han heter Knechtbom!»

»Nå, det var ju mera mänskligt... och mera tyskt också.»

»Det är en mager en, må du tro, en riktig benget, men en vacker och stilig karl, med svarta ögon, och en som kan berätta lifvade anekdoter, så att man kan skratta ihjäl sig åt dem...»

»Såå», tyckte grefven allvarligt och med en liten för-

smädlighet. »Den är du säkerligen kär i. Har han också hjälpt dig med... hm, med några små affärer ibland?»

»Kär», upprepade Marie föraktligt. »Ah, nu är du så där infernaliskt dum igen... Jag har ju sagt, att jag inte är kär i någon enda... och att jag inte kan bli det heller... tusan, kär i hvarenda karl, som ser lite bra ut, åhnej, jag aktar mig nog... Men man kan väl tycka om att sällskapa med dem ändå...»

»Det skulle roa mig att veta, hvar du gjort de där bägge herrarnas bekantskap...»

»Men du är då för odräglig... Herre gud fader i himmelen, kan jag inte få säga, att jag känner ett par herrar, utan att jag behöfver redogöra för precis, i hvilket hus och på hvilken dato jag träffade dem första gången... om jag också hade ett par barn med hvar och en af dem, så kan du väl inte begära, att jag i hela mitt lif skulle ha haft aningar om, att jag skulle träffa en så utomordentligt sträng och liberal herre, som du... Du har väl egentligen icke med att göra, hvar och när jag träffat dem... Hufvudsaken är väl, att jag är dig trogen, nu när du betalar... Och det kan du väl för fanken kontrollera... du är ju här natt och dag nästan, och alla rummen stå till din disposition... om jag har någon älskare utom dig, så måste jag ju gå ut i köket för att ta emot honom... eller i farstun... usch, du är odräglig med din misstänksamhet...!»

Hon gick på som om hon varit en försäljningsgumma vid en af Stockholms hamnar, hvilken hållit på att gräla med grannkvinnan i närmaste ståndet. Hon var så ond, att hon blef blek, utan att besinna hur illa denna pratsamma häftighet klädde henne. Men hennes högmod var utan gräns och så fort hon med någon annan kom att tala om älsklingen Rothknecht, så blef hon alltid så känsligt nervös.

Grefven kunde naturligtvis inte genomskåda detta motiv, men han kände ändock till, att det inte var lönt att hejda henne, när hon kom i det där humöret.

Under det att Marie talade, hade han stigit upp och med

misslynt min gått och ställt sig i en vrå af rummet, vändande Marie ryggen och kikande på en liten dyrbar tafla — en vacker oljemålning, föreställande en badande kvinna, hvilken tafla han själf för ett par dagar sedan haft med sig som present åt Marie.

När Marie ändtligen höll upp, så blef hon tyst en liten stund. Synbarligen väntade hon på, att grefven skulle göra någon invändning, som hon kunde få bemöta.

Men grefven var envist stum. Han endast stod och vickade med kroppen. Han tycktes ha beslutit att icke vända sig om, förrän Marie tilltalade honom i vänligare ton.

»Nå, du kan ingenting svara... Du får allt medgifva, att jag har rätt», fortsatte mätressen obarmhertigt.

Med en rörelse, som han sökte göra så ytterst belefvad som möjligt, svängde grefven sig rundt på klackarna.

»Javisst», tyckte han i salongsmessigt galant, en smula ironisk ton. »Du har ju alltid rätt... En vacker kvinna har *alltid* rätt...»

»Åh, så artigt sagdt... Du öfverträffar ju dig själf...» Du borde vara prins i stället för grefve...»

»Det vore väl inte nog ... Jag borde väl minst vara kejsare för att vara dig till behag.»

»Åhja», tyckte Marie med en stolt axelryckning, »hvarför inte? Jag tror, att jag vore god nog åt dig ändå... Åtminstone om du vore lika gammal som du är..»

Marie visste allt för väl, att det ömtåligaste ämne hon kunde ge sig in på, var grefvens ålderdom. — Han blef alltid djupt sårad, när hon allvarligt anspelade på hans ålder. Men det hindrade naturligtvis inte, att detta utgjorde ett af de oftast använda vapnen, när hon ville reta honom.

Grefven gjorde en rörelse af den högsta otålighet.

»Men kära vän», sade han därefter med ett tillkämpadt lugn, »du skall få se, att du blir gammal, du med — och du skall få se, att du blir gammal mycket fortare än hvad jag blifvit det...»

Men Marie låtsade icke att höra den sista meningen. Hon erinrade sig, att saken ännu inte var riktigt afgjord,

och i det hon med en half gäspning -- för att visa hur litet hon intresserat sig för hans sista häntydan — vände sig mot honom, sade hon:

»Nå, hvad säger du om mitt förslag?.. Det behöfver väl inte kosta så mycket...»

»Jag har ju sagt, att jag inte bryr mig om kostnaden..»

Hon slog nu plötsligt om igen. Hon gick fram till honom, tog honom smeksamt under armen och sade med ett ytterst inställsamt tonfall:

»Jag skall bara be Bibbenpupp och Knechtbom. Du skall få se att du kommer att tycka om dem... Glada gossar bägge två... Några damer bry vi oss inte om... de få komma en annan gång.»

Så fort grefven fick höra det lustiga namnet, så började han ånyo att storskratta och kom i ett sådant där naivt godt humör, som Marie med största lätthet kunde försätta honom uti, och då han endast jamade med i allt hvad hon sade.

»Ja, herre gud, om du så ovilkorligen vill, så låt det ske... Bara jag kan hålla mig för skratt under presentationen» tyckte Maries gamle älskare, i det han sökte anlägga en så komisk mask som möjligt.

Äfven Marie började nu, med tanken på den väntade roligheten, som skulle blifva en behaglig omväxling med alla de förtroliga tête-à-têter, på tu man hand, hon måste underkasta sig, att komma i ett briljant humör, under det att dock hennes hjärna oaflåtligt arbetade med att tänka ut några planer i och för extra öfverraskningar på det stundande kalaset.

Den riktigt roade henne, tanken på detta, och den satte hennes fantasi i oafbruten rörelse. Hon hade verkligen längtat efter dylika små bjudningar, där hon icke blott skulle vara älskarinna utan äfven — värdinna. Kanske skulle ur den nu beslutade lilla festligheten kunna växa upp ett helt sällskapslif, där hon i stor toalett, med högrest hållning och ett förnämt småleende på läpparne kunde ett par mottagningsaftnar i veckan få göra les hon-

neures för en rad af högtidsklädda herrar och damer... damer ja, hvar skulle hon få dem ifrån, hon skulle tala med Rothkneht om den saken... själfva hufvudsaken var emellertid, att hon kunde få grefve Vinker att släppa till de nödvändiga rörelsemedlen, ty hennes »hofhållning» skulle nog under *sådana* förhållanden kosta ännu mer än hvad den redan gjorde... Men efter allt att döma, så kunde hon icke få tag i någon lämpligare person för detta ändamål än grefve Vinker. Han var omätligt rik, han var genom sitt lättsinne, detta som blifvit hans andra natur, nästan oupplösligt bunden vid henne, och han skulle sannolikt på grund af sin ålderdom förstå att mindre genomskåda hennes lögner om de inbjudna personernas karaktär än någon annan. Det var således i mycket behagliga framtidsplaner, som hennes fantasi råkat in. — —

Och dock var det inte i hennes egen hjärna, som den första tanken på »Bibbenpupps» och »Knechtboms» sammanträffande med grefve Vinker i Maries salong runnit upp. Det var från Rothknecht, som denna plan härledde.

Den store mästaren hade med detta flera uträkningar. Dels hade han fått den fixa idéen, att det skulle vara mycket intressant att lära känna en af Maries »officielle» älskare på närmare håll. Och särskildt grefve Vinker, denne den mest typiske representanten för de gamle libertiner, som hon — eller de — haft i sitt våld, och sannolikt den mest förmögne.

Dels ville han känna grefven på pulsen för att se, hur långt man skulle kunna gå med honom. Han hade räknat ut, att man måhända skulle kunna låta guldet från hans börs rinna ut i mer än en ränna. Inte blott genom 'Vackra Maries' hvita fingrar utan äfven genom Rothknechts! Han skulle göra försök att få skapa en liten slags »vänskap» mellan grefven och sig, som han kunde göra fruktbringande. Och hvar skulle detta gå lättare än i Maries salonger? Han skulle försöka om inte grefven vore villig att inlåta sig på små privataffärer, små handlån eller att skrifva på växlar. Han ägde, med sin vanliga självuppskatt-

ning, intet tvifvel att han icke skulle lyckas med sin pratande tunga, sitt eleganta uppträdande och roliga historier dupera och slå an på den fåfänge grefven. Han skulle försöka smickra honom, ljuga honom full och tjusa till honom, så att till sist Marie och han finge sina fingrar om narrens öron, och så skulle de leda honom ut till själfva kanten af afgrunden, ifall det vore möjligt... Ha, ha ha, det skulle bli en lustig lek, en präktig lek!

Schniedorf skulle uppträda som dum men rik kapitalist och Rothknecht som hans i affärer hemmastadde och skarpsynte kompanjon. Man skulle därpå med vissa förespeglingar förmå grefven — om inte annat, så i champanjefestens upphetsning — att gå med på en del affärer, på en del spekulationer, hvilka man med fagra ord och falska papper skulle göra så lockande och förtroendeingifvande som möjligt. Man skulle få honom att släppa till duktigt med pängar, af hvilka han sedan icke skulle få se skymten ... Ha, ha, det skulle hlifva en lustig lek, en satanisk lek!

Och så, när man drifvit det till spetsen, då skulle de tre goda vännerna plötsligt skudda stoftet af sina fötter och bege sig till en annan marknad. Sådan var Rothknechts uträkning.

Men han hade icke för Marie ännu afslöjat djupet af sina planer. Han var rädd för, att hon inte skulle riktigt kunna fatta dem genast, då hon var mer oerfaren än han i lögnens och bedrägeriets stora konst. Hon skulle nog få alltsammans klart för sig till sist, men han ville dröja något. Han borde därför pratat i henne en del andra motiv, hvilka naturligtvis rätt bra gått i henne, då hon med en sådan beundrande dyrkan lyssnat till alla ord, som kommo från hans mun, och då det, som tydligt framgått ur hennes samtal med grefven, tilltalade hennes egen smak och önskan att på detta sätt skaffa sig omväxling i orgiernas ystra lek.

Det var därför, som hon kunnat i samband med realiserandet af Rothkneckts plan, drömma sig in i de trium-

ferande stunder, då hon på storartade mottagningar skulle lysa som husets kungligt sköna drottning.

Men om hon vid något tillfälle kom att för Rothknecht antyda sina drömmar i den vägen, så kunde hon vara öfvertygad om, att han — åtminstone inom sig själf — skulle skratta riktigt hjärligt åt dem.

Ty han hade helt andra planer och uträkningar i kikarn. Han hade länge närt *den* drömmen att få byta experimentalfält, att komma ifrån den lilla svenska hufvudstaden, dit ödet genom en ren slump en gång slungat honom.

Och särskildt konkreta former hade denna plan tagit, då Marie genom sitt handlingssätt under en följd af år bevisat både att hon var en beundransvärdt listig förförerska och att hon var honom lika slafviskt tillgifven som Rosa, ja kanske i ännu högre grad.

Hade hon icke visat detta? Hade hon icke bundit de rikaste och mest bortskämda vivörer med järnkättingar vid sin sida? Hade hon icke lydt Rothknechts minsta vink och visat honom den mest hänsynslösa tillgifvenhet?

'Vackra Marie' var för stor för det lilla Stockholm. Det var Rothknechts åsikt. Hon hade ögon i sitt ansikte, blod i sina ådror, och drifter i sin själ, som skulle göra henne till en kontinental courtisane af allra främsta rang. Det var Rothknechts mening.

Den enda indirekta antydan, som han gifvit Marie om en dylik förändring af verksamhetsfält, hade varit, då han talat med henne om, att hon skulle lära sig språk, och han hade också skaffat henne en språklärare, som två gånger i veckan gaf henne lektioner i franska. Marie var naturligtvis för lat att göra några allvarliga språkstudier, men på grund af sitt goda hufvud lärde hon sig ändock en del glosor och fraser.

Rothknecht hade för Marie endast sagt, att hon borde lära sig litet franska till husbehof, ty han fruktade att hon skulle göra svårigheter med att resa ut, från synpunkten af den reflektionen, hvilken han trodde henne om att göra,

att det var trefligare att vara den främsta i Stockholm än den andra i London eller Paris. Han ville därför en gång föra henne med genom en slags öfverrumpling.

Och nu skulle grefve Berndt Vinker blifva deras sista offer på svensk mark. Allt hvad som på kortast möjliga tid kunde ske, skulle kramas ur honom, så att man icke blott kunde lefva bång i Stockholm under den tid, som återstod, utan äfven få ett temligen försvarligt resekapital.

Det gälde därför att väl begagna tiden, och Rothknecht hade uppmanat Marie att arrangera det så, att det icke kom att dröja länge innan presentationen egde rum. Hvad medel hon ville tillgripa och hvad skäl hon ville lägga fram, det fick hon själf afgöra. Herre gud, för *henne* var det väl inte svårt att få den gamle vällustingen att gå in på hvad som hälst.

Men Rothknecht hade dock försökt att hjälpa henne på trafven en smula. Han hade ansett det ytterst präktigt, om man från allra första stund kunde få grefven i någon slags humoristisk glädjestämning, och man borde använda alla medel, äfven de ytligaste,

Det var därför i Rothknechts hjärna som den där snillrika idén framkommit, att man borde begagna den tjocke Schniedorf till pajas och redan genom ett lustigt namn skapa en löjlighetens gloria omkring honom, hvilket kunde sätta grefvens skrattmuskler i verksamhet.

På det sättet hade »grosshandlar Bibbenpupp» kommit till, och Marie hade måst anstränga sig till det allra yttersta för att kunna säga fram det i en något så när allvarlig ton. Hon hade dock lyckats, och det tycktes ha gjort beräknad effekt, ehuruväl att grefven måhända ännu tviflade på, att den okände *verkligen* hette så.

FYRTIOSJETTE KAPITLET.

»Var har grosshandlarn sin affär någonstans?» frågade grefve Vinker med en stämma, hvars något darrande karaktär förrådde, att dess ägare ej var fullkomligt nykter.

Schniedorf fick plötsligen ett häftigt hostanfall, liksom om röken från den mörka havannacigarr, som han sög på, plötsligen trängt för långt ned i luftstrupen.

När hostanfallet var öfver, såg han på den nyfikne grefven med sina matta talgögon och utbrast i en ytterst trovärdig ton:

»Nere vid Skeppsbron... men jag skall snart flytta kontoret... någonstädes till Norr... Det är inte modernt längre, skall jag säga grefven, att tränga in sig i de där små hålen där nere i Sta'n, mörka och trånga. Det kunde vara bra förr i tiden, men nu ser det inte affärsmessigt ut längre... Vill man följa med sin tid, så måste man hyra en schangtil lägenhet på Norr... med stora fönster, där man kan ståta med sitt firmanamn i stora guldbokstäfver. Då först tror folk, att man är solid och att man förstår sig på att drifva affärer... inte sant?»

Grosshandlar Schniedorf — eller Bibbenpupp, under hvilket namn han för några timmar sedan presenterats för grefven — drog sina svulstiga läppar till ett artigt och älskvärdt leende, i hvilket äfven skulle ligga ett uns af satirisk öfverlägsenhet vid tanken på tidens ytligt förfinade smak — den tanke, med hvilken han sökte afleda grefvens uppmärksamhet från själfva hufvudfrågan. Ty han skulle ju få litet svårt att lämna den noggranna adressen på det kontor, där han dref affärer under sitt nya namn.

Grefven instämde också fullkomligt, och det syntes på hans min, att han tyckte, att Schniedorfs anmärkning var mycket träffande.

»Grosshandlarn ämnar få fast fot här i Stockholm . . .? Ni ämnar inte återvända till Tyskland så snart?» frågade grefven med ett intresseradt, resonabelt tonfall. Han antog sannolikt, att Schniedorf kände sig ytterst smickrad öfver att grefve Vinker värdigades på detta sätt intressera sig för honom och hans affär.

»Nej, jag tänker visst inte på att återvända . . . Jag har ju varit här tillräckligt länge för att ha lärt känna Sverige som ett utmärkt land» — ett älskvärdt leende mot grefven — »och jag har ju lärt mig att tala språket lika bra som mitt modersmål» — ånyo ett älskvärdt leende — »och jag trifs här ju alldeles förträffligt . . .»

I detsamma kom Rothknecht in från ett angränsande rum. Mot honom kastade grefven en misstänksam blick, ty han fruktade starkt att Marie och han hade något kuckel ihop, trots mätressens motsatta försäkringar.

Liksom på alla i början, hade Rothknecht äfven på grefven gjort ett visst obehagligt och retsamt intryck. Rothknecht märkte det äfven själf, men han skrattade åt det, ty han var säker på, att det nog så småningom skulle förändras.

Han slog sig vårdslöst ned i en fåtölj. Han föreföll rätt gaskig, men sannolikt ville han ge sken af att vara det mera än han verkligen var.

»Vår sköna värdinna har försvunnit», sade han. »Jag har sökt henne i hela våningen, men inte funnit henne...»

»Hon kanske har tröttnat på att vara ensam bland tre herrar», sade grefven faderlikt ursäktande.

»Det borde hon väl själf ha förutsett och äfven bjudit hit några damer», tyckte Schniedorf.

»Ja, det är fan så synd att man inte åtminstone är förlofvad, så att man kunde tagit med sig sin fästmö», sade Rothknecht spefullt. »Men fyll i glasen, mina herrar, och låtom oss dricka och vara glada, medan vi vänta...!»

Grefven såg förvånad på honom — det var då en tämligen djärf frispråkighet att uppmana till dryckjom — skulle någon ha spelat värd, så var det väl grefven.

Glasen fyldes emellertid, de tömdes under skålande och skrattande, och de fyldes ånyo. Rothknecht och Schniedorf pratade oafbrutet och äfven grefven ansträngde sig för att få ett ord med i laget. Det var ju första gången de tre herrarna sammanträffade, och därför ville det gärna komma fram en något trist och seriös stämning, när Marie var borta. Nyss, under Maries närvaro hade glädjen och skämtet stått högt i tak och man hade varit öfverens om, att man just var lagom många att få tefligt vid likör- och konjaksglasen — hvarken för många eller för få. Bristen på damer hade då inte tyckts göra sig gällande, ty Marie hade utvecklat en sprittande glädjestämning och en rafflande spiritualitet, så att hon kunnat räcka till att göra minst ett dussin kavaljerer glada och förälskade. Hon hade förstås varit öfvermåttan förtjust i, att hon lyckats arrangera den lilla sällskapscirkeln.

Efter en halftimme kom Marie in, med högburet hufvud och ett strålande leende på läpparna. Alla tre herrarne sprungo upp och började att öfverhopa henne med frågor, hvar hon varit, och med artigheter öfver hur efterlängtad hon var. Marie bara skrattade, fritt och lössläppt som en bortskämd primadonna.

»Om en timme kommer jag att försvinna igen», sade hon i en lika mystisk som afgörande ton.

»Åh-ne-ej», utropade alla tre i ett långdraget bedjande.

»Jo, bestämdt», förklarade hon, »jag har en liten öfverraskning..»

»En öfverraskning?»

Alla tre stodo som lefvande frågetecken.

»Ja, jag säger ingenting, men herrarne få sedan gå in i matsalen en stund, och alla dörrarna till salen skall stängas, och den som försöker att lyssna i springorna eller att titta genom nyckelhålet, den får aldrig min nåd mera... Ni få ta så många champanjeflaskor med er dit in, som ni behaga....»

Den förvåning, som återspeglade sig i ansiktena, var denna gång lika uppriktig hos alla tre, ty ingen utaf dem hade fått ett enda nys om hennes hemlighet.

Marie slog sig emellertid ogeneradt ned i grefvens knä, lade armen om hans hals och sade i gycklande ton:

»Nå, hvad tycker du om kalaset, gamle gosse?»

Rothknecht och Schniedorf hade den största möda i världen att återhålla ett spefullt gapskratt, när de sågo det elakt gäckande uttryck, som glittrade i hennes mörka, af konjaksdrickandet tårade ögon. Men grefven tycktes icke märka detta uttryck, och de båda andra filurerna lyckades med vederbörlig skådespelaretalang uppföra sig i enlighet med situationens kraf, skämtande, gycklande, skrattande, men icke med ett ord eller blick förrådande sin ställning till grefvens officiella älskarinna.

— — — — — —

Marie hade kört in dem alla tre i matsalen och väl stängt dörrarna om dem. Att det förbereddes någonting i stora salongen ,det förstodo de, men de hade icke en aning om, *hvilken* glädje öfverraskningen skulle bringa dem.

Klockan var nu strax efter midnatt. De hörde tassande steg därute och mystiska hviskningar, hvilka naturligtvis kommo från Marie och hennes kammarjungfru. De hörde äfven den försiktiga skjutningen af en och annan möbel.

De fingo sitta därinne så länge, att de blefvo otåliga

— det behöfdes, förstås, icke lång tid förflyta, förrän det skulle inträffa — och Rothknecht hade ett par gånger varit och knackat på dörren. Men Marie hade med hotfull stämma svarat, att om de inte voro lugna, så fingo de icke se henne mera i kväll.

Slutligen öppnades dörren till salongen af kammarjungfrun, och tre par nyfikna ögon stirrade förhoppningsfullt ut i det stora och eleganta rummet.

Men man måste medgifva, att besvikelsen blef rätt stor, när de inte funno annat än att divansbordet, fåtöljerna samt ett par andra möbelsaker blifvit något flyttade åt sidan och att den dyrbara brysselmattan fått en i rummet dominerande plats. Jovisst, en sak till: belysningen hade blifvit förstärkt, hela rummet strålade som ett ljushaf.

Men, hade man behöft så lång tid för att åstadkomma detta? Och hvad var meningen.? Alla tre — den gamle grefven hade nu på grund af ruset och skämtet kommit i en ytterst nyter och putslustig stämning — skyndade till kammarjungfrun, höll fast henne och försökte att få någon förklaring af henne, men hon svarade endast, att »fröken ber herrarne slå sig ned och vänta», slet sig lös och försvann ut i tamburen. Man hade således inte annat att göra än att lättjefullt slå sig ned i de undanskjutna fåtöljerna, blossa på sina cigarrer och vänta.

Plötsligt slogs dörren från motsatta sidan upp och in trädde Marie. Men det var svårt att känna igen henne i den stora öfverraskningens första ögonblick, ty hon framträdde i en helt annan skepnad än den man nyss sett henne uti. Det var icke den stolta, eleganta sällskapsdrägten, som omslöt hennes lemmar, det var variététribunens trikåkostym, som spände sig öfver de smidiga, rundade formerna.

Hon hade klädt sig i den drägt, som hon begagnat vid maskeraden, där hon mötte grefven för första gången. Men hon hade lagt till några detaljer, som ytterligare skänkte den en pikant glans. Ett triumferande leende spelade på hennes sinnligt röda läppar, när hon tog ett piruettsteg in i rummet, sirligt höjande armarna öfver hufvudet och

ett långdraget: »åh-h-h?!!» ljöd från de tre »gästernas» munnar.

»Mina herrar, föreställningen börjar!» utropade Marie med ogenerad, klingande stämma — — »*Nästa* gång skall det bli musik.»

Hon sprang och ställde sig på den tjocka brysselmattans fina, lysande mönster, och i nästa ögonblick höjde hon med en bedårande mjuk rörelse det ena benet upp i luften, nästan i jämnhöjd med bröstet, medan från de tre åskådarne ljöd en rent af vild applådsalfva.

»Ett djäfla fint påhitt!» skrek Rothknecht med ögonen gnistrande af förtjusning.

»Charmant, charmant!» ropade grefven, medan hans rödsprängda ögonglober drunknade i åskådandet af den tjusande företeelsen framför honom på mattan.

Marie sade icke ett ord vidare. Hon tycktes synbarligen anstränga sig att taga påhittet så seriöst som möjligt, att inlägga en så allvarlig ansträngning däri som möjligt. Hon började att dansa med ungefär samma min, med hvilken odalisken dansar inför sin herre och sultan.

Men det blef dock en dans af helt annan karaktär, icke en cirkladt graciös, med sakta vågrörelser, pointerade muskelryckningar och korta ställningssteg, utan en vild, hänsynslös, yrande, med hastiga hvirfvelsvängningar, breda armkastningar och djärfva piruetter — Det var primadonnan från Bacchi hofteater, som dansade, men hon inlade dock så mycket behag, så mycken grace i sina rörelser, att de, trots sin häftighet och sin vildhet, smekte ögat och verkade harmoniskt skönt. Ja, det var verkligen ett underligt påhitt! Synbarligen hade hon öfvat in vissa dansrörelser, beräknat vissa svängningar, men under uppträdets gång kom det dock en sådan stormande inspiration på henne, att man tydligt märkte, ett hon improviserade största delen. Därför blef det också en oregelbunden, bizarr, löjlig solodans, men komiken verkade så omedelbar och situationen i sin helhet var så trollsk, att det hela både för exécutricen

Det var primadonnan från B

som dansade. (Se sid. 823.)

och åskådarna flöt fram lika naturligt, som om det varit ett beräknadt nummer i ett uppgjordt program.

Men hvad som dominerade så fullständigt, att man nästan glömde att kriticera dansens beskaffenhet eller dissikera dess karaktär, det var naturligtvis den personligt strålande charme, som låg öfver det hela, en gudomlig charme, som skapades af de stora ögonens glans, det mörka hårets svall, de höga bröstens flämtningar, den hvita halsens rundning, de spända vadornas och de höga vristernas linieskönhet. För dessa tre blaserade fruntimmersjägare hade väl Maries stolta kvinnliga behag aldrig vid något tillfälle framstått så öfverväldigande, så våldsamt frampiskade, som i dessa ögonblick, i denna drägt, i denna belysning, i denna dans; och man kunde också se på deras blickar, huru girigt de sögo in hvarje rörelse, hvarje muskelspänning, hvarje liniebugtning, man kunde nästan se, huru deras själar skälfde af förtjusning, om också de för hvarandras skull sökte att låta skämtet spela på läpparna.

Och hvad som väl också stack dem i ögonen och sannolikt icke behagade dem illa, det var den djärfhet i kroppsrörelser, den frivolitet i kroppsböjningarna, som i vissa ögonblick, då den egendomliga dansen försiggått en stund, tog sig sådana uttryck, att det för nyktra ögon nästan tangerade gränsen till det osköna. Men de tre par ögonen, som åskådade den vackra danserskans prestation, tillhörde ju icke nyktra människor.

Icke heller behöfde det förvåna, att dansen understundom fick denna karaktär, ty vissa symptomer i Maries ansikte skvallrade allt för tydligt om, att danserskan själf ej försmått att dyrka den store guden Bacchus, innan hon börjat séancen. Detta kunde dock ej betecknas som någon speciell händelse för dagen, ty den gamla konjakstörsten, alkoholbegäret, rasade och härjade ännu inom Marie, om också hon nu förmådde kachera det en smula bättre än förr, dels därför, att hon tålde mera, och dels därför, att hon i umgänget med sina fina älskare lärt sig en smula ytlig salongsbelefvenhet.

Man skall dock icke inbilla sig, att det estetiska eller det sinnligt tjusande behaget i hennes dans var så öfvervåldigande, att de tre åskådarne till den grad häpnade, att de sutto som tysta och beundrande betraktare.

Åhnej, allt efter som dansen fortskred smittade Maries liflighet äfven de tre, som sågo på, och de började att följa med i föreställningen med det mest direkta deltagande.

De kastade sig baklänges i stolarna, skrattande med fulla halsar, de härmade hennes gester och framslungade lustiga och djärfva infall, när någon af hennes ställningar eller rörelser gåfvo anledning därtill.

Men Maries för sysselsättningen djupt intresserade allvar kunde de icke rubba. Hon drog inte ens på mun åt deras kvickheter, utan fortsatte oafbrutet och ogeneradt, som om de icke funnos till.

Hennes egendomligt allvarliga min verkade emellertid icke nedstämmande eller afväpnande, utan den tog sig tvärtom mycket lustig ut i kontrast mot det öfriga, och då den ovilkorligen måste ge intryck af att vara en konstgjord mask ofvanpå allt det glada och muntra, som spelade inom henne, så blef den i åskådarnes ögon af stor humoristisk effekt.

»Ni har visst gått och lärt er att dansa för hin onde själf», sade Rothknecht, och hans infall tycktes centeras af de båda andra, att döma efter deras bifallsskratt.

»För en sådan där modern odalisk skulle allt sultanen betala en liten förmögenhet», tyckte grefven, som ville visa, att han väl kände till de olika uttrycken för männernas universella svaghet för det täcka könet.

»Om vi skulle skrifva till honom och fråga, i fall han vill byta med en af sina favoritsultaninnor«, inföll Schniedorf.

»Då fordra vi minst två stora diamanter i mellangift», sade grefven.

»Eller ännu bättre två andra vackra flickor, så fingo vi en hvar», föreslog Rothknecht med sin stickande och kallt satiriska stämma.

Marie fortfor emellertid att oafbrutet dansa, med sin tillgjordt allvarliga min lagd öfver ansigtet. Ibland vid något af herrarnas uttryck darrade det en smula i musklerna omkring mun och ögon, men hon syntes anstränga sig till det yttersta för att inte släppa fram skrattlustan, ifall någon sådan förefanns.

Så småningom började hennes dans att antaga allt vildare former. Det blef icke längre en dans, det blef en hvirflande häxlek med armar, ben, hufvud, midja. Hon tycktes plötsligen ha anfäktats af något nervöst anfall. Allt hvad som kunde kallas estetiskt skönt och öfvervägt försvann och det blef en prestation, sådan som endast en drucken människa kan uppvisa.

Än var hufvudet nere vid golfvet och plötsligen rycktes det upp till kroppens hela längd med en kraft, så att man tyckte att halskotorna skulle ryckas sönder. Benen kastades i luften med en vårdslöshet, som om hon ej behöft dem att stå på, och armarne svängdes rundt, så att de gåfvo föreställning om att mångdubblas.

Man fick ovilkorligen det intrycket, att det endast var en ovanligt stark och spänstig kvinna, som kunde prestera något dylikt, och det gaf i all sin löjliga bisarrhet intrycket af något äkta akrobatiskt, något af den akrobatiske pajassens uppträdande på cirkusarenan.

Att Maries utseende så småningom fick känningar af dessa glädjefylda dansansträngningar, det var ju helt naturligt. Hon svettades, så att pudret och sminket flöt ned och vanställde hennes ansikte, håret kom i en fladdrande oordning, och kläderna spräcktes upp och refvos sönder.

De tre herrarne hade på sistone betraktat henne hufvudsakligast med förvåning, men med en förvåning, som ackompanjerades af ännu mera stormande skrattsalfvor än förut. Ty nekas kunde ju inte att den delen af Maries uppträdande lockade till skratt på samma sätt, som man skrattar åt en drucken människas löjligheter.

De kunde ej underlåta att tycka, att hela tillställningen genom denna sista häxdans fick en annan karaktär än den

hon haft förut. Den fick karaktären af något ansträngdt, något uppdrifvit, något af glädje, som gick så långt, att det icke längre var glädje.

Trots sina af alkohol stimulerade hjärnor kände de ändock en stark fläkt af detta intryck, och den verkade icke behagligt. De kommo sig icke för att göra några reflektioner öfver denna nya riktning i deras tankegång, utan de sökte att dölja sin lilla förlägenhet — man kan mycket väl kalla det så — under de bullrande skrattsalfvorna. Men liksom Marie ville håna dem och plåga dem, fortsatte hon att svänga rundt på mattan i sin hänsynslösa stormhvirfvel.

Hon hade ansträngt sig, så att kinderna blefvo bleka under svetten ibland, när de icke voro blodröda, och bröstet höjde och sänkte sig så våldsamt vid andetagen, att det verkade hemskt.

»Sluta upp, Marie, Ni anstränger er för mycket», ropade grefven till henne, i det han gjorde min af att vilja gå fram och häjda henne.

Det tysta, endast till hälften fullbordade hånskratt, hvilket i detta ögonblick låg på Rothknechts läppar, bevisade med all sannolikhet, att den ovanligt skarpsinnige mannen *förstod*, hvad som, liksom i form af en ingifvelse, plötsligen kommit öfver Marie — kanske också icke så helt och hållet tillfälligt, utan en smula öfverlagdt, ty hon var i mångt och mycket en egendomlig kvinna.

Han förstod, att det kunde vara en smärta, som tagit sig uttryck i detta ansträngda glädjeutbrott. När han sammanstälde en del detaljer af hennes uppträdande i afton med vissa besynnerliga anfall — af mycket kort varaktighet — som hon förut fått ibland i hans närvaro, så förstod han, att det låg något lifsföraktande, något mänskohatande på botten af hennes själ, hvilket hon ej kunde hindra att då och då bryta fram, i synnerhet om ruset verkade på hennes hjärna.

Denna sista vansinniga dans hade varit en utbrytning af föraktet och hatet i hennes själ — det, som sannolikt hade skapats af samvetskvalen öfver en tillvaro, hvilken i

all sin glans och härlighet ändock var fyld af stank och vämjelighet på botten. Hon hade velat håna dessa tre, som varit hennes åskådare, och hvilka alla hade sin stora del i hennes guldförgylda förnedring, hon hade med sin krystade fröjd velat kasta sitt lifs förakt, sitt mänskohat i deras ansikten. Hon hade velat inbilla dem, att 'vackra Marie', courtisanen, drinkerskan, skökan, var den gladaste af alla kvinnor, inbilla dem detta på ett sätt, att de samtidigt insågo, huru dyrköpt detta nu oumbärliga glädjelif var för henne. Hon hade i andlig måtto velat spotta dem sitt hån i ansiktet med den blodiga ironi, som låg i nervernas och musklernas våldsamma glädjevridningar.

Det var en dylik reflektion, som Rothknecht, mannen med den stora mänskokännedomen och det skarpa förståndet, kände genomfara sig. Men om han sagt ett ord af detta till de båda andra, skulle ingen utaf dem begripit en bokstaf, allraminst grefve Vinker. Han såg naturligtvis i Marie endast den efter guld fikande mätressen, hvilken champanjeruset stigit åt hufvudet.

Självklart är, att en man med Rothknechts skaplynne ej kände något medlidande med Marie, ifall hans reflektion var riktig, han gjorde den endast med den mest satiriska kallsinnighet, ja nästan med en slags högfärdig skadeglädje öfver, att det var *han*, som höll denna präktiga kvinna i sin hand.

Men ännu mera tragiskt skulle sannolikt Maries komiska uppträdande ha förefallit Rothknecht om han vetat om, att en af Stockholms detektivkonstaplar just i dessa dagar höll på att vidtaga mycket närgångna efterforskningar för att få reda på med hvilka personer 'vackra Marie' underhöll umgänge. Kanske skulle då hennes dans ha förefallit honom som dansen vid randen af en vulkan — —

Men han visste icke detta, fastän han annars visste rätt mycket, och därför kände han sig så öfverlägsen vid tanken på, att denna själfulla och sköna kvinna var *hans*, hans i en långt vidsträcktare mening, än hvad de flesta män-

nen kan säga om den kvinna, af hvars friviliga famntag de njuta.

Om han därtill vetat, att den vansinniga glädjeflicka, som han i den råaste obarmhertighet störtat ned från en af Themsens broar, i en svensk dårhuscell nämt hans namn inför samme stockholmske detektiv, så hade han nog inte låtit den tokroliga danserskan dansa till slut, utan slagit en kappa om hennes halfnakna lemmar och sökt att hvilken minut som hälst komma i väg med henne från den svenska hufvudstad, på hvilken han för länge sedan tröttnat — —

Grefven gjorde allvar af sitt uppsåt. Han gick fram till Marie och grep henne med en salongsuppfostrad kavaljers belefvenhet om lifvet. Men det var nära, att han fått ett slag af hennes vildt fäktande armar. Och att stanna henne skulle han nog icke lyckats, såvida hon ej på grund af sin trötthet själf beslöt sig för att stanna.

Men ögonblicket efter grefven skyndade äfven de båda andra fram, och då de gjorde miner af att hjälpa den svage gamle grefven att få henne att hålla upp, så var det ju tydligt, att hon måste ge vika för öfvermakten.

Då grep henne plötsligt en annan vild ide.

»Håll ihop!» ropade hon åt sina kavaljerer, i det hon med ena foten gjorde en talande gest upp i luften.

Liksom tämjda af hennes befallande åtbörd togo de tre manliga individerna helt oreflekteradt hvarandra i händerna, och innan de visste ordet af, hade hon fattat tag i den närmast stående, grefven. Med en kraft, som de inte hade trott henne om att ha i behåll, drog hon nu alla tre efter sig. Hon var icke längre allvarlig, nu skrattade hon högljudt. Hon kastade upp dörren till närmaste rum, så att det brakade i väggen, och nu bar det af i en stormande ringlek genom hela våningen. Marie i spetsen och de tre andra efter. De förstodo hennes mening och funno den lustig, hvarför de sökte att hålla väl ihop. Med en oerhörd fart bar det af från rum till rum. Ut i tamburen genom en dörr, in i våningen genom en annan och tjä-

narne kommo till och betraktade leken med nyfikna blickar, men stod någon af dem aldrig så litet i vägen, så slängdes hon undan med en häftig knuff af Marie.

Munterheten var stor. De skrattade alla fyra så häftigt, att de inte kunde få fram ett ord. Men framåt bar det i flygande fläng, och till sist med nästan svindlande fart.

Grefven hade isynnerhet svårt att följa med och han slog gång på gång riktigt hårdt emot dörrposterna, men det låtsade Marie inte om att hon märkte, hon bara drog och drog, från rum till rum. Stolar knuffades i kull, bordsprydnader föllo ned, borden fingo dansa rundt, golfvet gungade, så att man tyckte att det kunde brista, men minst fyra eller fem gånger drog det vilda tåget genom rummen, innan Marie alldeles utmattad kastade sig framstupa på mattan, där hon utfört sin dans. De andra kastade sig ned i stolarna, under det att skrattsalfvorna bröto fram mellan deras stönande andningsapparater.

Marie blef liggande. som om hon plötsligen fått hjärtslag, som om musklerna plötsligen skurits af. Men hennes ögon glänste af tillfredsställelse öfver roligheten, och hon såg på de andra, liksom om hon väntat erkännande ord för sitt sista trefliga påhitt.

»Det var varmt», pustade grefven.

»Men trefligt!» sade Schniedorf.

»Det var det roligaste jag haft på länge», tyckte Rothknecht.

Marie såg på dem, först på den ene och så på den andre, eller kanske på alla tre på en gång, och så brusto alla fyra ut i ett förstående, lössläppt gapskratt.

När de hämtat sig gingo de tre herrarne och ställde sig rundt den på golfvet liggande Marie, på ett humoristiskt sätt sträckande händerna mot henne, liksom om de ville hjälpa upp henne.

»Ah tack», sade Marie, »jag stiger nog upp själf... jag är inte trött!»

»Det var väl fan!» inföll Rothknecht.

De fattade alla tre tag i henne, i de bara armarne, i de trikåklädda benen, och så lyfte de upp henne på axlarna.

Marie ville förstås göra litet motstånd, men det genomskådades lätt, att det var speladt.

Under stora ansträngningar, men under vildt jubel bars Marie omkring, rundt hela den stora salen. Hon pep och skrek och fäktade, men om också grefven icke förmådde mycket, så hade Rothknecht och Schniedorf starka krafter, och hon hölls stadigt uppe i luften. Hennes klädsel råkade fullständigt i oordning. Lifvet hade spruckit opp i hvarenda söm, trikåerna hade fått remnor, den stora hatten låg tillstukad ned i nacken och kjolen var uppdragen och hopskrynklad, så att dess skylande förmåga var lika med noll.

Beträffande hennes yttre, så var det i ett ömkligt tillstånd, som de tre hjältarna lade ned 'vackra Marie' på den mjuka mattan igen. Men detta var ju icke att fästa sig vid, det tvärtom ökade situationens lustiga karaktär.

När hon kommit tillbaka på sin gamla plats, reste hon sig upp i sittande ställning, i det hon drog kjolen ned en smula öfver benen.

»Gif mig ett glas champanj!» bad hon och höll båda händerna för bröstet för att dämpa de häftiga andetagen. Rothknecht blef naturligtvis först färdig med att öfverräcka henne det begärda.

»Det här var roligt», sade hon med tindrande ögon, i det hon gaf sin förste älskare en blick, som skulle gjort grefven ilsken af svartsjuka, ifall han varit tillräckligt nykter att se den.

Hon drack ur det stora champanjeglaset med en girig törstighet, som om det varit vatten.

Hon begärde ett glas till och äfven det tömde hon i ett enda drag.

Därpå reste hon sig upp, men hon hade visst druckit champanjen för hastigt, ty hon tyckte, att allting snurrade rundt. Hon måste hastigt lägga sin arm i Rothknechts.

»Vid Gud, tror jag inte, att jag är full», sade hon med ett gapskratt.

»Af kärlek?» läspade grefve Vinker, i det han tog henne en smula öfverlägset skämtsamt under hakan. Samtidigt riktade han blicken med en slags argsint skärpa mot den arm, som Marie lagt i den smale »herr Knechtboms».

Rothknecht märkte grefvens blick, och då han till intet pris ville, att grefven skulle misstänka, att de voro mer bekanta än hvad Marie omtalat, så tryckte han hastigt och hårdt hennes arm och gjorde sedan en vändning, så att den föll ned ifrån hans.

Marie sköt opp sin underläpp med en föraktlig grimas, liksom om hon velat säga: hvad är det där för fjäsk! — men hon vågade icke göra några invändningar mot Rothknechts tillvägagående.

Så fort grefven vände till ryggen, såg också hennes gratisälskare på henne med en blick ur sina djefvulsögon, som visade, att han icke i minsta mån hade glömt festens egentliga ändamål och dess affärsmessiga syfte, äfven om han med förtjusning deltagit i den stormande glädjen, och om också hjärncellerna kittlades litet af alkoholen.

Marie tog emot denna befallande blick ödmjukt som en slafvinna. Det föraktliga draget kring läpparna försvann genom en viljeansträngning, och hon böjde ödmjukt på hufvudet, liksom om hon med detta tecken ville visa sin förståelse af hans befallning.

Från denna stund blef också grefven allt mer och mer hufvudpersonen, för hvars önskningar de öfriga böjde sig, och hvilken på ett i ögonen fallande sätt blef kringfjäsad och uppmärksammad.

Och i sin rusiga stämning var han ej sen att taga emot denna tillkonstlade hyllning som en helt naturlig sak, hvilken tillkom hans grefliga börd och hans liberalitet. Hvad vore egentligen de båda andra mot honom! Som »grosshandlare» hade de presenterats, men sannolikt voro de åtskilligt tvetydiga existenser! Men det brydde sig grefve Vinker inte ett dugg om, åtminstone inte så länge han

hade champanjeruset i kroppen! Han måste ge sin älskarinna rätt, det hade legat en behaglig omväxling i att få vara fyra, efter att så många gånger förut haft nattsupéer på tu man hand. Och de båda inbjudna voro ju glada, gemytliga och trefliga galoscher, åtminstone började han tycka det under den sista delen af kalaset, sedan de båda figurerna börjat att riktigt lägga an på att göra sig behagliga för honom. Han hviskade också till Marie, att det här skulle de göra om igen, och Marie tog honom om halsen, satte sin lilla mun intill hans öra, så att läpparna kittlade honom, och hviskade kärvänligt tillbaka:

»Ser du det, din gamla åsna, att du alltid får trefligt, om du lyder mej!»

Marie började också så småningom att lefva om med honom, trots de båda andras närvaro, på ett så ogeneradt sätt, att det nästan gick till öfverdrift, och hennes båda gamla vänner hade riktigt svårt för att hålla sig för skratt.

Hon kysste honom så ohäjdadt, som om hon velat hypnotisera honom med kyssande, hon drog honom i mustacherna som en barnunge, nöp honom i armarna och benen, slog sina armar omkring honom och försökte att lyfta honom, brottades med honom och kastade sig handlöst öfver honom, när han ramlade omkull, tog honom i fötterna och släpade honom på ryggen och dylikt, för att nu inte omtala de otaliga gånger, som hon kastade sig upp i hans knä och lyfte benen i vädret, låtande honom få känna hela tyngden af sin mjuka kroppshydda.

Den ålderstigne och rätt korpurlente grefven svettades och pustade, men han icke blott fann sig mycket tåligt i, att hon på detta sätt behandlade honom i de båda »främmandes» närvaro, utan han hade också en min, som visade, att han äfven fann sig mycket smickrad och belåten med den fria leken.

Han såg ibland på »grosshandlar Bibbenpupp» och hans kompanjon, som om han velat fråga: Hvad säger ni om min charmanta älskarinna? Har ni sett en gladare kvinna någon gång förut? Förstår ni inte, att grefve Vinker alltid har smak att välja?»

När Marie någon gång gaf leken en prägel, så att den alltför starkt fick en något generande doft af drift, så sökte grefven att genast slå bort detta med ett skämt och ett forceradt skratt. Och de båda andra skrattade då pliktskyldigast med, så att det behöfde aldrig blifva något störande afbrott.

Det säger sig också själf, att de skämtsamma infallen och de djärfva ordlekarna hela tiden flödade som en forsande ström. Rothknechts kalla stämma skar oafbrutet genom luften som en knifsegg, men han framkallade alltid dånande munterhet med sina träffande anmärkningar. Och Schniedorf ackompanjerade honom hvarje minut med alla möjliga slags frivola kvickheter, framsagda på det godmodigt släpande sätt, som var Schniedorf eget numera, när han blef riktigt mätt och riktigt full. Maries tunga var lössläppt som en drucken glädjeflickas, och när Rothknecht kom med någon mustig glosa af mera originell uppfinning, så kunde hon upprepa den gång på gång specielt för grefven, tills hon fick honom att gapskratta så hjärtligt, att hon blef belåten.

Det pikanta i Maries smeksamma upptåg med grefven ökades naturligtvis i hög grad däraf, att hon fortfarande var iklädd sin lätta variétékostym, hvilken visserligen genom misshandlingen förlorat sin fraichehet, men hvilken dock fortfarande var egnad att låta hennes välformade kroppsdelar framstå i all sin retande glans. Och under hennes intima narrspel med grefve Vinker hade hon naturligtvis gång på gång kommit i en situation, då hon icke blott i hög grad öfverskjutit gränsen för det ärbara, utan äfven gått öfver gränsen till det obehagligt fula.

Men för Marie var detta i dessa ögonblick fullkomligt likgiltigt. Hon hade sannerligen med ogeneradt lugn och utan en tillstymmelse till rodnad klädt af sig spritt naken och försökt att stå på hufvudet, om detta fallit henne in. Hon anfäktades af en den grofvaste fröjdelusta denna natt, den första, då hon fört de tre tillsammans. Och den hade ännu mera sporrats genom Rothknechts tysta befallningar,

att hon hufvudsakligast skulle lägga an på att skoja opp den gamle grefven. Naturligt är, att hon i förväg tänkt ut öfverraskningen att klä sig i variétékostym, liksom också att uppträda med ett dansnummer, men allt det öfverspända, allt det vilda och burleska, som kommit med i dansen och som kommit sedan, det var en produkt af ögonblickets ingifvelse.

Rothknecht och Schniedorf höllo sig under dessa sista timmar en smula mera passiva än förut, hufvudsakligast spelande rollen af åskådare, men dock genom sina komiska infall och skämtsamma anmärkningar aktivt deltagande i de groteska uppträdena.

I början hade de misstänkt, att grefve Vinker skulle draga sig för att låna sig åt Maries pajasupptåg, när andra voro närvarande, men det visade sig, att denna fruktan var onödig. Den gamle inbitne festprissen och orgiehjälten deltog med allt mera lefvande — men derför också allt mera komiskt — allvar i »föreställningen», och han lånade sig med naiv villighet åt Maries nycker, allt villigare ju mera hon piggade upp honom med sina kraftiga smekningar, och ju flera champanjeglas han tömde...

Plötsligen föll det Marie in en idé, som hon med häftiga, men talande gester och med en ström af skrattsjuka ord sökte att tydliggöra. Hon skulle ut och rida och grefven skulle vara häst. Hon hade honom att lägga sig på knä och stödja sig med armarna mot golfvet, föreställande att han gick på fyra ben i stället för två. Han sökte nu att göra något motstånd, ty det var för ansträngande, trots det, att han såväl som de öfriga klädt af sig i skjortärmarna, men hon var obeveklig, och han måste lyda henne. Hon ryckte loss ett rödt silkessnöre, som hörde till en gardinupphållare, och lade det i mun på honom och sedan satte hon sig grensle öfver hans rygg. Hon stödde sig en smula med fötterna mot golfvet, men ibland lyfte hon dem upp helt och hållet, så att hon hvilade på honom med hela sin tyngd. Grefven pustade och svor och försäkrade, att hon bröt sönder både ryggen benen och armarne, men hon

bara ryckte i snöret med brutal kraft och smackade som på en häst och dunkade honom i nacken, för att han — skulle springa fortare. Det dröjde icke länge förrän grefven tog öfverhalning, en gång när Marie försökte att lyfta fötterna från golfvet, och med en tung duns trillade grefve Vinker och hans älskarinna om hvarandra på den mjuka mattan, under det att de båda åskådarna vredo sig i våldsamma skrattanfall.

Grefven kastade sig i en stol. Bröstet gick på honom som en ångmaskin, och hans ansikte var blodrödt tillföljd af ansträngningen.

Men när han fick syn på Marie, kunde han dock icke låta bli att göra en rörelse af gladt humör. Hon låg nämligen kvar på golfvet och sprattlade med benen högt i luften. Klädningen låg öfver bröstet, och en af trikåerna på de obetäckta benen hade spruckit upp, så att det bara

skinnet lyste fram i en lång spricka. Äfven med armarna fäktade hon som en vansinnig, och gång på gång gaf hon upp de fruktansvärdaste indiantjut.

När hon ändtligen reste på sig och satte sig i en stol för att hvila, så kändes det liksom om de allesamman tömt ut sista droppen af sin glädjekraft, och det kom ändtligen några minuters stillhet och tystnad öfver det uppsluppna sällskapet.

Men lång stund hade icke förflutit, förrän Marie reste sig upp igen, och hon höll på att skrämma lifvet ur grefven, hvilken slutit ögonen, som om han försökt att somna, då hon fattade den lilla silfverklockan på bordet och klirrade till några ringningar med en häftighet, som om elden varit lös.

Kammarjungfrun inträdde med brådskande fart, förvånad öfver det häftiga ringandet och yrvaken i ögonen.

Äfven hennes »gäster» sågo frågande på Marie. Men innan de hunnit framställa några spörsmål, sade den vackra värdinnan i stramt befallande ton till sin kvinliga tjänsteande:

»Gå ner och väck August och säg till, att han spänner för... Skynda dig fort, adjö!»

Hon gjorde en gest af otålighet med ena foten och inom några sekunder var kammarjungfrun försvunnen.

De tre herrarne sågo på Marie med ungefär samma uttryck i ansiktena, liksom om de bedt henne närmare motivera och specificera sin befallning till tjänsteflickan. Men Marie satt bara och småmyste.

»Få vi följa med?» frågade grefven med en gäspning.

»Klockan är fyra, om en timma är det full dager», sade Schniedorf med en hickning.

»Om Ni tänker att fara ut i den där kostymen, så får Ni allt först sy igen den där sprickan på trikåerna», gycklade Rothknecht. »Om Ni vill gå efter nål och tråd skall jag hjälpa er... Jag är visserligen ingen skräddare, men i detta sällsynta fall, så...»

Marie och de båda andra skrattade och grefven drog

sin stol närmare Maries, liksom om han också velat vara med om den delikata reparationen.

»Ja, mina herrar», tyckte Marie med humoristisk högtidlighet, »Jag bjuder er alla tre på en liten åktur i den friska morgonluften... Grefve Vinker har ju varit så snäll och skänkt mig häst och vagn, så att ni slippa någon hyrkuskräkning... Ja, jag tänker verkligen fara ut i den här kostymen... tror Ni, att jag orkar kläda om mig så trött som jag är... Men jag skall taga på mig en kappa, så att *för* stor skandal skall det inte bli...»

»Men Ni förkyler er med de söndriga trikåerna», anmärkte Rothknecht.

»Åh tusan», tyckte Marie, »inte när man har ett par tre buteljer champanj i kroppen...»

»Men det var synd att väcka opp August», sade Schniedorf med försök att göra sig lustig på drängens bekostnad.

»Isynnerhet, om han hade någon flicka hos sig», inföll Rothknecht.

»Inga plumpheter, jag ber,» svarade Marie med ett tillgjordt allvar, som verkade ytterst lustigt.

Sällskapet satt lättjefullt kvar i stolarna ännu en stund, medan de mer eller mindre vågade replikerna haglade.

Plötsligen inträdde kammarjungfrun igen och underrättade med en smula näbbig ton, att vagnen skulle vara färdig om en halftimma.

»Ni har visst uppfostrat edra tjänare illa, de äro uppstudsiga», tyckte grefven, då hon gått.

»Ja, jag skall låta henne smaka hundpiskan en gång, så kanske hon blir artigare sedan», svarade Marie spetsigt.

Grefven ryckte till. Piken var skarp, men han sväljde den. Han bara hostade litet grand, och så — kände han sig belåten med, att de andra icke förstodo, hvad hon menade, stackars grefve!

Detta var emellertid det svåraste prof, som de båda skälmarna Rothknecht och Schniedorf hade att utstå. De hade både varit nära att falla ur sina roller och utbrista i ett förstående löje vid Maries ord-snärt åt grefven, men

med en rent af otrolig ansträngning lyckades de påtaga sig en min, som tillförsäkrade den greflige älskaren, att de voro okunniga om Maries och hans mellanhafvanden.

Väntan på ekipagets iordningsställande blef långsam, öfverfallna som de samtliga voro af en viss trött dåsighet.

Grefven höll på att somna in flera gånger, men Marie väckte honom genom att nypa honom på knäna, hälla kallt vatten i nacken och champanj i håret samt andra dylika intressanta påhitt.

En gång, när han somnat in så djupt, att han gaf till en snarkning, passade Marie på att ge Rothknecht en lidelsefull kyss. Den druckne Schniedorf kom också tassande och ville ha en med, men Marie endast knäppte honom på näsan och gaf till ett litet hånskratt.

Ändtligen hörde de hjulen skramla, när ekipaget körde ut på gatan, och Marie skyndade ut i tamburen för att — kläda på sig ytterkläderna.

»Raska på, mina herrar, jag är färdig om tre sekunder!» ropade hon åt sitt sällskap.

Hon sade också sannt, hon var färdig, innan någon af de öfriga hunnit att få på sig rockarna.

Hon hade i en handvändning rifvit af sig den svajiga variétéhatten och satt på sig en annan, hvilken visserligen var nästan lika svajig, men dock en smula mera lämpad för sitt ändamål. Öfver sin trikåkostym hade hon endast kastat en elegant supékappa, mörkröd med ljusrödt sidenfoder, en present af grefve Vinker för omkring en vecka sedan. Den räckte ned till fötterna och skylde fullständigt den egendomliga klädseln inunder, liksom den också på det charmantaste sätt presenterade hennes ståtliga figur.

Skrattande och skämtande störtade sällskapet ned för trapporna utan att tänka på, vid hvilken timma det var. Rothknecht erinrade sig dock detta, och med sin vanliga försiktighet uppmanade han dem, att inte väsnas så hårdt för att icke väcka hela huset. Ett föraktligt skratt var det enda svar han fick af Marie — föraktet gällde naturligtvis icke Rothknecht utan hyresgästerna.

När de kommo ner på gatan, besvarade Marie kuskens vördnadsfulla hälsning med en brutal fråga, hvarför det dröjt så länge innan vagnen blef i ordning. Därpå erinrade hon sig, att det inte skulle vara så illa att ha med sig litet champanj på utfärden och befallde därför kammarjungfrun att kvickt som en pil skynda opp efter ett par buteljer och ett par glas.

Hennes högljudda ord, hvilka naturligtvis buro den drucknes slarfviga uttryckssätt, hade i nattens stillhet ekat långt utefter gatan, och när det glada sällskapet ändtligen blef färdigt och gaf sig i väg hade ett tiotal nyfikna nattvandrare samlat sig på trottoaren utanför huset, och det föll rätt högljudda anmärkningar rörande den eleganta koketten och hennes nobla kavaljerer. Det funnos de, som kände igen, att det var 'vackra Marie'.

Äfven en polis syntes närma sig med långsamma steg, men han hann naturligtvis inte fram, innan den ystra hästen i half galopperande fart stuckit i väg nedåt Drottninggatan i riktning mot Gustaf Adolfs torg.

När de kommit till detta, befalde Marie kusken att köra utåt Djurgården. Hon hade själf väckt det förslaget, och det hade lifligt understödts af de andra.

Om man ville närmare aktgifva på dessa andra, så skulle man lätt kunna lägga märke till att den egentliga hufvudfiguren, Rothknecht, förefallit en smula nervös ända sedan han satte foten utanför Maries våning. Gång på gång hade han sett sig misstänksamt omkring, liksom han fruktat att blifva öfverraskad af någon.

Detta märkvärdiga uppträdande hade sin grund deri, att den listige förbrytaren, hvilken hade så många brott på sitt samvete, numera aldrig vågade lämna sina eller Maries rum utan en förklädande maskering. Han brukade nämligen ständigt, ungefär lika lätt som en annan tager på sig en öfverrock, taga på sig ett par långa och spetsiga grå mustacher, hvilka på ett synnerligt präktigt sätt förändrade hans fysionomi. Han bar dem alltid i fickan, och han försummade aldrig att fästa dem på sig, när han visade sig

Ä' ni sömniga gossar så drick champanj!

på offentliga gator eller promenader. Han hade först tänkt att äfven begagna dem uppe hos Marie i umgänget med grefven, men så hade han räknat ut, att de skulle besvära honom och gett det tusan. För grefve Vinkers skull kunde han sålunda inte gärna taga dem på sig, när de nu reste ut, men han hade hoppats, att inga människor vore ute vid denna tiden på dagen. Han hade försent kommit att varna Marie från att vara så högröstad på gatan, och så hade sällskapet, och därmed äfven munsjör Rothknecht, blifvit uppmärksammadt af den lilla skaran nyfikna — det var detta, som gjort honom nervös.

Marie hade förstått hans mening, när han gjort ett tecken åt henne att hålla sig litet tystare, och hon hade leende hviskat till honom: »Aj för hin, nu kan du inte taga på dig mustascherna!» — hon kände till hans mystifikationer, men hon fann dem blott och bart intressanta.

När courtisanens ekipage hunnit till Djurgården eller i närheten däraf, och sällskapet fann sig mera ostördt af boningshus, så började de för en stund något slappade lifsandarna åter att fläkta för friska vindar. Champanjebuteljerna togos fram, glasen fyldes, champanjen spildes öfver kläderna, och man drack ur hälften hvar af det, som kunde hållas kvar i glasen.

Kuskens närvaro, eller att man då och då mötte en morgonpromenerande generade naturligtvis inte det minsta. Marie befann sig särskildt vid ett fruktansvärdt godt humör. Det tycktes som om den starka morgonluften gifvit hennes ådror och nerver ett uppfriskande bad, ty hennes utseende fick något utomordentligt piggt och nymorgnadt öfver sig.

När de först kommit ut i morgonljuset hade hon förefallit icke så litet gul och glåmig i ansiktet efter alla libationerna, men så småningom fingo kinderna en ljusröd färg och ögonen en fräck glans af utomordentlig effekt.

Rothknecht satt också och betraktade henne oafbrutet med förälskade ögon, och han tryckte sina ben mot hennes så ofta han vågade för den svartsjuke grefven, hvilken tagit sig friheten att lägga armen om Maries midja. Marie

tyckte just inte om detta senare, och hon skakade gång på gång af sig armen, men grefven lade den lika ofta dit igen med den drucknes envishet.

De hade placerat sig på det sättet, att grefven och Marie åkte rätt fram på de bekvämaste platserna, Rothknecht satt på det lilla sätet framför dem, och Schniedorf fått bekväma sig med att sitta bredvid kusken på kuskbocken.

Schniedorf tog dock en mycket liflig del i samtalet och i de andras glädje, ty han vände sig oafbrutet emot dem, och detta ibland med en sådan häftighet, att han var nära att göra en kullerbytta baklänges i knäna på sina tre vänner.

»Ä' ni sömniga, gossar, så drick champanj! Det piggar opp själen!» ropade Marie i yster ton, i det hon med den ena handen höjde champanjeflaskan och med den andra slog grefven på magen.

»Drick för fanken inte ur allt för mig... Man skall väl inte törsta ihjäl, fast man fått plats på kuskbocken», inföll Schniedorf och gjorde en kroppsvridning, som för de andra såg högst farlig ut, och hvilken höll på att slå hatten af den närmast sittande, Rothknecht.

»Bibbenpupp får dricka vatten, när vi komma hem igen, han är tillräckligt full förut», sade Marie med ett flatskratt, hufvudsakligen väl framkalladt af det lustiga namnet. Hon hade hela aftonen rent af extravagerat med att kalla Schniedorf vid sitt nya namn, så att hon nu fått en riktig vana däri, och hon behöfde aldrig söka efter det.

»Hvad i helsicke skulle vi med kusken», inföll Rothknecht, »Bibbenpupp kunde ju ha kört... Han har kanske samma vana i att sköta hästar som att sköta funtimmer...»

Vid dessa Rothknechts utan någon beräkning framkastade ord flög, hastigt som en blixt, förbi Maries själ ett minne af den nattliga färd, som hon och den tjocke grosshandlaren en gång gjort tillsammans just på alldeles precis samma väg, som de nu beforo.. Då hade Schniedorf

»behandlat» *henne*... Detta minne ville kasta in en droppe af allvar i hennes upprymda sinne... men liksom hon velat förhindra detta, brast hon ut i nya, mer och mindre idiotiskt klingande fröjdeskratt och hittade på nya, galna upptåg. Den sidenklädda droskan gungade på sina fjädrar så starkt vid hennes häftiga rörelser, att de båda på kuskbocken hade svårt att hålla sig kvar.

Detta naturligtvis äfven därför, att farten var ovanligt rask. Marie dref på och dref på, att kusken skulle köra fortare, så att till sist gick det halft i sken. Den gamle grefven var förfärligt rädd i svängningarna för att vagnen skulle välta, och han föreslog gång på gång att farten skulle minskas, men Marie var obeveklig. Hon påstod, att det var hennes specialitet att åka fort, och det hade hon också rätt i. Det var lycka att grefven skaffat henne en sådan duktig kusk och en så väl inkörd häst.

Det bar rätt långt utåt, och till sist förklarade Marie, att hon började frysa i sin lätta beklädnad, och kusken fick order att genast vända om.

Under hemfärden blef stämningen betydligt mattare. Marie sökte vid vissa tillfällen att gaska upp sig för att ej komma i några frossbrytningar, men det ville icke lyckas henne att få de andra med.

Till sist blef hon otålig, framslungade några ytterst grofva ord, om att alla karlar voro — ja, den gängse och berättigade smaken hindrar oss från att återgifva, hvad uttryck hon begagnade, men 'vackra Marie' var nu så drucken, att hon icke längre visste, hvad hon sade.

Strax utanför Djurgårdsbrunn somnade grefven fullständigt in. Ögonlocken slöto sig, och hufvudet föll tungt mot bröstet.

Marie gjorde sig beredd att som vanligt väcka upp honom igen med några närgångna skälmstreck, men Rothknecht häjdade henne. Han syntes fundera på något.

»Sitt alldeles stilla!» hviskade han till Marie.

Hon såg förvånad på honom, men hon lydde honom ögonblickligen.

Rothkneckt tog upp ur fickan en liten dosa, i hvilken låg en svamp. Han såg sig försiktigt omkring. På afstånd syntes några människor, men ej i närheten. Kusken satt där stel och vände ryggen till.

Rothknecht förde svampen till grefve Vinkers näsborrar, och man tyckte att offret sekundsnabbt sjönk ihop, ännu tyngre än förut.

»Nu vaknar han inte förrän i morgon bittida», sade Rothknecht med ett hånleende.

Han sade det så tyst, att det lät som ett vind-sus, men Marie hörde det.

Hon satt orörlig som en bildstod, men de af ruset omtöcknade ögonen följde den magre älskarens rörelser med en noggrannhet, som om denne rört ögongloberna med en mekanik.

Med grepp, hvilka voro lika snabba som de voro säkra, tog Rothknecht ett spetsigt litet järn ur fickan — han tog det ur ett elegant sammetsetui, där alla möjliga små blanka järnverktyg syntes vara förvarade — och innan Marie hunnit i minsta mån göra klart för sig, hvad han ämnade, hade han ryckt loss diamanten i en af grefvens bröstknappar ur sin guldinfattning och stoppat ned den i sin bröstficka.

»Det är inte värdt att ta mer än en, ty då kan det se misstänkt ut», sade han i samma dämpade ton som förut, i det han lade verktyget tillbaka igen på sin plats i etuiet.

Ogonblicket efteråt hade allt återtagit sitt gamla utseende. Droskan befann sig nu på Strandvägen.

Marie tyckte i sitt glada tillstånd, att det var både bra gjordt och lustigt. Hon satt där vårdslöst tillbakalutad och skrattade med hela ansiktet.

»I morgon hjälper du honom att söka i hvarje vrå därhemma hos dig», sade Rothknecht, »men han har naturligtvis tappat den på Djurgården... Du ser, att man kan ha litet nytta af ibland att bli presenterad för grefvar... En djäfligt fin sten, det såg jag genast. .»

Marie gjorde en blinkning mot kusken, men Rothknecht lugnade henne med, att denne hvarken hörde eller misstänkte något.

Den vackra kokotten hade nu svept kappan väl om sig för att skydda sig mot morgonkylan, men Rothknecht kunde inte låta bli att passa på tillfälle, eftersom grefven slumrade så ljuft, att sticka handen innanför kappan och klappa henne på de trikåklädda benen.

När de kommo in på stadsgatorna, hade det första gryende morgonlifvet börjat rätt starkt. De sutto visserligen mycket stilla och korrekta i vagnen, men det var ju naturligt att det nobla ekipaget med den ståtliga hästen framför och det supéklädda herrskapet, af hvilka en satt och sof, inuti droskan skulle i och för sig självt väcka ett rätt stort uppseende så här på morgonkvisten. Nyfikna ögon följde det, och en del speglosor skuro genom luften.

Med den raska farten var man emellertid snart framme, och nu blef den stora frågan, hur man skulle få upp grefven i våningen.

Schniedorf, som ej märkt något af Rothknechts lilla experiment på Strandvägen, trodde naturligtvis, att det endast gälde att ruska på honom, men ett par dunkla ord och en blick från »kompanjonen» gaf »grosshandlar Bibbenpupp» en half inblick i, att det försiggått någonting i droskan bakom hans rygg.

Endast en half inblick. Schniedorf förstod att Rothknecht begagnat svampen, men han märkte ej, att grefven saknade en af de respektabla diamanter, med hvilka han under festens lopp sökt att imponera på de båda andra. Han drog därför den slutsatsen, att Rothknecht förstärkt grefvens sömn för att därigenom kunna få disponera Maries sällskap på morgonkvisten. Och måhända hade han inte så orätt äfven i *den* åsikten! Rothknecht var nu en gång en sådan där slug kanalje, som tänkte på allt möjligt till sin fördel.

Marie förklarade, med Rothknechts gillande, att man utan vidare skulle — bära upp grefven. Hon kände till

att han aldrig vaknade om morgnarna, sade hon, i synnerhet inte sedan han fått litet starkt i sig på kvällen.

Kusken, som vid utkörandet ju tydligt sett hur pass påstruken grefve Vinker var, fattade det där uppbärandet som en helt naturlig sak och erbjöd sig att hjälpa till. Men Rothknecht förklarade öfverlägset, att det inte behöfdes.

Det gick i en handvändning för honom och Schneidorf att taga grefven under armarna som ett bylte och få honom in i förstugan.

Litet svårare var det att få den sofvande uppför trapporna, men Rothknecht hade ännu likadana jättekrafter i behåll som när han spelade »stark man» på cirkusarenan, och han var jämförelsevis nykter.

Han fick visserligen taga i så att han blef blå i ansiktet, men upp kom han med sin egendomliga börda, och Marie och Schneidorf hade förstås, de också, hjälpt till och knuffat på så godt de förmått.

Uppfärden blef utomordentligt komisk, men man måste hålla sig för skratt ända tills man kom opp. Men då höll man på att stormgrina i flera minuter, när man såg den stackars eländige grefven ligga som ett halfdödt djur, snarkande på golfmattan, där man kastat honom.

Under skämt och gyckel hjälptes man åt att kläda af honom. Och sedan var man af den stora artigheten att lägga honom i Maries fina och breda säng. Man ville ju, att han skulle vakna där, när han vaknade.

Och Marie lofvade med raljerande allvar, att hon skulle ge honom ordentligt med uppsträckning för att han supit sig så full, att man till sist fick så mycket besvär med honom.

När man ändtligen fått honom ordentligt under täcket och var af med honom, så drog man en suck af lättnad. Och fastän de tre »öfverlefvande», äfven de, kände sig väl behöfva hvila sina trötta lemmar och sina tunga hufvuden, så slogo de sig ändock ned en stund i fåtöljerna inne i den stora salongen, där nattens orgier firats och hvilken nu så här vid dagsljuset företedde en gräslig bild af oordning.

Marie beställde in friskt vatten och is och med konjak till fick man således en dryck, som läskade de brännande struparna och smakade gudomligt för de tre utvakade vännerna.

Det var väl att Rothknecht litade så väl på sitt sömnmedel, så att man inte behöfde besväras af någon obehaglig försiktighet, ty skulle grefven händelsevis ha i all stillhet stigit upp och ställt sig vid dörren att lyssna, så skulle han verkligen ha fått höra en del yttranden och repliker, hvilka skulle kommit honom att med af fasa måladt ansikte fråga sig själf hvilka människor som hans vackra och dyrbara älskarinna behagat föra honom tillsammans med.

Rotcknecht föreföll att vara i allra högsta grad belåten med det resultat han kommit till genom sina studier af grefven och han lät höra, visserligen för tjänstepersonalens skull en smula tillvridna men dock för Marie och Schneidorf lätt begripliga antydningar om, hur listigt han skulle gå till väga och hur klokt han skulle begagna sig af hvarje sida af grefvens karaktär.

Han tog sig äfven friheten att påminna Marie om den dumhet hon varit nära att begå då hon nekat att åter mottaga och velat afbryta all förbindelse med denna utmärkta personlighet, hvilken var ett så ytterst lämpligt objekt för deras planer.

Rothknechts ord väckte hos Marie en tanke på piskslagen, som hennes älskare gifvit henne, men hon hyste för

stor respekt för honom för att väcka hans misshag genom att återupplifva denna obehagliga händelse. Hon teg därför och sväljde den halfva tillrättavisningen, inom sig själf dock medgifvande att Rothknecht hade rätt, ty själf hade hon aldrig haft så piffigt skojigt med någon annan förut som med denne, liksom ingen annan låtit guldet rinna med samma obesvärade nonchalans.

»Nu kan jag, ta mej fan, inte hålla ögonen öppna, nu måste jag gå och vräka mig», tyckte Schneidorf efter att ha suttit slö en stund och hört på, hur Rothknecht resonnerade.

»Gå och lägg dig bredvid grefven ... där är god plats», inföll Marie och räckte ut tungan med en pikant min.

»Nej, jag föredrar att gå hem!» svarade den afdankade äkta mannen.

»Ja, det är nog det bästa du kan göra», fortsatte Marie med humoristisk medlidsamhet.

»Jag kan ge mig tusan på att han kommer att sofva i tjugofyra timmar i en sträck», hånade Rothkneckt. »Jag har aldrig sett någon människa kunna sofva så förbaskadt som vännen Schneidorf gör nu för tiden...»

»Låt han sofva, snälla du», tyckte Marie. »Han gör ändå ingen nytta, när han är vaken...»

Den stackars sömnige och åsidosatte Schneidorf svarade endast med en gäspning, i hvilken han med känsla och eftertryck tydligen inlade allt det förakt, som han hyste för de andras kvickheter.

Han vågade sig emellertid på, att med en smeksam åtbörd taga Marie om halsen innan han gick.

»Tack skall du ha för i dag, min vän ... eller rättare för i natt ...» sade han tvetydigt.

Marie slog undan hans hand, men gaf honom på samma gång en vänligt nedlåtande nick, och med en ny gäspning slank Schniedorf ut genom dörren.

Han hade knappt hunnit försvinna, förrän Marie tog Rothknecht om halsen och med trånsjuka blickar drog honom med sig ned på en af de mjuka resårsofforna, bäd-

dande under hufvudena med den mängd af små eleganta sidenkuddar, som lågo kringströdda öfverallt.

När Rothknecht efter en timmas tid aflägsnade sig somnade Marie hårdt in på samma soffa, ännu iklädd variétekostym och de söndriga trikåerna.

Hon var icke hågad för att gå in och lägga sig bredvid den gamle grefven, som låg i sängkammaren och snarkade.

FYRTIOSJUNDE KAPITLET.

På Drottninggatan hade blifvit ett nytt stadsbud. En vacker dag infann sig en medelålders man, iklädd stadsbudsdrägt, och fattade posto utanför ett af de i närheten af Kungsbacken befintliga husen.

Det nya stadsbudet tycktes dock, att döma af personens hållning och blickar, icke alltför mycket söka efter att blifva uppmärksammadt, för att dymedelst erhålla några uppdrag, utan det syntes snarare ledas af tanken på något förut lämnadt uppdrag, hvilket hade gjort att det fattat posto just vid den platsen och icke vid någon annan.

Det hade aldrig varit någon stadsbudstation eller ordinarie stadsbudspost vid det huset, och då detta ej låg vid någon af de större tvärgatorna, så syntes det heller icke vara lämpligt att inrätta något dylikt där för framtiden.

För hvarje betraktare, som närmare gifvit akt på stadsbudets i fråga placerande, skulle det alltså tydligt framstått, att det ej ställt sig där på vinst och förlust, utan att något specielt skäl låg bakom.

Men i hvimlet af människor var det ej antagligt att

stadsbudets ditkomst eller förehafvande skulle ens blifva särskildt uppmärksammade och ännu mindre blifva föremål för några reflektioner. Det var nog också detta, som det nya stadsbudet beräknat.

Ja, man kan af mer än en anledning säga det nya. Ty det var icke blott platsen som gjorde stadsbudet till ett nytt stadsbud, utan efter ett länge noggrant betraktande af dess uppträdande skulle man otvifvelaktigt komma att göra den reflektionen, att det icke burit stadsbudsdrägt och stadsbudsmössa i många dagar — men endast efter ett längre och ytterst noggrant betraktande, ty personen vinlade sig synbarligen om att iakttaga ett stadsbuds hållning och sätt, och han syntes heller icke ha så liten talang att lyckas med detta.

Ansiktet föreföll nog att vara en liten smula för fint och intelligent för att tillhöra den strängt kroppsarbetande klassen och särskildt till den stadsbudsklass, som i vinterkylan och i sommarhettan får stå ute i gathörnen och utsättas för väderväxlingarna, och hvilken också genom sitt gatulif får en viss prägel af råhet öfver sina personer.

Särskildt de skarpa och lifligt spelande ögonen utgjorde en kontrast till den karaktär, som dräkten ville skänka.

Och vid vissa tillfällen fingo blickarna ur dessa ögon en skärpa, som måste föra tanken på att stadbudsdräkten endast var en teaterkostym, och att, som sagdt är, den posterande gatubetjenten hade helt andra afsikter i kikarn än att bära kappsäckar och draga flyttsaker.

Påtagligen riktades dessa skarpa blickar mot ett bestämdt hus, och icke blott mot själfva huset utan äfven mot de personer, som gingo ut eller in genom dess port.

Det var vid tiotiden på förmiddagen, som denna person i stadsbudsdräkt kommit och ställt sig utanför eller i närheten af ifrågavarande hus, och under minst en timmes tid hade han i sakta mak gått fram och tillbaka på en sträcka af en trettio eller fyrtio meter, med den nämda af honom uppmärksammade husbyggnaden som medelpunkt.

Ett bevis på misstanken, att han ej var något *riktigt*

stadsbud, lämnade också en episod, som hände ungefär i midten af denna timma. En person hade med brådskande steg kommit och begärt, att stadsbudet skulle infinna sig om en stund i ett annat hus i närheten för att bära bagage till järnvägsstationen, men stadsbudet hade i beklagande ton svarat, att han ej kunde det, emedan han just vid den tiden — var upptagen.

När man därför hade kännedom om det hela och aktgifvit på de olika detaljerna i personens uppträdande, så må det kunna förlåtas, om man kom att binda samman vissa nyfikna och mystiska reflektioner med dessa spejande ögon, som funnos nedom stadsbudsplåten i pannan.

När en timma som sagdt förflutit efter stadsbudets ditkomst, syntes dess intresse riktas mot en person, som kommit ut från huset, och om hvilken man på grund af klädseln och särskildt på grund af sysselsättningen kunde draga den slutsatsen, att det var det stora stenhusets portvakt, som skötte sina morgonsysslor, hvilka bestodo uti att sopa portgången och farstun, spola porten och dörrarna med vatten, med mera i den stilen.

Om några minuter hade stadsbudet helt nonchalant placerat sig så, att portvakten så godt som kommit att skrubba emot honom, när han i och för sitt arbete ibland behöfde stiga utanför porten på trottoaren.

Vid ett dylikt tillfälle vände sig stadsbudet till portvakten med en min, som tolkade hans intresse för att slå sig litet i språk på morgonkvisten, och frågade i en profant nyfiken ton:

»Är det inte byggmästar Lundblom, som rår om det här huset?»

Portvakten — en smula stram, som portvakter i allmänhet äro — slog opp ögonen och såg på det för honom okända stadsbudet med en temligen öfverlägsen blick.

»Jo, det är det», svarade han kort.

Men stadsbudet behöll helt ogeneradt sin plats och fortsatte omedelbart med en ny fråga:

»Är det sannt, hvad di säger, att det bor 'flickor' i det här huset..?»

Det låg en sådan pikant doft öfver stadsbudets ord, att om inte den strame portvakten stuckits af den frågan, skulle han varit utaf sten.

Han reste sig också till sin fulla längd och såg på den näsvise frågaren med en blick, i hvilken låg hela föraktet af hans portvaktsstolthet.

»Hvem fan har stadsbudet hört det utaf», sade han, »det har åtminstone inte jag hört talas om, och det borde väl *jag* först och främst ha reda på...»

»Det var en kamrat till mig, som sagt det... Han påstod, att det skulle lefvas om däruppe i en våning om nätterna, så att man måst postera en polis här nedanför...»

Portvakten lät höra ett hånskratt, som tolkade hans förtrytelse öfver ett dylikt oförskämdt påstående.

»Det är naturligtvis inte sant... Byggmästar Lundblom tillåter väl inte något dylikt», skyndade sig stadsbudet att tillägga i trovärdig och öfvertygad ton.

Det sågs på portvakten, att han kände sig något försonad på grund af den egna öfvertygelse, som stadsbudet utalade.

»Det är lögner, helt och hållet lögner... Ja, jag förstår, hvad man fått dylikt prat ifrån... Det bor en dam häruppe i tredje våningen, som är litet fri i sitt uppträdande och som ställer till litet bråk ibland om nätterna, men herrskapet Liljestjernas, som bor under, har anfört klagomål, så att hon blifvit uppsagd att flytta till hösten... Det är dock inte så mycket att tala om, ty bråkiga hyresgäster finns det ju litet öfverallt», tillade han med en gest, som om han ansåge det som en plikt att medelst en öfverskylande förklaring taga det hus i försvar, där han skötte den maktpåliggande sysslan af portvakt.

»Men det är väl således ingen rök utan eld», tyckte stadsbudet.

»Är hon inte en sådan där allmän?»

»Som sitter med fyra stiliga rum och kök och håller sig med egen häst och vagn... åh nej», svaråde portvak-

ten med ett tonfall som visade, att han var rätt belåten med att för det simpla och nyfikna stadsbudet få relatera ett pikant faktum.

»Det var tusan, är det en sådan fin dam», sade stadsbudet med en slags tacksam öfverraskning. »Det är väl då en sådan där privat, som bara hålles utaf en.» —

Portvakten höjde på axlarna, som om han hvarken ville svara ja eller nej på det... Men plötsligen tycktes hans pratsjuka och hans lust att afslöja något för den nyfikne frågaren taga öfverhand; han lutade sig emot stadsbudet och sade med en öfverslägset meddelsam stämma:

»Har stadsbudet inte hört talas om 'vackra Marie', säj...? Hon, som var uppasserska på Bägaren härborta för en del år se'n... hva'?»

Stadsbudet syntes blifva på det allra djupaste intresserad, och hela hans ansikte antog ett sådant där leende uttryck, som ansikten bruka få, när några pikanta nyheter af mera frivol natur träffa öronen.

»Är det *hon,* som bor här... Åhja, hos henne går det nog inte alltid så städadt till...»

»Ja, så farligt är det nog inte »tyckte portvakten.» »Hon umgås med mycket litet folk, och jag har, så sannt jag står här, inte sett ett enda fruntimmer besöka henne under de två år, hon bott här... Ja, det vill säga sömmerskor och hårfrisörskor och dylika, de ränna här ju dagligen, ty hon kläder sig som en prinsessa, men inte några af samma slag som hon... stadsbudet förstår, hvad jag menar...»

»Är det bara herrar, hon umgås med?»

»Ja, de äro få, de också... och hon byter ju om ibland... Det är rätt roligt att ge akt på sådant där, skall jag tala om för stadsbudet...»

Portvaktens ansikte fick en förnöjdt leende prägel, i hvilken icke blott låg den frivolitet, som ämnets pikanta natur framkallade, utan äfven en stolt belåtenhet öfver att kunna tala om dylika drag ur stockholmslifvet...

»En lång tid ser man en och samma eleganta herre

dagligen komma på besök... ungefär vid samma tid... naturligtvis oftast framåt kvällarna... men så en vacker dag, så är den herrn plötsligen försvunnen... och så kommer det en annan... hon har naturligtvis blifvit ovän med den första... antagligen har han tröttnat på hennes pretentioner, ty de *ha* pretentioner, dylika dåliga fruntimmer, skall jag säga... Det syns på den här vackra Marie... hvilka hattar, hvilka kappor.-. men vacker är hon, det kan inte nekas... ja, stadsbudet har väl sett henne, när hon är ute och åker... hon väcker ju ett formligt uppseende... det är väl en månad sedan hon fick eget ekipage... och det är min själ ett ekipage, som inte går af för hackor... mörkblått siden inuti droskan, och en häst, skall jag säga som är värd sina modiga tre eller fyra tusen kronor..»

Portvakten talade sig riktigt varm, när han en gång kom i farten, och han uppmuntrades också af den särdeles uppmärksamma tacksamhet, som stadsbudet förstod att lägga in i sitt ansiktsuttryck, af glädje öfver att få veta så trefliga nyheter.

»Hvem är det, som för närvarande får släppa till kontanterna?» frågade stadsbudet.

Portvakten tog på sig en min, som tillräckligt tydligt sköt fram det svaret, att nog *visste* han, hvem det var, men att en portvakt får lära att känna många saker, som det är hans hedersplikt att *icke* afslöja. Dock kunde han ju alltid säga *något*.

»En af Stockholms rikaste herrar, skall jag säga stadsbudet... ungkarl, förstås... och han har en mycket fin titel.. Ja, om stadsbudet blir stående här utanför några dagar, så får Ni nog se honom... Han är gammal, men det bryr hon sig naturligtvis inte om, bara han betalar bra... han brukar komma åkandes i skymningen.»

»Och han går naturligtvis inte förrän om morgnarna», tyckte stadsbudet, liksom om det velat med ett pikant infall ytterligare mjuka opp portvaktens berättarlusta.

»Nej visst, nej visst», instämde portvakten och skrattade med hela ansiktet.

»Men jag tycker det är märkvärdigt att två personer kunna åstadkomma ett sådant bråk, att det stör dem som bo inunder», reflekterade stadsbudet helt likgiltigt.

Portvakten tog ånyo på sig en sådan där öfverlägset mystisk min.

»Ahå», tyckte han med en viktig nickning, »det är inte så märkvärdigt. Jag känner den där kvinnan en smula jag. Hon är rent galen i att hitta på alla möjliga upptåg och tokigheter. Jag har hört hennes kammarjungfru berätta om åtskilligt... och det är så man kan häpna... Dessutom skall jag säga stadsbudet, att så alldeles ensamma äro de nog inte, ty de ha herrsällskap ibland... Den fine älskaren tar med sig herrbekanta... Det har händt ofta...»

»Jag förmodar att vackra Marie, liksom man påstår om alla dylika kvinnor, också består sig med sådana där goda vänner, som få besöka henne gratis, när den som betalar är borta», tyckte stadsbudet helt oskyldigt.

Men om portvakten i detta ögonblick gifvit akt på ögonen hos den, som han samtalade med, skulle han funnit ett uttryck af brinnande nyfikenhet, som måhända väckt en misstanke och drifvit honom till att ej vara så meddelsam. Stadsbudets likgiltiga hållning gjorde emellertid, att det ej blef föremål för någon dylik närmare undersökning.

»Sannolikt har hon sådana där goda vänner», tyckte portvakten fundersamt. »Det är två karlar, eller herrar, bör jag kanske säga, som ha sprungit här hela tiden hon bott här. Hvad de göra hos henne, det vet jag ej, men nog komma de på besök flera gånger i veckan, ibland ett par gånger om dagen, och det är då så gifvet, att inte den där andre är här, när de komma, så jag är alldeles säker på, att hon underrättar dem... ja, det är särskildt en, som visar sig så stram i nacken, när han går förbi, att jag först trodde, att han minst var baron... Men om *den* inte är någon gammal bekant till 'vackra Marie', som gör henne några små tjänster och därför får ligga gratis hos henne ibland, så vore jag allt bra dum i att förstå saken...

Stadsbudet stod aldeles orörlig och lyssnade.

Portvakten tystnade tvärt och nickade, alldeles som om han afslöjat den djupaste statshemlighet.

Stadsbudet stod alldeles orörlig och lyssnade, men han sökte ge ansiktet ett uttryck, som bevisade, att han tyckte, det portvakten meddelade några alldeles utomordentligt intressanta saker.

»Hurudan ser han ut, den där baronen? Är han gammal?» frågade stadsbudet.

»Han ser både ung och gammal ut», tyckte portvakten, synbarligt själf mycket intresserad af att få föra denna frågan på tal.» Han är lång och smärt... mycket smärt, man skulle nästan kunna säga mager... och han har då inga skrynklor i ansiktet, men han har ett par grå mustacher, som göra honom litet äldre... Dock det behöfver ju inte bevisa, att han är gammal... Det är ju många som få grått hår och skägg i sin tidigaste ungdom», tillade han filosofiskt.

»Ja det är sannt», instämde stadsbudet... »Hvad kan han annars vara, den där, tro? Han är kanske någon pantlånare eller dylikt... ja, jag menar någon slags bankir åt 'vackra Marie'... Sådana där kvinnor äro ju ofta i ekonomiska trångmål, hur mycket pängar de än få...»

»Möjligt, möjligt, att han är något dylikt,» svarade portvakten i en ton, som om han hållit stadsbudet för oerfaret att kunna uttala någon reflektion i den vägen. Men jag tror inte att det är så... utan att...», hans stämma fick en mystisk klang... »det i stället är så, att det är *han* som lånar pängar af henne... åhja, kanske inte lånar, han får dem nog till skänks... Det har händt någon gång att de gjort sällskap ut tillsammans ... ofta händer det inte, men någon gång... och då har jag sett hur kärleksfullt hon trycker sig intill honom... jag kan svära på, att han är någon god vän, som hon är kär i och länge varit kär i, och som hon delar med sig till åtskilligt af hvad hon får... jo, jo, det händer många underliga saker i en stor stad skall jag säga... mycket skoj och många besynnerligheter...»

Portvakten skakade världsfilosofiskt på hufvudet och tycktes nu vilja återtaga sitt genom stadsbudets nyfikenhet afbrutna arbete. Han gjorde en åtbörd, som om han menade sig redan ha pratat för mycket, och såg med en temligen närgången blick på stadsbudet, då han frågade:

»Har stadsbudet sin hållplats här eller är det endast tillfälligtvis, som stadsbudet står här?»

»Ja, det är mera tillfälligtvis,» svarade den tillfrågade, »men jag kommer nog att stå här några dagar... Man vill ju alltid försöka att få platser, där man syns en smula...»

Stadsbudet ansåg sålunda det arrangerade samtalet afslutadt, och han syntes icke vilja ge sken utaf att vara *värst* angelägen af att fortsätta detsamma. Men af minen att döma, så ansåg han den påbörjade bekantskapen särdeles angenäm och värd att förnya.

Med en ganska naturlig öfvergång riktade han blicken med gatdagdrifvarens halfintresserade nyfikenhet mot folkhvimlet på trottoaren och åkdonsträngseln på körbanan, låtande portvakten ostörd få afsluta sitt morgonarbete.

Men svårt var det icke att afgöra, om man studerade den mössuniformerade gatubetjentens rörelser och ansikte, speciellt hans blickar, att han ej ansåg sitt »ärende» uträttadt, i och med det att han vände den meddelsamme portvakten ryggen.

Synbarligen hade han en del andra planer i kikarn. Han drog sig med ytterst långsamma steg åt sidan längs husfasaderna, då och då kastande en sidoblick mot personen, som han nyss samtalat med.

Denne hade emellertid dragit sig in i huset och försvunnit, och stadsbudet kunde alltså mera ogeneradt slå sig i språk med någon annan — åhja, det kunde han väl ha gjort ändå, äfven om portvakten observerat det, men han ansåg det af någon anledning synbarligen fördelaktigast att vänta en stund.

Efter några ögonblick finna vi honom spatserande öfver till andra trottoaren, och efter några steg och rörelser i

temligen långsamma tempon se vi honom slutligen stående strax bredvid ingången till en speceri-handel.

Handeln tycktes icke ha börjat där med någon fart ännu, ty det med blått förkläde behängda bod-biträdet står slött och sysslolöst hängande mot dörrstolpen, med pigtjusarblickar ofvanför de hårdt uppsvängda mustascherna sökande att kokettera en smula mot fruntimmerna, som passera förbi på trottaren.

Efter att på detta sätt ha stått tysta bredvid hvarandra en stund, vände sig stadsbudet helt apropå till bodbiträdet och utbrast, i det han pekade på en bicykelryttare, som i skarp fart sprängde förbi:

»De här velocipedisterna fara då fram, som om gatorna bara voro gjorda för deras skull... det är då väl, att de åtminstone äro numrerade bak...»

Speceribokhållaren såg på stadsbudet med en högst föraktlig blick, då han svarade i en spetsigt försmädlig ton:

»Stadsbudet har kanske inte haft råd att skaffa sig någon bajcikel ännu?»

»Nej, det har jag verkligen inte», sade stadsbudet lugnt, »men bokhållaren åker kanske...?»

»Jo, med herr stadsbudets tillåtelse, så gör jag det!»

»Åhja, jag vill ju inte påstå, att det är alla, som fara fram så ovarligt, men det händer ju olyckor dagligen...»

Bokhållaren teg, alldeles som han hållit sig för god att svara på stadsbudets anmärkning, men efter några ögonblick tycktes hos honom — liksom hos portvakten pratsjukan taga öfverhand, och han gjorde en gest med tåspetsen utåt gatan, då han sade:

»Stockholmsgatorna äro för smala... det kan inte velocipedryttarne rå för... och dessutom förstår sig folk inte på att kila undan för hvarandra här så bra som i utlandet... där åker man mycket fortare, men aldrig hör man talas om några sammanstötningar...»

»Jaså, dom åker lika fort i de stora städerna i utlandet som här», tyckte stadsbudet halft frågande och mycket intresseradt.

»Ja, jag har varit både i Köpenhamn och London», sade bokhållaren med en viss öfverlägsen världskännaremin, »och jag såg velociped-ryttarna fara förbi som en blixt på gatorna... Men de skrämde hvarken några hästar eller körde omkull några käringar, ty man är van därute vid att allting skall gå som en blixt... Svenskarna äro så tröga utaf sig, i synnerhet när de befinna sig på gatorna...»

»Nå, men därute i utlandet, där åker väl fruntimmerna också bra mycket mer velociped än hvad de göra här i Stockholm?» frågade stadsbudet.

»Naturligtvis... och där begagna de inte de här osedliga velocipedkjolarna, som stå som ballonger i blåsväder, utan äro påklädda lämpliga och sedliga velocipedbyxor...»

Bokhållaren skrattade själf rätt hjärtligt åt sin reflektion, hvilken han gjort med en ifver, som bevisade, att det var ett mera specielt älsklingsämne, som han kommit in på. Äfven stadsbudet skrattade högljudt åt bodbiträdets anmärkning.

»Jag har verkligen inte sett mer än ett enda fruntimmer här, som haft byxor, och hon blef beskådad som ett underdjur... Men det brydde hon sig förstås inte mycket om, ty det var ett sådant där... ja, bokhållarn förstår hvad jag menar...»

Stadsbudet fortfor att skratta och äfven bokhållarn drog på mun, om han också icke ansåg sig böra göra det i lika hög grad åt stadsbudets uttryck som åt sina egna.

Bokhållarn såg emellertid på stadsbudet med en granskande blick, alldeles som om han velat utröna, huruvida det var nog intelligent att förstå hans resonnemang. Granskningen tycktes emellertid utfalla till en viss belåtenhet, ty han fortsatte i en pikant berättande ton:

»I utlandet är det mycket vanligt, att de här lätta kvinnorna gå och ståta med velocipeddrägter utan att de hvarken äga en velociped eller ens i hela sitt lif ha gjort så mycket som suttit på en sådan...» Han skrattade och hans åhörare skrattade, alldeles som om denne tviflat på uppgiften...

»Jo, det är verkligen sannt», skyndade sig bokhållarn att fortsätta, »man ser dem på promenaderna och på variéteerna i velocipedbyxor, som bara räcka till knäna, förstås... På det sättet få de ju förevisa benen, utan att behöfva gå och hålla opp kjolarna...»

Bokhållarn skrattade åt sin reflektion, så att han fick tårar i ögonen, och äfven stadsbudet storskrattade på ett sätt, så att det nästan väckte de förbigående uppmärksamhet.

»I Stockholm skulle naturligtvis dylikt väcka skandal, men jag har hört talas om, att det särskildt är vanligt i Paris... *Där* har jag förstås inte varit, men jag har hört talas om det», fortsatte bokhållarn. »Och har man aldrig så litet former, kan man naturligtvis ta sig alldeles utmärkt ut i en sådan där knäbyxekostym», tillade han med en slags kännaremin.

»Ja här i Stockholm äro ju 'flickorna' inte så djärfva utaf sig, som de äro i de stora utländska städerna», inföll stadsbudet.

Bokhållaren nickade och höjde på axlarne, som om han menade, att han väl kände till den saken, men att han inte ansåg situationen lämplig för ett *djupare* ingående på ämnet.

Då han ingenting svarade, ansåg stadsbudet påtagligen, att han måste begagna tillfället att föra in samtalet åt ett visst håll. Och han föll derför in utan vidare:

»Här i trakten lär det visst vara särdeles godt om 'flickor' af den där sorten?»

»Skall stadsbudet ha sin station här?» frågade bokhållaren leende, utan att besvara stadsbudets fråga.

»Nej, jag står här mera tillfälligtvis...»

I det samma öppnades porten i det hus, som låg ungefär midt emot, — det stenhus, med hvilkets portvakt stadsbudet nyss hade etablerat ett litet resonnemang. Genom den öppnade porten körde ett ståtligt ekipage ut på gatan och manövrerades af den elegant livréklädde kusken så att det blef stående bredvid trottoaren utanför huset.

Vid anblicken af ekipaget fick bokhållarens ansikte ett

mycket egendomligt uttryck, och ställdt i sammanhang med det omedelbart förut förda samtalet kunde man göra detta uttryck åtskilligt talande.

Ett högst pikant leende lekte öfver hans mun när han med en gest af venstra handens tumme visade på ekipaget midt öfver och sade:

»En sådan där fin 'flicka' ha de nog inte i någon annan stadsdel... Hon skall ut och ta sin morgonpromenad nu... Om stadsbudet väntar här, så får ni snart se henne... Hon består sig med eget ekipage, den nobla damen...»

»Hvem är det? Är det någon, som är inskrifven?» frågade stadsbudet helt oskyldigt.

Bokhållaren log ett medömkans löje.

»Det är 'vackra Marie'», upplyste han. »Känner inte stadsbudet till henne, då måtte han inte ha uppehållit sig länge i de här trakterna...»

»Jag har hört talas om henne, men jag visste inte om, att hon bodde här... Hon lär ju bara hållas af en i sender?»

Bokhållaren log ånyo samma leende som nyss åt stadsbudets något naiva karaktäristik.

»Ja, jag tror det är på det viset», svarade han halfhögt, med skrattet i mungiporna. »För närvarande är det visst någon grefve... Han har sannolikt gjort henne sällskap i natt och kommer nog att göra henne sällskap på promenaden också...»

Då och då framkastande en kort anmärkning öfver kusken eller vagnen eller hästen, stodo de båda samtalande, det beresta speceribodsbiträdet och det nyfikna stadsbudet med sina blickar skarpt fästade på ingången till huset för att se ekipagets härskarinna utträda. Och de kunde lägga märke till, att de icke voro de enda, som med en viss spänning afvaktade detta ögonblick, ty från flera af de närbelägna butikerna, liksom också från några fönster, syntes åtskilliga nyfikna blickar riktas mot ekipaget. Man hade förstås sett det köra ut, och man hade fått erfarenhet om, hvem det tillhörde.

Efter en rätt lång väntan sågs en kvinnogestalt dyka

fram ur den öppnade porthalfvan. Det var en strålande, härlig kvinnogestalt, klädd i en elegant promenaddrägt af tätprickigt tyg i ljusblå färgton, med långa glacéhandskar spända öfver de små händerna och armlederna och med en svällande, gul törnros fästad vid det yppiga bröstet. Det var 'vackra Marie', den grefliga courtisanen. Morgontoaletten hade gifvit ansiktshuden en ljusröd, frisk färg, det svarta håret låg ordnadt med konstnärlig prakt kring panna och nacke och morgonstämningen kom de mörka ögonen att stråla med en pigg glans. Hon bar sitt hufvud stolt som en kejsarinna och öfver den sinnligt formade munnen låg ett kallt leende, som tolkade det öfverlägsna föraktet för alla de nyfikna blickar, som hon visste sig blifva utsatt för, så fort hon visade sig utanför porten, när det var ljust.

Omedelbart i hennes spår, ungefär som en betjent eller som en favorithund, kom den korpulente och klumpige grefve Vinker tassande. Han höll hennes parasoll i handen och hviskade artigheter åt henne med ett förtjust uttryck i ansiktet.

Utan att vända sig om, utan att bevärdiga sin uppvaktande älskare med en blick flög Marie öfver trottoaren och kastade sig vårdslöst och lättjefullt ned på droskans siden, så att de mjuka fjädrarna skakades och hästen stegrade sig vid känslan af att få sätta i väg. Han hade nog minne af, den bruna springaren, med hvilken fart hans sköna ägarinna ville det skulle gå, icke blott på Djurgårdsvägarna utan också på Stockholmsgatorna, en fart, som ofta satte den präktige kusken i bryderi, huruvida han förnämligast skulle fästa sig vid sin härskarinnas vilja eller vid polisens reglemente.

Grefven steg upp, så fort hans något stela ben tillåto, och satte sig bredvid sin dyrköpta dam, äfven han utan att fästa sig vid de halft spefulla blickar, med hvilken den lågättade populasen roade sig att betrakta paret.

Ett ryck i tömmen, hästhofvarna skuro knastrande i den hårda gatstenen och ekipaget sköt i väg, medan 'vackra Marie' förde sitt sköna ansikte till den gula rosen och drog in dess lätta doft...

»Det var en charmant kvinna, jag undrar inte på, att det finnes män, som ruinera sig för hennes skull», sade speceribokhållaren, i det hans ögon följde den bortilande vagnen.

»Hon slukar allt en hundralapp om dagen, den där», reflekterade stadsbudet.

Bokhållaren höjde på axlarna, som om han menade, att *det* sannolikt inte räckte.

»Hon har naturligtvis sina fönster utåt Drottninggatan», sade han »och hon brukar visa sig där ibland... Ni skulle se hvilka toaletter, och hvilka diamanter... man kan, ta mig fan, bli arg, när man tänker på att en *sådan där* skall få lefva som en prinsessa bara därför, att hon har ett vackert ansikte...»

»Det festas väl åtskilligt däruppe?» frågade stadsbudet.

»Festas... ja, det antar jag... men det är väl mest om nätterna, och då är jag inte här... Men man kan höra om middagarna ibland, när fönstren stå öppna, huru champagnekorkarna smälla och huru det skrattas och skojas vid bordet.»

»Hon brukar väl ha stora sällskaper hos sig?» tyckte stadsbudet vidare i frågande ton.

»Antagligen... jag känner inte så noga till det...»

»Hvad tror bokhållaren, att det är för folk, som egentligen umgås hos henne...?»

»Naturligtvis rika festprissar... Det är, min själ, en stor ära att få umgås med en så stilig kvinna...»

»Men hon har väl också antagligen några goda vänner, som hon *inte* tar betalt utaf, utan hvilka hon sällskapar med mera för sitt nöjes skull och tillfölje af gammal bekantskap?»

Tonen lät inte särskildt nyfiken, men bokhållaren kunde det oaktadt ej underlåta att tycka att frågan lät en smula oväntad i stadsbudets mun. Den kunde dock vara rätt befogad, tänkte bokhållaren, ty *dylikt* pratades ju om *alla* kvinnor af dylikt slag, och han svarade därför helt allvarligt:

»Ja, nog glunkas det om, att hon skulle ha några eleganta

henrikar', som hon får underhålla, men inte för att jag vet, hur det hänger ihop . . .»

»Åh, bokhållaren, som bor så nära, har väl sett, hvad hon umgås med för folk», tyckte stadsbudet.

Speceribokhållaren gaf stadsbudet, hvars plötsligt uppflammande intresse för 'vackra Marie' stack honom i näsan, en temligen förvånad blick, men han ansåg sig dock böra lämna följande erfarna upplysning:

»Hon är nog för högfärdig att visa sig tillsammans med dem offentligen. På promenaderna eskorteras hon naturligtvis af sina grefvar och baroner, som bestå henne med de fina toaletterna . . .»

»Men skäm's de inte för det», inföll stadsbudet oskyldigt. »Det är ju inte svårt att se på henne, att hon inte är deras hustru . . .»

Bokhållaren gjorde ännu en gång en af sina belefvade axelryckningar och såg på stadsbudet med ett medlidsamt löje. Af det senaste yttrandet hade han då förstått, att stadsbudet tillhörde underklassen och inte kände till tonen inom de verkligt fina klasserna.

»Äh, inte gör det någonting, ifall de äro ungkarlar», tyckte han öfverlägset. »Det är ju tvärtom en heder för dem att få visa sig i sällskap med en så vacker kvinna . . . ja, det vill säga, inte i familjerna, men på promenaderna och på variétéerna . . . äh, inte är det någon skandal, som gör dem omöjliga för sällskapslifvet . . . tvärtom, det är ju en heder att ha en stilig *mätress* . . .»

Det sista, en smula utländska och i folkspråket mera sällan förekommande ordet lade bokhållaren en alldeles särskildt stark och elegant tonvikt på, liksom han därmed ville visa sin bekantskap med de rika klassernas laster och sin öfverlägsenhet gent emot det simpla stadsbudet.

Han markerade också denna sin ståndpunkt genom att utan vidare vända stadsbudet ryggen och gå inåt butiken. I detsamma kommo också några kunder, så att han hann inte att vända sig om och komma tillbaka till platsen i dörren, förrän stadsbudet redan aflägsnat sig.

Då han emellertid om en stund, sysselsatt med expediering, kom att rikta blickarna ut genom fönstret, såg han samma stadsbud, som han nyss samtalat med, sakta promenera fram och tillbaka på motsatta trottoaren just utanför det hus, där 'vackra Maries' våning var belägen.

I bokhållarens blick låg synbarligen någonting mycket frågande. Han hade redan förut tyckt, att det var någonting kuriöst, för att icke säga mystiskt, i stadsbudets sätt att tränga sig på honom med frågor. Och denna uppfattning stärktes ännu mera vid betraktandet af stadsbudets promenad nu efteråt och af dess sätt att att blicka omkring sig. Det där är bestämdt inte något *vanligt* stadsbud, tänkte han. Men *hvad* personen i fråga annars kunde vara, det kunde han inte få någon som hälst anknytningspunkt för. Dock beslöt han att slå sig i språk med honom ännu en gång, ifall han kom i närheten.

När bokhållaren åter blef ledig och kunde ställa sig i dörren för att kika på folkhvimlet, så var stadsbudet försvunnet.

Detta försvinnande hade dock icke alls gått till på något underbart och hemlighetsfullt sätt, utan endast på detta mycket naturliga, att den stadsbudsklädda personen i sakta lunk promenerat Drottninggatan nedåt mot Gustaf Adolfs torg.

Han hade naturligtvis inte — hvad anledning fanns väl därtill? — fäst några blickar vid sin person, och när han gick förbi grupperna af stadsbud, hvilka som vanligt stodo uppställda vid hörnen af Kungsgatan, Mästersamuelsgatan och andra gator, hade hans yrkeskamrater visserligen sett på honom, men icke hade de med någon förvåning betraktat hans person, fastän de icke känt igen honom, ty hufvudstaden har ju så godt om stadsbud, som äro inskrifna på kontor i olika stadsdelar, och det sker ju ett ständigt ombyte af medlemmar i kåren.

Om vi följa honom, skola vi finna, att han promenerar öfver Norrbro och vidare öfver Mynttorget längs stranden af Norrström.

När han kommer till det gamla ruckliga polishuset vid Myntgatan slinker han hastigt in i porten. Han går igenom den låga och mörka entréen, går öfver den lilla gården och stiger uppför en smal trappa.

När han i andra våningen kommit in i ett rum, där fönsterna äro täckta med blå gardiner och kring hvars väggar en mängd gamla begagnade kläderspersedlar finnas upphängda i en viss ordnad, men ytterst brokig mångfald, sliter han nervöst af sig de kläder, som han bär, och tager på sig en del andra, ej obetydligt renare och snyggare, hvilka temligen ordentligt funnits upphängda på en spik. Det rum, där han nu befinner sig, egnar han ingen som hälst uppmärksamhet, ty därtill är han alltför van vid detsamma, men satt i samband med det förhållande, att rummet befinner sig i Stockholms detektiva polisafdelnings omedelbara närhet, så kan det otvifvelaktigt väl vara värdt en kort beskrifning.

Man skulle mycket väl kunna tänka, att man befunne sig i en klädloge på en teater eller ännu hellre, i ett magasinsrum på en pantlåneaffär.

Dock är det litet osäkert, om en pantlånare skulle vara nog mänskovänlig att äfven för en aldrig så ringa penning mottaga de smutsiga paltor och trasor, som utgöra en del af det innehåll, hvilka från järnkrokarna hänga ned längs väggarna. De synas vara klädespersedlar, som en gång burits af dessa eländets individer, hvilka tillbringa sommarnätterna på Körsbärshagens tufvor eller Fiskarhamnens träbryggor. Om man också kan antaga, att de i en desinfektionsugn befriats från sitt mylleer af ohyra, innan de placerats här, så synas de dock icke till sitt egentliga utseende ha undergått någon förändring.

En högst intressant motsats till dessa usla klädestrasor bilda till exempel en del eleganta frackdräkter, som hänga bredvid. Där finnas svarta klädesbyxor, som förefalla att nyligen vara pressade med moderna veck, hvita västar, som äro lågt urringade, och frackar med elegant sidenfoder.

Men vi upptäcka ej blott dylika »civildräkter» af den

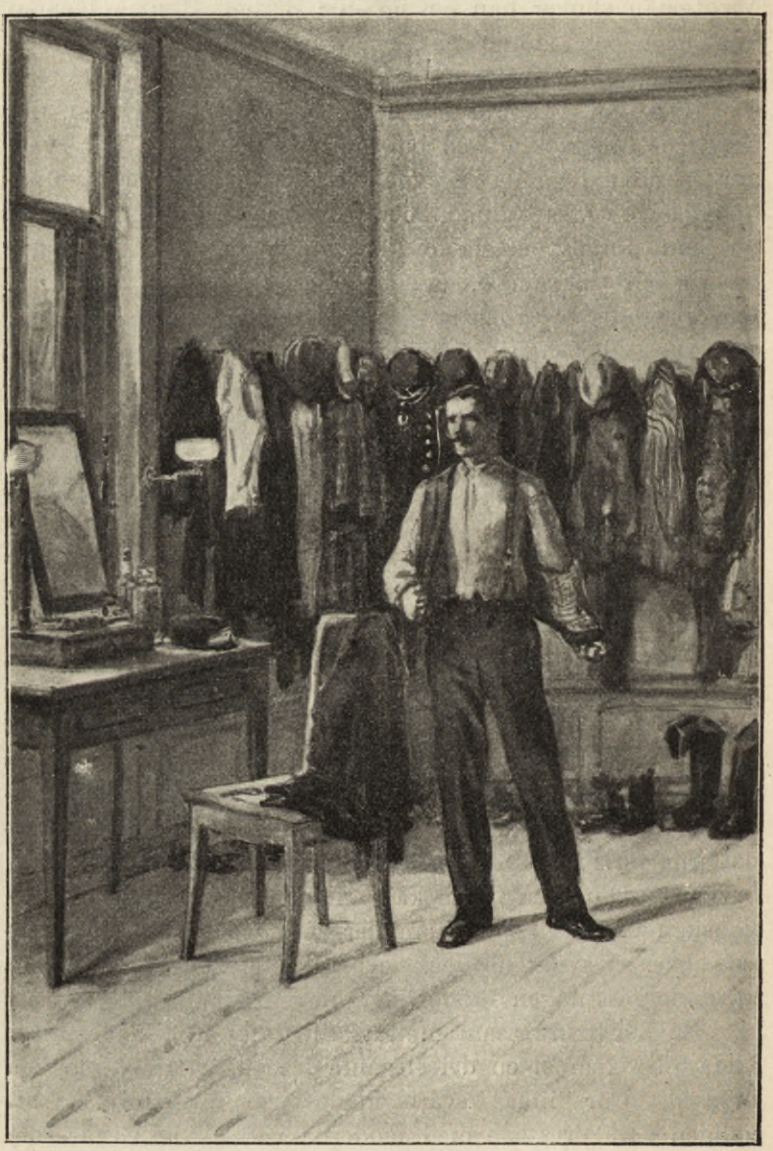

... Han sliter nervöst af sig de kläder som han bär ...

mest motsatta karaktär, utan äfven mera speciella yrkesdräkter, såsom gardistkostymer, brandsoldatskläder och dylika, liksom också rutiga resekostymer och engelska reserockar, i hvilka ligger ett så utprägladt typiskt utseende att afsikten tydligen är, att de åt sina bärare skola ge en utpräglad yttre — »karaktär».

Möblemanget i rummet utgöres af några stolar och små bord, på hvilka ytterst enkla speglar äro placerade — det var detta, som hufvudsakligast gaf rummet utsende af en klädloge i en teater. Och om vi draga ut spegellådorna skall detta intryck blifva ännu starkare, då vi i dem finna en del lösskägg, lösmustascher och dylikt.

Detta rum, i hvilket det nya stadsbudet från Drottninggatan aftog sin stadsbudskostym och upphängde sin numrerade stadbudsmössa vid sidan af några andra dylika, var således hvarken någon expeditionslokal, något väntrum, något logement eller någon arrestlokal, men hade det oaktadt påtagligen en viss mission att fylla i polisens arbete, eller närmare uttryckt: i detektiva polisens arbete. Dessa kostymer begagnades nämligen af detektivkonstaplarna under fullgörandet af mera intima uppdrag, hvilkas utförande kräfde en eller annan förklädnad. Ty detektivens undersökningsarbete måste ju i de flesta fall ske under en försiktig och hemlighetsfull form. Den lilla svenska hufvudstaden kräfver naturligtvis ej så utvecklade resurser på förklädnadens område som kontinentens hufvudstäder, där detektiven i sin jagt efter skurkar och banditer tvingas både att söka kamratskap med tjufhålornas drägg och att i societétens salonger uppträda under grefvetiteln med falska ordensstjärnor på bröstet, men det kom dock i stockholmspolisens händer tillräckligt många affärer för att motivera tillvaron af detta förklädnadsrum med sitt egendomliga innehåll. Ty när en förklädnad en gång måste användas, så gick det inte att laga till en dräkt, som förrådde, att den samma nyss kommit från skräddaren, liksom det ej heller var tid att springa staden rundt för att få köpa eller hyra en dylik.

Det var en af de tillgängliga stadsbudskostymerna, som

den detektivkonstapel, hvilken ville af opartiska personer höra sig för något om 'vackra Maries' umgänge ansett det vara skäl i att begagna.

I detektivkonstapeln igenkänna vi honom, som en gång framtvingade några afslöjande ord från den vansinniga Rosa Borgs blodlösa läppar. Det är Land. När han ändtligen funnit ett direkt spår efter miss Willys och Kläppens hemlighetsfulle mördare, ett spår, som han själf trodde på och som föreföll antagligt, så beslöt han att gå så grundligt och så försiktigt till väga, att ingen af dem, som haft sitt finger med i spelet, skulle kunna undkomma eller gå fri från straff.

Ty af fullaste öfvertygelse misstänkte han, att han kommit på spår, ej efter en enskild person utan efter en verklig *liga*. Utan några bestämda anledningar blåste hans polismisstänksamhet upp denna sak till ett nästan onaturligt vidt omfång. Detta naturligtvis därför, att hans fantasi arbetat så länge med tanken på dessa mord, att de antogo vidunderliga former, när han ändtligen en gång kände sin hand i närheten af den sökte uslingens lekamen.

För hans föreställning var denne eftersökte individ icke blott en af de mest slipade skälmar, utan äfven en af de djärfvaste förbrytare, med hvilkens dåd den svenska polisen någonsin haft att skaffa.

Och om det skulle befinnas möjligt, att engelskans och 'Kläppens mördare' verkligen under en längre tid kunnat uppehålla sig midt i Stockholm som en god vän till en beryktad mätress, så måste han äga en förslagenhet, som helt simpelt var absolut enastående i den svenska brottsmålshistoriens annaler.

Därför gick Land till undersökningarna med en så respektfull känsla, som om det gällt att taga reda på århundradets största brottsling eller som det varit frågan om att infånga en samling till tänderna beväpnade nihilister, hvilka gjort komplott mot den ryska kejsarens lif.

Han medgaf inför sig själf, att han aldrig förut vid begynnelsen af en undersökning eller vid fullgörandet af

»uppdrag» erfarit så stark sinnesrörelse som nu. Han fann det anmärkningsvärdt, men det väckte dock icke hans förvåning, ty han erinrade sig huru hans tankegång under åratal arbetat med funderingar öfver individen med det mystiska verktyget, hvilkets sylspets lemnat samma hemska, knappast märkbara spår efter sig i den engelska damens och den stockholmske pantlånarens tinningar. Han fann det bevisadt, att denne synbarligen mycket skicklige yrkesmördare valt den svenska hufvudstaden till centralpunkt för sina expeditioner, och han kände sig generad å den svenska polisens vägnar, att den ej lyckades fånga honom medan minnet af de båda mordgerningarna ännu var färskt. Nu hade han såväl som de öfriga, som sysselsatt sig med denna sak, invaggat sig i den föreställningen, att den svarta fågeln för alltid var bortflugen och att stockholmspolisen skaffat sig en outplånlig svaghets-fläck. När då plötsligen en del förhållanden liksom uppstego ur jorden, hvilka i ett visst sammanhang med hvarandra väckte tanken på, icke blott att förbrytaren i fråga ännu befann sig i samma stad, utan att han äfven vore möjlig att få fatt i, då kan man ju förstå att detektiven Land gaf sig ut på spaning med lika klappande hjärta, som om han varit stadd på sin första giljare-färd. Och man kan också förstå det nästan löjligt försiktiga pedanteri, med hvilket han beslöt att gå till väga. Han skulle icke varit den intresserade polissjäl, som han var, om han icke gjort detta. Ty detektivens yrke var för den intelligente mannen lika mycket ett intressant kall som det var ett aflönadt handtverk. Och då han erinrade sig, hur mycket resultatlöst arbete han en gång haft för denna sak, i hvilken nu den rena, blotta slumpen syntes meddelat ett oväntadt uppslag, så var det liksom om ett begär efter hämnd, en längtan efter personlig godtgörelse ville göra sig gällande, en hämnlystnad, hvilken naturligtvis ännu vidare tillspetsade hans försiktighet, så att han inte ännu en gång skulle misslyckas, ifall han befann sig på rätt spår.

Självklart är, att om denna försiktighet skulle göra

sig gällande, så dugde det inte att med detektivbrickan på bröstet gå rakt fram till 'vackra Marie' och be att få en förteckning på alla personer, som umgingos i hennes våning, ty antingen hon var medveten eller icke om sina umgängesvänners karaktär, så skulle en sådan begäran utgöra en varningssignal, som kunde förstöra hela anfallsplanen. Man måste, som vanligt i dylika fall, börja ute i den allra yttersta ringen och så steg för steg närma sig medelpunkten. Man måste, så att säga, lägga snaran om hela kvarteret och så småningom draga till den allt mer och mer, så att den slutligen endast var lagd om den privata skökans sängkammare och till allra sist kring halsen på en eller flera af hennes goda vänner.

Det var från den synpunkten, som Land hade börjat nere på gatorna. Han ville först höra »folkets röst», skvallret i portgångarna och i speceributikerna. Han ville höra hvad dessa, som dagligen sågo ett gatstänk af den eleganta mätressens lif, gjort för iakttagelser och gjorde för reflektioner. Det gälde i främsta rummet att få förvissning om, huruvida den anonyma anklagelsen till polisen, rörande en del mystiska och tvetydiga personers umgänge hos den lättfärdiga kvinnan, ägde någon grund. Och han kunde icke få besked om detta på lättare och säkrare sätt än att slå sig i språk med dem, som med nyfikna blickar betraktade uppgångarna till den, i deras ögon naturligtvis rysligt intressanta kvinnans våning. Och han hade klädt sig i stadsbudsmössa med passande kostym för att icke väcka några onödiga funderingar. Han visste att folket i allmänhet är afvisande mot sådana, som de misstänka vara polisspioner, liksom det ej dugde att sätta i gång något skvaller, om att 'vackra Marie' var polisbevakad.

Land hade under dessa få dagar, som förflutit sedan han inne i sin chefs arbetsrum öfverenskommit om att ännu en gång försöka sin lycka i upptäckten af en mystisk förbrytare, naturligtvis egnat hela sin själs uppmärksamhet åt de olika facerna af denna affär. Men beträffande ett af de viktigaste och, om man så får uttrycka sig, intressantaste

spörsmålen — nämligen huruvida den vansinniga flickans älskare var identisk med engelskans och pantlånarens mördare — ägde han ju icke stöd härför i mer än två förhållanden: dels att den vansinniga nämt samma namn, som fans på breffragmentet vid 'Kläppens' säng, och dels att hon så tydligt i sina virriga resonnemanger antydt, att den man, som velat bringa henne själf om lifvet, men hvilken hon det oaktadt till och med under sitt vansinne var fäst vid med den oegennyttigaste kärlek, att denne man under sitt lif begått flera skräckfulla och ännu oupptäckta brott. Land såg i själfva den personlighetens karaktär, som den vansinnigas uttryck målat för honom, den mest porträttlika öfverensstämmelse med karaktären hos den individ, som han tillskref de båda mordgerningarna. Och därför måste han instinktmessigt *tro* på sammanhanget, äfven om han sedan skulle finna, att han misstog sig. Dessutom hade ju glädjeflickan på hospitalet redan innan Land tog henne i förhör haft uttryck, som tycktes mera direkt häntyda just på hennes kännedom om pantlånarens aflifvande och dödssätt; det var ju just därför, som Land fått order att resa till henne.

Men hvarför hade misstankarna blifvit förda mot 'vackra Marie', kokotten? Endast därför att detektiva polisen i samma vefva mottagit ett angifvelsebref utan namn, riktadt mot henne. Och om det också i angifvelsens innehåll — det där om äfventyrare, som hon umgicks med och favoriserade — kunde ligga något att draga slutsatser ifrån, så var det väl dock förnämligast därför, att hon verkligen *hette Marie*, som det kunde glimta fram ett hopp om, att vägen till 'Kläppens' mördare skulle leda genom hennes salonger.

Alltså, det var detta namn, som han hade till ledstjärna, ett namn som måhända bars af hvar tionde eller hvar tjugonde svensk kvinna, men som dock genom händelsernas gång nu kastade en ljusstråle in i de mörka irrgångarna af en djärf brottslings hemlighetsfulla lif.

Att Land dessutom kunde krama en del afslöjanden —

ur den tokiga glädjeflickans hackiga yttranden — såsom till exempel det där om broschen — det var naturligt. Men detta endast under den förutsättning, att spåret var riktigt, och att de kommande händelserna erbjödo några förbindelsetrådar.

Innan Land tog sig för att i stadsbudsuniform lyssna litet till gatuskvallret i Maries närhet, hade han genom besök på Bägaren och på annat sätt sökt att få en inblick i hennes föregående lif. Ty — som också polischefen hade reflekterat — *om* den »Marie», som skrifvit sitt namn på det afrifna breffragmentet, verkligen *var hon*, så måste hon redan vid tidpunkten för Kläppens mord haft bekantskap med hans mördare — under förutsättning nämligen att papperslappen, som man antog, härstammade från denne senares fickor.

Han hade sålunda lätt nog fått reda på, att hon gift sig med en tysk grosshandlare vid namn Schniedorf, hvilken en längre tid vistats i Sverige. Han hade haft affär på Österlånggatan, men under de sista åren hade denna affär varit utplånad, fullständigt slut. Grosshandlaren själf skulle dock vara kvar i Stockholm, men man antog, att han lefde alldeles skild från sin fru, då denna fullständigt uppehöll sig på att vara mätress åt förnäma och rika herrar.

Hennes sålunda afdankade man, hvilken efter allt att döma förde en något dunkel existens, fick Land en beskrifning på, som icke i minsta mån öfverensstämde med den beskrifning, som man i den gård, där Rosa bott, gifvit på den vansinniga flickans älskare.

Men — snarare kunde denna beskrifning tillämpas på en »kompanjon», som man påstod Schniedorf hade haft och hvilken tycktes endast tillfälligtvis ha uppenbarat sig i Stockholm Men Land hade icke råkat ut för någon person, som hade en aning om kompanjonens namn. Under deras kompaniskap hade denne senare endast tillfälligtvis visat sig tillsammans med Schniedorf då och då, och han tyckes under långa tider varit försvunnen från hufvudstaden i någon slags affärsresor. Huruvida denne för när-

varande uppehöll sig i Stockholm, det hade Land icke kunnat erhålla någon som hälst underrättelse om. Ett faktum var emellertid, att han aldrig varit skrifven i Stockholm som grosshandlar Schniedorfs kompanjon. Han hade således påtagligen fört en temligen lös tillvaro. Och han beskrefs som lång, mager och skägglös person, liknande en skådespelare — alldeles som Rosas älskare.

Allt detta var upplysningar, som just inte talade *emot* de af detektiva polisen uppställda möjligheterna, men en annan sak var det om denne person för närvarande uppehöll sig i f. d. fru Schniedorfs närhet, liksom också det var en absolut annan sak, ifall det skulle finnas en möjlighet att *bevisa* någonting så pass många år efteråt. Skulle detta vara möjligt, så måste det ske långa och försiktiga förberedelser och undersökningar, innan man vid ett lämpligt tillfälle kunde träda in i 'vackra Maries' sängkammare och arrestera hennes förmodade gratisälskare. Detta hade Land tydligt och klart för sig, och han beslöt naturligtvis att handla därefter.

En annan person, som i dessa dagar äfvenledes var föremål för detektivens ifriga funderingar, var den unge man i de ljusa mustascherna, som försålt en af den mördade engelskans juvelringar, och hvilken guldsmeden på Söder låtit undkomma. Han hade varit försvunnen från detta ögonblick, och icke heller nu lyckades man finna det aflägsnaste spår af honom. Land kunde icke få konstateradt, att 'vackra Maries' afskedade man någonsin haft sällskap med en person med dylikt utseende. Och till Stockholmspolisens vetskap hade det, egendomligt nog, aldrig kommit någon underrättelse om eller beskrifning på den person, som en gång hittades död på ett undangömdt ställe å en af Paris' stora bangårdar med ett litet, nästan osynligt hål i tinningen. Pariser-polisen hade ej fått någon aning om hans nationalitet, ty i hans fickor hade endast funnits en portmonnä, innehållande franska pängar, och den syntes heller icke kommit att tänka på, att det speciella mordsättet hänvisade till ett par brott i Danmark och

Sverige, om hvilka polisen i Paris på sin tid erhållit detaljerade underrättelser. Således måste Land fortfarande lämna denna försvunna individ ur räkningen.

Att förhör med 'vackra Maries' betalande och förnäma älskare äfven en gång måste ske, när anfallet mot hennes våning fortskridit ett stycke, det ansåg Land för gifvet. Särskildt lyckligt skulle det vara, om man fick reda på den, som skrifvit det anonyma angifvelsebrefvet. Ty att det skrifvits af en af hennes afskedade älskare, det föreföll högst sannolikt.

Land hade med lätthet fått reda på, att den förmögne grefve Vinker för närvarande var den, som njöt af hennes gunst och fylde hennes kassaskrin. Han kände till den gamle grefven från promenaderna, liksom också han hört talas om den rike grefvens svaghet för det täcka könet. Han insåg genast att ett lämpligare objekt kunde aldrig 'vackra Marie' få i sina klor, ifall hon var en lockfågel för moderna plundrare. Men därför kunde man också hoppas, att han skulle kunna lämna värdefulla upplysningar om lifvet i mätressens våning, ifall man kunde få honom att tala rent ut. Och därtill skulle han nog kunna tvingas.

— — — —

När Land, åter iklädd sina vanliga kläder, kom ned från trappan, som ledde till kostymrummet, mötte han en af sina kamrater vid detektiva kåren.

Denne såg på honom med ett leende.

»Kommer du från 'lumpmagasinet'?» frågade kamraten. Det var det vanliga namnet på ifrågavarande rum.

Land nickade skrattande.

»Har du spelat hamnbuse?» fortsatte den andre.

»Nej, stadsbud...»

»Ahå, en viktig affär?»

»Åhja, bara en jakt efter mördare...»

»Såå, gratulerar! Och resultatet?»

»Efter omständigheterna rätt bra, men jag förmodar att jag får gå igenom hela lumpmagasinet, innan den här affären afslutas...»

»Det blir ju åtminstone omväxling . . .»

De skildes skrattande.

Land gick att med några ord tala med sin chef, hvilken under de senaste dagarna visat, att han särdeles mycket intresserade sig för de undersökningar, som Land för närvarande bedref. Men chefen var upptagen af andra personer, och Land fick icke tala med honom. Han hade för resten inte mycket att omtala. Men dock ansåg han

själf, att han skaffat sig visshet om att 'vackra Marie' förtroligt umgicks med några andra än de beundrare, som släppte till kontanterna. Portvaktens skvaller hade ju i det fallet varit rätt mycket upplysande. Portvakten hade talat om en lång och smärt herre med grå mustascher. Det var just en herre med det utseendet, som Land sökte. Ja, det vill säga, icke med några grå mustascher, men de gjorde den okände ju ännu mera misstänkt än om

han inte haft dem, ty antagligen voro de af föga äkta beskaffenhet.

Hans beslut var att ännu några gånger i numrerad stadsbudsmössa söka inleda smärre samtal med personer, som han kunde tänka i någon mån aktgifvit på 'vackra Maries' sällskaper och lefnadsvanor. Måhända skulle han få portvakten att ännu en gång öppna på språklådan. Denne visste nog en hel del andra saker, fastän han inte hunnit med att tala om dem.

Dessutom skulle Land naturligtvis inte lämna den nya stadsbudsplatsen i närheten af 'vackra Maries' port, förrän han med egna ögon fått se de misstänkta individer, som brukade besöka henne, när skymningen fallit på. Det skulle både skänka honom nöje och vara till nytta att få ett yttre intryck af dem, om än aldrig så svagt. I stadsbudsdräkt skulle han icke väcka deras misstankar, och han skulle nog akta sig för att betrakta dem på så sätt, att han gaf dem någon aning om att de voro bevakade. Af portvaktens beskrifning skulle han kunna känna igen dem. Och kanske skulle han med sitt polisöga få se åtskilligt, som undgått portvaktens blickar.

Nu skulle han taga sig några timmar ledigt, men i afton skulle han åter vara på sin post — på sin stadsbudspost.

— — —

Men den aftonen fick han stå där förgäfves. Det var först dagen efteråt, som han bland de i hast inträdande ingenkände en person, hvilken ägde någon likhet med den han sökte.

Rothknecht besökte heller icke Marie hvarje dag, knappast hvarannan, ja ibland kunde det gå en hel vecka, som han höll sig aflägsnad. Att detta i hög grad satte den efter hans famntag lidelsefullt längtande kvinnans tålamod på ett hårdt prof, det var naturligt. Men Rothknecht fäste sig ju icke vid hvad 'vackra Marie' tyckte, han ville låta henne först och främst sköta affärerna med sina rika kurtisörer, och hans »uppoffringar» att hålla sig borta blefvo ju rikligen ersatta af den glädje, som hans längtande äl-

skarinna visade, när han ändtligen kom. Hans besök måste ju oftast föregås af budskickning och brefskrifning.

Rätt ofta hade han Schniedorf i sällskap — när han kom, fastän icke när han gick, förstås. Men långt ifrån alltid, ty Marie var inte alls angelägen om, att denna parodiska figur till man skulle hänga efter henne. Hälst hade hon alldeles velat bli af med honom, men hur det var, så förstod han att slinka efter Rothknecht som en svans. Och målet för hans sträfvande var ju blott och bart att vigga hundralappar — eller i nödfall femtiolappar. Ty att försöka göra sina äktenskapliga rättigheter gällande gentemot den vackra kvinnan, det hade han för länge sedan öfvergifvit, ständigt mött som han blifvit af Maries hånleenden och uddiga repliker.

I grund och botten hyste emellertid båda hufvudrollernas innehafvare, Marie och Rothknecht, en slags gammal klockarekärlek till den fete goddagspilten, och det beredde dem ett ogrumladt nöje att gifva akt på, huru han numera endast lefde för läckra rätter och fina viner, så långt hans tillgångar tillåto.

Fastän Rothknecht i stort taget äfven under det sista året kommit in på den stråten att lefva ett lättjefullt dagdrifvarlif, så måste han dock tillfredsställa sin natur genom att då och då etablera en tillfällig liten »affär», utom de affärer han skötte i 'vackra Maries' salonger och med henne som mellanhand. Men dessa extra affärer hade dock icke varit af blodig beskaffenhet, ty 'synålen' hade hvilat i många år. Det kändes honom, som om luften vore för tung och området för trångt i den svenska hufvudstaden för utförandet af några stora »handlingar». Och därför var nu mera hans enda stora längtan att i Maries sällskap få ge sig ut i världstäderna och göra sin diaboliskt energiska natur fruktbärande.

Ett par nattliga inbrottsstölder på två olika grosshandelskontor vid Österlånggatan hade under det sista året bland annat sysselsatt polisen, utan att tjufven blifvit ertappad. Men den magre munsjör Rothknecht skulle kunnat

tala om, hvem det var som lyckats slingra sig in genom ett par smala gårdsgluggar. Rofvet hade icke blifvit synnerligen stort, men det hade ändock varit något. Och en höstkväll, då han i svart helskägg och ljusgrå redingotskostym varit på Operan, hade han under en af akterna lyckats smuggla till sig en plånbok. Detta var nästan det hela. Och fastän det icke var mycket, så hade Rothknecht ändock icke varit fullständigt overksam, men den stackars Schniedorf hade inte gjort ett skapadt grand, utan endast left på nådesmulorna från Maries bord, smulor, som dock voro rätt respektabla — —

Detektiven Land hade uppehållit sig hela aftonen i närheten af 'vackra Maries' port, men, som sagdt, något igenkännande af de sökta personligheterna hade ej förunnats honom. Den dagen hade den grefliga mätressen ej fått mottaga någon visit af sina båda gamla vänner.

Och Land hade inte heller fått sett skymten af Marie eller grefven. Från ett öppet fönster i den våning, han visste att hon bebodde, hade han hört röster och klangen af glas. Han hade hört ett rått skallrande skratt, som han kunde svära på härledde sig från henne. Och han hade äfven kunnat svära på, att det förrådde, att hon var drucken. Han hade också — i ett nytt litet resonnemang, som han ånyo haft med portvakten — fått höra, att hon föreföll att dricka kolossalt. Hon raglade ibland, när hon skulle gå genom portgången ut till droskan.

Land infann sig emellertid äfven den påföljande dagen, äfven då iklädd stadsbudsdräkt. Han kom dock icke förrän skymningen inträdt och gaslyktorna voro tända, så att han kunde stå där tämligen ogeneradt, på vanligt stadsbudsmanér tungt lutad mot väggen.

Trots att hans intresserade tålamod var stort, så blef dock tiden lång under afvaktan på resultat, och när porten stängdes vid 11-tiden, var han rätt benägen att aflägsna sig för att komma tillbaka nästa afton.

Efter en mycket kort stund sedan porten stängts bereddes honom emellertid den omväxlingen, att en droska

stannade utanför huset. Det var en elegant kupé, förspänd med tvänne ståtliga hästar, och bredvid den livréklädde kusken satt en livréklädd betjänt.

Påtagligen var droskan beordad dit på ett visst klockslag för att hämta någon, ty ingen steg ur, när den stannade.

Efter ett par minuter slog Land en lof omkring droskan och fann då, att den hade ett monogram på dörren, öfver hvilket prunkade en greflig krona. Detta stärkte Land i den reflektion om droskkupéns ditkomst, som han redan gjort.

Betjenten steg ned från kuskbocken och ställde sig väntande vid porten, Synbarligen hade han fått order om att icke ringa på.

Droskans ankomst hade gjort att Land uppskjutit sitt aflägsnande, ty han gjorde den reflektionen, att när grefven rest hem, så har sannolikt den andre fått en vink om att komma i stället.

Denna senare väntan blef emellertid ännu längre. Klockan blef tolf och klockan blef ett, utan att någon förändring i situationen inträffade.

Kusken satt och sof på kuskbocken och betjänten gick fram och tillbaka framför huset med nervöst sömniga steg. Ibland sökte de båda livréerna att etablera ett litet samtal, men de voro antagligen för sömniga för att låta det blifva af någon betydelse.

Land ansåg det rådligast att inte stanna där han stått förut, sedan ekipaget ankommit. Det var ju ingenting, som kunde motivera, att ett stadsbud midt i natten stod stilla och vaktade vid ett hus, och han ville inte tilldraga sig någon uppmärksamhet.

Han hade därför gått öfver till motsatta trottoaren och ställt sig vid ett portsprång. Han stod själf temligen i mörker, under det att en matt lyktlåga kastade ett svagt skimmer på figurerna utanför 'vackra Maries' hus.

Naturligtvis var det en oafbruten, om också gles ström af promenerande, som äfven vid denna tid rörde sig på gatan. Och Land lade också märke till att ett par personer, som rätt mycket

liknade beskrifningarna på dem, han sökte, gått förbi huset och sett uppåt fönstren. Han hade lagt märke till dem, därför att de minst två gånger gått förbi. Den ena hade haft stora grå mustascher.

Klockan var nära half två, och de otåliga hästarna hade fått stå och skrapa med hofvarna mot gatstenarna i fver två långa timmar, när ändtligen portuppgången plötsligt upplystes af ett starkt sken och den med järngaller försedda porten öppnades inifrån.

Betjänten skyndade till trappan och fick i sina armar mottaga sin husbondes lilla korpulenta gestalt, hvilken med slaka ben och vinglande öfverkropp hasade sig nedför trappan, öfver trottoaren, hängande på betjentens vid dylika ansträngningar vanda arm. Af allt att döma hade grefven deltagit i en liten Bacchilibation som en smula bräckt hans högvälborna kroppskrafter.

En tjänsteflicka hade med lampa i handen gjort grefven sällskap nedför trappan. Den sköna värdinnan såg Land alls icke till.

Men knappt en full minut efter att vagnen i sin bortfärd skramlat öfver gatan blef Land, som naturligtvis fortfarande hade sina ögon fästade på 'vackra Maries' våning, varse, att en af fönstrens rullgardiner häftigt rullades upp till hälften och att ett stearinljus ställdes i fönstret.

Land tog det genast för en signal. Det såg alldeles odisputabelt ut som en sådan. En hvitklädd kvinna sågs äfven hastigt skymta förbi i fönstret. Detektiven väntade med en viss spänning på dem eller den, åt hvilken signalen var ämnad.

Men öfver en kvart förflöt, innan någon sådan visade sig. Snart såg emellertid Land, att en person, som kom promenerande på samma trottoarsida, där han själf stod, hastigt gick öfver till motsatta sidan, steg upp för trappan till vackra Maries hus, öppnade porten försiktigt med en medhafd nyckel och trädde in i mörkret. Det hördes knappt ett ljud, när han öppnade eller stängde porten, och han hade gått så tyst, som om han haft guttaperkasulor under skorna.

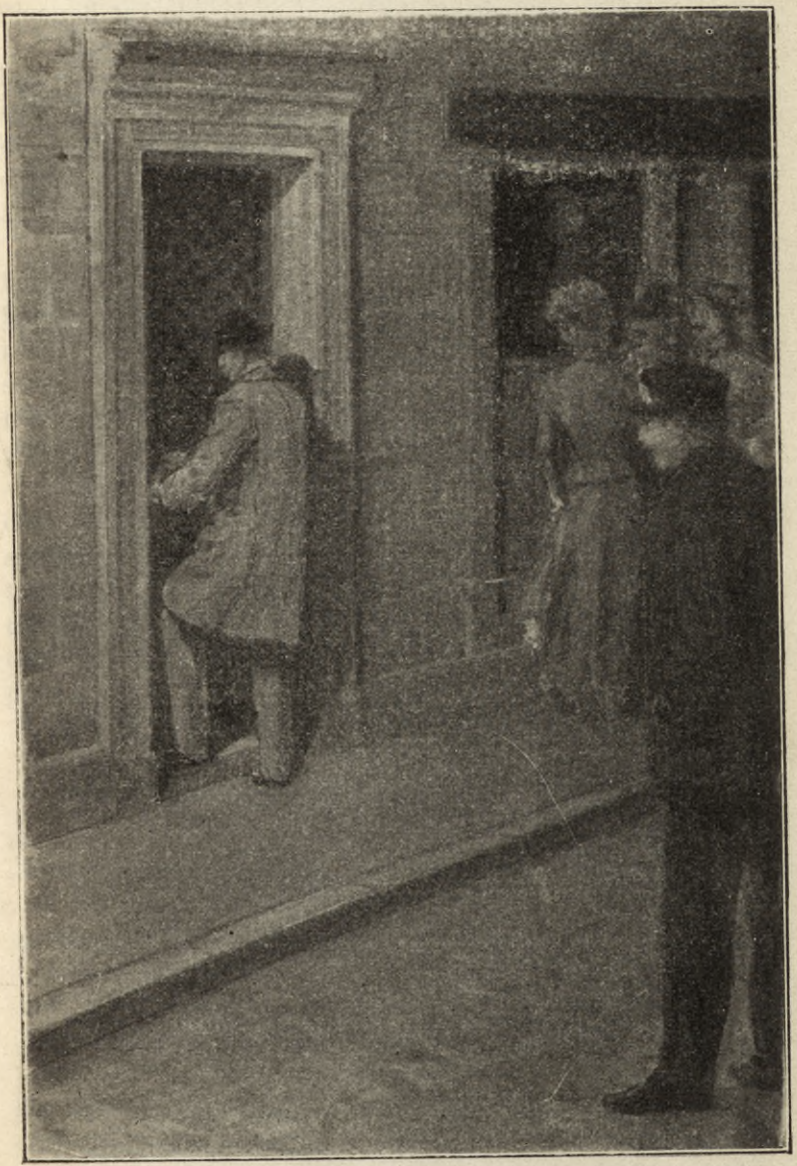

Han öppnade försiktigt porten med en medhafd nyckel.

Det var alldeles påtagligt, att denne man observerat signalen i fönstret, och att det var den, som lockat honom att träda in.

Detektiven hade till det yttersta ansträngt sig att få ett intryck af karlen. Han såg vid första anblicken, att det var den samma, som portvakten talat om. Det var en lång, mager figur, som rörde sig mjukt och spänstigt, liksom också en smula högdraget. Hans ansikte hade gett intryck utaf att vara litet med en skarp profil, och Land hade tydligt observerat de stora grå mustascherna. Han var klädd i en lång mörk rock och hade hög hatt, hvilken satt något nedskjuten i pannan.

Hela hans uppträdande, hans sätt att gå, hans sätt att öppna, att träda in genom porten hade på den erfarna polismannen gjort ett lika starkt som bestämdt intryck i den riktningen, att denne man icke tillhörde mängden af de vanlige, lugne och så kallade hederlige medborgarne. Och han kände liksom en tillfredsställelse öfver, att han fått se honom för första gången just i denna stämningen, ty därigenom hade intrycket af hans personlighet verkat starkare.

Var detta den djärfva brottsling, som jag sökt så länge? frågade Land sig själf, i det han under flera minuter, efter att de andre försvunnit, stod stilla och tankfullt stirrade mot det lilla signalljuset i fönstret.

Dock, tänkte han vidare, kanske alltihop visar sig vara lösa misstankar... Under alla förhållanden hade han åtminstone fått konstateradt på ett rätt slående sätt, att 'vackra Marie' hade en kär gosse, som hon gaf tecken att komma, när den andra, den betalande, gick. Och det var ju lätt förklarligt, att den andre *väntat* på signalen, efter som han så här dags på natten ej befunnit sig alltför långt därifrån. Sannolikt hade därför den vackra kvinnan kört af sin officielle älskare midt i natten för att få den andre, den älskade, på den plats i sängen, som ännu var varm efter den förste. Ja, helt simpelt kört ut honom, ty självmant

hade han sannolikt ej telefonerat hem efter sitt ekipage vid en dylik tidpunkt, och påstruken, som han var.

Land småskrattade för sig själf åt sina reflektioner. Och han tänkte också på, att 'vackra Marie' var så vacker, att hon nog kunde behandla sina älskare, som hon behaga de. Ty de, som äro vackra som englar, bruka ju vara elaka som djäflar. Det där anonyma angifvelsebrefvet hade ju också antydt något dylikt.

Många sekunder hade icke förflutit från att den långa figuren försvunnit genom porten, förrän ljuset flyttades från fönstret och rullgardinen drogs ned. Älskaren hade anländt i älskarinnans armar. Var det en dubbelmördare, som f. d. schweitzerifröken i detta ögonblick slöt i sin famn? Detektivens själ skälfde af begär efter att få ljus i denna fråga, när hans tanke vände sig kring den.

Han kastade ännu en blick upp mot fönstret, där den tjocka, mörkblå rullgardinen utestängde allt ljus, och ställde sedan sina steg mot detektivstationen. Han sof några timmar på en soffa i en af salarna, innan han gick hem till sitt. Och sannolikt såg han i drömmen ännu en gång den där långa, smygande figuren, hvars mystiska konturer gjort ett visst intryck på hans fantasi.

FYRTIOÅTTONDE KAPITLET.

»Jag behöfver fem hundra kronor... Du får lof att skaffa mig dem!»

Det var Rothknecht som i en afgörande bestämd ton yttrade dessa ord till Marie.

»Jag tviflar på, att jag kan det», invände hon nästan skyggt, »jag fick tvåhundra i går... Han vänder mig nog ryggen, om jag ber om så mycket som fem hundra i dag.»

»Vänder dig ryggen! Bah, det gör han inte! Du kan draga skinnet af honom, utan att han går sin väg...»

»Åhja, inte går han sin väg, men han nekar, och så måste jag ställa till ett uppträde igen... Och jag är trött på sådana där uppträden.»

Marie sade det med ett uttröttadt, halft bedjande tonfall.

»Stackars liten, du är trött på att hjälpa mig», hånade Rothknecht i förargad sinnesstämning. »Nå, så får jag väl försöka hjälpa mig själf...»

Marie lade smeksamt armen kring hans hals.

»Du skall icke vara elak», sade hon. »Jag skall försöka . . .»

»Nej, du skall inte *försöka*», inföll Rothknecht energiskt, »du skall föresätta dig att lyckas . . . *Jag* har aldrig försökt . . . Jag har alltid gett mig fan på, att det skulle ske så och så . . . och därför har jag också lyckats i, hvad jag företagit mig . . . I kväll har du alltså femhundra kronor åt mig . . .»

»Ja», svarade Marie undergifvet och med låg stämma.

Hon halflåg i en soffa, klädd endast i några tunna underkläder, och Rothknecht hade satt sig på kanten vid hennes sida, hållande armen om hennes lif.

Han hade öfverraskat henne tidigt på morgonkvisten, sedan han genom kammarjungfrun fått veta, att hon varit ensam i natt, och att han alltså inte riskerade att samman stöta med grefven.

Grefve Vinker bevakade sin sköna mätress nu mera med den svartsjukaste egoism, och Rothknecht var ytterst försiktig att dölja sin intima ställning i huset.

Men »grosshandlar Bibbenpupp» och hans »kompanjon» hade emellertid efter presentationskalaset firat många orgier tillsammans med grefve Vinker i 'vackra Maries' våning.

Grefven hade med en slags bornerad öfverlägsenhet gifvit sken utaf att vilja betrakta de båda herrarna som en sorts staffagefigurer i sin älskarinnas rum och därför icke vidare bekymrat sig om deras antecendentia.

Men han tycktes sätta ett visst värde på deras trefliga umgänge. Ty trefligt hade grefven i umgänget med dem, det kunde han inte förneka. De gjorde, både Schniedorf och Rothknecht, allt hvad de kunde för att roa Maries rike beskyddare. De titulerade honom »herr grefve» med en så aktningsfull tonvikt, att titeln smekte grefvens öron som ljuf musik, och de talade om roliga historier om glada fruntimmer och tocket där, så att grefve Vinker höll på att storkna af skratt.

Ofta hade han förstås visat misstroende emot dem och framkastat snärjande frågor till Marie rörande hennes för-

hållande till dem, men Marie hade med den uppriktigaste fräckhet svurit på, att ingen utaf dem någonsin med sin fot varit inne i hennes sängkammare. Och när hon snäsigt frågat grefven, om han inte tyckte det var roligt, att hon skaffat honom litet sällskap, så hade han inte kunnat annat än svara jakande.

Grefven hade — som vederbörande också beräknat — ansett sig för god att anställa några vidare efterforskningar om herrar Bibbenpupp och Knechtbom, men att det låg litet äfventyrsdoft öfver deras uppträdande, det kunde han ej förneka, men det afskräckte honom ej, att hos 'vackra Marie' umgås med dem; tvärtom, han tycktes smickra sig själf med, att han hade nog skarp blick att se detta, och han tyckte naturligtvis, att han själf i förhållande till dem inför Marie måste framstå som ett utomordentligt mönster af aktningsvärd respektabilitet.

Den där äfventyrardoften hade naturligtvis träffat hans högvälborna näsa särskildt därför, att deras bekantskap icke aflupit utan åtskilliga små viggningsförsök från de båda herrarnas sida. Nåja, detta var ju den förmögne grefven så van vid, så att det beredde honom ingen öfverraskning.

Sålunda hade Bibbenpupp redan efter en åtta dagars bekantskap hunnit att blifva skyldig honom bortåt tre hundra kronor och Knechtbom hade en gång i en glad stund lurat honom att köpa en juvelring, som han sannolikt betalt tre gånger mer än den var värd, enligt hvad han fick veta sedan.

Att han dessutom en natt, då champanjen flöt och guldet rullade däruppe i den eleganta salen, förlorat en tusenlapp åt dem båda tillsammans, det var ju hans eget fel, då han varit med om att spela så högt, fastän han hela kvällen, hur goda kort han än fått på hand, haft en alldeles förbaskad otur — —

När Marie nu gifvit sitt bestämda löfte att ovilkorligt skaffa den summa, han begärde, så blef den nervöse Rothknecht litet lugnare, och han nedlät sig att besvara Maries heta smekningar.

»Hvad skall du ha pängarna till?» frågade Marie sakta, nästan bäfvande. »Skall du ge dem åt något fruntimmer?» Hon försökte att inlägga en viss skämtsam ton i sin fråga, men det hördes dock alltför väl, att det låg en allvarlig misstanke där bakom.

Rothknecht såg tigande på henne en lång stund, under det att ett gyckelfullt leende stack fram ur hans blickar och spelade öfver hans läppar.

»Är du svartsjuk, min flicka?» frågade han sedan leende.

Den stolta mätressen höjde en smula på sina halfblottade axlar, men det låg en smeksam hängifvenhet i orden, då hon sakta hviskade:

»Du vet ju, hur kär du är mig...»

Rothknecht värdigades böja ned sitt smala hufvud och ge henne en nådig kyss.

»Du kan vara lugn, jag skall inte använda dem på några kärleksäfventyr», sade han i en slags trovärdig ton.

Marie höljde hans ansikte med kyssar till tack därför.

»När väntar du honom? frågade Rothknecht.

»Vid fyratiden i eftermiddag.»

»Han superar hos dig...?»

»Sannolikt...»

»Och stannar naturligtvis tills i morgon bittida...?»

»Antagligen... Såvida jag icke kör utaf honom.»

»Du skall inte vara hård mot honom... Det är ju en så utmärkt gammal grefve... Du skall taga honom med smekningar...»

»Åhja, han skänker nog inte efter något på det han har att fordra», tyckte Marie med en föraktlig grimas.

»Till hvad pris som hälst måste du skaffa mig den där summan i kväll... Har han den inte på sig, så får han skicka hem efter pängar...»

Det hördes på Rothknechts ton, att hans behof af pängarna var mycket trängande. Marie tog hans ansikte mellan sina händer och gaf honom lekfullt en smällande kyss.

Du *skall* få den, min gosse!» sade hon leende. »Lita på mig!»

Rothknecht strök handen öfver hennes hår och reste sig sakta upp. Marie knäppte ihop händerna bak i nacken och sträckte lättjefullt ut sig i den gungande resårsoffan.

På bordet, som stod midt i salen, lågo några färska morgontidningar, nyss ditlagda af kammarjungfrun. Rothknecht tog en utaf dem, vecklade ut den och ögnade en smula öfver dess innehåll.

»Stannar du inte och äter frukost?» frågade Marie efter en stund.

»Kanske det!» svarade hennes älskare tankspridt.

Marie förstod att han fått tag i någonting, som intresserade honom. Han brukade annars skräfla om sitt djupa förakt för tidningarnas innehåll i allmänhet.

Tämligen likgiltigt kastade hon en blick på Rothknecht, liksom det roat henne att få konstateradt, att han intresserade sig för de tidningar, han funnit på hennes bord.

Den anblick, som hon då fick af honom, slog henne med stor förvåning och kom henne att med den girigaste nyfikenhet hålla ögonen riktade på hans ansikte.

Rothknecht hade ej gifvit sig tid att sätta sig, han stod böjd öfver tidningen, stirrande på de små svarta bokstäfverna med blickar så skarpa, att man hvarje ögonblick kunde vänta, att de skulle bränna ett hål i papperet. Det ständigt bleka ansiktet hade blifvit ännu blekare och de energiskt formade läpparna syntes skälfva en smula af sinnesrörelse.

Då Marie fäste ögonen på honom, förstod hon genast, att han läste om en sak, som rörde honom personligen, och hon förstod, att det måste röra honom ganska nära, då den alltid så kallblodige mannen visade denna påtagliga känsloskakning.

Marie kände, att äfven hon bleknade en smula, utan att hon dock det minsta genomskådade, hvad han läste om. Men hon misstänkte att det var om någonting, som rörde hans säkerhet. Och hon visste ju, hur mycket han hade

på sitt samvete och hvilken djärfhet det var af honom att uppträda på gatorna och restaurationerna på det ogenerade sätt, som han gjorde, blott därför att några år hade förgått efter de blodiga gärningarnas utförande.

Och om man ville ransaka hennes inre skulle man finna, att den delaktighet hon kände i hans synbarliga sinnesskakning ej härledde sig af fruktan för att äfven *hon* skulle kunna blifva inblandad, ifall Rothknechts säkerhet blef hotad, utan endast hade sin grund i oron för att blifva skild från honom, i oron för *hans* öde. Så lidelsefullt var hon fästad vid hans person, så hänsynslöst hade hans mefisto-figur och mefisto-själ snärjt in henne i sina garn.

Rothknecht kom händelsevis att ett ögonblick slå upp ögonen och märkte då, hvilken nyfiken uppmärksamhet Marie egnade honom. Han förstod, att han afslöjat hvad som rörde sig i hans inre. Nå, inför henne hade han ju inga hemligheter!

Med en trotsig rörelse kastade han hufvudet bakåt.

»Nåja, *nu* är hon åtminstone stum», mumlade han halfhögt och sataniskt triumferande.

»Hvilken?» frågade Marie med låg stämma, under det att hon steg upp och gick emot sin älskare. Hennes ögon voro nitade vid hans ansikte med den oerhördaste nyfikenhet.

»Men det var väl djäfvulen, att hon skulle krafla opp sig ur vattnet», fortsatte Rothknecht, liksom talande för sig själf, utan att fästa afseende vid Maries fråga.

Marie stod nu alldeles bredvid honom.

»Hvem talar du om?» frågade hon.

Rothknecht sträckte häftigt fram handen och pekade på ett visst ställe i tidningsbladet.

»Läs får du se!» sade han.

Maries ögon följde riktningen af Rothknechts smala pekfinger, och blickarna träffade då en artikelrubrik, som lydde: *Ett tragiskt kvinnolif.*

Med glupsk spänning kastade hon sig öfver tidningen och ögnade igenom artikeln. Den var rätt lång, tryckt med

den där halffina stilen, som tidningarna begagna för mindre viktiga kåserier och romantiska berättelser ur dagskrönikan. Den var skrifven med en viss sensationell färgläggning, men den meddelade på samma gång så bestämda fakta och upplysningar, att intet tvifvel behöfde förefinnas, att den icke till sitt hufvudsakliga innehåll var riktig.

Den handlade om en af Stockholms polisinskrifna glädjeflickor — *Rosa B.* kallades hon för i tidningsartikeln — som under någon tid varit intagen på ett hospital i en af Sveriges mellersta städer. Artikeln var skrifven, *därför att den vansinniga flickan i dagarna aflidit.*

Det var sannolikt genom en ren slump, som en tidningsreporter i samband med denna händelse från åtskilliga källor fått reda på den aflidnas sorgliga och egendomliga lefnadsöde. Och i tidningsartikeln uttalades äfven en förvåning öfver att de olika facerna af detta lefnadsöde icke långt förut kommit till tidningarnas kännedom. Det uttalades den förmodan, att detta dels kunde bero på en ren slump och dels på myndigheternas försök att dölja saken för att ej ge några varningar åt den förbrytare, som varit orsaken till den beklagansvärda kvinnans olycka. Man sökte efter honom, sades det, men han hade ej kommit fast ännu.

Försedd med vissa romantiska utsmyckningar kom därpå en redogörelse för hvad som föregått Rosa B:s intagande på hospitalet. Det talades om, huru hon till en början left en prostituerads vanliga lif i hufvudstaden, och huru hon sedan efter någon tid synes ha blifvit privat mätress åt denne man, hvilken efter något års förlopp tydligen sökt bringa henne om lifvet.

Han hade tagit henne med till London, hette det i tidningsartikeln, och under en nattlig promenad på en af Themsens broar hade han stött henne ned i vattnet, hvarefter han försvunnit. Hon hade uppgifvit nödrop och blifvit upptagen. Redan då hade hon förfallit vansinnig, beroende antingen rent af på skrämseln eller också på, att hon i fallet slagit hufvudet.

På den engelska polisstationen hade man slutligen

Han stod böjd öfver tidningen stirrande på bokstäfverna.

lyckats taga reda på, hvad språk hon talade, och genom det svenska konsulatets försorg hade hon blifvit förd till Sverige och insatt på ett hospital.

Under hela den tid, hon suttit där, hade ej någon förändring till det bättre inträdt i hennes tillstånd, och man hade därför aldrig af henne själf kunnat få någon underrättelse om händelsernas verkliga sammanhang, eller hvem den man var, som utsett henne till offer, liksom ej heller hvilka motiv, som förledt honom till den ruskiga och mystiska gerningen.

Polisen hade anstält spaningar, särskildt i det hus, där hon bott omedelbart innan resan till London syntes ha företagits. Man hade därigenom fått en aning om den okände mannens utseende, men ingenting vidare.

Artikeln berörde äfven — fastän detta påtagligen mera ovederhäftigt — att den vansinniga blifvit utsatt för förhör; men, som sagdt, man hade icke kunnat draga något resultat af hennes virriga och osammanhängande uttryck. Och hon hade äfven, midt under sitt vansinne, synts äga en till förskräckelse gränsande fruktan för den man, som sökt bringa henne om lifvet.

Till sist gaf tidningen en rörande beskrifning af hennes sista stunder, öfver hvilka legat en om möjligt ännu mera tragisk prägel än öfver hennes lefnadsöde.

Hon hade dött under de gräsligaste plågor och kval, och måhända hade de andliga varit större än de kroppsliga. Hon hade kastat sig som en sårad tigrinna från den ena sidan till den andra under häftiga tjut, ögonen hade lyst med en förfärande glans och tänderna hade tuggat fradga. Ända in i dödsminuten hade det måst vara flera personer, om att hålla henne, trots det att man tvingats lägga på henne tvångströja. Hennes lidanden hade varit oerhörda, hennes kroppsvridningar och nödrop förfärliga. Hospitalsläkaren, med hvilken tidningsreportern lyckats få ett samtal, hade sagt, att det nästan var den hemskaste dödskamp han bevittnat, sedan han kommit på hospitalet, oaktadt han haft tillfälle att se mycket obehagliga saker i den vägen.

Det hade varit som om skuggan af den älskare, som också velat blifva hennes mördare, förföljt henne in i de sista ögonblicken, som om minnet utaf honom plågat och sargat henne till döds. Och hon hade dött med båda händerna utsträckta framför sig, med förskrämda blickar stirrande ut i den tomma rymden, liksom om hon velat skjuta honom ifrån sig, fruktande att han ännu en gång skulle fatta henne om lifvet och kasta henne från den höga bron ned i det kalla vattnet...

När Marie läste denna tidningens sista skildring, kunde hon ej förhindra att en vemodig smärta, ett slags medlidande drog sig som en slöja öfver hennes själ, och hon måste anstränga sig till det yttersta för att det ej skulle märkas spår af tårar i de förvånade ögon, som hon vände mot Rothknecht, när hon slutat läsningen. Hon var dock kvinna fastän hon var fallen och förhärdad, men hon ville ej visa sin svaghet för sin stenhårde älskare. Hon kände med sig, att han skulle håna den.

»Har du förstått?» frågade Rothknecht tämligen likgiltigt.

»Ja!... Det handlar om Rosa...»

»Naturligtvis... hennes namn står ju utsatt...»

»Men inte ditt...»

Rothknecht höjde på axlarna.

»Fan vet om hon inte pratat bredvid mun ändå», sade han», »fastän hon var tokig...»

»Tidningen påstår ju, att hennes älskare inte är känd...»

»Det får man inte fästa sig vid... Det kan vara polisen, som gett order, att det skulle skrifvas så där...»

»Men om polisen haft ett finger i den här tidningshistorien, så hade det nog inte kommit att stå så mycket som det står», invände Marie.

»Det har du rätt i», svarade Rothknecht, i det att hans ansikte fick en nyans ljusare uppsyn.

»Du har inte vetat om det där, du trodde att hon flutit opp som lik...» frågade Marie obarmhertigt.

»Naturligtvis. Den gången skötte jag mig dåligt...»

Marie kände en rysning genomfara sig vid Rothknechts cyniska kritik af sitt handlingssätt, men hon kände icke någon antipati uppstiga inom sig för den talande. Hennes beundran för honom hade sugit sig fast i hennes själ, och det var måhända just det dämoniska i hans natur, som hon beundrade.

Rothknecht bad att få låna en sax, hvilken Marie tigande gick efter. Hon rörde sig så långsamt, som om hon gått i en dröm. Man skulle kunna draga den slutsatsen att hon tänkte: hvilket öde skall blifva *mitt*...?

När Rothknecht fått saxen, klippte han, utan att med ett ord beröra, att tidningen ej var hans, mycket noggrannt ur uppsatsen och lade den i sin plånbok. Därpå kramade han ihop tidningen som en boll, kastade den på stenflisorna framför kakelugnen och tände på den med en tändsticka.

»Hvarför bränner du upp den?» frågade Marie som i en hast ej kunde göra den riktiga reflektionen.

Rothknecht småskrattade åt hennes korttänkthet.

»Vill du att man skall finna ett nummer i din våning, där just *den* tidningsartikeln är bortklippt?» sade han.

Därpå slog han sig ned i en stol och såg tankfullt framför sig.

»Äter du frukost litet tidigare än vanligt i dag?» frågade han gladt, liksom om han ville komma ifrån det föregående ämnet.

»Har du brådtom då?» svarade Marie buttert, nästan en smula argt.

»Åhnej, inte värst», tyckte Rothknecht litet retsamt.

Marie gick ett slag omkring i rummet och slog sig därefter ned på soffan, där hon suttit förut.

»Stackars Rosa!» sade hon lågt och med en slags suck.

Rothknecht vände hufvudet blixtsnabbt emot henne och såg på henne med en skarp, besynnerlig blick.

»Hvad sade du?» frågade han.

»Åh, jag sade bara: stackars Rosa!»

»Du kan hålla inne med några beklaganden... De bita inte på mig...»

Marie teg.

»Hvarför uttrycker du dig så där?» fortsatte Rothknecht hårdt.

»Jag har ju inte klandrat dig... Jag kan väl förstå, att du inte kunde blifva af med henne på annat sätt...»

»Det är ju snällt af dig, att du ursäktar mig... Och så hyggligt af dig sedan att inte hota med att anmäla mig för polisen...»

»Du skall inte vara elak mot *mig*... Du vet att du också finge taga mitt eget lif, utan att jag skulle göra motstånd...»

Rothknechts läppar krusades af ett lustigt litet leende.

»Är du rädd för att jag skall göra det... Var det *därför*, du suckade?» frågade han skrattande.

»Nej, det tänkte jag inte på», sade Marie med fast röst, »men jag vet ju, hur Rosa var fästad vid dig... och du kan ju inte neka till, att det är sorgligt att dö så där i unga år... och på det där sättet...»

»Tycker du, att det hade varit trefligare för henne att om några år dö i lungsot eller syfilis i ett litet kyffe här i sta'n?» frågade han filosofiskt.

»Hvad menar du?»

»Jag menar, att *det* hade ändå blifvit hennes lott...»

»Hvarför det?»

»Därför att de flesta 'flickorna' dö på det viset en gång... Men till dess hade hon kunnat hinna att göra mig mycket ondt.»

»Hvarför hade du varit så oförsiktig att berätta för henne så mycket om dig själf?»

»Af samma anledning som jag berättat det för dig... Därför att jag inte kan ta en kvinna i famnen, utan att jag har medvetandet om att hon känner hvem jag är... Det har nästan blifvit en mani hos mig... Och det blir väl det, som en gång skall bringa mig olycka...»

Fastän Marie nyss föreföll att ha varit så vek till sinnes, så kunde man dock se på henne, att henes högmod vaknade, då Rothknecht i sina ord anställde en viss jämfö-

relse mellan henne och Rosa. Hon ansåg sig naturligtvis stå öfver alla kvinnor och hon hade också gått och smickrat sig med, att Rothknecht hade älskat henne mer än han älskat någon annan kvinna. Svarande på Rothknechts sista reflektion, sade hon:

»Det kan du väl förekomma... Det finnes ju broar och vatten öfverallt... Här i Stockholm ha vi ju Norrström... Den rinner så präktigt, som om den enkom vore gjord för att begrafva kvinnor uti...»

Hon sade det i en allvarligt bitter ton, och Rothknecht kunde icke låta bli att skratta åt hennes resignerade bitterhet. Han började rent af storskratta.

Marie satt emellertid allvarsam, fastän hon måste medgifva sig själf, att hon tyckte bättre om att han skrattade åt hennes ord, än om han suttit tankfull.

Dragande den riktiga slutsatsen ur hennes ord, sade Rothknecht:

»Du tror alltså, att jag ställer dig i raden med alla de öfriga?»

»Åtminstone framgår det så af dina ord...»

»Du misstager dig... Du är den vackraste och intelligentaste kvinna, jag någonsin råkat... Jag skulle hellre mörda mig själf, än jag gjorde dig något ondt...»

Han sade det med ett lugnt och öfvertygande tonfall.

Fastän Marie så väl visste, hvilken skådespelare Rothknecht kunde vara, när han det ville, så gjorde hans ord henne en verkligt stor glädje invärtes. Hon ryckte icke heller på axlarna åt dem, men hon svarade honom heller icke genast.

De hade hela tiden suttit ett stycke ifrån hvarandra och vändt hvarandra ryggen.

»Men en sak vill jag säga dig...»

Marie satt orörlig, men man kunde förstå att hon lyssnade nyfiket.

»Och det är, att vi icke kunna uppehålla oss länge till i Sverige, utan du får bereda dig på att resa till andra länder...»

'Till London'?' den frågan låg med en satirisk färg på Maries läppar, men hon höll inne med den. Hon ville icke drifva insinutionerna till sin spets, då hon kände Rothknechts häftiga humör.

Då hon ej genast svarade, reste Rothkneckt på sig och gick fram till henne.

»Du svarar mig inte?» sade han otåligt. »Vill du inte följa med.»

Hon såg på honom med sina stora, mörka ögon, granna och strålande ännu fastän dryckenskapen och lättsinnet gått en smula härjande öfver hennes ansikte.

»Sätt dig här!» sade hon bedjande och pekande på soffan bredvid sig. Det låg en helt annan klang i stämman än den hon nyss hade användt. Han satte sig och hon slog sina nakna armar om hans smidiga gestalt, med en vällustig styrka tryckande honom intill sin kropp.

»Min älskling!» sade Marie passioneradt. »Det finnes ingen plats, där jag inte skulle vilja vara, om du är med . . .»

»Ja, jag svär,» försäkrade Rothknecht ånyo, med samma tonfall som hans älskarinna, »att mitt lif är oupplösligt bundet vid ditt.»

De sutto en stund så där med armarna slingrade om hvarandra och båda gifvande försäkringar om sina brinnande känslor. Och de ljögo sannolikt icke för hvarandra. Mördaren och skökan älskade hvarandra med lidelser af eld. De hade båda vilddjurstemperament, och de höllo samman som ett vilddjurspar. Öfver ett lik hade Rothknechts väg gått till 'vackra Marie', och länge hade han fått kämpa innan han vunnit henne, men när det en gång skedde, så hade de mötts med en våldsam kraft, både i andlig och lekamlig måtto.

Rothknecht var förtjust öfver att Marie så beredvilligt gick in på att följa honom till utlandet, han hade knappt väntat detta, och han utvecklade sina planer om huru man fortast möjligt skulle skaffa respängar i tillräcklig mängd.

Hans planer i det fallet kretsade naturligtvis omkring den stackars grefve Vinker, och Marie afhörde under stort

nöje, huru Rothknecht med sitt lediga sätt att uttrycka sig, med sin numera mycket svaga utländska brytning och med sin satiriska skärpa utvecklade sina tankar och drog sina slutledningar.

Men om hon också ej blott gemytligt skrattade åt utan äfven gillade åtskilligt hvad hennes älskare sade, så kunde hon dock ej gå in på, att myntplockningen från det grefliga guldträdet skulle gå alldeles så fort som Rothknecht förmenade.

Mellan skrattutbrotten åt dennes kvickheter framkastade hon också sina tvifvel härpå, och hon anmärkte, att tidningsartikeln ju egentligen icke innehöll något, som behöfde göra Rothknecht förskräckt.

Rothkneckt ryckte också på axlarna, som om han menade, att han icke var rädd och att deras resa ej behöfde få karaktären af flykt.

Och detta lugn kunde också den efterspanade mördaren visa, därför att artikeln i tidningen hade innehållit rätt mycket, men *en* sak -- måhända den annars viktigaste och och mest pikanta — hade den ej omtalat, och det var, att den döda vansinniga ett par veckor innan hon dog underkastats ett förhör af en stockholmsdetektiv, och att hon under detta förhör tvingats att nämna två namn ... *Marie* och *Rothknecht* ... det ena fullt tydligt, det andra en smula otydligt, men dock tillräckligt klart för att det kunde tjäna till ledning ... namnen på de två moraliskt sjunkna individer, som i detta ögonblick sutto i soffan, omslingrande hvarandra med armarna och småtrefligt skämtande om, huru de på bästa sätt skulle kunna bestjäla en gammal vivör, som hamnat i den sköna förlederskans famn.

Detta den vansinnigas testamente, som inskrifvits i en detektivs hjärna, hade antagligen tidningsskrifvaren icke haft en aning om, ty om han det haft, så hade sannolikt åtminstone en antydan om det samma blifvit insmugglad i den intressanta verklighetsskildringen. Påtagligen hade hospitalets hela personal af polisen blifvit förbjuden att omtala detta förhör. Och under alla förhållanden var det inte

någon mer än Land och detektivchefen, som kände till dess resultat...

Efter den ömma försoningen, som följde på den lilla misstämmningen nyss, hade de båda samtalande kommit i ett ytterst briljant humör. Idéerna flödade, och de samtalade om allt möjligt och omöjligt, hånskrattande åt tidningsartikeln, åt polisen och åt den publik, som med rafflande nyfikenhetsbegär skulle läsa skildringen, utan att veta att hufvudpersonen i handlingen helt ogeneradt gick omkring på dess gator, ja äfven åt den stackars Rosa, som kraflat sig opp ur vattnet, men som gärna kunnat legat kvar där, eftersom hon ändå så snart skulle försvinna igen.

Marie sade åt sin kökspersonal, att en extra fin frukost skulle serveras i dag, och de rätter, som serverades, och det vin, som dracks, kunde också ha anstått en konungs bord.

Först vid tolftiden kunde Rothknecht slita sig från den vackra kvinnans sida. Båda voro starkt upprymda af vinerna.

»Du glömmer inte, hvad jag bad dig om», sade Rothknecht, »femhundra krisch...»

»Var lugn du, den gamle tjuren skall nog få punga ut med summan», sade Marie med rå stämma, i det hon på ett afskyvärdt sätt räckte ut sin röda tunga.

Så fort Rothknecht gått kastade hon sig påklädd på sängen och somnade.

— — —

Grefven kom först vid niotiden.

Marie hade skummat af raseri öfver att han inte kom förr, ty Rothknecht hade skickat ett stadsbud vid åttatiden.

Då stadsbudet ej kom tillräckligt fort tillbaka, hade han äfven telefonerat. Och Marie hade svarat, att den idioten inte kommit ännu. Hon hade insinuerat, att hon annars icke var så angelägen om att han skulle komma, men just en dag då hon händelsevis var detta, så hade han försummat sig, och då de tänkt på *hvarför* hon var »ange-

lägen», så hade båda gapskrattat mot hvarandra i telefonlurarna.

När han då ändtligen kom, hade Marie kastat fram sin önskan, innan ännu grefven hunnit att ordentligt få rocken af sig. Och hon hade gjort det mycket nervöst.

Men grefven hade synbarligen kommit från en bättre middag, ty han var vid ett strålande godt humör och stötte sig icke öfver hvarken Maries otåliga sätt öfver hennes begäran om en ny summa pänningar.

Men det värsta hade varit, att han inte haft tillräckligt med sig. Marie hade emellertid fordrat att få det ögonblickligen, och grefven hade ej haft annan råd än telefonera hem till sin husföreståndarinna och be henne skicka Johan med summan.

Och det hade ju gått lätt, ty grefvens slätrakade betjent hade nu gått så många gånger med bud emellan sin härskare och sin härskares härskarinna, att vägen för honom borde ha varit temligen kort.

Således hade affärerna *den* kvällen gått lätt att arrangera — om också Rothknecht svurit öfver, att han fått pängarna några timmar för sent — men värre var det när Marie två dagar därefter vid tiotiden på förmiddagen ringde på till grefve Vinker för att begära en ännu större summa.

Denna skulle hon använda för sin egen del. Hon hade nämligen fått en nyck om att inköpa en finare antik möbel, som blifvit erbjuden henne af en af dessa många hufvudstadsagenter, som ha till specialitet att bjuda ut fina och dyra saker just åt den köpta glädjens nyckfulla och slösande kvinnor.

Hon hade blifvit alldeles förtjust i den, och hon ville prompt ha den med detsamma, och hon hade inte något annat att göra än att stöta på grefven, ty själf hade hon aldrig mer än några tiolappar utöfver hvad som gick åt till hushållet. Hon hade ju både Rothknecht och Schniedorf att tänka på.

Och stött på sin högättade mjölkko hade hon också gjort på ett sätt, så att han fick mycket tydligt klart för

sig, att hon *måste* ha pängarna och ha dem i dag och inte i morgon.

Men grefven hade för ovanlighetens skull morskat opp sig och sagt henne rent ut, att tusen kronor om dagen eller något ditåt, *det* var hon då inte värd, om hon också var aldrig så vacker.

Vid dessa en smula ironiska ord från honom hade hon bleknat vid telefonluren, och hon hade också skrikit några smutsiga glosor i grefvens öra.

Men grefven hade med behärskadt lugn sagt, att han skulle svara närmare när han om några timmar gjorde henne ett besök.

Marie hade rasat som en vansinning därhemma. Hon hade under den sista veckan kommit så väl öfverens med sin rike älskare. Hon hade visat sig mycket »öm» mot honom, och han hade varit ovanligt liberal. Därför stack också hans nekande henne så starkt i näsan.

När grefven vid ett-tiden, åkande i en vanlig åkaredroska, kom till 'vackra Marie', så fans hon icke hemma. Han, förstod, att hon gått ut afsiktligt för att visa honom sitt förakt.

Han sade emellertid åt kammarjungfrun, att han ville gå in i salongen och invänta hennes matmors hemkomst.

Han fick sitta där i två timmar och vänta. Och när hon ändtligen kom, så voro hennes kinder så nervöst röda och hennes sätt så märkvärdigt, att det genast föll den svartsjuke grefven in, att hon kom direkt från någon kärlekshandel.

Men det kunde ju också härleda sig från att hon druckit eller därför att hon var arg, tänkte han; och han beslöt att icke beröra det ömtåliga ämnet.

När Marie fått ytterkläderna af sig, mätte hon grefven med en lång blick från hufvudet till fötterna.

»Du var oförskämd i telefonen i dag», sade hon.

»Jag tyckte att det var *du*, som var oförskämd...»

»Nå, du hörde hvad jag ville!... Hvarför sade du

nej? ... Ämnar du göra konkurs? Har dina tillgångar tagit slut?»

Grefven bara småskrattade åt henne. Han tycktes besluta att om möjligt taga saken från den humoristiska sidan.

Men det verkade naturligtvis ännu mera stickande på Maries retsamhet.

»Stå inte och skratta!» brast hon ut. »Du ser ju att jag menar allvar med hvad jag säger ... Du ser ju riktigt fånig ut, när du står så där och grinar ...»

»Men snälla du», tyckte grefven, »du kan väl inte begära att jag skall göra ända på min förmögenhet för din skull ...»

»Du skall ge mig, hvad jag begär, och därmed punkt ...»

»Ja, när du håller dig inom måttliga gränser ... Hvad skulle du nu ha de där sju hundra kronorna till?»

»Till en möbel, en antik salsskänk ... Jag har just nu varit och sett på den ... Man förevisade mig ett fotografi häruppe utaf den ...»

»Du nappar då också på allt möjligt, som man bjuder ut», sade grefven, därvid uttalande en mening, som han ofta haft.

»Ja, är det inte märkvärdigt, att jag vill ha litet snyggt i mitt hem, och att jag förstår, när man bjuder ut något stiligt ...»

»Hvar skall du sätta den? Jag tycker, att du har hvarenda vrå fylld förut ...»

»Åh, bekymra dig inte om det ... Jag skall nog placera den, där den passar ... Har du pängarna med dig ...»

»Nej!»

»Du vill alltså inte ge mig dem?»

»Hvarför tager du dig så hög ton i dag? ... Du brukar ju annars nu för tiden framställa dina önskningar i en smula behaglig och mild form ...»

»Ja, det är väl *det*, du vill ... Jag skall väl ligga på knä och tigga dig om slantarna ...»

»I dag är du oresonlig ...»

»Kan du inte *låna* mig pängarna?» frågade Marie nervöst.

Det såg ut som om hon redan köpt skänken, och som om hon skulle känna sin ära kränkt, om hon icke genast kunde skicka och betala den.

Grefven skrattade hjärtligt åt hennes sista begäran.

»Kan du icke telefonera till grosshandlar Bibbenpupp eller herr Knechtbom och be dem att få låna, hvad du behöfver... De tyckas ju vara gamla goda vänner till dig», sade grefven ironiskt.

»Jaså du är svartsjuk», tyckte Marie ilsket. »Ja, du kan ge dig så många som flyger och far på, att jag skall skaffa min våning full af älskare, om du trilskas med mig...»

Men grefven bara skrattade, Han väntade på, att hon skulle komma med de gamla argumenten, de där om att han kunde gå sin väg ögonblickligen och aldrig mera komma tillbaka — men det var, som om hon funnit dem en smula utslitna, ty hon höll inne med dem.

»Nåja, inte mig emot, jag skall försöka, att inte vidare störa dig, då du anser mig så usel», sade han, men apråpå, du har väl inte händelsevis sett till en liten tobaksdosa, som jag inte kan hitta... Jag vill nästan förmoda, att jag glömt den hos dig...»

»Den gången förmodar du fel, *jag* har åtminstone inte sett till den», svarade Marie i vårdslös ton.

»Det var sorgligt, det, den var ett minne den där dosan, och jag hade ogärna velat förlora den... Dessutom var den rätt dyrbar... den var af guld...»

Marie visade stor otålighet öfver att grefven uppehöll sig så länge vid sin förlust.

»Du tror kanske, att jag *stulit* den», utbrast hon häftigt och med en föraktlig åtbörd.

»Hvarför skall du bli så häftig och begagna så starka uttryck?» tyckte grefven lugnt. »Det är väl mycket möjligt, att jag kunnat tappa den hos dig... och det är väl också möjligt, att den var särdeles värdefull...»

Marie vände honom ryggen.

»Nå?» frågade hon efter några ögonblick, »*får* jag några pängar af dig?»

»Jag är väl tvungen att ge dig dem, annars kommer du väl, att i en veckas tid visa mig din mest onådiga sida . . .»

Marie drog sina vackra lilla mun till ett hånlöje.

»Men jag vill ha dem nu genast!»

»Jag har dem med mig, jag ansåg det vara klokast . . .»

Marie skrattade, men nu låg det mera gemytlig glädje än hån i uttrycket.

Och den lättsinnige grefven, som inte blott var förhäxad af Maries sinnliga kärlekslek utan också blifvit allt mera vansinnigt förälskad i hennes person, tyckte sig i detta belåtna leende finna en utomordentlig ersättning för pänningesumman.

Självbelåtet drog han upp sin plånbok ur bröstfickan och tog fram sju alldeles nya hundrakronesedlar, hvilka han med ett älskvärdt leende öfverräckte till Marie, som nu smugit sig tätt intill honom.

»Är det sju stycken?» frågade hon med en flyktig blick på sedelbundten, som hon höll i hand.

»Ja, det var ju . . .»

»Har du flera sådana där granna sedlar där?» frågade hon skämtsamt, i det hon hindrade grefven att stoppa ned den eleganta plånboken.

»Det tror jag inte, du har nog tagit dem allihop . . .»

»Ah, får jag se!»

Grefven gjorde försök att stoppa ned plånboken, men Marie hindrade honom.

Utan att han kunde förhindra det — ty han kunde naturligtvis inte taga i med någon brutal styrka — lyckades hon få ned fingrarna i ett af plånboksrummen.

Med ett skämtsamt skratt drog hon hastigt fram ett par större sedlar och höll dem med nypan upp i luften.

Hon smög sig tätt intill honom, strök sin panna mot hans kind som en leksam kattunge och tryckte fingertopparna af den hand, som var fri, mot hans rygg.

»Du kan gärna ge mig de här också!» sade hon med

skälmskt bedjande tonfall, i det hon lät sina läppar snudda mot hans.

»Rofdjur!» skämtade han och borrade sina fetskrynkliga fingrar genom kläderna in i hennes mjuka kött. »Tag dem!»

Hon nickade tacksamt med hufvudet och stoppade hastigt ned sedlarne i sin klädningsficka.

»Du har ju så mycket... du skall inte vara snål», sade hon och tutade lustigt ut med mun.

Grefven skrattade och drog henne passioneradt allt närmare sig.

»Men ser du, jag har så många andra utvägar för mina pängar», sade han, »och jag får lof att hushålla, så att mina släktingar få något efter mig... annars lär jag inte få så mycket som lite gräs på min grafkulle en gång...»

»Jag skall gå dit hvar lördagskväll med en stor bukett af rosor, ifall du kommer ihåg mig i ditt testamemte», tyckte Marie med humoristiskt vemod.

Men grefven, som var ytterst vidskeplig, hade nästan bleknat vid hennes närgångna skämt, och det lät, som om han varit stött, när han sade:

»Åhå, du skall inte göra dig några förhoppningar... Du kanske dör fortare än jag...»

»Kanske det!» svarade Marie med en axelryckning.

Ögonblicket efter tog hon ett högt och lustigt skutt utåt rummet för att komma ifrån det där samtalsämnet.

Hon blef alltid så egendomligt ängslig, när man kom att tala om döden eller något sådant där, hon med — —

Samma dag på eftermiddagen flyttades den gamla eleganta valnötsskänken ut ifrån matsalen i 'vackra Maries' våning, och i stället ditflyttades en antik med bronsbeslag, hvilken väckt Maries utomordentliga förtjusning.

När Rothknecht vid ett besök för första gången fick se den, frågade han:

»Har grefven köpt den åt dig eller har du funnit på den själf?»

— Jag har valt ut den själf», svarade Marie, »och jag

fick allt anstränga mig något för att få honom att betala den... Det var bara några timmar... eller kanske en dag efter sedan du fått dina femhundra krigare...»

»Och det gick?»

»Naturligtvis... Till en början ville han inte ge mig ett öre, men jag lurade honom att ge mig ett par hundra mer än jag beräknat...»

Hon drog mun till ett öfvermodigt löje.

»Men hvad skulle du med den, ifall vi snart resa vår väg?» frågade Rothknecht, hvilken ständigt hade tanken riktad mot detta.

»Det kan vara roligt, att ha litet snyggt, så länge vi äro kvar... och för resten begriper du, att det är lättare att få honom att punga ut med litet extra, utom hvad vi öfverenskommit, ifall jag pekar på något bestämdt, som jag skall hafva pängarne till... Man kan ju sedan realisera det i all hast, när man skall resa... så får man ökning i reskassan...»

»Du har rätt», utropade Rothknecht förtjust. »En briljant idé... Du har ju nästan större affärsgeni än jag...»

Hennes ögon strålade vid hans berömmande ord. Hon blef alltid så glad, när hon kunde väcka hans gillande.

FYRTIONIONDE KAPITLET.

Man skulle kunna tro, att en viss person, som af flera anledningar var särdeles angelägen om att på närmare håll få lära känna 'vackra Marie' rent af fått kännedom om hennes nyvaknade mani att inköpa alla möjliga saker till »komplettering» af sitt eleganta bo, ty i den plan, som han uppgjort att träda i beröring med henne, ingick just försäljningen och inköpet af ett konstföremål, hörande till rumsinredningen.

Det var han, som skulle blifva säljare och hon köpare — —

Dagen efter den dag, då hon vid Rothknechts besök antydt sitt beslut att göra sitt hem till möbelmagasin, hvars innehåll man vid lämpligt tillfälle kunde realisera, ringde det på 'vackra Maries' tamburklocka.

Kammarjungfrun gick och öppnade, och hon fann då utanför dörren en person, hvars utseende förrådde att han tillhörde artisternas nu mera så manstarka klass.

Ja, man behöfde inte i minsta mån draga en sådan förmodan i tvifvel, ty det föremål, insvept i en svart duk, som

han bar under armen, var alldeles påtagligen en tafla, en oljemålning, uppspikad på sin underram.

Och att det var *hans egen* tafla, det vill säga att mannen själf var artist och äfven gärna ville ge intryck af en sådan, det såg man af det långa mörka och en smula lockiga håret, af den stora slokhatten, af skäggets form, af de vida kläderna och af åtskilligt annat.

»Jag skulle vilja tala vid fru Forsner... träffas hon?» frågade artisten och såg på den näpna och prydligt utstyrda kammarjungfrun med en tjusigt djärf konstnärsblick.

Kammarjungfrun, som ögonblickligen frapperades af den frågandes stiliga utseende, rodnade, en liten smula förlägen, men hon sökte dock lägga in påminnelsen om, att hon var kammarjungfru i ett »fint hus», då hon med ett tämligen stramt tonfall svarade:

»Jo, hon är hemma, hvem får jag lof att anmäla?»

»Artisten Flyborg», upplyste mannen med taflan.

Kammarjungfrun försvann, stängande dörren efter sig, och artisten hade tid att ännu en gång kasta en blick på det lilla eleganta visitkortet på dörren, där det stod i moderna bokstäfver: »Fru Marie Forsner» — hon tyckte alltså om att kalla sig 'fru', fastän hon inte längre i hvardagslag bar sin mans namn.

Om ett kort ögonblick återkom kammarjungfrun och bad herr artisten vara så god och stiga på.

Detektiven Land — ty det var han, som iklädt sig en artists skepnad — inträdde med ett högtidligt allvar och självmedveten konstnärsstolthet i tamburen.

Dess praktfulla inredning föll honom genast i ögonen. Men det må förlåtas honom, om han såg det mera med detektivens än med artistens blickar.

Längst fram, dit hans blick nådde, stod en stor hvit staty, föreställande en halfnaken kvinna med utsträckta armar, en sömngångerska eller något dylikt.

Statyn var omgifven af Makart-buketter och murgrönsslingor. Dessutom funnos i hörnen af den stora tamburen dyrbara blomträd, uppställda på blommiga porslinspelare,

vid ena väggen stod en ståtlig kamin med en stor förgyld figur på toppen, och på golfvet låg en tjock matta med röda rosor på svart botten, allt tydande på rikedom och njutningslystnad.

Kammarjungfrun införde »artisten» direkt in i salongen. Han spatserade ogeneradt dit in med taflan under armen. Och det intryck han fick af det ovanligt stora rummets praktfulla inredning motsvarade fullkomligt intrycket från tamburen och gjorde det genast klart för honom, att 'vackra Marie' ej blott måste ha hel- eller halfmillionärer till älskare, utan också att hon var en intelligent kvinna, som förstod att arrangera med smak.

När han inträdde genom den af kammarjungfrun öppnade dörren, såg han värdinnan sitta i en gungstol, vårdslöst gungande så att benen syntes en god del öfver vristen. Hon var klädd i en raffinerad sällskapsdräkt af det finaste tyg, och små diamanter glänste både i öronen, i håret och på händerna.

Land förvånade sig ej öfver detta, ty han förstod ju, att hon tillhörde de kvinnor, som hvarje dag få gå i galadräkt, för att behaga älskaren och hvilka egentligen icke ha några andra intressen än att vårda sitt utseende och kläda sig elegant.

Land gjorde en ödmjuk bugning så fort han kommit innanför dörren, och Marie stannade gungningen genom att kokett sätta sin spetsiga lilla fot mot golfvet. Men hon steg icke upp.

»Min fru», sade den till artist förklädde detektiven i en galant artig ton, »jag har med mig en liten tafla, som jag tänkte erbjuda er... Får jag lof att visa er den?»

Marie böjde helt nådigt på sitt vackra hufvud, i det hon uttalade ett mycket distingueradt om ock litet högdraget: »var så god!»

Land gjorde den reflektionen, att hennes sätt tillkännagaf rätt mycken belefvenhet, och Marie å sin sida tänkte för sig själf, att det nog icke var någon fin eller stor artist, då han kom så här hem i husen och bjöd ut sina taflor,

men han syntes rätt snyggt klädd. För resten fick man ju se, hvad det var för tafla han erbjöd.

»Artisten» hade dragit af den svarta duken och stält taflan mot en stol ett stycke framför Marie. Han flyttade ett par gånger på den för att få den i god belysning.

Marie betraktade den med stor uppmärksamhet. Oafsedt att hon tyckte mycket om vackra oljemålningar — hon hade väggarna också betäckta med sådana — smickrade det henne att den besökande med ett sådant uppmärksamt allvar sökte att intressera henne för taflan. Naturligtvis var det därför att han gerna ville sälja den, men det var ju heller inte annat än till fint folk, som man kom och bjöd ut dylika taflor.

»Hvad säger Ni om den, min fru?» frågade 'artisten', i det han gjorde en stor gest i riktning mot taflan.

»Inte så nära, jag ber... Taflor ta sig alltid litet bättre ut på afstånd», tillade han, när Marie gjorde min utaf att vilja gå alldeles inpå och betrakta den.

Land syntes ha skaffat sig en tafla, som skulle falla i demimond-damens smak. Den förestälde ett par badande kvinnor, och målaren hade tydligen lagt an på att få fram ställningarna och kroppskonturerna så pikant retande som möjligt. De hvitröda kvinnokropparna stucko af mot den af trädens grönska och vattnets blåa färgton bildade bakgrunden på ett sätt, som smekte ögat.

Det var långt ifrån ett första klassens konstverk, men den var duktigt och kraftigt målad och skulle pryda sin plats på en vägg, hvarhälst den upphängdes.

Land hade genom bekantas bekanta satt sig i förbindelse med en andra rangens stockholmsartist och fått låna taflan med utsikt att han äfven skulle kunna köpa den. Han hoppades naturligtvis att 'vackra Marie' skulle vara spekulant.

»Badande kvinnor», sade värdinnan leende. »Herrar artister tyckas visst ha en riktig mani att framställa sådana... Jag har redan en målning förut med det ämnet... Se här!»

Hon pekade mot ett aflägset hörn i salongen. Där

hängde den taflan, som hon nyligen fått af grefven, bättre målad och större samt i annat manér men egande samma motiv.

»Ja verkligen», utropade Land och syntes blifva mycket öfverraskad — han hade dock annars redan sett den.

»Ni måtte vara stor konstälskare, min fru», fortsatte han, i det han lät blicken fara rundt rummet, »ni har en stor samling taflor.»

»Åh, de äro inte många», svarade Marie anspråkslöst», »men jag tycker verkligen rysligt mycket om oljemålningar... ehuru ni förstår, att man kan inte köpa de allra vackraste och dyrbaraste... de kosta ju tusentals kronor.. Jag tycker verkligen att herrar artister i allmänhet äro alldeles för dyra med sina arbeten...»

Ehuruväl att Land icke var artist, så tyckte han dock för sig själf, att den råbildade mätressen stack fram i Maries sista ord. Hon tyckte att konstnärerna, hos hvilka den medfödda talangen måste para sig med det samvetsgranna och ihärdiga studiearbetet, togo för mycket betalt, men hon besinnade inte hvilka summor hon själf måste sluka för sin existens, fastän hon inte var något annat än en lastens prestinna och fastän hon inte hade andra egenskaper än ett fagert ansikte och en mjuk famn — hvad gjorde *hon* för nytta i världen, hvad uppgift hade *hon* i mänsklignetens kamp, fastän hon med säkerhet — det framgick af inredningen i hennes våning — förstörde ett tiotal tusen kronor om året i den mest egoistiska njutningslystnad? Det var nära att Maries sista ord försatt Land i världsmoraliska funderingar.

»Tycker Ni, min fru?» sade han efter ett ögonblicks diskret paus. »Men Ni måste ju besinna, att det inte blott är deras arbete, som skall betalas utan äfven deras talang och studieår. Man kan ju inte begära att få köpa en oljemålning efter vikt...»

Marie drog på munnen.

»Åhja, det kan Ni ju ha rätt i... Men artisten själf är ju också många gånger partisk att kunna bedöma sitt arbetes rätta värde...»

»Hvad tror Ni, att jag tycker, att den där är värd?» frågade den förklädde artisten leende, i det han pekade på sin tafla.

Marie slog sig ned i gungstolen ogeneradt kastande det ena benet öfver det andra så att de rosenfärgade strumporna blef synliga ett godt stycke uppåt. Det såg nästan ut som om hon ville inbjuda den svartlockige artisten till en liten middagskurtis.

Hon tog taflan i betraktande och tycktes fundera. Land kunde icke låta bli att kika på hennes strumpor. Men man skulle göra honom orätt, om man påstod, att han därför ett ögonblick glömde sitt viktiga uppdrag.

»Ni vill allt ha en tre hundra kronor för den där?» tyckte den vackra värdinnan.

»Jag har inte tänkt mer än tvåhundafemti», sade Land, för att från första stund få henne gynsamt stämd för köpet.

»Nå, ser ni där, att jag förstår mig att värdera arbetena en smula ... att jag inte underskattar taflornas värde.»

Land bugade sig artigt, men inom sig tänkte han, att hennes värdering icke bevisade mycket, ty hon hade nog dragit till en smula för att visa sig liberal i konstväg.

Skulle Ni vilja taga den utaf mig för det priset?» frågade han.

»Men jag har ju redan förut en dylik tafla, den ena är litet grönare och den andra litet blåare, men det är ju nästan hela skilnaden ... Ja, det vill säga, den andra är dubbelt så stor och kostar sannolikt dubbelt så mycket ...»

»Det blir en pendant till den andra ... Det här rummet är måhända en smula för stort för att min målning skall göra sig gällande, men i ett annat, något mindre ...»

»I sängkammaren till exempel», afbröt Maria honom och skrattade litet tvetydigt, »det är ju där man brukar placera nakna kvinnor, inte sannt? Ni känner till det där, Ni ...?»

Land skrattade, samtidigt med att han gjorde den

tysta reflektionen, att nu var det den fria courtisanen, som ohöljdt stack fram.

»Ni har rätt», sade han i en slags raljerande artistton. »Nakenheten hör till sängkammaren... Vill Ni inte tillåta mig att få hänga upp den på väggen där, så får Ni se, min fru, hur den tar sig ut...»

»Jo, Ni är skön», skämtade Marie, i det hon lät höra ett klingande skratt, »jag har inte sett er förr och jag har inte samtalat med er längre än i tio minuter och ändå så pretenderar Ni på, att få komma in i min sängkammare ..»

»Nu hade hon redan förlorat hela den värdighetsprägel, som hon sökt få fram i början, och Land beslöt att svara i samma ton. Hans spekulation var att om möjligt få se hela hennes våning för att kunna orientera sig. Maries infall hade gynnat hans önskan.

»Men, min bästa fru», tyckte artisten-detektiven med humoristikt allvar», jag inträder ju i er helgedom endast som er allra ödmjukaste tjenare...»

»Ja, jag hoppas det, men alla artister äro ena stora spjufrar och Ni ser inte ut att vara något lam... Men jag har emellertid lust att bevilja er anhållan... Ni *får* lof att hänga opp taflan därinne, så får ni se hurudan den tar sig ut... Jag skall visa er vägen...»

Hon sprang opp från gungstolen och slog opp dörrarna till ett angränsande rum, genom hvilket vägen till sängkammaren ledde.

Land tog taflan i hand och följde efter henne.

Han fann sängkammarens inredning fullkomligt motsvara det öfriga. Nej, ej endast motsvara, utan odisputabelt öfverträffa. Den var ett sannskyldigt praktstycke af luxiös komfort.

Detektiven kunde icke hindra, att han kände en sinnlig vällustrysning genomfara sig, när han tänkte på att i ampelns dunkla färgspelsbelysning få se denna kvinna i denna omgifning, och om 'vackra Marie' i detta ögonblick plötsligen kommit att anfäktas af en vansinnigt vild idé och sprungit fram och lagt armarna om den lockige 'artistens'

hals, så vet ingen hur det hade gått med detektivens besinning; men den sköna värdinnan fick ej denna idé, och Lands sinnliga rörelse försvann ögonblickligen för en ny tanke, som genomsköt hans hjärna, när han händelsevis kom att rikta blicken mot ett litet toalettbord, som stod vid fönstret och på hvilket med den slösaktiga kvinnans oordning var vårdslöst kastadt några synbarligen mycket dyrbara smycken, en brosch, ett halsband, ett par ringar och dylikt.

Ögonblickligen for *den tanken* genom detektivens hjärna: om 'vackra Maries' hemlige älskare är engelskans och Kläppens mördare, då måste naturligtvis hans älskarinna äga några af de många smyckena, som stulos från den mördade engelska damen och af hvilka polisen hittintills endast hade en ring i sina händer... Den gynsamma slumpen kunde göra, att jag just fick fatt i ett sådant smycke, om jag kunde komma åt att lägga vantarna på ett...

Hvilken härlig sak skulle det inte vara tänkte han vidare, om jag kunde komma åt att göra ett sådant beslag *innan* häktningen ägde rum, ifall någon sådan kom till stånd...

Han erinrade sig att en noggrann förteckning på dessa smycken sannolikt låg kvar i hans plånbok bredvid fotografiet af breffragmentet, och om den kommit bort för honom, så fanns den under alla förhållanden i polisens arkiv...

»Nå, på hvilken vägg anser Ni nu, att den bör hänga?» frågade Marie och betraktade leende sin artistiske gäst, som hon släppt in i sin budoar.

Land sökte att flytta sin tanke från smyckena till taflan. Han pekade på en plats.

»Hvad säger Ni om den platsen?»

Land beräknade att han genom att hänga upp taflan där skulle komma i närheten af det bord, dit hans detektivintresse drog honom.

»Försök!» utropade Marie. »Vill Ni inte göra er be-

svär med att stiga upp på en stol och hålla taflan så skall jag gå på afstånd och betrakta den...»

«Gärna!»

Land uppfyllde Maries önskan.

»Den tar sig charmant ut där!» ropade hon, öfvermåttan förtjust. »Jag köper den bestämdt utaf er, men gud vet, om jag har nog med pängar för ögonblicket...»

Hon sade det sista med ogenerad uppriktighet.

»Åh, för all del», tyckte Land artigt, »det betyder alls ingenting... Jag kan ju komma igen i morgon eller en annan dag...»

Han hoppade ned från stolen med taflan i hand.

En temligen stor brosch låg ytterst på bordskanten. Den var af guld och hade i midten en liten diamant, om gifven af små gulhvita perlor.

Skulle han kunna komma åt den? Var det någon idé för honom att taga den? Om hon upptäckte hans försök, så skulle han visserligen kunna klara sig inför polisen, om hon påkallade den, men han skulle förstöra hela sitt hemliga rekognoceringsarbete. Å andra sidan skulle det vara en oerhörd triumf att få den i händerna, *ifall* det var en af de misstänkta. Och Land visste sig aldrig under hela sin polistid ha känt en sådan instinktiv förnimmelse af att han var på rätt spår, en den starkaste och egendomligaste aning... *Han måste taga den*...

»Nå, då ha vi inte annat än att gå ut i salongen igen och underhandla om betalningsvilkoren», sade Marie med ett resonabelt tonfall.

»Jag känner mig utomordentligt smickrad öfver att få ett af mina arbeten i detta rum», sade 'artisten' i galant ton.

Marie skrattade, men var synbarligen belåten med den andres uppträdande.

»Ni kan komma hit med flera arbeten», sade hon, har jag pängar och Ni inte är för dyr, så...»

Land bugade sig ånyo mycket djupt.

I detsamma gick hon förbi honom för att gå ut i det andra rummet igen.

Land gjorde en rörelse, som om han velat taga ett bättre tag i sin tafla, och i samma sekund förde han handen öfver bordskanten. Utan ett misstänkt ljud hade guldbroschen försvunnit i hans ficka...»

Om ficktjufven Borrman i detta ögonblick varit närvarande och kunnat betrakta förehafvandet af den detektiv, som han en gång döfvat i en droska, skulle han sannolikt ha uttalat sin komplimang öfver detektivens fingerfärdighet...

»Jaså, Ni är nöjd med att Ni inte får betalt i dag... Ja, jag tror sannerligen inte, att jag har femtio kronor en gång... Men kom igen i öfvermorgon... nej, låt mig se, kanske redan i morgon...»

»Jag väntar med nöje i tre dagar, om Ni så önskar.»

»Ni är således inte i penningeknipa?»

»Inte värst!»

»Det brukar annars artisterna i allmänhet vara», inföll Marie skrattande.

»Men jag skall ge er ett kvitto på att jag emottagit taflan», fortsatte hon brådskande, då hon såg, att 'artisten' hade något på tungan.

Detta, som han tänkt att säga, var att hon skulle skrifva till honom, när han fick komma, och han hade tänkt att ge henne en adress.

Men hennes stolta erbjudande att ge honom ett slags kvitto gjorde hans begäran öfverflödig. Nu skulle han sannolikt få hennes namnteckning ändå — *och det var hennes namnteckning han ville ha.*

»Skall det vara så noga?» frågade han leende.

»Javisst! Ni känner ju mig icke...»

Hennes uttryck kom oöfverlagdt. Men hon insåg ögonblickligen den pikanta doft, som låg öfver det. Han kände nog 'vackra Marie'. Han visste nog, hvad slags 'fru' hon var. Åtminstone förmodade hon det. Och deras fria resonnemang hade ju ytterligare framhäft hennes ställning.

Hon kände, att hon blef litet röd på kinderna, men hon vände hastigt bort hufvudet och gick till skrifbordet, där hon slog sig ned.

Hon tog fram ett litet visitkort med guldkanter och skref på det samma:

Mottagit en tafla af artisten ...

»Hvad var det ni hette nu igen?» frågade hon.

»Flyborg.»

»Javisst, förlåt!»

... *Flyborg.*

Och under skref hon: *Marie Forsner.*

Detektiven stod tyst bakom henne, ett litet stycke ifrån. Hans ögon voro skarpt fästade på hennes förehafvande. Om hon sett honom i detta ögonblick, skulle hon förstått, att denne man kommit till henne i annan afsikt än att sälja taflor.

Men hon var sysselsatt med att skrifva, och hon syntes med den obildade kvinnans fjäskighet vinnlägga sig om att få så prydliga bokstäfver som möjligt.

Det låg en viss förnämt viktig blick öfver hennes ansikte. Hon tyckte sannolikt, att hon varit så ädelmodig och korrekt, därför att hon velat ge ett mottagningskvitto på taflan, att han borde få den största aktning för henne. Hon hade velat visa honom, att hon inte var slarfvig och liknöjd, som de flesta kvinnor i hennes ställning, utan att hon var ett mönster af ordentlighet.

Hur litet anade hon, att hon i detta ögonblick, just på denna lilla styfva papperslapp, som låg framför henne, skref sin dödsdom. Och icke blott sin egen utan äfven den mans, som hon var andligt fastkedjad vid.

Men hon kanske skulle anat det, om hon i något spegelglas framför sig kunnat se minen och ställningen hos den förklädde tafvelhandlare, som skulle taga visitkortet i förvar.

Land kände med sig, att det var ett viktigt ögonblick för honom. De bokstäfver, som hon skref, skulle blifva ett afgörande af allra högsta vikt. Hon hade ingen aning om, hvad som föregick bakom kulisserna, och därför hade hon ingen anledning att förställa sin stil. Picturen i hennes namn skulle bli af den mest afgörande verkan. Var den lika med stilen å den lapp, som funnits i pantlånarens säng-

kammare, hade han nog anledning att kunna häkta både henne och hennes misstänkta »vänner».

På broschen vågade han inte lita, och han nästan ansåg det dumt, att han tagit den, ifall förlusten skulle kunna ge henne någon varning, men han hade följt en plötslig idé och han kunde ju smyga den tillbaka, när han kom och hämtade betalningen — ifall han kom någon gång. Emellertid, vore slumpen honom bevågen, så skulle *äfven smycket* kunna ge honom vapen i händerna...

»Se här, var så god!»

Marie steg inte upp, utan vände sig endast om på stolen och räckte honom visitkortet med en nådig men mycket graciös rörelse.

Han bugade sig åter med den gentilaste artighet och stoppade visitkortet i fickan utan att se på det, så som artigheten bjöd.

»Jag tackar er... Ni har gjort er öfverflödigt besvär...»

Marie svarade ingenting på hans artighet, men hon tycktes ha något annat på hjärtat, något, som hon hade svårt att komma fram med.

Hon såg på honom med en blick, som spelade af skälmskhet och skämtsamhet. Hela hennes ansikte uttryckte en leende fråga, i hvarenda linie spelade en raffinerad humor. Hon syntes vilja framställa en fråga men dessförinnan ge målaren en mimisk antydan om dess karaktär. Hvad ville hon? Var det en fråga, som gälde hans yrke, eller satt hon bara och koketterade för honom?

Den blick, med hvilken Land såg på henne, uttryckte också den största förvåning.

»Hör nu, herr »Flyborg», sade hon, »brukar Ni ofta måla badande kvinnor... ja, jag menar inte precis badande utan *nakna* kvinnor i allmänhet...?»

Land kunde inte tänka sig, hvaråt hon syftade.

»Inte ofta», svarade han, »men ibland...»

»Nå, tycker ni om att måla sådant där... sådant där naket?»

»Nog har det sina behag», svarade Land leende. »Kvinno-

kroppen påstås ju skall vara skaparens mästerverk... det skönaste af allt skönt...»

»Ni målar således endast nakna *kvinnor?*»

»Ja, det är ju det vanligaste.»

»Ser ni, jag har länge haft den idén, att jag skulle vilja ha en stor tafla, en riktigt stor tafla målad för min... våning... eller för min sängkammare, om ni tillåter mig tala rent ut.. »

Hon log på ett så ohöljdt frivolt sätt, att hela hennes lättsinniga väsen, hela hennes sinnliga skökonatur lyste igenom leendet, men det låg på samma gång något så skämtsamt och lekande lustigt uti detsamma, att det odisputabelt verkade mera tjusande än rått.

»Och hvad har ni tänkt er som ämne för den målningen?» frågade Land nyfiket. Han såg nu tydligare än förut orsaken till hennes oerhörda framgångar. Han såg, att hon icke blott hade sin skönhet att tacka för dem, utan att hon hade något i sitt väsende, som måste verka mirakulöst retande på de vivörer, hon skänkte sin gunst. Hon kunde den kvinliga helveteskonsten, att vara sinnligt rå utan att verka osmaklig och frånstötande. Först nu såg han det verkligt dämoniska i hennes natur. Och det nästan bländade honom, men nu förlorade han icke ett ögonblick sin kallblodighet, ty hans uppmärksamhet var för starkt fästad på de båda tingestar, han lyckats få i sin ficka, visitkortet oeh broschen, för att han ett enda ögonblick skulle glömma sina viktiga, afgörande polisintressen.

»Ja, vet ni, *det* har jag intet riktigt klart för mig», svarade hon intresseradt, »det vill säga, inte själfva det speciella ämnet, men hvad jag menar, det är, att detta ämne skulle blifva någonting nästan enastående... någonting på samma gång oerhördt djärft och oerhördt lustigt... en scen, där lifvet och glädjen skulle förhärligas, där den mest uppsluppna fröjd skulle spela i hvarje linie... en ring af nakna kvinnor och nakna män... eller en pyramid af nakna kvinnor med champagneglas i händerna... ja, Ni, som är må-

lare, kunde ju bättre göra upp det där, om Ni bara förstår, hvad jag menar...»

»Jag förstår er mycket väl», svarade Land.

Han förstod henne också. Hon ville ha en dekoration i sin budoir, som genom sin storlek skulle skänka sin prägel åt hela rummet, och genom sitt innehåll på det mest raffinerade sätt förhärliga den lastbara fröjd, för hvilken hon var en representant.

När han såg den tillspetsade smak, med hvilken hennes rum för öfrigt voro inredda, så förvånade han sig ej alls öfver att en dylik idé uppstått i hennes hjärna. Men han misstänkte, att hon ville gå ännu längre än hon sagt, att hon trots sitt ogenerade uppträdande icke kommit sig för att riktigt sjunga ut, hvad som innerst rörde sig i hennes sjukligt njutningslystna själ Hennes nästa replik tycktes också bekräfta detta.

»Kanske icke riktigt», afbröt hon honom, när han dröjde med fortsättningen. »Jag ville inte bara ha någonting i den där oskyldiga stilen, som man ser på väggarna i muséerna... ja, ni förstår... Om Ni vill måla en sådan där tafla åt mig, så får ni inte vara blyg...» hon skrattade »utan Ni skall låta er fantasi vara på fri som möjligt... ju friare ju bättre... Ser Ni, jag ville ha den där taflan till en riktig kuriositet, som skulle få ett visst rykte, och som inte mer än ett litet utvaldt sällskap fick se...»

Jojo, nu begrep Land henne fullkomligt, och han bara fruktade, att hon skulle taga fram papper och blyertspenna och be honom göra ett utkast öfver något motiv; ty då skulle hon snart ha märkt, att han aldrig hade luktat på en målarepensel.

Åh, hvad han tyckte, att denna fixa idé om en stor »sängkammartafla» karaktäriserade henne! Hon hade sannolikt fått den tanken, att hon ville göra sin sängkammare ryktbar, så att det i herrsällskaperna ute i staden skulle hviskas: »har du hört talas om 'vackra Maries' tafla...? Jo, *den* skulle du se», och så skulle man göra en mystisk blinkning... Hon ville inte blott ha sin egen kropp att

förevisa, utan hon ville ha en kuriositet — namnet hade hon själf begagnat — som kittlade nyfikenheten och drog vivörernas uppmärksamhet till hennes lif och hennes vånings. Land var naturligtvis så pass stor människokännare, att han förstod både hennes mening och hennes motiv, och han måste göra den reflektionen, att denna kvinna var så djupt sjunken i utsväfningarnas dy, att hon mycket väl kunde umgås med äfventyrare af sämsta slag, utan att det behöfde genera henne.

Han tyckte, att det var mycket intressant att på detta sätt lära känna henne — ty en ovanlig kvinna var hon under alla förhållanden — men han brann också utaf begär efter att få undersöka de materiella resultat af sitt besök, som han hade i sina fickor.

Land insåg, att han som svar på hennes sista ord måste säga någonting med artistisk doft.

»Men, min fru», sade han med ett visst konstnärligt allvar, »Ni förstår också, hvilket arbete ett sådant konstverk skulle kräfva... Det kom sannolikt att representera en mycket stor summa... Ty ju pikantare, ju djärfvare ett ämne är, ju skickligare och omsorgsfullare måste det behandlas för att inte det skall verka rått och obehagligt.»

»Ni har rätt», inföll Marie lifligt, »jag förstår, att det måste bli dyrt, och det är väl därför, som jag inte skaffat mig det ännu... Men det är ju inte alltid som jag har så ondt om pängar, som jag har i dag», tillade hon med ett visst gemytligt leende.

»Det var ju inte så, jag menade», tyckte Land, »jag ville endast påpeka karaktären i ett dylikt arbete...»

»Nå, tror Ni, att Ni skulle kunna måla en dylik tafla åt mig...»

»Jag skulle ju kunna försöka...»

»När vi blifvit öfverens om priset, skall jag betala er hälften i förskott... jag vill inte att Ni skall tro, att jag ej betalar er... Och mina visitkort kan Ni ju inte gå och pantsätta, när Ni behöfver pängar...»

Och under skref hon: Marie Forsner.

Båda skrattade åt det glada sätt, på hvilket hon alluderade på sitt nyss lämnade kvitto.

»Kan Ni inte tänka öfver saken och lämna mig ett litet utkast... mycket enkelt, bara så att jag ser, att Ni förstått mig...» hon såg på honom med ett skälmskt uttryck... »kan Ni inte lämna mig det, då Ni kommer och hämtar pängar för den där taflan, som jag köpt af er dag?»

»Gärna!»

Båda stego upp, och Land förstod att hans audiens nu var slut, och därmed var han också själf mest belåten.

»Men hör Ni det, att Ni skall inte vara blyg», sade hon, i det hon gick intill honom. »Ni generar inte mig, hur fri Ni än är i edra idéer...» hon ryckte på axlarna, »men om Ni inte är uppfinningsrik, så kommer jag att tvifla på er talang», tillade hon med ett slags allvar för att sporra honom.

»Jag skall göra mitt bästa», svarade Land med en bugning.

»Jag vill ha någonting extra piffigt... Ni har förstått det?»

»Fullkomligt!»

Hon tog afsked af honom, som om de varit gamla bekanta. Men så hade hon ju också kastat fram ett förslag af en mycket »intim» karaktär. Och detta hade naturligtvis skapat en viss förtrolighet från hennes sida.

»Men hvad jag nu sagt er stannar naturligtvis oss emellan?»

»Naturligtvis!»

»Jag vill inte, att det skall blifva något samtalsämne om det, innan taflan blir färdig...»

»Åh, hur kan Ni tänka, att jag ville missbruka ert förtroende...»

»Men ni tycker allt, att jag är en mycket dålig kvinna, som vill ha sådana där dekorationssaker... Ni tycker väl, att jag är lika dålig som de där, som stryka omkring på gatorna...»

Hon såg på honom med en vänligt granskande blick och sökte i sina ögon få fram en viss naiv skälmskhet, som skulls verka öfvertygande om, att hon inte var fullt så dålig, som han möjligen trodde.

Liksom detektiven först beundrat hennes djärfhet, måste han nu beundra den mjuka smidighet, hvarmed hon sökte urskulda sig.

Hon tog afsked af honom med en fullbildad världsdams graciösa hållning, och ända ut i farstun svepte hon honom in uti det förestående leende, som tillkännagaf, att de hade en hemlighet tillsammans.

När Land kom ned på gatan, hade han en känsla, som om han kommit ut i kall luft från ett ångskåps varma temperatur. Trots de praktiska polisintressen, som dominerade hans tankegång, så hade ändock denna bedårande kvinna i sina praktfulla gemak verkat stimulerande, och han kände ännu i sina kläder en stark doft af den parfymerade atmosfer, som nästan stigit honom åt hufvudet däroppe.

I portgången mötte han sin vän portvakten. Lyckligtvis var han så väl förklädd, att den senare icke igenkände honom.

Portvakten fixerade honom dock så skarpt, att Land alldeles ögonblickligen drog den reflektionen, att portvakten undrade, om det icke var hos 'vackra Marie', som den svartskäggige artisten varit. Ty det var naturligt, att portvakten intresserade sig mer för *hennes* gäster än för de andra hyresgästernas.

Med långsamma steg gick detektiven därifrån, tankfullt reflekterande öfver det intryck, som han fått af den ovanliga kvinnan däruppe i våningen vid Drottninggatan —

— — —

'Vackra Marie vände åter in i sin våning med ett gladt och triumferande leende på läpparna. Inköpet af den lilla taflan med de badande kvinnorna intresserade henne icke mycket, men hon var ytterst förtjust öfver, att hon fått begynna realisera sin idé med den andra taflan, den stora,

som nästan skulle gå från golf till tak därinne i hennes sängkammare, och hvilken skulle bli något extra — — När hon undrande tänkte på, hvilka motiv som artisten Flyborg skulle hitta på, så gaf hon upp ett klingande skratt, fastän hon var ensam, och hon sparkade i humoristik fröjd upp med foten i vädret. Hon var nästan lifvad för att af pur glädje börja på att dansa på egen hand.

Den skulle blifva dyr, det hade han förberedt henne på. Nåja, det hade hon ju också väntat. Den skulle kanske gå till ett par tusen kronor, kanske öfver. Visserligen syntes inte artisten Flyborg vara en första rangens målare, men den lilla taflan, som stod framför henne, visade ju ändock, att han kunde måla och måla bra.

Hon tviflade icke på, att hon skulle få grefven att släppa till hela summan på en gång, då hon talade om, hvad den skulle användas till. Hon hade aldrig nämt ett ord för honom om sin idé, som hon dock länge haft i hjärnan, men den skulle tjusa till honom lika mycket, som den gjort med henne. Han intresserade sig nog för hennes sängkammare, tänkte hon, lika mycket som hon gjorde själf, och kanske litet mer.

Men i samma ögonblick kom hon att tänka på något, som midt i glädjen drog en svag skugga öfver hennes ansikte. Rothknecht ville ju, att de skulle ut, och att de skulle resa ut snart. Det hade hon inte kommit att tänka på under hela tiden, som hon samtalat med 'artisten'. Hon skulle alltså inte kunna hinna att realisera sin idé i Stockholm, något som hon så gärna önskat. Alla andra intressen voro nu bortflugna. Med den bortskämda och sysslolösa kvinnans nyckfullhet gick hon helt och hållet upp i denna nya nyck, och allt annat måste vika. Hon beslöt att använda hela sin smekande öfvertalningsförmåga att få honom att stanna åtminstone ett år till. Det var ju ingen fara för honom, då han hittills kunnat dölja sig så bra. Och han behöfde ju inte ge sig in i några farliga äfventyr, då han fick så mycket han behöfde af henne.

* * *

»Nå!»

Det var detektivchefen, som yttrade dessa i ord i det ögonblick, då han såg detektivkonstapeln Land träda in genom dörren till sitt mera privata arbetskabinett. Denna chef för »hemliga polisen» var en temligen lång och mager herre, med svarta mustascher med pipskägg och med skarp blick.

Det låg odisputabelt i det sätt, på hvilket han uttalat detta halft frågande, halft uppmanande ord, en nyfikenhet, som man mycket väl kunde kalla för ovanlig, ty detektivchefen brukade naturligtvis taga de olika »affärerna» temligen lugnt, eftersom han hade att göra med så många.

Men det var ingen öfverraskning för Land, att hans chef visade ett alldeles specielt intresse för hans nuvarande arbete. Han hade märkt det från första stund. Det gälde ju också att få fatt på en individ, hvars brottslighet inte hörde till det hvardagliga, och hvars häktande skulle gifva stockholmspolisen anseende och sprida ett länge afvaktadt ljus öfver ett par de ruskigaste brott. Det var inte underligt alls, att polischefen var nyfiken.

Land gjorde en svag bugning.

»Något, herr kommissarie», svarade han leende.

»Inga faktiska bevis?»

»Jag har åtskilligt att förevisa... så får kommissarien sedan själf bedöma saken...»

»Låt se!»

Detektivkommissarien reste sig intresserad och gaf med en liflig gest Land anvisning att lägga upp det, som han ville »förevisa», på ett litet bord, som stod framför pulpeten.

Utan att säga ett ord gick Land fram till det lilla bordet.

Han tog upp sin plånbok, tog därur ett visitkort och ett fotografi och lade dessa båda saker på bordskifvan.

Därpå drog han ur en ytterficka opp ett annat föremål, insvept i ett skyddande silkespapper.

»Hvad är det?» frågade chefen, som med spända blickar följt konstapelns förehafvanden.

Ett visst frågande leende fans också på hans läppar, ty han tyckte, att Land såg ovanligt viktig ut.

»En brosch», svarade den sistnämnde och vecklade upp silkespapperet.

»Och dessa saker . . .?»

». . . äro mina bevis.»

»Jag ber er att förklara er tydligare!»

Detektivchefen slog sig ned på en stol bredvid bordet.

»Kommissarien minns, att det hittades en breflapp vid pantlånarens säng», sade Land.

Den andre nickade.

»På denna fanns ju också ett namn . . . Marie . . . fotografiet visar det . . . På visitkortet har 'vackra Marie', den lättfärdiga kvinnan vid Drottninggatan, inför mina ögon skrifvit sitt namn . . . och hennes förnamn, Marie, är skrifvet med alldeles samma stil som på fotografiet . . . Det ena namnet är, som om det vore kopierat efter det andra . . .»

Detektivchefen fick en högst allvarlig min på sig vid dessa Lands ord. Han satt en lång stund begrundande.

Det föreföll alldeles, som om han frågat inom sig själf: är detta möjligt?

»Land har således varit hos henne?» frågade han.

»Jag sökte henne under uppgift, att jag var en målare, som ville sälja taflor... Hon har köpt en utaf mig», tillade han leende, »på visitkortet finnes ett erkännande, att hon mottagit den.»

»Hon betalade den inte?»

»Nej.»

»Hade hon ondt om pängar då?»

»Tillfälligtvis... Sådana där kvinnor lefva ju för dagen... Men hon bad mig göra opp en skiss till en större tafla, som skulle gå lös på några tusen kronor, så hon tycks kunna skaffa pängar, när hon behöfver.»

»Har Land fått reda på, hvem som är hennes älskare för närvarande?»

»Den här rike grefve Vinker, som har ett palats vid Karlavägen.»

»Aha!»

»Nöjer hon sig med en i sänder?»

»Det ser så ut!»

Först nu tog kommissarien de båda föremålen, fotografien och visitkortet, och lade dem framför sig. Han syntes med den yttersta noggrannhet jämföra de båda namnen.

»Det är alldeles samma stil», sade han.

»Det finnes intet tvifvel därpå», fullföljde Land.

»Vi få lof att taga reda på originalet till fotografien», sade detektivchefen, »det finnes väl kvar?»

»Naturligtvis, det finnes i arkivet... Fotografien har nummer 2,426...»

»På detta kan man häkta henne...»

»Man får inte gå brådstörtadt till väga», invände Land.

»Nej, jag förstår... Hon har ingen aning om, att hon är bevakad.»

»Inte den aflägsnaste aning, det kan jag försäkra...»

»Och den där broschen?»

»Den har jag stulit oppe hos henne...»

»Stulit?»

»Jag var med henne ända in i sängkammaren för att

visa henne, hur taflan skulle taga sig ut där, och jag såg den ligga där tillsammans med en del andra... Jag tog den, som låg närmast...»

»Och hvarför?»

»Från engelskan, som mördats på samma sätt som pantlånaren, hade ju stulits en mängd smycken...»

»Jag påminner mig det... Vi ha förteckning öfver dem...»

»Denna förteckning har jag redan studerat, och där finnes upptaget en guldbrosch, hvars beskrifning till många delar slår in på den, som ligger där på bordet... Den synes visserligen vara något omgjord, men med förstoringsglas kan man läsa ett par bokstäfver i de bortfilade stämplarna, och dessa slå till punkt och pricka in med beskrifningen...»

»Är det möjligt?»

Detektivchefen var synbarligen mycket öfverraskad af, att man hos denna f. d. stockholmska schweitzerifröken skulle kunna finna den länge sökte mördaren.

»Herr kommissarien kan själf öfvertyga sig», sade Land lugnt.

»I så fall kunna vi vara öfvertygade om, att vi äro på rätt spår... Att breflappen härstammade från mördaren, ha vi ju inga bevis för, men att en af engelskans broscher fanns hos henne, kan inte gärna vara en slump... Det var ju en lycklig idé, att Ni tog den med er, och jag får ge er mitt fulla erkännande... Hvad har Ni annars att meddela i den här saken?»

Land omtalade nu, huru han, förklädd till stadsbud, strukit omkring huset, och huru han både genom folkets prat och genom sina egna iakttagelser lyckats få konstateradt, att det umgicks en del mystiska personer hos henne vid sidan af den betalande förnäme älskaren, personer, hvilka besökte henne om nätterna, och hvilka hon synbarligen stod på den intimaste fot med.

»Har ni sett någon af dem?» frågade chefen.

»En, men mycket otydligt», svarade Land och beskref händelsen på natten framför 'vackra Maries' hus. Han gick

in i en del intressanta detaljer, och hans chef lyssnade med stor uppmärksamhet.

»Sade portvakten, att den där långa figuren aldrig brukar komma om dagarna?» frågade den senare.

»Inte precis 'aldrig'», svarade Land, »men det tycks framgå, af hvad jag hört, att han hälst vill undvika att blifva observerad.»

»Nå, var hans utseende öfverensstämmande med den beskrifning, vi fått på hospitalsflickans älskare?»

»Det tycktes mig så, med undantag af de grå mustascherna, men dessa kunna ju lätt vara ett påklistradt bihang...»

»Naturligtvis, och äro våra misstankar befogade, så är det ju mycket sannolikt, att han uppträder under någon slags förklädnad... Land har alltså lofvat att åter infinna sig hos 'vackra Marie'?»

»För att hämta betalningen, ja!»

»Och ni anser det vara skäl i att genast tillgripa häktningsåtgärder?»

»Jag menar, att man bör vänta några dagar, ja, en vecka eller ett par, om det behöfs, tills jag afslutat mina undersökningar... Vi få komma ihåg att brotten äro gamla, så att det blir svårt att leda något i bevis, om de fräckt neka, hvilket är det troligaste... Och dessutom ha vi att göra med en synnerligen slug och djärf kanalje... för att inte tala om, att det sannolikt är en hel liga, som opererat och fortfarande opererar... Det duger inte att häkta en eller två, förrän man har utsikt att kunna knipa dem allihop på en gång...»

Vid det sista skälet såg detektivchefen mycket begrundande ut. De första af Land framdragna tycktes icke ha öfvertygat honom, men vid det sista fäste han synbarligen ett rätt stort afseende.

»Men Land förstår, hvad vi riskera! Komma de nu undan, när vi fått ett så godt spår, så är hela saken förlorad för oss... Tänk på, att hon naturligtvis kommer att sakna broschen, och om de misstänka, att Ni tagit den, så

komma de ju genast att se den spionerande polismannen under er förklädnad...»

»Jag har tänkt mig, att en af mina kamrater skulle få aflösa mig i bevakandet, så att huset ständigt stod under uppsikt...»

»Ja, det anser jag nödvändigt. Välj ut en af edra pålitligaste kamrater...»

»Dessutom», fortsatte Land, »tror jag inte, att den där broschen kommer att vidare saknas... Det lär väl inte hos dylika kvinnor vara så ovanligt, att saker och ting slarfvas bort... och hon tycktes ha så godt om grannlåter, att en brosch mer eller mindre inte spelar någon vidare roll.., Och dessutom», tillade Land en smula dröjande, liksom om han ännu ej var fullständigt öfverens med sig själf i den saken, »så funderar jag på, att på lämpligt sätt smyga den tillbaka vid mitt nästa besök...»

Chefen kunde ej underlåta att draga på mun åt hans funderingar. Detektivkonstapeln tycktes nu riktigt kommit i farten med att experimentera.

»Anser Land det klokt?» sporde kommissarien. »Ar det inte bättre, att *vi* behålla den tills vidare?»

»Om kommissarien så vill, men vi göra ju ingen nytta med den, ty jag kan ju ej med vittnen bevisa, att jag tagit den i *hennes* våning... Det är bättre, att vi finna den där vid den husundersökning, som företages *efter* häktningen...»

»Det kan också vara sannt... Gör som Ni vill, men tag inte ett steg, som Ni inte noga öfverlagt, och låt mig ofta få höra, om Ni gjort några nya iakttagelser... och under alla förhållanden få vi inte dröja länge, innan vi klämma till... Flickan på hospitalet är död nu, som Ni väl vet, så att från henne kunna vi inte få några upplysningar... Hennes historia har nu ändtligen kommit ut i tidningarna...»

»Vi må vara tacksamma, för hvad vi fingo», tyckte Land, som ihågkom hvilket arbete han haft med henne »Utan henne hade vi nog inte stått, där vi nu stå...»

»Det måtte vara en riktig djefvul i människoskepnad», utlät sig kommissarien lifligt», han har gått och hånskrattat

åt oss i ett par år, men få vi bara honom fast en gång, så skola vi väl krama ur honom bekännelsen om alla hans snygga bedrifter.»

Detektivchefens skarpa ögon lyste af ransakningsbegär, han steg upp och gick fram och tillbaka, nervöst tummande på sina mörka mustascher.

Därpå satte han sig ånyo ned vid bordet, tog broschen i handen och började att syna den på alla håll.

»Jaså», sade han intresserad, »den här skulle alltså ha kommit från samma väska som ringen, vi fingo hos guldsmeden för några år sedan... från den mördade engelskans väska...?»

»Jag är öfvertygad om det», svarade Land.

»Med blotta ögat kan man icke upptäcka några märken efter stämplar.»

»Men man ser, att de äro bortskrapade.»

Detektivchefen tog fram ett förstoringsglas ur en låda och satte det till den plats, där en märkbar fördjupning på ytan efter filskrapningen ej kunnat undvikas.

»Där har stått ett *A* och ett *S* i en af stämplarne, det är alldeles säkert», sade han, efter att ha sysselsatt sig en stund med undersökningen.

»Enligt den engelska polisens redogörelser skulle det också finnas de bokstäfverna i två af de stulna broscherna... De utgöra namnet på guldsmeden.»

»Vi få lof att taga reda på, hvad den här 'vackra Marie' umgicks med för personer vid tiden för de båda morden.»

»Hon gifte sig icke långt därefter», svarade Land, »och jag har fått reda på, att den här tyska grosshandlaren, som blef hennes man, hade en slags kompanjon, hvars utseende liknade beskrifningen på den vansinniga flickans kurtisör.»

»Men om det skulle vara *han*, så måste ju mannen också varit invecklad...»

»Naturligtvis...»

»Nå, hvad hette den der kompanjonen?»

»Det har jag icke lyckats få reda på.»

»Han var således inte skrifven i Stockholm?»

»Nej, han tyckes ha fört en fullkomligt lös existens...»

»Och hvad har Land för mening om 'vackra Marie' själf?»

»Jag tror, att hon på *den* tiden icke hade en aning om, hvad för sorts personer, som slogo omkring henne, men att hon *sedan* fått reda på det...»

»Men att hon *då* var så förfallen, att hon utan vidare gick med i deras handtverk?» utbrast chefen lifligt.

»Hon skall vara försjunken i dryckenskap», svarade Land, »och dessutom visade ju fallet med flickan på dårhuset, hvilken oerhörd makt den där okände individen kan skaffa sig öfver kvinnor, som han får i sitt våld...»

»Nå, hvad kunde deras afsikter egentligen ha varit med schweizerifröken?»

»Det visar sig ju nu... Hon är ju naturtigtvis en präktig lockfågel...»

»Land tror således, att de redan från början haft i kikarn att förtjäna pängar på henne...»

»Alldeles gifvet... Hennes skönhet kan med stort skäl kallas för ovanlig... De förstodo nog, hvad hon skulle kunna användas till... Det är ju bra mycket mindre risk för dem att låta *henne* plocka sina älskare än att själfva mörda i järnvägskupéer och bryta sig in hos pantlånare... Det kan lyckas en eller två gånger, men tredje eller fjärde gången bli de fast...»

»Land antager således, att dessa 'vackra Maries' utmärkta och okända vänner under de sista åren icke gjort något annat än left på henne, och att det är *därför* som de kunnat undgå att komma i våra händer under utöfvandet af nya brott...»

»Det ligger nära till hands att resonnera på det sättet...»

»Men det förefaller mig egendomligt, att de där sluga kanaljerna just valt vårt lilla Stockholm till uppehållsort under så lång tid...»

»Åh, Stockholm är inte så litet», tyckte Land leende och med en ton, som om han ville taga den stad i försvar, där han fått den ansvarsfulla plikten att vara detektivkon-

stapel. »Och det kan ju finnas många skäl, som vi inte känna... Det kan ju också bero på en ren slump... eller till exempel därpå, att de fastnat för 'vackra Marie', och att *hon* inte vill lämna Stockholm...»

Kommissarien svarade ingenting, men det syntes på hans uppsyn, att han anså Lands resonnemang rätt antagligt, och att det satt hans tankegång i liflig rörelse.

»Vi få lof att grundligt taga reda på, hvad för sorts affär den där tyskfödde grosshandlaren, som hon gifte sig med, bedref», sade han. »Hinner Land själf med den saken, eller skall jag uppdraga det åt en tredje konstapel?»

Land svarade, att han måste egna sin uppmärksamhet åt så många andra håll, att det vore bäst att öfverlämna den undersökningen åt en annan.

Detektivchefen tog en bok från sin pulpet och gjorde några anteckningar i densamma. Han trummade med fingrarne i bordet, när han i långsam ton sade åt detektivkonstapeln, som nu stod färdig att med sin chefs tillåtelse aflägsna sig:

»Att vi skola söka göra grundliga förberedelser, därom äro vi ju öfverens, kanske grundligare i den här affären än i någon annan... Men å andra sidan får Land komma ihåg, att jag på inga vilkor tillåter, att vi draga ut för långt på tiden med arresteringarne... Hur noggrann bevakning vi utställa, så kunna de ändå få ett hål att försvinna igenom, ifall de finge en aning om, att jakten börjat...»

»Herr kommissarien kan vara lugn för, att inte skall *jag* fördröja början till afslutningen», sade Land i lugnt afgörande ton. »Och komma de denna gången undan oss, då kan kommissarien vara lika öfvertygad om, att jag ögonblickligen lägger in om mitt afsked.»

Detektivchefen drog på munnen åt den unge och omtyckte detektivkonstapelns halft allvarliga, halft humoristiska försäkran. Han menade inom sig, att *så* långt behöfde man ju inte gå, men han teg och gaf Land endast sitt leende som svar, ty han ville inte med ett ord lägga någon broms på Lands ifver.

»Vill kommissarien taga hand om visitkortet — —?»

»Och broschen?»

»Med kommissariens tillåtelse tar jag den med mig», svarade detektiven.

»Gör som ni vill — —»

Land slog silkespapperet åter om den lilla guldbroschen, stoppade paketet i fickan och aflägsnade sig därefter med en aktningsfull bugning.

FEMTIONDE KAPITLET.

När Rothknecht nästa gång — med anledning af ett litet, i både papperet och innehållet rosenrödt bref från Marie — besökte sin trogna älskarinna, så hade hon flera stora nyheter att meddela honom.

Så fort han kommit inom dörren, flög hon honom också med glädjestrålande ansikte till mötes och kastade armarna med lidelsefull kraft om hans hals.

Han undrade, hvad som stod på, ty ehuruväl, att han var bortskämd med dylika kärleksyttringar från hennes sida, så tyckte han ändock nu, att hennes ömhet var ovanligt glödande för att den icke skulle äga en alldeles speciell orsak.

Hon såg också, att han betraktade henne med en frågande blickar, och det lekte ett spelande mystiskt leende på hennes läppar.

»Jag har nyheter att tala om för dig», utbrast hon gladt.

»Ja, jag kan nästan förstå det», svarade han.

»Hur då?»

»Jag ser det på dig...»

»Kan du också se på mig och gissa, hvad de handla om?»

»Nej, det är omöjligt för mig.»

»Grefven är sjuk... han kan inte komma hit på flera dagar!»

Rothknecht såg synbarligen mycket besviken ut.

»Jaså, inte annat», sade han med en grimas.

»Det gör förstås inte dig någon glädje», sade Marie buttert, »men *jag* hade tänkt, att vi skulle kunna vara tillsammans ett par dagar, utan att behöfva vara så försiktiga som annars... Jag hade till och med tänkt, att vi skulle ta och resa utåt landet ett slag. Det skulle bli förtjusande roligt.»

»Visst skulle det blifva roligt», instämde Rothknecht, fastän utan någon vidare glöd, »men har han inte bedt dig om, att du skulle komma och helsa på honom...?

Marie gjorde en förargad rörelse med hufvudet. Det var just detta, som den gamle förälskade grefven hade anhållit om, men det retade henne, att Rothknecht ögonblickligen skulle komma på den tanken.

»Du gissade alldeles rätt», sade hon med ett försök att anlägga ett försmädligt tonfall. »Han har skickat mig ett visitkort och bedt, att jag skall besöka honom ett slag, när jag ätit middag...»

»Nå, skall du inte göra det?»

»Nej, det har jag inte alls funderat på, men om du ovilkorligen vill bli af med mig, så...»

Rothknecht skrattade och klappade sin älskarinna på kinden.

»Nu skall du inte bli ond», sade han vänligt. »Du vet ju, att vi måste sköta honom väl...»

»Ja, men herre gud», tyckte Marie i rå ton, i det hon sköt fram hufvudet och slog ut med händerna, »han behöfver väl hvila sig litet... Så galen är han väl inte i mig, att jag behöfver sitta vid hans sjuksäng och hålla honom i hand... Min våning disponerar han fritt, men vid gud, att jag tänker blifva sjukvakterska hemma hos honom.»

»Du öfverdrifver. Det är ju bara frågan om att helsa på honom och se, hur han mår... en artighetsvisit för att visa, att du inte glömt bort honom...»

»Ah, kom jag dit, så ville han nog försöka att hålla mig kvar...»

»Ak dit ett slag i eftermiddag... Jag skall vänta nedanför...»

»Ja, jag får se!»

»Hvad har han för sjukdom?»

»Det vete hin», svarade Marie föraktligt. »Det är väl podager eller ryggmärgslidande eller något tocket där...»

Rothknecht flinade.

»Du är så elak i dina omdömen», svarade han skämtsamt.

Marie gjorde en axelryckning.

»Grefven är ju en hygglig karl», fortsatte Rothknecht med sin iskalla stämma. Och liksom han plötsligt funnit på ett medel att locka Marie till den sjuke grefve Vinker, tillade han:

»Du är tvungen att fara och se efter, *hur* sjuk han är... Annars kanske vi blifva öfverraskade, ifall jag stannar hos dig i natt...»

Det där slog Marie. Hon såg skrattande på Rothknecht och sade:

»Det där har du ju rätt i... Det hade jag inte tänkt på förut...»

»Nå, du begagnade ju 'nyheter' i pluralis, när jag kom», inföll Rothknecht. »Hvad var det mera, du hade att förkunna?»

»Jag har köpt en ny tafla...»

»Såå...»

»Den föreställer badande kvinnor...»

»Hvad? Du har ju en sådan förut! Tänker du att göra din våning till ett galleri för nakna kvinnokroppar?»

Marie skrattade högljudt åt hans reflektion.

»Jo, nu slog du återigen hufvudet på spiken», sade hon.

»Det blir ju pikant...

»Jag har beställt en stor tafla, en som skall gå från golf till tak därinne i sängkammaren . . .»

»Och full med nakenhet?»

»Jo, just *det*, du . . .! Det var den andra stora nyheten, jag ville berätta dig . . .»

»Hvem har du beställt den utaf?»

»Af den där målaren, som jag köpte den lilla taflan utaf?»

»Nå, hvad skall då den där väldiga sängkammarmålningen innehålla för märkvärdighet?» frågade Rothknecht med spefull nyfikenhet.

»Målaren skall ge mig ett utkast», svarade Marie entonigt. Hon blef stött öfver att Rothknecht inte deltog med något vidare intresse.

»Men du har väl framstält några önskningar!»

»Ja, det är just *det*, som jag gjort!»

»Och i hvad riktning?»

»Kan du inte tänka dig det?«

»Grefve Vinker och hans vackra älskarinna, omslingrade af hvarandras armar, insomnande i en ljuflig tête-à-tête . . .!?»

Marie blef arg, men hon kunde inte låta bli att skratta åt den lustiga tanken.

»Fy fan!» utropade hon. »Det blefve just ett härligt ämne . . .»

»Ja, men tänk så pikant för dem, som kommo efter . . .»

Marie höjde föraktligt på axlarna och vände honom ryggen. Rothknecht småskrattade.

»I dag har du föresatt dig att riktigt reta mig», tyckte den kränkta courtisanen.

»Snälla du, du blir också så ond, om jag skämtar . . .»

»Men vi skola tala allvarligt om den där taflan, jag vill, att det skall bli någonting riktigt stiligt, ser du!»

»Nå, hvad kom målaren och du öfverens om då?»

»Att det skulle blifva något extra ovanligt, någonting, som skulle väcka ett kolossalt uppseende».

»Och göra din sängkammare ryktbarare än alla andras . . .?»

»Jo, du gissar rätt...»

»Men hvad är det för idé! Vi skola ju snart fara härifrån...»

Nu gick den förargade minen från Maries ansikte, och hon smög sig åter intill sin älskare med en snärjande smeksamhet.

»Jag har tänkt att tala med dig om den saken», sade hon inställsamt. »Vi skola väl inte brådska så fasligt med den där utrikesresan, hva'?»

»Har du blifvit så kär i Stockholm på sista tiden?»

»Inte mer än vanligt... Jag har alltid trifts här superbt... Men den där taflan har jag tänkt på så länge, fastän jag inte talat om den förut...»

Rothknecht såg på henne med en lång och spydig blick.

»Aha», utbrast han,» det är att få *den* färdig, som du vill stanna... Ni kvinnor, ni äro då hvarandra så lika... Ni låta alltid småsakerna skymma bort de stora intressena. Hvad bryr du dig om, hvad som för öfrigt står på spel, bara du får tillfredsställa din nyck...»

Han såg allvarligt förargad ut.

Marie hade fått tårar i ögonen vid hans ord, sannolikt både förtrytelsens och bedröfvelsens tårar.

»Nåja, låt oss kvinnor vara sådana vi äro», sade hon, »ni vilja ändå aldrig ha oss till annat än edra leksaker, och därför få ni väl finna er i, att vi äro ytliga...»

Hon hade talat saktmodigt, men det hade dock funnits en underström af energi.

»Men vill du verkligen», frågade Rothknecht, »att vi skola uppskjuta vår resa blott för den där olycksaliga taflans skull?»

»Hvarför brådskar det så? Här veta vi, hur vi ha det, men i utlandet kanske det bara kommer att gå oss olyckligt... Och *jag* skulle aldrig kunna finna mig i att lida nöd», tillade hon med ett uttryck, i hvilket spårades hennes självsäkra öfvermod att ständigt få lefva, som hon nu lefde.

»Här veta vi, hur vi ha det, säger du», inföll Rothknecht med det yttersta allvar. »Hur vet du det? Skulle

du kanske icke blifva en smula öfverraskad, om det en vacker dag trängde sig in en detektiv i din våning, tvingade dig att följa med till polisvaktkontoret och sedan gömde sig här för att knipa bort mig, när jag kom och hälsade på dig, alldeles som man fångar en fågel i en snara . . .?»

Marie såg förvånad på honom. På detta sätt hade hon icke hört honom tala förut.

»Jag förstår dig icke», sade hon, »och icke känner jag igen dig. Du har ju alltid varit så säker och ogenerad. Hvad har händt?»

»Ingenting särskildt! Jag bara uppställde en förutsättning. Man måste bereda sig på, att allting *kan* hända . . .»

»Är det den där tidningsartikeln om Rosa, som gifvit dig dystra funderingar?»

»Måhända! Men några egentliga anledningar att tro detta finnes ju icke i minsta mån . . . Och dock har jag vissa obehagliga aningar . . . Jag vet inte hvarifrån de komma.»

»Jag tror, att du gör dig onödiga bekymmer», sade Marie gladt.

Hon gick fram till Rothknecht, tog honom om halsen och smekte honom på pannan och kinderna.

Hon gjorde det i afsikt att få se honom så där lugn och djärf igen, sådan som hon bäst tyckte om honom.

Det var annars hon, som ibland i öfverspänd fruktan hyste dylika »griller», men nu hade det blifvit hennes uppgift att »trösta» honom.

»Den där taflan kommer väl att gå på ett par tusen kronor, och det dröjer väl minst ett halfår, innan den blir färdig», tyckte Rothknecht. »Hvad var det för en djäfla målarekladd, som lurade in dig på sådana där tankar . . .»

»Förslaget kom uteslutande från mig . . . Jag har ju redan sagt, att det är gammalt i mitt hufvud . . .»

»Men du har ju så elegant i dina rum förut. Hvad skulle det bli för en tafla, eftersom du tycks fästa så stort afseende vid den . . . Vid gud, att jag *riktigt* begriper dig . . .»

Marie log. Jaså Rothknecht, den spjufvern, som annars

var en sådan amatör på raffinemanger, begrep inte hennes halfkvädna visa.

»Det skall bli en sådan där målning, som du inte kan se på utan att rodna», tyckte Marie med ett gapskratt.

»Ja, *det* har du redan låtit mig förstå, men jag vill veta, om den skall afhandla någon speciell situation, eller rättare, om den skall innehålla porträtt af några särskilda personer?»

»Nej, det har jag inte tänkt, den skall endast blifva dekorativ!»

»Den där idén får du nog öfvergifva... Det vore att kasta bort för mycket pängar!»

»Vi kunde ju realisera den sedan och få dubbelt mot, hvad vi gett. Tror du inte att det finns många, som ville betala något, därför att den suttit i *min* sängkammare!»

Den vackra mätressen gjorde en stolt knyck på hufvudet.

»För resten tar det för lång tid att få den färdig... Vill du stanna, reser jag ensam!»

»Han kan göra den färdig på en månad, om jag betalar bra!»

»Då blir det fuskverk... Du är komisk i din envishet.»

»Vi ha ju allesamman våra nycker. Jag måste också ibland söka förströelse i realiserandet af mina idéer... Du är tillräckligt vacker, utan att du behöfver tillgripa dylika konst-grepp — ja förlåt, det var ingen vitz — för att blifva omtalad.»

»Det säger du nu, för att du vill resa. Annars skulle du ha berömt mig.»

»Nå, gör som du vill! Men om en månad är *jag* inte längre i Stockholm!»

Marie svarade ingenting. Rothknecht såg på henne, att hennes min undergick en viss förändring, och han tog detta utan vidare som ett bevis på, att hon som vanligt underkastade sig hans vilja, då han på allvar sagt ifrån. Men han hade ingen aning om, att det var en ny tanke, som just händelsevis i detta ögonblick kommit att beröra

Marie, och hvilken kanske mer än den tyranniske älskarens ord inverkade på henne. Hon hade kommit att tänka på, att den brosch, som hon två gånger erhållit i present — en gång af Schniedorf och en gång af grefven — och hvilken således sedan på ett egendomligt sätt spelat in i hennes lif, att denna brosch på ett oförklarligt sätt försvunnit. Hon hade sökt efter den under flere minuter och hållit rumor med kammarjungfrun, men utan att hitta den. Hon hade aldrig märkt förut, att hennes tjänare varit tjufaktiga, och därför hade hon kanske varit litet slarfvig. Hon hade emellertid icke fäst stort afseende vid broschens försvinnande, emedan hon tänkte, att den väl snart skulle komma fram igen.

Men i detta ögonblick kom hon att tänka på denna sak, och den frågan framställde sig blixtsnabbt för hennes tankegång, utan att hon visste, hvar den kom ifrån: är broschens bortkomst ett varsel??

Marie hade, som alla sedeslösa kvinnor, stora anlag att blifva vidskeplig, och ställd i sammanhang med den annars så kallblodige Rothknechts »aningar», fick tanken på broschen för Marie en löjligt stor betydelse.

Det var detta, som gjorde henne eftertänksam och på ett rätt slående sätt förändrade hennes min.

För allt i världen skulle hon ej velat redogöra för detta inför Rothknecht. Han hade en gång uppmanat henne att vara försiktig med det lilla smycket, som för andra gången kommit i hennes händer, och det berodde sannolikt på glömska eller en slump, att Rothknecht inte rent af tagit det ifrån henne.

Om hon nu talat om, hvad som händt, så hade han sannolikt i sin brutala häftighet rört upp himmel och jord för att öfvertyga sig om, att broschen verkligen inte fanns i våningen, och om den ej funnits, skulle han sannolikt vilja resa ögonblickligen. I den sinnesstämning, i hvilken han nu tycktes befinna sig, skulle den mördade engelskans vålnad resa sig som ett varnande förebud och jaga hennes mördare ut i den stora värld, där han bättre kunde dölja sig, än i den lilla svenska hufvudstaden!

Det var något ditåt hon tänkte, och därför teg hon. Rothknecht var emellertid belåten med, att hon tycktes ge vika, och han affordrade henne inga förklaringar.

»Du följer alltså med, om jag hälsar på grefven ett slag?» frågade Marie efter en kort stund.

»Jag stiger af vid ett hörn», svarade Rothknecht leende, »och inväntar din nedkomst...»

Tackar!... I dag är du ju en riktig vitzmakare... och allting skall stöta på konst också...»

»Det är väl därför, att du börjat umgås med konstnärer... Men undvik det, det blir dyrt i längden...»

»Åh, man får taflorna på kredit», försvarade sig Marie.

»På kredit?»

»Ja, jag har inte betalt ett öre ännu... Men jag lämnade honom ett erkännande, utan att han begärde...»

»Jaså, du har börjat att röra dig med reverser... Du börjar sköta dina affärer dåligt, du!»

»Ah, tyst med dig!» svarade Marie och slog honom skämtsamt på mun.

Därpå fattade hon hans arm, i det hon sade:

»Skall du inte se min nya tafla?»

»Jovisst, de badande kvinnorna numro två... dina rum blifva ju riktiga badhus...»

»De bada allihop i det fria, jag ber!»

Därpå gingo de som såta vänner att taga »artisten Flyborgs» mästerverk i betraktande. Marie hade redan hängt upp taflan.

— — —

Rothknecht lämnade Marie några timmar under dagens lopp, men han återkom vid fem-tiden på eftermiddagen för att göra henne sällskap till grefven. Det vill säga, ända fram kunde han inte följa henne, men ett stycke på väg.

Marie var naturligtvis riktigt förtjust i sitt egna ekipage, som stod färdigt hvilket ögonblick, som det behagade henne att vilja ut, och hvilkets sidenklädda dynor ej profanerades af några främmande kroppar. Men allra mest förtjust var hon naturligtvis, när hon vid sin sida hade Roth-

knechts högsmala figur, hvilken särskildt med de offentligt burna grå mustascherna tog sig särdeles bra ut, och hvilken således dekorerade den vackra kvinnans ekipage på ett betydligt präktigare sätt än den lille rödfnasige grefve Vinkers korpulenta kroppshydda.

»Ar han inte rädd att visa för sitt tjänstefolk, att han tar emot dig?» frågade Rothknecht, i det han lättjefullt och behagligt lutade sig bakåt i droskan, nästan en smula generad öfver de närgångna blickar, som för 'vackra Maries' skull riktades mot åkdonet, där den körde fram den mest trafikerade stråkvägen mot Östermalm, öfver Hamngatan, Norrmalmstorg, Stureplan och Sturegatan.

»Åh prat», svarade Marie med ett skratt. »Han skryter med mig inför dem också.»

»Du skall få se, att han vill, att jag skall stanna hos honom hela natten och ge honom in en matsked medicin hvarannan timme», fortsatte hon, under det att hon skrattade ännu lifligare åt sina kvickheter,

»Men det gör du inte...?» sade Rothknecht i en ton, som inte ådagalade, hvilket han ville.

»Aldrig i tiden! Han har nog fått mig till många dumheter med sina sedlar, men *det* gör jag aldrig... När han blir sjuk får han reda sig sjelf... Vill han ha sällskap, så får han skicka sin stiliga Johan efter någon annan...»

»Du är då obarmhärtig», tyckte Rothknecht med sin kallt hånande stämma.

Vi hörnet af Karlavägen steg han ur, och när droskan stannade utanför grefve Vinkers bostad befann sig den grefliga courtisanen ensam i den samma.

Synbarligen mycket nervös och med ett allt annat än älskvärdt uttryck i ansiktet steg hon ur och ryckte på portsträngen så häftigt, att portvakten trodde, att det eleganta fruntimret var drucket.

Med samma nervositet och med samma mindre älskvärda ansiktsuttryck trädde hon in till sin förnäme älskare.

Det var första gången hon gjorde besök hos honom och trots den otåliga sinnesstämningen, som fullständigt

dominerade, kunde hon naturligtvis inte undanhålla en viss nyfikenhet rörande, hurudant han hade det hemma hos sig.

Grefven tycktes ha förberedt hennes ankomst, ty det förekom ingen anmälning, utan hon ombads mycket artigt att stiga på.

Grefvens husföreståndерska, som föreföll att själf vara ett mycket respektabelt fruntimmer, tycktes dock vara så van vid sin ärade husbondes utsväfningar och extravaganser, att hon behandlade dem som en öfverseende moder behandlar en bortskämd sons nyckfulla felsteg.

Hon frapperades starkt af Maries sällsynta skönhet och elegans, men hon blef obehagligt öfverraskad och icke så litet stött öfver, att denna främmande kvinna, som var fästad vid grefven blott genom sin lastbarhet, ville tränga sig in i sjukrummet, utan att taga af sig kappan eller ens så mycket som att ställa ifrån sig parasollen.

»Hvar finns grefven?» frågade Marie kort och högdraget.

»Skall Ni icke taga af er kappan, min fröken?» frågade husföreståndерskan med en viss diskret ton.

Grefven tycktes ej ha omtalat, att hans vackra vänninna titulerade sig själf för 'fru'.

»Jag har brådtom», svarade Marie nervöst, i det hon inträdde utan att aftaga ytterkläderna genom den halföppnade dörren till stora salongen.

Utan att säga ett ord, men med en ytterst kränkt min gick husföreståndерskan före inåt rummen, och Marie följde efter, svängande på kroppen på ett allt annat än belefvadt sätt.

I ett litet rum, där gardinerna voro halft nedsläppta för fönstren, satt grefven i en stor och bekväm hvilstol, inbäddad med små mjuka dynor. På ett litet bord bredvid honom stodo ett vinglas och en kopp, bredvid hvilka lågo några skämttidningar.

När dörren, efter en svag knackning, öppnades, hade han vändt på hufvudet, och när han bakom sin husföreståndерskas enkla väsen upptäckte Maries charmanta figur,

i samma ögonblick som han kände en doft af fin parfym genomfara rummet, for en strålande glad och belåten uppsyn öfver hans ansikte.

Marie var ögonblickligen vid hans sida.

»Är du mycket sjuk?» frågade hon hastigt, innan hon ens hunnit hälsa goddag på honom.

När han nu närmare märkte, att hon inte klädt utaf sig, sjönk den glada uppsynen en smula hos honom.

»Åhnej, inte något farligt», svarade han på hennes fråga.

»Önskar grefven någonting?» frågade husföreståndersken, som gått fram till andra sidan af stolen.

»Nej tack», svarade grefven.

»Var snäll ge fröken en stol!» tillade han emellertid, vänligt och i matt ton.

Men det låtsade husföreståndersken inte, att hon hörde. Hon försvann hastigt genom dörren, som hon väl tilllstängde.

»Hon tyckte allt, den goda mamsellen, att det var förskräckligt, att du kallade mig 'du'», sade grefven skämtsamt, i det han leende såg efter den försvunna.

»Nå, hvarför ber du mig komma hit då», tyckte Marie häftigt. »Jag ställer ju bara till skandal för sådana där dygdemönster.» ...

Grefven skrattade.

»Äh, du pratar», sade han gemytligt, »de känna mig nog, må du tro... Men tag af dig kappan och hatten och sätt dig!» utropade han ifrigt ... »Du får lof att taga dig en stol själf.»

»Nej tack», svarade Marie kallt, »jag skall genast gå igen... Jag ville bara se, hur det var med dig...»

»Men du tänker väl inte springa ögonblickligen... Du sitter väl åtminstone ner och pratar en liten stund... Jag skulle sagt till om ett glas vin, det glömde jag!»

»Nej tack, gör dig intet besvär.... Jag har min vagn stående därnere...»

»Jaså», tyckte grefven ironiskt, »du är rädd att låta kusken vänta... Nå, då skall jag icke be dig vidare...»

Marie låtsade inte förstå hans ironi, och under alla förhållanden höll hon sig för god att besvara den.

»Nå, då går jag igen!» sade hon obarmhärtigt.

Grefven fattade med ett grepp så hastigt, att hon sannolikt inte trott honom därom, hennes behandskade hand, som hon höll om parasollet.

»Jag hade väntat, att du skulle vara vänlig och fördrifva en liten stund för mig», sade han vekt, »det är minsann intet nöje att sitta så här hela dagen.»

I det hon sakta drog undan sin hand, svarade hon litet vänligare än förut:

»Men du vet ju, att jag inte passar mycket för sjukrum... Hvad kan jag göra dig för nöje med att sitta här och prata... jag hade just ämnat göra en liten promenad utåt Djurgården...»

»Ensam?»

»Naturligtvis! Jaså, du sitter här hemma och är svartsjuk...»

»Visst inte... Jag menade intet ondt... Hvarför skulle det förvåna mig, om du sökte något sällskap?»

»Men du vet ju, att det just är på sällskap jag lider brist... Jag har ju alltid träffat ut för så svartsjuka beundrare...»

»Det är därför, att du är så vacker, ser du!»

»Tackar!»

»Du kunde ju söka upp herr Knechtbom till exempel, det är ju en riktigt stilig karl...»

Det var nära, att Marie blifvit litet röd på kinderna,

men hon lyckades öfvervinna den malheuren genom att blifva arg.

»Knechtbom!» utropade hon med förtretadt tonfall. »Alltid skall du komma med *honom!* ... Vill du tvinga mig till det, så skall jag börja att drifva litet kurtis med honom midt för din näsa!»

»Seså», tyckte grefven, »jag skämtade ju bara ... Jag skulle ju så gärna vilja följa med dig, om jag bara vågade ...»

»Hvad fattas dig då?»

»Ja, det vete tusan ... Jag är så matt i hela kroppen, så jag kan inte taga ett steg ...»

»Du är för lättsinnig ... Du skulle sköta dig bättre», tyckte Marie skämtsamt, i det hon ryckte honom i örat.

»Hi, hi, hi!» flinade grefven. »Du borde allt lära mig att bli litet ordentligare, du, hi, hi, hi!»

»Ja, då skulle du inte varit så stor syndare förut.»

»Men tag af dig kappan och sitt hos mig en stund!» sade grefven i bevekande ton. Han ville passa på, medan Marie befann sig i litet bättre humör.

Men i det fallet tycktes hon obeveklig.

»Nej, inte i dag», utbrast hon med ett afgörande tonfall. »I morgon kanske, ifall du inte kan komma till mig då!»

»Vill du, att jag skall sitta här ensam hela kvällen och ha tråkigt ...?»

»Lägg dig och sof!»

»Jag kan inte sofva ...

»Vill du kanske, att jag skall skicka opp en annan vacker flicka till dig, ifall jag träffar någon på gatan?»

Grefven blef synbarligen mycket missnöjd med det brutala skämtet.

»Har du blifvit kopplerska?» frågade han försmädligt.

Marie vände honom häftigt ryggen och tog i dörrhandtaget.

»Om du vill stanna hos mig, så lofvar jag på min heder, att du skall få det där guldarmbandet, som du såg i

Hallbergs fönster, och som du blef så förtjust i», sade grefven hastigt.

»Det hoppas jag, att du ger mig ändå», svarade Marie leende.

»Det är orätt af dig att uppträda så här.»

»Ja, men bästa du, någon gång måste jag väl ha min frihet att göra som *jag* vill...»

»Jaså!... *Du* skulle inte ha din frihet!»

»Du är välkommen hem till mig, så fort du blir frisk.»

»Tackar!»

»Men i dag får du allt roa dig själf, bäst du kan...»

Hon stod fortfarande och höll i dörrhandtaget.

»Jag kan ge mig fan på, att du har en älskare, som står nere och väntar på dig», sade grefven ilsket.

»Skall jag köra stolen till fönstret, så får du se efter», hånade Marie honom.

»Åh, han står nog borta i något hörn!»

Maries ansikte hotades åter af den röda skyn, som skulle förråda, att grefvens förmodan var alldeles riktig, men hon lyckades kasta tankarna på annat håll.

»Adjö med dig!»

Grefven svarade ingenting. Han var synbarligen utomordentligt förargad öfver, att Marie ej uppfylde hans önskan. Han hade sannolikt beräknat både, att hon skulle visa sig öm mot honom i hans sjukliga tillstånd och att hon skulle bereda honom ett par angenäma timmar på kvällskvisten.

Marie vände sig rakt mot honom och såg på honom med ett mindre älskvärdt uttryck i ansiktet.

»Adjö med dig!» upprepade hon för andra gången.

Den sjuke satt orörlig och fortfarande tyst.

Då blef hon arg, ryckte föraktligt på axlarna och slog opp dörren med tåspetsen.

Då hon stod i dörröppningen, ropade grefven ironiskt till henne:

»Lycka till roligt!»

Hon försvann hastigt utan att svara honom. Han hörde hur hon slog i dörrarna, när hon flög genom rummen.

Han satt och väntade, att hon snart skulle komma tillbaka. Så fort han hörde en knäpp, tänkte han glad: 'Hon vänder om!'

Men han hade missräknat sig. Om en half minut hörde han, att hennes ekipage satte sig i rörelse. Hon gaf honom hin.

Den stackars grefven satt en lång stund och stirrade med tankfull blick ut i rummet, öfver hvilket nu lägrade sig en dyster skymning. Det var många tankar, som foro genom hans hjärna. Det var en smula allvarliga och vemodsfulla tankar, som ensamheten och skymningen väckte fram.

De riktades mot det behandlingssätt, han fick röna af denna högmodiga kvinna, hvilken han höljde i guld och elegans.

Han frågade sig själf, om det fanns en tillstymmelse till berättigande och logik uti, att han bortkastade sina pänningar på en demimonde-dam, hvilken visade honom en sådan gränslös ringaktning, ja till och med ett sådant uppenbart förakt, att hon nekade att sitta hos honom en timme när han var sjuk, endast därför, att hon tyckte det var roligare att taga en promenad.

Det var inte utan, att han kände en slags samvetskval. Visserligen hade han mycket pängar, men han tyckte, att han förödmjukade sig själf alltför mycket. Och var han mycket rik, så var han ju också *för* rik för att till denna grad tyranniseras af en kvinna, som i grund och botten var lika simpel som en af bordellnymferna. Allt hvad som fanns hos honom af stolthet och fåfänga uppreste sig däremot, där han nu, inbäddad i sjukstolens mjuka dynor, sjönk i funderingar efter det omedelbara intrycket af mätressens uppträdande nyss.

Men då han ej heller — af ren njutningslystnad — kunde låta bli att med de sinnligaste fantasier mana fram Maries bild framför sig, så återtog hon snart sitt gamla

herravälde öfver honom. Och hur hans stolthet spjärnade emot, så var dock hans sinnliga njutningsbegär starkare.

När han tänkte sig den sköna kvinnan i sina raffinerade nattdräkter, belyst af ampelns dunkla ljus, stående framför den väldiga spegeln och kokett ordnande sitt präktiga hår, medan han själf smög sig bakom, våldsamt tagande henne om lifvet och tryckande kyssar på hennes nakna armar — när han målade sådana där små verklighetsbilder i sin fantasi, då höllo hans sunda reflektioner inte längre stånd, då kände han, att han kunde skrika och svära, när hon trampade på honom, men öfvergifva henne, *det* kunde han inte, skänka bort henne till en annan, *det* var honom omöjligt.

Men efter att han kommit till en slags visshet i detta, så var det också en annan känsla, hvilken som vanligt trängde sig i förgrunden, och det var: svartsjukan.

Han hade ju stor anledning att just nu ge den fritt lopp.

Aldrig så tydligt som i detta ögonblick hade han trott henne om, att ha en hemlig älskare. Hela hennes uppträdande hade häntydt på, att det var för en annan, som hon så grymt tillbakasatte honom.

Och hon hade icke det minsta rättighet till detta, tänkte han. Skulle han ge henne, hvad hon ville ha, så hade han uppställt som ett bestämdt vilkor, att han skulle få tillfredsställelsen att rå om henne ensam.

Ty detta *var* en stor tillfredsställelse, som han af en slags finsmakenhet alltid hållit ovanligt strängt på.

Och hon hade lofvat honom det heligt och dyrt. I den frågan hade hon fullkomligt underkastat sig, ty hon hade märkt hans allvar. Och hon hade naturligtvis gjort det därför, att hon skulle kunna vara hur omåttlig i sina pretentioner som hälst.

Det föll honom in en djärf tanke; en tanke, som klirrade så förföriskt i hjärnan, att det var en njutning att bara tänka den.

Om han skulle försöka stiga upp och öfverraska henne i natt!

Hon trodde, att han var sjuk — som han också var, men kanske ej värre, än att han kunde med en större ansträngning åka till Drottninggatan och stiga upp för trapporna till sin älskarinna!

Hon var säker på, att han hölls bunden på sina rum, vid sjukrummet! I natt kunde hon anse sig säkrare än vid något annat tillfälle! Skulle han kunna uppdaga hennes otrohet och af hämd få kasta henne den i ansiktet, så skulle det just vara i natt!

Han lyfte på sina ben en smula.

Åhja, sjukare var han inte, än att han skulle kunna gå ned och opp för några trappor. Han kände sig för resten kryare nu än förut i dag.

Hela hans hängpussiga anlete sken af tillfredsställelse öfver den goda idéen.

Han fattade en af de små kuddarne och slungade den i en soffa. Hvad fan skulle han med dynor, när han tänkte på att stiga opp!

Han började att tralla en melodi ur »Sköna Helena». Om han mötte någon tiggare i kväll, när han kom ned på gatan, så skulle han ge honom en hel tvåkrona!

Han skulle förbereda sin husföreståndarska, att han önskade fara ut vid tio- eller elfvatiden i kväll.

Hon skulle förstås blifva på det högsta förvånad, men henne hade han ju förvånat så många gånger förut, att det var nu inte ovanligt.

Han fattade tag i ringklockan och ringde med nervös häftighet.

— — —

När Marie efter besöket hos grefve Vinker åter kom ned och satte sig i vagnen, så förstod ju kusken af hela sammanhanget, att han ej länge skulle behöfva köra för henne ensam.

Hon nämde några gator, som hon ville åka, och plöts-

ligen körde man förbi Rothknecht, som promenerade på en trottoar.

Med ett slag af parasollknappen i kuskens rygg stannade Marie droskan.

»Är du redan här igen?» frågade Rothknecht, när ekipaget satt sig i rörelse.

»Ja, jag tog inte af mig kappan ens, fastän han var envis som synden», svarade Marie själfbelåtet.

»Hur länge ville han, att du skulle stanna?»

»Han föreslog endast några timmar...»

»Nå, var han mycket sjuk?»

»Han låg inte, han satt oppe i en hvilstol, men han såg klen ut...»

»Trodde han, att han skulle få stanna inne länge?»

»Det talade vi inte om, men han tar sig nog snart igen, när han får sitta hemma och hvila sig...»

»Blef han inte arg, för att du gick så fort igen?»

»Naturligtvis... men hvem bryr sig om det... Han får väl bli god igen!»

Rothknecht såg inte alls belåten ut öfver Maries hastiga återkomst.

Emellertid försökte Marie med all makt att föra samtalet ifrån grefven, och hon lyckades slutligen med ett glittrande älskvärdt koketteri att få den stränge Rothknechts uppsyn litet gladare.

Särskildt hade hon en mängd förslag rörande hur de skulle tillbringa aftonen. Att den skulle sluta i hennes budoar, det var själfklart, men det var många timmar, tills man kunde fara hem och lägga sig att sofva.

Hon utvecklade sina förslag med mycken humor, och Rothknecht satt endast och hörde småskrattande på.

Vid en paus framställde han emellertid en fråga, som bevisade att han icke var fullt med i hennes tal för ögonblicket, utan att han äfven satt och reflekterade öfver det samtal, som de fört, innan de gjort färden till grefven.

Han satt och funderade på hennes egendomliga förslag att låta måla en stor och uppseendeväckande tafla, och han

log inom sig själf öfver hennes nyckfulla idé. Men en smula originell var den, och originella idéer behagade alltid Rothknecht.

»Ville inte artisten ha litet i förskott?» frågade han.

Marie skrattade, hon förstod honom, men hon blef arg, när hon tänkte på, att han suttit och tänkt på hennes tafla — och på *ekonomien* rörande den samma! — när hon ansträngt sig att finna opp förslag, huru de på angenämaste sätt skulle tillbringa den mera ogenerade samvaro, som genom grefvens sjukdom hade skänkts dem.

»Det lofvade jag honom, innan han hunnit säga något i den vägen», sade hon med en viss anspråkslös stolthet.

»Åtminstone de pängarna skulle du då ha af grefven!»

»Naturligtvis!» svarade hon häftigt. »Hvad menar du med det?»

»Ingenting särskildt...»

»Äh, nu är du tråkig,..»

Nu var det Rothknecht som skrattade.

Efter en kort paus, under hvilken han satt sig ännu bekvämare i droskan, sade han:

»Vår älskvärde herr grefve skall nog finna sig mycket tilltalad af din beställning...»

»Sannolikt!»

»Han kanske beställer en likadan för sin egen sängkammare.»

»Det tror jag inte... Dit tar han nog inte opp några okyska sällskaper...»

»Hur så?»

»Usch, han hade en hushållerska.., eller en sådan där husföreståndерska, som såg ut som ett rifjärn!»

»Hvad sade *hon* om, att du kom och hälsade på honom?» frågade han skrattande.

»Hon kikade på mig, som om jag kommit opp spritt naken!»

»Ja, det kan jag tro... ha, ha!»

»Hon trodde naturligtvis, att jag är mycket sämre än

jag är... De här oskulderna på fyrtio vårar äro ena gräsliga människor att vara sträfva och kantiga...»

Hon formade armarna till en lustig gest, som skulle ironisera karaktären hos de stackars offer, mot hvilka hon riktade ordens udd.

Rothknecht skrattade åt henne med hela ansiktet.

De hade åkt ut på Strandvägen, och befunno sig nu strax invid Djurgårdsbron.

Det hade redan börjat att mörkna en smula.

»Vi vända väl och fara in till Berns och dricka en halfva punsch», sade Rothknecht.

»Nej», inföll Marie lifligt, »vi resa inte inåt sta'n igen.... Vi gå på en Djurgårdsvariété.., Där är betydligt trefligare och inte så stelt...»

»På hvilken?»

»Novilla, till exempel...»

»Gärna för mig...»

De befalde kusken att köra dit.

De gingo längst fram och satte sig vid ett litet bord.

Det var nästan folktomt ännu, ty själfva variétéen hade inte börjat. De fingo också afhöra två stycken af de introducerande musiknumren, innan den första guppande och kacklande sångerskan framträdde.

»Vi kommo hit för tidigt», sade Marie, »men det är skönt, ty det är inte så mycket rök ännu.»

Efter hand började emellertid borden att fyllas och luften att blifva tjock af cigarrök.

Det var klena artister, som uppträdde, hufvudsakligast sådana som sjöngo och sparkade med benen, svenska, danska och tyska af mycket sekundärt slag.

Marie fann det snart genomgående enformigt, och hon satt oafbrutet och gäspade.

Det ville icke lyckas henne att komma i någon stämning, och hon måste dricka betydligt för att hålla humöret uppe.

Hon märkte att hon var observerad af dem, som sutto rundt omkring, och icke blott för sitt utseende och sin ele-

gans utan äfven för deras oafbrutna rekvirerande af nya dricksvaror.

»Det här är ju tråkigt... Kvällen är ju förstörd», tyckte hon åt Rothkneckt med en otålig kastning på hufvudet.

Rothknecht bara skrattade, hvilket gjorde Marie ännu mera nervös. Han tycktes undra på, hvad Marie gjort sig för illusioner.

»De här svenska variétéerna äro odrägliga», sade Marie. »Gud, hvad de voro trefliga i Berlin... och Paris...»

»Ja, det är sannt, du har varit där», tyckte Rothknecht ironiskt.

»Joo, händelsevis!»

»Jag har ju också föreslagit dig, att vi skola resa dit igen...»

»Ja, kanske det inte vore så otrefligt», sade Marie, under inflytandet af ögonblickets stämning, men dock icke alltför intresseradt.

»Det vore väl lika trefligt i mitt sällskap som i...»

Han liksom hejdade sig, när han skulle uttala namnet.

»Borrmans», ifylde Marie och såg oförskräckt sin självvalde älskare i ansiktet.

Det var väl mer än ett par år sedan det namnet blifvit nämdt emellan dem. Det tycktes båda ha undvikit det.

Rothknecht vände med en arg uppsyn blickarna ifrån Marie. Det var odisputabelt, att han blifvit en smula blek. Af alla de mord, han begått, var väl mordet på kamraten det enda, som förmådde uppväcka något obehag inom honom.

Han ville emellertid ej låtsa om detta, och därför kunde han ej rikta något klander mot Marie.

Det blef en lång paus vid bordet, där ficktjufvens mördare och ficktjufvens älskarinna sutto.

»Skola vi supera ute?» frågade slutligen Marie, i det hon tömde det halffylda punschglaset i botten.

»Som du vill!»

»Jag föreslår, att vi fara hem till mig... Jag har både

mat och vin hemma... Vi tyckas inte vara i stämning att lefva utelif i kväll...»

»Det kunna vi göra... men vi gå med detsamma... här är inte något nöje att sitta längre...»

Rothknecht knackade på kyparen, innan Marie hunnit svara.

När de kommo ut, togo de en åkaredroska, alldenstund de skickat hem Maries. De hade tänkt, att de skulle sitta på variétéen åtminstone till klockan tio, men klockan var inte ens nio nu, när de gingo.

På hemfärden öfverfölls Marie af en intensiv lust efter att visa sig öm mot Rothknecht. Hon liksom ville försona, att hon varit litet hård förut. Hon kröp intill honom i droskan och tryckte sin kropp mot hans med en glödande styrka. Hon hviskade ord, huru trefligt de skulle hafva i natt tillsammans, och hon kysste honom upprepade gånger, när de voro i skydd af mörkret.

De foro direkt hem. Och på vägen steg Marie ur droskan och gick in i en cigarrbutik för att telefonera hem. Hon sade till om, att det skulle göras förberedelser för supéen.

»Frågade du, om någon varit och sökt dig?» hviskade Rothknecht, då hon kom ut ur butiken igen.

»Nej, det gjorde jag visst inte», svarade hon förvånad. »Hvem skulle ha sökt mig?»

»Grefven...»

»Är du tokig! Han kunde ju inte resa sig från stolen...»

»Åh, hvem vet... Kärleken kan göra underverk... När du inte ville stanna hos honom, så hämnas han kanske genom att komma till dig...»

»Det kan jag svära på, att han inte kan...»

Hon sade det i så afgörande ton, att man sedan inte vidare tänkte på den saken.

Hemma i Maries matsal tog stämningen opp sig betydligt. Det kändes alltid så varmt och inbjudande att befinna sig i hennes rum. Hon hade förstått att ge dem en sådan vällustigt bedårande prägel, särskildt vid eldsljus, då hon tände

mängden af präktiga lampor och amplar, hvilkas mångfärgade skärmar och kupor klädde allt i brokigt praktfulla ljusskiftningar.

— — —

Den lilla marmorpendylen på en af sängkammarens toalettbyråar slog tolf just i det ögonblick, som Marie, iklädd sin raffineradt smakfulla nattdräkt, kastade sig ned på sängens resårer och kröp ihop likt en lekfull kattunge vid sidan af Rothknecht, hvilken redan legat några ögonblick. Hon slog sina armar om hans hals och tryckte sina läppar mot hans tinning, där de först träffade.

I samma ögonblick hörde båda, att dörren, som utifrån ledde till det angränsande rummet, knarrade på sina gångjärn, som om den öppnats.

»Hvem kan det vara?» sade Rothknecht en smula försiktigt.

Marie reste sig opp sittande med en nervös rörelse.

»Det är väl Sophie! Hvad skall hon inne i det här rummet att göra så här dags?» sade hon.

»Har du låst dörren till sängkammaren?» frågade Rothknecht.

»Nej, det brukar jag aldrig göra . . .»

»Jag hör steg därute, tunga steg . . .»

Det var Rothknecht, som med dämpad röst uttalat dessa ord. I samma ögonblick sprang han upp ur sängen med ett vigt språng. Han hade i ett ögonblick fått en blekhet, som tog sig hemsk ut i sängkammarens dunkla ampelbelysning. Det var någonting om polis och häktning, som sväfvade förbi hans sjuka samvete.

Äfven Marie hade kastat sig upp på golfvet.

»Ah, det är ingenting», sade Marie. Men det märktes, att äfven hon darrade af en obehaglig känsla.

Hon sprang till dörren.

Men hon hade inte hunnit att fatta i låshandtaget, förrän dörren öppnades, och i den samma visade sig grefve Vinker, med hatt och öfverrocken på. Han var rödsprängd

i ansiktet af ilska, och han hade sannolikt redan i yttre rummet hört hviskningarna inifrån sängkammaren.

Det liksom kändes i luften att både Rothknecht och Marie drogo ett andedrag af lättnad, när det blott var grefve Vinkers lilla trubbiga figur, som uppenbarade sig i dörröppningen. Men situationen var obehaglig nog ändå.

Marie stod midt framför dörren med gnistrande ögon och knutna händer.

»Är det Ni, som tränger er in som en tjuf?» frågande med af förakt och vrede genomträngd stämma.

Grefven hade naturligtvis redan igenkänt Rothknecht, trots den primitiva beklädnad, i hvilken denne senare befann sig.

Maries öfverraskade älskare hade ställt sig ett stycke bakom Marie, liksom han ville låta henne möta de första anklagelserna, innan han själf ansåg det vara skäl i att träda i förgrunden. Öfver hans ansikte låg hvarken fruktan eller osäkerhet, fastmera fanns där ett satiriskt drag.

Grefven hade också hitintills knappt låtsat att märka honom. Hela den inträngande hämnarens vrede riktades mot den af sinnesrörelse skakande kvinna, som stod rakt framför honom, iklädd en dräkt, som han icke var alltför obekant med.

»Eländiga kvinna!» utropade grefve Vinker med en fruktansvärd kraft. »Hvem är det, som betalar hyran för dina rum...? Hvem är det, som föder och kläder dig...? Hvem är det, som bekostar alla dina extravaganser...? Hvem...»

»Jo, det är denna tölpige narr, som står i dörröppningen och predikar som en kolportör», afbröt Marie honom med sjudande stämma, i det hon med en föraktlig rörelse sträckte ut sin arm och sitt pekfinger i riktning mot grefvens ansikte.

Då steg grefven fram ett steg och höjde den käpp, som han höll i handen.

Det syntes på hans min och hans rörelse, att han ej skulle draga sig för att ge sin otrogna älskarinna ett slag.

»Är det Ni, som tränger er in som en tjuf?»

Men i samma ögonblick hade Rothknecht, vig som en tiger, kastat sig framför Marie. Fastän han i öfverraskningen glömt att draga på sig byxorna och således stod med bara ben inför sin uppretade rival, så sökte han dock att iakttaga den mest imponerande hållning.

»Man begår aldrig våld mot en kvinna!» sade han med kall och skarp stämma, korsande sina hvassa ögon med grefven.

»Det beror på mot hvilken kvinna... Mot dylika...» han såg öfver rivalens axel på Marie... »använder man hvilka medel som helst...»

»Såvida de icke kunna försvara sig...»

Det låg någonting i Rothknechts hållning, som påtagligen kom grefvens angripande stolthet att spakna en smula. Han såg, att han inte skulle kunna taga ett steg längre fram, utan att den andre i samma ögonblick skulle kasta honom tillbaka. Och fastän grefven hade kläder på sig och höll en käpp i handen, medan den andre endast var klädd i en skjorta och var obeväpnad, så behöfdes det endast en blick på »Knechtboms» seniga hals och kraftiga vador för att öfvertyga grefven om, att han i en strid skulle ohjälpligt komma till korta.

Han drog sig därför tillbaka till dörren igen, tvungen att med behärskadt mod svälja de hånleenden, som vid detta återtåg hälsade honom från Maries och hennes älskares läppar.

Marie trädde nu åter fram, och Rothknecht drog sig något tillbaka.

»Vill Ni ge mig igen de nycklar, Ni har?» frågade hon utmanande.

»Det har jag ingenting emot, ifall Ni vackert ber om dem», svarade grefven litet försmädligt.

»Eller Ni kanske ämnar använda dem ännu en gång för att leka inbrottstjuf?»

»Ni skall icke använda ordet 'tjuf' mot mig... Det är bättre, att Ni använder det mot er själf... och mot edra

hemliga älskare», ropade grefven med halfkväfd röst. Hans ilska tog öfverhand öfver hans försiktighet.

Men Rothknecht hade nu kommit in i ett mera gemytligt temperament, och grefven behöfde således inte frukta någonting från hans sida, såvida han icke intog en alltför agressiv hållning.

Rothknecht hade fått byxor och skor på sig. Han tycktes, som sagdt, vilja taga saken mera från den humoristiska sidan, och han gick fram till grefven och sade i en slags raljeradt vänskaplig ton:

»Ni skall söka lugna er en smula... Sådant här händer dagligen... Herre gud, hur har ni kunnat vara så enfaldig att tänka, att Ni fått vara ensam om en så härlig kvinna...»

Rothknechts uttryckssätt var mycket lustigt, och Marie lät höra ett gapskratt.

»Men att bekosta hennes härliga lif, det har jag nog fått vara ensam om», tyckte grefven och sökte att mäta den andre med en föraktlig blick.

»Sannolikt», fortsatte Rothknecht med en axelryckning i samma ton som förut... »Ni har ju också haft bäst om råd till det... Men om Ni vore gentleman, så skulle Ni inte upprepa det så ofta...»

Grefven vände honom föraktligt ryggen och gick in i rummet bredvid.

»Gentleman i sådant här sällskap», sade han halfhögt. »Fy fan!»

»Det är sannolikt det bästa sällskap, du varit i», kastade Marie efter honom.

De följde efter i rummet utanför. När de kommo dit, fingo de se Maries kammarjungfru, som undrande och förskräckt stod i andra dörröppningen.

Marie, som fortfarande endast var iklädd sitt linne, började att öfverhopa kammarjungfrun med ovett och oförskämdheter, för att hon inte varskott henne i sängkammaren, när grefven anländt.

Hon använde inte ordet »grefven», utan hon sade endast »den där» och pekade med tummen på grefve 'Vinker'.

Men kammarjungfrun försäkrade uppnosigt, att hon inte hade en aning om grefvens ankomst, och grefven förklarade med ett hånleende, att han gått så tyst, så att ingen hört honom.

Marie trodde dem förstås inte mer än jämt, ty hon visste, att grefven kunde muta folk, så att de gjorde litet hvad han ville. Hon skulle hålla räkenskap med sina tjänare sedan, när hon expedierat grefve Vinker.

Som svar på grefvens sista försäkran utropade hon föraktligt:

»Ni var ju så förfärligt sjuk för några timmar sedan . . .! Hur har Ni orkat gå uppför trapporna med edra sura ben!»

Rothknecht kunde ej låta bli att draga på mun åt hennes ord, men han gaf henne på samma gång en blick, som bad och befalde henne att inte gå för långt i sin retsamhet mot grefven. Rothknecht var antagligen trött på hela uppträdet — nu när han ändå antog för alldeles gifvet, att den greflige älskaren aldrig skulle komma tillbaka mer — och han menade sannolikt, att det var bäst att blifva af med honom så fort som möjligt.

»Ni ser, att jag räknade rätt», svarade grefven, »Ni hade alltså en karl, som stod i något hörn och väntade på er . . . Ni ville endast kontrollera, att jag var så sjuk, så att jag inte kunde smyga mig på er . . . Men ni ser, att Ni bedrog er . . . Den gången var jag klyftigare än Ni . . .»

Den bedragne grefven tycktes ha en slags tillfredsställelse utaf att få konstatera, att om hon »lurat» honom, så hade han också »lurat» henne.

»Det är ju inte skäl i att fortsätta den här dispyten», tyckte Rothknecht lugnt. »Hvad som skett, har skett, och har Ni något att göra upp med fru Marie, så kan det ju ske vid en lämpligare tidpunkt . . .»

»För att ert kärleksfulla rendez-vous inte skall blifva afbrutet alltför länge», utropade grefven förargad . . . »Jag går när jag vill, och inte när jag blir befalld . . .»

Marie hade åter något skarpt på tungan. Men Rothknecht, som ansåg det inte vara lönt att förifra sig, förekom henne med att med kallt resonnerande ton säga åt grefven:

»Ni inser väl själf efter de ord, som växlats emellan er, att det är omöjligt för er att stanna nu... Vill Ni komma hit en annan gång och försöka att få Marie att göra er en afbön, så inte mig emot... Jag kan icke lägga något hinder i vägen därför...»

Ett egendomligt leende hvilade öfver Maries läppar vid dessa ord. Och äfven grefven tycktes på ett besynnerligt sätt beröras af dem.

Han mätte Rothknecht med en lång och skarp blick från yttersta toppen af hufvudet till den yttersta tåspetsen.

»Hvad är Ni egentligen för en figur?» sade han.

»Har herr grefven dåligt minne, vi äro ju annars presenterade för hvarandra»

»Ni förefaller mig att vara någon annan, än den Ni ger er ut för... Jag skall nog veta att skaffa mig underrättelser om er...»

»Åh, inte skall herr grefven göra sig så mycket besvär för min skull!»

»Har Ni icke så mycket reda på hederns fordringar, att Ni vet, att det är skurkaktigt att tränga sig in på detta sätt...»

»Jag antager, att herr grefven själf trängt undan någon förut...»

»Men det skedde ärligt och öppet, och jag åtog mig alla förbindelser, som hade sammanhang därmed... Ni... Ni har smugit er som en bandit bakom ryggen... som den simplaste gratisälskare...»

Grefvens i särdeles retfull ton framslungade uttryck hade naturligtvis väckt Rothknechts vrede, och det var nära, att denne svarat med en örfil eller ett dylikt starkare argument.

Men han hade föresatt sig att blott i allra yttersta fall

använda handgripligheter, och därför begagnade han fortfarande endast ironiens vapen.

»Om herr grefven behagar», svarade han med en obeskrifligt hånfull bugning, »så går det an att stanna här... Jag försäkrar på heder och samvete, att vi inte hade lagt oss ännu, när herr grefven gjorde sin oväntade entré... Måhända, att vår ärade värdinna är villig till en försoning, fastän det växlats en del starkare uttryck...»

Marie förstod hånet i Rothknechts ord, och hon kunde ej tillbakahålla ett skallande skratt, hvilket stack som sylspetsar i grefvens öron.

Grefven kände, att han fortfarande drog det kortaste strået, och han beslöt sig för att fortast möjligt draga sig tillbaka. Han hade *åtminstone* haft den tillfredsställelsen, att få visa Marie, att han inte var så obegripligt dum, som hon trodde honom om, utan att han genomskådat hennes bedrägliga natur.

»Åh, så älskvärd och tillmötesgående Ni är, min bäste herr Knechtbom, eller hvad fan, det är Ni heter för någonting», tyckte grefve Vinker, i det han rätade upp sig en tum. »Men jag beklagar, att jag icke kan begagna mig af er vänlighet... Jag drager mig hälst tillbaka och öfverlämnar åt härskapet att fortsätta sin ljufva samvaro... Ni tyckas verkligen passa för hvarandra...»

Han flyttade sin föraktliga blick från Rothknecht till Marie och gick sedan mot dörren.

»Vill ni lämna mig tillbaka nycklarna, som jag varit nog dum att låta er förfoga öfver!?» utropade Marie med en viss ifrighet.

»Ni trodde inte, att jag skulle begagna dem så här, hva'? Men jag öfverlistade er till sist...»

»Öfverlistade, bah!... Jag trodde inte, att Ni var en sådan där svartsjuk gammal åsna!»

Grefven vände henne ryggen utan att svara henne.

Därpå tog han upp två nycklar ur fickan och kastade dem vårdslöst på ett bord.

»Jag ger er portnyckeln också tillbaka», sade han. »Ni

får vara god ge order åt en af era tjänare, som Ni betalar med mina pängar, att gå ned och öppna porten åt mig...»

»Jag skall göra det... och jag befriar er från besväret att ge några dricks pängar, stackars karl!»

»Sofie!» ropade hon med drottninglik värdighet, »tag lampan och lys grefve Vinker ned för trapporna!... Det är väl sista gången, du får den äran», tillade hon i lägre ton, men med ett muntert hånleende.

Rothknecht hade slagit sig ned i en låg ländstol och satt där nu helt lugnt med armarna i kors, väntande på att uppträdet skulle sluta genom grefvens försvinnande.

Marie hade hela tiden rört sig lika ogeneradt i sin tunna nattkostym, som om hon varit iklädd den elegantaste sällskapsdräkt.

När grefven gick utåt, följde hon efter honom, och hon ställde sig i dörren till tamburen för att konstatera, att han ordentligt gick sin väg.

När grefven befann sig i dörren till förstugan, var han synbarligen ett beklagansvärdt offer för de hätskaste tankar. Han var blodröd i ansiktet, och han stönade, som om han fått ett anfall af den svåraste asthma.

Antingen han nu inte kunde eller inte ville ge sin otrogna älskarinna någon annan afskedshälsning, allt nog, i samma ögonblick han gick ut i förstugan, vände han ansiktet rakt mot Marie, hvars hvita gestalt han skymtade i en af tamburens dörrar, och spottade.

»En fin grefve!» ropade Marie efter honom med ett hånskratt.

Men han hade igen dörren så hastigt, att han kanske inte hörde det.

I förstugan möttes han af Sofie, som gått ut köksvägen.

»Det är väl inte första gången, han är här om nätterna, den där göken!» sade grefve Vinker sakta åt tjänsteepigan, när de gingo ned för trapporna.

Han hade hållt sig för god förut att använda tjänstefolket som spioner.

»Inte har jag sett honom här förut», svarade Sofie.

Men hon sade det i en ton, så att grefven tydligt hörde, att hon ljög. När nu grefven fått afsked, så hade Sofie naturligtvis inga skäl för att skvallra på sin husmor. Isynnerhet som denna senare i ekonomiskt afseende var ytterst liberal mot sina tjänare, fastän hon annars var nyckfull och fordrande.

Med långsam rörelse tog grefven upp en tiokronesedel ur en af sina fickor och stoppade den med ett menande leende innanför handen, som omslöt lampfoten.

»Vill du åtminstone säga mig, hur länge det var, sedan han började gå till henne?» frågade han vänligt.

»Ja, det har han gjort så länge jag varit här», svarade tjänsteflickan, i det hon ogeneradt stoppade sedeln i fickan.

»Jaså, han började således innan din matmor blef bekant med mig!?»

»Ja-då!»

Grefven frågade ingenting vidare, han sade ett resigneradt »godnatt» åt tjänsteflickan och hörde ögonblicket därefter porten slås igen bakom sig. Hans nattliga äfventyr var slut. Och han hade odisputabelt fått draga det kortaste strået.

Han skyndade ned om hörnet in på Barnhusgatan, där han lämnat sin droska stående.

Inuti droskan hade han ett par tjocka filtar, som han lät betjenten ordentligt svepa in sig uti, innan droskan fick

sätta sig i rörelse. Men det hjälpte icke. Under färden började han att frysa, så att han skakade.

Men han kunde det oaktadt låta bli att fundera öfver det skedda.

När han nu fått reda på, att det ej blott var honom, som Marie bedrog, trots sina försäkringar, utan att hennes bekantskap med den mörkögde kvinnotjusare, hvilken hon presenterat såsom den där grosshandlar Bibbenpupps kompanjon, existerat fört, så kände han sig ej fullt så förargad som förut, och han nästan ångrade, att han satt öfverraskningsdramat i scen.

Men å andra sidan kunde han ej underlåta att känna en utomordentlig tillfredsställelse öfver, att han visat henne, att hon ej i längden *kunnat* bedraga honom. Det smickrade hans fåfänga, att det var han och ingen af de föregående, som på bar gärning kommit på henne med hennes gratisälskare — ty att den munvige och smidige Knechtbom var en sådan, det var intet tvifvel underkastadt. Han erlade nog ingen tribut för sina herdestunder!

Det skulle således vara fullständigt slut mellan honom och 'vackra Marie', den skönaste bland de sköna! Ja, i detta ögonblick hyste äfven grefve Vinker själf denna fullständiga öfvertygelse. Hur skulle han, utan att släpa sin värdighet alltför djupt i rännstenssmutsen, kunna återvända till henne, efter hvad som passerat i natt!

Men det skulle blifva en förfärlig saknad för honom, det var inte lönt att förneka! Hon hade snärjt in hans syndiga själ i riktiga djefvulsgarn! Han hade hyst en riktigt vansinnig förälskelse för henne — men i detta ögonblick var hans vrede starkare än allt annat!

När droskan stannade utanför hans port, hade han stark feber. Betjänten fick bära honom uppför trapporna, och husföreståndersken, som var uppe och oroligt väntade hans hemkomst, skakade sorgset på hufvudet. Hur kunde en gammal karl bära sig åt på detta sätt, menade hon! Att ge sig ut midt i natten, fastän man varit sjuk förut!

På natten yrade grefve Vinker, så att läkaren måste

efterskickas. Och i yrseln kom han med sådana lustiga uttryck, att husföreståndersken djupt rodnade och läkaren måste draga på mun. Det var icke svårt att förstå, hvad hans fantasier rörde sig om.

Efter lämplig behandling var han emellertid redan bättre dagen därpå, men på läkarens inrådan låg han hela dagen till sängs. Han hade således tillfälle att i lugn och ro få ligga och draga ut konsekvenserna af sitt sista besök hos 'vackra Marie'. Han hade stora bekymmer att bära på, den stackars grefve Vinker!

— — —

När Sofie kom upp igen, rök Marie genast på henne och ville veta, om grefven frågat henne om någonting. Hon påstod, att hon hört, att de pratat i trappan.

Men Sofie försäkrade, att de inte vexlat ett enda ord, utan att grefven varit så butter, att han inte sagt godnatt en gång.

»Han var visst rysligt ledsen», tyckte den sluga kammarjungfrun illmarigt.

»Det har du inte med att göra, gå och lägg dig!» röt Marie argt åt henne.

När hon kom in i rummet, där Rothknecht ännu satt kvar i stolen, tämligen flegmatisk, sågo de först på hvarandra och så skrattade de båda två på en gång, skrattade riktigt hjärtligt, som om de upplefvat något riktigt roligt.

»Det gick på det viset ändå till sist», sade Marie med skrattet ännu i mungiporna.

»Egentligen är det ju här ingenting att skratta åt», sade Rothknecht, som nu tycktes börja att reflektera.

»Hvarför inte det!» utropade Marie med lustigt tonfall.

»Vi komma nog att sakna vår gamle grefve!»

»Bah! Det låter alltid på dig, som om *han* vore den ende, som hade några schaber.»

Hon sade det i förargad ton. Hon stod lutad mot bordet med det ena benet öfver det andra. Hon hade i den hetsiga stämningen inte ens brytt sig om att ta på sig ett

par tofflor. Men hon tycktes icke frysa, irriterad som hon varit och var.

Rothknecht skrattade åt hennes sätt att tyda hans ord.

»Du mins ju, hur vi räknat ut, att han skulle ge oss respängar», sade han.

»Åhja, det finns väl flera rika grefvar i Stockholm!» svarade Marie med en axelryckning.

»Han kanske kommer igen för att be dig om förlåtelse!»

Men vid den reflektionen blef Marie arg.

»Nu är du löjlig», utbrast hon. »En sådan förbaskad stackare har jag väl inte varit ihop med, ändå!»

»Han är ju verkligt kär i dig.»

»Kär! För att jag kunnat värma opp hans utbrunna lekamen en smula... Men om han kommer hit en gång till, så säger jag inte ett ord, utan endast spottar honom i ansiktet, ända tills han går sin väg... En sådan där käring vill jag inte se för mina ögon.»

Hon såg riktigt morsk ut, 'vackra Marie', där hon stod och med lifliga gester lämnade sin eventuella karaktäristik af den försvunne älskaren.

»Men du kan ju förstå», sade Rothknecht lugnt, »att han tycker sig ha gett dig för mycket för att blifva af med dig så snart. Särskildt ditt ekipage river honom nog i magen.»

»Åhja, han ville allt gärna ta det tillbaka, om han kunde... Det skulle allt vara en lysande hämnd... men han låter allt vackert bli... Man har allt varit litet försiktigare än så...»

Hon log ett triumferande leende, när hon lät blicken spela ut öfver sitt schangtila möblemang och tänkte på, att allt det här var hennes arf och eget, som ingen kunde taga ifrån henne.

Och hon tänkte också på, att det var Rothknecht, som från första ögonblicket uppmanade henne till den där försiktigheten att begära kontanter af sina älskare och sedan i eget namn köpa upp, hvad hon behöfde.

Men det ville hon förstås inte i denna stund erkänna,

ty hon var äfven en smula förargad på Rothknecht för hans smädliga lugn.

»Nu får jag väl ge mig ut och skaffa dig en liten ny vän... *Jag* har intet guld att erbjuda dig», inföll Rothknecht med en humoristisk gest och en tokrolig uppsyn.

Det lät så roligt, det där, att Marie kände sig en smula försonad.

Hon skyndade fram till sin fattige älskare och kastade sig kärleksfullt upp i hans knä. Hon slog armarna om hans hals och tryckte sitt hufvud mot hans.

»Jag skall göra mig fri från sådant där påhäng några veckor», sade hon i glad ton. »Jag skall inte ha någon annan vän än dig... Vi skola ha riktigt trefligt tillsammans, skall du få se... Du skall riktigt vara som min äkta man... Vi skola icke skiljas en timme en gång... Du skall få se, att jag skall kunna älska dig mera och roa dig mera än alla andra kvinnor, som du träffat...»

Rothknecht skälfde af vällustig tillfredsställelse, när han kände hennes lidelsefulla omfamning och sög upp hennes passioneradt smäktande försäkringar.

Han besvarade också hennes ömma smekningar med en rent af ovanlig eldighet. Han rycktes utan besinning med af den hängifna glöden hos denna halfnakna kvinna, som han höll i sina armar.

Men plötsligt for ett halft satiriskt och halft humoristiskt drag öfver hans ansikte. Och det bevisade nog, att fastän han för ögonblickets njutnings skull följt med i den ömma kärleksscen, som utspelats efter den bedragna älskarens försvinnande, så hade han dock icke afgjordt blifvit öfvertygad om lämpligheten af Maries en smula naiva planer för den närmaste framtiden.

»Men hvad skola vi lefva af?» frågade han leende. »Jag är pank... Hur är det med dig?»

»Jag har ju gräsligt mycket, jag kan pantsätta», tyckte Marie.

»Jaså, du funderar på det... Det är nu inte vidare nöjsamt att gå till juden med sina små tillhörigheter...»

Hon slog armarna om hans hals och tryckte sitt hufvud intill hans.

»Men i nödfall... för en tid!»

»Du har ju inte mera än du behöfver, för att kunna lefva tämligen bekvämt!»

»De där invändningarna gör du bara för, att du inte vill gå in på mitt förslag... Du vill inte förstå mig!... Du kanske har tröttnat på mig... Säg det då öppet, lilla du!»

Hon ville rycka sig loss, och springa upp, men Rothknecht höll henne kvar.

»Nu fattar du humör utan orsak», sade han allvarligt. »Men du vet, att jag har för vana att se allting praktiskt... Jag får väl börja att *arbeta* igen då... Jag har latat mig länge nog...»

Han lade en sådan besynnerlig tonvikt på det där ordet 'arbeta', att Marie kände en lätt rysning genomfara sig.

»Du får inte utsätta dig för någon fara», utbrast hon lifligt. »Hellre får du söka upp en ersättare till grefven så fort som möjligt... Stockholm är ju så litet och trångt.»

»Men du vet ju, att det går åt pängar som gräs... Du vet ju, att vi ständigt saknade pängar båda två, ända tills vår utmärkte grefve öppnade sin plånbok och glömde sina småsaker hos dig... Han har ändock varit den bäste...»

»Men, herre gud, när det nu har händt så här, så måste vi väl finna oss i det... Du vill väl inte påstå, att det är *mitt* fel... Nycklarna hade han tvingat sig till för länge sedan, och jag svär, att han såg alldeles förfärligt sjuk ut, när jag var uppe hos honom. Jag svär på, att jag skall skaffa mig en lika god en, om jag också skall annonsera ut mig offentligt... men den gamle idioten, som varit här i natt, tar jag aldrig igen...»

»Det har jag ju aldrig begärt... Det var ju inte därom, vi talade...»

»Kom nu, gå vi och lägga oss», afbröt Marie honom, »jag börjar frysa nu, och sömnig är jag också...»

Hon drog upp honom från stolen och tog honom under armen.

En smula fundersamma gingo de in i sängkammaren. Uppträdet i natt hade nog inte varit så betydelselöst, som de till en början velat låtsa om.

Och det var naturligtvis Rothknecht, som först och främst alltmer började inse detta.

Innan de lade sig, låste de dörren med dubbla lås. För säkerhetens skull.

FEMTIOFÖRSTA KAPITLET.

»Är grefve Vinker hemma?»

»Ja, det är han!»

»Kan man få träffa honom?»

»Jag tror inte, att han tar emot nu ... Hvad är det om?»

»Jag har ett mycket angeläget ärende, som jag endast kan uträtta till honom själf.»

»Jag skall anmäla er... Hvad är namnet?»

»Mitt namn är Land!»

»Var god och dröj!»

Betjänten — det var han, som hade öppnat vid Lands ringning — gaf den besökande en granskande blick, hvarefter han slog igen tamburdörren och försvann.

Det såg ut, som om han dessförinnan också velat fråga om något mer, om titeln eller dylikt, men han gjorde det emellertid icke.

Om ett ögonblick kom betjänten tillbaka.

»Grefven kan icke taga emot någon i dag», sade han kort.

Han gjorde sig beredd att stänga dörren.

»Sade Ni, att mitt ärende var angeläget?» frågade Land.

»Ja!...» svarade betjänten otåligt. »Men grefven har nyligen varit sjuk, och han är inte frisk ännu...»

»Nå, om grefven ligger till sängs, vill jag inte besvära!»

»Nej, det gör han inte, men...»

Trots det att betjänten gjorde ett försök att med en viss bestämd artighet slå igen dörren, tog Land ett steg fram och gjorde det således omöjligt för betjänten att realisera dörrstängningen.

»Vill Ni vara god och gå in till grefven igen och säga, att jag är detektivkonstapel, och att jag af min chef fått i uppdrag att begära vissa upplysningar af grefve Vinker...»

Han sade det i en ton, hvilken liksom bevisade, att om inte betjenten ville gå in, så steg Land direkt på och frågade grefven själf.

Betjänten studsade, när Land afslöjade sitt yrke, och han fick synbarligen en viss respekt för den okände, som ville tala med hans husbonde.

»Var så god och vänta då», sade han, »jag skall gå in och upplysa grefven, om ert ärende...»

Det dröjde en rätt lång stund, innan betjänten kom tillbaka. Sannolikt höll han och grefven en liten konferens om, hvad otaldt en så korrekt och distinguerad personlighet som grefve Vinker kunde ha med detektivpolisen.

När betjänten kom ut igen, rabblade han upp som en läxa, och med en smula ironi i tonen:

»Grefven låter hälsa er, att om det är frågan om så angelägna saker, så vill han inte neka att taga emot er... Ni kan vara god och stiga på!»

Land steg in. Han tog ej af sig öfverrocken, och han höll sin hatt i handen. Han ville ej låta sitt besök ge intrycket af något egentligt förhör, som det ju ej heller var. Han ville endast göra några erinringar, som om han utfört en budskickning.

Betjänten skyndade före honom och öppnade raden af dörrar, hvilka de måste passera. Han gjorde det måhända

icke så mycket af artighet som därför att konstapelns profana händer ej skulle behöfva fläcka de elegant skinande dörrhandtagen.

När Land inträdde i grefvens rum, såg han denna ligga bekvämt utsträckt i en hvilstol, iklädd en synnerligen proper nattrock.

Land gjorde en tämligen vördnadsfull bugning.

Grefven betraktade honom med stora nyfikna blickar och försökte att låta ett obesväradt, humoristiskt, leende spela på läpparna.

»Hvad vill konstapeln?» frågade han skrattande, men mycket häftigt. »Har jag något otaldt med polisen?»

»Inte herr grefven direkt, men jag ville ändå bedja om några små upplysningar i en sak, som för närvarande sysselsätter detektivpolisen . . .»

»Låt höra!»

Den nyfikne och näsvise betjänten hade stannat kvar i rummet, låtsande att sysselsätta sig med att plocka någonting till rätta.

Detektiven svarade ingenting på grefvens uppmaning utan vände ansiktet mot betjänten.

Grefven uppfattade hans mening.

»Gå ut, Johan!»

Johan sträckte en smula på sig och gick sedan långsamt ut genom dörren.

Utan att grefven bedt honom därom, hade Land slagit sig ned på en stol.

Grefven tycktes befinna sig i en mycket nervös spänning.

»Nå??»

»Mitt uppdrag är en smula grannlaga . . .»

»Hm . . .»

»Upplysningarne skulle gälla en viss kvinna, boende vid Drottninggatan, hvilken allmänt kallas för 'vackra Marie' . . .»

Grefven fick en lika förvånad uppsyn, som om han fått

se en positivhalare med en apa på ryggen plötsligen stiga in genom fönstret.

Men han blef synbarligen äfven mycket obehagligt berörd. Han bleknade först en smula, men blef sedan pionröd i sitt pussiga anlete.

»Henne känner jag helt flyktigt», sade han och vickade stolt på hufvudet.

»Åh, icke så flyktigt», invände Land oförskräckt. »Vi ha ju under våra undersökningar varit tvungna att stöta på herr grefvens förhållande till henne . . .»

»Mitt förhållande?» tyckte grefven häftigt.

»Ja, hvad tjänar det till att göra hemlighet däraf . . Det är ju fullkomligt grefvens ensak . . . *Detta* har ej varit föremål för några undersökningar från vår sida . . .»

»Tackar! . . . Var så god och undersök! . . . Det står väl för fan inte förbjudet i lagen, att ligga hos en vacker kvinna, om bara man har råd att betala henne, hvad hon vill ha . . .»

Han skrattade en smula öfverlägset åt sin egen kvickhet.

Land satt fullkomligt allvarsam, och han låtsade ej ha förstått det hånande i grefvens anmärkning.

»Om herr grefven ej nu vill lämna oss de upplysningar, vi begära», sade han, »så äro vi tvungna att längre fram instämma herr grefven för domstolen som vittne . . . Men vi skulle söka att undvika detta, på grund af herr grefvens samhällsställning och anseende, om herr grefven redan nu vill svara på våra frågor . . .»

»Nå, hvad vill Ni? . . . Hvad är det frågan om? . . . Hvad är den där kvinnan anklagad för . . .?»

Grefven var synbarligen fortfarande mycket nervös.

»Jag kan ej upplysa om själfva sammanhanget, men jag vill be herr grefven godhetsfullt svara på mina frågor», sade Land.

I det han sade detta, tog han upp en anteckningsbok och lade på bordet.

»Det skall således bli ett förhör?» tyckte grefven med

ett ogeneradt leende. Han hade ändtligen lyckats återfå sin kallblodiga värdighet.

Land tog upp ett papper i boken, vecklade upp det och räckte det åt grefven.

»Får jag be herr grefven taga del af detta!» sade han artigt.

Grefven läste. Det var ett officielt meddelande, försedt med detektiva polisens sigill, hvari bestyrktes riktigheten af att innehafvaren, detektivkonstapeln Land, uppträdde å detektiva polisens vägnar. Land hade velat förekomma någon misstänksam fråga därom från grefvens sida.

»Nå, hvad vill ni nu?»

»Hur länge har herr grefven varit bekant med ifrågavarande fruntimmer?»

Grefven blef litet förbluffad, men han höll god min.

»Ja, vet Ni, det har jag svårt att säga... Två månader, tre månader, fyra månader, kanske längre... Tiden går alltid så fort i vackra kvinnors sällskap...»

»Herr grefven torde vara god taga mina frågor på fullaste allvar!»

Den ton, i hvilken Land sade detta, var icke blott allvarlig, utan den var sträng.

Grefven svarade nu ingenting.

»Det är således inte ett halfår, som herr grefven varit bekant med 'vackra Marie'?»

»Nej, så länge är det nog inte... men som sagdt, jag kan ej upplysa om det, jag för ingen dagbok öfver mina små kärleksäfventyr...»

»Vid de middagar och supéer, som herr grefven brukar äta däruppe hos henne, har ni ätit ensamma eller har det brukat vara större sällskaper?»

»I allmänhet ensamma, men vi ha äfven haft sällskap ibland, dock icke större, ett par personer högst...»

»Har det varit af herr grefvens personliga bekanta?»

»Nej, visst inte! Det har varit af fru Maries bekanta — ja konstapeln vet väl, att hon är fru, eftersom hon varit föremål för undersökningar?»

»Ja, jag vet det... Hvad har det varit för personer?»

»Endast manliga individer, det försäkrar jag... En grosshandlare med ett namn, som är förbannadt lustigt... Bibbenpupp... Har konstapeln hört maken...»

»Och vidare?»

»Hans kompanjon, en herr Knechtbom... fan vet, hvad det är för en karl...»

När grefven nämde Knechtboms namn, syntes Land spetsa öronen. Det var stafvelsen *'knecht'*, som flickan på hospitalet hväst fram mellan tänderna. Men var denne man så oförsiktig, att han ständigt uppträdde under samma namn? Land antecknade oafbrutet i sin bok.

»Hurudant är hans utseende?» frågade Land.

»Är det *han* som är misstänkt?... Nå, det förefaller mig inte underligt, ty den är nog en djäfla skurk?»

»Nå, där erkänner ju grefven själf, att vi ha skäl för våra undersökningar...»

»Men *jag* har inte ett grand med honom att skaffa...»

»Det veta vi...»

»Det var Marie själf, som var så angelägen att få dem med, för att vi skulle få sällskap ibland...»

»De tyckas vara gamla bekanta till henne...»

»Det förefaller också, att hon känt dem i flera år...»

»Hur kan det komma sig, att de presenterats för grefven under falskt namn... I Stockholm finns ju ingen grosshandlare med det namnet...»

»Ja, inte vet jag... jag har gett fan i att undersöka det...»

»Tror inte herr grefven, att det kan vara hennes för detta man, en grosshandlare Schniedorf, hvilken för några år sedan hade affär vid Österlånggatan... en tjock en med mörka mustascher...»

»Alldeles!»

Grefven såg på detektiven med den mest uppenbara öfverraskning. Det hade han bara inte kommit att tänka på, men det föreföll rätt antagligt.

»Och den där Knechtbom är en lång och smal figur med stora gråa mustascher?» fortsatte Land.

»Lång och smal... men icke med några mustascher...»

»Jaså, han har inga mustascher alls på sig, när han är oppe hos 'vackra Marie'...»

»Inte ett spår af skägg...»

»Nå, har inte herr grefven märkt, att hon haft kickel ihop med de där herrarna... jag menar någon intim förbindelse...»

Grefven log på ett egendomligt sätt.

»Efter som konstapeln nu tvingar mig till att vara så här omständlig och uppriktig», sade han gemytligt, »så skall jag tala om, att jag för ett par dagar sedan helt och hållet brutit med den lättfärdiga kvinnan... att jag nu inte har någonting alls att göra med henne... och detta är just den här Knechtboms fel...»

»Herr grefven öfverraskade dem?» förmodade Land.

»Ja, det var just, hvad jag gjorde, och sedan jag sagt henne sanningen, så gick jag min väg för att inte återkomma mera...»

»Hvad hade hon sagt om dem förut då? Misstänkte grefven inte det genast?»

»Naturligtvis, men hon förmådde emellertid inbilla mig, att de endast hjälpte henne i några affärer och dylikt... Jag trodde det förstås aldrig, men jag lät udda vara jämt, så länge jag inte hade bestämd vetskap...»

»Tror inte herr grefven, att hon ligger fullständigt i händerna på dem, att de taga lejonparten af hennes inkomster, att hon bara är en lockfågel i deras händer...?»

Om grefven direkt erkänt detta, hade han förstås ställt sig själf i något ömklig dager, och därför drog han sig en smula för erkännandet, äfven om han var böjd för detsamma.

Han hade i början af samtalet tändt en cigarr. Han satt och lekte med denna mellan fingrarna utan att svara.

»Säg mig uppriktigt, hvad grefven menar om den saken», sade Land allvarligt, »det skulle vara af högsta vikt,

att vi fingo veta grefvens mening i detta fall, och jag försäkrar, att grefvens namn aldrig skall bli offentligt framdraget . . .»

»Min mening är, att Ni har fullkomligt rätt», sade grefven kort, men bestämdt.

»Och tror inte herr grefven också, att dessa värda herrar, med hvilka hon hemligen underhåller förbindelse, äro personer af sämsta slag, hvilka inte draga sig för att begå hvilka brott som hälst . . .»

»Jag vet inte . . . de äro glada och trefliga sällskapsmänniskor . . . men den där magre har påtagligen något bakslugt hos sig . . .»

»Har till exempel icke herr grefven förlorat en del saker uppe hos henne . . . några dyrbara ringar eller dylikt, som plötsligen försvunnit . . .?»

»Jag kan ej neka till, att åtskilligt på ett mycket oförklarligt sätt kommit bort . . .»

»Hur mycket i kontanter kan grefven ha gifvit henne i månaden till exempel?»

»Ja, vet Ni, det kan jag inte säga . . .»

»Minst ett par tusen kronor, inte sannt?»

»Ja, det förslår nog inte mycket!»

»Och har hon inte ofta vid begäran om penningar visat en påhängsenhet, en omotiverad nyckfullhet, som om hon fått hemliga order af någon annan, af någon, som egt ett stort inflytande öfver henne, att slå mynt af sina rika bekantskaper?»

»Jag medgifver, att eder reflektion kan ha sin befogenhet . . .»

»Grefven är således alldeles öfvertygad om, att förhållandet är sådant?»

»När jag tänker närmare efter, så är det mycket slående . . . Jag har inte brytt mig om att reflektera öfver det . . . Hon är ju en mycket vacker och mycket behaglig kvinna . . .»

Grefven såg på detektiven med ett innehållsrikt och talande leende.

»Det har varit af stor vikt för mig att få dessa bekräftanden», fortsatte emellertid detektiven mycket allvarligt. »Ty de äro verkligen bekräftanden på åtskilliga misstankar . . . och somliga af dessa äro af graverande art . . . Vackra Marie misstänkes att vara i mycket dåligt sällskap . . .»

»Men om hon sällskapar med sin man, så . . .»

Han sade det i till hälften allvarlig och till hälften skämtsam ton. Han tyckte, att den var rysligt rolig, den där upptäckten, att den tjocke »Bibbenpupp» skulle vara Maries man, hvilken således afstod från sina äktenskapliga rättigheter för nöjet att få en del af hennes inkomster. Och så var det med *den andre*, som hon bedragit honom! Jo, den där, det var just en liten »fru» af det rätta slaget! Men lustigt var det!

»Det hindrar väl inte», tyckte detektiven, svarande på grefvens halft humoristiska invändning, »att det just är hennes man och dennes så kallade kompanjon, som utgöra det dåliga sällskapet . . .»

»Hvad ha de gjort då . . .? Ha de stulit eller mördat?» frågade grefven nyfiket.

»Ja, det har jag litet svårt att redogöra för.»

»Förstår» sade grefven en smula spefullt, »polishemligheter . . . Det är ju en faslig tur, att jag just nu har kommit ifrån sällskapet . . .»

»Jag hade tänkt att i dag, i sammanhang med de upplysningar, jag lämnat, varna grefven för att besöka den beryktade kvinnan . . . Men det behöfver jag ju icke nu, synnerligast sedan herr grefven fått vetskap om att polisen bevakar hennes bostad . . .»

»Hur länge har det där polisbevakandet ägt rum?»

»Det kan jag heller icke upplysa om, men jag har en order från min chef . . .»

»Och det är?»

»Att jag skulle uppfordra herr grefven att ge mig ett hederslöfte, att icke för någon omtala mitt besök . . .»

Grefven smålog.

»Hvem skulle jag omtala det för?» sade han.

»Jag vill be herr grefven om ett sådant löfte . . . Detta är en för polisen högst viktig angelägenhet, och de misstänkte böra icke få den minsta vetskap om, att polisen har ögonen på dem . . .»

»Jag ger er gärna det löftet . . . Ni har min bestämda försäkran . . . Helsa er chef, jag känner honom personligen!»

»Jag tackar herr grefven . . . Vi ville icke skrida till handling, förrän vi samlat så många förutsättningar som möjligt . . . Herr grefvens omdöme ha ju verkat särdeles bekräftande, som sagdt . . .»

»Jag vet ingenting, ingenting alls bestämdt», inföll grefven häftigt. »Ni har ju nästan lockat fram svaren af mig . . . Men hvad jag sagt, det menar jag förstås . . . Men jag hoppas, att jag inte blir offentligen inblandad . . . Jag skall telefonera till er chef . . .»

Grefven syntes ha blifvit mycket ängslig, och han talade med den nervösaste liflighet.

»Var så god, herr grefve», tyckte Land artigt, »men jag vill i så fall bedja herr grefven, att inte nämna några namn i telefonen . . .»

»Nej visst, nej, jag skall försöka att komma ihåg det . . .»

Land reste på sig.

Grefven, som enligt betjentens utsago nyss varit sjuk, såg också mycket klen och ansträngd ut efter det lilla förhöret.

Land hade visserligen några vidare frågor att framställa, men de voro icke allt för betydelsefulla, och han ansåg det icke vara skäl i att fortsätta. Han finge nog ändå komma tillbaka en annan gång, tänkte han; men det brydde han sig icke om att säga åt grefven.

Artigt och vördnadsfullt tog han afsked, sedan han stoppat på sig anteckningsboken, hvilken för närvarande nästan var fullklottrad med en massa saker och ting, som hade samband med hans spaningar om 'vackra Marie' och hennes tvetydiga sällskap.

När han lämnat den gamle sjuke grefve Berndt Vinker, så försjönk denne i funderingar, hvilka voro så djupa och medryckande, att han kanske inte vaknat upp ur sin tankesömn, om det också afskjutits en kanon invid hans öra.

Och det var ju heller inte underligt! Hur brutalt hade icke hans kärleksidyll med 'vackra Marie' slitits i stycken! Nyss hade han famnats af hennes mjuka armar och njutit af den glada föreställningen, att deras härliga samvaro skulle fortfara så länge, han själf önskade.

Men nu! Hvad återstod af hela denna idyll? Öfverraskat henne i sällskap med en annan — klockan tolf på natten i hennes egen sängkammare, hade han gjort, och ett par dagar efteråt hade en polisman kommit upp för att varna honom, emedan hans älskarinna sannolikt tillhörde ett band af skurkar!

Fy tusan! Grefven ville spotta åt alltihop, men han tyckte på samma gång, att det var mycket sorgligt, ty han hade verkligen tillbragt angenäma stunder i våningen vid Drottninggatan.

Hvad kunde det vara för mystiska saker, som detektiven åsyftat?! Hade han öfverdrifvit eller hade han endast talat om en ringa bråkdel, af hvad han visste?! Att han ibland blifvit bestulen hos 'vackra Marie', det hade han nog märkt, så att det var ingen lögn, men han hade ej brytt sig om det, ty han hade ju erfarenhet af att alla dylika kvinnor äro tjufaktiga, äfven om de äro aldrig så vackra och stolta. Men hade det existerat ett tjufband däruppe, då kunde det reta honom, att han kommit i klorna!

Jaså, den där så kallade Bibbenpupp skulle vara fru Maries man. Hon hade ju annars antydt ibland, att hon var skild från sin man, och att denne befann sig någonstädes långt borta i Amerika eller Australien! Men i stället skulle han tillhöra hennes umgänge och med lugnt mod gå och åse, hur hans vackra hustru ett par gånger om året bytte om älskare!?

Grefven hade således fått föda hela familjen, ha ha!? Ja, när han började tänka efter, så var det fan, hvad

hon slukat pengar! Tänk bara på ekipaget, och så allt det andra! Förutom de nya möblerna och de extra presenterna! Och alla champanje- och vinräkningarna, hon presenterat, förutom de ordinarie lefnadsomkostnaderna! Det gick till kolossala summor, men hon hade haft en sådan satanisk energi att skrapa åt sig!

Grefve Vinker brukade smickra sig med, att han aldrig fäste sig vid sina utgifter, men i detta ögonblick kände han sig så nervös, att han började svettas, när han tänkte på allt, hvad han öst på 'vackra Marie'. Det hade gått för långt, och det var ju väl, att det var slut!

Och därtill kom ju också, att hennes båda manliga »vänner» hunnit sko sig rätt väsentligt, både med lån och med spelvinster — sannolikt voro de falskspelare också, tänkte grefven, när han satte allt detta i samband med detektivens afslöjanden.

Grefve Vinker erfor den starkaste vämjelse, han någonsin känt för kvinnor och kvinnoglädje och allt sådant där. Och det kom några droppar samvetskval också i vämjelsen.

Ja, han skulle sluta upp med att lefva ett dylikt lif. Det vore då inte för tidigt.

Hans nuvarande sjukdom, åt hvilken han inte kunde ge något särskildt namn, var ju också en påminnelse om, att hans fysiska kraft fullständigt var slut.

Han skulle tillbringa sina återstående år i lugn och ro, i tukt och ära.

Allt hade i dessa dagar sammanhopat sig för att föra honom in i denna sinnesstämning.

Han såg det som en allvarlig vink af försynen.

Och han fattade också ett beslut, som var så rörande hjärtedjupt, att ett par tårar runno ned för hans kinder.

Han skulle ändra sitt lif och blifva en annan människa.

Han rökte slut på sin cigarr och tog sedan ett stort glas konjak.

Därpå satte han kuddarne till rätta bakom hufvudet,

lutade sig tungt bakåt, slöt ögonen och somnade med en räddad syndares förklarade uttryck öfver ansiktet.

Han sof i många timmar och när han vaknade, kände han sig så stärkt både till kropp och själ.

Det var som om han blifvit en annan människa.

* * *

I den kvällspost, som högvälborne grefve Berndt Vinker mottog samma dag vid sju-tiden på aftonen, fanns det äfven ett styft, litet elegant bref, hvilket synbarligen kom från en kvinna.

Kuvertet var hvitt med en svag ljusröd ornamentsram, och det doftade något af en diskret parfym.

Grefve Vinkers hand skälfde som ett asplöf, när han fattade det lilla brefvet. Han hade igenkänt både stilen och parfymen.

Han vägde det i sin hand, liksom om han behöft afgöra med sig själf, huruvida han skulle öppna det eller ej.

Efter ett ögonblick satte han knifven till kuvertet och skar upp det.

Det innehöll ett litet guldkantadt vistitkort. På dess ena sida stod:

Fru Marie Forsner

och på dess andra, skrifvet med Maries stil, hvilken grefven väl kände till:

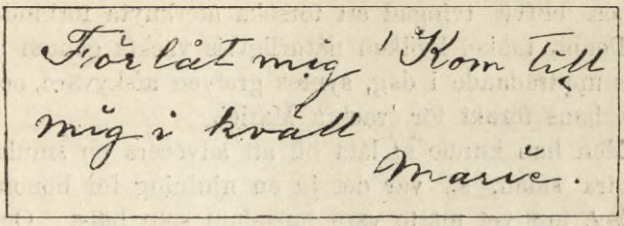
Förlåt mig! Kom till mig i kväll
Marie.

Han stirrade på de små bokstäfverna. De voro ju tämligen oregelbundna och icke värst prydliga, men i samma ögonblick han såg på dem, tänkte han också på den fina, hvita lilla hand, som hållit i pennskaftet.

Och när han för andra gången läste den sista bedjande satsen, så var det icke blott Maries sängkammare med alla sina små och eleganta och hemtrefliga detaljer, utan också hon själf i sin lätta nattdräkt och sitt utslagna hår, som passerade revy inför hans halfslutna ögon.

Det var ju inte underligt, att den svage grefve Vinker vid detta erfor en sinnesrörelse,så att hela hans kroppshydda skakade. Det var ju en förfärlig frestelse! Den var nästan för stark för en mänsklig varelse! Hvarför skall synden leka så obarmhärtigt med en stackars människa! Gud vet, om det inte var något dylikt, som grefve Vinker tänkte.

Men nej, han ville inte egna en tanke åt, att lyda den falska kvinnans begäran! Hon hade kränkt honom *för* djupt! Hon var bara falskhet och lögn! Hon tänkte bara på att plocka honom och ingenting annat! Hur ofta hade hon inte visat, att hon brydde sig mindre om hans person, än hvarje annan slinka skulle ha gjort, som han tog upp direkt från gatan och betalade med två kronor för samma tid, som Marie kostade ett par hundra!

Hon bad honom komma tillbaka redan i natt! Hvad hade nu flugit i henne, efter hon var så angelägen om försoning och eftersom den stolta sköna nedlät sig att taga det första steget?

Och för första gången flög genom grefve Vinkers hjärna

en misstanke, att hon handlade på order af några andra, att hon blifvit tvingad att försöka återknyta förbindelsen.

Denna tanke, hvilken naturligtvis väckts genom detektivens uppträdande i dag, syntes grefven afskyvärd, och den ökade hans förakt för 'vackra Marie'.

Men han kunde ej låta bli att advocera en smula. Ty å andra sidan, så var det ju en njutning för honom, att *hon bad*, motivet måtte vara hurudant som hälst. Och för resten kunde han ju inte *svärja* på, att hans misstanke var riktig.

Han slets fram och tillbaka, den stackars grefven, men hans längtan efter de sinnliga förströelserna i Maries sällskap började emellertid stiga högre än allt annat.

Hvad tjänade det till att vara stolt, när denna stolthet icke medförde någon glädje eller någon njutning!

Nu hade han tummen på hennes öga, nu hade hon uppenbarligen syndat emot honom, trots hennes försäkringar, och därför skulle han äga ett nytt vapen mot hennes högfärd.

Om han nu infunne sig hos henne, nu, när hon bedt honom om det, så skulle det ske med stolt hufvud och med en kraftigt uttalad försäkran, att han skulle bevaka henne mera svartsjukt än förut. Hon skulle med en undergifven rörelse med sitt vackra hufvud räcka honom tillbaka nycklarna, som han kastat ifrån sig, och hon skulle slingra sina sammetsarmar om hans kropp och bedja honom om förlåtelse och afgifva nya försäkringar, att ingen annan än han skulle få beträda hennes vånings innersta helgedom.

Inför detta lysande perspektiv, inför dessa rosenröda fantasier sjönk allt det andra ned så djupt, att det inte blef en fläck kvar af grefve Vinkers föregående fruktansvärdt allvarliga föresatser.

Hans ansikte förlorade sin begrundande stränghet och ett nytert solskensleende började att spela i hvarje vinkel och vrå af detsamma.

Han kände nu inte ett uns af ringaktning för sig själf, ty han försvarade sig med, att han var allvarligt kär i

'vackra Marie', och hvad kan inte kärleken förlåta, jo-jo-men-sann!

Maries simpla skällsord, Knechtboms hånskratt, Bibbenpupps rättigheter — ifall han var hennes man! —, detektivens varningar, hans egen ynkliga svaghet, detta och allting annat försvann för utsikten att åter få komma på förtrolig fot med Marie, utan att behöfva nedlåta sig att tigga henne. Han riktigt prisade sin lyckostjärna, som låtit denna dagen afslutas så härligt!

Nu skulle han äta en liten läcker soupé hemma hos sig och dricka några glas af sitt bästa vin. Det skulle stärka och pigga upp honom!

Och sedan skulle han åka till det gamla huset vid Drottninggatan, dit han åkt så många gånger förut. Han skulle låta vagnen stanna ett stycke därifrån, så att hans besök icke väckte något uppseende.

Detektiven hade ju påstått, att huset skulle vara bevakadt. Det där var bestämdt öfverdrifter, tänkte grefven.

Men äfven om så vore, kunde ju ingen människa hjälpa det. De måtte häkta både Knechtbom och Bibbenpupp — och det skulle ju vara en ren glädje, om de bara ville göra det! — men hvad fan kunde de göra grefve Vinker för, att han tillbringade en natt hos en vacker kvinna!

Själf hade grefven ingenting att frukta, ty för honom hade förbindelsen med 'vackra Marie' blott och bart varit ett litet kärleksäfventyr. Ja, han började rent af blifva arg för att den näsvisa polisen skickade opp en simpel detektiv för, att lägga sig i *hans* kärleksaffärer. Han skulle minsann visa, att *han* inte tog emot några instruktioner!

Och *om* det skulle hända någonting, så var han god vän och bror med polismästaren, liksom han äfven kände detektivchefen, och de skulle nog förstå orsaken till hans besök hos den vackra kvinnan och undvika att blanda hans aktade grefliga namn i några offentliga skandaler.

Under alla förhållanden skulle han respektera det hederslöfte, han gifvit detektiven, nämligen att ej omtala dennes besök. Han sökte visst ingen speciell *andlig* förtrolighet

med courtisanen vid Drottninggatan, och han skulle ej nedlåta sig att bryta ett löfte för hennes skull.

Men att hälsa på henne, så länge allt befann sig i sitt gamla skick, det skulle ingen kunna hindra honom!

Han kastade ännu en blick på det lilla visitkortet, som han höll i hand, och njöt af att genomläsa baksidans innehåll ännu en gång.

Efter detta kom han ännu bestämdare till det resultatet, att han i sina sista reflektioner resonnerat mycket förståndigt, och att det skulle vara en ren dumhet af honom att inte uppfylla sin charmanta älskarinnas önskan.

Och si, *dum*, det ville grefve Vinker aldrig vara!... Men det var sannt, han kunde ju telefonera. Han skulle göra det med det samma, och så fick han också höra, hurudan ton hon hade i stämman.

Han skälfde en smula af rörelse, när han tänkte på, att han ånyo skulle få höra hennes stämma. Det var ju ett par dagar, sedan han gjort det.

Han steg sakta opp. Han konstaterade till sin glädje, att han kände sig riktigt pigg.

Därpå slog han sig ned vid skrifbordet, ringde på telefon, tog luren till örat och begärde det nummer, som var honom särdeles välbekant.

»Hallå!» hörde han en röst. Det var Maries.

»Är du hemma?»

»Jag väntar ju på dig!» svarade Marie.

Hennes stämma ljöd glad och treflig.

»Du stygga, elaka unge...!»

»Äh, var nu inte trångbröstad!»

»Men du hade ju svurit på, att du skulle vara mig trogen!»

»Inte har jag varit dig otrogen, dummerjöns!»

»Inte det! Hvad gjorde då Knechtbom hos dig?»

»Herre gud, du var ju sjuk.»

»Därför skulle du väl inte bedraga mig.»

»Hvilka fraser du använder.»

»Har jag inte alltid varit hygglig mot dig?»

»Jo, det har du visst, det.»

»Nå, har du icke behandlat mig illa?»

»Jo, det erkänner jag!»

»Och om jag kommer tillbaka, så ber du mig om förlåtelse?»

»Jag skall kyssa dig galen!»

»Jo, du kan du... hi, hi, hi!»

»Och vi ska' leka blindbock, du vet...»

»Hi, hi, hi, hi!»

»Och i morgon bittida ska' vi ut och åka!»

»Hör du, hvad är den där Knechtbom för en?»

»En janne, som jag nu struntar i!»

»Men hvarför lät du honom stanna?»

»Jag var kär i hans ögon, ser du.»

»De kvinnorna!»

»Ja, vi äro så svaga!»

»Och falska...»

»Men jag ångrar mig!»

»Ja, jag kan förstå det.»

»Så sannt jag lefver...»

»Nå, hvarför?»

»Det är ingen som är så hygglig som du...»

»Så liberal, menar du...»

»Ja, bevars, om du så vill... men jag menar också: så fin och så gentlemannaaktig...»

»Man får förlåta allt hos en kvinna, som man är kär i...»

»Och du skulle vara kär i mig?»

»Ja, om du visste, hvad jag längtat efter dig under dessa båda dagar!

»Jag med efter dig...»

»Du narras bara!»

»Jag svär heligt...»

»Och du skall aldrig bli elak mera...»

»Du skall få se, hur snäll jag skall bli.»

»Du vackra, lilla unge!»

»Du tjocke, gamle björn.»

»Hi, hi, hi!»

»Jag har köpt hem champanj nu igen!»

»Har du?»

»Af den där sorten du tycker så mycket om.»

»Du trodde så säkert, att jag skulle komma.»

»Javisst, när jag *bad* dig om det.»

»Ja, annars hade jag inte gjort det!»

»Du var således bra arg på mig.»

»Kan du undra på det!?»

»Nej, det undrar jag inte på!»

»Du skrattar allt åt mig nu...»

»Nej, visst inte!»

»Vill du att jag skall komma genast?»

»Naturligtvis!»

»Men jag äter allt hemma först!»

»Åhnej, det kan du göra hos mig!»

»Hvad har du?»

»Hummer och champignonomelett...»

»Det frestar mig verkligen!»

»Ja, visst kommer du!»

»Men du tycker allt, att jag är en stackare...»

»Jag tycker ingenting... Herre gud, vi äro väl inga helgon, hvarken du eller jag...»

»Nej, det har du rätt i...»

»Om du inte hade käxat så gräsligt om min trohet, så hade det aldrig händt...»

»Men då skulle du väl inte passat på, medan jag var sjuk...»

»Jag misstänkte, att du bara spelade sjuk för att kunna öfverraska mig...»

»Narras du inte nu?»

»Det gör jag visst inte!»

»Du ville alltså visa mig, att du inte var rädd för mig.»

»Ja, just det... nu fann du på det rätta...»

»Och då valde du Knechtboms vackra ögon?»

»De voro närmast till hands, ser du!»

»Ja visst, jag förstår!»

»Men allt det där skall vara glömdt nu — det förstår du väl också?»

»Jag skall försöka!»

»Du måste lofva mig alldeles säkert.»

»Ja, jag gör det!»

»I nästa vecka är det min födelsedag...»

»Åh tusan!»

»Det kommer du inte ihåg, fastän jag sagt det förut... stygging!»

»Du får förlåta mig!»

»Jag skall försöka!»

»Du måste lofva mig det riktigt säkert!»

Grefven sökte i tonen att härma Maries föregående yttrande af samma slag, och hans ord efterföljdes af ett gemytligt skratt som dallrade i telefontråden, inkastadt genom lurarna i båda ändarna.

Stämningen hade alltså blifvit den bästa, man gärna kunde önska, och det tycktes icke finnas någon lucka i den spirituella försoningen.

»Vi få lof att ha en gentil fest, när jag fyller år!» tyckte Marie.

»Vi... du och jag?»

»... jämte ett större sällskap...»

»Hvar fan skola vi få det ifrån?»

»Det skola vi resonnera om sedan...»

»Bibbenpupp och hans kompanjon hoppas jag inte visa sig hos dig vidare...»

»Inte, om du ej tillåter det!»

»Det gör jag, ta mig tusan, aldrig... Hur kan du tänka något sådant?»

»Jag skall ha honom att be dig om ursäkt... Det är väl inte för mycket!»

Det låg en sådan blandning af skämtsamt gäckeri och af förtrolig ödmjukhet i Maries ytttrande, att grefven i första ögonblicket studsade. Han visste inte, antingen han ånyo skulle blifva explosivt arg eller han skulle skratta. Och

denna kvinna sedan, som kunde komma fram med sådana där förslag, på samma gång så djärfa och naiva!

»Hälst vill jag ingenting alls ha med den där karlen att skaffa vidare», sade grefven lugnt, med försök att hålla god min i elakt spel.

»Ja, det där få vi resonnera om sedan», tyckte Marie gladt, »du skall få vara ostörd, så länge du själf tycker det är roligt... Hur är det med dig annars?»

»Åhjo, det är rätt bra!»

»Om en halftimma är du här, inte sannt?»

»Om en timme, förr hinner jag inte...»

»Nå, skynda dig då!»

»Så fort jag kan.»

»Här har du så länge!»

Hon kastade en smällande kyss in i telefonluren, och den fick tillsvidare upptagas af grefvens örhinna i stället för af hans läppar.

De växlade ännu några ömma afskedsord, innan de ringde af, och så fick grefven feberbrådt att göra sig i ordning.

Ja, ingenting i världen skulle i detta ögonblick kunnat afhålla honom från att återknyta förbindelsen med 'vackra Marie'.

Motivet till hennes glada enträgenhet, det kände han inte, och det brydde han sig heller icke om att reflektera öfver. Men fastän han hade skäl i att misstänka, att motiven voro de mest egoistiska, för att inte säga de mest lumpna, så hade ändock hennes upprepade böner och hennes retande lockelser verkat ytterst behagliga på honom. Han längtade efter att få se henne, att få kyssa och smeka henne, så att han skulle blifvit dödssjuk, om han inte fått tillfredsställa sin längtan, stackars grefve!

Och så var det en annan tankegång, som han kommit in uti, påverkad af åtskilliga utaf Maries repliker. Bevars väl, kunde han inte taga saken mera från den lustiga sidan än från den tragiska! Han hade blifvit kränkt, och han hade också *känt* sig djupt kränkt, men när han tänkte när-

mare på saken, så var på det hela icke mycket att fästa sig vid. Knechtbom hade haft rätt i sitt oförskämda yttrande — 'sådant där händer alla dagar'! Hvad fanken kunde man begära af kvinnor, som ägde Maries existens! Hans stolthet hade kanske förledt honom att vara för häftig! Den där Knechtbom behöfde ju inte vara en alldeles för stor usling, för att han vikarierat under grefvens sjukdom!

Han beslöt sig för att inte vidare förarga sig öfver det skedda utan följa Maries anvisning och låta det vara glömdt! Han var öfvertygad om att hvarken Knechtbom eller den andre skulle vidare vilja möta honom hos Marie, och att han därför icke skulle behöfva sysselsätta sig med dem. Polishistorierna ville han tills vidare alldeles lämna åsido! Den allt förherskande hufvudsynpunkten för honom var i detta ögonblick, att han ej hade skäl i att förarga sig så starkt, som han hade gjort i början! Han behöfde därför ej i Maries ögon vara någon käring för, att han kom tillbaka, fastän han vid det sista sammanträffandet fick lämna henne så snöpligt! Det var *hon*, som bedt honom, och han ryckte på axlarna åt, hvad som skett. Ja, det var just hvad han gjorde, han ryckte på axlarna...

Och därför kunde han skynda sig fort att kläda sig utan att hans grefliga ära kränktes...

FEMTIOANDRA KAPITLET.

»Ni har ju vackra betyg... från edra föregående platser.»

Dessa ord yttrades med svag, nästan darrande röst af en gammal skrynklig och mager gubbe, hvilken, sittande i en bekväm hvilstol, tog åtskilliga papper i betraktande.

Den scen, under hvilken orden yttrades, tilldrog sig samma dag som grefve Vinker erhöll den lilla välkomna inbjudningsbiljetten från 'vackra Marie'.

Den gamle gubben var en rik rentier, hvilken förr i tiden under sin krafts dagar idkat stora affärer, det vill säga »jobbat» i tomtköp, börs-spekulationer och dylikt, men under de sista tio åren inte gjort annat än suttit i sin länstol, läst sina tidningar, gått omkring och tittat på alla grannlåterna i sin våning samt då och då tagit sig en liten promenad i den trädgård, som hörde till huset.

Det var särskildt för detta senare, som han under de sistförflutna fem åren behöft manligt stöd, och därför hade han så tillvida måst förändra sin tjänstepersonal, att han, i stället för att som dessförinnan ha två kvinnliga tjänsteandar, nöjde

Vid de berömmande orden gjorde han en rätt ödmjuk bugning . . .

sig med en hushållerska, hvilken både fick laga mat och städa rummen, samt anställde en betjent, hvars hufvudsakliga, för att inte säga enda sysselsättning bestod i att passa upp på sin husbonde, duka hans bord, stoppa hans pipor och stödja honom på hans promenader.

Den gamle mannens namn var Pukenström, och han titulerade sig själf med den lika fordrande som anspråkslösa och en smula lustiga titeln: husägare.

Han hade också stort skäl därtill, ty han ägde inte blott det hus, hvilket han själf bebodde, och hvilket egentligen var en liten vintervilla, utan han rådde också om ett par präktiga stenhus i Stockholm, hvilka gåfvo respektabla räntor.

Han hade emellertid lika gärna kunnat kalla sig för — pänningeägare, ty det var allmänt bekant, att han hade godt om schaber både på banken och i sina egna gömmor.

Det var denne husägare Pukenström, hvilken nu skulle anställa en ny betjänt, emedan den gamle hade flyttat, och de papper, som han håller i handen, och hvilka hans yttrande gällde, voro betyg för en af anspiranterna till den lediga betjäntplatsen, hvilken anmälts på ett tjänstekontor.

Denne aspirant har tagit plats nere vid dörren, afvaktande det resultat, som studiet af hans betyg skulle gifva.

Vid de berömmande orden gjorde han en rätt ödmjuk bugning, hvilken dock främst bevisade, att det var en betjänt med vana och belefvenhet.

Ja, det är verkligen en präktig och smidig betjänttyp. Figuren är lång och smärt, det något bleka ansiktet är slätrakadt med undantag af ett par korpsvarta polissonger, som blifvit kvarlämnade på båda sidorna, det svarta håret är kammadt slätt, som om det vore slickadt, och de mörka ögonen uttrycka förstånd och påpasslighet.

Men... är icke detta ansikte oss bekant!? Visserligen synes det ha tagit på sig en mask af korrekthet och stram undergifvenhet, hvilken passar för en väluppfostrad betjänt, men om våra blickar tränga en smula igenom denna mask, skola vi finna en djärft skuren profil, en panna, som för-

råder en oerhörd viljestyrka, näsborrar, som suga väder likt ett rofdjurs, ett fräckt och trotsigt drag öfver munnen, samt ögon, hvilka på botten äga en lysande djäfvulsglans.

Gubben i hvilstolen tycktes också, att döma af den skarpa blick, hvarmed han betraktar den platssökande, finna, att denne har någonting i sitt ansikte, som icke är riktigt tilltalande, men han måste medgifva, att det är en ståtlig och grann karl och att betygen äro sällsynt berömmande.

Och det var äfven betyg från flera högt framstående personer inom hufvudstaden, af hvilka också Pukenström kände till några namn. Betygens formulering samt först och främst det förhållandet, att de voro försedda med ståtliga sigill, visade ju, att deras äkthet stod höjd öfver allt tvifvel.

Någon annan tanke kunde icke heller väckas hos den gamle rike »husägaren», ty endast den flyktigaste blick på personen vid dörren öfvertygade honom om, att det var en intelligent betjänt af första klass.

Men han kunde möjligen komma på tanken, att denne betjänt var *för* fin för honom, ty denna ålderstigne representant för rikedomen, som skulle göra betjäntombyte, såg verkligen icke mycket förnäm eller högadlig ut, där han satt i sina fläckiga och blankslitna hvardagskläder. Men en blick på hans eleganta möblemang kunde ju däremot väcka tanken på, att »kläderna inte gjorde mannen». Det är ju ofta här i lifvet så, att de, som ha de mesta pängarna, bära de sämsta kläderna. Medvetandet om, att ha guld i kassaskåpet skapar en självsäkerhet, som gör, att man sätter sig öfver att imponera med yttre snobberi. Men hos många pänningstinna individer drifves ju emellertid detta så långt, att till och med de gamla tarfliga dräkterna bli — snobberi. Och detta kunde nästan tillämpas på gamla rentieren Pukenström . . .

Kännedom om mannens förmögenhet syntes också icke blott behärska den platssökande betjänten, utan äfven den tämligen till åren komna hushållerskan, hvilken med en hvit husjungfrumössa och hvitt köksförkläde hade blifvit

stående som vittne inne i rummet, sedan hon infört den platssökande. Hon längtade sannolikt lika mycket som hennes husbonde att få förstärkning i tjänstepersonalen, hvilken hon för närvarande ensam representerade. Det fanns visserligen äfven en husdräng, som uträttade de gröfre sysslorna med vedbärning och dylikt, men denne, som ej bodde i huset om nätterna, var hufvudsakligast sysselsatt med trädgårdens ans och skötsel. I tre dagar hade de varit utan betjänt, på grund af att den föregående hastigt försvunnit efter en ordväxling med sin något knarrige husbonde, och det kunde väl behöfvas, att man nu fick en annan. Hon hade också flera gånger antydt åt sin ärade husbonde, att han genast skulle anställa en, så fort det kom någon, som kunde accepteras. Hushållerskan hade varit hos husägaren i närmare tjugu år och var hans högra hand, som kunde säga litet hvad hon ville. När den, som nu befann sig inne i rummet, ringde på och framställde sitt ärende, så kan man vara öfvertygad om, att hushållerskan betraktade honom med nyfina blickar, och att hon inom sig själf önskade, att hennes rike herre skulle en gång få en sådan stilig betjänt som komplettering åt sina stiliga möbler.

De blickar, med hvilka hon betraktade mannen vid dörren, visade också till fullo, att hon förstod att uppskatta och värdera hans manliga skönhet och hans smidiga beteende.

Samma värdering gjorde nog också hennes husbonde, och denna värdering tycktes slutligen blifva starkare än hans fruktan att den noble betjänten ej skulle passa honom. Betygen voro särdeles smickrande, och bara han nu inte vore *för* dyr — —

På Pukenströms antydan om betygen, hade, som sagdt, den som de handlade om endast lämnat en vördnadsfull och högst belefvad bugning till svar.

»Herrns namn är således Persson», återtog gubben i hvilstolen med en blick på papperen, som han höll i hand, »ja, jag brukar alltid kalla mina betjänter vid förnamn...

Herrns förnamn är Viktor, ser jag... Och det har väl herrn ingenting emot?»

»Visst inte, herr... herr...»

Han tycktes söka efter en titel.

»Kalla mig rätt och slätt för herr Pukenström», inföll denne, »jag har inte skaffat mig hvarken titlar eller ordnar i mina da'r...»

Den sista förklaringen lät han åtföljas af ett leende.

»Var så god och kalla mig för Viktor, herr Pukenström», återtog betjänten, »det har jag äfven varit van vid på mina föregående platser...»

Stämman lät mycket ödmjuk och aktningsfull, men om man riktigt noga gifvit akt på klangen i den samma, skulle man snart ha fått klart för sig, att det ödmjuka var en skicklig tillkonstling, och att det låg något otäckt hvasst därunder.

»Herrn har alltså sist tjänstgjort hos grefve Berndt Vinker vid Karlavägen...»

»Som herr Pukenström ser...»

»Jag har hört talas om honom, det är en mycket rik och fin herre... Nå, hvarför flyttade herrn ifrån honom?» fortsatte husets ålderstigne husbonde, i det han ånyo fäste en granskande blick på den tjänstsökande.

Han begagnade naturligtvis tilltalsordet »herr», så länge betjänten ännu ej blifvit antagen.

»Det var helt och hållet på min egen begäran... som herr Pukenström finner af betyget... Jag kom inte riktigt öfverens med hans husföreståndarinna, ett äldre fruntimmer... Hvad grefven däremot beträffar, så var han städse mycket belåten med mig...»

»Ja, jag har också en husföreståndarinna», tyckte den gamle rentiern, i det han med ett hjärtligt och kacklande skratt visade på fruntimret i hvita förklädet.

»Det är inte med *alla* fruntimmer, som jag kommer dåligt öfverens, herr Pukenström», tyckte herr Viktor i en mycket älskvärd och artig ton, hvilken, att döma af hennes

förtjusta leende, helt och hållet intog Pukenströms hushållerska.

Äfven hennes husbonde skrattade ånyo och tycktes finna betjäntens svar mycket påpassligt och artigt.

»Har herrn ovanligt stora pretentioner?» frågade Pukenström med ett tämligen gemytligt leende.

Öfver betjäntens ansikte for i detta ögonblick — vid den gamle kapitalistens berörande af den ekonomiska sidan af saken — ett obeskrifligt mystiskt uttryck, liksom om han ville säga: 'med *det* skola vi nog bli öfverens!' Men detta uttryck varade endast en half sekund och försvann så hastigt, flytande öfver i ett annat, mera passande uttryck, att de båda husets personer, som egnade honom sin uppmärksamhet, sannolikt icke i minsta mån berördes obehagligt af det samma.

»Hvad brukar herr Pukenström betala?» frågade den tjänstsökande allvarligt och vördnadsfullt.

Den tillfrågade nämde en summa som årslön, och herr Viktor svarade därpå med en annan summa, som var femtio kronor högre, och hvilken han uppgaf, att han brukade få i lön.

Det var liksom om Pukenström väntat detta, ty han syntes ej blifva något obehagligt öfverraskad; utan tvärtom angenämt berörd öfver, att ej skillnaden var större, och han svarade med att i ytterst liflig ton be denne, som uppgifvit sig vara grefve Vinkers betjänt, att sitta ned, så finge de språkas vidare vid.

Resultatet af detta samtal, i hvilket äfven hushållerskan naturligtvis deltog, och hvilket rörde sig om sysslor och dylikt, blef det, att den nye betjänten engagerades, och däröfver tycktes både herr Pukenström och herr Viktor blifva lika glada. Ja, äfven hushållerskan visade sin oförställda glädje.

»Ni kan alltså komma redan i afton?» frågade patron Pukenström — hushållerskan kallade honom vanligtvis för »patron», oaktadt han nyss förklarat, att han ingen titel

hade —, alluderande på ett yttrande, som den tjänstsökande betjänten fällt förut.

»Ja, jag kan komma redan i afton, om herr Pukenström så önskar», svarade betjänten i vördnadsfull ton.

»Min hushållerska, fröken Pamp, skall visa er upp till ert rum . . .»

Betjänten reste sig, och patron Pukenströms af ålder rödsprängda ögon betraktade med välbehag betjäntens höga, smidiga gestalt, när han vände ryggen till.

Patronen var synbarligen mycket belåten med sitt val. Detta skulle bli den stiligaste betjänt, han någonsin haft, den skulle bli en prydnad för hans hus, och det skulle vara en ren tillfredsställelse att under promenaderna i trädgården få hvila på hans kraftiga arm!

Han hade äfven sett ut att vara särdeles intelligent, den där betjänten, och han skulle därför sannolikt äfven kunna föra ett resonnemang, som kunde blifva till litet omväxling för den åldrige enslingen!

Allt var således väl beställdt, och både patron Pukenström och hushållerskan afvaktade med en icke ringa spänning det ögonblick på kvällskvisten, då den nyanställde betjänten skulle anlända.

— — —

Under de lätt räknade dagar, som grefve Vinker låg hemma och funderade på, att han skulle blifva en bättre människa, därför att han icke längre kunde besöka 'vackra Marie', hade Rothknechts hjärna arbetat med högtryck.

Det oväntade äfventyret i sängkammaren och därmed sammanstående förhållanden hade helt och hållet kastat ut honom ur hans föregående jämförelsevis lugna afvaktande. Den ena vilda idén aflöste den andra i hans hjärna.

Men hans tankegång koncentrerade sig fortfarande, och ännu starkare än förut, kring tanken på, att genom ett bosättande utomlands förskaffa sig omväxling och verksamhetsfält.

Han led af denna overksamhet, hvartill han en längre tid varit dömd, och han insåg, att han måste förskaffa sig

»förströelse» af den art, som hans natur kräfde, men det var, som om han i den svenska hufvudstaden varit bunden till händer och fötter.

Han kunde aldrig få någon disposition, liksom ej heller något af slumpen framfördt tillfälle till ett finare »kap».

Han hade blifvit för lat att själf uppsöka tillfället, så länge 'vackra Marie' skämde bort honom med sina älskares pängar och med sina smekningar.

Men efter hans nattliga sammanstötning med grefve Vinker i Maries budoar var det, som om det plötsligt uppflammat ett oemotståndligt behof efter att få genomdrifva någonting — någonting, som tog hans självsäkra energi i anspråk — och att få upplefva någonting — någonting som var lika rafflande och vågsamt som de gamla äfventyren, hvilka det förhärdade vilddjuret i mänskohamn njöt af som af gamla ljufva minnen.

Och tillfredsställandet af detta uppflammande behof skulle icke allenast blifva en idéell afslutning på vistelsen i Stockholm och Sverige, utan det skulle också ha till ändamål att i ett slag förskaffa honom den behöfliga och med Marie ofta diskuterade reskassan, grundkapitalet för experimenten på utländsk botten.

Självklart är, att han till hvad pris som hälst ville ha Marie med — ja, detta utgjorde ju själfva grundtanken i hans resa.

Han betviflade ej, att han skulle lyckas att böja henne efter sin vilja, men det verkade fortfarande pinsamt på honom, att Marie visade sig vara så mycket kvinna af den vanliga typen, att hon kunde låta en sådan där ytlig nyck som anskaffandet af den där originella taflan inverka så starkt på sig.

Det var två ting, som nu skulle utföras, två ting, som ända från det ögonblick, då Marie halfnaken suttit i hans knä, arbetade i hans hjärna: Marie skulle kufvas att bedja grefven komma tillbaka, och Rothknecht skulle själf uppsöka ett tillfälle till plundring.

Beträffande det förstnämda, så skulle grefvens återkomst

ge uppslaget till ett experiment att i ett tag plocka honom på en större pänningsumma. Den i brottet snillrike mannen hade redan de stora konturerna af detta sitt experiment i hufvudet.

När Rothknecht på morgonen efter grefvens öfverrumpling lämnade Marie, såg han så tankspridd och nervös ut, att Marie blef orolig.

Hon ansatte honom med frågor, hvad han tänkte på, men han lämnade endast tvära och undvikande svar.

Det var således en dålig början till det idylliska äktenskapslif, som Marie i sin glädje öfver att ha blifvit af med den tråkiga och efterhängsna grefven utmålat i sin fantasi och för Rothknecht.

När denne vid fyra-tiden på eftermiddagen kommit tillbaka till Marie, hade emellertid hans ansikte varit betydligt ljusare än på morgonen, och han hade gjort en mängd mystiska antydningar, som försatt Marie i ett tillstånd af oerhörd spänning och nyfikenhet.

Han hade hvisslat en slags trotsigt vild melodi, och öfver hans mörka ögon hade legat en egendomlig glans, som lyste med ett fosforartadt sken. Det var alldeles påtagligt, att han upplefvat någonting, som gjort honom högst belåten.

Men man kunde också ge akt på, huru han ibland skälfde af en nervös otålighet, alldeles som om han velat påskynda tiden, för att den stunden skulle inträffa, då han kunde utföra, hvad han åsyftade.

»Nå, hvad har händt?» frågade Marie.

»Händt?» upprepade Rothknecht med ett långt frågetecken efter.

»Ditt ansikte skiner ju, och du hvisslar så gladt, som om du vunnit på lotteri! När du gick i morse, var du allt annat än treflig...»

»Sedan dess har mycket 'händt', må du tro!»

»Hvad då?»

»Det skall du få veta sedan!»

»Tackar!»

»Det rör inte dig specielt!»

»Nej, det förstår jag — men det tyckes så mycket närmare röra dig...»

»I morgon kanske jag försvinner några dagar ifrån dig...»

Marie såg på honom med en blick, som tolkade åtskilligt mer än förvåning.

»Jag förstår dig icke», sade hon med en ton, där förtrytelsen allt för väl stack igenom. »Skall du försvinna *nu*... *nu*...»

»Ja, det ser egendomligt ut, men det måste dock ske...»

»Och hvarför...?»

Rothknecht gick fram till henne, lade sin arm om hennes midja, stack fram sitt ansikte intill hennes och sade med ett tonfall, hvars nyanser äro omöjliga att beskrifva:

»Jag skall arbeta några dagar, min flicka!»

Maries förtrytsamma uttryck försvann, och hon blef i stället en smula blek. Men hon kunde ändå inte låta bli att opponera sig mot själfva tidpunkten.

»Just nu?» frågade hon.

»Det *måste* ske!»

Rothknecht sade det i en ton, som visade, att hans beslut var orubbligt.

»Hvarför det?» fortsatte Marie, men med låg och undergifven stämma. »Är det därför, att vi inga pängar ha? Jag skall skaffa...»

Rothknecht drog på mun.

»Åhja, inte behöfva vi svälta ihjäl», sade han, »men jag har ett spår... och det vill jag inte släppa...»

»Och det har du fått i förmiddags?»

»Ja...»

»Du vill inte tala om det för mig...»

»Inte genast... Det gör dig endast onödiga bekymmer!»

»Är det någonting mycket riskabelt?»

»Inte värst».

»Någonting kan du väl säga!!»

Hon såg på honom med ett bedjande och ängsligt uttryck i ögonen.

»Du skall få veta en hel del i natt...» svarade Rothknecht muntert.

»I natt?»

»Ja, vi skola göra din matsal till en verkstad... Schniedorf kommer hit...»

»Jag förstår inte...»

»Hör på! Jag har satt Schniedorfs tjocka ben i rörelse en smula, och det kunde behöfvas... han ruttnar ju i brist på motion... Han håller nu som bäst på att löpa rundt till en massa gravörer för att beställa sigill... ett på hvart ställe, förstår du, för att det icke skall väcka misstankar... Vi få dem i kväll och sedan skola vi med sigillens hjälp tillverka betjäntbetyg... Du vet att Schniedorf är särskildt slängd i dylikt... Såvida han inte blifvit stelfingrad, medan han gått och latat sig...»

»Betjäntbetyg...?»

»Ja, jag skall taga plats som betjänt... Men nu står du ju och lockar ur mig alltsammans...»

»Hos hvem?»

Rothknecht såg sig försiktigt omkring.

»Jag kan inte upprepa något namn... Någon kunde höra oss», sade han hviskande.

»Kom, gå vi in i sängkammaren», tyckte Marie, »där kunna vi vara ostörda...»

»Utom för svartsjuka grefvar», mumlade älskaren, i det han följde efter henne.

Marie drog munnen till ett sötsurt, halft föraktligt leende.

Inne i sängkammaren fick Marie nu vidare del af Rothknechts plan — den, hvilken han funnit på och begynt med under förmiddagen.

Han hade, lydande en plötslig idé, som dock till sitt verkliga ursprung var gammal hos honom, på en tjänstebyrå presenterat sig som en betjänt utan plats samt begärt adresser till familjer, som behöfde en dylik. Han hade också fått ett par sådana och, liksom om djäfvulen själf velat gynna hans förehafvande, hade han under ett par timmars

pressadt rekognoscerande kommit till det resultatet, att en af de »familjer», till hvilka han fått adresser, lämpade sig synnerligen väl för realiserandet af hans plan.

»Jag har haft en rent förbannad tur», tyckte han åt Marie i försiktig, låg ton, under det hans ögon lyste hemskt af det där fosforskenet. »Jag trodde, att jag skulle behöfva gå igenom Stockholms alla tjänstebyråer för att få den rätta adressen, men den låg ju som på hyllan ...»

»Men du tänker väl inte mörda honom?» frågade Marie ängsligt, hänsyftande på den person, som Rothknecht nämt förut under sitt berättande — en gammal rentier, vid namn Pukenström, om hvilken Rothknecht genom prat med några droskkuskar, som hade sin station i närheten, fått reda på en massa saker, alla af den beskaffenhet, att blodet börjat koka af verksamhetslusta i hans ådror ...

Rothknecht gjorde en grimas.

»Mörda!» upprepade han. »Hvad fan är det för ett olämpligt uttryck... Jag hoppas, att jag slipper använda andra medel än min lilla svamp ... den samma, jag använde på grefven i droskan, du minns» ... han skrattade muntert... »men om jag också skulle ge den gamle stofilen en knäpp, som blir lite' hård, så kan ju ingen hjälpa det... Satan tar ju honom snart ändå i hvilket fall som hälst... han lär vara nittio år ...»

Rothknecht visste själf, att han öfverdref den andres ålder, mot hvad kusken berättat, och han formade munnen till ett leende, hvilket, tillsammans med hans rått cyniska uttryck, skar som en knif längs ryggmärgen på Marie. Hon var ändå kvinna, fastän umgänget med Rothknecht och delaktigheten af alla hans hemska hemligheter dödat hennes rättsmedvetande och fläckat hennes själ.

»Men när vi gått igenom den där dörren», sade Rothknecht efter en stunds ytterligare samtal, i det han pekade på dörren, som ledde ut, »så tala vi inte vidare om det där... Ett ord kunde uppsnappas af någon obehörig ... Du förstår... Och du får ansvara för mig, att vi i natt få vara ostörda i matsalen ...»

Marie böjde undergifvet på hufvudet. Hon förstod, att det fallit en stämning på Rothknecht, en stämning, som skulle drifva honom att utföra, hvad han planlagt, om också allt möjligt uppreste sig däremot, en lystnad efter rof, som ej skulle dämpas, förrän han hade rofvet mellan sina fingrar, kanhända en lystnad efter blod... Hon ryste ännu en gång i själen, men hon kunde på samma gång ej undanhålla en föreställning om, att hennes sataniske älskare tog sig präktig ut under inflytandet af denna röfvarromantiska inspiration. Det kom då någonting i hög grad demoniskt öfver honom, som i nuvarande ögonblick — med den utveckling, som hennes natur erhållit — tjusade henne långt mera än förr.

Och inför denna tjusning glömde hon naturligtvis fullständigt de obehagliga sidorna i hans framträdande. Det var en större njutning än någonsin för henne att just i sådana här ögonblick få känna smekningen af dessa händer, hvilka måhända några timmar eller några dagar därefter skulle i de gräsligaste afsikter gripa om en människostrupe, eller möta de ögon, som med inbrottstjufvens lystnad snart skulle hvila på det guld eller silfver, som glänste i blindlyktans sken.

Det var omöjligt för henne att inrangera sin älskare Rothknecht i raden af vanliga förbrytare, mördare och tjufvar. Den oerhörda fräckhet, som alltid framträdt hos honom, blef i hennes ögon en medfödd intelligens af underbaraste slag, den tur, som han alltid haft i sina äfventyr, hypnotiserade henne, så att hon ansåg honom mäktig till hvad som hälst, och det tyranni, med hvilket han behandlade henne, hade skapat en egendomlig respekt för honom, en respekt, som ständigt låg inunder med vördnadsfull dyrkan, om hon också i vissa ögonblick ej kunde låta bli att göra sin uppsyn litet trumpet oppositionell.

Rothknecht gick åter ut från Marie vid sjutiden på aftonen. När han vid tio-tiden — just i ögonblicket innan portvakten skulle låsa porten — kom tillbaka, hade han Schniedorf i sällskap.

Denne sistnämde såg mycket viktig ut, alldeles som om han fått afgörandet af något ytterst viktigt uppdrag sig anförtrodt.

Och det berodde förstås på, att han hade några sigiller med falska initialer i fickan. Det var så länge sedan munsjör Schniedorf »arbetat», så han kunde ju inte låta bli att sträcka på sig åtskilligt, när han ändtligen fått en smula ansvar.

Och det var ju i en bransch, där han under »firmans» tidigare glansdagar, när den snabbfingrade lille Borrman också varit med, förvärfvat sig vana och gjort kamraterna stora tjänster — i tillverkandet af falska papper.

För ovanlighetens skull fäste nu Rothknecht och Marie ett visst afseende vid honom, och han fick smörja sitt krås med en läcker supé, innan arbetet i matsalen tog sin början.

När man slutade, var det så sent, att Schniedorf inte ville gå hem, och han fick därför »tillåtelse» att ligga hos Marie — ja, det vill säga, icke i hennes sängkammare, utan på en soffa i rummet utanför.

Han somnade med ett belåtet leende öfver att ha gjort litet nytta. Han hade nämligen med olika stilar och på olika papper, som han först behandlat, så det skulle se gammalt ut, utskrifvit en hel liten packe betyg för — betjänten Viktor Persson.

De båda skälmarnas galghumor lades ganska tydligt i dagen därigenom, att de utfärdade det senast daterade betyget — i grefve Vinkers namn och försedt med hans sigill.

— — —

Af vissa skäl hade det inte blifvit nästa dag utan först dagen därefter, som Rothknecht i en betjänts skepnad och med en betjänts namn hade anmält sig hos rentiern Pukenström och af denne, som haft åtskilliga aspiranter till platsen förut, men ej bestämt sig för någon, blifvit antagen att börja redan samma dag som anmälningen skedde.

Han hade haft åtskilliga förberedelser att afsluta, innan han förband sig att under några dagar från morgon till

kväll tjänstgöra som uppassare och ledsven åt den gamle, rike gubben.

Men utom dessa små förberedelser hade det äfven varit ett annat ärende, som sysselsatt honom en god del af dagen.

Det var ett mycket viktigt ärende, hvilket tagit hela hans energi och smidiga öfvertalningsförmåga i anspråk.

Det hade nämligen gällt ingenting mer och ingenting mindre än att förmå Marie att skrifva till grefve Vinker och i en lekande, ödmjuk ton bedja honom återkomma — det var härigenom han skulle kunna realisera den andra af sina båda, plötsligt upprunna planer.

Rothknecht hade fått utstå en hård dust med sin annars så undergifna älskarinna — kanske den hårdaste han någonsin haft.

Efter samtalet, omedelbart sedan grefven tvingats att aflägsna sig, hade hon fått den föreställningen, att Rothknecht aldrig skulle begära något dylikt af henne, ja, hon hade ansett det som en omöjlighet, att han skulle *kunna* det.

Men hon hade fått blifva varse, hvad Rothknecht kunde.

Till en början hade han framkastat det i skämtsam ton, men Marie hade snart märkt, att det låg hans fullständiga allvar där bakom.

Men hon hade satt sig till ett intensivt motstånd. Hon hade blifvit arg och utkastat ord så häftiga, att den bortskämde Rothknecht hade baxnat. Men gett sig hade han inte gjort en tum. Han hade svarat henne i samma stil, och han hade tagit henne i armarna, så att det blifvit märken efter hans händer och slängt henne i vredesmod handlöst ned i en soffa.

Hon hade gråtit i ilska och i sorg, så att hon fått riktiga anfall af nervös kramp. Men Rothknecht hade inte lossat på de tumskrufvar, i hvilka han hade henne fast, ett enda grand, och hon måste till sist lofva honom att uppfylla hans önskan.

Sannolikt hade hon genom ett häftigt och snäsigt uppträdande redan vid första sammanträffandet skämt bort hela saken, som han byggt upp genom den skriftliga bönen om

försoning, ifall inte Rothknecht afslöjat för henne den plan, som han hade, och genom hvilken han hoppades kunna tvinga grefven att betala ut en större summa, utan att hans och Maries samvaro behöfde blifva alltför långvarig.

Det var med denna fintligt utlagda och af Rothknecht med stor skicklighet utmålade krok, som han lyckades, ej böja Maries vilja, ty det hade han gjort förut, utan göra henne gynnsamt stämd för grefvens återkallande. Det var utsikten att ordentligt kunna »hämnas» och att snart bli af med honom igen, som stämde Marie välvillig för sin svåra förödmjukelse. Rothknecht hade under dessa år gifvit henne del af sin elaka djäfvulsnatur.

Grefven kunde därför bereda sig på att få ett älskvärdt och förtjusande mottagande — — vi få sedan se, i hvad mån Rothknecht kunde hinna att realisera sin sluga plan.

— — —

Ungefär samtidigt med att den lycklige grefve Vinker åter anlände i sin vackra älskarinnas armar, ankom också den nya betjänten till rentiern Pukenströms våning, medhafvande en stor och tung koffert samt diverse andra tillhörigheter...

Det hus, i hvilken den gamle gubben residerat sedan ett tiotal år tillbaka, hade naturligtvis alldeles särskildt måst falla den nye betjänten i smaken, både för sitt läge och för sin beskaffenhet.

Det låg långt uppe i utkanten af Östermalm i ett af de kvarter, som ännu ej voro färdigbyggda. Agaren hade byggt upp det själf för sitt eget behof, för att i lugn och ro, ostörd af de andra hyresgästernas flyttningar och bråk, få bekvämt och angenämt tillbringa sin ålderdom.

Det hade således utseendet af ett privat-hotell med blott en våning, hviken egaren ensam disponerade, samt några vindsrum. Det var omgifvet af en vacker trädgård, hvilken var ovanligt stor, för att ligga så där i hufvudstaden, om också i en utkant. Men Pukenström hade tagit djupt i sitt samlade kapital för att skaffa sig trädgården, ty det enda han hade svärmat för i hela sitt lif hade varit träd och

blommor, och under dessa tio år, som han hade bott i sitt bekvämt uppbyggda hotell, hade han knappt försummat en enda dag, om vädret också var aldrig så fult, att taga sig en promenad bland de ännu ej mycket uppväxta träden och de väldiga, välskötta blomsterrabatterna.

Trädgården var omgifven af ett högt järnstaket, innanför hvilket växte en syrenhäck, skyddande för nyfikna blickar.

Huset låg inuti, således på alla sidor omgifvet af trädgården, hvilken dels vette mot en af nyutdragna tvärgatorna till en af de planterade »vägarna», dels mot ett par gårdar och dels mot en gräsplan.

I detta åtskilligt idylliska landthem tätt intill storstaden hade patron Pukenström, som sagdt, tillbringat det senaste decenniet af sina lefnadsår.

Han hade alltid varit en enstöring, som endast velat söka guld i affärslifvet, men ej åstundat att blanda sig i sällskapslifvet, och när han nu slagit sig i ro, så hade han nöjt sig med sin hushållerska och sin betjänt, hvilka lågo i huset som hans säkerhetsvakt, samt trädgårdsdrängen, hvilken gick 'hem till sitt' om kvällarna. Han fick någon gång besök af en af de släktingar, han hade i Stockholm, men för resten tycktes han ej vilja besväras af något umgänge . . .

Betjänten Viktor fick börja sin tjänstgöring samma dag, han med sitt bagage anlände till Pukenströms hotell-villa. Och det tycktes han inte ha någonting alls emot, att döma af den liflighet han utvecklade, och den intresserade min, hvarmed han sökte sätta sig in i sina nya bestyr och skyldigheter.

Redan första aftonen, då han dukade tebordet och stoppade patronens favoritpipa, ådagalade han genast, att han verkligen var en första klassens betjänt, som förstod att uppfatta, hur allting skulle skötas för att blifva korrekt och elegant. Han tjusade också till hushållerskan alldeles med det samma, så att det till och med väckte husbondens uppmärksamhet och denne började att frukta, att han begått

ett stort misstag, då han fallit för frestelsen att engagera en så ståtlig och förförisk betjänt.

Ty kurtis ville han på inga villkor ha i sitt hus. Han hade själf i nästan hela sitt lif föraktat allt dylikt, och hans torra affärsnatur var elak mot alla, som visade några yttringar i den vägen. Men han skulle redan från början afklippa allt sådant där.

Morgonen därpå serverades Pukenström, så fort han vaknade, kaffe på sängen af den nye betjänten, hvars utseende i hög grad karaktäristiskt förhöjdes af det skinande hvita förkläde, som han tagit på sig.

Viktor hade varit uppe långt förut. Han visste, hvad hans plikt tillhörde. Han hade städat och dammat med en okuflig energi, hvilken visade, hur djupt intresserad han var af sin tjänst och sina plikter.

Men måhända hade patron Pukenström ej med så stort välbehag mottagit kaffet från den undergifvet elegant hälsande betjäntens händer, om han sett, huru denne i sitt morgonarbete inte blott såg till, att hvarje liten fläck och vrå blef ordentligt dammad, utan äfven i vissa andra fall visade en så närgången och försiktig nyfikenhet, att han gaf intryck att bära helt andra afsikter i sinnet än att sköta sin husbondes våning. Men hvarken Pukenström eller hans gamla trogna tjänarinna hade tillfälle att observera detta, och ej heller de lurande blickar, som då och då stucko fram ur herr Viktors svarta ögon. Man hade ju icke i minsta mån tänkt på att utsätta honom för något — spioneri. Han hade ju haft så fina betyg, och den siste, han kommit ifrån, var ju en grefve!

Och icke heller fanns det naturligtvis en enda misstanke på, att betjänten skulle visa någon ogrannlaga nyfikenhet, när han litet senare på dagen fick i uppdrag att städa Pukenströms sängkammare, då denne befann sig i matsalen för att äta frukost.

Sängkammaren kunde sägas vara husets innersta och bäst skyddade rum. Det hade luckor för fönsterna och syntes hafva särskildt präktiga lås.

Ett aktgifvande på herr Viktor, under det att han höll på att städa detta rum, skulle också visa, att det var med en ännu mera ökadt intresse, som han tog denna plats i närmare skärskådande. Sannolikt insåg han mycket väl, att det var just här, som den förmögne patronen gömde åtskilligt, som han hälst ville icke skulle komma i andras händer.

Den nye betjänten gjorde också bland annat de intressanta upptäckterna, att det hängde en skarpladdad revolver på baksidan af sängen bakom gubbens hufvudgärd, och att det i en vrå inunder ett bord stod ett litet skåp af järn, hvilket sannolikt innehöll icke blott en del sådana papper, som en främmande person i hastigheten icke kunde begagna sig utaf, utan äfven en del klingande kontanter, kanske äfven en del ädla stenar och äkta pärlor ... *ädla* stenar och *äkta* pärlor, jo, det var någonting, som kunde tjusa herr Viktor, när han fäste tanken på det.

Och han var öfvertygad om, att den rike Pukenström hade åtskilligt sådant där i sina gömmor, utom det som låg framme som prydnader, hvilket just inte var mycket.

Men det som fanns var utsökt värdefullt, och det var så mycket bättre. Gubben syntes inte ha behöft spara på styfvern i sina da'r.

Den nya betjänten uppförde sig under denna sin första tjänstgöringsdag så väl, att han rent af kom med ny sol till den gamle rentierns ensamma boning. Han försatte gubben i en så glad öfverraskning genom sitt påpassliga och intelligenta väsen, att denne kände det alldeles som en skolpojke, hvilken får på sig en ny rock, stiligare än den han haft förut.

Betjänten Viktor Persson serverade med en utsökt elegans. Under promenaden i trädgården, där han varit ett stöd af järn för sin ålderdomssvage husbonde, hade han roat med kvicka historier och lifvade anekdoter, lockande Pukenström till det ena uppfriskande gapskrattet efter det andra, och det sätt han hade att ordna och styra och ställa med allting, som i våningen låg under hans domvärjo,

väckte Pukenströms och hans hushållerskas beundran, ja, man skulle nästan kunna säga: förlägenhet.

När Pukenström vid tiotiden på aftonen, efter att Viktor hade ordnat allt, som för natten behöfde ordnas i sängkammaren, tog ett nådigt godnatt af sin bugande betjänt, anade han nog inte, att denne ingalunda tillbringade natten i lugn och ro i det lilla betjäntrummet, utan att han, Viktor, vid tvåtiden på natten i strumpfötterna tog sig en försiktig rekognoscerings-promenad genom våningen.

Visserligen voro en del dörrar, såsom till Pukenströms sängkammare, låsta, men i de flesta af husets rum kom han dock in glidande fram tyst som en skugga. Han tycktes vara väl van vid att smyga sig fram på det där sättet.

Visserligen hade han redan under dagens lopp fått en så förträfflig inblick i de förhållanden, han önskade känna, att en dylik nattlig promenad kunde vara onödig, men det var nog en nervös oro, en pinande verksamhetslusta, som tog sömnen från hans ögon och dref honom ut på det område, där han om några dagar eller kanske om några timmar ämnade realisera sin hemska plan.

— — —

Det är dagen efteråt.

Klockan är något öfver åtta på aftonen. Den höga, men med en tät, kulört skärm omslutna lampan kastar ett dämpadt sken öfver patron Pukenströms matsal.

Bekvämt tillbakalutad i sin hvilstol sitter patronen själf och håller ögonen slutna, försjunken i en halfslummer, medan han väntar på, att tebordet skall dukas.

Han har nyss slutat läsningen af den strängt konservativa aftontidning, som utgör hans dagliga kvällslektyr. Och därefter hade lampan på hans begäran blifvit en smula nedskrufvad.

Han hör, huru den nye betjänten, med hvilken han redan känner sig så förträffligt hemmastadd, sysslar i rummet, huru han tager af den mörka duken på ett bord och

lägger dit en annan duk, huru han bär in en del porslinssaker från köket och ordnar dem på bordet.

Den gamle Pukenström känner en stark benägenhet för att slumra in, men han motarbetar sin sömnlusta. Han vill icke sofva, innan han druckit sitt te och ätit en smörgås. Han har för princip att inte somna förrän vid tiotiden, ty annars kommer han att vakna för tidigt. Men hans ögon äro det oaktadt tätt slutna.

Och därför ser han icke den min, som då och då ett ögonblick flyger öfver betjäntens ansikte, liksom ej heller den blick, som i samma ögonblick från betjäntens svarta ögon drager lurande öfver rummet.

Detta ansikte och dessa ögon ha under den senaste halftimman eller timman haft uttryck, som skulle ha gjort patron Pukenström och hans hushållerska stela af fasa, ifall de fått uppmärksamt betrakta det i en stark belysning.

Men de hade icke haft någon anledning att skänka den gode Viktor någon särskild uppmärksamhet. Han hade skött sina plikter med samma smidighet och fermité som vanligt, ingen kopp hade fallit ur hans smala, seniga hand, ingenting hade händt, som bevisat att han befann sig i sinnesspänning, ty den nye betjänten var en man, som kunde behärska sig.

När han växlar några galanta ord med hushållerskan vid sina besök i köket, finns det i stämman inte en skiftning, som förråder att mordlystnadens svartaste anslag jäser som en vulkans lava innanför det höghvälfda bröstet. Men när han kommer in i rummet och blicken träffar den halfsofvande gubben, far åter det där förskräckliga draget öfver hans likbleka ansikte.

Han är dödsdömd, den gamle stofilen, det medvetandet står klart för den andres tankegång. Och sannolikt måste han äfven låta hushållerskan göra sin husbonde sällskap till helv... ja, den i brottet och lasten nästan förbenade man, som döljer sig under en betjänts skepnad, fullbordar tankegången med ett det mest ogeneradt cyniska leende på läpparna.

Han har hela situationen fullt klart för sig, hela förloppet.

Han vet precis, hvad som kommer att hända, och hvad han själf har att göra.

Han vet, att den gamle inte kommer att ge ett ljud ifrån sig, och han vet, att han skall hinna kväfva hushållerskans skrik, innan det tränger genom väggarna.

Han vet, att han kan dölja brotten under flera dagar, ty trädgårdsdrängen, som kommer om morgnarna, har sett och talat vid den nye betjänten ett par gånger förut — han hade tänkt på att ställa om det så — och skall därför ingenting misstänka, ifall ingen annan visar sig.

Han fortsätter emellertid sina sysslor, en smula nervöst, men fullt korrekt. Han tycker själf, att det ligger en dyster stämning öfver rummen, alldeles som i naturen, innan den första blixten kommit från det mörka molnet. Men det är bara han själf, som tycker så. För de båda andra är nog situationen på kvällskvisten sig lik, i stort taget alldeles precis likadant, som den varit hvarenda kväll under tio år förut.

Den nedskrufvade lampan står i hörnet och lyser melankoliskt. I tamburen brinner en svag gaslåga. I alla de andra rummen härskar ett fullständigt mörker. I köket är det betydligt ljusare, och det fräser där från en stekpanna. Hushållerskan står med uppkaflade armar, röd i synen och med dyningen af ett skratt ännu i mungiporna. Skrattet hade framkallats af en icke så litet djärf kvickhet af den nye betjänten, hvilken stod så högt i hennes gunst. Inne i hvilstolen sitter den ålderdomsvissne Pukenström och halfsofver. Får han icke snart sitt te, sin smörgås och sina stekta korfbitar, så är det fara värdt, att han somnar in ordentligt.

Herr Viktor sväfvar behagligt mellan köket och matsalen. Då och då för han handen, ibland utan att tänka därpå, till en af byxfickorna. Den träffar någonting mycket hårdt som ligger däri. Det putar ut byxorna en smula, men dock icke så mycket, att det syns genom rocken och det hvita

förklädet. Att döma af den min, han visar, samtidigt med att handen trefvar ett ögonblick på föremålet i fickan, tycks det vara just detta, som kommer att spela hufvudrollen i det, som skall hända.

Mannen i betjäntförklädet tyckes endast vänta på, att den rätta stämningen skall falla på honom. Allt syntes annars vara klart. I den blick, uti hvilken han ibland, liksom i en eldsky, sveper in den trötte gamle där borta i stolen, ligger ett vittnesbörd om, att han hvilket ögonblick som hälst kan låta sin handlingskrafts fruktansvärda bomb explodera. Det kan ske i denna minuten, eller i nästa... och det måste ske, innan gubben slagit upp ögonen och rest sig, innan hushållerskan kommit instampandes af någon anledning och väckt honom... han känner själf, betjänten, att det måste ske snart, ögonblickligen, ty annars kanske det inte sker i dag... och han har inte lust att vänta en dag till... han måste till 'vackra Marie' igen och se efter, hur hon skötte grefven... och i natt kan det inte ske, ty gubben låser så väl om sig... och skrinet, han först och främst ville åt, fanns därinne i sängkammaren... Han måste mura igen två par ögon, innan han kom åt det och allt det andra...

En gång, när han vid sina hastigt skeende promenader från köket till matsalen befann sig i korridoren, slinker han plötsligt genom en öppen dörr in i ett annat rum.

Det var mörkt därinne, mörkare än i korridoren.

Är ögonblicket kommet? Se, hvilken min han visar! Men det är ingen, som ser den.

Ur den ficka, som putat ut en smula, tager han upp ett lustigt litet verktyg.

Det skiner, som det vore nytt, det glänser som silfver. Det har synbarligen, sedan han tog det ur bleckasken, som från Schniedorfs kontor vid Osterlånggatan flyttats till 'vackra Maries' våning vid Drottninggatan, blifvit en smula — putsadt. Det blef alltid gammalt och fult, när det fick ligga och rosta.

Han kör handen in i den hårda järnhandsken, från hvars innersida en skarp sylspets sticker ut.

Han känner på den, den sitter stadigt, som om den vore fastvuxen vid handen.

Handen är nu beväpnad. »Synålen» skall åter fylla sin blodiga, hemska mission. »Arbetets» ögonblick är kommet.

Den nye betjänten träder in i matsalen. Vid detta sitt inträde går han tystare än vanligt. Han nästan smyger på tå för att icke med ett ljud störa den halfsofvande gubben i stolen.

Denne sitter fortfarande orörlig med hårdt slutna ögon. Kanske hör han några svaga ljud från betjäntens steg, kanske inte. Under alla förhållanden tycks han tålmodigt vänta, att kvällsmaten slutligen skall blifva serverad.

Rothknecht — vi kunna ju nu nämna den smygande nidingen vid hans rätta namn — stannar denna gång icke vid bordet, utan går längre fram.

Han går med ljudlösa fjät ända fram till den gamle Pukenström. Och han kommer fram ända till stolen, utan att hans offer med en enda rörelse eller ett lyftande af ögonlocken visar, att det misstänker någonting.

Snabbare än tigern, med mera kraftigt blixtrande rörelser än lejonet, stiger han bakom den sofvande gamle, den högra armen höjes, handen beskrifver en båge, och en fjärdedels sekund efteråt är sylspetsen till hela sin längd inslagen i den slumrande rentier Pukenströms tinning.

Slaget var välriktadt. Ett ögonblicks häftig ryckning genom kroppen, från hjässan till tåspetsen, och ett gluppande gurgelljud i strupen äro de enda lifsrörelser, som ge sig tillkänna. Men de afsluta ett människolif, ett lif, som visserligen varat länge nog, men som kanske dragits ut i ännu ett tiotal år, om inte en mördares hand afklippt detsamma.

Denne mördare är själf i detta ögonblick ett offer. Men icke för en annans våld, utan för sina egna själsrörelser. Ögonen flamma, läpparna tugga fradga, hela ansiktet skälfver

af nervryckningar. Bröstet häfver sig i korta, klatschande andedrag, och hela kroppen darrar af nervösa muskelspänningar.

Rothknecht hade »hvilat» för länge. I det ögonblick, som han åter kände »synålens» kalla stålskena kring sin hand och såg blodet sippra ut ur det fina hålet i den mördadas tinning, så var det liksom om de svarta afgrundsgnistorna sprutat på nytt öfver hans hjärna och som de onda gärningarnas djefvulsfackla tändande förts till hans själ.

Han blef icke längre den beräknande tjufven, som mördade för att komma åt guldet, han blef uslingen, som ville mörda för mordets egen skull. Alla medfödda onda drifter stego plötsligen med fördubblad kraft upp i hans själ, och och allt ondt och befläckadt, som under ett lif i brott och laster födts i hans sinne, hvirflade om som af stormen burna stoftkorn i hans bröst. I detta ögonblick ville han bara se blod, mera blod.

Det är en obeskrifligt egendomlig blick, med hvilken han ser sig omkring. Ty det lyser rödt för hans blick. Hvarhälst han riktar den, på väggen, på golfvet, på bordet, lyser det rödt, rödt, blodets färg. Hans mordlusta har gjort honom halft vansinnig. Detta, att han lyckats så väl rikta slaget, stiger honom åt hufvudet, stimulerar honom. Han känner sig rusig af en slags helvetisk tillfredsställelse.

Måhända skulle han kunnat spara hushållerskan, endast bundit henne och lagt en kafle i hennes mun, tills han fullbordat sin stöld. Måhända skulle han under andra omständigheter kunnat reflektera öfver, att han ej skulle lyckas föra polisen på något spår, om han omedelbart efter mordet anlagt en ny förklädnad, och han således ej skulle behöft låta henne göra rentiern sällskap.

Men i det tillstånd, som Rothknecht nu befinner sig, är det ej lönt att tänka därpå. »Synålen» sitter ännu klämd kring hans hand, och armen spänner sig som en fjäder af begäret efter att ännu en gång få beskrifva den konstnärligt utförda halfva cirkeln. Kommer hon ej snart in, skulle

han sannolikt uppsöka henne i köket och »expediera» henne vid det fräsande ljudet från spiselns stekpanna.

När rentiern efter slaget, så tungt som den magra, tunna kroppen förmådde, ramlade åt sidan och med slappa armar och hufvudet mot bröstet blef liggande mot en af stolskarmarna, tog Rothknecht honom endast i axeln och drog honom bättre upp i stolen.

Därpå gjorde mördaren ett vigt språng ut i rummet och blef stående invid bordet, ett förfärligt offer för sina onaturliga lustar.

Hastigt förflyttade han sig från den ena platsen till den andra, synbarligen utan att under dessa ögonblick egna den liflöse någon uppmärksamhet.

Han blef stående invid dörren, liksom gömmande sig bakom dörrkarmen. Det ser ut som om han både ville gå ut i köket och som han inte ville det. Han kastar en hastig blick på lampan. Tycker han, att den är nedskrufvad för långt? Fruktar han för, att han ej skall se att rikta slaget mot den rätta fläcken? Det skrytsamma leende, som spelar öfver hans tunna, hvitfradgade läppar, visar emellertid, att denna fruktan försvinner. Han är alltför säker på sin sak, för van i sitt handtverk, han skall ej misslyckas.

Han lyssnar med den spändaste uppmärksamhet, och han hör, att hushållerskan lämnar köket och går in i korridoren. Därifrån skall hon gå in i matsalen. Det beräknar han, och inom några sekunder ser han hennes figur framträda i dörröppningen.

Han står ett ögonblick stilla, liksom han ville låta henne träda fram ännu några tum, innan han tager språnget. Men hans rygg kröker sig, hufvudet skjutes framåt och den högra armen, den, vid hvars hand 'synålen' är fästad, svänger sig sakta fram och tillbaka, liksom om den hängde på en tråd.

Han står på sidan, och hushållerskan märker honom icke i första ögonblicket. Hon ser endast sin husbonde, som ligger där mot stolskarmen med hängande armar och framåtböjdt hufvud, blek som döden.

Hon stirrar på honom en sekund. Hon kan ej förstå,

hur han kommit i denna ställning. Sofver han, eller hvad har händt? Ja, visst måste han sofva!

I samma ögonblick ser hon i den svaga belysningen något rödt skymta på golfvet strax invid stolen. En droppa — den är röd, den med — faller från tinningen, som han vänder åt väggen, faller rätt ned på den röda fläcken på golfvet...

»Gud i himlen! Hvad...» andas hon fram med låg stämma.

Det förefaller, som om hon ej kunnat säga det högre, därför att en förfärlig tanke snört ihop hennes strupe.

I samma ögonblick hör hon ett ljud vid sin sida, och då hon blixtsnabbt och förskräckt vänder hufvudet däråt, ser hon framför sig den nye betjänten. Handen med mordverktyget ser hon icke, men den magre mannens hemska och vilda utseende verkar på henne, som om hon fått se en blänkande dolk framför ögonen.

Hon ryggar ett steg bakåt, mållös af fasa. Rothknecht är redan intill henne. Ett högt, gällt skri bryter sig omedvetet fram öfver hennes läppar. I samma ögonblick hon vänder sig om för att fly, har Rothknecht höjt sina armar. Och i nästa ögonblick ligger hon med genomborrad tinning vid hans fötter...

Segern är herr Viktors. Dubbelmordet är fullbordadt. Pukenströms och hans hushållerskas ögon bevaka icke längre våningen. Den nye betjänten är oinskränkt herre i huset. Det ser ut, som om denna känsla under de första minuterna beredde mördaren en oerhörd tillfredsställelse. Det ser ut, som om han ämnade sig att dansa en triumferande segerdans mellan de båda liken, en krigsdans, som indianen dansar kring sitt brinnande offer.

Eller kanske rättare sagdt: *öfver* liken. Ty med ett rått skratt drager han in hushållerskans kropp i rummet och med ett brutalt grepp slänger han den döde rentiern ned bredvid.

Rothknecht är sig icke längre mäktig. Detta att vara ensam i hela huset, att veta, att rundt omkring ligger den

skyddande trädgården, att känna denna högtidliga tystnad från alla vrår och vinklar i de mörka rummen, att se framför sig de båda döda människorna, hvilka för några minuter sedan haft lif, allt detta lägger en ny nervernas och lustarnas stimulation till den, som han haft förut, och han tycks vilja leta upp något sätt att ge sina onaturliga drifter utlopp.

Han vill ej låta de båda arma offren ligga stilla, han vill ännu visa sitt herravälde öfver dem, han vill skända dem, gyckla med dem, håna dem, hans »mod» pöser öfver bräddarna i så hög grad, att det tar form af den simplaste feghet, af det dummaste öfvermod. Om 'vackra Marie' sett honom i detta ögonblick, skulle hon ej haft någon orsak att beundra hans kallblodiga djärfhet, utan måhända fått sin afsky väckt öfver hans dåraktiga skrytsamhet.

Han spottar de båda liken i ansiktet under ett djefvulskt hånleende, han sparkar dem i hufvudet, han rifver sönder deras kläder och snedvrider deras lemmar. Allt hvad rått och eländigt finnes i hans usla sinne tycks han vilja lägga i dagen i detta ögonblick, mot dessa döda, på hvilka han nyss burit våldsam hand, och hvilka ej kunna göra honom något motstånd. Men synbarligen bereder det nidingen en behaglig omväxling att på detta sätt få gyckla med de båda liflösa kropparna. Det är, liksom om han genom dessa simpla utbrott sökte få sitt blods hetsiga värmegrad att sjunka. Det är, liksom han ville förströ sina tankar och stilla musklernas våldsamma rofdjursspänningar.

Så småningom tröttnar han på den dumma leken, och den min, som spelar öfver hans läppar, visar, att han själf snart fann den dåraktig, om också den var en smula lustig. Hans lugn börjar på att återkomma, hans rörelser bli mera afvägda och beräknade, det stela, satiriska uttrycket i ansiktet efterträder det vildt skadelystna, och den blick, han kastar omkring sig, visar, att han funderar på att låta dramats andra akt begynna — den akt, för hvars skull han egentligen utspelat den första.

Men som en återklang af sin förra vidriga gyckelstäm-

ning tycktes han just nu få en sista idé, ty han ser sig omkring, som om han sökte något, och han gör med ögonen och gesterna några beräkningar, som tyckas bevisa, att han åsyftar något speciellt med de båda liken, som ligga där med stelnade anletsdrag och blodiga tinningar vid hans fötter.

Idéen afslutas i hans tankegång, och den tycks utfalla till hans belåtenhet, ty ett triumferande leende lyser ånyo upp hans blekgröna mefisto-fysionomi. Leendet blir så starkt, att det afslutas med ett kort skratt, som skallrar hemskt i de tysta, ödsliga rummen.

Han springer ut i köket, i rummet tycks ej finnas hvad han söker. Ja, han springer verkligen, åtminstone halfspringer. Han anfäktas af en nervös brådska att afsluta, hvad han ämnar.

Efter ett ögonblick återvänder han med ett långt rep i händerna, ett klädstreck eller något dylikt. Han spejar efter en krok på väggarna och ögonen stanna på en dylik, en gång använd till en spegel eller större tafla, ty den synes vara väl ditslagen.

Han kastar repet skickligt upp på den och drager i det för att pröfva krokens styrka. Den ger inte det minsta efter för hans kraftiga ryck, den duger.

Med snabba och beräknande rörelser slår han repet kring den döde Pukenströms hals, släpar honom till väggen och drager kallblodigt i repets andra ända.

Med sin jättestyrka har han snart fullbordat förehafvandet, och den liflösa återstoden af den magre, gamle gubben dinglar på väggen.

Om ett par minuter har han fullbordat samma djefvulska ceremoni med hushållerskan. De båda liken hänga orörliga, hårdt stödande mot hvarandra. Kroken i väggen är stark, den sviktar ej för den dubbla bördan.

Efter att mycket noggrannt ha fastgjort de båda repändarna i ett dörrhandtag, kastar Rotliknecht en blick på varelserna, som hänga där likt ett par klädesbylten.

Blicken är lugn och kall. Den vid åsynen af blodet

... Kallblodigt drager han i repet ...

halft vansinnige mördarens abnorma exaltation, hvars sista utslag var kropparnas upphängande, har redan börjat att fullständigt efterträdas af den roflystne tjufvens snikna eftertanke.

Han tänder ett par ljus och tager ogeneradt ett i hvardera handen. Han synes omedelbart vilja börja undersökningen, och sannolikt går han först till sängkammaren, där järnskrinet finnes.

Han fruktar ej dess lås. I den koffert, som den nye betjänten medförde från sin förra »plats», fanns det bland annat ett par präktiga stålverktyg, specielt afsedda för att bryta upp åtskilligt smått och godt med. Han hade pröfvat dem förr, och han visste, hvad de dugde till. Han hade sannolikt användt dem till kassaskåp, som voro tio gånger säkrare än den gamle Pukenströms privata skattgömmare.

Men när han står i dörren, kan han ej låta bli att ännu en gång kasta en blick på de båda upphängda, hvilka ge ett sådant egendomligt intryck åt rummet. Ett förfärande, skräckinjagande intryck för hvar och en, utom för den man, hvilken i detta ögonblick riktar sin svarta blick på dem. Rothknecht ser företeelsen nu synbarligen från — dess humoristiska sida. Han tänker på, hur stora ögon man skall göra, när man om några dagar upptäcker kropparna på detta sätt, hur lustigt intressant det skall förefalla, att den bofaktige mördaren ej lämnat dem vårdslöst liggande på golfvet, utan att han gjort sig besvär med att ordentligt hänga upp dem på en krok... alldeles som man hänger upp slaktade djurkroppar... han borde ta och kläda utaf dem också...

Och titulus herr Viktor Persson med det hvita betjäntförklädet drager sina smala läppar till ett högst humoristiskt småleende...

Ja, han är alldeles säker på, att ingen upptäckt skall ske på flera dagar. Han kan svära därpå, ty han känner förhållandena så väl. Det är också häruppå, som han byggt sin plan.

Det finns en möjlighet, att det skulle kunna förgå

veckor, innan brottet upptäcktes. Så mycket bättre. Men under alla förhållanden skall det gå så lång tid, att den nye betjänten hunnit att antaga en — ny plats.

När han i dörröppningen gjort sin skämtsamma reflektion öfver den stundande effekten af upphängningen, går han med ljuset i hand först in i sitt eget rum, betjäntrummet, och förser sig med de nödvändiga uppbrytningsverktygen. Och därpå går han in i patron Pukenströms sängkammare, hvilken nu icke längre är tillbommad af skyddande lås, trots det att en tjuf befinner sig på dess tröskel.

Han kan ej låta bli att först gå till patrons säng och sätta sig i besittning af revolvern, som hänger på en spik bakom gafveln, alldeles ute vid kanten, så att det skulle gå lätt att komma åt den.

Han tager den i hand och undersöker den med kännaremin. Det är synbarligen ett präktigt vapen. Formen är smidig och fin, och mekaniken synes ofelbar.

Han stoppar den i sin bakficka, hvilken tyckes just vara gjord för en dylik tingest. Han anammar den med ett visst välbehag, ty han har alltid satt ett beundrande värde på vackra och dugliga vapen, och han tar den som en präktig ersättning för den revolver, han förvarade i sin koffert, och hvilken han annars nu under den närmaste tiden tänkt placera i sin bakficka.

Rothknecht hade, liksom alla andra brottsliga personer, alltid en känsla af att vilja sätta sig i försvarstillstånd, omedelbart efter, att han begått ett brott, äfven om han, som här, ej hade minsta tanke på, att någon fara förelåg. Det var alltså till försvar, han skulle använda Pukenströms utmärkta revolver. Föga anade han nu, att det var just detta vapen, hvilket han tillegnade sig med så lugn sinnesstämning, som han inom ej alltför många dagar härefter skulle komma att rikta mot — sin egen tinning.

Om också prologen — dubbelmordet — utgjort den viktigaste och fasansfullaste delen af dramat, så var det dock det, som tog minst tid. Det »arbete», som kom efteråt,

sysselsatte Rothknecht så länge, att klockan var öfver midnatt, när han aflägsnade sig.

Men så gjorde han också grundliga undersökningar och rent hus. Alla rummen genomsöktes, hvarenda byrå bröts upp, hvartenda skåp öppnades och allt, som för honom kunde ega en tillstymmelse till värde och ej tog stor plats, lades beslag på.

Den stora järnbeslagna koffert, som han medfört, blef till sist alldeles fullpackad med de mest olika föremål, och han gaf sig tid — han hade ju ingen brådska — att lägga ned det med en viss omsorg, ty han insåg redan, att han ej skulle kunna realisera det i Sverige, utan måste vänta, tills han och Marie bosatte sig på utländsk botten. Han ämnade därför tillsvidare placera kofferten hos sin älskarinna och taga med den i det skick, som den befann sig.

Det svåraste af hela planen var otvifvelaktigt att verkställa denna omflyttning af den tunga pjesen. Men han hade, redan innan han antog betjäntplatsen, öfverenskommit med Schniedorf om, att de tillsammans skulle utföra detta en kväll. De skulle klä sig i simpla kläder och taga med sig en kärra. Bara man var ogenerad, skulle det gå bra, då ingen misstänkte något ännu.

Koffertens dyrbaraste och tyngsta innehåll utgjordes naturligtvis af silfverpjeser och guldföremål. Af det förstnämda slaget hade den rike husägaren, som naturligt var, samlat rätt mycket, kaffekannor, gräddkannor, skedar, gafflar, toalettartiklar, allt af tjock, kontrollerad vara. Äfven guldsakerna voro af rätt respektabelt värde. Och dessutom fanns det icke ringa med små konstföremål, skrifbordsprydnader och dylikt, som var värdt att tillvaratagas.

Som han fruktat innehöll det lilla kassaskåpet hufvudsakligast värdehandlingar, som han ej kunde realisera utan att afslöja sig, men där och i en del andra gömmor hittade Rothknecht dock kontanta pänningar till ett belopp af närmare två tusen kronor.

I hushållerskans byrå hittade han bland annat äfven en sparbanksbok, som ej kunde användas, samt en port-

monnä, som innehöll sjuttiofem kronor i kontanter. Äfven hade hon rätt mycket i guldnipper såsom en brosch, ett par örhängen, en guldklocka och dylikt.

Beträffande klockor så var tjufven särskildt belåten med att hitta icke mindre än fyra stycken dyrbara sådana i fickformat, alla med Pukenströms namn ingraverade. Han tycktes ha haft en viss mani att skaffa sig schangtila fickur.

Rothknecht föraktade ej heller att lägga ned i kofferten en del sådana artiklar som en elegant silkesfilt, ett par särdeles fina gardiner, en antik bordstudsare, en utomordentligt vacker blomkruka och dylikt.

Det var snikenheten, som måhända därvidlag öfvervägde klokheten, men frestelsen var ju stark, då det gick ned i den väldiga kofferten, och då tanken på att realisera det i utlandet — då man kunde försälja alla Maries tillhörigheter, utan undantag, i Sverige — låg nära till hands.

Först tio minuter efter midnatt blef, som sagdt, Rothknecht färdig att aflägsna sig från huset. Han hade dessförinnan druckit ur ett par buteljer af den mördade patronens bästa vin, så att han kände hvarken oro eller trötthet.

Han släckte omsorgsfullt alla ljus, så att den villaartade egendomen nu låg försänkt i ett dystert mörker, och slank försiktigt ut genom husets mindre port.

Han visste inte riktigt, hvar han skulle göra utaf sig, och detta verkade en smula pinsamt på honom. Men han hade drifvits ut för att hämta frisk luft.

Han kunde icke gå till Marie, ty hon väntade honom icke. Han hade icke kunnat öfverenskomma något med henne, ty han visste icke, hvilken natt han skulle blifva färdig. Och han hade icke velat störa de första glada dygnen af grefve Vinkers återförening med sin charmanta älskarinna.

Han hade icke just håg för några nattliga förströelser. Hans sinne befann sig i en tung reaktion efter själsspänningen och det ansträngande arbetet. Och detta framträdde ännu mer, allt efter som vinet började att verka mindre under promenaden ute i den kyliga nattluften.

De kvinnliga nattfjärilarna, som han mötte, och hvilka inbjödo till sällskap, lockade honom icke, och icke visste han heller något annat sätt att fördrifva tiden.

Efter att ha promenerat ett par timmar och därvid genomstrukit nästan hela Ostermalm och en stor del af Norrmalm återvände han därför vid tre-tiden till Pukenströms villa, till det hus, öfver hvilket det tunga mörkret hvilade ännu, och inom hvilket hängde de båda offren för den nyss afslutade nattliga plundringen.

Det var tyst och stilla rundt omkring på gatorna, och han fann det utmärkt, att han kunde återvända, medan mörkret ännu var kvar, till det hus, där han nu var oinskränkt herre och härskare.

Han måste återvända dit så snart igen af flera anledningar. Och den förnämsta orsaken var den, att husdrängen skulle infinna sig som vanligt tämligen tidigt på morgonen, och Rothknecht då måste taga emot denne, så att han ej fick den föreställningen, att husets alla innevånare plötsligen hade afflytt.

Med lugnt mod, utan en darrning i kroppen, utan en ryckning i ansiktet, gick Rothknecht in i huset igen.

Men när han kom in dit, så längtade han efter ljus. Han rullade ned alla gardinerna och tände alla ljusen och lamporna. Snart lyste det i alla rummen. Det utgjorde en behaglig omväxling för honom.

Han drog fram gungstolen till ett bord, på hvilket han ställde ett par lampor. Därpå svepte han om sig en filt, och satte sig att läsa i en mängd illustrerade skämttidningar, som han hittade i ett bokskåp.

Han var inte rädd, att han skulle somna, ty han hade ingen sömnlusta.

I förbifarten hade han kastat en blick in i matsalen och äfven där tändt lampan, hvilken han släckt förut. De båda kropparna hängde kvar på sin krok, tätt slutna till hvarandra, med hufvudena mot brösten.

Han hade sett på dem med en likgiltig blick den gången. Upphängningen hade icke längre sin humoristiska sida för

honom. Men han hade heller icke funnit det något frånstötande. Hela äfventyret hade nu förlorat sin färg för honom, blodet hade kallnat. Nu gällde det bara att försvinna och att sätta bytet i säkerhet.

— — —

Redan vid sextiden kom husdrängen. Rothknecht, som varit och låst upp porten och nu hade släckt lamporna samt rullat upp gardinerna, befann sig då i köket, otåligt väntande på honom.

Iklädd sitt förkläde och den korta betjäntkavajen gick han ut på trappan just som drängen ämnade sig ditåt. Han hade sett honom genom fönstret.

Drängen, som hette Lars Jonson, och hvilkeu Pukenström kallat för Lars, men hushållerskan för Jonsson, gjorde en ödmjuk bugning för den noble betjänten.

»God morgon, Jonsson!» sade Rothknecht vänligt smilande.

»God morgon, god morgon . . .»

Lars Jonson sade det ödmjukt, men en smula reserveradt, ty han var medveten om, att han var gammal i huset, medan den nye betjänten bara hade varit där ett par dagar.

»Har Jonsson något viktigt att uträtta i trädgården i dag?» frågade Rothknecht med en djupt intresserad ton.

Lars Jonsson såg förvånad upp vid den oväntade frågan.

»Åhnej», sade han »inte något precis viktigt . . . Hur så?» frågade han en smula nyfiket.

»Jo, patron Pukenström har blifvit mycket sjuk i natt . . .»

»Ah, har han det!» afbröt drängen med en beklagande uppsyn och en djup suck.

»Och han har bedt att Jonson inte skall uppehålla sig i trädgården i dag», fortsatte Rothknecht, »ty han var rädd att den där häckklippningen, som Jonsson höll på med i går, skulle störa honom . . .»

»Jag har litet gräfningar i jorden, som jag tänkte hålla på med i dag . . .»

»Det är nog säkrast att inte hålla på med något arbete alls i dag», tyckte han, som befann sig i betjäntkläder. »Jag tror att herr Pukenström önskar det hälst . . . Och Jonsson kan ju passa på och ta sig litet ledigt . . .»

Husdrängens anlete ljusnade, när han hörde talas om ledighet, ty det hade han visst ingenting emot. Han visste ju, att han som förr kunde beräkna sin veckolön oafkortad ändå, och det var rätt länge sedan han varit fri någon hvardag. Men med sitt säfligt plikttrogna lynne försökte han ändock några svaga invändningar.

Rothknecht lyckades emellertid att med några lämpliga ord öfvertyga honom om, att det icke blott var trefligast för honom själf utan äfven lämpligast för den stackars sjuke gamle Pukenström att intet arbete skedde i trädgården under de närmaste dagarna.

Drängen erbjöd sig emellertid att som vanligt bära in

ved i köket, och det ansåg sig Rothknecht ej böra neka honom.

På Jonssons fråga, hvar fröken Pamp, hushållerskan, befann sig, svarade Rothknecht, som hela tiden var närvarande i köket under vedens inbärning, med en viss jämmerlig ton i stämman, att hon inte kunde lämna den sjuke Pukenström utan måste sitta inne och passa på honom. Han hade själf, tillade Rothknecht, för sjukvaktandets skull inte sofvit en blund på natten och drängen tyckte nog också, att den nye betjänten såg temligen utvakad och blek ut.

När husdrängen Lars Jonsson fullgjort sitt bestyr med vedträden, tog han ett så djupt och högtidligt afsked, som om han skulle stannat borta i två månader i stället för i två dagar. Han hade ett sådant där sätt, något af bonde i sin natur, och han framkastade ännu en gång, om han *verkligen* kunde vara borta ett par dagar.

Rothknecht nedlät sig emellertid till att gifva honom ett kamratlikt och vänligt löfte att bära in ved i hans ställe, och patron Pukenströms husdräng aflägsnade sig nu slutligen med ett lyckligt leende öfver hans ansikte för att han fick ledigt ett par dagar, med en djup suck öfver husbondens sjukdom och med ett löfte att komma tillbaka på tredje dagen och börja arbetet i trädgården igen, ifall patron var bättre då, som han hoppades.

Det undslapp Rothknecht en suck af lättnad, när den tröga och välvilliga människan — den ende, som egentligen kunde väntas till villan — ändtligen gick sin väg. Han var öfvertygad om, att han nu var säker för honom några dagar och att huset således åtminstone under den närmaste tiden kunde få ligga ostördt i sin hemska tystnad.

En halftimma dröjde det knappt sedan husdrängen aflägsnat sig, förrän Rothknecht äfven lämnade villan.

Han låste till såväl alla dörrar som portarna och stoppade nycklarna på sig. Allt skulle få förblifva orördt, tills han kom tillbaka.

Han hoppades, att ej behöfva återvända dit mer än den gången, då han i Schniedorfs sällskap skulle afhämta kofferten.

Sedan fick den återkommande husdrängen sköta saken bäst fanken han ville.

FEMTIOTREDJE KAPITLET.

Trots att han efter sin sjukdom ännu var långt ifrån återställd, blef dock grefve Vinkers återkomst till 'vackra Marie' för honom verkligen en högtid af glädje och älskog.

Marie mottog honom med samma lekfulli förtjusande älskvärdhet, som hon i första ögonblicket visat honom i det telefonsamtal, med hvilket grefven pliktskyldigast uppfyllde en begäran, hvilken hon äfven med små bokstäfver skrifvit utanpå kuvertet, som omslutet det lilla eleganta visitkortet.

Aldrig tyckte sig grefven ha funnit så lysande egenskaper hos sin älskarinna förut, hvarken kroppsliga eller andliga. Hon utvecklade under dessa återseendets första ögonblick en sådan bedårande behagsjuka, ett sådant färggnistrande koketteri, att hon öfverträffade sig själf, och grefven glömde både Knechtbom och polisen och hela världen för den bedårande kvinnans rusande kärlekslek med honom.

Att det i allt detta från Maries sida och i hennes sätt låg något i hög grad ansträngdt och nervöst, något som

var beslägtadt med den dans, som hon en gång i varitékostym dansat i sin salong den kväll, då hon förde de tre personligheterna — mannen, favoriten, och den officielle älskaren — tillsammans, att det i hennes glödande smekningar och strålande ögon låg något satiriskt hånande, någonting falskt och tillgjordt, det märkte grefve Vinker nu mindre än han gjordt det förut.

Han visste visserligen, att det inte var hans person, som hon bevisade sin älskvärdhet, utan att det var hans pängar, men han förstod dock icke, att hon hade några andra afsikter än hon haft förut, nämligen att lura till sig hans sedlar, och det fick han ju förlåta henne. Hon hade skönhet och han hade pängar — det var ju ett ärligt byte.

Och fastän han således nu, såväl som förut under liknande förhållanden, hade klart för sig hennes motiv — motiv som han hade gått in på och ej ville klandra — så blef han dock nu så uppriktigt intagen af Maries gudomliga spel, att han verkligen fullständigt inbillade sig, att hennes kärlek till hans pängar var — så stark, att hon äfven kunde öfverflytta en del af denna kärlek omedelbart på hans person.

Den sköna courtisanen hade således gjort sin läromästare, Rothknecht, stor heder, fastän hon i början försökt att spjärna emot realiserandet af något, som för några dagar sedan förefallit henne lika omöjligt som afskyvärdt: »försoningen» med den bortkörde gamle grefven.

Under den tid, då Rothknechts brottsliga lustar firat sina blodiga triumfer i Pukenströms villa, hade således äfven hans tillgifna väninna befunnit sig i febril verksamhet; och gjorde mördaren sina offer ofarliga med 'synålen', så besegrade Marie *sitt* offer med vapen, hvilka från vissa synpunkter knappt voro mindre farliga, sina mörka ögon.

En liten dissonans hade dock existerat under de ljufliga dygn, af hvilka grefve Vinker tillbragt största delen i den hemtrefliga våningen vid Drottninggatan.

Den dissonansen hade bestått i en dispyt, och den di-

spyten hade rört sig om grefvens förnyade sammanträffande med sin näsvise rival, den så kallade Knechtbom.

Under de första timmarna hade Marie afsiktligt uraktlåtit att beröra detta ämnet, men snart kunde hon ej låta bli det.

Hon tog det i en sådan där godmodigt raljerande ton, men det oaktadt kunde grefven ej underlåta att visa sig förtretad öfver att Marie fordrade något sådant.

Marie advocerade på samma sätt som i telefonen. Hon ville ovilkorligen ha Knechtbom att be grefven om ursäkt, och hon satte deras sammanträffande särskildt i samband med hennes födelsedagsfest.

Grefven kämpade emot med både händer och fötter. Han påstod sig ha fått en obetvinglig afsky för den magra och svartögda människan, hvilken han *alltid* tyckt sett ut som en riktig djäfvul, påstod han nu.

Men Marie hade tumskrufven på grefven ungefär på samma sätt som Rothknecht hade det på Marie. Och hon släppte den lika litet. Ty det var Rothknecht, som i osynlig måtto stod bakom henne.

Om också deras lilla gräl i denna lilla angelägenhet kunde betecknas som en dissonans i deras ljufligt spelande kärleksfröjd, så var den dock en sådan af mycket obetydligt störande dimensioner, ty både Maries och grefvens sinnesstämning var sådan, att det var absolut omöjligt för dem att komma fram med några brutala gester eller fula ord. Marie satte visserligen in hela sin kraft i genomdrifvandet af sin — och Rothknechts — vilja, och grefven visade tydligt, hur nöjd han skulle vara att sällskapa med Marie — utan sällskap, men deras principiella debatt i denna sak accompanjerades emellertid, äfven den, af kärleksfulla smekningar och frivolt ömhetsdrypande ord.

Slutet blef att grefven lofvade att gå in på, att Marie vid något enstaka tillfälle skulle få bedja de båda herrarna komma tillbaka i grefvens sällskap, och att man fortfarande vid något passande tillfälle skulle arrangera små fester, där icke blott Rothknecht och Schniedorf skulle vara närva-

rande, utan dit man äfven skulle försöka få några damer för att ge dessa fester en mångsidigare och mera dekorativ prägel än de förut haft.

Beträffande detta sista, så slog visserligen grefven med båda händerna och gjorde den olyckligaste uppsyn under den förklaring, att *han* kunde inte skaffa några lämpliga kjoltyg, men Marie försäkrade honom att hon skulle förmå de båda gamla vännerna till henne att åtaga sig detta uppdrag.

I detta sammanhang kom visserligen grefven att tänka på detektivens besök och sannolikheten af att polisåtgärder snart skulle företagas mot hennes våning — och han kunde då icke låta bli att skratta för sig själf öfver ihåligheten i Maries festliga framtidsplaner, liksom också detta inverkade på hans medgörlighet.

Han hade nämligen kommit till det resultatet med sig själf, att detektivkonstapelns mystiska skrämskott måst vara betydligt öfverdrifna och att hela historien skulle resultera i att de båda äfventyrarna i all tysthet kördes ut ur landet och att grefve Vinker sedan fortfarande skulle ostördt få behålla sin vackra och gudomliga älskarinna.

Hans tankegång hade i den vägen kommit till det mest tvärsäkra resultat, och förklaringen föreföll nu så naturlig, att han skulle kunnat svära på den, om det behöfts. Han trodde därför icke att han skulle behöfva förlora Marie, men han skrattade inom sig själf öfver att Marie var okunnig om *det*, att både hon och han sannolikt snart blifva af med hennes båda »vänner», och det på ett mycket radikalt och effektivt sätt.

Emellertid skulle väl inte katastofen komma innan den om endast några dagar inträffande födelsedagen, och grefven skulle därför blifva tvungen att åtminstone då hålla god min och sällskapa med sin ärade vikarie i Maries sängkammare. Det var också mot detta som han pressat fram sin opposition så starkt han förmått, men hvilken dock varit absolut lönlös mot Maries envisa föresatser att ånyo föra de båda budoirhjältarna tillsammans i sin våning.

Med sötsur min hade, som sagdt, grefven gått in på Maries fordran, och den belöning, han omedelbart erhöll i glödande kyssar och lustigt upprymda tacksamhetsbetygelser, uppvägde ju till fullo det nederlag, han lidit, och den förödmjukelse, han skulle få underkasta sig.

— — —

Vid fem-tiden på eftermiddagen telefonerade Rothknecht till Marie och frågade henne om hon var ensam.

Det var samma dag, som han på morgonen lämnat Pukenströms villa efter att ha släckt ut allt lif, som brukade finnas därinne.

Marie blef öfvermåttan förtjust, när hon hörde Rothknechts röst i telefonen. Under hela hennes samvaro med grefven i dessa dagar hade ängslan för den älskade legat bakom och dallrat på ett olustigt sätt, fastän hon ansträngt sig att inte visa det. Hon hade ej hört af Rothknecht ända sedan han gick bort sist.

Med stormande glädje svarade hon, att grefven för några timmar sedan farit hem och att han inte skulle komma förrän de skulle äta supé på kvällen eller rättare sagdt på natten.

Om några minuter anlände också Rothknecht till sin längtande älskarinna.

Han hade synbarligen under de timmar, som förflutit sedan han lämnade villan, varit ute i staden och friskat upp sig med mat och dryck, ty han såg, oaktadt nattvaket, pigg och kraftig ut.

Men det hvilade dessutom ett egendomligt uttryck öfver ansiktet och ögonen, ja, förnämligast öfver ögonen. Det var en slags triumferande tillfredsställelse. Han såg ut, som om han vore stolt öfver ett fullgjordt värf, en fyld plikt. Det var till och med en slags bornerad skrytsamhet, som sken från hans svarta pupiller.

Marie märkte det ögonblickligen, och detta uttryck var så starkt hos honom, att hon var benägen för att skämta därmed. Han såg lika viktig ut som Schniedorf, när denne någon gång nu för tiden fått ett »uppdrag» på sin lott.

Men starkare var dock hennes oroliga nyfikenhet.

»Nå!?» frågade hon halfhögt i det hennes blickar sökte hans, medan hon ännu kvarhöll armarna om hans hals.

»*All right!*» tyckte Rothknecht småleende.

»Hvad menar du med det?»

»Jag menar att allt gått efter uträkning... naturligtvis...»

Han sköt upp öfver läppen på ett skrytsamt sätt och gjorde på samma gång en axelryckning.

Marie såg på honom med stora nyfikna ögon. Hon hade tusen frågor på läpparna, men hon visste inte hur hon skulle formulera dem. Och nästan omedvetet drogo sig hennes blickar mot hans händer. Det var, som om hon fruktat att finna en blodfläck på dem. Och hon ryste icke åt denna föreställning, Glädjen öfver att åter ha sin älskare oskadd vid sin sida var så stark, att den undanträngde alla andra känslor.

»Du är rikare nu, än när vi skildes åt sist?» frågade hon med leendet på läpparna.

Rothknecht drog henne närmare åt fönstren mot gatan, så att de ej stodo så nära dörren mot tamburen.

»Jag har en koffert full... och den vill jag placera hos dig», hviskade han tämligen nonchalant.

»Hos mig?»

»Naturligtvis!»

»Det får du visst det...»

Hon försökte att säga det så naturligt som möjligt, men det kunde icke underlåtas att märkas, att hon inte var alltför belåten med arrangemanget. Rothknecht förstod det, men det tycktes han inte bry sig om ett enda dugg.

»Schniedorf och jag skola draga hit den i kväll... Hur dags kommer grefven?»

»Antagligen vid tiotiden...»

»Nå, till dess skall allt vara klart... Du får ställa in den i en garderob... Vi ta den med oss till utlandet alldeles som den är nu...»

»Såå...»

Hon tyckte att det lät som om de skulle fara utrikes redan samma vecka.

»Hvad är det i den?» frågade hon med en verklig nyfikenhet.

»Diverse värdefulla småsaker, jag har ingen förteckning», svarade Rothknecht småskrattande.

»Fick du tag i pängar också?» fortsatte Marie ogeneradt.

Frågan lät en smula naiv, men hon kunde ej ge något annat uttryck åt den befogade nyfikenhet, som rörde sig i hennes hjärna.

»Ett par tusen kronor bara — — men dem har jag inte placerat i kofferten.»

»Nej, det kan jag tro ... Men gå nu inte och sup opp dem ... Vi skola ju ha dem till respängar ...»

Hon sökte påtagligen att blanda upp det tämligen obehagliga samtalet med ett skämt, och hennes ton var också skämtsam.

»Nu gissade du rätt», svarade Rothknecht allvarligt. »Största delen skall användas till respängar ... Jag hoppas du följer med, när hälst jag ger signalen ...»

Marie såg på honom och skrattade, men ögonblicket efter blef hon allvarlig. Och det blef några sekunders paus.

Marie smög sig tätt intill Rothknecht.

»Hör du!» sade hon. »Hvarför har inte kofferten kommit hit ännu?»

»Jag kunde inte ta den ensam ...»

»Hvar har du den nu då?»

»Där jag kommer ifrån ...»

»Hur vågar du gå efter den ...? Är det inger som ser dig ...?»

Rothknecht förstod, hvarthän hon ville komma, men han lät henne hållas utan att svara på mera än hon frågade om.

»Nej, det är ingen, som ser mig», sade han kort.

»Hvarför inte det då? Är huset obebodt?»

»Så nyfiken du är», tyckte han nu häftigt. »Inte hittar man kontanter i obebodda hus . . .»

»Mördade du honom?» frågade hon lågt, bäfvande.

Rothknech ryckte till vid hennes fråga, ett argt uttryck flög öfver hans ansikte, och han lät blickarne misstroget glida öfver dörrarna.

»Begagna inte sådana där uttryck», sade han skarpt.

Marie svarade ingenting, men hennes ögon uttryckte en begäran om svar, som var starkare än den nyss uttalade frågan.

Rothknecht höjde handen och gjorde en gest, som tillräckligt tydligt gaf henne det väntade svaret.

»Var det nödvändigt?» frågade hon djärft, men ängsligt.

»Absolut . . . hans hushållerska fick göra honom sällskap . . .»

Rothknecht sade det sista i den mest ogeneradt fräcka ton, hvarigenom han tydligen ville visa, att det där bara var småsaker för honom.

Marie kände, huru hon fick en häftig frossbrytning vid hans ord. Kallsvetten började att rinna ned på ryggen, och benen darrade, alldeles som om hon suttit med dem obetäckta i stark kyla.

»Du är för djärf», sade hon med blåbleka läppar och betraktade honom med en underlig blick, i hvilken låg en lika stor fruktan som där låg, hvad skola vi säga . . . vänlighet.

Hon hade verkligen tänkt att hennes sinnesrörelse ej skulle blifva så stark, när hon fick bekräftelse på det, som hon anat; men hon kunde icke hjälpa, att det i första ögonblicket grep henne så djupt. Hennes nervsystem var sannolikt mycket klent och försvagadt — det var den enda slutsatsen hon egentligen drog.

Rothknecht gjorde en af sina vanliga axelryckningar.

»Jag gör intet halfgjordt arbete», sade han lugnt, »det är också därför, som man hittils icke knipit mig . . .»

»Men nu?»

»Husdrängen har jag gett lof ett par dagar . . . Jag

har hängt upp de båda andra på en krok...» han gjorde en grinande min, vid hvilken Marie kände en sådan där ny kallrysning genomfara sig... »Jag är säker på, att det dröjer en hel vecka innan de upptäckas, ty den där drängstackaren vänder nog hem till sitt igen, när han finner huset låst...»

Rothknecht visade en min, som ådagalade full belåtenhet öfver det utmärkta sätt, på hvilket han lyckats.

Marie svarade ingenting. Hon hade ett mycket tankfullt uttryck, ett uttryck, som nästan retade Rothknecht en smula.

För att komma ifrån samtalsämnet steg han upp och började att spatsera rundt i rummet, småsjungande och görande svängande gester med benen.

Plötsligen fick han ett uttryck, som om han kommit på någonting riktigt lustigt, någonting som verkade befriande från den dystra stämning som Maries sinnesrörelse framkallat. Marie satt ännu med stela anletsdrag och såg tankfullt framför sig.

»Men för fan!» utropade hennes älskare, »jag har ju glömt det allra viktigaste... Hur står det till med grefven...? Ni komma väl bra öfverens, och han är väl öfverlycklig öfver att ha fått komma tillbaka?»

Nu var det Maries tur att rycka opp axlarna, och hon gjorde det på ett så förtjusande lika sätt med munsjör Rothknecht, att denne borde blifva högst smickrad däraf. Det var inte för att härma honom; hon gjorde det utan att tänka därpå.

»Han går naturligtvis och inbillar sig, att jag inte kan undvara honom... Gud vet, om han inte till sist får för sig, att jag är förälskad i honom i stället för i hans pängar...»

Hon lät höra ett långt och föraktligt skratt åt denna lustiga tanke.

»Hvad hade han för mening om mig?» frågade Rothknecht nyfiket.

»Att du är en riktig skurk, naturligtvis! Men det hjälpte

inte... Han fick lof att gå in på, att ni skulle återse hvarandra.»

»Han kommer väl att bemöta mig åtskilligt kyligt, förmodar jag...»

»I början, men det tar sig väl längre fram», tyckte Marie leende.

»Och festen på din födelsedag?»

»Skall naturligtvis gå af stapeln... Jag lofvade honom att vi skulle skaffa damer...»

»Ja, hvar fan ska' vi få dem ifrån... Jag känner inga, jag kan taga med...»

»Schniedorf är nog bekant med några, som med tacksamhet mottaga inbjudningen...

»Ja visst, Schniedorf skall styra om den saken... Men det får lof att vara några, som inte bära sig alltför illa åt.»

»Det ger vi tusan i», tyckte Marie, »vilja de supa sig fulla, så få de...»

»Men han kan gå sin väg!»

»Gå sin väg», upprepade Marie med en talande blick, »det kan du var lugn för, att han inte gör...»

Därpå förklarade Rothknecht, att han var trött och sömnig. Marie lotsade in honom i sängkammaren och bredde filtarna öfver honom på samma sätt som man gör öfver ett älskadt barn. Men när hans smala fingrar grepo efter hennes nacke och innästlade sig i hennes svarta hår, så gick det ånyo en rysning genom hela hennes varelse. Hon tyckte, att det kommit något så hemskt öfver älskaren, sedan han afslöjat gårdagens brott. Men det låg nästan en njutning i rysningen, ty hon hyste ju en sådan hänsynslös beundran för honom.

»Väck mig, när Schniedorf kommer», bad Rothknecht med en gäspning. Han hade ej känt sig trött på hela dagen, men nu kom sömnlustan och tog fullständigt öfverhand.

Schniedorf kom emellertid efter en kort stund, men Marie ville låta Rothknecht sofva så länge som möjligt och väckte honom därför ej med det samma.

Schniedorf befann sig därför — hvilket ej ofta hände — ensam med sin hustru och han begagnade därför tillfället att försöka kurtisera henne en smula.

Fastän han låtsade att vara ogenerad, så led han dock understundom alldeles gräsligt af att se sig förskjuten af den vackra kvinna, i hvars behag han en gång varit intagen med den sinnligaste passions vildaste begär, och hvilken ännu bibehöll sin skönhet i en hänförande hög grad. Och detta lidande hade under den allra sista tiden tilltagit i anmärkningsvärd skala. Han började nästan att hata Röthknecht för dennes insteg hos Marie.

Schniedorf lyckades lika litet i dag, som förut. Marie skrattade inte ens åt honom, hon låtsade inte ens, att hon observerade hans försök. Men när han blef för påflugen och tog i kjolen på henne, så slog hon till hans arm med en brutal kraft och bad honom med några mustiga ord att veta hut.

Emellertid försonades de snart igen, och innan Röthknecht vaknade, hade Schniedorf lyckats att vigga en fentilapp af Marie. Hon hade nyss fått ett halft dussin sådana af grefve Vinker.

När det, några timmar senare på aftonen, blifvit fullständigt mörkt, infunno sig två män med en kärra vid porten till rentier Pukenströms villa.

Den ena var lång och mager och hade grå mustascher, den andra var tjock. De hade ett par stora, gamla ytterrockar på sig, hvilka fullständigt skylde deras öfriga kläder.

Vid ett lämpligt tillfälle, när ingen gatvandrare befann sig i omedelbar närhet, tog den magre en nyckel ur fickan och öppnade porten med densamma. Båda gingo därefter in i huset.

Det dröjde inte länge, förrän de kommo ut igen, dragande med sig en tung koffert, hvilken de ställde på sin kärra. Och snart voro de långt borta från den åter låsta porten.

Öfver den magres anlete låg i detta ögonblick en stolt självmedveten, satiriskt strålande uppsyn. Sannolikt anåg

han, att koffertens afhämtande var den allra sista akten i det drama, som utspelats därinne i huset. Uppblåst af sin gamla tur ansåg han, att ingen skulle kunna upptäcka *honom*, när en gång brottet upptäcktes. Husdrängen med sina sura ögon var den ende nu lefvande, som sett honom hos Pukenström, och hur skulle denne kunna leda på något verkligt spår.

Öfver den tjockes ansikte låg ett lustigt grinande drag. Det föreföll, som om han sett något komiskt därinne, åt hvilket han ej kunde låta bli att skratta. Och det hade han ju också — hans kamrat hade visat honom de båda upphängda kropparna.

— -- —

»Ett mycket enkelt utkast, mina herrar!»

Den som uttryckte sig på detta sätt, i det han gjorde en gest mot en teckning, som stod framför honom, hade en gång förut befunnit sig i det rum, där han nu inför ett litet men utvaldt sällskap förevisade ett utkast till en jättetafla, hvilken skulle pryda den eleganta våningens eleganta sängkammare.

Det åskådande sällskapet bestod af Marie, grefve Vinker och Rothknecht. Dessa båda senare hafva alltså af Marie redan förts tillsammans. Hon hade gjort det med den sköna kvinnans privilegierade nyckfullhet, påverkad af dens bestämda önskningar, under hvars energiska vilja hon så uteslutande stod.

Det var endast en timma, sedan hon så godt som ånyo — således för andra gången — »presenterat» dem för hvarandra, och hon hade gjort det med en så öfverlägset fräck nonchalans, att den gamle kokottspecialisten grefve Vinker rent af beundrat henne, fastän han visade en sur min.

Han hade besvarat Rothknechts smidiga godtköpsfraser endast med några kyliga, intetsägande ord, och han hade hållit sig ytterst reserverad. Han hade sökt att inlägga den mest kalla värdighet i sitt väsende. Han ville förstås visa, *hvem* han var.

Och han såg, naturligtvis, verkligen Rothknecht nu med

helt andra ögon än förut. Detta icke blott för sammanträffandet i sängkammaren, hvilkets mest retfulla doft Marie redan lyckats att fläkta bort, utan först och främst i belysning af detektivkonstapelns påståenden.

Marie hade tagit fram Madeira och kaffe och vindrufvor och bakelser och allt möjligt, och hon hade pratat som en skata, och kastat fram det ena djärft ekivåka infallet efter det andra, och de båda herrarna hade visserligen dragit på mun, men inte mer heller.

I skämtsam ton, men med en pretentiös undermening, som allt för väl lyste igenom, hade Marie med särskild liflighet fört talet in på firandet af födelsedagen, detta ämne, för hvilket hon redan bearbetat grefven på tu man hand allt hvad hon förmått.

Hon hade, blott på raljeri, kommit fram med en hel del förslag, rörande olika sätt att trumma ihop främmande personer på födelsedagsfesten, och många af förslagen hade verkligen varit mycket komiska.

Ingen af de båda herrarna, hvilka sutto mycket stela och sorgfälligt undveko att möta hvarandras blickar, syntes emellertid vara villiga att acceptera hennes förslag eller att ställa sig i denna utsträckta måtto till hennes förfogande. De syntes finna ett visst nöje i att höra hennes munviga skämtsamhet, som förrådde ett *ovanligt* godt humör, men ingalunda fäste de något allvar vid hennes förslag.

Då hon emellertid helt ogeneradt kastat fram, att grefven och hon redan kommit öfverens om att bedja »Bibbenpupp» och »Knechtbom» skaffa damer, så lofvade Rothknecht att han skulle försöka uppfylla detta, om det var honom möjligt.

Och sedan hade Marie kommit fram med en massa lifvade påhitt, som i ogenerad tydlighet ej lämnat något öfrigt att önska. Hon hade pratat så många dumheter, att det var omöjligt att tro annat än att hon var riktigt bastant drucken. Och en smula stimulerad var hon nog, som vanligt — hon gick i en ständig rusdimma nu för tiden — men inte var det detta, som förnämligast stegrade hennes glädje. Om man dissekerat hennes tankestämning, skulle

»Ett mycket enkelt utkast, mina herrar!» (Sid. 1055).

man ha funnit, att det var triumfen öfver att ha visat Rothknecht, det hon *kunde* göra hvad hon ville med sina älskare, som kittlade fram uppsluppenheten. Och så ville hon förstås äfvenledes få bort den kyliga misstämningen, som måste kännetecknа de båda herrarnas första sammanträffande. Och så gaf ju talet om sällskap och damer direkta anledningar till så många lustiga anspelningar... Ja, det hade verkligen inte varit alkoholen, som satt hennes pladdrande tunga i rörelse, utan det hade varit hennes briljanta humör.

Och just som hon drifvit raljeriet till en sådan höjd, att de båda reserverade manliga individerna, som afhörde henne, började uppmjukas en smula och ej kunde underlåta att skratta med, så hörde de det dämpade ljudet af en ringning på tamburklockan, och ögonblicket efteråt hade Sofie kommit in och anmält, att artisten Flyborg bad att få tala med värdinnan.

Marie hade sprungit opp med ett verkligt glädjeskri på läpparna. Hur hade hon icke längtat efter, att han skulle komma! Hon var ju så gränslöst nyfiken att få se, hvad han hade förmått att göra för ett utkast! Och nu slapp hon att studera det ensam, hennes båda goda vänner skulle få vara med och dela öfverraskningen.

»Bed honom genast stiga på!» hade hon skrikit åt kammarjungfrun, men innan denna hunnit uträtta uppdraget, hade Marie varit ute och tagit emot den kommande i tamburen.

Rothknecht och grefven hade sett på hvarandra för första gången efter den hånfullt utmanande, långa blicken vid försonings-presentationen. Det låg nu ett menande leende i deras blick. Båda hade fått del af nycken, och båda kunde inte annat än le åt densamma. Denna gemensamma hemlighet, som de hade med den sköna damen, smälte en smula isen i rivalernas stela anletsdrag, denna is, som hos den ena af dem var verklig, men hos den andra endast ett effektsökande spel — —

När den till artist utstyrde detektivkonstapeln ringde på hos 'vackra Marie', visste han om, att Rothknecht —

det vill säga den misstänkte magerlagde — befann sig hos henne, men ej att grefve Vinker var där samtidigt. Detta hade han icke kunnat ana.

I enlighet med detektivchefens och Lands öfverenskommelse hade en annan konstapel fått i uppdrag att hålla utkik på 'vackra Maries' hus vid Drottninggatan. Denne hade naturligtvis icke till uppgift att ingripa, utan blott att göra några iakttagelser.

Men i ett fall hade han dock fått order att gripa in, och det var, ifall att bortskaffandet af några möbler eller utförandet af några reseffekter skulle ge antydning om, att det bevakade fruntimret eller någon ur hennes tvetydiga sällskap höll på att byta om vistelseort.

Något dylikt hade emellertid ej inträffat, och den utanför huset största delen af dagen posterande detektiven hade icke haft något anmärkningsvärdare att berätta än att Marie ett par gånger ensam farit ut och åkt, och att den där länge och magre med de grå mustascherna äfven gått in i porten ett par gånger. Land hade därför antagit, att allt befann sig fortfarande på samma ståndpunkt som förut, med undantag däraf, att grefve Vinker ej längre uppvaktade sin för detta älskarinna. Genom en ren slump hade den vaktande konstapeln varit borta några timmar, då grefven till fots — han hade beslutit att alltid hädanefter låta sitt ekipage stanna på en tvärgata ett stycke därifrån — gjorde sin entré i huset. Land var därför i full okunnighet om försoningen emellan den stolte sjuke grefven och hans fagra dämon.

Han väntade således ej att finna denne greflige kurtisör, med hvilken han för ett par dagar sedan haft ett sådant intimt samtal, i fru Marie Forsners våning, ty hade han det väntat, så hade han bestämdt ej infunnit sig nu, af fruktan att bli igenkänd.

Han misstänkte nog äfven att den andre, brottslingen, kände till utseendet på en af Stockholms förnämsta detektivkonstaplar, men då han aldrig visste sig ha haft något direkt att göra med denne, och han således ej kände till

Lands röst, antog detektivkonstapeln för gifvet, att hans förklädnad skulle skydda honom.

För säkerhetens skull hade han emellertid varit nog försiktig att i sin utstyrsel och maskering vidtaga en del små kompletteringar, hvilka visserligen ej i minsta mån förändrade det totalintryck, som Marie förut fått af honom, men dock ännu mer gaf honom en typisk artistprägel och beslöjade hans vanliga utseende.

När Marie sprang ut till honom i tamburen, gjorde han en artig bugning, i hvilken också låg ett tack för sist. Och deras ögon möttes i ett förstående leende. De hade ju angelägenhet tillsammans, en mycket intressant angelägenhet till och med.

Marie bad honom ifrigt både med sina läppar och sina gester att han skulle stiga på.

»Det är ett par herrar därinne», sade hon, »men det gör ingenting, de äro bekanta till mig, och jag har redan talat om för dem, att jag beställt en tafla utaf er . . .»

Två herrar! . . . Land ryckte till. Hvem kunde den andra vara? Aha, antagligen hennes man! Men de båda gökarna ha således inte gjort sällskap opp, reflekterade han.

Om några ögonblick stod detektivkonstapeln, hvilken hade en pappersrulle i handen, i dörren till salongen, där Rothknecht och grefven befunno sig, föregången af den ifriga och nu ännu mera uppspelta Marie. De båda gästerna hade ännu leendet kvar öfver ansiktena.

Det var nära att Land studsade till, när han fick se grefven . . . och sida vid sida med denne äfventyrare, för hvilken han fått en sådan bestämd varning. Var då denna kvinnas makt så stor, att hon kunde behålla sina älskare så länge hon själf ville, äfven om det hände aldrig det? Land erinrade sig i detta ögonblick, hur han själf — och han hade ändå haft de viktigaste polisärenden — hade skälft af sinnlig rörelse, när han befann sig ensam med henne i den öfverdådiga sängkammaren.

Land insåg nu att han hade två att spela komedi för, och att han särskildt måste spela sin roll väl för att inte

grefven skulle igenkänna hans röst. Att hans ansikte skulle bli igenkändt i denna hans nuvarande förklädnad, det fruktade han inte.

Men de båda herrarna betraktade honom med stor nyfikenhet. Icke därför, att de togo honom för hvad han var, en spion, ty ingenting hade ju kunnat väcka en sådan misstanke, utan därför att de ville se den målare, som inlåtit sig i underhandlingar med deras älskarinna om målandet af en stor tafla, som speciellt var afsedt för sängkammaren och hvilken därför naturligtvis kom att bli litet djärf, lindrigast sagdt.

Då de kommo att tänka på detta, blef det leende, som förut spelat öfver deras ansikte, ännu en grand starkare, när de besvarade artistens hälsning. Och i detta besvarande låg också en smula öfverlägsenhet, ty både Rothknecht och grefven ansågo sig ju för betydligt styfvare än denne långhårige riddare af penseln, hvilken gick omkring i husen och bjöd ut sina kludderier.

Lands min var däremot mycket allvarlig.

»Mina herrar!» sade han en smula vårdslöst. Han undvek att se på de båda andra ännu eller att precis visa dem sitt ansikte orörligt.

»Det var då riktigt hyggligt af er, att Ni kom så snart igen med ett utkast», ropade Marie gladt, i det hon gick honom inpå lifvet, liksom hon tänkt att taga pappersrullen ifrån honom och rulla ut den för att tillfredsställa sin nyfikenhet.

Nu drog Land på mun, och han besvarade hennes otålighet med att hastigt rulla opp det hvita papperet, på hvars rätsida syntes några svagt uppdragna konturer. Han höll det, alldeles som en krämare, som förevisar ett vackert tygstycke, framför de tre åskådarna, och det var just i detta ögonblick, som vi förut presenterade honom för läsaren — —

Fastän både grefve Vinker och herr »Knechtbom» tydligen ansträngde sig att till det yttre synas likgiltiga, så var det dock icke svårt att lägga märke till, huru deras ögon spelade af den skarpaste nyfikenhetslusta, och de kunde

icke afhålla sig från att då och då sträcka fram hufvudena en smula.

Utkastet var synbarligen mycket enkelt — Land hade naturligtvis icke ansett det skäl i att be den artist, till hvilken han vändt sig, att nedlägga för stort arbete därpå — men det åskådliggjorde ändå ganska tydligt, huru detektiven-artisten hade uppfattat den lättsinniga och nyckfulla courtisanens lysande idé. Nåja, kanhända inte som han *uppfattat* den, ty han hade nog förstått, att hon menat något — värre. Men det hade sannolikt roat honom och artisten, som utfört det, att ge hennes önskningar detta uttryck.

Det fanns endast *en* hufvudfigur på det raskt nedraspade utkastet. Denna figur var en naken kvinna, så som Marie önskat — en alldeles naken, utan någon som hälst betäckning, en Venus-gestalt, en Snöklocka. Men öfver gestalten låg icke renhetens och oskuldens prägel utan teknaren hade synbarligen sökt att få fram den fullständiga motsatsen till detta — så som Marie väl också önskat. Han lät henne hårdt, nästan krampaktigt böja sig bakåt och hade därigenom fått fram en rundad, spänd linie af det fylliga bröstets, magens och det ena benets konturer. Det var i denna djärft buktiga linie som det retande, det lättsinniga låg, liksom också i draget kring mun. Hon höll bägge armarna sträckta mot höjden, och detta var kanske det mest karaktäristiska i hela gestalten. De voro bakåtböjda, äfven de, med en våldsamt sinnlig kraft. Mellan den venstra handens fingrar hängde lätt en pokal, glädjens sinnebild. Den högra handen hade däremot en annan uppgift; dess fingrar voro nervöst uppspärrade, och kring hvarje finger var virad en tråd, som hängde ned till marken, och vid den andra ändan på hvarje tråd var en manlig figur fastbunden. Dessa representanter för det manliga könet voro iklädda festdrägter, och de voro hvar och en icke större än en af kvinnans händer. De tycktes sprattla rätt tappert med armar och ben, och den stora nakna kvinnodämonen föreföll att vilja leka med dem genom att draga i trådarna, när det behagade henne. Konturerna voro, som sagdt, mycket enkla,

men som helhet gjorde dock de med tuschpennan raskt dragna linierna en slående effekt och framhäfde på ett kraftigt sätt särskildt hufvudfigurens karaktär.

När Land med en rörelse, som han sökte göra så bevisande som möjligt för att han själf var teckningens skapare, rullat opp papperet och sedan håller fram det till beskådande, blir det en half minuts paus, under hvilken ingen säger någonting.

Men det synes på minerna, att alla tre åskådarna i visst fall känna sig besvikna. De ha synbarligen väntat sig något betydligt frivolare och pikantare.

Land ser på Maries min alltför tydligt, att han fallit i hennes onåd, därför att han icke bättre hade uppfattat hennes »idé». Har han haft någon afsikt med att blott och bart låta göra utkastet för taflan till en slags satir öfver courtisanens makt öfver sina älskare?

»Åhja!» tycker Marie med en axelryckning, »men inte var det precis *så*, som jag menade...»

»Det passar ju inte att göra de små manliga figurerna nakna», anmärker Land ironiskt, hänsyftande på hans förra samtal med Marie.

Endast hon förstår honom också riktigt, och Land får mottaga en högst onådig blixt af förtrytelse från hennes vackra ögon.

»En charmant kvinna», säger grefve Vinker med viktig högdragenhet och pekar på teckningen, »en charmant figur, en läcker ställning... Vill Ni inte ha den, fröken Marie, så beställer jag taflan... En präktig idé också för resten...»

Det sista påståendet efterföljes af ett lågt skratt. Grefven ser ånyo på Rothknecht, och denne skrattar med.

I detta ögonblick vågar Land göra, hvad han tänkt på länge, nämligen egna någon uppmärksamhet åt den af åskådarne, mot hvilken hans tankegång hufvudsakligast är riktad. Af en slags instinktiv fruktan för, att den sökte brottslingen var ovanligt misstänksam, har han ej velat fixera honom ännu.

Detektivkonstapelns ögon riktas mot Rothknechts bleka

ansikte. Land har sett förut, att han var utan mustacher, hvarken några grå eller af annan färg pryder hans starka ansiktsprofil. Men detektivens vana blick upptäcker, att på öfverläppen glänser en obetydlig liten vattenfärgad fläck, liknande stelnadt gummi. Fläcken är högst obetydlig, men för Lands reflektion tar den formen af ett kvarglömdt märke efter de grå mustacherna hvilka aftagits vid inträdet.

Ansiket för öfrigt är intressant nog för polismannen att beskåda. Den vid olika brottslingsfysionomier vana betraktaren behöfver ej se på det länge för att finna, att uttrycket anger en låg natur och en hänsynslös viljekraft. Land gör inom sig den reflektionen, att *sådant* hade han just väntat att finna ansiktet hos den man, som med den kallaste beräkning begått två mystiska mord, hvilken hvarken begagnat revolvern eller dolken utan med kallblodig djärfhet inslagit ett litet egendomligt verktyg i tinningen. Undersökningen af de nästan osynliga hålen hade ju pekat hän mot ett mordverktyg, hvars beskaffenhet var okänd i polisanalernas intressanta sidor.

Och särskildt i de svarta ögonens kalla, stickande afgrundsglans ser han bekräftelsen på den djärfve brottslingens karaktär med en sådan romantisk förvissning, att han börjar att skälfva af medvetandet utaf att stå endast två eller tre steg från den sataniska usling, som han sökt förgäfves i åratal, oaktadt denne tycktes ha dagligen korsat hans väg på Stockholms gator.

Emellertid får hans fixerande ej räcka mer än några korta ögonblick. Men hans sinnesrörelse i denna stund är genom förhållandenas utveckling så stark, att han behöfver använda hela sin viljestyrka för att utan några missgrepp kunna spela sin artistroll.

Påverkad af grefvens yttrande och de båda männens gillande blickar, synes Maries omdöme om taflan förändra sig en smula.

»Den där skulle kanske bli ganska treflig», säger hon och mäter den stora figuren med ett ögonkast.

»Hur länge tror Ni, att Ni skulle behöfva måla på den?» vänder hon sig åt Land.

Hon möter i samma ögonblick Rothknechts blick, och samma tanke, tanken på utrikesresan, lockar fram ett likadant småleende på bådas läppar.

Grefven märker detta, märker deras utbyte af blickar och deras gemensamma småleende, och då han i artistens närvaro ej vill komma med något häftigt yttrande, stiger han i stället häftigt opp, vänder de andra ryggen och går in i ett annat rum. Om några ögonblick återvänder han dock, men han har ett mycket buttert uttryck i ansiktet.

Under tiden har Marie och »artisten» hållit på att utbryta en del tankar om den påtänkta stora målningen. Marie söker ännu att åskådliggöra, *att* hon menat något annorlunda, något med flera figurer och ett pikantare motiv, men när hon riktigt skall förklara *hvad* hon menar, så trasslar hon in sig och försöker att rodna och afslutar med något frivolt skämt, som inte hör till saken, medan Land och Rothkneckt se på hvarandra och utbrista i ett lustigt skratt — *detektiven och mördaren.*

Märkte den sistnämda, att det icke låg riktig naturlighet i den förstnämdes skratt, utan att han fick anstränga sig en smula för att få fram det, därför att det var helt andra tankar än löjet öfver Maries skämt, som brände i hans tankeverksamhet? Säkerligen icke, ty då hade nog detektiven aldrig kommit ut igen ur 'vackra Maries' våning eller också hade mördaren i morgon varit försvunnen med sin älskarinna, om också denna tänkt fira tio födelsedagsfester inom den närmaste tiden och om det också stått tio detektiver och vaktat där nere på Drottninggatans trottoar.

Marie ville emellertid veta, hur lång tid det skulle åtgå att få taflan färdig, hvad den skulle kosta, hurudana färgnyanser den skulle innehålla samt allt möjligt annat. Och Land svarar med ett allvar och en säkerhet, som visar, att han är beredd på dessa frågor och att svaren varit öfvervägda.

Hon begagnar emellertid hvarje tillfälle att kasta en blick på Rothknecht, hvilken halft med leende och halft med likgiltighet lyssnar till det samtal, som hans älskarinna för med målaren, och hvilket han öfver hufvud taget anser för dumt pladder, ty han är öfvertygad om, att de ändå inte komma att stanna så länge i Stockholm som till att den där taflan blir färdig.

När målaren nämner sitt höga pris — Land drager till med ett och ett halft tusen kronor — så blir Rothknechts leende dock ett grand starkare än hans likgiltighet. Han är ytterst nyfiken, hvad Marie skall svara därpå, och han sneglar en smula åt grefven till. Det är ju ändå denne senare, hvilken i detta ögonblick måste inbilla sig, att det är han, som skall betala kalaset.

Rothkneckt känner också en obehagligt påträngande lust att ge luft åt ett riktigt gapskratt, då grefve Vinker gör en bred grimas, när han hör summan uttalas, likasom han anser sig vara så god »konstkännare», att han förstår, att den där artisten ej ser ut för att kunna måla en tafla för *det* priset. Att dra opp en pennteckning, som såg försvarlig ut, det kunde väl gå för sig, men att utföra en verklig målning, det var en annan sak. Hvarken Land eller Marie ser emellertid grimasen.

Marie svarar ingenting, när Land nämt summan. Hon vill förstås hvarken säga, att den är för stor eller att den är för liten. Men i sammanhang därmed erinrar hon sig plötsligt, att hon är skyldig artisten pängar. Hon har förstås inte tillräckligt själf, men hon — vill försöka låna af grefven.

»Min bäste herr Flyborg», säger hon ogeneradt, »Ni har att fordra för den lilla taflan, som jag köpte af er...»

Med ett diskret leende på läpparna gör Land en vördnadsfull bugning.

»En bagatell», säger han. »Om det ej passar i dag..»

»Åh, det är ingen bagatell», ropar Marie. »Är Ni så rik, min herr artist, att Ni anser tvåhundra kronor för en bagatell...»

»Inte för mig, min fru, men för Er...»

»Jag tror det var tvåhundrafemtio till och med... Ja, Ni fick ju ett erkännande...»

»Ni var af godheten att skrifva upp summan på ett visitkort...»

»Jag har inte pängar i dag heller... men kanske jag kan få låna det som fattas af herrarna...»

Marie yttrade detta med en oefterhärmligt behaglig näsvishet, och Land märker med en viss humoristisk iakttagelse, att båda rycka till. Ur reflektionen, hvem hon skulle fråga först, tager hon emellertid Land snart, då hon vänder sig mot grefven med en mycket lugn säkerhet och utbrister, med de leende ögonen uppspärrade mot sin grefliga vän:

»Kan Ni låna mig två hundra kronor på ett par dagar... jag har bara femtio själf, och Ni hör att jag är skyldig tvåhundrafemtio.»

Grefven blir synnerligen mycket nervös och äfven förargad. Han erinrar sig ju, hvad han redan fått gifva Marie efter »försoningen», och han tycker, att det är oförsvarligt fräckt af henne att försöka att pungslå honom i en alldeles främmandes närvaro. Han är emellertid ännu nog hänryckt efter återseendets ljufva glädje för att inte blifva *för* mycket arg.

»Min bästa fru Marie», tycker grefven, »jag tror inte, att jag har några större summor på mig...»

»Se efter, så är ni snäll!» ber den sataniska kvinnan med en obeskrifligt lustigt oskyldig min.

Grefven är tvungen att taga upp sin plånbok, och Marie smyger sig nyfiket tätt intill honom, synbarligen för att kontrollera hans uppgifter.

Hur diplomatiskt försiktig han är att manövrera sin plånbok, så kan han dock icke hindra att Marie får se skymten af några större sedlar i ett af rummen.

»Hvad var det Ni hade där, säg?» frågar hon skämtande. »Får jag se!»

Hennes små hvita fingrar ha redan fattat i ett hörn på den eleganta plånboken.

Men då grefven anser det vara under sin värdighet att i andras närvaro låta henne undersöka sina penningegömmor, så har han intet annat val än att själf taga fram, hvad hon vill ha.

»Det var verkligen mer än jag visste», säger han med så obesväradt lugn som möjligt, i det han tager fram två hundrakronsedlar och räcker dem åt Marie, hvilken genast springer in i ett annat rum och hämtar hvad som fattas. Med graciös värdighet öfverlämnar hon sedan den fulla summan åt Land, som mottager den med ett tacksamt och förtjust småleende.

»Jag hoppas, att Ni fortfarande är belåten med min tafla 'De badande kvinnorna'?» frågar han förbindligt.

»Ja visst», tycker Marie i glad ton. »Ni har ju själf sett, hur bra den passar... Den hänger på samma plats, där vi profvade den...»

Både Rothkneckt och grefven rycka till en smula. Hade den svarthårige artisten varit inne i hennes sängkammare också? Det är ju där, som taflan hänger.

Emellertid gör Marie det inbjudande förslaget, att »herr Flyborg» skall stanna och dricka ett glas vin med de öfriga och hon ber honom slå sig ned på en stol, så att de ännu vidare kunna språka om den stora taflan.

Hur frestande detta kan vara för Land att få göra den magre munsjörns närmare bekantskap, så vågar han dock icke uppfylla Maries önskan af fruktan för att grefven skall känna igen honom och då äfven i öfverraskningen genom någon oförsiktighet förråda honom för de andra.

Han skyllar därför på, att han just för ögonblicket har något angeläget att uträtta på annat håll och att han därför nödgas aflägsna sig. Han erbjuder sig att — komma igen en annan gång. Och härpå går Marie med nöje in. Det synes på henne, att han till en del vunnit henne för

sitt tafle-motiv, om det också icke var sådant som hon tänkt på från början.

Land tager alltså ett förbindligt afsked af den sköna värdinnan, och han bugar sig med stor sällskapsvana för de båda herrarna.

Han rullar ihop papperet, men Marie anhåller om att få ha det kvar — endast ett par dagar, tillägger hon. Hon tänker på sin födelsedagsfest, som snart skulle gå af stapeln. Det skulle ju vara pikant att vid det tillfället få hänga upp teckningen på väggen i ett af rummen, äfven om den var primitiv, i synnerhet som den vackra kvinnans anletsdrag omisskänligt påminde en smula om Maries.

Efter några invändningar och påpekanden om teckningens enkla utförande går Land naturligtvis in på Maries önskan och får därför många tacksamma blickar, från hennes vackra ögon.

Han tvingas också, innan han går, att på stående fot hälla i sig ett glas vin samt att, som Marie skämtsamt uttrycker sig, »stoppa några vindrufvor i fickan».

Han gör verkligen också detta, han tager en klase, som Marie lägger in i ett silkespapper åt honom, omsorgsfullt som den noggrannaste husmor.

Då han sticker den omsvepta drufklasen i fickan, känner han, att det stöter mot ett annat föremål, som ligger där — äfven det insvept i silkespapper.

Det är broschen. Han hade glömt bort den fullständigt under den för honom så intressanta och spännande situationen, då han stått öga mot öga med den person, hvilken han *nu* kunde svärja på var den sökte mördaren.

Men då han nu märker den, trefvar han efter den med fingarna och skjuter vindrufklasen inunder för att ha broschen lätt tillgänglig, ifall han skulle kunna lägga den ifrån sig, som han beräknat. Han ville ju hitta den sedan i våningen, och i närvaro af vittnen.

För att komma från salongen ut i tamburen måste han gå igenom ett rum. Han ser sig försiktigt om efter en plats, på hvilken han lämpligen kan sticka undan broschen,

hvilken han nu med fingrarna befriat från silkespapperet.

Men Marie följer tätt efter honom i spåren ända ut till förstugudörren, fast han sätter förstås intet vidare värde på denna artighet.

I ett hörn just invid dörren stod en gungstol, hvars eleganta matta släpar på golfvet.

I det att detektiven blir stående med ryggen åt gungstolen, vänder han blicken åt en tafla, som hänger på väggen och framställer en fråga till Marie rörande densamma, hvilket naturligtvis äfven kommer henne att vända sina blickar åt det hållet.

Fastän han känner på sig, att det är litet oförsiktigt, så behärskas han dock så starkt af den stämmning, som hans framgångar medfört, att han ej kan underlåta att äfven utföra sin plan med det ödesdigra lilla smycket. Han vill icke lämna våningen utan att ha gjort detta, han skall icke känna sig tillfredsställd annars.

Med stor mjukhet drager han upp handen ur fickan och lägger den på ryggen, medan han genom ett nytt yttrande af starkt kritiserande art håller Maries blickar fortfarande fästade på taflan.

Ett ögonblick senare har han med ett lagom starkt kast placerat brochen i hörnet bakom gungstolen. Den faller, inkastad från sidan, tyst på den tjocka, mjuka bryssel-mattan.

Det var också härpå som detektiven byggt beräkningen, att kastet ej skulle höras. Men ett svagt ljud åstadkom den dock, då den träffade mattan. I samma ögonblick vänder detektiven sig mot dörren för att gå ut.

»Tappade ni någoting?» frågar Marie hastigt, i det hon låter blicken fara öfver golfvet invid dörren. Broschen ligger dock skyddad för hennes blick bakom gungstolen.

»Jag?» säger detektiven förvånad. »Nej, visst inte...»

»Jag tyckte, att det var något, som föll till golfvet..»

»Det var väl ute i tamburen...»

»Ja, det kan hända!»

När hon kommer ut i tamburen, kikar hon på golfvet för att upptäcka hvad det var, som föll... Men det flyger snart ur hennes tankegång.

Hon följer »artisten» ända till dörren och stänger den efter honom, i det hon med ett älskvärdt leende ber honom snart komma tillbaka. Och Land försäkrar tacksamt och trovärdigt — att det icke skall dröja länge innan han kommer igen.

Och det är med stor tillfredställelse, som Marie hör detta, ty hon tycker verkligen, oafsedt den gemensamma angelägenheten med taflan, att det skall vara roligt att få se några andra människor hos sig ibland än de gamla vanliga.

När Land kom ner på gatan, så har han samma känsla, som när han förra gången kom ut från Maries våning — samma känsla, men dock i vissa afseende mycket olika. Den första gången hade han känt sig berörd af den varma elegansen och den parfymerade luften däruppe, men i detta ögonblick tränger sig en förnimmelse på honom, ungefär som om han kommit ur en röfvarkula eller ett förbommadt spelhelvete, som om han kommit från ett mörkt, mörkt rum ut i dagern, i ljuset.

Det var väl Rothknechts stickande mörka blickar och hemska roffågelsfysionomi, som försatt honom i denna stämning, uppjagad tillika af de föregående tankefantasier, som gått hand i hand med jakten efter mördaren.

Land tycker sig ännu se honom framför sig, den karaktäristiska boffiguren däruppe i 'vackra Maries' våning, där han satt med sina smala ben kastade öfver hvarandra, med sina långa, hvita fingrar böjda som klor öfver stolskarmen, med det hånfullt satiriska draget öfver munnen och den lurande blicken under den svarta pannluggen...

Det skulle icke dröja många dagar till, innan mördaren var fast. Land var belåten med sitt besök däruppe, det hade varit en rätt intressant rekognoscering.

— — —

När rummet utanför salongen i fru Maries våning

städades dagen efter den dag, då grefven och Rothknecht åter sammanförts och då artisten varit uppe med sin stora penntecknig, så hittades bakom gungstolen den i flera dagar saknade broschen.

Upphittandet väckte synbarligen tjänstepigans stora förvåning, ty rummet hade ju städats flera gånger sedan Marie hållit rumor efter det bortkomna smycket, men flickan sprang naturligtvis genast för att öfverlämna det till sin häftiga matmor, så att denna icke skulle kunna beskylla sitt tjänstefolk för att ha tagit broschen.

När Marie mottog den, blef hon ännu mera förvånad än tjänaren. Hon blef på samma gång glad, och i första ögonblicket tänkte hon icke på annat, än det slarfviga sätt, på hvilket man städat rummet förut, öfver hvilket hon äfven gjorde några förargade anmärkningar.

En stund efteråt föll hon i en del underliga, underliga funderingar, för hvilka hon icke kunde få en enda reel hållpunkt, men hvilka dock rörde upp hennes sinne på ett rent af fruktansvärdt sätt.

Hon erinrade sig nämligen det där ljudet, som hon hört, när hon stått och tittat på taflan, som artisten Flyborg kritiserat, och då han stått invid gungstolen — just där broschen hittats.

Var det *han*, som kastat den? Var det *det* ljudet, som hon hört? Hade han tagit den med sig förra gången, när han var uppe? Hvad kunde han ha för afsikter att bära sig åt på detta sätt? Var han tjufaktig och hade han fått samvetsbetänkligheter? Eller var han inte någon artist, utan bara en förklädd sådan? Hvad kunde han då vara? En polisspion eller något dylikt? Skulle händelsen med broschen vara ett bevis för att Rothknechts aningar vunnit bekräftelse? Hvarför hade just *den* broschen fallit i tjufvens klor, det hade ju funnits andra broscher på samma ställe, då den försvann?

En hel del dylika tankar genomkorsade hennes hjärna, och hon såg i spegeln, att hon blifvit blek som ett lik. Hon såg, huru händerna skälfde som asplöf. Hon hade aldrig

insett, hvilken risk hon löpte, genom att stå i förhållande till den brottslige Rothknecht, så väl som i detta ögonblick. Hon hade nog ofta känt sig orolig och rädd, men hon hade aldrig sett den svarta afgrunden så väl för sina fötter som i detta ögonblick. Skulle det *kunna* hända, att hela hennes glada, bekväma lif i ett nu bröts af och att vanära och fängelse skulle blifva hennes lott — —?

Ah, hvad var det där för dumma fantasier, som en så enkel händelse, som att slarfviga pigor inte städade ett golf ordentligt, väckt fram! Men det var väl därför, att det just varit *den där* broschen — den som hon själf kastat ut på gatan för länge, länge sedan. Åh, det var ju inte länge sedan, men hon *tyckte*, att det var *förfärligt* lång tid sedan dess, ty det hade händt så mycket, så mycket med henne.

Hon såg stelt, undersamt framför sig, där hon satt på en stol med broschen i hand. Men hon lyckades snart öfvervinna alla de där obehagliga fantasierna. Ju mer hon tänkte sig in i saken, ju tydligare tyckte hon sig inse, att allt, hvad hon förut fruktat, måste förvisas till omöjligheternas område. Artisten hade ju genom hela sitt uppträdande, sitt utseende, sitt sätt, sina teckningar, sin tafla och genom alla andra omständigheter, som voro förknippade med hans båda besök, ådagalagt, att han verkligen var den, som han gaf sig ut för.

Alla hennes föregående dumma tankar och all hennes fruktan voro endast framkallade af, att hon var nervös, att hennes nerver voro klena.

Det var så mycket, som under dessa dagar alstrat hennes nervositet, den andliga ansträngningen vid grefvens mottagande, Rothknechts nya mystiska äfventyr, tanken på nya uppslag till födelsedagsfesten och åtskilligt annat.

Det var ju därför inte underligt, att hon låtit en i sig själf ringa omständighet draga i väg med henne in i en del obehagliga men ogrundade tankegångar.

Dock, ju mer hon tänkte på det, ju säkrare blef hon,

att hon misstagit sig. Och hon bestämde sig för att inte säga något åt Rothknecht, som hade sammanhang med artisten. Det skulle endast i onödan väcka hans irriterande tankespöken. Och han skulle naturligtvis vilja ge sig i väg med det samma och vilja lämna möbler och alltsammans i sticket. Men *det* ville inte hon!

Med ett tillkämpadt lugn fäste Marie broschen vid sin klädning. Hon skulle bära den hvarje dag, och på födelsedagsfesten också! Det skulle blifva hennes egna modiga protest mot hennes egna dåraktiga fantasier!

Om hon sålunda sökte inbilla sig själf, att hon var lugn och om hon också till det yttre föreföll så, låg dock ännu dallringen af en oro, starkare än någonsin förut och framkallad af de senast timade händelserna, på botten af hennes själ. Och Rothknecht skulle nog nu ej få svårt att locka henne med sig, ifall resan också skulle ske om ett par veckor endast — — —

När därför detektiven Land efter besöket hos 'vackra Marie' bland andra reflektioner äfven gjorde den, att han begått en dumhet, då han, tvärt emot hvad hans chef varnat honom för, på ett så olämpligt sätt kastat broschen ifrån sig, så reflekterade han alldeles rätt. Och denna hans försent stadgade åsikt skulle sannolikt i långt högre grad förargat honom, om han direkt känt till Maries tankar efter det att broschen hittats bakom gungstolen. Men måhända skulle det resultat, till hvilket hon slutligen syntes ha kommit, göra det, att hans oförsiktighet ej inverkade något på händelsernas gång.

FEMTIOFJÄRDE KAPITLET.

När patron Pukenströms husdräng morgonen efter sin tilländalupna, af den nye betjenten å husbondens vägnar beviljade permission återkom till patronens villa, så fann han porten låst.

Han kom i vanlig tid, på den tid, som han brukat komma under alla åren förut, men han visste icke att det hade händt någon gång förr, att porten varit låst, ty hushållerskan var minsann en människa, som ej brukade försofva sig.

Man må ju därför ej förvåna sig öfver, att det väckte hans förundran, och att han började reflektera öfver, hur det hängde samman.

Han var emellertid en trög natur, och sedan han därför ruskat på porten en smula, men inte hört ett ljud inifrån, så gick han därifrån med beslutet att återkomma vid en tid, då porten säkert hade öppnats.

Han återvände vid middagstiden. Och att hans förvåning då, öfver att porten fortfarande var låst, blef femtio gånger större än den blifvit på morgonkulan, det var ju alldeles självklart.

Nu ansåg han det inte lönt att ens ruska på porten, ty nu kunde ju inte orsaken vara den, att hushållerskan försof sig. Vid middagstiden måste hon ju under alla förhållanden ha vaknat.

Han stod en stund och funderade utanför den låsta porten och då han fortfarande inte hörde ett knäpp och inte kunde se något, som rörde sig inne i trädgården, så gjorde han den reflektionen, att patronen måtte plötsligen farit bort och tagit både hushållerskan och betjenten med sig.

När drängen dagen efteråt ånyo kom tillbaka till huset för att se efter, om de bortresta voro hemkomna, fick han se en syn, som kom till och med *hans* tröga blod att sätta sig i rörelse af den största spänning. Hvad i Herrans namn hade då händt hos hans gamle patron?

Nu voro de båda bleckbetäckta järnportarna uppslagna på vid gafvel, men midt i porten stodo två poliskonstaplar och vaktade. Utanför, på gatan, stod en stor påträngande människomassa, hvilken hindrades af poliskonstaplarna att gå in på gården. Han hörde huru man hviskade om mordbrand och mord och dylika hemska saker.

Husdrängen, som med rätta ansåg sig höra till huset, trängde sig igenom folkmängden och gick fram till poliskonstaplarna och upplyste, hvem han var. Han släpptes då in och uppmanades att meddela sig med öfverkonstapeln, som befann sig inuti byggnaden.

På gården fann husdrängen utkastade en del halfbrända möbler, mattor och tapetbitar. Äfven där stodo ett par poliser. Några brandsoldater posterade vid en kvarlämnad handspruta, och några unga herrar, som antagligen voro tidningsmän, stodo och skrefvo i sina anteckningsböcker.

Då husdrängen åter upplyste om, hvem han var, gick en af konstaplarna in efter öfverkonstapeln, hvilken i och för sin rapport var inne i byggnaden, tillsammans med ett par detektiver, och gjorde undersökningar.

Drängen, den ende lefvande man således hittills påträffat af husets folk, fick nu några korta upplysningar, om hvad som händt.

Vid tvåtiden på morgonen hade en patrullerande nattkonstapel sett rök uppstiga från villan inuti trädgården, och han hade ögonblickligen från närmaste brandskåp allarmerat brandkåren. Därefter hade han sprungit till huset igen, men funnit porten låst, liksom ej heller någon enda människa inneifrån svarade på hans höga rop. Dessa hade emellertid lockat några personer från de närbelägna husen dit, och med deras tillhjälp hade han lyckats spränga porten, ungefär i samma minut, som brandkårsvagnarna anlände. Äfven dörrarna till byggnaden fingo sprängas, hvarjämte fönstren slogos in och slangen infördes. Efter en halftimmas arbete hade elden blifvit släckt, sedan den förtärt en hel del möbler med mera. I samma rum, där det brunnit, hade man på golfvet funnit två halfuppbrända människokroppar, en man och en kvinna, med rep om halsen och under sådana omständigheter, att elden påtagligen afbränt de rep, i hvilka de på väggen varit upphängda.

Dessa voro de kortfattade underrättelser, som fyllde drängen med fasa och förskräckelse, och då man förevisade honom de funna kropparna, hvilkas ansikten voro ganska väl bibehållna, kunde han genast konstatera, att de i lifstiden tillhört hans husbonde, patron Pukenström, och dennes hushållerska.

Drängen underkastades genast ett förhör, och redan genom det samma började polisens mening att klarna. Det var naturligtvis den nyengagerade »betjenten», hvilken föröfvat de fruktansvärda brotten.

Husdrängen fick noggrant redogöra för hans utseende, och fastän han icke tycktes ha aktgifvit så noga på detta under de få och hastiga sammanträffandena, så fick man dock klart för sig, att det var en lång och mager person med ett blekt ansikte och svarta polisonger.

Ryktet om dubbelmordet och mordbranden spred sig under dagen lopp rundt omkring i de närbelägna kvarteren,

och på eftermiddagen innehöllo aftontidningarna långa berättelser om det uppskakande dramat. Hela Stockholm strömmade på aftonen till rentierns lilla snygga villa i trädgården för att taga platsen i betraktande. På polisens bestämda befallning hade tidningarna, ifall deras reporters uppsnappat något, uraktlåtit att nämna om husdrängens upplysningar eller om hvem, man misstänkte. Men det talades dock om det man och man emellan.

— — —

Polisens absolut gifna antagande, att det var samma person, som beröfvat de bägge offren lifvet och anlagt elden, var naturligtvis riktig, om den också icke genast fick klarhet uti, att det var så mycket som några dagars mellanrum mellan de båda illgärningarna.

Rothknecht hade varit så säker på, att hans personlighet och hans existens voro okända för stockholmspolisen, att han i början ej haft en tanke på att med den röda hanens hjälp utplåna spåren af morden och stölden. Han hade varit öfvertygad om, att man aldrig skulle få några skäl till att söka efter gärningsmannen i 'vackra Maries' våning, och genom denna sin säkra öfvertygelse hade han ju äfven med ogeneradt lugn placerat sin stora, innehållsrika betjent-koffert i samma våning.

Emellertid hade han sedermera anfäktats af en del andra tankar, hvilkas resultat hade blifvit det, att det kanske var bäst ett tutta eld på hela huset, så att både morden och stölden blefvo begrafna under askan. I lyckligaste fall, tänkte han, skulle man kanske tro, att äfven den nye betjenten blifvit uppbränd, och då kanske man inte ens kom på tanken, att något brott förelåg, hvilket vore så mycket bättre.

Sedan Rothknecht under kvällen förut, förklädd, genom promenader i närheten af huset förskaffat sig visshet om, att husdrängen ej med våld beredt sig inträde, utan att allt befunnit sig i samma skick som förut, smög han sig — samma natt, som eldsvådan egde rum — in i huset vid tolftiden på natten, just under den mörkaste timman. När

han vid tvåtiden lämnat villan, hade han gjort det i den öfvertygelse, att den om en timmas tid skulle stå i ljusan låga, och att den som en vedbrasa skulle brinna ned i grund och botten.

Han hade varit nog försiktig att anlägga elden så, att ingen rök och inga lågor skulle tränga ut, förrän tillräckligt lång tid förflutit efter hans aflägsnande.

Men den försiktige munsjör Rothknecht hade den gången varit för mycket försiktig, ty genom hans arrangemang hade det brunnit så långsamt, att det hufvudsakligast alstrats rök, och när då en ruta sprängts, då steg det genom densamma ut en sådan intensiv rökpelare, att konstapeln lade märke därtill, och brandkåren alltså kunde anlända, innan ens hela det rum, där elden anlagts, blifvit fullständigt härjadt.

När mordbrännaren därför, äfven han, i aftontidningarna fick läsa beskrifningarna öfver dramat, så fick han på samma gång kännedom om, att hans uträkning misslyckats, huset hade ej brunnit opp.

Men det gjorde honom icke värst bedröfvad, han ansåg sig vara skyddad ändå. Och Rothknecht var nog fräck och nyfiken att framemot kvällskvisten blanda sig i den folkhop, som rörde sig förbi det i hast så beryktade huset.

Men länge hade han inte tid att stanna där. Han skulle hem till sitt hotellrum — han hade under sista tiden bebott olika sådana — för att kläda sig i frackkostym. Ty senast klockan nio på aftonen skulle han vara hos 'vackra Marie'. Hennes gentila födelsedagsfest skulle gå af stapeln i kväll, på femte dagen efter försoningen med grefve Vinker.

— — —

Redan vid första undersökningen fick den närvarande polisöfverkonstapeln klart för sig dödssättet hos de båda upphängda offren för den samvetslösa mördarehanden, och det var just på grund däraf, som de båda detektiverna tillkallats.

De båda döda människorna hade hvarken blifvit skjutna, kväfda eller stuckna med knif. Döden härledde sig alldeles

Sekunden efter riktade e Rothkr

revolvern mot ena tinningen.

påtagligen från ett litet obetydligt hål i tinningen, kring hvilket en smula blod stelnat.

Det blef stor uppståndelse, särskildt hos detektivchefen, när man fick kännedom om detta. Kommissarien för Stockholms detektiva polis insåg ögonblickligen, att brottet var en ny och fruktansvärd lifsyttring från engelskans och Kläppens mördare, denna person, hvilken man trodde för närvarande stod under bevakning, men dock ej strängare än att han under sin frånvaro från 'vackra Maries' våning kunnat utföra dessa ogärningar.

Land blef genast tillkallad — klockan var då ungefär åtta på morgonen —, och det var i nästan häftiga ordalag som detektivchefen underrättade honom om, hvad som passerat i natt och hvilket chefen nyss fått veta från det vaktkontor, hvarifrån undersökningarna ledts.

Detektivkonstapeln, hvilken beslutat att när som hälst skrida till häktning, eftersom inga förberedelser mera syntes återstå, stod nu slagen af häpnad och förvåning. Att detta skulle läggas fram för honom i denna stund!

»Hvad säger Land om det här?» frågade detektivchefen. »Mordsättet är precis det samma...»

»Det är den djefvulen, vi söka, som utfört det...»

»Om vi skridit till häktningen förr, hade detta ej skett...»

»Hvem kunde ana något sådant...»

»Men *i dag* måste Ni försäkra er om hans person, antingen vi äro på rätt spår eller ej... Inom tolf timmar måste den misstänkte sitta häktad här, och redan i natt skola han och hans älskarinna underkastas ett skarpt förhör... Ni får taga så många konstaplar med er, som Ni vill...»

»Inom tolf timmar, herr kommissarie, skall han vara här, det svär jag», svarade Land, fastän han visste, att det kunde dröja i både tjugufyra och fyrtiåtta timmar.

En halftimma senare stod Land och tre andra detektivkonstaplar posterade på ett visst afstånd från hvarandra på gatorna omkring Maries hus.

Men först klockan nio på aftonen visade sig den, som de sökte. Han hoppade ur en åkaredroska och sprang opp i huset, hvarefter ringen af detektiver drog sig ihop kring porten.

Land stod tätt intill, när droskan stannade. Han kände tydligen igen figuren däruppeifrån, fastän han hade de grå mustascherna på sig. Han lät honom oförhindrad gå in. 'Vackra Maries' hus skulle blifva råttfällan.

Innan Rothknecht anlände hade Land sett först grefve Vinker och därefter den tjocke, Maries man, gå in i huset. Den senare hade kommit åkande och haft två fruntimmer i sällskap, två svajigt och elegant klädda damer.

Land hade dragit den slutsatsen, att det skulle blifva en liten fest däruppe i natt. Hvilken fräckhet, men på samma gång hvilken ironi, tänkte han.

* * *

Det syntes på Marie, där hon med naturligt purprade kinder och strålande ögon flög ifrån rum till rum och från person till person, att hon var belåten med firandet af sin födelsedagsfest.

Allt hade ju lyckats så väl, att hon också hade skäl att känna sig nöjd. Hela dagen hade hon varit i det briljantaste humör och nu, sedan gästerna kommit och kalaset börjat, hade det goda humöret slagit ut i full blom. Och hon nästan öfverträffade sig själf genom en sprudlande liflighet och en förtrollande skämtsamhet.

Om också den inneboende glada stämningen utgjorde den förnämsta drifkraften till detta, så låg väl också en orsak därtill i Maries kvinnliga fåfänga gent emot de båda gäster af det täcka och svaga könet, hvilka i dag för ovanlighetens skull närvoro vid hennes fest, och hvilka damer Schniedorf anskaffat.

Detta »anskaffande» hade gått till på det viset, att Schniedorf sökt opp två gamla bekanta, två i vissa af Stockholms herrkretsar rätt kända damer, hvilka tillsammans in-

nehade en cigarrbutik i staden, och öfvertalat dem att närvara vid 'vackra Maries' bjudning — ett öfvertalande, som dock ej varit värst ansträngande, äfven om de höllo sig för en smula bättre än den beryktade mätressen, ty båda voro ju svaga för god mat och champanj, hvilket Schniedorf hade utlofvat skulle förekomma i respektabla kvantiteter.

De båda cigarrdamerna — »cigarrfröknar» vore kanske orätt sagdt, ty de tillhörde ej alldeles den vanliga kategorien af sådana — voro lika litet några utomordentliga skönheter som de voro några särskildt ungdomliga företeelser. Men de uppträdde i charmanta drägter, starkt urringade och påhängda med många grannlåter, samt förde sig med en stor salongsvana och en duperande halfelegans. Sålunda var det intet tvifvel underkastadt, att de ej kunde tjänstgöra som utmärkta festdekorationer, äfven i Maries nobla salonger.

Schniedorf kände dem ända sedan den tiden, då han hade grosshandelskontor vid Österlånggatan. Han hade brukat köpa sina cigarrer hos dem och slutligen hade han lyckats inleda en liten kärleksförbindelse med den ena. De voro sålunda inte otillgängliga för kurtis, äfven af det intimaste slag, men det skulle ske mycket, mycket hemlighets fullt och efter långa underhandlingar.

Han hade valt dem, därför att det icke låg någonting stötande rått öfver deras personligheter, men att de dock kunde vara mycket glada och skojfriska, när det gälde. Således hade han hoppats att väl behaga Marie genom att anskaffa dem för hennes räkning, och hon hade också en halftimma efter deras ankomst hviskat till sin afdankade man, att hon var mycket belåten med sällskapet.

I denna belåtenhet ingick äfven sannolikt det medvetandet, att ingen af de båda på långt när nådde henne i skönhet eller personlig charme, och hon skulle ju därför utan konkurrens få vara den lysande stjärnan, utan att hennes vackra mattor därför skulle behöfva nedsmutsas af alltför obildade damers klumpiga fötter...

I två dagar hade Marie låtit sitt tjänstefolk arbeta som

slafvar för att få allting putsadt och fint, och till och med kusken hade man tvingat att hjälpa till med att piska mattor och borsta möbler. Marie hade själf på ett alldeles ovanligt sätt personligen öfvervakat att allt blef ordentligt gjordt. Den nöjeslystna courtisanen, som annars bara tänkte på flärd och fåfänga och dumheter, hade visat riktigt präktiga husmodersegenskaper.

Hela våningen hade piffats upp, belysningen hade stärkts med bland annat en stor elegant lampa på en hög försilfrad fot, hvilken hon lyckats få på kredit i en butik på Drottninggatan, en mängd vackra krukblommor hade hon skickat kammarjungfrun efter, så att hon kunde bilda hela växtgrupper i hörnen, och på hvarenda väggtafla hade hon satt upp nya, stora, mörkröda sidenrosetter.

I rummen närmast den stora salongen hade hon längs taken dragit ståltrådar, på hvilka hon hängt upp en mängd kulörta papperslyktor, och hon hade tömt hela sitt dyrbara parfymförråd för att få luften i hvartenda rum genomsyrad af de härligaste vällukter.

När allt var färdigt och gästerna kommo — hon hade bestämdt förbjudit både grefven och Rothknecht att besöka henne under dagens lopp, och de hade endast skickat upp väldiga blombuketter — när alla ljus och lampor voro tända, svepande rummens praktfulla inredning i ett bländande skimmer, och när den stolta värdinnan själf med det soligaste leende på läpparna och en tindrande glans i ögonen tog emot gästerna och med en smittam glädtighet gjordeles honneurs, då kunde man förstå, att aftonen skulle blifva glad och angenäm, i synnerhet för herrarna.

Marie var iklädd en alldeles ny aftontoalett, hvars förnämsta prydnad sannolikt var ett ytterst dyrbart juvelarmband, som gnistrade kring hennes hvita armled. Det var grefve Vinkers födelsedagspresent, som åtföljde blombuketten. Och dess utsökta beskaffenhet hade gjort henne ytterst gunstigt stämd för herr grefven, hvilken alltså kunde bereda sig på en särdeles glad kväll.

Juveler gnistrade för öfrigt både från hennes hufvud

och hennes hals. Vid venstra axeln hade hon fäst den så plötsligt återfunna broschen. Den passade ej där, och det såg ut som en mindre smakfull nyck, hvilken ej harmonierade med det öfriga. Rothknecht hade genast gett akt på den, och han beslöt att vid lämpligt tillfälle fråga henne hvad det betydde. Hon hade ju gjort det som en protest mot sin rädsla, men det visste inte han ännu.

Den första timman blef dock, som vanligt, stämningen en smula matt. Man drack endast litet punsch och sög på apelsinbitar. Men ju närmare man kom supén, hvilken skulle afätas så tidigt, att man sedan fick ha hela natten på sig att prata och glamma och spela — och kanske också taga en liten sväng! — ju mera började glädjen och skämtet att taga upp sig.

Den ena af de båda inbjudna damerna var mycket musikalisk och spelade på Maries piano en treflig liten bit, som inhöstade henne applåder, och Marie tog sig före att under en mängd roliga upplysningar visa sina båda kvinliga gäster »artisten Flyborgs» teckning. Detta försatte också genast hela sällskapet i en munter stämning. Cigarrmamsellerna försökte visserligen att vara lite reserverade i början öfver taflans andemening, men Maries ogenerade älskvärdhet drog dem snart med i det allmänna jublet öfver hufvudfigurens nakna skönhet och teckningens djärfva innehåll. Grefven föreslog, att när själfva taflan en gång blef färdig, så skulle man inviga den festligt och det gick Marie ögonblickligen in på, tilläggande, att hon hoppades att äfven då få se de båda damerna, hvilkas angenäma bekantskap hon gjort i kväll....

Klockan är nu öfver elfva, och de närvarande känna sig också fullt hemmastadda med hvarandra. Tankeutbytet och ordlekarna äro i full gång, skrattsalfvorna klinga muntert, isynnerhet då Schniedorf gör några lustiga kortkonster med en kortlek, som han tagit från det redan färdiga spelbordet.

Konsterna, som förråda stor fingerfärdighet, innehålla äfven en del vågade anspelningar i riktning mot den fria

kärleken, vidare understrukna af Schniedorfs lediga talföre, och de mottagas med humoristiskt löje och skrattdränkta repliker af åhörarna.

Strax därefter får man också höra Rothknecht sjunga en tysk dryckesvisa på en egendomligt bizarr melodi. Han ackompanjerade sig själf på pianot, och om också inte fruntimmerna förstå orden, så ha de ändock stort nöje af den rafflande melodien.

Det har på grund af den intensiva belysningen börjat blifva varmt, hvarför man öppnat ett fönster, genom hvilket den skarpa, hårda röstens vildt glädjefyllda toner tydligt nå ned på gatan...

Marie antyder i artig värdinneton, att supén serveras vid halftolftiden, och hon tillägger skämtsamt, att hon hoppas, det hennes gäster ej skola bli för mycket hungriga till dess, samt tar punschkaraffen, som redan blifvit fyld för tredje eller fjärde gången, och går omkring med den, fyllande glasen.

Ett utomordentligt välfinnande speglar sig i hvarje ansikte, allesamman litet rödsprängda på grund af värmen och skrattansträngningarna. Man hör slammer med porslin borta från matsalen, och man skälfver af välbehag vid tanken på bordets njutningar. Man har druckit så pass lagom mycket punsch, att hjärnan förmår glömma lifvets små sorger och föreställa sig tillvaron endast som en lustig lek. Man rör sig i den stora salongens ljushaf och under de små rummens stämningsfulla lyktsken med det sorgfriaste välbehag, rör sig på de tjocka mattorna, hvilka smeka foten för hvarje steg man tar, och är allmänt öfverens, att det är en stilig liten fest, som 'vackra Marie' arrangerat, feberaktigt väntande på supéns champanj och det därefter kommande nachspielet, då uppsluppenheten bör få ännu starkare fart.

Grefve Vinker har synbarligen fått tillåtelse att vara den sköna värdinnans kavaljer. Han har hela kvällen uppehållit sig i hennes omedelbara närhet, med halföppen mun

och förtjusta blickar slukande hennes formfulländade kropps partier, i synnerhet de blottade.

Med aktningsvärd pietet har Rothknecht och Schniedorf gjort sig till de båda andra damernas riddare, och den förstnämde har i synnerhet hunnit att göra en af de eleganta cigarrfruntimmerna så yr i mössan, att hon koketterar för honom på ett sätt, som lofvar det allra bästa för framtiden...

När Rothknecht sjungit sin sång får han mottaga många komplimanger, och strax efteråt yppar det sig ett tillfälle för honom att få säga några ord enskildt till Marie, några ord, som brännt i hans sinne och som han med sin vanliga häftighet har svårt att hålla tillbaka.

Grefven växlar för ögonblicket några ord med Rothknechts dam. Böjd öfver Marie, som lutar sig mot pianot, och halft skämtsamt, halft allvarligt borrande sina blickar i hennes ansikte säger han halfhögt åt henne:

»Hvad fan har du satt på dig den där broschen på axeln för...?»

Hans blick flyttar sig från ansiktet till axeln.

Marie försöker att le, men det far en skugga öfver hennes ansikte, som visar, att ämnet synes henne obehagligt. I detta ögonblick, när hon ser älskarens min, ångrar hon på, att hon följt sin nyck. Och plötsligt faller det henne in, att hon med några ord bör antyda, hvad som händt, och hurusom hon på ett demonstrativt sätt bar broschen för att motverka sin oro.

»Jo, ser du», börjar hon leende och lugnt, »broschen har varit borta några dagar...»

Nu afbryter hon sig själf, liksom hon blifvit betänksam, liksom om den tanken fallit henne in, att hennes afslöjande bara skulle störa glädjen för den, som hon allrahälst ville se glad.

Rothknecht står med ögonen på hennes ansikte och afvaktar fortsättningen. Men då hon tiger, så säger han häftigt:

»Nå vidare! Du har ju hittat den igen... Men...»

»Jag misstänkte att den där artisten Flyborg tagit den med sig... rent af stulit den...»

»Hvad fan säger du?» tycker Rothknecht. »Var det en dylik figur?»

Ett obeskrifligt småleende leker på hans läppar. Det är som om han velat säga 'yrkesbroder' i stället för 'figur'.

»Men han lämnade den ju tillbaka, när han kom andra gången...» säger Marie.

»En ovanligt hygglig tjuf!» infaller Rothknecht skämtsamt.

»Men jag tror inte, att han var någon tjuf...»

»Hvad tusan var han då?»

Marie höjer endast på axlarna till svar.

»Hvad menar du?» frågar Rothknecht skarpt, i det att hans ögon sticka som sylspetsar i Maries ansikte.

Han känner en god lust att skratta åt Maries dumma och dunkla antydningar, hvilka han ej heller i botten kunde genomskåda, men på samma gång genomsköts hans tankegång af en instinktiv aning, som var ytterst obehaglig.

Han har en hånande anmärkning åt Maries enfaldiga mystik på sina läppar...

Men i samma ögonblick hör man i det lilla rummet bredvid, hvilket vetter åt matsalen, ett egendomligt ljud, som gör att allas ansikten och allas blickar riktas mot dörren ditut. Det låter som om två personer hviskade några ord med hvarandra...

Och blickarna hade knappt hunnit riktas mot dörröppningen, förrän de möttes af två främmande personer, som med tysta fjät på golfvets mjuka matta trängt sig dit, utan att någon hört deras steg.

De voro civilklädda och hade ej tagit af sig hufvudbonaderna.

Den ene stod bakom den andre, deras ögon blickade olycksbådande skarpt ut öfver salongens lilla sällskap, och den främstes ögon stannade tydligen på den smala mansfiguren bredvid Marie.

Störda af den oförklarligaste öfverraskning reste sig allesamman på samma gång från sina platser.

Hvilka voro dessa främmande? Hvad ville de? Grefven kände ögonblickligen igen den främste, Rothknecht och Marie gjorde det också, trots den förklädnad, i hvilken de sett honom.

»Artisten!...» hviskade Marie likblek. »... Broschen...»

»Hvarför har du ej sagt det förr?» hväste Rothknecht. »Vi äro förlorade, men, vid djefvulen, inte lefvande...»

Hans ögon hade på mindre än en sekund blifvit rödsprängda, hans ansikte askgrått, hans ådror uppsvälda.

Den som stått främst i dörröppningen var detektiven Land. Han hade redan tagit ett par steg in i rummet.

»I polisens namn, mina damer och herrar», sade han artigt men bestämdt. »Ställen icke till något bråk!... Det är endast tre utaf er, som jag har i uppdrag att häkta... Det bästa är, om allt går lugnt och stilla...»

Under det att Land talade, hade Rothknecht trädt några steg bakåt. Omärkligt, mjukt och försiktigt hade han fört handen bakom sig.

»Hvad vill Ni... Gå er väg!» ropade Marie med skälfvande stämma, under det hon blickade som en vansinnig på de båda männen.

Lands och hans kamrats ögon riktades mot Marie, och detta ögonblick gaf Rothknecht tillfälle att blixtsnabbt draga upp en revolver... Det var Pukenströms eleganta revolver, hvilken mördaren allt sedan det hemska morddramat burit i byxornas bakficka...

Ett skott small... Marie gaf upp ett skrik och kastade sig åt sidan och grep efter en stol... grefve Vinker stod bredvid densamma, men han gjorde intet försök att hjälpa henne...

I samma ögonblick förde Rothknecht revolvermynningen mot sin egen tinning... och när Land, som tagit ett språng emot honom, hann fram, fick detektiven den blödande självmördarens kropp öfver sig... en half minut efteråt var han död...

Försent ryckte Land det farliga vapnet ur hans krampaktigt slutna fingrar ... ett triumferande leende hade i dödssekunden lagt sig öfver skurkens ansikte och läppar ... Så fort han i detektiven igenkände den spionerande artisten, hade farans hela vidd stått klar för hans snabba tanke ... men lefvande skulle han ej komma i polisens händer ... och hans sköna älskarinna skulle få göra honom sällskap ...

När de båda revolverskotten smälde, hade både grefven och de båda cigarrdamerna fallit i vanmakt, och det första, de båda detektiverna fingo göra, var att telefonera efter ett par läkare.

Schniedorf häktades. Och födelsedagsfesten var slut

FEMTIOFEMTE KAPITLET.

Slutscenen i ett mer än vanligt brottsligt och äfventyrligt lifsspel utgjorde det drama, som utspelades i 'vackra Maries' våning på courtisanens födelsedag mellan elfva och tolf på natten — den tid, då Land, i afvaktan på möjligen befintliga medbrottslingars ankomst, ansett det lämpligt att gripa in.

Allt hvad denne sataniske man, hvars planerade utrikesresa så oväntadt afbröts af den detektiv, som ändtligen lyckats finna några verkliga spår, hade utfört, både i Sverige och annorstädes, kom nog icke till offentlighetens kännedom, men största delen tvingade man den häktade Schniedorf att bekänna. Och därigenom lyftades slöjan från mången mystisk och hemsk händelse, som hittills varit höljd i mörker.

Under den omständliga ransakning, som företogs, fick Schniedorf tills vidare vara hufvudfiguren — tills vidare, ty värdinnan från den eleganta mätressvåningen vid Drottninggatan hade icke blifvit dödligt sårad af sin kallblodige älskare, men revolverkulan hade dock trängt in så

djupt, att det dröjde månader, innan den skjutna kunde lämna sjuksängen.

Schniedorf var icke trög att tala. Han uppträdde icke som någon stolt teaterbof, utan omtalade mycket öppenhjärtigt och förskrämdt allt hvad som hade sammanhang med hans eget och »kompanjonens» lif.

Dock försökte han så mycket som möjligt att förvanska alla händelser, som ej direkt kunde kontrolleras, i riktning mot att det var den döde Rothknecht, som spelat den enda handlande hufvudrollen i alla brotten — hvilket det ju också var, om också icke i *så* hög grad som Schniedorf ville betona.

Det blef icke blott morden på den engelska damen miss Villy och pantlånaren Kläppen utan äfven de på Borrman och Pukenström, som fingo passera revy, och äfven lyckades man få klart för sig, hvarifrån inbrottsstölderna på Hôtell ***, hos fröken Henriette Brandengren med flera dylika härledde sig. Tidningarna fyldes ransakningsdagarna med rafflande afslöjanden, och åhörarna trängdes i ransakningssalen.

Ännu större uppmärksamhet väckte det, när Marie slutligen kunde träda inför de anklagades skrank. Det blef ju en enastående pikant situation, att få se den nyss så stolta och beryktade Stockholms-kokotten träda inför sina domare som en mångmördares väninna och älskarinna.

Men hon trädde där fram blott som en skugga af hvad hon nyss varit. Skottet, sinnesrörelsen, sjukdomen, den offentliga skammen, allt hade bidragit till att smula sönder hennes skönhet och böja hennes stolta hållning.

Hon trädde fram som anklagad medbrottsling med grå lockar här och där i det svarta håret, med gråblek hy, insjunkna kinder och slapp gestalt.

I ansiktets linier och i de stora ögonens mörka glans fanns ännu en vemodig rest af det svunna utseendet, men allt, hvarmed hon förut i utsväfningar och dryckenskap hade undergräft sin hälsa, hade hämnat sig fruktansvärdt under dessa sorgens och förkrosselsens stunder.

Schniedorfs dom blef i första instansen en dom till döden, men i den högsta instansen ändrades den till lifstids straffarbete. Möjligen hade hans slipade advokatyr till den stumme Rothknechts nackdel räddat honom från bödelns bila.

Fru Marie Schniedorf — som hon i protokollen mycket riktigt benämdes för — fick för sin medbrottslighet endast sex års straffarbete, emedan man ansåg förmildrande omständigheter föreligga, om också hennes öppna bekännelser ådagalagt, att hon afvetat brottet hos rentiern Pukenström, innan det skett.

När hon som dömd trädde inom fängelsets murar, hade hon den öfvertygelsen, att hon aldrig skulle komma att lämna det. Hon förbannade inom sig själf det öde, som ej låtit Rothknechts kula blifva mördande. Det återstår oss blott att nämna, att bland de vittnen, som uppträdde inför domstolen, var också grefve Berndt Vinker. Man hade ej låtit honom undslippa detta, trots hans titel och rikedom, därför att han varit nog dum och oförsiktig att äfven *efter* detektivens besök hos honom träda i förbindelse med 'vackra Marie'.

Hans uppträdande väckte, äfven det, ett kolossalt uppseende, och han insåg, att han ej längre kunde stanna i Stockholm, efter att ha spelat en roll, om också en oskyldig och för honom själf mest dyrköpta roll, i den stora skandalen.

Han realiserade också alla sina egendomar i Sverige och flyttade till Paris, där han efter ett tiotal år afled, efterlämnande en betydligt mindre förmögenhet än hans slägtingar väntat.

Men han hade kanske äfven i den franska hufvudstaden råkat ut för några lika sköna och ännu sniknare vampyrer som f. d. serveringsfröken från schweitzeriet Bägaren.

* * *

Ett tjugutal af år ha förflutit.

— — —

Det är en kall vinterdag på Söder. Stockholm är klädd i vinterdrägt, och här i den mera landtliga delen af den svenska hufvudstaden har oskuldens snötäcke bibehållit sig kvar en smula längre än på storstadstrafikens och syndernas Norr.

På en af de mera aflägsna gatorna uppe i Maria församling vandrar en kvinna.

Hon är icke ung, tvärtom, hon bär den nedtryckande åldrens börda på sina skuldror.

Men icke blott åldrens utan äfven nödens, eländets och lastens tunga bördor.

Synbarligen är hon drucken. Hon raglar framåt. Trottoaren är nästan för smal för henne. Hennes slingrande ben kasta henne från den ena sidan till den andra, och det tyckes ej komma att dröja länge, förrän foten halkar ned i rännstenen, för att sedan låta kroppen följa efter.

Denna kropp är klädd i de uslaste paltor, otillräckliga att skydda kroppen mot den starka vinterkölden. Men hon synes just icke frysa heller, ty brännvinet hettar därinnanför.

Hennes ansikte bär den fattiga drinkerskans prägel. Det är både magert och uppsvällt. Näsans spets är blåröd, ögonen variga, pannan full af skrynklor och kinderna skrumpna.

Kroppen är framåtlutad, och blicken håller hon fästad på marken, när hon går, liksom hon skämdes att se upp. Hela figuren ger ett sorgligt intryck af fattigdom och dryckenskap.

Och denna beklagansvärda kvinna, som synes långt äldre än hon i verkligheten är, har dock en gång varit den skönaste bland de sköna, den stoltaste bland de stolta, klädd i dyrbara drägter, gnistrande juveler.

Hon har en gång i eget ekipage gungat på sidenklädda dynor och å Stockholms förnämsta promenadplatser beundrats af hufvudstadens elegantaste snobbar.

Det är nog många år sedan dess, men vill hon leta i sitt minne, skall hon dock mycket väl kunna erinra sig det. Ty den perioden i glans och njutningar var — om också jämförelevis kort — dock tillräckligt lång och tillräckligt rik på intensiva stämningar, för att hon aldrig skulle glömma den samma....

Nu tyckes hon alldeles tröttna. Det är omöjligt för henne att hålla sig uppe än. Benen ge vika och det tunga hufvudet tager öfverbalans.

Lyckligtvis finnes det en trappa i närheten, och denna blir hennes hjälp och fristad.

Handlöst sjunker hon ned på den hårda stenen och lutar hufvudet tungt mot trappuppgångens murrappning.

Allt är kallt som is, men hvilken tillfredsställelse skänker det henne ej att få hvila sina darrande ben och stödja sin skälfvande kropp.

Hon försöker att draga paltorna omkring sig och kryper huttrande tillsammans det var frusen snö på stenarna här, om hon också sitter i lä för den skarpa blåsten.

Ett par människor gå förbi, och när deras blickar falla på trasbyltet i trappan och de ge akt på kvinnans rödblå näsa, så drager ett lustigt leende öfver deras ansikten. En stackars fyllkärring, tänka de.

Men en liten gosse, som lekt sig varm på gatan och ställt sig att titta på den druckna kvinnan, tycker bestämdt, att det finnes något vemodigt hemskt i hennes ansikte, ty han ser på henne med stora, undrande barnaögon, och i hans ansikte finnes det långt mera af oskuldens frågande smärta, än af tanklöst löje.

En patrullerande poliskonstapel får äfvenledes snart syn på kvinnan, hvilken slutit ögonen och tyckes ha insomnat. Han närmar sig henne med långsamma steg, och när han kommer fram till henne, så ser han, att det är en gammal bekant i polisen.

Det är ju 'vackra Marie', vet jag. Ja, hon kallas så ännu, äfven i den trakt af Stockholm, där hon nu vistas.

Gud vet, hur det kommit ut en gång, det där ök-

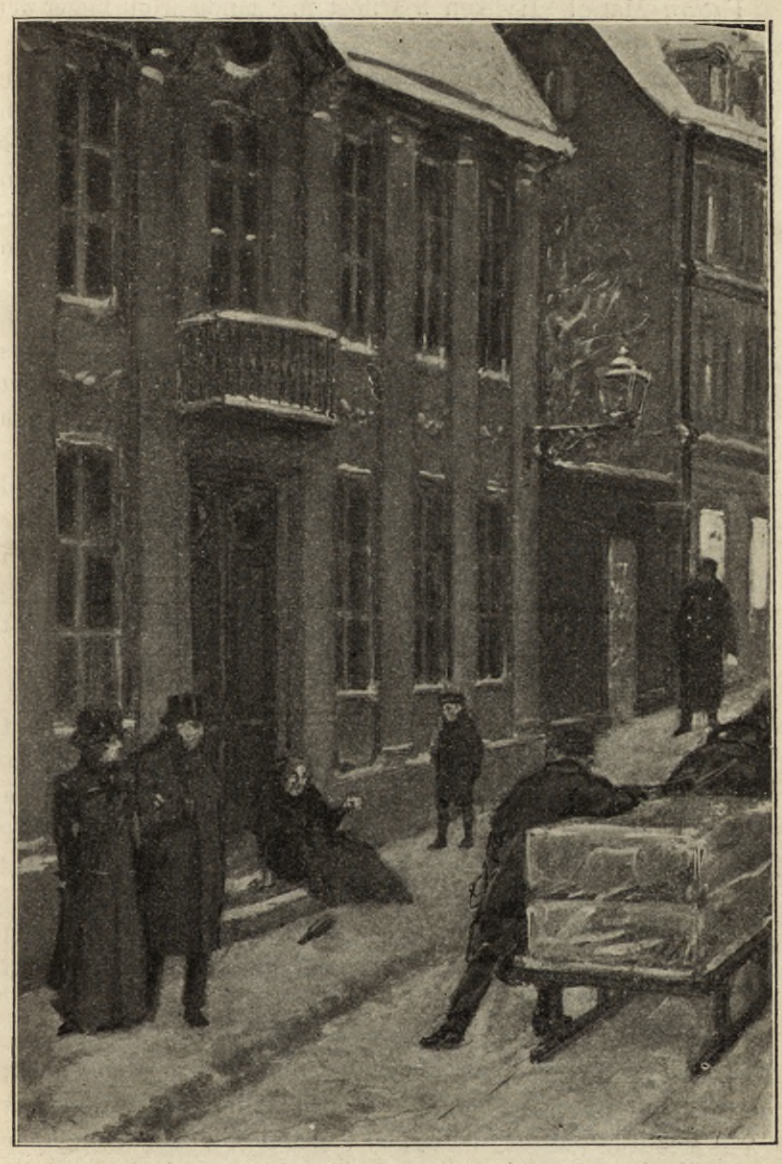

— Det är ju »vackra Marie».

namnet, men alla, som känna henne, kalla henne vid det... *Vackra* Marie! Hvilken hjärtlöst mördande ironi ligger det ej *nu* i detta namn....

När den eleganta courtisanen från Drottninggatan kommit ut från fängelset, hade hon varit fullständigt bruten både till kropp och själ. Endast flyktiga spår af hennes skönhet hade funnits kvar; dragen hade varit vissna, hyn gulblek, och i gestaltens skarpa kantighet hade knappt legat en svag påminnelse om de mjukt spänstiga former, som en gång hänfört hennes rike beundrare.

Hon hade både fysiskt och andligt lidit *mer* än de flesta af fängelselifvet och fängelseluften. Afbrottet från hennes förra lif hade varit så tvärt, och fängelsebojorna, bildlikt taladt, hade därför sargat henne *mer* än hvad de bruka göra.

Men hon hade dock ej kommit ut i det fria lifvet med ångerfullt sinne och goda föresatser. Hon hade gömt kvar de onda lustar och dåliga böjelser, som ödets makt och en samvetslös usling en gång nedlagt i hennes själ. Den tillsats, som kommit med, hade endast varit något af bitterhet och kval.

Trots att hon varit till åren kommen, och trots de försvunna behagen, så hade hon ändock de första åren kunnat uppehålla sig med att bjuda ut sin kropp i den fria kärlekens skymningshandel. Men det hade just inte varit några »bättre herrar», som accepterat henne, och hon hade vanligtvis fått nöja sig med några futtiga silfverslantar. Inskrifven i polisen hade hon också blifvit.

Därpå hade hon en tid endast varit uppasserska på en bordell, och slutligen hade hon själf lyckats inrätta sig som kopplerska, hållande lönnkrog och unga flickor.

Men äfven detta usla »yrke» hade hon till sist ej kunnat sköta, allt djupare förfallen i dryckenskap och snusk; och under det sista femtalet af år hade hon fört bettlerskans och dagdrifverskans nöddrypande eländeslif, endast fångande en tillfällig tröst i brännvinsflaskan, när hon lyckades fylla den, endast inväntande slutet som en befrielse....

När poliskonstapeln finner henne inslumrad, tager han henne rätt omildt i axeln och ruskar henne vaken.

»Hvad fan är det med er», säger han. »Är ni full nu igen...? Inte får man sitta här och sofva...!»

Den stackars kvinnan mumlar med sprucken röst några hackiga ord och försöker resa sig.

»Ni kan ju inte gå, det är bäst att ni följer med till vaktkontoret», säger konstapeln och tager henne i armen.

Och så får 'vackra Marie' göra sällskap till finkan. Där kan hon åtminstone få sofva ut i en smula värma.

SLUT.

6000265334
Göteborgs universitetsbibliotek